„Robin Hobb este o scriitoare extraordinară."

CONN IGULDEN

ROBIN HOBB

BUFONUL DE AUR

A doua parte din Trilogia OMUL ARĂMIU

NAUTILUS
fantasy

NAUTILUS
fantasy

ROBIN HOBB este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska și a urmat cursurile Universității Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a căsătorit, a abandonat facultatea și s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie și să publice în revistele pentru copii. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărți de fantasy european medieval, tradițional. *Ucenicul asasinului*, romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003 cărțile ei se vânduseră în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour.

Seria The Rain Wilde Chronicles (*Dragon Keeper*, *Dragon Haven*, *City of Dragons* și *Blood of Dragons*) s-a bucurat de mare succes. După aceea scriitoarea a publicat și apreciata trilogie OMUL ARĂMIU, dintre care la Editura Nemira au apărut primele două volume: *Misiunea bufonului* (2014) și *Bufonul de aur* (2016). Trilogia FOREST MAGE, de asemenea importantă în cariera lui Robin Hobb, s-a încheiat în 2008. Ea cuprinde volumele: *Shaman's Crossing* (2005), *Forest Mage* (2006), *Renegade's Magic* (2008).

ROBIN HOBB

BUFONUL DE AUR

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

Coperta: © HarperCollinsPublishers Ltd 2014
Ilustrația copertei: © Jackie Morris

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOBB, ROBIN
Bufonul de aur / Robin Hob; trad.: Antuza Genescu, Ana-Veronica Mircea - București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN 978-606-758-292-5

I. Genescu, Antuza (trad.)
II. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Robin Hobb
GOLDEN FOOL
Copyright © 2003 by Robin Hobb

© Nemira, 2016

Redactor: Georgiana PARASCHIV
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Viorica DUMITRENCO

Tiparul executat de tipografia FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-292-5

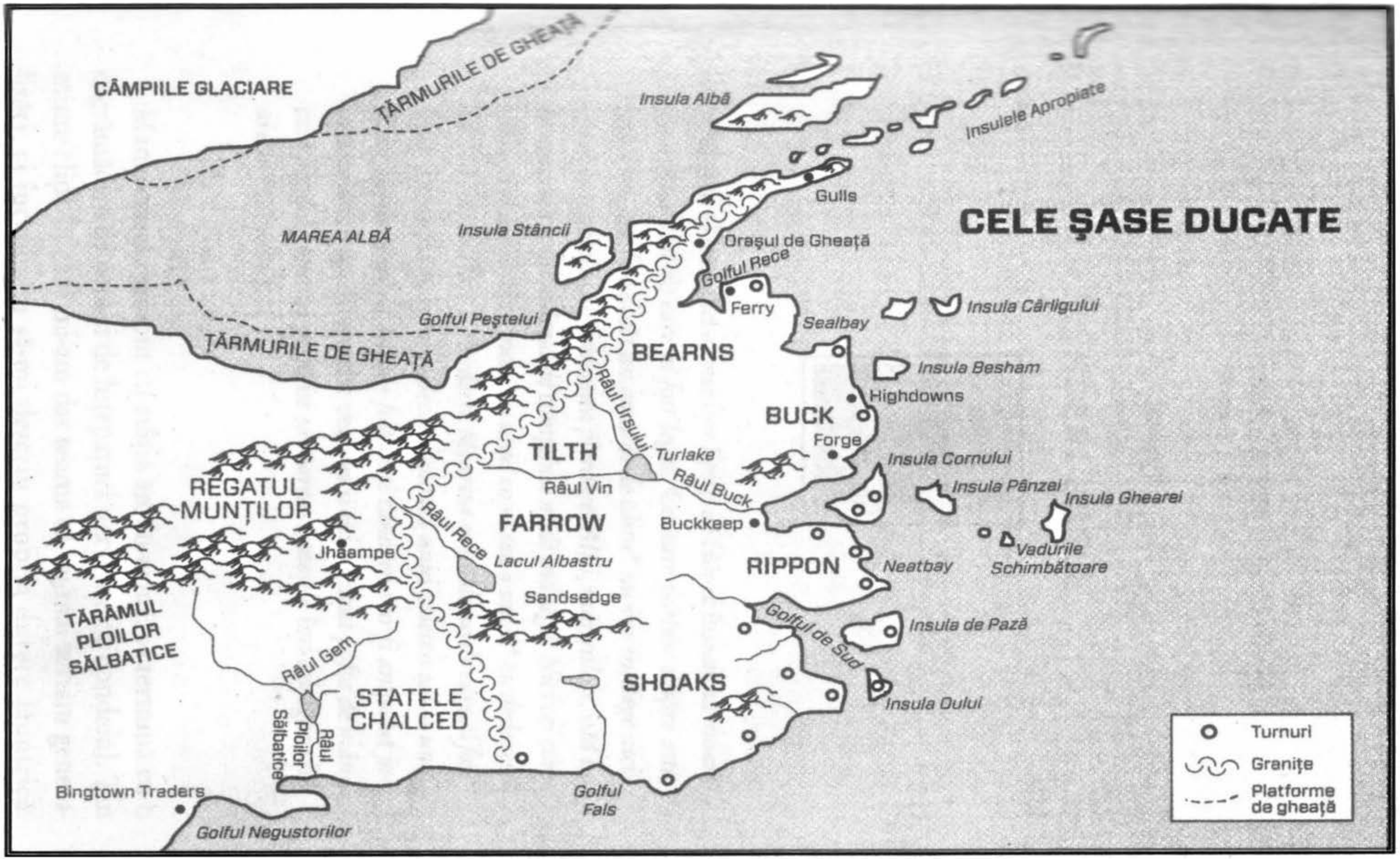
CÂMPIILE GLACIARE
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
Gulls
CELE ȘASE DUCATE
MAREA ALBĂ
Insula Stâncii
Orașul de Gheață
Golful Rece
Ferry
Golful Peștelui
Sealbay
Insula Cârligului
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
BEARNS
Insula Besham
Highdowns
BUCK
Forge
Râul Ursului
TILTH
Turlake
Insula Cornului
Râul Vin
Râul Buck
Insula Pânzei
Insula Ghearei
REGATUL MUNȚILOR
FARROW
Buckkeep
Râul Rece
Jhaampe
Lacul Albastru
RIPPON
Neatbay
Vadurile Schimbătoare
Sandsedge
TĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE
Golful de Sud
Insula de Pază
Râul Gem
SHOAKS
STATELE CHALCED
Insula Oului
Ploilor Sălbatice
Râul
Bingtown Traders
Golful Fals
Golful Negustorilor
Turnuri
Granițe
Platforme de gheață

Prolog

PIERDERI GRELE

E greu să le explici oamenilor lipsiți de Har ce înseamnă moartea animalului de care ai fost legat. Cei care vorbesc despre asta spunând „n-a fost decât un amărât de câine" nu vor înțelege niciodată ce reprezintă o asemenea pierdere. Alții, mai miloși, văd în ea moartea unui animal de companie mult îndrăgit. Nici cei care spun „trebuie să fie ca moartea unui copil sau a soției" nu deslușesc decât o singură față a pierderii. Moartea animalului de care ai fost legat înseamnă mai mult decât moartea unui prieten sau a unei ființe iubite. Pentru mine a fost ca și când mi s-ar fi amputat jumătate din trup. Mi-a slăbit vederea și mi-a scăzut pofta de mâncare fiindcă totul își pierduse savoarea. Sunetele îmi ajungeau la urechi înăbușite și...

Manuscrisul, început cu atâția ani în urmă, se termină cu o îngrămădire de pete și de înțepături nervoase cu condeiul. Țin minte clipa în care mi-am dat seama că nu mai scriam generalități, ci începusem să-mi descriu propria durere lăuntrică. Pergamentul e boțit în locurile unde am călcat pe el, după ce

l-am aruncat pe jos. E o minune că doar l-am azvârlit cât colo cu piciorul şi nu l-am pus pe foc. Nu ştiu cine s-a milostivit şi mi l-a aşezat pe raftul unde le ţin pe toate celelalte. Poate Thick[1], făcându-şi datoria în stilul său metodic, fără să gândească. Nu găsesc în manuscris nimic care să merite păstrat.

Aceasta a fost adesea soarta scrierilor mele. Încercările de refacere a istoriei celor Şase Ducate s-au preschimbat prea des în propria mea istorie. De la un tratat despre ierburi, pana mi-a alunecat spre diferitele tratamente ale tulburărilor pricinuite de Meşteşug. Studiile mele despre Profeţii Albi sondează prea adânc relaţia lor cu Catalizatorii. Nu ştiu dacă îngâmfarea e aceea care-mi îndreaptă întotdeauna gândurile spre propria mea existenţă sau dacă scrisul nu e altceva decât o jalnică strădanie de a-mi lămuri mie însumi viaţa pe care am dus-o. Anii vin şi pleacă, cu nenumăratele lor cotituri, iar eu tot iau condeiul în mână şi scriu noapte de noapte. Şi azi îmi dau silinţa să înţeleg cine sunt. Şi azi îmi făgăduiesc că „data viitoare mă voi descurca mult mai bine", convins, în vanitatea mea de om, că va mai exista o „data viitoare".

Cu toate acestea, nu aşa s-a întâmplat când l-am pierdut pe Ochi Întunecaţi. Nu mi-am promis că nu mă voi lega niciodată de un alt animal, că mă voi descurca mai bine cu noul meu tovarăş. Ar fi fost un gând trădător. Moartea lui Ochi Întunecaţi m-a lăsat pustiu pe dinăuntru. În zilele care i-au urmat, am umblat rănit prin viaţă, fără să-mi dau seama cât de schilodit eram, asemenea unui şchiop care se plânge că-l furnică piciorul tăiat. Furnicăturile îţi abat atenţia de la cumplitul gând că, de acum înainte, îţi vei străbate viaţa şchiopătând. Aşa că durerea pe care am simţit-o imediat după moartea lupului nu m-a lăsat să văd cât de vătămat eram cu adevărat. În mintea mea buimacă, durerea se confunda cu pierderea, pe când, în realitate, una nu era decât simptomul celeilalte.

Curios a fost că, într-un fel, m-am maturizat a doua oară. De data asta n-am devenit bărbat, ci om conştient de propria sa individualitate. Împrejurările mă aruncaseră înapoi printre intrigile

---

[1] Gros (n. tr.).

de la curtea castelului Buckkeep. Mă bucuram de prietenia bufonului și de a lui Chade. Eram la un pas de a începe o legătură cu Jinna, vrăjitoarea-tămăduitoare. Băiatul meu, Hap, se aruncase cu capul înainte și în ucenicie, și în dragoste și părea că se luptă din greu cu amândouă. Tânărul prinț Dutiful, care urma să se logodească, în curând, cu o narcesă din Insulele Străine, făcuse din mine mentorul său; nu ajunsesem doar dascălul care îl învăța și Meșteșugul, și Harul, ci și călăuza lui pe apele învolburate ale trecerii de la adolescență la maturitate. Nu duceam lipsă de oameni care să țină la mine sau la care să țin. Cu toate acestea, mă simțeam mai singur ca niciodată.

Cel mai ciudat era că îmi dădeam seama că singurătatea fusese alegerea mea.

Ochi Întunecați era de neînlocuit; mă schimbase mult în anii petrecuți împreună. Nu era doar jumătatea mea; împreună formam un tot. Chiar și atunci când a apărut Hap în viața noastră, l-am privit amândoi ca pe-un copil, ca pe o responsabilitate comună. Eu și lupul alcătuiam întregul care lua hotărârile. Doi parteneri. Acum, după ce murise, trăiam cu senzația că nu aveam să mai împărtășesc o asemenea legătură profundă cu nimeni, nici om, nici animal.

În copilărie, când îmi petreceam vremea cu Lady Patience și însoțitoarea ei, Lacey, le auzeam deseori judecându-i cu brutalitate pe bărbații de la curte. Una dintre ideile pe care le susțineau amândouă era aceea că femeia sau bărbatul care nu se căsătorește până la treizeci de ani rămâne singur până la sfârșitul vieții.

– Nu-l mai scoți dintr-ale sale, spunea Patience, hotărâtă, când auzea lumea bârfind pe seama unui lord cu păr alb, care se apucase așa, dintr-odată, să curteze o fetișcană. I-a sucit primăvara mințile, însă fata va afla curând că în viața lui nu e loc de altcineva. Prea s-a obișnuit să fie numai de capul lui.

Așa că am început și eu, treptat, să mă cunosc. Mă simțeam singur deseori. Știam că Harul îmi căuta un tovarăș. Dar sentimentul și căutarea erau ca un reflex, ca zvâcnetul unui membru amputat. Nimeni, nici om, nici animal, nu putea umple golul pe care îl lăsase Ochi Întunecați în viața mea.

Îi mărturisisem toate acestea bufonului într-una dintre puținele noastre conversații purtate la întoarcerea spre Buckkeep, într-o noapte, când poposiserăm la marginea drumului care ducea spre casă. Îl lăsasem cu prințul Dutiful și Laurel, vânătorul reginei. Se adunaseră în jurul focului, încercând să alunge frigul nopții și să-și amăgească foamea cu puținele bucate rămase. Prințul se retrăsese în el, morocănos, încă suferind după pisica lui. Pentru mine, a fi în preajma lui însemna a ține deasupra flăcării o mână deja arsă; îmi zgândărea propria durere. Așa că îmi găsisem o scuză – mergeam după lemne pentru foc – și mă îndepărtasem de ceilalți.

Iarna își anunța sosirea cu o seară întunecoasă și rece. Lumea, micșorată, își pierduse culorile, iar eu, departe de lumina focului, bâjbâisem după vreascuri ca o cârtiță. Până la urmă renunțasem și mă așezasem pe o piatră, la malul pârâului, așteptând să mi se obișnuiască ochii cu întunericul. Stând așa, de unul singur, simțind cum îmi pătrunde frigul în oase, îmi pierise cheful de căutat lemne și de făcut orice altceva. Stătusem cu ochii deschiși, ascultând cum curge apa și lăsând noaptea să mă împresoare cu umbrele ei.

Bufonul venise la mine, furișându-se fără zgomot prin beznă. Se așezase pe pământ, lângă mine, și își pusese mâna pe umărul meu.

– Aș vrea să-ți pot alina suferința.

Erau vorbe zadarnice, o bănuise pare-se și el, căci după aceea nu mai spusese nimic. Poate că venise stafia lui Ochi Întunecați să mă dojenească fiindcă tăceam bosumflat în fața prietenului meu, căci, după o vreme, îmi căutasem cuvintele cu care să construiesc o punte peste întunericul dintre noi.

– E ca tăietura ta de la cap, bufonule. Cu timpul, se va vindeca, dar nicio dorință de bine, fie ea și din adâncul sufletului, nu o poate lecui mai repede. Și dacă ar exista o cale de a-mi potoli durerea, o iarbă sau o licoare care s-o amorțească, tot n-aș putea s-o iau. Nimic nu mă poate alina după moartea lupului. Nu mai aștept decât să mă obișnuiesc cu gândul singurătății.

În ciuda strădaniilor mele, cuvintele îmi sunaseră tot a reproș. Ba chiar mai rău, ca și cum mi-aș fi plâns de milă. Cinste prietenului meu, care nu se supărase, ci se ridicase cu grație.

– Bine, atunci te las în pace. Cred că ai ales să jelești de unul singur. Și, dacă asta e alegerea ta, ți-o voi respecta. Nu cred că e cea mai înțeleaptă, dar ți-o voi respecta. Șovăise și oftase. Îmi dau seama de un lucru despre mine: am venit pentru că am vrut să știi că știu cât suferi. Nu pentru că te-aș putea mângâia, ci pentru că am dorit să afli că ți-am simțit și eu durerea, datorită legăturii dintre noi. Cred că sunt puțin egoist fiindcă am vrut să știi asta. O povară împărțită nu numai că se ușurează, dar și formează o legătură între cei ce-o împart. Ca să nu o îndure nimeni de unul singur.

Simțisem un sâmbure de înțelepciune în vorbele lui, un gând la care ar fi trebuit să cuget, dacă n-aș fi fost prea ostenit și prea zdrobit de durere.

– O să mă întorc la foc peste puțină vreme, am spus, iar bufonul a înțeles că îl rugam să plece.

Își luase mâna de pe umărul meu și se îndepărtase.

Abia mai târziu, când am stat să-i cântăresc vorbele, le-am și înțeles. Eu alegeam să fiu singur, nu era o urmare de neocolit a morții lupului și nici măcar o hotărâre îndelung chibzuită. Pur și simplu îmi îmbrățișam singurătatea, îmi curtam suferința. O cale pe care nu porneam pentru prima oară.

Am întors asta pe toate părțile, căci gândul era destul de chinuitor ca să mă omoare. Alesesem să locuiesc ani întregi singur, numai cu Hap, în cocioaba mea. Nimeni nu mă trimisese în exil acolo. Ironia era că exilul îmi fusese impus de propria mea voință, deseori rostită cu glas tare. Toată tinerețea susținusem cu tărie că de fapt îmi doream să duc o viață în care să iau singur hotărâri, neinfluențat de „îndatoririle" impuse de originea și poziția mea. Numai când soarta îmi oferise șansa unui astfel de trai îmi dădusem seama care îi era prețul. Puteam să-mi arunc îndatoririle pe umerii altora și să trăiesc după placul inimii numai dacă tăiam orice legătură cu prietenii. Era imposibil să le am pe amândouă.

Când faci parte dintr-o familie sau dintr-o comunitate ai îndatoriri și responsabilități, trebuie să-i respecți regulile. Trăisem departe de toate astea un timp, dar acum știam că solitudinea fusese numai și numai alegerea mea. Preferasem să renunț la responsabilitățile față de familie și acceptasem consecința: să plătesc prețul singurătății. Pe atunci, stăruisem, în sinea mea, că soarta mă adusese în situația aceea. Acum alegerea era tot a mea, deși încercam să mă conving că nu făceam decât să urmez calea inevitabilă pe care tot soarta mi-o hărăzise.

Nu te vindeci de singurătate dacă recunoști că izvorăște din tine însuți, dar faci un pas înainte când înțelegi că nu e de neînlăturat și că n-ai pornit pe un drum fără întoarcere.

Capitolul I

PESTRIȚII

Pestriții au susținut întotdeauna că nu doresc altceva decât să scape de persecuțiile pe care le îndurau, de generații întregi, oamenii înzestrați cu Har din cele Șase Ducate. Pretenția aceasta poate fi respinsă și ca minciună, și ca înșelăciune iscusită. În realitate, Pestriții voiau puterea. Intenția lor era să-i unească pe toți cei cu Har din cele Șase Ducate într-o singură forță, care să se ridice și să pună stăpânire pe tron, aducându-și oamenii la putere. Ca parte a vicleșugului lor, susțineau că toți regii urcați pe tron după abdicarea lui Chivalry fuseseră uzurpatori, iar faptul că FitzChivalry Farseer era bastard fusese greșit interpretat drept piedică în calea înscăunării sale. Răspândite într-o măsură care depășea toate hotarele bunului simț, legendele despre „Bastardul cel credincios" ridicat din mormânt ca să-l ajute pe regele Verity în aventura sa îi atribuiau celui dintâi puteri ce îl făceau aproape zeu. De aceea Pestriții erau cunoscuți și drept Cultul Bastardului.

Asemenea pretenții ridicole erau menite să legitimeze încercarea Pestriților de a răsturna monarhia Farseer și de a-l urca pe tron pe unul de-al lor. Începuseră o campanie ingenioasă, obligându-i pe cei cu Har să li se alăture ca să nu riște să fie dați în vileag. Poate că se

inspiraseră din istorisirile despre Kebal Rawbread, conducătorul Străinilor în timpul Războiului Corăbiilor Roșii, căci se spune că nu datorită charismei sale îl urmau oamenii, ci fiindcă se temeau de ceea ce li s-ar fi întâmplat gospodăriilor și familiilor lor dacă ar fi refuzat să-l ajute să-și înfăptuiască planurile.

Pestriții foloseau o metodă foarte simplă. Familiile pătate de magia Harului fie li se alăturau, fie erau expuse oprobriului public, ceea ce ducea la executarea lor. Se spune că Pestriții porneau deseori atacuri insidioase împotriva unei familii puternice, expunând mai întâi un servitor sau un văr mai puțin influent și lăsând să se înțeleagă foarte clar că, dacă șeful familiei respective nu le îndeplinea dorințele, îl aștepta același sfârșit cumplit.

Aceasta nu este calea de acțiune a unor oameni care vor să pună capăt persecuției familiilor lor, ci a unei bande nemiloase, hotărâte să pună mâna pe putere, subjugându-și mai întâi propriii semeni.

ROWELL, *Conspirația Pestriților*

Garda se schimbase. Dangătul clopotului și strigătul paznicului orașului răzbăteau slab prin furtună, dar eu le auzeam oricum. Noaptea se încheiase, se apropiau zorii, iar eu eram tot în coliba Jinnei, așteptând să se întoarcă Hap. Ne bucuraserăm de căldura focului din vatră. Nepoata ei venise cu ceva timp în urmă și stătuse puțin de povești cu noi înainte de a se duce la culcare. Jinna și cu mine ne ținuserăm de urât reciproc, aruncând lemn după lemn în foc și pălăvrăgind despre nimicuri. Căminul vrăjitoarei-tămăduitoare era cald și plăcut, tovărășia ei, cât se poate de agreabilă, iar faptul că îl așteptam pe băiatul meu îmi folosea drept scuză pentru a face exact ceea ce voiam, adică pentru a rămâne acolo unde mă aflam.

Vorbiserăm despre vrute și nevrute. Jinna mă întrebase dacă îmi rezolvasem cu bine treburile. Eu îi răspunsesem că treburile fuseseră ale stăpânului meu și că eu unul doar îl însoțisem. Ca să nu par nepoliticos, adăugasem că Lordul Auriu obținuse niște

pene pentru colecţia sa, apoi îi povestisem despre Negruţa. Ştiam că pe Jinna nu o interesa iapa mea, dar mă asculta îngăduitoare. Cuvintele noastre se potriviseră de minune cu atmosfera din mica ei odaie.

Ca să fiu sincer, treburile de care mă ocupasem nu avuseseră nimic de-a face cu penele şi fuseseră mai degrabă ale mele, decât ale Lordului Auriu. Împreună, îl salvaserăm pe prinţul Dutiful din mâinile Pestriţilor care, la început, se prefăcuseră a-i fi prieteni, apoi îl luaseră prizonier. Îl aduseserăm înapoi la Buckkeep fără ca nobilii de acolo să afle cele întâmplate. În seara aceea, aristocraţia celor Şase Ducate sărbătorea cu muzică şi dans, iar a doua zi urma să se oficieze logodna prinţului Dutiful cu Narcesca Elliania, sosită din Insulele Străine. În ochii lumii, toate erau la locul lor.

Puţini erau aceia care aveau să afle preţul plătit de prinţ şi de mine pentru ca mersul lucrurilor să pară cât se putea de firesc. Pisica de care se legase prinţul îşi sacrificase viaţa pentru el. Mie îmi murise lupul. Aproape douăzeci de ani, Ochi Întunecaţi fusese celălalt eu al meu, păstrătorul jumătăţii sufletului meu. Acum dispăruse. În viaţa mea se petrecuse o schimbare profundă, ca atunci când stinge cineva lumânarea din încăperea unde-ţi petreci serile. Absenţa lui prindea forme concrete, devenise o povară care-mi apăsa umerii, pe lângă durerea care-mi chinuia sufletul. Nopţile erau mai întunecate. Nimeni nu-mi mai păzea spatele. Totuşi, ştiam că aveam să supravieţuiesc. Iar să ştiu asta părea uneori partea cea mai cumplită.

Mi-am pus frâu gândurilor, ca să nu mă simt ispitit să-mi plâng de milă. Nu eram singurul care pierduse pe cineva drag. Deşi prinţul fusese alături de pisica lui puţină vreme, ştiam că sângera din adâncul inimii. Legătura magică făurită de Har între om şi animal e foarte strânsă. Nu e niciodată uşor s-o rupi. Totuşi, băiatul îşi stăpânea durerea şi nu se abătea de la îndatoririle sale. Cel puţin eu nu trebuia să mă logodesc a doua zi. El îşi reluase viaţa de zi cu zi imediat după întoarcerea noastră la Buckkeep, cu o după-amiază înainte. În aceeaşi seară, participase la ceremonia de întâmpinare

a viitoarei sale mirese. În seara aceasta, trebuia să zâmbească, să mănânce, să facă şi conversaţie, să primească urări, să danseze şi să se arate mulţumit de ceea ce îi puneau deoparte soarta şi mama lui. M-am gândit la luminile puternice, la muzica stridentă, la hohotele şi conversaţiile gălăgioase. Am clătinat din cap şi l-am compătimit.

– De ce scuturi din cap, Tom Badgerlock?

Glasul Jinnei m-a smuls din gânduri şi mi-am dat seama că liniştea se prelungise. Am inspirat adânc şi am trântit prima minciună care mi-a trecut prin cap:

– Furtuna nu dă semne c-o să se-oprească, nu-i aşa? Mă gândeam cu milă la cei nevoiţi să umble pe-afară într-o noapte ca asta. Mă bucur că nu sunt unul dintre ei.

– E bine. Iar eu îmi pun alături mulţumirile pentru compania plăcută, a zâmbit ea.

– Pentru care mulţumesc şi eu, am adăugat stânjenit.

O noapte petrecută în tovărăşia paşnică a unei femei simpatice era o noutate pentru mine. Pisica îmi torcea în poală. Jinna tricota. Lumina prietenoasă a flăcărilor din vatră i se reflecta în nuanţele castanii ale buclelor, în pistruii de pe faţă şi de pe braţe. Avea un chip drăguţ, nu frumos, dar calm şi blând. Discutaserăm vrute şi nevrute în seara aceea, ajungând de la ierburile din care pregătise ceaiul la buştenii plutitori, care uneori ardeau cu flăcări colorate, şi la noi înşine. Eu aflasem că avea cu vreo şase ani mai puţini decât număra de fapt viaţa mea, iar ea se mirase când pretinsesem că împlinisem patruzeci şi doi. Îmi adăugasem şapte în plus când intrasem în rolul lui Tom Badgerlock. Îmi căzuse bine când îmi mărturisise că mă credea mai apropiat de vârsta ei. Cu toate astea, nici ea, nici eu nu rostiserăm ceea ce gândeam. Se simţea o tensiune uşoară, dar incitantă între noi, aşa cum stăteam în faţa focului vorbind încet. Curiozitatea vibra în aer ca o coardă abia ciupită, fremătătoare.

Înainte de plecarea în misiune cu Lordul Auriu, petrecusem o după-amiază cu Jinna. Mă sărutase. Nu-şi însoţise gestul cu vorbe, jurăminte de dragoste sau complimente romantice. Fusese

un singur sărut, întrerupt de nepoata ei, întoarsă de la piață. Acum niciunul dintre noi nu știa cum să refacă atmosfera prielnică apropierii noastre. În ceea ce mă privea, nu eram convins că voiam să mă aventurez atât de departe. Nu eram pregătit pentru al doilea sărut, și cu atât mai puțin pentru ceea ce putea stârni. Mă durea inima prea tare. Dar voiam să fiu acolo, să stau în fața căminului Jinnei. Pare o contradicție, și poate chiar asta era. Nu voiam complicațiile inevitabile pe care le aduceau mângâierile, însă sufletul meu chinuit, rămas fără tovarășul lui de Har, găsea alinare în compania femeii.

Dar în seara aceea nu venisem acolo de dragul ei. Trebuia să-l văd pe Hap, fiul meu adoptiv. Sosise de curând la Buckkeep și stătea la ea. Voiam să mă asigur că ucenicia lui la meșterul Gindast mergea bine. În plus, oricât de groază mi-ar fi fost, trebuia să-i spun că Ochi Întunecați murise. Fusese crescut și de lup, nu numai de mine. Deși mă înfioram la gândul că trebuia să-i dau vestea morții lui, speram, după cum spusese bufonul, să-mi mai ușurez chinul. Hap fusese al meu în ultimii șapte ani. Viața ne fusese comună, ca și tovărășia lupului. Dacă mai aparțineam cuiva, atunci îi aparțineam băiatului. Simțeam cu tărie nevoia să mă conving că sentimentul acela era aievea.

– Mai vrei ceai? m-a îmbiat Jinna.

Nu mai voiam. Băuserăm deja amândoi trei ceainice, iar eu fusesem de două ori în spatele casei. Dar ea mi-l oferea ca să-mi spună că puteam să rămân mai departe, oricât de târziu sau de devreme se făcuse. Așa că i-am spus „da, mulțumesc", iar ea a lăsat lucrul de mână deoparte, ca să repete ritualul: să umple ceainicul cu apă din butoi, să-l agațe de cârlig și să-l mute deasupra focului. Furtuna lovea în obloane, răpăind cu o nouă furie. La un moment dat, răpăielile s-au preschimbat în bătăi în ușă.

– Jinna? a întrebat Hap cu glas tulbure. Ești trează?

– Da, a răspuns femeia. Mare noroc pe tine că nu m-am culcat, că altfel ai fi dormit în șopron cu poneiul. Vin acum.

Când Jinna a tras zăvorul, m-am ridicat, lăsând pisica să-mi alunece ușor din brațe.

Imbecilule. Pisica stătea tare bine, s-a plâns Fennel, motanul mare, portocaliu, alunecând pe podea. Era însă prea toropit de căldură ca să mai protesteze, așa că a sărit pe scaunul Jinnei și s-a încovrigat acolo, fără a catadicsi să-mi mai arunce vreo privire.

Furtuna a intrat odată cu Hap. O pală de vânt a adus ploaia în odaie.

– Aoleu! Trage ușa aia mai repede după tine, băiete, l-a certat Jinna, în timp ce intra clătinându-se.

Hap a închis și a zăvorât ușa, apoi a rămas în fața ei, șiroind de apă.

– E tare frig și ud afară, a spus.

Zâmbea ca bețivii, dar ochii îi luceau de altă lumină, nu de cea a vinului. Îi sclipea în ei dragostea, inconfundabilă ca stropii de ploaie care i se scurgeau pe plete și pe obraji. I-au trebuit câteva clipe ca să-și dea seama că sunt și eu acolo și-l urmăresc din priviri.

– Tom! Tom! Te-ai întors, în sfârșit!

Și-a desfăcut larg brațele, euforic ca orice bețiv în fața lucrurilor obișnuite. Am râs și m-am dus la el, ca să-i primesc îmbrățișarea.

– Nu uda podeaua Jinnei! l-am mustrat.

– Vai de mine, am greșit. Nu mai fac, a făgăduit și și-a scos haina leoarcă de apă.

A atârnat-o într-un cui de lângă ușă și și-a dat jos și căciula de lână, ca să se usuce tot acolo. A încercat să-și scoată bocancii, dar și-a pierdut echilibrul. S-a așezat pe jos ca să și-i tragă din picioare. S-a aplecat să-i pună la ușă, sub haina udă, apoi și-a îndreptat spatele, cu un zâmbet extaziat.

– Tom. Am cunoscut o fată.

– Serios? După cum miroși, mie mi se pare că ai cunoscut o sticlă.

– A, da, a recunoscut, fără să se rușineze câtuși de puțin. Și asta. Dar a trebuit să bem în sănătatea prințului, știi? Și a alesei lui. Și pentru căsătoria lor fericită. Și pentru viitorii lor copii, mulți la număr. Și pentru fericirea noastră, la fel de mare. Îmi zâmbi larg, prostește. Zice că mă iubește. Îi plac ochii mei.

– Păi, asta-i bine.

De câte ori nu se uitaseră oamenii la ochii lui, unul căprui şi unul albastru, şi bătuseră în lemn, ca să alunge răul? Probabil că îl unsese la suflet fata care-i găsise frumoşi.

Atunci mi-am dat seama că nu era momentul să-l întristez cu suferinţele mele. I-am vorbit blând, dar cu hotărâre:

– Cred că ar trebui să te duci la culcare, fiule. Nu te aşteaptă meşterul de dimineaţă?

S-a uitat la mine ca şi când l-aş fi pocnit peste faţă cu un peşte. Zâmbetul i s-a stins pe buze.

– Ba da, aşa-i. Mă aşteaptă. Bătrânul Gindast vrea să vină ucenicii la lucru înaintea calfelor, iar calfele să fie acolo cu mult înaintea lui. S-a adunat şi s-a ridicat anevoie în picioare. Tom, ucenicia asta nu-i deloc aşa cum m-am aşteptat. Nu fac decât să mătur şi să car lemne şi să răsucesc buştenii puşi la uscat. Ascut uneltele, le curăţ şi le dau cu untdelemn. Pe urmă, iar mătur. Şi iar frec cu untdelemn piesele terminate. Dar, în toată vremea asta, n-am primit nicio unealtă ca să lucrez cu ea. Nu aud decât „cască ochii să vezi cum se face, băiete" sau „repetă ce ţi-am spus" şi „nu pe ăsta ţi l-am cerut. Du-l înapoi la stiva de lemne şi adu-mi cireşul ăla, cu fibră mai fină". Pe lângă asta, Tom, mă jigneşte. Îmi zice ţărănoi şi neghiob.

– Gindast vorbeşte urât cu toţi ucenicii, Hap.

Vocea împăciuitoare a Jinnei te liniştea şi te alina, dar tot mi se părea ciudat să se amestece o a treia persoană în discuţia noastră.

– Ştie toată lumea. Cineva şi-a păstrat porecla şi când s-a apucat de treabă de unul singur. Azi dai bani frumoşi pe-o masă lucrată de Prostovanu.

Jinna revenise lângă scaunul ei, dar nu se aşezase. Pisica era tot acolo.

Am încercat să nu mă arăt tulburat de spusele lui Hap. Mă aşteptasem să aud că-i place la nebunie slujba de ucenic şi îmi e deosebit de recunoscător fiindcă izbutisem să i-o capăt. Crezusem că măcar ucenicia lui mergea bine.

– Te-am prevenit că va trebui să munceşti din greu, i-am spus, şovăind oarecum.

– Şi eram pregătit pentru asta, Tom, chiar eram. Sunt gata să tai lemnul, să-l potrivesc şi să-i dau formă cât e ziua de lungă. Dar nu mă aşteptam să mă plictisesc de moarte. Mătură, freacă, adu aia, adu ailaltă... Mai bine aş fi rămas acasă, dacă tot nu învăţ nimic nici aici.

Puţine lucruri dor mai tare decât vorbele aruncate inconştient de un copil. Dispreţul lui faţă de străvechiul nostru stil de viaţă, dezvăluit atât de brutal, m-a lăsat fără cuvinte. Mi-a aruncat o privire care mă învinovăţea:

– Şi tu unde-ai fost şi de ce-ai lipsit atât? Nu te-ai gândit că poate am nevoie de tine? Şi-a mijit ochii. Unde ţi-e părul?

– L-am tăiat.

Mi-am trecut, stingherit, mâna prin şuviţele scurtate în semn de doliu. Dintr-odată, n-am mai avut încredere în ceea ce voiam să spun. Hap era doar un flăcău, ştiam, şi înclina să judece lucrurile după cum îl afectau pe el. Iar răspunsul meu scurt îi arătase că lăsasem lucruri nerostite.

M-a cercetat cu privirea.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat.

Am tras aer adânc în piept.

– A murit Ochi Întunecaţi, i-am răspuns încet.

– Dar... a fost vina mea? A fugit de la mine, Tom, dar l-am căutat, jur că l-am căutat, să-ţi spună şi Jinna...

– N-a fost vina ta. A plecat după mine şi m-a găsit. Am fost cu el când a murit. N-ai făcut nimic rău, Hap. Era bătrân. I-a sunat ceasul şi a plecat de la mine.

În ciuda străduinţelor mele, cuvintele mi s-au oprit în gât.

I-am citit pe faţă uşurarea şi am simţit încă o săgeată în inimă. Oare faptul că nu fusese vinovat era mai important pentru el decât moartea lupului? Dar când mi-a spus „nu pot să cred că nu mai e", am înţeles. Rostise adevărul curat. Avea să treacă o zi, poate mai multe, până să-şi dea seama că lupul nu mai venea înapoi. Ochi Întunecaţi n-avea să se mai culce lângă el cu labele întinse, pe piatra căminului, nici să-l îndemne cu botul să-l scarpine pe urechi, nici să meargă alături de el la vânătoare de iepuri. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– O să-ți revii. Ai nevoie doar de puțin timp, l-am asigurat, cu voce răgușită.

– Să sperăm, a îngăimat.

– Du-te să te culci. Mai apuci un ceas-două de somn.

– Da, cred că ar fi mai bine așa. A făcut un pas spre mine. Tom, îmi pare așa de rău, mi-a spus, iar îmbrățișarea lui stângace mi-a alungat aproape complet durerea pe care mi-o pricinuise înainte. Ai să vii mâine-seară, nu-i așa? Trebuie să vorbesc ceva cu tine. E foarte important.

– O să vin, dacă Jinna n-are nimic împotrivă.

M-am uitat peste umărul lui, slăbindu-l din îmbrățișare.

– Jinna n-are absolut nimic împotrivă, m-a asigurat gazda lui, iar eu n-am mai sperat decât să-aud mereu căldura pe care și-o adăugase în glas.

– Bine, așadar. Ne vedem diseară. Când n-o să mai fii beat. Acum fugi la culcare, băiete.

I-am ciufulit părul ud. El a bolborosit un „noapte bună". S-a dus în dormitorul lui, lăsându-mă din nou singur cu Jinna. Un butuc căzuse în foc și trosnetul lemnului era singurul sunet din odaie.

– Trebuie să plec acum. Mulțumesc că m-ai lăsat să-l aștept pe Hap la tine.

Jinna și-a pus iar lucrul de mână deoparte.

– N-ai pentru ce, Tom Badgerlock.

Mantia mea atârna de un cui, lângă ușă. Am luat-o și mi-am azvârlit-o peste umeri. Jinna s-a întins brusc să mi-o lege. Mi-a ridicat gluga peste părul tuns, apoi mi-a zâmbit în timp ce-o trăgea de margini ca să-mi apropie fața de a ei.

– Noapte bună, mi-a șoptit dintr-o suflare.

Și-a înălțat bărbia. I-am pus mâinile pe umeri și am sărutat-o. Deși am vrut s-o fac, tot m-am întrebat de ce mi-am îngăduit-o. Unde ajungeam cu schimbul acesta de săruturi, dacă nu la complicații și necazuri?

Oare îmi simțise șovăiala? Când mi-am despărțit buzele de ale ei, am văzut-o clătinând încet din cap. M-a luat de mână.

– Îţi faci prea multe griji, Tom Badgerlock. Mi-a dus mâna la buzele ei şi m-a sărutat în palmă. Unele lucruri sunt mult mai simple decât crezi.

Mă simţeam jenat, dar am reuşit să îngaim:

– Dacă ar fi şi adevărat, ar fi superb.

– Vorbeşti frumos ca un curtean.

Căldura cuvintelor ei s-a risipit când a adăugat:

– Dar vorbele frumoase nu-l vor împiedica pe Hap să se îmbotmolească. În curând, va trebui să-l ţii foarte bine în frâu pe tânărul ăsta. Impune-i nişte limite, altfel îl vei scăpa printre degete, căzut în mrejele oraşului Buckkeep. N-ar fi primul flăcău de treabă de la ţară care se pierde când vine aici.

– Cred că-mi cunosc băiatul, am spus cam supărat.

– Poate că-l cunoşti pe băiat, dar eu pentru tânăr mă tem mai tare. A îndrăznit să râdă de fruntea mea încruntată şi să adauge: Păstrează privirea asta cruntă pentru Hap. Noapte bună, Tom. Ne vedem mâine.

– Noapte bună, Jinna.

Mi-a deschis uşa şi a rămas în prag, cu ochii la mine. M-am uitat la ea peste umăr – o femeie care mă privea dintr-un cadru de lumină galbenă. Vântul îi flutura buclele în jurul feţei rotunde. Îmi făcea cu mâna. I-am răspuns la fel, înainte de a închide uşa. Pe urmă am oftat şi mi-am strâns mantia în jurul corpului. Ploaia se mai domolise, numai rafalele de vânt pândeau şi răbufneau de după fiecare colţ de stradă. Vijelia îşi făcea de cap cu podoabele care înfrumuseţaseră oraşul în sărbătoare. Palele ameninţătoare trimiteau la pământ ghirlandele şerpuitoare şi zdrenţuiau steguleţele. De obicei, tavernele aveau fixate în suporturi torţe care-i îndrumau pe clienţi către uşile lor, dar la ora aceea fie arseseră, fie fuseseră date jos. Aproape toate cârciumile şi hanurile se închiseseră peste noapte. Oamenii cumsecade dormeau de mult, la fel şi cei mai puţin cumsecade. Înaintam grăbit pe străzile reci şi întunecoase, călăuzit mai mult de simţul meu de orientare decât de ochi. Avea să fie şi mai întuneric odată ce părăseam oraşul căţărat pe stânci şi începeam să urc poteca unduitoare care traversa pădurea spre castelul

Buckkeep, dar cunoşteam drumul acela din copilărie. Picioarele aveau să mă ducă singure acasă.

Mi-am dat seama că sunt urmărit când am lăsat în urmă ultimele case răzleţe din oraş. Ştiam că oamenii din spatele meu mă pândeau, nu erau simpli trecători cu care aveam acelaşi drum, pentru că, ori de câte ori încetineam, încetineau şi ei. Fără îndoială, nu voiau să mă ajungă din urmă decât după ce ieşeam din oraş. Era semn de intenţii rele. Plecasem din castel neînarmat, obiceiul meu de la ţară fiind, de data asta, un dezavantaj. Aveam prins de curea un cuţit dintre cele pe care mulţi le purtau la ei pentru treburi mărunte, de rutină, dar nicio armă mai mare. Sabia mea cenuşie, cea de toate zilele, atârna, în teaca uzată, pe peretele cămăruţei mele. Mi-am zis că urmăritorii puteau fi doar nişte tâlhari în căutarea unei prăzi uşoare. Mai mult ca sigur mă credeau beat, nu bănuiau că le simţisem prezenţa şi precis aveau s-o ia la sănătoasa dacă ripostam.

Slabă consolare. N-aveam chef să mă bat. Eram sătul de lupte şi obosit să tot stau cu ochii în patru. Dar mă îndoiam că urmăritorilor le păsa de asta. Aşa că m-am oprit în loc şi m-am întors să-i văd la faţă. Mi-am scos cuţitul, m-am proptit bine pe picioare şi i-am aşteptat.

În spatele meu era linişte, numai vântul foşnea prin frunzişul crengilor arcuite deasupra potecii. Am auzit apoi şi valurile spărgându-se de stânci, în depărtare. Am ciulit urechile încercând să desluşesc trosnet de tufişuri la trecerea oamenilor sau târâit de picioare pe potecă, dar n-am auzit nimic. Mi-am pierdut răbdarea.

– Haideţi odată! am răcnit în noapte. Nu prea aveţi ce fura de la mine, în afară de cuţit, pe care nu-l veţi primi cu mânerul înainte. Să terminăm odată!

S-a lăsat liniştea, iar ţipetele mele au părut dintr-odată caraghioase. Tocmai când îmi ziceam că fusesem urmărit numai în imaginaţia mea, ceva mi s-a furişat pe la picioare. Era un animal mic, vioi şi iute, un şobolan, o nevăstuică sau poate chiar o veveriţă. Dar nu era o creatură sălbatică, pentru că a încercat să mă muşte. Speriat, am sărit înapoi. Un râs înăbuşit a venit din

dreapta. Chiar când mă răsuceam în direcția aceea, mijind ochii prin întunericul pădurii, o voce mi-a vorbit din stânga, mai aproape decât fusese râsul.

– Unde ți-e lupul, Tom Badgerlock?

Vorbele sunau a batjocură și a provocare. În spatele meu, niște gheare zgâriau pietrișul – era un animal mai mare, poate un câine. Când m-am răsucit, a dispărut în beznă. M-am întors din nou în direcția din care venise râsul înfundat. Cel puțin trei oameni, mi-am zis, și două animale. Am încercat să mă gândesc numai la lupta din noaptea aceea, nu și la urmările sale. La ele puteam să cuget mai târziu. Respiram adânc și rar, stând în așteptare. Mi-am deschis toate simțurile către noapte, alungându-mi brusc răbufnitul dor de ale lui Ochi Întunecați, cu mult mai ascuțite, și de senzația liniștitoare din vremurile când lupul îmi păzea spatele. De data asta, am surprins pașii mărunți și rapizi ai animalului mai mic, care se apropia din nou. L-am lovit cu piciorul mai tare decât aș fi vrut, dar nu l-am atins decât pieziș. A dispărut din nou.

– O să-l omor! am prevenit noaptea din jur, dar la amenințarea mea a răspuns doar un râs batjocoritor. Apoi m-am rușinat, strigând furios: Ce vreți de la mine? Lăsați-mă în pace!

Ecourile întrebării și dorinței mele copilărești s-au stins în bătaia vântului. S-a făcut o liniște cumplită – umbra singurătății mele.

– Unde ți-e lupul, Tom Badgerlock? a strigat un glas, de data asta de femeie, colorat de un râs înăbușit. Ți-e dor de el, renegatule?

Teama care mi se scursese prin vene odată cu sângele s-a transformat dintr-odată într-o furie de gheață. Aveam să stau acolo și să-i omor pe toți, lăsându-le doar măruntaiele calde să aburească pe cărare. Pumnul care mi se încleștase până atunci pe mânerul pumnalului s-a destins brusc și în trup mi s-a răspândit, calmă, senzația că eram pregătit pentru orice. Gata de luptă, i-am așteptat. Aveau să mă atace brusc, din toate direcțiile, animalele de jos, iar oamenii de sus, cu arme. Eu n-aveam decât cuțitul. Trebuia să am răbdare până ajungeau foarte aproape de mine. Dacă fugeam, mă puteau lovi pe la spate. Mai bine așteptam și-i obligam să vină la mine. Atunci aveam să-i omor, să-i omor pe toți.

Sincer, nu știu cât am stat acolo. Senzația că ești gata să înfrunți orice poate opri timpul în loc sau îl poate face să fugă iute ca vântul. Am auzit ciripitul unei păsări anunțând dimineața, apoi altul, răspunzându-i. Am așteptat în continuare. Când zorii au început să păteze cerul nopții, am inspirat adânc. Am cercetat atent împrejurimile cu privirea, uitându-mă printre copaci cu ochii mijiți, dar nimic nu mi-a dat de bănuit. Singurele mișcări erau zborul înalt al micilor făpturi înaripate care țopăiau pe crengi și stropii de ploaie argintii care cădeau de pe ramuri. Urmăritorii mei dispăruseră. Animalul care se repezise să mă muște nu lăsase urme pe piatra umedă a potecii. Celălalt, mai mare, care o traversase prin spatele meu, lăsase doar una, în noroiul de la margine. Fusese un câine mic. Și asta era tot.

M-am răsucit pe călcâie și mi-am continuat drumul spre castelul Buckkeep. Pe măsură ce înaintam, am început să tremur, nu de teamă, ci din cauza încordării care mă părăsea, ca să-i ia locul furia.

Ce voiseră de la mine? Să mă sperie. Să aflu de existența lor, să mă anunțe că știu cine sunt și unde mi-e sălașul. Ei bine, își atinseseră scopul cu vârf și îndesat. M-am silit să-mi pun ordine în gânduri și am încercat să cântăresc la rece amenințarea pe care o reprezentau. Nu m-am gândit doar pe mine. Oare știau și de Jinna? Mă urmăriseră de la ușa ei și știau și de existența băiatului meu?

Mi-am blestemat prostia și neglijența. Cum îmi putusem închipui că Pestriții aveau să mă lase în pace? Știau că Lordul Auriu venea din Buckkeep și că slujitorul lui, Tom Badgerlock, stăpânea Harul. Știau că Tom Badgerlock îi tăiase brațul lui Laudwine și-l salvase pe prințul luat ostatic. Acum căutau să se răzbune. Puteau s-o facă foarte ușor, afișând cu lașitate unul dintre pergamentele lor și denunțându-mă astfel ca deținător al Harului, spurcata magie a animalelor. Aș fi fost spânzurat, ciopârțit și ars din cauza asta. Îmi închipuisem cumva că în orașul Buckkeep sau castelul cu același nume aveam să fiu ferit de ei?

Ar fi trebuit să știu că așa avea să se întâmple. Odată revenit la curtea din Buckkeep, în miezul intrigilor și manevrelor politice de acolo, devenisem vulnerabil la toate comploturile pe care le

presupune puterea. *Ştiusem* că asta urma, am recunoscut în sinea mea cu amărăciune. Şi, timp de cincisprezece ani, gândul acela mă ţinuse departe de Buckkeep. Numai Chade şi rugămintea lui stăruitoare de a-l salva pe prinţul Dutiful mă aduseseră înapoi. Acum, realitatea dură se strecura în mine. Nu aveam decât două variante: fie tăiam orice legătură, cu oricine, şi fugeam, cum o mai făcusem, fie mă azvârleam cu capul înainte în vârtejul de intrigi care nu lipsiseră niciodată de la curtea Farseer din Buckkeep. Dacă rămâneam, trebuia să încep să gândesc iarăşi ca un asasin, întotdeauna conştient de riscurile şi ameninţările care mă pândeau şi de urmările lor asupra celor din jurul meu.

Mi-am îndreptat gândurile pe calea adevărului. Trebuia să redevin asasin, nu doar să gândesc ca unul. Trebuia să fiu gata să ucid când întâlneam oameni care mă ameninţau pe mine sau pe prinţul meu. Pentru că nu aveam cum să evit legătura dintre noi: cei care îl luau în derâdere pe Tom Badgerlock din cauza Harului său şi a morţii lupului său ştiau foarte bine că prinţul Dutiful nu era deloc străin de magia animalelor. Cu asta îl aveau pe prinţ la mână şi de asta aveau să se folosească şi mai departe, nu doar ca să pună capăt persecuţiei celor înzestraţi cu Har, ci şi ca să pună mâna pe putere. Nu mă ajuta cu nimic faptul că, într-o anumită măsură, cauza lor era şi a mea. Doar şi eu suferisem din cauza Harului. Nu voiam să mai văd pe nimeni apăsat de aceeaşi povară. Dacă n-ar fi reprezentat o ameninţare atât de gravă la adresa prinţului meu, poate aş fi trecut de partea lor.

Paşii furioşi m-au purtat până la santinelele de la poarta castelului Buckkeep. Din ghereta gărzilor răzbăteau glasuri de bărbaţi şi zdrăngănit de blide. Unul dintre soldaţi, un tânăr de vreo douăzeci de ani, se proptise în uşă, cu o felie de pâine cu brânză într-o mână şi cu o cană cu bere în cealaltă. Şi-a ridicat pricirea spre mine şi, având gura plină, mi-a făcut semn din cap să trec. M-am oprit, simţind cum mi se răspândea furia în trup ca otrava.

– Ştii cine sunt? l-am întrebat.

A tresărit, apoi şi-a mijit ochii ca să mă vadă mai bine. Era clar că se temea să nu fi insultat un nobil mărunt, dar s-a liniştit la vederea hainelor mele.

– Un servitor din castel. Nu?

– Al cui servitor?

Ce prostie, să atrag atenţia asupra mea! Dar nu mă puteam opri. Veniseră şi alţii pe acelaşi drum ca mine? Se aflau în castel şi acum? O santinelă nepăsătoare lăsase să treacă oameni hotărâţi să-l omoare pe prinţ? Părea foarte posibil.

– Păi... nu ştiu! s-a răstit flăcăul. S-a ridicat şi şi-a îndreptat spatele, dar ca să mă săgeteze din priviri s-a văzut nevoit să-şi înalţe şi fruntea. De unde să ştiu? De ce mi-ar păsa?

– Pentru că păzeşti intrarea principală în castelul Buckkeep, prostule. Regina şi prinţul tău depind de vigilenţa ta, nu trebuie să-i laşi pe duşmanii lor să intre. De-asta eşti pus aici. Nu-i aşa?

– Păi, eu... A scuturat din cap, înciudat şi nervos, apoi s-a întors către uşa gheretei. Kespin! Poţi veni puţin?

Kespin era mai înalt şi mai bătrân. Se mişca aidoma unui spadasin şi se uita cu ochi pătrunzători pe deasupra bărbii cărunte. M-a cântărit din priviri şi a hotărât că nu reprezentam un pericol.

– Ce se întâmplă aici? ne-a întrebat pe amândoi.

Nu vorbise cu glas prevenitor, ci pe un ton care ne asigura că ştie să se poarte cu fiecare dintre noi după cum merită.

Santinela a arătat spre mine cu cana cu bere.

– S-a înfuriat fiindcă nu ştiu al cui servitor e.

– Ce?

– Sunt în slujba Lordului Auriu, l-am lămurit eu. Şi sunt îngrijorat fiindcă la poarta asta santinelele se mulţumesc să se uite cum intră şi iese lumea. Mă plimb pe porţile castelului Buckkeep de peste două săptămâni şi nu m-a întrebat nimeni nimic. Nu mi se pare în ordine. Cu douăzeci de ani în urmă, când am fost aici, oştenii de gardă îşi luau sarcina în serios. A fost o vreme când...

– A fost o vreme când aşa ceva era necesar, m-a întrerupt Kespin. În timpul Războiului Corăbiilor Roşii. Dar acum e pace, omule. Iar castelul şi oraşul s-au umplut de oameni din Insulele

Străine şi de nobili din celelalte ducate, veniţi aici pentru logodna prinţului. Nu ne poţi cere să-i cunoaştem pe toţi.

Am înghiţit găluşca, dorindu-mi să nu fi început discuţia, dar hotărât s-o duc până la capăt.

– Ajunge o singură greşeală pentru ca viaţa prinţului nostru să fie în pericol.

– Sau pentru a insulta un nobil străin. Am primit ordine de la regina Kettricken. Ne-a poruncit să fim curtenitori şi ospitalieri. Nu bănuitori şi răuvoitori. Deşi, dacă-i vorba de tine, mă simt îndemnat să-i încalc porunca.

Mi-a zâmbit, îndulcind cumva ameninţarea din vorbe, dar mi-a fost limpede că nu-i convenea să-i pun judecata la îndoială.

Am dat din cap, în semn de încuviinţare. Greşisem purtându-mă astfel cu străjile. Ar fi trebuit să-i atrag atenţia lui Chade, să încerce el să ţină oamenii mai din scurt.

– Înţeleg, am spus împăciuitor. Ai dreptate. Dar eram nedumerit.

– Ei bine, data viitoare când ieşi pe-aici călare pe iapa asta neagră şi vânjoasă, ţine minte că un om nu trebuie să spună prea multe ca să afle foarte multe. Şi, dacă tot m-ai făcut curios, ia zi, cum te cheamă?

– Tom Badgerlock. Servitorul Lordului Auriu.

– Aha. Servitorul lui. A zâmbit cu tâlc. Şi garda lui de corp, nu? Da, mi-a ajuns la urechi o poveste despre voi. Şi nu numai atât. M-aş fi aşteptat s-aleagă pentru slujba asta alt soi de om.

M-a privit chiorâş, parcă aşteptându-mi răspunsul, dar mi-am ţinut gura, fiindcă nu ştiam ce voia să dea de înţeles. O clipă mai târziu, a ridicat din umeri.

– Străinii ăştia cred că au nevoie de gardă chiar şi când locuiesc în castelul Buckkeep. Ei, vezi-ţi de drum, Tom Badgerlock. Acum te cunoaştem. Sper că asta o să te-ajute să dormi mai bine la noapte.

Aşa că mi-au făcut semn să intru în castel. M-am îndepărtat, simţindu-mă caraghios şi înciudat. Trebuia să stau neapărat de vorbă cu Kettricken, am hotărât, şi s-o conving că Pestriţii continuau să reprezinte un pericol real pentru Dutiful. Dar m-am

îndoit că regina mea își putea găsi timp pentru mine în zilele următoare. În seara aceea se celebra logodna. Toate gândurile ei aveau să se îndrepte spre negocierile cu Insulele Străine.

La bucătărie era zarvă mare. Servitoarele și pajii pregăteau o oaste de ceainice și de castroane cu terci de ovăz. Aromele mi-au stârnit pofta de mâncare. M-am oprit să pun pe o tavă dejunul Lordului Auriu. Am luat o farfurie cu șuncă afumată și cornuri proaspete, un vas cu unt și gem de căpșuni. Am adăugat și câteva pere tari din coșul cu fructe culese din livada castelului. Când ieșeam, mi-a vorbit o grădinăreasă cu un coș cu flori atârnat de braț.

– Ești servitorul Lordului Auriu?

Am dat din cap și ea mi-a făcut semn să mă opresc și a așezat pe tavă un buchet de flori proaspăt culese și un altul, mai mic, de boboci albi.

– Pentru Înălțimea Sa, mi-a spus, deși nu era nevoie, apoi s-a grăbit să se îndepărteze.

Am urcat scările către odăile Lordului Auriu, am bătut și am intrat. Ușa dormitorului era închisă, dar n-am terminat bine de aranjat mâncarea, că a și apărut, gata îmbrăcat. Își pieptănase părul lucios pe spate și-l legase la ceafă cu o panglică de mătase albastră. Pe braț îi atârna o haină de aceeași culoare. Purta o cămașă de mătase albă, cu piepții încărcați de dantelă, și pantaloni mulați, tot albaștri, dar de o nuanță puțin mai închisă decât haina. Cu părul său de aur și cu ochii de culoarea chihlimbarului, încânta privirile aidoma cerului senin al verii. Mi-a adresat un zâmbet cald.

– Ai înțeles, constat cu bucurie, că îndatoririle îți cer să te trezești devreme, Tom Badgerlock. Dacă și gustul tău în materie de îmbrăcăminte ar fi la fel de treaz...

I-am făcut o plecăciune solemnă și i-am tras scaunul, ca să se poată așeza la masă. I-am vorbit încet, pe un ton normal, mai degrabă ca prieten decât ca servitor:

– Adevărul e că nici nu m-am culcat. Hap n-a venit acasă decât spre dimineață, iar pe drumul încoace m-am întâlnit cu niște Pestriți care m-au întârziat și mai mult.

Zâmbetul i s-a topit de pe față. Nu s-a așezat, ci m-a prins strâns de încheietura mâinii.

– Ești rănit? m-a întrebat, cu sinceră îngrijorare.

– Nu, l-am asigurat, făcându-i semn să se așeze.

M-a ascultat fără tragere de inimă. Eu am trecut în lateralul mesei și am descoperit vasele din fața lui.

– N-au avut de gând să-mi facă rău. Dar au ținut să aflu că știu cum mă cheamă, unde locuiesc și că am Har. Și că lupul meu e mort.

Cu mare greutate am rostit ultimele cuvinte. Puteam să mă împac cu ideea morții lupului câtă vreme nu trebuia să vorbesc despre ea. Am tușit și m-am grăbit să dau la o parte florile tăiate din grădină. I-am întins buchețelul de boboci albi.

– Pe celelalte ți le pun lângă pat, am murmurat.

– Mulțumesc, mi-a răspuns cu glas la fel de stins ca al meu.

Am găsit o vază în camera lui. Până și grădinăresei îi erau mai bine cunoscute decât mie gusturile rafinate ale Lordului Auriu. Am umplut vaza din urciorul cu apă pentru spălat, am pus florile în ea și am așezat-o pe noptieră. Când m-am întors la el, îmbrăcase haina albastră și-și prinsese buchețelul alb în piept.

– Trebuie să vorbesc cu Chade cât mai repede, i-am spus, turnându-i ceai. Dar nu pot să merg pur și simplu să-i bat la ușă.

A luat cana și a sorbit din ea.

– Nu poți ajunge în camerele lui pe coridoarele secrete?

L-am privit cu subînțeles.

– Știi cum e vulpoiul ăsta bătrân. Numai el își cunoaște secretele și nu riscă să fie spionat când e cu garda jos. El poate ajunge cu siguranță pe coridoare, numai că eu nu știu pe unde să intru. S-a culcat foarte târziu aseară?

Lordul Auriu a schițat o strâmbătură.

– Încă mai dansa când m-am hotărât eu să mă retrag. Pentru un bătrân, e plin de energie când are chef să se distreze. Dar o să-i trimit vorbă printr-un paj. O să-l invit să călărim împreună după-amiază. E destul de curând?

Îmi simțise agitația din glas, dar nu punea întrebări. I-am fost recunoscător.

– Da, l-am asigurat. Probabil că nici nu se va limpezi la minte mai devreme.

Am scuturat din cap, ca și când aș fi vrut să mi se așeze gândurile.

– S-au adunat dintr-odată atâtea lucruri la care trebuie să mă gândesc, din cauza cărora trebuie să mă îngrijorez. Dacă Pestriții ăștia au aflat amănunte despre mine, atunci au aflat și despre prinț.

– L-ai recunoscut pe vreunul dintre ei? Făceau parte din banda lui Laudwine?

– Se întunecase. Și s-au ținut departe de mine. Am auzit un glas de bărbat și unul de femeie, dar sigur erau cel puțin trei la număr. Unul a venit cu tovarășul său de Har, un câine, altul, cu un animal mic și iute, șobolan, nevăstuică sau, poate, veveriță. Mi-am tras răsuflarea. Vreau ca gărzile de la Buckkeep să fie puse în alertă. Iar prințul ar trebui să fie însoțit de cineva tot timpul. De „un preceptor din ăla cu mușchi", cum a propus Chade mai demult. Și trebuie să vorbesc cu Chade, să-mi spună cum luăm legătura dacă am grabnic nevoie de ajutorul sau de sfatul lui. Iar prin castel ar trebui să se trimită zilnic patrule în căutarea șobolanilor, mai ales în camerele prințului.

El a tras aer în piept, parcă pregătindu-se să vorbească, dar și-a înghițit întrebările.

– Mă tem că mai e ceva la care trebuie să te gândești, mi-a spus în schimb. Prințul Dutiful mi-a trimis aseară un bilet. Vrea să știe când începi să-l înveți Meșteșugul.

– A scris el asta?

M-am îngrozit când l-am văzut încuviințând cu o șovăire. Știam că prințul îmi simțea lipsa. Fiind legați prin Meșteșug, așa ceva nu putea să-mi scape. Îmi ridicasem ziduri ca să-mi feresc gândurile de prinț, însă el nu era atât de priceput ca mine. Îi surprinsesem eforturile de mai multe ori fragile de a mă căuta, dar le ignorasem, făgăduindu-mi că aveau să se ivească în curând momente mai prielnice pentru noi. Dar, fără nicio îndoială, prințul meu nu era atât de răbdător.

– Băiatul trebuie învățat să fie prudent. Unele lucruri nu trebuie puse niciodată pe hârtie, iar cele care...

Mi s-au oprit cuvintele în gât. Probabil că m-am albit la față, pentru că Lordul Auriu s-a ridicat brusc în picioare și a redevenit prietenul meu, bufonul, care mi-a oferit scaunul său.

– Te simți bine, Fitz? Te paște cumva o criză?

Am căzut, pur și simplu, pe scaun. Când m-am gândit cât de nebun fusesem, a început să mi se învârtă capul. Mi-am adunat cu greu puterile ca să-mi recunosc prostia incredibilă:

– Bufonule. Toate pergamentele mele, tot ce-am scris. Am venit aici atât de repede la chemarea lui Chade, încât le-am lăsat acasă. I-am spus lui Hap să încuie coliba înainte de a pleca la Buckkeep, dar nu cred că le-a ascuns, fiindcă nu i-am cerut-o, doar a închis ușa camerei mele de lucru. Dacă Pestrițiii sunt destul de inteligenți ca să facă legătura între mine și Hap...

Mi-am lăsat ideea neterminată. Nu trebuia să-i spun mai multe. A făcut ochii mari. Citise tot ceea ce, în inconștiența mea, pusesem pe hârtie. Manuscrisele nu dădeau în vileag doar propria mea identitate, ci și numeroase întâmplări ale neamului Farseer, care ar fi fost mai bine să rămână uitate. Dezvăluisem și multe dintre punctele mele vulnerabile în pergamentele alea blestemate: Molly, iubirea mea pierdută. Nettle, fiica mea bastardă. Cum putusem să fiu atât de prost încât să-mi aștern gândurile pe hârtie? Cum de lăsasem falsa mângâiere a scrisului să mă amăgească să le trădez, scriindu-le? Niciun secret nu e în siguranță dacă nu e încuiat în mintea unui singur om. Ar fi trebuit să le ard pe toate, cu mult timp în urmă.

– Te rog, bufonule, du-te la Chade în locul meu. Trebuie să mă întorc acolo. Acum. Azi.

El mi-a pus o mână prudentă pe umăr.

– Fitz, dacă pergamentele au dispărut, e deja prea târziu să pleci. Dacă Tom Badgerlock dispare ca fumul în clipa asta, nu vei izbuti decât să stârnești bănuieli și să-i inviți pe Pestriți să te urmărească. O să-i conduci drept la pergamente. Probabil se așteaptă să te faci nevăzut după ce te-au amenințat. Vor sta cu ochii pe porțile castelului. Așa că judecă la rece. Poate că temerile tale nu-și au rostul. De unde până unde să facă legătura între Tom

Badgerlock şi Hap? N-au cum. Cu atât mai puţin le-ar trece prin minte să se întrebe din ce loc anume a venit Hap la oraş. Nu te pripi. Discută mai întâi cu Chade şi mărturiseşte-i temerile tale. Şi stai de vorbă şi cu prinţul Dutiful. Diseară se logodeşte. Băiatul ştie să se prefacă, dar masca lui e subţire şi fragilă. Întâlneşte-te cu el, linişteşte-l.

A tăcut o clipă, apoi a îndrăznit să-mi facă o propunere:

– Ai putea trimite pe altcineva acolo să...

– Nu, l-am refuzat categoric. Trebuie să merg eu însumi. Unele lucruri le voi lua cu mine, pe celelalte le voi distruge.

Mi-am adus aminte de căpriorul gravat de bufon pe tăblia mesei. Emblema lui FitzChivalry Farseer împodobea masa lui Tom Badgerlock. Şi ea mi se părea o ameninţare. Voi arde masa, am hotărât. Voi da foc colibei din temelii. Nu va rămâne nici urmă din traiul meu acolo. Până şi ierburile din grădină trădau prea multe despre mine. N-ar fi trebuit să-mi abandonez cochilia la îndemâna oricui voia să-şi vâre nasul în ea. N-ar fi trebuit să-mi îngădui să las urme atât de vizibile nicăieri.

Bufonul m-a bătut pe umăr.

– Mănâncă, mi-a sugerat. Pe urmă spală-te pe faţă şi schimbă-ţi hainele. Nu lua hotărâri pripite. Dacă ne respectăm planul, vom supravieţui şi de data asta, Fitz.

– Badgerlock, l-am corectat şi m-am ridicat în picioare.

Nu e permis să te abaţi de la rolul jucat.

– Îmi cer iertare, lordul meu. O clipă mi s-a părut că mă ia cu leşin, dar acum mi-am revenit. Te rog să mă ierţi că ţi-am întrerupt dejunul.

Pentru o clipă, mila i s-a citit limpede în ochi. Fără un cuvânt, s-a aşezat din nou la masă. I-am umplut cana cu ceai şi a mâncat în tăcere, meditând. Eu mi-am făcut de lucru prin cameră, însă meticulozitatea stăpânului nu-i lăsa servitorului prea multe de pus la loc. Mi-am dat seama, în clipa aceea, că ordinea desăvârşită îi stătea în fire. Se obişnuise să nu lase la vedere decât ceea ce voia să fie văzut. N-ar fi stricat să fac la fel.

– Îmi îngăduie lordul meu să mă retrag câteva minute? am întrebat.

A pus ceașca pe masă și s-a gândit puțin.

– Bineînțeles. O să ies din casă în scurtă vreme, Badgerlock. Du la bucătărie resturile de la dejun, umple urcioarele cu apă proaspătă, curăță vatra de cenușă și adu lemne de foc. Te sfătuiesc să te antrenezi pe urmă cu gărzile, ca să-ți păstrezi îndemânarea de luptător. Mă vei însoți în după-amiaza aceasta, când voi ieși să călăresc. Ai grijă să-ți pui haine potrivite.

– Da, lordul meu, am încuviințat încet.

L-am lăsat să mănânce și m-am retras în semiîntunericul cămăruței mele. Mi-am plimbat scurt privirea prin ea. Am hotărât să nu păstrez acolo nimic altceva în afară de lucrurile lui Tom Badgerlock. M-am spălat pe față, mi-am netezit părul tuns de mântuială și am îmbrăcat haina albastră, de servitor. Apoi mi-am strâns hainele vechi și desaga, sulul cu șperacle și alte unelte primite de la Chade și câteva obiecte pe care le adusesem din coliba mea. Sortându-le în grabă, am dat peste un săculeț boțit de prea mult stat în apă sărată, care ascundea ceva. Șnururile de piele se uscaseră și se întăriseră. A trebuit să le tai ca să-l deschid. Când l-am scuturat, a căzut din el figurina bizară culeasă de prinț pe plaja unde ne aruncase călătoria noastră periculoasă prin monoliții Meșteșugului. Cu gând să i-o dau mai târziu, am pus-o înapoi în săculețul distrus, pe care l-am așezat deasupra boccelei. Pe urmă am închis ușa dormitorului meu, am acționat mecanismul ascuns în perete și am traversat camera pe întuneric, ca să apăs o anumită porțiune din zid. Mi-a cedat fără zgomot sub degete. Deasupra capului meu, dâre sfioase de lumină trădau fantele prin care ziua pătrundea în coridoarele secrete ale turnului. Am închis bine ușa după mine și am început să urc scara abruptă către turnul lui Chade.

Capitolul II

SERVITORUL LUI CHADE

Hoquin cel alb avea un iepure la care ținea foarte mult. Locuia în grădina lui, venea când îl chema și-i stătea nemișcat în poală ore întregi. Catalizatoarea lui Hoquin era o femeie foarte tânără, aproape o copilă. O chema Redda, însă el îi spunea „Ochi-Sălbatic", pentru că avea un ochi care îi tot fugea într-o parte. Ei nu-i plăcea iepurele fiindcă încerca s-o alunge ori de câte ori se așeza lângă Hoquin, mușcând-o zdravăn. Într-o zi, iepurele a murit. Redda l-a găsit țeapăn în grădină, i-a scos măruntaiele, l-a jupuit de piele și l-a făcut bucăți, apoi l-a aruncat în oală. Lui Hoquin cel alb i s-a făcut dor de iepure numai după ce a mâncat din el. Jubilând, Redda i-a spus că tocmai își potolise foamea cu el. Mustrată aspru, Catalizatoarea nepedepsită a răspuns: Dar, maestre, tu însuți ai profețit asta. N-ai scris tu, în cel de-al șaptelea pergament al tău, că „Profetul tânjea după căldura cărnii sale, chiar dacă știa că asta însemna sfârșitul lui?"

SCRIBUL CATEREN, *Despre Profetul Alb Hoquin*

Ajunsesem la jumătatea drumului către turnul lui Chade când mi-am dat seama ce făceam de fapt. Fugeam, îmi căutam o ascunzătoare și speram, în taină, să fie bătrânul meu mentor acolo și să-mi spună exact ce să fac, ca pe vremea când eram ucenicul lui asasin.

Mi-am încetinit pașii. Ceea ce îi este îngăduit unui tânăr de șaptesprezece ani devine de neacceptat pentru un bărbat de treizeci și cinci. Venise vremea să-mi găsesc propriul drum în lumea intrigilor de la curte. Sau s-o părăsesc pentru totdeauna.

Treceam pe lângă una din firidele care marca o gaură în zidul coridorului. Alături era o băncuță. Am așezat bocceaua pe ea și m-am așezat ca să-mi pun ordine în gânduri. Judecând rațional, ce era cel mai bine să fac?

Să-i omor pe toți.

O idee bună, dacă aș fi știut exact cine erau. A doua idee complica lucrurile și mai mult. Trebuia să-l protejez de Pestrițiși pe prinț, nu doar pe mine. Am lăsat la o parte grija pentru pielea mea, ca să mă concentrez asupra pericolului care-l păștea pe el. În primul rând, Pestrițiii puteau da oricând în vileag faptul că oricare dintre noi doi avea Har. Cârmuitorii celor Șase Ducate nu ar fi tolerat o asemenea pată pe obrazul regelui lor. Nu numai că ar fi pierit speranța lui Kettricken de a întemeia o alianță cu Insulele Străine, ci ar fi dus și la răsturnarea dinastiei Farseer. Totuși, nu vedeam cum le-ar fi fost de folos Pestriților o asemenea acțiune extremă. Odată Dutiful înlăturat, tot ce știau despre el n-ar mai fi contat. Mai rău, ar fi răsturnat o regină care își îndemna poporul să manifeste îngăduință față de cei cu Har. Nu. Amenințarea cu dezvăluirea Harului lui Dutiful își avea rostul numai câtă vreme rămânea moștenitorul tronului. N-aveau să încerce să-l omoare, ci doar să-l supună voinței lor.

Și unde s-ar fi ajuns cu asta? Ce i-ar fi cerut Pestrițiii prințului? Ar fi pretins oare ca regina să dea legi care să interzică uciderea celor cu Har pentru simplul fapt că făceau parte din neamul înzestrat cu acea putere magică? I-ar fi cerut încă și mai mult? Ar fi fost niște proști dacă nu ar fi încercat să-și asigure puterea într-o

măsură cât de mică. Dacă existau duci sau nobili cu Sânge Străvechi, poate că Pestriții aveau să-i ajute să intre în grațiile reginei. M-am întrebat dacă familia Bresinga venise la curte pentru ceremonia de logodnă. Ar fi meritat să aflu. Mama și fiul sigur aveau Sânge Străvechi și fuseseră mână-n mână cu Pestriții, ca să-l atragă pe prinț de partea lor. De data asta jucau cumva un rol mai activ? Și cum aveau s-o convingă Pestriții pe regină că amenințările lor nu erau vorbe goale? Pe cine sau ce anume puteau distruge, ca să-și dovedească puterea?

Foarte simplu. Pe Tom Badgerlock. Din punctul lor de vedere nu eram decât un pion pe tabla de joc, un servitor mărunt, dar un tip enervant, care le dăduse o dată planurile peste cap și-l mutilase pe unul dintre conducătorii lor. Cu o seară înainte mă urmăriseră convinși că aveam să transmit „mesajul" celor aflați la putere în Buckkeep. După aceea, pentru a demonstra neamului Farseer că era vulnerabil, m-ar fi doborât așa cum doboară câinii de vânătoare un cerb. Aș fi fost „lecția" dată lui Kettricken și lui Dutiful.

Mi-am lăsat capul în palme. Cel mai bun plan era să fug. Dar acum, că revenisem la Buckkeep, fie și pentru o perioadă atât de scurtă, nu voiam să plec din nou. Castelul din piatră rece fusese cândva casa mea și, în ciuda originii mele nelegitime, neamul Farseer îmi era familie.

Mi-a ajuns la ureche o șoaptă. M-am îndreptat de spate și mi-am dat seama că prin zidul gros pătrundea, până în ascunzătoarea aceea, numai bună de iscodit, un glas tânăr, de fată. Ostenit, dar curios, m-am aplecat spre gaura din perete și m-am uitat prin ea. Într-un dormitor mobilat cu generozitate, o copilă brunetă stătea cu spatele la mine. Lângă foc, un războinic bătrân și cărunt zăcea tolănit într-un scaun. Își făcuse singur o parte din cicatricele de pe față, dâre fine, frecate cu cenușă, pe care Străinii le considerau podoabe, însă altele erau crestături de sabie. Fire albe i se împleteau în păr și în barba scurtă. Își curăța și-și tăia unghiile cu cuțitul de la centură, în vreme ce fata exersa un pas de dans în fața lui.

– ... şi doi în lateral, unul în spate şi te răsuceşti, intona ea, cu răsuflarea tăiată, în timp ce picioarele mici îi ascultau instrucţiunile.

Când s-a rotit uşor, într-o învolburare de fuste brodate, i-am întrezărit pentru o clipă faţa. Era Narcesca Elliania, logodnica lui Dutiful. Se pregătea, fără îndoială, pentru primul lor dans împreună din seara aceea.

– Şi iar doi paşi lateral, doi în spate şi...

– Un pas în spate, Elli, a întrerupt-o bătrânul. Apoi te răsuceşti. Mai încearcă o dată.

Fata s-a oprit şi a spus ceva în limba ei, vorbind repede.

– Elliania, exersează limba ţăranilor. Se potriveşte cu dansul lor, a răspuns el neînduplecat.

– Dar nu vreau, a zis ea bosumflată. Limba lor n-are niciun haz, e la fel de nesărată ca dansul ăsta.

Şi-a lăsat poalele rochiei să-i cadă dintre degete, şi-a prins coatele în palme şi şi-a încrucişat braţele la piept.

– E o tâmpenie. Faci la paşi şi te roteşti până te-apucă ameţeala. Ca porumbeii care dau din cap în sus şi-n jos şi se ciugulesc înainte de împerechere.

– Da. Aşa e, a încuviinţat bătrânul binevoitor. Şi din exact acelaşi motiv. Acum repetă. Şi dansează perfect. Dacă eşti în stare să ţii minte paşii unui exerciţiu cu sabia, atunci poţi să ţii minte şi paşii de dans. Sau vrei să creadă ţăranii ăştia înfumuraţi că Runele Zeului i-au trimis prinţului lor drept nevastă o sclavă de pe corăbii, cu două picioare stângi?

Fata s-a strâmbat, arătându-şi dinţii albi ca laptele. Pe urmă şi-a ridicat brusc poalele rochiei scandalos de sus, dezgolindu-şi picioarele desculţe, şi a făcut paşii cu o viteză nebună.

– Doi-paşi-în-lateral-un-pas-înapoi-răsucire-doi-paşi-în-lateral-un-pas-înapoi-răsucire-doi-paşi-lateral...

Incantaţia furioasă îi preschimba dansul graţios într-o ţopăială turbată. Bărbatul se uita cu un zâmbet larg cum sălta ca o nebună, dar o lăsa în pace. *Runele Zeului*, mi-am repetat, şi am descoperit sunetul familiar al cuvintelor. Aşa le spuneau Străinii insulelor răzleţe pe care le stăpâneau. Iar pe singura hartă a Insulelor

Străine pe care o văzusem toate peticele de pământ de pe întinderea apelor înghețate erau într-adevăr înfățișate ca niște rune.

– Destul! a izbucnit brusc războinicul.

Fata se înroșise la față după atâta efort și respira întretăiat. Dar nu s-a oprit decât după ce s-a ridicat el de pe scaun, a luat-o în brațe și a săltat-o în aer.

– Ajunge, Elliania. Ajunge. Mi-ai arătat că știi dansul, îl știi foarte bine. Acum încetează. Însă diseară trebuie să fii numai grație, frumusețe și farmec. Dacă te vei purta ca o zgâtie de fată, cum faci de obicei, frumosul tău prinț poate că-și va alege o mireasă mai blândă. Iar tu n-ai vrea asta.

A lăsat-o jos și s-a așezat la loc.

– Ba da. Aș vrea, l-a contrazis fata, fără să stea pe gânduri.

El și-a chibzuit pe îndelete răspunsul.

– Nu. N-ai vrea. Sau poate vrei să-ți altoiesc fundul cu cureaua?

– Nu, a zis ea, cu destulă hotărâre ca să-mi dau seama că amenințarea bărbatului nu fusese vorbă-n vânt.

– Nu, a repetat bărbatul, și cuvântul a sunat ca o încuviințare. Și nici eu nu m-aș bucura să te bat. Dar ești fiica surorii mele și nu vreau să văd neamul mamelor noastre făcut de ocară. Tu vrei?

– Nu vreau să fac de ocară neamul mamelor mele, a răspuns copila, țeapănă ca un soldat, însă umerii au început apoi să-i tremure. Dar nu vreau să mă mărit cu prințul. Mama lui seamănă cu o harpie a zăpezii. El o să-mi umfle burta de copii care o să fie toți albi și reci, ca fantomele ghețurilor. Te rog, Peottre, du-mă acasă. Nu vreau să trăiesc în peștera asta uriașă și friguroasă. Nu vreau să-mi facă băiatul lucrul ăla care pune copii în burtă. Nu vreau decât să stau în casa scundă a mamelor noastre și să călăresc poneiul în bătaia vântului. Și vreau barca mea, să plutesc cu ea pe Sendalfjord, și pripoanele mele, cu care să merg la pescuit. Iar când o să cresc mare, vreau banca mea în casa mamelor și un bărbat care știe că se cuvine să locuiască în casa mamelor soției sale. Nu vreau altceva decât ceea ce își dorește orice fată de vârsta mea. Prințul ăsta o să mă rupă de mamele mele cum rupi o ramură din vie, iar eu o să mă sfrijesc și o să mă usuc până când o să mă fac rumeguș.

– Elliania, Elliania, sufletul meu, nu vorbi așa!

Bărbatul s-a ridicat iarăși, cu grația fluidă a unui războinic, în ciuda trupului său gros și îndesat – un Străin sadea. A luat copila în brațe, și ea și-a îngropat fața la pieptul lui, scuturată de suspine. În ochii războinicului au apărut lacrimi.

– Gata, gata, liniștește-te. Dacă vom fi deștepți, dacă vei fi destul de puternică și de iute și vei dansa ca lebăda pe apă, nu se va ajunge la asta. Niciodată. În seara asta nu faci decât să te logodești, steluța mea, nu te măriți. Crezi că Peottre te-ar părăsi aici? Peștișor prostuț ce ești! Nimeni nu-ți va pune un copil în burtă în noaptea asta și nici în altă noapte, decât peste mulți ani de zile! Și nici atunci, decât dacă vei vrea tu. Îți făgăduiesc. Crezi că aș face de rușine neamul mamelor noastre, îngăduind să se întâmple altfel? Acum dansăm și-atât. Însă dansul trebuie să fie desăvârșit.

A lăsat-o jos, pe piciorușele ei goale. I-a săltat bărbia ca să se uite la el și i-a șters lacrimile de pe obraji cu dosul palmei lui brăzdate de cicatrice.

– Așa, gata. Așa. Zâmbește-mi. Și nu uita: primul dans trebuie să fie al frumosului prinț, dar al doilea e al lui Peottre. Hai, arată-mi cum vom țopăi amândoi ca niște țărani caraghioși.

A început să fredoneze câtuși de puțin melodios, dar ritmat, iar fata și-a pus mâinile mici într-ale lui. A făcut primii pași, ea mișcându-se ca un fulg, el, ca un spadasin. I-am urmărit dansând. Fata nu-și lua ochii de la bărbatul care privea undeva departe, deasupra capului ei, spre un loc întrezărit numai de el.

I-a întrerupt o bătaie în ușă.

– Intră, a strigat Peottre.

În cameră a apărut o servitoare, cu o rochie pe braț. Peottre și Elliania și-au desprins brusc mâinile și au înțepenit. N-ar fi fost mai prudenți nici dacă ar fi intrat un șarpe în cameră. Femeia însă era îmbrăcată ca Străinii, era de-a lor.

Se purta ciudat. Nu le-a făcut nicio plecăciune. A ridicat rochia ca să le-o arate și a scuturat-o ca să se aranjeze faldurile.

– Narcesca o va purta diseară.

Peottre a măsurat veşmântul cu privirea. Era o rochie de femeie croită pentru o fetiţă. De un albastru pal, cu decolteu adânc. Un rând gros de dantelă şi nişte încreţituri ingenioase ţineau materialul ţeapăn. Era menită să lase impresia că Narcesca avea sâni care nu-i crescuseră încă. Ellianiei i s-au împurpurat obrajii când a văzut-o. Peottre a reacţionat mai direct. S-a aşezat în faţa fetei, ca şi cum ar fi vrut s-o apere de rochie.

– Nu. N-o va purta.

– Ba da. Aşa preferă Doamna. Tânărul prinţ o va găsi deosebit de atrăgătoare.

Femeia nu-şi dădea cu părerea, dădea un ordin.

– Nu, a repetat Peottre. N-o va îmbrăca. E o bătaie de joc la adresa ei. Nu e veşmântul potrivit pentru o narcescă a Runelor Zeului. Purtând-o ar insulta casa mamelor noastre.

A înaintat brusc şi, cu o mişcare ca o lovitură de bici, a trimis la podea rochia din mâinile femeii.

Am crezut că servitoarea avea să se retragă din faţa lui speriată şi cerându-şi iertare, dar ea l-a ţintuit cu o privire lipsită de expresie şi i-a vorbit după o scurtă tăcere:

– Doamna a spus: „Nu are nicio legătură cu Runele Zeului. E o rochie pe înţelesul bărbaţilor din cele Şase Ducate. Aşa că Narcesca o va îmbrăca." A părut să se gândească o clipă, apoi a adăugat: Dacă n-o îmbracă, pune în pericol casa mamelor tale.

Ca şi cum gestul lui Peottre n-ar fi fost altceva decât capriciul unui copil încăpăţânat, femeia s-a aplecat şi a săltat din nou rochia.

În spatele lui Peottre, Elliania a scos un ţipăt înăbuşit. Parcă de durere. Am izbutit să-i întrezăresc chipul când s-a răsucit bărbatul spre ea. Trăsăturile îi încremeniseră într-o expresie hotărâtă, dar pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare şi era pe atât de albă, pe cât de roşie fusese înainte.

– Încetează! a spus bărbatul cu voce joasă.

La început mi s-a părut că i se adresa fetei. Dar pe urmă s-a uitat peste umăr. Iar când a vorbit din nou, n-a părut nicidecum să i se adreseze servitoarei:

– Încetează! Nu ne-am înțeles s-o îmbrăcăm ca pe-o târfă. Nu ne vom lăsa târâți în așa ceva. Termină, altfel o omor și-ți pierzi ochii și urechile de aici.

Și-a scos cuțitul de la centură, s-a apropiat de servitoare și i l-a pus la gât. Femeia nici n-a pălit, nici nu s-a ferit. A rămas pe loc, țeapănă, cu ochii lucindu-i, înfruntând amenințarea cu ceva care era aproape un rânjet sarcastic. N-a răspuns prin cuvinte. Pe neașteptate, Elliania a respirat adânc, chinuit, și i-au căzut umerii. În clipa următoare și i-a îndreptat și a rămas din nou dreaptă. N-a vărsat nicio lacrimă.

Peottre a smuls rochia de pe brațul femeii dintr-o singură mișcare. Cuțitul lui trebuie să fi fost ascuțit ca briciul, pentru că a spintecat-o cu ușurință de la decolteu în jos. Apoi a aruncat zdrențele și le-a călcat în picioare.

– Ieși afară! i-a poruncit femeii.

– După cum ți-e voia, lordul meu, firește, a mormăit ea, batjocoritoare, întorcându-i spatele și îndepărtându-se.

A ieșit fără grabă. Peottre a urmărit-o din priviri până când i s-a închis ușa în urmă, apoi s-a întors la Elliania.

– Te doare rău, peștișorule?

Fata s-a grăbit să clatine din cap, cu bărbia ridicată. O minciună curajoasă, pentru că arăta de parcă ar fi fost gata să leșine.

M-am ridicat de pe bancă fără zgomot. Aveam praf pe frunte de la peretele pe care mă proptisem cât îi spionasem. Narcesca nu voia să se mărite cu prințul nostru, Peottre era de părere că logodna nu era o legătură de nedesfăcut, iar eu mă întrebam dacă toate astea îi erau cunoscute lui Chade. Și ce boală o chinuia pe narcescă? Cine era „Doamna" și de ce fusese atât de necuviincioasă servitoarea? Mi-am îndesat informațiile și întrebările în același ungher al minții, mi-am luat bocceaua și am pornit din nou spre turnul lui Chade. Cel puțin spionându-i pe alții îmi luasem o vreme mintea de la ale mele.

Am urcat ultimul șir de trepte abrupte spre odaia strâmtă din vârf și am împins ușa mică. Dintr-un colț îndepărtat al castelului mi-a ajuns la urechi o frântură de cântec. Probabil că menestrelii

își dezmorțeau degetele și-și pregăteau instrumentele pentru sărbătoarea din seara aceea. Am pătruns în camera lui Chade ieșind din spatele unui suport etajat pentru sticle de vin. Mi-am recăpătat răsuflarea, am împins fără zgomot suportul la loc cu umărul și am lăsat bocceaua lângă el. Bărbatul aplecat peste masa de lucru a lui Chade vorbea singur. Își înșira nemulțumirile într-un soi de cântec gutural. Muzica a devenit mai sonoră și mai clară, însoțindu-i vorbele. Din cinci pași m-au adus, neauziți, alături de căminul din colț și de sabia lui Verity. Abia ce am atins mânerul, că bărbatul s-a și întors spre mine. Era netotul pe care îl zărisem în treacăt în grajd cu două săptămâni înainte. Ținea o tavă plină cu castroane, un pisălog și o cană de ceai. De spaimă, s-a aplecat și toate vasele au alunecat într-o parte. A așezat-o grăbit pe masă. Muzica s-a oprit.

O vreme, ne-am holbat nedumeriți unul la celălalt. Își ținea pleoapele căzute, ca și când i-ar fi fost somn întruna. Vârful limbii îi ieșea din gură, lipit de buza superioară. Avea urechi mici, lipite de cap, pe sub părul tuns cu barda. Hainele atârnau pe el ca pe gard, iar mânecile cămășii și manșetele pantalonilor, prea lungi, arătau că le primise de la un bărbat mai bine clădit. Era scund și durduliu. Toate nepotrivirile din înfățișarea lui mă alarmau. M-a înfiorat o presimțire. Știam că nu reprezenta o amenințare, dar nu-l voiam în apropierea mea. După cum se încrunta la mine, sentimentul era reciproc.

– Cară-te! a strigat, răgușit, din fundul gâtului, printre buzele moi.

Am tras aer în piept adânc și i-am vorbit cu voce egală:

– Am dreptul să fiu aici. Tu îl ai?

Îmi dădusem deja seama că era servitorul lui Chade, băiatul care-i aducea lemne și apă și făcea curățenie în odăile lui. Dar nu știam în ce măsură i se destăinuise bătrânul asasin, așa că nu i-am rostit numele. Mentorul meu nu putea fi atât de neglijent încât să-i dezvăluie secretul său unui netot.

Tu. Pleacă. Nu mă vezi!

Valul cu care m-a izbit magia Meșteșugului său m-a făcut să mă clatin pe picioare. Dacă n-aș fi avut deja zidurile înălțate în

jurul minții, sigur l-aș fi ascultat fără să crâcnesc, aș fi plecat și nu l-aș fi văzut. În vreme ce-mi întăream și-mi îngroșam zidurile, m-am întrebat, în trecere, dacă îmi mai făcuse asta și altădată. Mi-aș fi amintit dacă ar fi făcut-o?

Lasă-mă în pace! Să nu-mi faci rău! Pleacă de-aici, câine împuțit!

Știam că urma al doilea val, așa că nu m-am mai speriat de el. Totuși, nu mi-am coborât zidurile ca să-i răspund cu Meșteșugul meu. Am vorbit cu glas tremurat, deși m-am străduit cât am putut să fiu categoric:

– Nu-ți fac niciun rău. Nici n-am avut de gând să-ți fac rău. Te las în pace, dacă asta vrei. Dar nu voi pleca. Și nu-ți mai dau voie să mă împingi așa.

Am încercat să-i vorbesc pe tonul ferm cu care te adresezi unui copil necuviincios. Probabil că el nici nu știa ce face; neîndoielnic, folosea o armă cu care izbutise să se apere și altădată.

Dar, în loc să se întristeze, chipul i s-a aprins de furie. Oare și de teamă? Ochii, și așa foarte mici, aproape i s-au pierdut în obrajii bucălați, când i-a închis pe jumătate. O clipă, gura i-a atârnat întredeschisă și limba i-a ieșit mai tare printre buze. A luat tava și a trântit-o pe masă. Vasele au sărit pe ea. *Pleacă!* Meșteșugul său era ecoul poruncilor mânioase pe care le rostea cu gura. *Nu mă vezi!*

Am tras scaunul lui Chade pe bâjbâite și m-am așezat.

– Ba te văd. Și nu plec. Mi-am încrucișat brațele la piept. Speram să nu-și dea seama cât de zdruncinat eram. Ar trebui să-ți faci treburile purtându-te ca și cum *tu* nu m-ai vedea *pe mine*. Și tot *tu* ar trebui să pleci după ce termini.

N-aveam de gând să cedez în fața lui; nu puteam. Să plec însemna să-i arăt pe unde venisem și, dacă nu știa deja, nu intenționam să-i arăt. M-am lăsat pe spătarul scaunului și am încercat să par cât mai destins.

M-a săgetat din priviri. Magia lui izbea în zidurile mele cu o furie înspăimântătoare. Avea o forță cumplită. Dacă Meșteșugul îi era atât de puternic fără nicio pregătire, oare cât de talentat s-ar fi dovedit dacă ar fi învățat să-l controleze? Gândul mă înfricoșa de-a dreptul. Mi-am îndreptat privirea spre căminul rece, continuând

să-l urmăresc pe bondoc cu coada ochiului. Fie își terminase treaba, fie renunțase s-o ducă la capăt. În orice caz, a luat tava, a traversat sfidător odaia și a tras de un suport de pergamente. Îl văzusem odată pe Chade intrând pe acolo. Netotul s-a făcut nevăzut, dar, când suportul a revenit la locul său, i-am auzit și vocea, și Meșteșugul: *Puți a rahat de câine. Te ciopârțesc și te ard.*

Mânia lui era ca refluxul care mă azvârlea la mal. După un timp, mi-am apăsat tâmplele cu mâna. Efortul de a-mi ține zidurile ridicate și de a le întări începea să mă obosească, dar nu îndrăzneam să le cobor încă. Dacă simțea că le-am coborât, dacă se hotăra să mă izbească tocmai atunci cu o poruncă, i-aș fi căzut victimă, așa cum îmi căzuse mie victimă Dutiful când îi dădusem, impulsiv, ordin să nu lupte împotriva mea. Mă temeam că mintea prințului purta încă amprenta acelei decizii.

Mai aveam pe cap o grijă de care trebuia să scap. Nu știam dacă porunca de-atunci îl mai îngrădea. M-am hotărât să aflu cum s-o retrag. Dacă nu reușeam, avea să ne împiedice să devenim prieteni adevărați. Pe urmă m-am întrebat dacă prințul știa ce îi făcusem. Fusese un accident, mi-am zis, apoi m-am disprețuit pentru minciună. Izbucnirea mea îi întipărise porunca aceea în minte. Îmi era rușine de ea și, cu cât o anulam mai repede, cu atât era mai bine pentru amândoi.

Am auzit, din nou, o muzică îndepărtată. Am încercat să fac o legătură. Mi-am coborât treptat zidurile și muzica a început să-mi răsune mai tare în minte. O auzeam și când îmi acoperam urechile cu palmele. Muzică răspândită prin Meșteșug. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că așa ceva ar fi posibil, dar slugii netoate îi reușea. Când n-am mai fost atent la ea, s-a stins în perdeaua de gânduri care fremătau întotdeauna la hotarele Meșteșugului meu. Cele mai multe erau șoapte fără formă, gânduri ale oamenilor care aveau destul talent ca să și le lase pe cele mai presante să plutească pe apele Meșteșugului. Dacă mă concentram din toate puterile, reușeam uneori să surprind idei sau imagini neștirbite din mințile altora, însă ei nu stăpâneau Meșteșugul îndeajuns ca să mă simtă, și cu atât mai puțin ca să-mi răspundă. Netotul bondoc nu le semăna. Meșteșugul

îi ardea cu vâlvătăi, muzica fiind deopotrivă căldura și fumul talentului său neinstruit. Nu se străduia nicidecum s-o ascundă. Poate nu știa cum sau n-avea de ce.

M-am destins, păstrând ridicat numai zidul care-mi ascundea gândurile tainice de mugurul de talent al lui Dutiful. Apoi, cu un geamăt, mi-am lăsat fruntea în mâini. Capul începu să-mi bubuie din cauza durerii stârnite de Meșteșug.

– Fitz?

L-am simțit pe Chade cu o clipă înainte de a mă atinge pe umăr, dar tot m-am trezit cu o tresărire și mi-am ridicat brațele ca și cum m-aș fi ferit de o lovitură.

– Ce te tulbură, băiete? m-a întrebat, apoi s-a aplecat să mă vadă mai bine. Ai ochii roșii! Când ai dormit ultima oară?

– Acum, cred.

Am reușit să zâmbesc. Mi-am trecut mâna prin părul ciumpăvit. Sudoarea mi-l lipise de cap. Îmi aminteam numai frânturi dintr-un coșmar repede risipit.

– Am făcut cunoștință cu slujitorul tău, i-am spus, cu un tremur în glas.

– Pe Thick? Aha. Ei, nu-i cel mai inteligent om din castel, dar servește admirabil scopurilor mele. E greu să trădezi un secret când nu ești în stare să-l recunoști nici dacă pici cu nasul în el. Dar ajunge cu asta. Îndată ce am primit mesajul Lordului Auriu, am urcat aici, sperând să te prind. Ce-i povestea asta cu Pestrițiii din orașul Buckkeep?

– A scris așa ceva într-un mesaj?

Eram scandalizat.

– Nu în atâtea cuvinte. Și numai pe înțelesul meu. Acum, povestește-mi.

– M-au urmărit noaptea trecută... de fapt, în dimineața asta. Ca să mă sperie și să-mi dea de știre că știu unde mă aflu. Că mă pot găsi oricând. Chade, hai să lăsăm acum asta. Știai că servitorul tău – cum îl cheamă? Thick? Știai că folosește Meșteșugul?

– La ce? Ca să spargă cestile de ceai?

Bătrânul a pufnit ca și când aș fi făcut o glumă proastă. I-a scăpat un oftat și a arătat disprețuitor spre vatra rece.

– Trebuie să aprindă un foc mic în fiecare zi. Dar într-una din două uită. Tu despre ce vorbești?

– Thick stăpânește Meșteșugul. Și încă foarte bine. Era să mă trântească la pământ când am intrat aici și-am dat peste el. Dacă nu mi-aș fi păzit mintea de Dutiful, cred că mi-ar fi spulberat toate gândurile. „Cară-te", mi-a poruncit. „Nu mă vezi". Și „să nu-mi faci rău". Și, Chade, știi, cred că nu e prima oară când face așa. Cel puțin, cu mine a mai făcut-o. Nu demult, la grajduri, am auzit cum îl tachinau niște grăjdari. Și am auzit, ca rostite cu voce tare, cuvintele „nu mă vezi". Pe urmă, băieții și-au văzut de treburi, dar eu nu-mi amintesc să-l fi *văzut* pe Thick acolo. Adică să-l mai fi văzut și altădată.

Chade s-a lăsat încet în scaunul meu. S-a întins și mi-a luat mâna într-a lui, ca și când așa ar fi înțeles mai ușor ce spuneam. Sau poate voia să se convingă că n-am febră și nu aiurez.

– Thick e înzestrat cu magia Meșteșugului. Asta vrei să spui.

– Da. Meșteșugul lui e brut și needucat, însă arde cu flăcări imense. N-am mai întâlnit așa ceva până acum.

Am închis ochii, mi-am lipit palmele de tâmple și am încercat să-mi pun țeasta la locul ei.

– Mă simt de parc-aș fi fost bătut.

– Ține asta, mi-a zis Chade, aspru, peste câteva clipe.

Am luat cârpa înmuiată în apă rece și mi-am pus-o pe ochi. Știam că n-are rost să-i cer ceva mai puternic. Bătrânului îi intrase în cap că leacurile împotriva durerii îmi scădeau puterea de a-l învăța pe Dutiful Meșteșugul. Zadarnic tânjeam după ușurarea pe care mi-ar fi adus-o scoarța de spiriduș. Dacă se mai găsea așa ceva în castel, Chade sigur o dosise bine.

– Ce-aș putea să fac? a șoptit.

Am ridicat un colț al cârpei de pe ochi, ca să-i arunc o privire.

– În legătură cu ce?

– Cu Thick și cu Meșteșugul lui.

– Vrei să faci ceva? Ce-ai putea face? Tontul s-a născut cu Meșteșugul.

S-a așezat din nou pe scaun.

– Din câte am izbutit să traduc din vechile manuscrise despre magia asta, deduc că Thick e o amenințare pentru noi. E un talent nestăpânit, needucat și nesupus. Ar putea să-l tulbure pe Dutiful în timp ce încearcă să învețe. Dacă se înfurie, poate întrebuința Meșteșugul împotriva altor oameni; din câte se pare, a și făcut-o. Mai rău, zici că e și foarte puternic. Mai puternic decât tine?

Am ridicat brațul a neajutorare.

– N-am de unde să știu. Talentul meu a fost întotdeauna inegal, Chade. Și n-am idee cum să mi-l măsor. Dar nu m-am mai simțit atât de asaltat de pe vremea când toată coteria lui Galen s-a unit împotriva mea.

– Hm... Chade s-a lăsat pe spate, cu ochii la tavan. Cel mai prudent ar fi să scăpăm de el. Cu blândețe, desigur. Nu e vina lui că reprezintă o amenințare pentru noi. Cel mai puțin dur ar fi să-i dăm scoarță de spiriduș ca să-i împuținăm sau să-i distrugem talentul. Dar, cum tu ai abuzat de planta asta în ultimii zece ani și nu ți-a micșorat puterile, nu mai cred că e atât de puternică pe cât o considerau autorii manuscriselor din vechime. Înclin însă pentru o a treia variantă, poate mai periculoasă. Mă întreb dacă nu cumva tocmai de asta mă atrage mai mult, pentru că șansele sunt la fel de mari ca riscurile.

– Să-i dăm lecții de Meșteșug?

La zâmbetul lui am scos un geamăt.

– Chade, nu. Nici măcar noi doi împreună nu știm destule ca să fim siguri că îl învățăm pe Dutiful fără să-l punem în pericol, iar el e un băiat docil, cu minte ageră. Thick ăsta al tău deja mă dușmănește. Insultele lui mă fac să bănuiesc că mi-a ghicit și Harul. Iar cele deprinse de unul singur îl fac destul de puternic ca să fie un pericol pentru mine dacă încerc să-l învăț mai multe.

– Atunci crezi că ar trebui să-l omorâm? Sau să-i schilodim talentul?

Nu voiam să iau eu hotărârea aceea. Nici măcar nu voiam să știu că se ia o asemenea hotărâre, și totuși mă trezeam, încă o dată, afundat până la gât în urzelile neamului Farseer.

– Nu cred nici una, nici alta. Nu putem să-l trimitem undeva, departe de tot?

– Arma pe care o aruncăm astăzi va sta la beregată mâine, a ripostat Chade implacabil. De-asta a preferat regele Shrewd, cu mult timp în urmă, să-și țină lângă el nepotul bastard. Cât despre Thick, trebuie să luăm o decizie asemănătoare. Să-l folosim sau să-l facem inutil. Cale de mijloc nu există. A ridicat mâna cu palma în sus și a adăugat: După cum ne-au demonstrat-o și Pestriții.

Nu știu dacă a intenționat să-mi facă un reproș, dar ultimele lui cuvinte m-au durut. M-am proptit de spătarul scaunului și-am lăsat cârpa să-mi alunece pe ochi.

– Ce-ai fi vrut să fac? Să-i omor pe toți, nu doar pe aceia care l-au ademenit pe prinț, ci și pe bătrânii cu Sânge Străvechi care ne-au sărit în ajutor? Chiar și pe vânătorul reginei? Familia Bresinga? Pe Sydel, logodnica lui Civil, pe...

– Știu, știu, m-a întrerupt, în timp ce lărgeam cercul de asasinate care oricum nu ne-ar fi apărat fără greș secretul. Dar uite unde am ajuns. Pestriții ne-au dovedit că sunt rapizi și pricepuți. N-au trecut nici două zile de când te-ai întors la Buckkeep, că te-au și urmărit. Am dreptate când spun că azi-noapte a fost prima oară când te-ai aventurat în oraș?

După încuviințarea mea tăcută, Chade a continuat:

– Și te-au găsit cât ai zice pește. Și au avut grijă să afli că știu ce învârtești. O mișcare ingenioasă.

A inspirat adânc și a răsucit problema pe toate părțile în gând, încercând să-și dea seama ce mesaj voiau Pestriții să transmită.

– Știu că prințul are Har. Știu că și tu ai Har. Îl pot distruge pe oricare din voi, după cum au chef.

– Asta o știm deja. Cred că au vrut să spună altceva.

Am tras îndelung aer în piept, mi-am pus ordine în gânduri și i-am povestit pe scurt întâlnirea cu Pestriții.

– Acum văd lucrurile într-o lumină nouă. Au vrut să mă sperii, să mă gândesc ce-aș putea face ca să fiu în siguranță. Ei mă văd fie ca o amenințare, una de care trebuie să scape, fie ca pe cineva de care s-ar putea folosi.

Nu așa privisem lucrurile mai devreme, dar acum implicațiile mi se păreau evidente. Mă înspăimântaseră, apoi mă lăsaseră să plec, ca să-mi dea timp să înțeleg că nu-i puteam ucide pe toți. Era imposibil de știut câți îmi cunoșteau deja secretul. Singura cale de a supraviețui era să le devin util. Ce voiau de la mine?

– Poate să fiu spionul lor în castel. Sau arma lor strecurată în fortăreață, cineva care să se întoarcă împotriva neamului Farseer chiar din interior.

Chade îmi urmărise ideile fără efort.

– Păi, nu asta am putea alege noi? Hm... Da. O vreme, cel puțin, te sfătuiesc să fii prudent. Dar și deschis. Fii gata, în caz că ajung din nou la tine. Vezi ce anume cer și ce oferă în schimb. La nevoie, lasă-i să creadă că-l vei trăda pe prinț.

– Momeala din undiță.

Mi-am îndreptat spatele și mi-am luat cârpa de pe ochi. În colțul gurii lui Chade a tremurat un zâmbet.

– Întocmai.

A întins mâna. I-am pus în palmă cârpa umedă. Și-a lăsat capul pe-o parte și m-a măsurat cu privirea.

– Arăți groaznic. Mai rău decât dacă ai fi băut o săptămână întreagă. Ai dureri mari?

– Suportabile, am răspuns cam țâfnos.

Chade a dat din cap pentru sine mulțumit.

– Mă tem că va mai trebui să le înduri. Dar e tot mai ușor de fiecare dată, nu? Corpul tău se învață cu ele. Cred că ești ca spadasinul care-și obișnuiește mușchii să reziste la orele lungi de antrenament.

Mă înțepau ochii și, aplecându-mi fruntea, mi i-am frecat oftând.

– Mai degrabă sunt bastardul care învață să îndure durerea.

– Sunt mulțumit, indiferent ce-ai fi.

O replică scurtă, categorică. Nu mi-era dat să am parte de compătimire din partea lui. S-a ridicat în picioare.

– Du-te și spală-te, Fitz. Mănâncă. Ieși în lume, să fii văzut. Ia-ți o armă, dar nu una care să sară în ochi. A tăcut o clipă. Sunt sigur că mai ții minte unde păstrez otrăvurile și uneltele. Ia orice ai nevoie, dar lasă-mi o listă cu ce-ai luat, ca să-l pun pe ucenicul meu să refacă provizia.

Nu i-am spus că n-aveam să iau nimic, că nu mai eram asasin. Mă gândisem deja la unul sau chiar la două prafuri care mi-ar fi putut fi de folos dacă m-aș fi trezit înconjurat de mai mulți dușmani, ca în dimineața aceea.

– Când o să-l cunosc pe noul tău ucenic? am întrebat într-o doară.

– L-ai cunoscut. Chade a zâmbit. Când o să știi că e ucenicul meu? Nu cred că ar fi înțelept să afli, nici pentru el, nici pentru tine. Și nici pentru mine. Fitz, te rog să te porți cât se poate de onorabil în privința asta. Nu te atinge de secretul ăsta, nu încerca să iscodești. Crede-mă când îți spun că e mai bine să nu-l cunoști.

– Fiindcă tot ai pomenit de iscodire, trebuie să-ți mai spun ceva. Urcând scările, m-am oprit și am auzit voci. M-am uitat în dormitorul Narcescăi. Am aflat lucruri pe care cred că trebuie să ți le împărtășesc.

Chade și-a înclinat capul și m-a privit pieziș.

– Ispititor. Din cale afară. Dar n-ai reușit să-mi abați complet atenția. Făgăduiește-mi ce te-am rugat, Fitz, înainte de a mă momi să mă gândesc la altele.

Ca să fiu sincer, nu voiam să-i promit. Ceea ce mă ardea nu era doar curiozitate, și nici măcar doar un soi ciudat de invidie. Îmi cerea ceva potrivnic tuturor învățăturilor pe care mi le dăduse el însuși. Află tot ce poți despre tot ce se întâmplă în jurul tău, așa mă învățase. Niciodată nu știi ce anume îți va fi de folos. S-a tot încruntat la mine până când mi-am coborât privirea. Am clătinat din cap, dar am cedat:

– Făgăduiesc că nu voi face, cu intenție, nimic ca să aflu cine e noul tău ucenic. Dar pot să te întreb ceva? El știe ceva despre mine, cine am fost și ce-am făcut?

– Băiete, eu nu dau în vileag taine care nu sunt ale mele.

Am scos un mic oftat de ușurare. Ar fi fost neplăcut să-mi închipui că mă urmărește cineva din castel, știind cine sunt și ferindu-se de privirile mele. Cel puțin eram pe picior de egalitate cu noul ucenic.

– Așa. Acum, despre narcescă.

I-am povestit totul, cum nu sperasem s-o mai fac vreodată. Ca în copilărie, i-am repetat exact cuvintele pe care le auzisem. După aceea, mi-a pus întrebări despre ceea ce credeam că înseamnă ele. I-am spus adevărul pe față:

– Nu știu ce rol are bărbatul ăsta în povestea cu Narcesca oferită reginei Kettricken. Dar nu cred că vede logodna ca pe o obligație, iar sfatul pe care i l-a dat fetei o îndemna să nu se simtă nici ea obligată în vreun fel.

– Mi se pare foarte interesant. O știre valoroasă, Fitz, nu încape îndoială. Mă intrigă și servitoarea lor ciudată. Când îți va permite timpul, ai putea să-i spionezi din nou și să-mi spui ce-o să afli.

– N-o poate face ucenicul tău?

– Îți bagi iar nasul unde nu-ți fierbe oala și o știi. Dar, de data asta, îți voi răspunde. Nu. Ucenicul meu nu cunoaște rețeaua de coridoare tainice din castel, așa cum n-ai cunoscut-o nici tu. Nu-i treabă de ucenici. Au destul de lucru cu propriile lor secrete, nu le mai trebuie și ale mele. Cred însă că îl voi pune s-o urmărească pe servitoare. Femeia asta e piesa de care mă tem cel mai tare din noul joc despre care mi-ai vorbit. Dar tunelurile pentru spionat și pasajele secrete din Buckkeep rămân numai ale noastre. Deci – gura i s-a strâmbat într-un zâmbet ciudat – cred că te poți considera calfă. Nu fiindcă ai fi redevenit asasin. Știm amândoi că nu mai ești.

Gluma mi-a atins un punct sensibil. Nu voiam să mă gândesc cât de mult intrasem, încă o dată, în vechiul meu rol de spion și asasin. Omorâsem deja pentru prințul meu de câteva ori. O făcusem în

clipe de mânie, apărându-mă şi salvându-l pe Dutiful. Aveam să omor din nou, în secret, prin otrăvire, ştiind că e necesar, pentru neamul Farseer? Partea cea mai tulburătoare a întrebării era că nu cunoşteam răspunsul. Mi-am îndreptat gândurile spre lucruri mai utile.

– Cine e bărbatul din camera Narcescăi? În afară de faptul că e unchiul ei, Peottre.

– A, păi, ţi-ai răspuns deja. Îi e unchi, fratele mamei ei. După vechile tradiţii din Insulele Străine, unchiul e mai important decât tatăl. Familia mamei dă tonul. Fraţii unei femei au un rol important în viaţa copiilor ei. Soţii intră în clanul nevestelor, iar copiii adoptă simbolul clanului mamei lor.

Am dat din cap. În timpul Războiului Corăbiilor Roşii, citisem toate manuscrisele despre Insulele Străine din biblioteca din Buckkeep, încercând să înţeleg de ce se luptau cu noi. Pe lângă asta, slujisem alături de războinicii răzvrătiţi pe corabia *Ruriskˇ*, iar de la ei aflasem câte ceva despre tărâmurile şi obiceiurile lor. Spusele lui Chade se potriveau cu amintirile mele despre cele aflate atunci.

Bătrânul şi-a frecat gânditor bărbia.

– Când a venit la noi să ne propună o alianţă, Arkon Bloodblade era susţinut de Hetgurd. Am acceptat asta, ca şi faptul că, fiind tatăl Ellianiei, îi putea aranja căsătoria. Am crezut că, poate, Insulele Străine au renunţat la tradiţia lor matriarhală, însă acum mă întreb dacă familia Ellianiei nu continuă cumva s-o ţină la loc de cinste. Dar, dacă e aşa, de ce n-a venit nicio rudă de parte feme iască care să vorbească în numele fetei şi să negocieze căsătoria? Arkon Bloodblade pare a fi cel care se ocupă de tratative. Peottre Blackwater[1] e însoţitorul şi garda de corp a Narcescăi. Acum însă văd că e şi sfătuitorul ei. Hm... Poate am greşit când i-am acordat prea multă atenţie tatălui fetei; mă voi îngriji ca lui Peottre să i se arate mai mult respect.

[1] Apă neagră (n. tr.).

S-a încruntat, reformulându-și în grabă ideea despre oferta de alianță prin căsătorie.

– Știam de servitoarea asta. Credeam că e confidenta Narcescăi, poate doica ei sau o rudă mai săracă. Din ce-ai văzut tu, am priceput că nu se înțelege nici cu Elliania, nici cu Peottre. Aici e ceva putred, Fitz.

A oftat prelung și și-a recunoscut în silă greșeala:

– Am crezut că negociem căsătoria cu Bloodblade, tatăl Ellianiei. Poate că despre rudele din partea mamei ar fi trebuit să aflu mai multe. Dar, dacă ele sunt cele care-o oferă pe Elliania, atunci Bloodblade ce e, un prostovan sau o marionetă? E împuternicit să vorbească în numele lor?

Gândurile la lucrurile care îl îngrijorau i-au încrețit adânc fruntea. Mi-am dat seama că amenințarea Pestriților la adresa mea își pierduse însemnătatea, Chade credea că mă puteam descurca și singur. Nu m-am putut hotărî dacă încrederea lui era măgulitoare sau mă preschimba într-o piesă mai măruntă de pe tabla de joc. O clipă mai târziu, m-a readus cu picioarele pe pământ:

– Ei, cred că pentru moment, am rezolvat tot ce se putea. Transmite-i regretele mele stăpânului tău, Tom Badgerlock. Spune-i că mă doare capul și nu mă voi putea bucura de compania lui după-amiază, dar că prințul meu i-a primit invitația cu încântare. Are în sfârșit ocazia să stea de vorbă cu tine, m-a tot bătut la cap să i-o găsesc. Nu trebuie să-ți amintesc să ai grijă ce discuți cu el. Nu vrem să trezim bănuieli. Și te sfătuiesc să călărești fie prin locuri unde știi că nu te va deranja nimeni, fie prin cele publice, unde Pestriții ar trebui să fie foarte îndrăzneți ca să se apropie de tine. Ca să fiu sincer, nu știu cum e mai bine. A tras aer adânc în piept și și-a schimbat tonul vocii. Fitz, nu-ți subestima influența asupra prințului. În conversațiile noastre între patru ochi, vorbește despre tine liber, cu admirație. Nu cred că a fost înțelept să-i dezvălui legătura dintre noi doi, dar ce s-a făcut e bun făcut. Nu vrea doar să-l înveți Meșteșugul, ești un bărbat de la care vrea și sfaturi despre viață. Fii cu băgare de seamă. Un singur cuvânt de-al tău scăpat în pripă l-ar îndruma

pe prințul nostru îndărătnic pe un drum pe care niciunul dintre noi nu l-ar putea urma rămânând în siguranță. Te rog să-i vorbești numai de bine despre logodnă și să-l încurajezi să-și îndeplinească îndatoririle de prinț din tot sufletul. Cât despre amenințarea Pestriților... azi nu e momentul cel mai potrivit să-l împovărezi cu temeri pentru tine. Și-așa poate că unii nu privesc cu ochi buni faptul că prințul nostru preferă să se plimbe călare cu un nobil străin și garda lui de corp într-o zi atât de importantă din viața lui. A amuțit brusc, apoi a continuat: Nu încerc să-ți impun cum să te porți cu băiatul. Știu că între voi s-a format o legătură.

– Așa este, am spus încercând să nu par prea brutal.

La drept vorbind, mă cam înfuriasem ascultându-i lunga listă cu povețe. Am inspirat adânc și am adăugat:

– Chade, așa cum ai spus, băiatul așteaptă de la mine sfaturile unui bărbat. Nu sunt nici curtean, nici sfetnic. Dacă m-aș strădui să-l îndrum pe Dutiful numai în lumina scopurilor urmărite de cele Șase Ducate...

Mi-am lăsat fraza neterminată, ca să nu-i spun că, purtându-mă astfel, aș fi dat dovadă de ipocrizie față de noi toți. Mi-am dres glasul.

– Aș vrea să fiu întotdeauna sincer cu Dutiful. Dacă îmi va cere sfaturi, îi voi spune ceea ce gândesc cu adevărat. Dar nu cred că trebuie să te temi din cauza asta. Kettricken și-a modelat fiul. Bănuiesc că nu se va abate de la învățătura ei. În ceea ce mă privește, presupun că băiatul are nevoie mai degrabă de cineva care să-l asculte, nu care să-i vorbească. Astăzi îl voi asculta. Și nu văd de ce ar trebui să afle Dutiful chiar acum despre întâlnirea mea cu Pestriții de azi-dimineață. S-ar putea să-l previn că nu trebuie să și-i scoată cu totul din minte. Sunt, fără îndoială, o forță care trebuie tratată cu multă seriozitate. Asta îmi amintește de-o întrebare pe care mi-am pus-o: cei din familia Bresinga vor lua parte la ceremonia de logodnă?

– Presupun că da. Au fost invitați și e de așteptat să sosească azi.

M-am scărpinat la ceafă. Durerea de cap nu mă lăsa, dar devenea una obișnuită, nu din soiul celor provocate de Meșteșug.

– Dacă poți să-mi dai asemenea informații, aș vrea să știu cine îi însoțește, ce cai călăresc, ce animale de vânătoare au adus, ce șoimi, chiar și ce animale de companie. Totul cât se poate de amănunțit. A, și ar mai fi ceva: cred că ne-ar trebui un dihor sau un șoricar în odăile astea; ceva mic și cu pas ușor, care să mișune după șobolani și alți dăunători. Unul dintre animalele legate prin Har pe care le-am întâlnit azi-dimineață era șobolan, nevăstuică sau veveriță. O asemenea creatură ar fi un spion grozav în castel.

Chade a părut îngrozit.

– O să cer un dihor, cred. Nu face atâta zgomot ca un șoricar și te poate însoți pe coridoare. Și-a lăsat capul pe-o parte. Te gândești să ți-l faci tovarăș de Har?

M-am strâmbat la auzul întrebării.

– Chade, nu merge așa.

Am încercat să-mi reamintesc că întrebase din neștiință, nu din răutate.

– Mă simt ca un bărbat rămas văduv de curând. Deocamdată, nu vreau să mă întovărășesc cu niciun animal.

– Iartă-mă, Fitz. Pentru mine e greu de înțeles. Poate cuvintele mele ți-au părut nelalocul lor, dar n-au însemnat o lipsă de respect.

Am schimbat vorba:

– Ei, cred că aș face mai bine să-mi schimb hainele, dacă după-masă ies călare împreună cu prințul. Și ar trebui să ne gândim amândoi ce-i de făcut cu slujitorul ăsta al tău.

– Cred că o s-aranjez o întâlnire în trei. Dar nu azi, nici diseară. Poate nici mâine. Acum trebuie să ne ocupăm de logodnă. Totul trebuie să meargă șnur. Crezi că treaba asta, cu Thick, mai poate aștepta?

Am ridicat din umeri.

– Presupun că va trebui să mai aștepte. Îți urez noroc, să-ți iasă totul bine în rest.

M-am ridicat și am luat ligheanul și cârpa, cu gândul să le duc la locul lor în drumul meu spre ușă.

– Fitz.

Glasul lui m-a oprit.

– Știi, nu ți-am spus-o direct, dar ar trebui să consideri că odăile astea îți aparțin. Știu că un om în situația ta are nevoie de intimitate câteodată. Dacă vrei să faci schimbări... să muți patul, cuierele, sau dacă vrei să ți se lase aici mâncare sau o provizie de rachiu, orice, nu trebuie decât să-mi spui.

Oferta mi-a trimis un fior pe șira spinării. Nu-mi dorisem niciodată să fiu stăpân pe camera de lucru a asasinului.

– Nu. Îți mulțumesc, dar nu vreau. Hai s-o lăsăm așa cum e deocamdată. Deși s-ar putea să las aici câte ceva. Sabia lui Verity, diverse lucruri de-ale mele.

Am deslușit în ochii lui regrete tăinuite când a dat din cap în tăcere.

– Dacă vrei doar atât, prea bine. Deocamdată, a încuviințat.

M-a măsurat cu o privire nemulțumită, dar a adăugat cu voce blândă:

– Știu că suferi încă, însă ar trebui să mă lași să-ți aranjez părul sau să pui pe altcineva. Așa cum e acum atrage atenția.

– O s-o fac chiar eu. Azi. A, mai e ceva.

Ce ciudat că tocmai cea mai mare grijă îmi fugise din minte, alungată de celelalte. Am tras o gură zdravănă de aer. Acum mi se părea și mai greu să-i mărturisesc neglijența mea.

– Am fost un prost, Chade. Când am plecat de acasă, am crezut că aveam să mă întorc înapoi curând. Am lăsat niște lucruri acolo... lucruri periculoase, poate. Pergamente pe care mi-am notat gândurile și am povestit în scris cum am trezit la viață dragonii, probabil prea amănunțit ca s-ajungă sub alți ochi. Trebuie să mă întorc acolo repede, ca să le duc într-un loc sigur sau ca să le distrug.

Fața bătrânului s-a umplut de îngrijorare în timp ce-i vorbeam. Când am tăcut, a oftat prelung.

– Unele lucruri e mai bine să rămână nescrise, a remarcat calm.

O mustrare blândă și totuși usturătoare. Chade fixa cu privirea peretele, dar părea să vadă ceva în depărtare.

– Însă îți mărturisesc că mi se pare important ca adevărul să fie notat undeva. Gândește-te cât l-ar fi ajutat pe Verity, când a plecat în căutarea Străbunilor, dacă s-ar fi păstrat măcar un pergament demn de încredere. Așa că adună-ți scrierile, băiete, și adu-le aici, la loc sigur. Te sfătuiesc să mai aștepți o zi sau două înainte de a pleca. Poate că Pestriții se așteaptă să fugi. Dacă pleci acum, e foarte posibil să fii urmărit. Dă-mi voie să aleg eu când și cum să pleci. Vrei să trimit niște oameni de încredere cu tine? N-ar ști cine ești sau după ce anume te duci, doar că trebuie să te ajute.

Am stat pe gânduri, apoi am clătinat din cap.

– Nu. Am lăsat și așa la iveală prea multe părți din secretele mele. O să am eu sigur grijă de asta, Chade. Dar mă mai neliniștește și altceva. Gărzile de la porțile castelului sunt mult prea nepăsătoare. Ținând cont de Pestriți, de logodna prințului și de venirea Străinilor, cred că ar trebui să fie mai vigilente.

– Presupun că va trebui să mă îngrijesc și de asta. Ciudat. Am crezut că, dacă te conving pe tine să vii aici, o să am eu mai puțin de lucru și mai mult timp pentru bătrânețile mele. În schimb, pari hotărât să-mi dai mai mult de gândit și de lucrat. Nu, nu te uita așa la mine... Pesemne că e mai bine. Bătrânii zic că munca te păstrează tânăr. Dar poate-o spun numai ca să-și poată continua ei truda. Du-te cu bine, Fitz. Și încearcă să nu mai descoperi, până la sfârșitul zilei, nimic grav de care să fie nevoie să mă ocup eu.

L-am lăsat pe scaunul lui, lângă vatra fără foc, părând dus pe gânduri, dar mulțumit de sine însuși.

Capitolul III

ECOURI

În noaptea în care mișelul de Bastard cu Har i-a luat viața regelui Shrewd în camera acestuia, regina munteancă a prințului moștenitor Verity a ales să părăsească siguranța castelului Buckkeep. Singură și grea cu prunc, a fugit în noaptea rece și friguroasă. Se spune că bufonul regelui Shrewd, temându-se pentru viața lui, a implorat-o să-l protejeze și a însoțit-o, dar acestea ar putea să fie doar bârfe răspândite prin castel, ca să explice dispariția lui din noaptea aceea. Cu ajutorul tainic al celor care-i susțineau cauza, regina Kettricken a traversat cele Șase Ducate și s-a întors în casa copilăriei sale din Regatul Munților. Acolo a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să afle ce se întâmplase cu soțul ei, prințul moștenitor Verity. Căci, dacă trăia, s-a gândit regina, era acum regele de drept al celor Șase Ducate, precum și ultima lor speranță împotriva prădăciunilor Corăbiilor Roșii.

A ajuns în Regatul Munților, dar nu l-a găsit pe rege acolo. I s-a spus că plecase din Jhaampe și-și continuase aventura. De atunci nu se mai auzise nimic de el. Numai câțiva oameni de-ai lui se întorseseră, cu mințile pierdute și răniți, probabil într-o bătălie. Pe regină a cuprins-o disperarea. A aflat o vreme adăpost în mijlocul oamenilor

printre care se născuse. Una din nenorocirile cele mai cumplite din timpul călătoriei sale istovitoare a fost că pruncul care trebuia să fie moștenitorul tronului celor Șase Ducate s-a născut mort. Se povestește că lovitura aceasta i-a întărit hotărârea de a-l găsi neapărat pe regele ei, pentru că, dacă nu-l afla, neamul lui avea să se stingă odată cu el, iar tronul avea să încapă pe mâna lui Regal. Având o copie a hărții după care se călăuzise Verity, regina Kettricken a pornit pe urmele lui cu speranța că îl va duce pe tărâmul Străbunilor. Întovărășită de credincioșul menestrel Starling Birdsong și de câțiva servitori, ea și-a condus ceata tot mai adânc în creierii munților. Trolii, spiridușii și magia misterioasă a acelor tărâmuri neprimitoare au fost numai câteva dintre piedicile pe care le-a înfruntat. Cu toate acestea, până la urmă a reușit să pătrundă pe tărâmul Străbunilor.

A fost o călătorie chinuitoare, dar a reușit să ajungă în imensul lor castel construit din piatră neagră și argintie. Acolo a aflat că regele ei îl convinsese pe Regele-Dragon al Străbunilor să vină în ajutorul celor Șase Ducate. Acest Rege-Dragon, amintindu-și de vechiul jurământ de alianță făcută de Străbuni cu cele Șase Ducate, a îngenuncheat în fața reginei Kettricken și a regelui Verity. I-a dus acasă, pe spinarea lui, nu doar pe cei doi, ci și pe menestrelul lor credincios, Starling Birdsong. Regele Verity s-a îngrijit ca regina și menestrelul să ajungă cu bine la Buckkeep. Nici n-au apucat bine supușii să-l salute, nici n-a aflat bine poporul că se întorsese, că a și plecat din nou. Cu sabia-i sclipind în soare, a încălecat pe Regele-Dragon și s-au înălțat amândoi în văzduh, ca să lupte împotriva Corăbiilor Roșii.

În tot restul acelui îndelungat anotimp sângeros al izbânzilor, regele Verity și-a condus aliații Străbuni împotriva Corăbiilor Roșii. Ori de câte ori vedeau oamenii aripile scânteietoare ca pietrele scumpe ale dragonilor pe cer, știau că regele era cu ei. Când forțele regelui au lovit fortărețele și flota de Corăbii Roșii, ducii lui credincioși i-au urmat exemplul. Cele câteva Corăbii Roșii care nu au fost distruse au fugit de la țărmurile noastre pentru a vesti în Insulele Străine vestea că neamul Farseer se mâniase. Când n-a mai rămas picior de năvălitor în regatul nostru și pacea a revenit în cele Șase Ducate, Verity și-a ținut promisiunea față de străbuni. În schimbul

ajutorului lor, a primit să trăiască alături de ei, pe tărâmul lor îndepărtat, și să nu se mai întoarcă niciodată în țara sa. Unii spun că regele a fost rănit de moarte în ultimele zile din Războiul Corăbiilor Roșii și că Strămbunii i-au luat cu ei numai trupul. Și se mai spune că acesta zace într-o criptă de abanos și aur sclipitor, într-o peșteră uriașă din castelul lor din munți. Acolo, Strămbunii îl onorează pentru vecie pe bărbatul viteaz care a sacrificat totul pentru a-și ajuta poporul. Alții însă spun că regele Verity trăiește și azi, sărbătorit și aclamat în regatul Strămbunilor, și că, ori de câte ori cele Șase Ducate se vor mai afla la ananghie, se va întoarce cu bravii săi aliați, ca să le vină în ajutor.

SCRIBUL NOLUS, *Scurta domnie a lui Verity Farseer*

M-am întors în bezna și în aerul închis din cămăruța mea. Odată ce am închis ușa către coridorul secret, am deschis-o pe cea care dădea în camerele bufonului, sperând să intre și la mine un strop din lumina soarelui. Nu mi-a fost de mare ajutor, dar oricum n-aveam cine știe ce treburi. Am făcut patul și mi-am plimbat privirea prin odaia sobră. Anonimă, dar sigură. Oricine putea locui în ea. Sau nimeni, m-am corectat sarcastic. Mi-am prins la șold sabia cea urâtă și m-am asigurat că am și cuțitul la curea înainte de a pleca.

Bufonul îmi lăsase o porție generoasă de mâncare. Rece, nu era prea îmbietoare, dar îmi era o foame de lup. Am mâncat totul, apoi, amintindu-mi ce îi ceruse lui Tom Badgerlock stăpânul său, am dus vasele la bucătărie. La întoarcere, am adus lemne și apă pentru urcioare. Am frecat ligheanele și am făcut tot ce mai trebuia. Am deschis obloanele, ca să aerisesc încăperea. De la fereastră, am văzut că ziua vrea să fie senină, dar răcoroasă. Înainte de a pleca, le-am închis la loc.

Până după-masă, când mergeam să călăresc, aveam timp pentru mine. Am vrut să cobor în oraș, dar m-am răzgândit. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri înainte de a mă întâlni din nou cu Jinna și voiam să chibzuiesc și asupra îngrijorării de care o umplea

Hap. Pe deasupra, n-aveam chef să mă spioneze iarăşi Pestriţii. Cu cât îi arătam mai puţin interes Jinnei şi lui Hap, cu atât mai în siguranţă erau amândoi.

Aşa că m-am dus pe terenul de instrucţie. Maestrul armelor, Cresswell, m-a salutat spunându-mi pe nume şi m-a întrebat dacă Delleree fusese o potrivnică mulţumitoare pentru puterile mele. În timp ce scoteam un geamăt apreciativ, m-am mirat în sinea mea că mă ţinea minte atât de bine. Am fost şi impresionat, şi descumpănit. A trebuit să-mi amintesc că, pentru a mă asigura că nu voi fi recunoscut ca FitzChivalry Farseer, cel care locuise în castelul Buckkeep cu şaisprezece ani în urmă, cel mai bine era să-mi construiesc o reputaţie ca Badgerlock. Aşa că m-am oprit intenţionat la vorbă cu Cresswell şi i-am mărturisit cu umilinţă că Delleree fusese, într-adevăr, mai mult decât pe măsura puterilor mele. L-am rugat să-mi găsească şi acum un partener, iar el l-a strigat pe un bărbat din capătul celălalt al terenului, care s-a apropiat cu pasul lin şi echilibrat al unui luptător trecut prin multe.

În barba lui Wim îşi făcuseră loc şuviţe cărunte, iar talia i se îngroşase cu anii. I-am dat cam patruzeci şi cinci, cu zece peste vârsta mea adevărată, dar s-a dovedit un tovarăş pe potriva mea. Avea un suflu mai puternic decât al meu şi era şi mai rezistent, dar am echilibrat lupta cu câteva trucuri cu sabia. Chiar şi aşa, după ce m-a înfrânt de trei ori, a fost destul de curtenitor ca să m-asigure că aveam să-mi recapăt îndemânarea şi tăria dacă mă antrenam regulat. Slabă consolare. Unui bărbat îi place să creadă că s-a păstrat în formă, iar, sincer vorbind, eu mă călisem doar pentru muncile dintr-o mică gospodărie de la ţară şi, în plus, eram un vânător iscusit. Însă suflul şi muşchii unui războinic sunt altceva, şi trebuia să-i întăresc pe ai mei. Speram să nu am nevoie de toată îndemânarea unui luptător, dar am acceptat resemnat ideea exerciţiilor zilnice. În ciuda vremii răcoroase, transpiraţia îmi lipea cămaşa de spate când am plecat de pe teren.

M-am dus la băile cu aburi din spatele cazărmii gărzilor, deşi ştiam că teritoriul era al lor şi al ajutoarelor de grăjdari. Mi-am zis că, în momentele acelea ale zilei, nu va fi prea multă lume şi

că Tom Badgerlock mai degrabă s-ar duce acolo să se spele decât să care apă pentru baie la amiază. Băile castelului erau într-o clădire veche din piatră neprelucrată, scundă și lungă. M-am dezbrăcat de hainele asudate în prima încăpere, le-am împăturit și le-am lăsat pe o bancă. Mi-am scos de la gât și talismanul de la Jinna și l-am ascuns sub cămașă. Gol, am deschis ușa de lemn și am intrat în sala băii. Mi-a luat câteva clipe ca să mi se obișnuiască ochii cu semiîntunericul. Am văzut șiruri etajate de bănci în jurul sobei scunde din piatră. Singura sursă de lumină era sclipirea de un roșu-intens a focului, evadând din foarte bine încinsa ei temniță de piatră. Așa cum bănuisem, locul era aproape pustiu, cu excepția a trei Străini din garda Narcescăi. Stăteau într-un colț din camera aburită și-și vedeau de ale lor, vorbind pe șoptite în limba lor aspră. S-au uitat la mine o singură dată, în trecere, apoi m-au ignorat. Am fost mai mult decât încântat să-i las în pace.

Am scos apă din butoiul din colț și am aruncat-o pe pietrele fierbinți. S-a ridicat o perdea de aburi pe care i-am inspirat adânc. Am stat cât am putut de aproape de pietrele aburinde, până când transpirația a început să-mi curgă pe piele. O simțeam, înțepătoare, pe zgârieturile de pe ceafă și de pe spate. Am văzut o cutie cu sare grunjoasă și niște bureți de mare, ca în copilăria mea. M-am frecat cu sare pe corp, strâmbându-mă de usturime, apoi am îndepărtat-o cu bureții. Aproape terminasem, când s-a deschis ușa și s-au înghesuit pe ea douăsprezece gărzi. Veteranii din grup arătau obosiți, în vreme ce soldații mai tineri strigau și se înghionteau veseli, în joacă, bucuroși că se întorc acasă după o patrulare îndelungată. Doi tineri au pus lemne în sobă, altul a aruncat apă pe pietre. Aburii s-au ridicat ca un zid, iar încăperea a prins să răsune de glasuri, care de care mai gălăgioase.

Și-au făcut apariția și doi bărbați în vârstă, cu mișcări încete. Se vedea limpede că nu făceau parte din primul grup. Trupurile lor pline de cicatrice și noduri le trădau anii lungi petrecuți la oaste. Erau cufundați într-o discuție, se plângeau de berea din sala gărzilor. Țineam capul în jos și nu mă uitam spre ei. Unul dintre cei doi mă cunoscuse în tinerețea mea. Îl chema Blade și îmi fusese

un prieten adevărat. L-am auzit blagoslovindu-şi spatele înţepenit cu sudalme familiare. Ce n-aş fi dat ca să-l pot saluta şi ca să schimb o vorbă cu el! M-am mulţumit să zâmbesc în sinea mea când l-am auzit înjurând berea proastă şi i-am dorit numai bine din adâncul sufletului.

Am tras apoi cu ochiul, curios să văd că se împăcau gărzile noastre din Buckkeep cu oştenii din Insulele Străine. În mod ciudat, tinerii erau cei care îi evitau pe oaspeţi şi le aruncau priviri bănuitoare. Gărzile destul de bătrâne ca să fi luptat în Războiul Corăbiilor Roşii erau mai destinse. Poate că, după ce-ţi petreci o vreme destul de îndelungată mânuind uneltele morţii, războiul devine o meserie şi e mai uşor să vezi în alt oştean un tovarăş de arme, nu un fost duşman. Oricare ar fi fost motivul, mi s-a părut că Străinii erau mai puţin dornici decât gărzile din Buckkeep să-şi facă prieteni noi. Dar e posibil să nu fi fost la mijloc decât prudenţa înnăscută a soldaţilor fără arme şi înconjuraţi de un grup de necunoscuţi. Ar fi fost interesant, dar şi periculos să rămân şi să-i urmăresc mai multă vreme. Blade avusese dintotdeauna ochi buni. N-aş fi vrut să-l ajut să mă recunoască zăbovind prea mult în preajma lui.

Dar, când am dat să plec, un soldat tânăr m-a izbit cu umărul. Nu din întâmplare, şi nici să se prefacă prea bine n-a ştiut. A fost doar motivul ca să zbiere cât îl ţinea gura:

– Cască ochii, omule! Cine eşti, ia zi? Din ce companie de gărzi?

Era probabil din Farrow, avea părul cenuşiu, muşchi din belşug şi agresivitatea tinereţii. I-am dat cam şaisprezece ani – un băiat care murea de nerăbdare să se laude în faţa prietenilor mai experimentaţi.

I-am aruncat o privire de un dezgust îngăduitor, ca de la veteran la răcan. Dacă m-aş fi arătat nepăsător, l-aş fi invitat să mă atace. Nu voiam decât să plec cât mai repede, fără să atrag atenţia mai mult decât era necesar.

– Ai grijă pe unde calci, băiete, l-am avertizat cu blândeţe.

Am trecut pe lângă el, dar m-a apucat din spate de umărul stâng şi m-a îmbrâncit. M-am răsucit să-l înfrunt, enervat, dar încă

fără violență. Își ridicase deja pumnii, gata să se apere. Am dat din cap într-o parte și-n alta, îngăduitor, iar câțiva tovarăși de-ai lui au chicotit.

– Potolește-te, băiete, l-am sfătuit.

– Te-am întrebat ceva, a mârâit.

– Da, am recunoscut calm. Dacă ai fi catadicsit să-mi spui cum te cheamă înainte de a vrea să afli numele meu, poate ți-aș fi răspuns. Așa era obiceiul pe-aici, prin Buckkeep.

M-a privit cu ochi îngustați.

– Charl, din garda lui Bright. Nu mi-e rușine nici cu numele, nici cu compania mea.

– Nici mie, l-am asigurat. Sunt Tom Badgerlock, servitorul Lordului Auriu. Care mă așteaptă chiar acum. La revedere.

– Servitorul Lordului Auriu. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

A pufnit dezgustat și s-a întors către camarazii lui, ca să-și dovedească superioritatea.

– N-ai ce căuta aici. Locul ăsta e numai pentru gărzi, nu pentru paji, lachei sau „servitori speciali".

– Serios? Am zâmbit în colțul buzelor și l-am scrutat din cap până-n picioare, insultător. Nu-i pentru paji și lachei. Asta mă surprinde.

Toți ochii erau acum asupra noastră. Nu mai aveam cum să evit atenția celorlalți. Trebuia să-mi câștig reputația ca Tom Badgerlock. Tânărul s-a înroșit la față la auzul insultei și s-a repezit să mă lovească.

M-am ferit aplecându-mă într-o parte, apoi am înaintat cu un pas. Se aștepta să-i trag un pumn, eu însă l-am lovit peste picioare, secerându-i-le. O mișcare mai potrivită pentru bătăuș decât pentru garda de corp a unui nobil și, fără îndoială, l-a luat prin surprindere. I-am mai tras un picior când a picat spre podea, lăsându-l fără aer. A căzut lat, cu răsuflarea întretăiată, periculos de aproape de sobă. Am pășit în față și i-am pus talpa pe pieptul gol, imobilizându-l.

– Încetează, băiete! Până n-o încasezi mai urât.

Doi dintre prietenii lui au pornit-o spre mine, însă Blade i-a oprit:

– Terminați!

Au încremenit. Bătrânul soldat a făcut un pas spre ei, cu o mână apăsată pe șale.

– Destul! Aici nu se bate nimeni. I-a aruncat o privire cruntă bărbatului care părea să fie comandantul gărzilor. Rufous, ține-ți câțelul sub control. Am venit aici să-mi potolesc durerea de spate, nu să mă calce pe nervi un fanfaron care nici să se bată nu știe. Scoate-l pe mucosul ăsta de-aici. Tu, Badgerlock, ia-ți piciorul de pe el.

În ciuda vârstei înaintate, sau poate tocmai datorită ei, Blade impunea și acum respect gărzilor. Când m-am dat înapoi, băiatul s-a săltat în picioare. Avea pe chip o expresie și ucigașă, și supărată.

– Ieși afară, Charl, i-a strigat comandantul lui. Azi ne-am săturat toți de tine. Fletch și Lowk, cărați-vă și voi cu el, fiindcă ați fost destul de nătângi ca să-i săriți în ajutor.

Cei trei vânjoși au trecut pe lângă mine în pas de plimbare, ca și când nu le-ar fi păsat. Soldații au început să murmure între ei, dar majoritatea păreau să fie de acord că tânărul arțăgos era mai curând bădăran decât oștean. M-am așezat undeva mai retras, ca să le dau timp suficient să se îmbrace și să plece înaintea mea. Spre disperarea mea, Blade a venit țeapăn la mine și mi-a întins mâna. Când i-am strâns-o, am simțit bătăturile după care recunoști un spadasin.

– Sunt Blade Havershawk, s-a prezentat, cu seriozitate, și, spre deosebire de mucosul ăla, îmi dau seama că porți cicatricele unui războinic. Te rog să folosești baia în continuare. Nu-i lua în seamă aiurelile. E nou în compania lui și încă încearcă să treacă peste gândul că Rufous l-a primit la rugăminții mamei sale.

– Tom Badgerlock, m-am prezentat și eu. Îți mulțumesc foarte mult. Am priceput că vrea să câștige admirația tovarășilor săi, însă habar n-am de ce s-a luat tocmai de mine. N-am vrut să mă bat cu el.

– S-a văzut cu ochiul liber, și tot la fel s-a văzut că tocmai de-asta a avut noroc. Cât privește motivul pentru care s-a legat de tine, e tânăr și pleacă prea mult urechea la bârfe. Nu-l poți judeca după asta. Ești de prin partea locului, Tom Badgerlock?

Am scos un hohot de râs scurt.

– Păi, s-ar zice că mă trag din Buck.

A arătat spre zgârieturile de pe gâtul meu.

– Cum te-ai ales cu ele?

– Mi le-a lăsat o pisică, m-am auzit spunând, iar el şi-a închipuit că am făcut o glumă deşucheată şi a râs.

Şi am pălăvrăgit aşa o vreme, soldatul cel bătrân şi cu mine. I-am privit chipul brăzdat, am dat din cap şi am zâmbit la bârfele lui, dar n-am observat niciun semn că m-ar fi recunoscut. Ar fi trebuit, presupun, să mă liniştesc la gândul că nici măcar un prieten vechi ca Blade nu-l recunoaşte pe FitzChivalry Farseer. În schimb, m-a năpădit un val de amărăciune. Nu mă făcusem remarcat prin absolut nimic, fusesem chiar atât de uşor de uitat pentru el? Îmi venea greu să-l ascult cu atenţie, iar când, într-un târziu, m-am scuzat, spunând că trebuie să plec, m-am simţit aproape uşurat că o făceam înainte de a ceda impulsului iraţional de a mă da de gol, de a scăpa un cuvânt sau o expresie care să-i sugereze că mă cunoscuse cândva. Doream să mi se dea importanţă cu o sete de băiat necopt la minte, sete înrudită cu ceea ce-l îmboldise pe tânărul Charl să caute motiv de încăierare.

Din saună, m-am dus în camera de baie, unde m-am curăţat de toată sarea de pe piele şi m-am frecat cu un prosop. M-am întors în prima încăpere, m-am îmbrăcat şi m-am îndreptat spre ieşire, cu sentimentul că sunt curat, dar nu şi renăscut. Poziţia soarelui îmi spunea că se apropia ora plimbării călare cu Lordul Auriu. M-am dus la grajduri, dar, când am vrut să intru, am dat peste un flăcău care, pe lângă Negruţa şi Malta, mai ducea de frâu şi un cal cenuşiu, pe care nu-l ştiam. Toţi trei erau bine ţesălaţi şi deja înşeuaţi. I-am spus că sunt slujitorul Lordului Auriu, dar m-a privit chiorâş până când m-a salutat o voce de femeie:

– Tu eşti, Badgerlock? Călăreşti cu Lordul Auriu şi prinţul nostru astăzi?

– Da, se vede că mi-a surâs norocul, domniţă Laurel, i-am răspuns eu, în chip de salut, vânătorului reginei.

Purta un costum de un verde de pădure, cu tunică și pantaloni mulați vânătorești, dar silueta ei le dădea un aer total diferit. Își prinsese părul într-un fel cât se poate de neglijent, însă tocmai asta o făcea să pară și mai feminină. Cu o scurtă plecăciune, grăjdarul mi-a dat imediat voie să iau caii. Când acesta s-a îndepărtat îndeajuns încât să nu poată auzi ce vorbim, Laurel mi-a zâmbit și m-a întrebat cu glas liniștit:

– Și ce mai face prințul nostru?

– E bine, sănătos, sunt sigur, domniță Laurel.

M-am scuzat din priviri, iar ea se pare că nu mi-a răstălmăcit răspunsul. Și-a plimbat ochii peste talismanul aducător de bunăvoință de la gâtul meu. Mi-l făurise Jinna, cu vrăjile ei tămăduitoare. Se presupunea că-i face pe oameni mai binevoitori față de mine. Buzele lui Laurel s-au întins într-un zâmbet mai larg. Cu mișcări naturale, mi-am ridicat gulerul, ca să ascund măcar o parte din talisman. Laurel a întors capul și mi-a vorbit mai de sus, ca de la vânător la servitor:

– Îți doresc o după-masă plăcută. Transmite-i, te rog, salutările mele Lordului Auriu.

– I le voi transmite, fără îndoială. O zi bună și domniei tale.

În timp ce se îndepărta, mi-am mormăit în barbă nemulțumirea față de rolul pe care trebuia să-l suport ca pe o cămașă lipită de spate. Mi-ar fi plăcut să stau mai mult de vorbă cu ea, dar grajdul nu era locul potrivit pentru conversații între patru ochi.

Am dus caii la ușa principală a sălii castelului și am început să aștept.

Și am tot așteptat.

Calul prințului părea obișnuit cu întârzierile mari, dar Malta nu mai avea astâmpăr, iar Negruța îmi punea la încercare răbdarea în diverse feluri, trăgând de dârlogi cu smucituri când scurte, când prelungi. Trebuia să petrec mai multe ore cu ea dacă voiam să devină un cal de nădejde. M-am întrebat când mi-aș fi putut găsi vreme și pentru asta, am blestemat timpul pe care tocmai îl iroseam, apoi mi-am alungat gândul. Timpul unui servitor îi aparținea stăpânului său; trebuia să arăt că sunt convins de asta. Am

simțit răcoarea în oase și, tocmai când începusem să mă enervez, am auzit zarvă. Mi-am îndreptat spatele și mi-am luat un aer îndatoritor.

În clipa următoare, au apărut prințul și Lordul Auriu, înconjurați de urători de bine și de gură-cască. N-am văzut-o pe mireasa lui Dutiful în anturajul său, nici pe vreun musafir din Insulele Străine. Era oare ceva neobișnuit? Erau și câteva femei tinere, inclusiv una ce părea foarte dezamăgită, bosumflată. Sperase, fără îndoială, că prințul avea s-o invite să călărească alături de el. Câțiva dintre bărbații care-l însoțeau păreau la fel de nemulțumiți. Expresia feței lui Dutiful era plăcută, însă am ghicit, după colțurile gurii și după ochi, că și-o păstra cu mare greutate. Venise și Civil Bresinga, stătea la marginea cercului de admiratori. Chade spusese că era așteptat în cursul acelei zile. Mi-a aruncat o căutătură urâtă și am observat că încerca să se apropie de prinț, dar din partea opusă Lordului Auriu. Prezența lui mi-a trimis un fior de iritare și teamă pe șira spinării. Avea oare să plece și să-i anunțe degrabă pe ceilalți că eu călărisem cu prințul? Făcea pe iscoada pentru Pestriți sau era nevinovat, așa cum se pretindea?

Era evident că prințul voia să plece cât mai repede, dar tot am mai zăbovit puțin, până și-a luat rămas-bun de la însoțitori, promițându-le multora că avea să le acorde atenție mai târziu. Părea cât se poate de amabil și de răbdător. Mi-a trecut prin cap că numai datorită legăturii prin Meșteșug dintre noi eram eu conștient de nerăbdarea și iritarea pe care i le stârneau nobilii eleganți din jur. Ca și când ar fi fost un cal nărăvaș, i-am transmis gânduri care să-l calmeze și să-l facă mai răbdător. Mi-a aruncat o privire fugară, dar n-am fost sigur că amestecul meu nu i-a scăpat.

Unul din însoțitori mi-a luat frâul din mână și a ținut animalul până l-a încălecat prințul. M-am săltat și eu în șa, supunându-mă îndemnului tăcut al Lordului Auriu, după ce am ținut-o pe Malta pentru el. A mai urmat un rând de „la revedere și drum bun", ca și când am fi plecat într-o călătorie lungă, nu la o simplă plimbare de după-amiază. Până la urmă, prințul a smucit frâul calului ca să-l tragă într-o parte și i-a dat pinteni. Lordul Auriu

i-a urmat exemplul și am îndemnat-o și eu pe Negruța la drum. În urma noastră a răsunat din nou corul de urări.

În ciuda sfatului lui Chade, nu s-a ivit prilejul să propun o altă rută pentru plimbarea de după-amiază. Prințul conducea, iar noi l-am urmat spre porțile Buckkeepului, unde s-a oprit din nou, ca să primească onorul străjilor. Iar el a dat pinteni calului imediat după aceea. Gonea prea repede ca să putem sta de vorbă. A părăsit curând drumul pentru o potecă mai puțin umblată, iar acolo și-a strunit calul într-un galop mic. Urmându-l, am simțit-o pe Negruța încântată fiindcă-și punea mușchii în mișcare. N-a fost deloc mulțumită când am strunit-o, fiindcă știa că, dacă îi dădeam frâu liber, putea oricând să-i întreacă pe ceilalți doi cai.

Prințul ne-a condus pe pantele însorite ale dealurilor. Acolo fusese cândva o pădure prin care vâna Verity căprioare și fazani. Acum era o pășune. Deranjând oile silite să ni se ferească din cale, am traversat-o înainte de a ne aventura prin locuri mai sălbatice. Călăream în tăcere. Când ne-am îndepărtat de turme, Dutiful a dat frâu liber calului și am galopat pe coline ca fugăriți de un dușman nevăzut. Negruța nu mai era atât de năbădăioasă când, într-un târziu, prințul și-a strunit calul. Lordul Auriu a trecut în spatele său, în vreme ce animalele fornăiau. Eu am rămas la locul meu, în urma lor, până când prințul s-a răsucit în șa și mi-a făcut nervos semn să vin lângă el. I-am dat voie Negruței să înainteze. Dutiful m-a întâmpinat cu răceală:

– Unde-ai fost? Mi-ai promis că-mi dai lecții, dar nu te-am văzut la față de când ne-am întors la Buckkeep.

Mi-am înghițit primul răspuns, amintindu-mi că mi se adresa ca un prinț unui servitor, nu ca un băiat tatălui său. Însă acel scurt moment de liniște l-a dojenit pesemne la fel de mult pe cât aș fi făcut-o eu. N-a căpătat aerul unui copil pedepsit, dar i-am recunoscut zvâcnirea încăpățânată a buzelor. Am tras adânc aer în piept.

– Prințul meu, n-au trecut nici două zile de când ne-am întors. Am bănuit că ai alte îndatoriri, impuse de cârmuirea regatului. Între timp mi-am văzut de treburi. M-am gândit că prințul meu o să mă cheme când îi va face plăcere și va avea nevoie de mine.

– De ce-mi vorbeşti aşa? „Prinţul meu" în sus, „prinţul meu" în jos! Nu aşa mi te-ai adresat în drum spre casă. Ce s-a întâmplat cu prietenia noastră?

Am surprins avertizarea bufonului în ochii Lordului Auriu, dar am ignorat-o. I-am răspuns prinţului cu glas scăzut, egal:

– Dacă mă dojeneşti ca pe-un servitor, prinţul meu, atunci presupun că tot ca un servitor se cuvine să-ţi răspund.

– Încetează! a şuierat Dutiful, ca şi când l-aş fi luat în râs.

De fapt, cred că asta şi făcusem. Urmarea a fost teribilă. Preţ de-o clipă, chipul i s-a încordat ca şi când ar fi fost gata să plângă şi a ţâşnit cu calul în faţă. L-am lăsat să plece. Lordul Auriu a clătinat din cap către mine, mai întâi dezaprobator, apoi pentru a mă îndemna să merg după băiat. M-am întrebat dacă să-l oblig să se oprească şi să ne aştepte, apoi am hotărât că poate nu va ceda chiar atât de mult. Un băiat de vârsta lui poate fi de neclintit în mândria sa.

Am lăsat-o pe Negruţa să înainteze alături de calul cenuşiu, dar n-am apucat să deschid gura, că Dutiful mi-a şi spus:

– Am pornit cu stângul. Sunt hărţuit şi necăjit. Ultimele două zile au fost oribile... de-a dreptul oribile. A trebuit să mă port cât se poate de politicos, când îmi venea să urlu, să primesc zâmbind complimente pretenţioase într-o situaţie din care eu nu ştiu cum să ies mai repede. Toată lumea se aşteaptă să fiu fericit şi emoţionat. Mi s-a acrit deja de câte poveşti desfrânate despre noaptea nunţii am auzit. Nimeni nu ştie de pierderea mea şi nu-i pasă nimănui de ea. N-a observat nimeni că nu mai am pisica. A oprit calul trăgând brusc de frâu şi s-a răsucit cu faţa spre mine. A răsuflat adânc. Îmi pare rău. Îmi cer iertare, Tom Badgerlock.

Sinceritatea cu care mi-a vorbit şi mâna pe care mi-a întins-o îmi aminteau atât de mult de Verity, încât am fost convins că, într-adevăr, spiritul lui fusese cel care îl zămislise pe băiat. M-am simţit umilit. I-am strâns mâna solemn, apoi l-am tras aproape de mine, ca să-i pot pune mâna pe umăr.

– E prea târziu pentru scuze, i-am spus cu seriozitate. Te-am iertat deja. Am tras şi eu aer adânc în piept când mi-am retras

mâna. M-am simțit și eu la fel de încolțit, prințul meu, și am ajuns la capătul răbdării. Atâtea sarcini am primit în ultima vreme, încât n-am avut timp nici pentru propriul meu băiat. Îmi pare rău că nu te-am căutat mai repede. Nu știu cum să ne aranjăm întâlnirile ca să nu afle lumea că îți dau lecții, dar ai dreptate. Trebuie să le începem odată, nu ne va fi cu nimic mai ușor dacă le tot amânăm.

Chipul prințului a împietrit la cuvintele mele. L-am simțit cum se distanțează de mine, dar nu mi-am dat seama de ce, decât atunci când m-a întrebat cu glas slab:

– „Propriul tău băiat?"

Schimbarea tonului m-a uluit.

– Fiul meu vitreg, Hap. L-am dat ucenic la un tâmplar din orașul Buckkeep.

– Oh.

Cuvântul stingher a părut să se dizolve în tăcere.

– N-am știut că ai un copil.

Prințul și-a ascuns bine gelozia, dar mie nu mi-a scăpat. N-am știut cum să reacționez. I-am spus adevărul.

– E cu mine de când avea cam opt ani. Mama lui l-a părăsit și nu l-a vrut nimeni. E un băiat tare bun.

– Dar nu e fiul tău adevărat, a subliniat prințul.

Am oftat și i-am spus răspicat:

– E fiul meu, în toate privințele care contează.

Lordul Auriu s-a apropiat de noi, călare pe Malta. N-am îndrăznit să-i cer sfaturi din priviri. După câteva momente de tăcere, prințul și-a îmboldit calul cu genunchii ca s-o pornească în pas de plimbare. Am lăsat-o pe Negruța să-i urmeze ritmul. Știam că bufonul era undeva, în spatele nostru. Tocmai când mă pregăteam să sparg tăcerea, ca să nu se ridice ca un zid între noi, a izbucnit Dutiful:

– De ce mai ai nevoie de mine, dacă ai deja un fiu al tău?

Setea din glasul lui m-a lăsat mut de uimire. Cred că s-a speriat și el, pentru că a dat brusc pinteni calului și mi-a luat-o iarăși

înainte, la trap. N-am făcut niciun efort ca să-l ajung din urmă, decât după ce am auzit șoapta bufonului:

– Du-te după el. Nu-l lăsa să-și închidă sufletul față de tine. Ar trebui să știi ce ușor pierzi pe cineva dacă-l lași pur și simplu să plece.

Cred însă că, mai mult decât bufonul, inima mea a fost cea care mi-a dat ghes s-o îndemn pe Negruța să-l ajungă din urmă pe băiat. Pentru că acum nu era decât un copilandru, cu bărbia țeapănă și privirea fixă, amândouă îndreptate în față, călărind la trap. Nu s-a uitat la mine când l-am ajuns din urmă, dar am știut că mă ascultă:

– De ce am nevoie de tine? Dar tu de ce ai nevoie de mine? Prietenia nu se întemeiază pe nevoie, Dutiful. Îți spun însă pe față că am nevoie de tine în viața mea. Fiindcă tatăl tău a însemnat foarte mult pentru mine și fiindcă ești fiul mamei tale. Dar cel mai mult pentru că ești așa cum ești și avem prea multe în comun ca să-ți întorc spatele. Nu vreau să văd că-ți lași darul magic de izbelițte, așa cum am făcut eu. Dacă te pot scuti de chinul ăsta, atunci poate că e ca și cum m-aș salva și pe mine.

Și, brusc, n-am mai avut ce-i spune. Probabil că eram, ca și prințul, surprins de propriile gânduri. Adevărul curge uneori din gura omului ca sângele din rană și te descumpănește în aceeași măsură.

– Povestește-mi despre tatăl meu.

Poate că pentru el era o cerere care le urma logic vorbelor mele. Pentru mine a venit ca din senin. M-am simțit dator să-i spun tot ce puteam despre Verity. Dar cum să-i vorbesc despre tatăl lui, fără să-i mărturisesc cine sunt? Eram ferm hotărât să nu afle absolut nimic despre originea mea adevărată. Nu era momentul să-i spun nici că sunt FitzChivalry Farseer, Bastardul cu Har, nici că trupul meu îl zămislise pe al lui. A-i spune acum că spiritul lui Verity, prin puterea Meșteșugului său, intrase în corpul meu în orele acelea era o explicație mult prea complicată pentru puterea lui de înțelegere. Sincer, nici eu nu o acceptam cu ușurință.

Așa că, procedând cum procedase odată Chade cu mine, am luat-o pe ocolite:

– Ce-ai vrea să știi despre el?

– Orice. Totul. Și-a dres glasul. Nimeni nu mi-a istorisit mare lucru. Chade îmi povestește câteodată cum era în copilărie. Am citit cronicile oficiale despre domnia lui, dar devin uimitor de vagi după plecarea în aventura aia. Am auzit menestreli cântând despre el, dar în cântece tata e o legendă și toți povestesc în alt fel cum a salvat cele Șase Ducate. Când pun întrebări despre asta sau vreau să aflu ce fel de om era, toată lumea tace. De parcă nimeni n-ar ști nimic. Sau e la mijloc un secret rușinos pe care îl cunosc toți, în afară de mine.

– Nu există niciun secret rușinos legat de tatăl tău. A fost un bărbat bun și un om de onoare. Nu pot să cred că știi atât de puține despre el. Nici măcar mama ta nu ți-a povestit nimic? am întrebat, uluit.

Băiatul a respirat adânc și și-a strunit calul. Negruța a smucit de zăbală, dar a trebuit să intre în ritmul celuilalt animal.

– Mama vorbește de regele ei. Rareori, de soțul ei. Iar când vorbește despre el, știu că îl jelește încă. Nu-mi vine s-o pisez cu întrebări. Dar vreau să aflu mai multe despre tata. Cum a fost ca om. Ca om printre oameni.

– A...

Încă o dată m-a izbit asemănarea dintre noi. Tânjisem și eu după aceleași adevăruri despre tata. Nu auzeam decât de abdicarea lui Chivalry, de prințul moștenitor răsturnat de pe tron înainte de a-l ocupa. Un strateg strălucit, un negociator iscusit. Renunțase la toate ca să pună capăt scandalului stârnit de venirea mea pe lume. Prințul cel nobil nu numai că zămislise un bastard, dar mă făcuse și cu o femeie oarecare, de la munte. Din cauza asta, faptul că nu avea copii cu nevasta legiuită era și mai dureros pentru un regat fără moștenitor. Asta știam eu despre tatăl meu. Nu ce mâncăruri îi plăceau ori dacă râdea sau nu cu ușurință. Nu cunoșteam niciunul dintre lucrurile familiare unui băiat crescut zilnic alături de tatăl său.

– Tom? m-a îmboldit Dutiful.

– M-au furat gândurile, am recunoscut, sincer.

Am încercat să mă gândesc ce mi-ar fi plăcut să știu despre tata. Între timp, am cercetat dealurile din jurul nostru. Mergeam pe un drum bătut de vânat, printre tufișurile dese dintr-o vale. Am scrutat copacii de la poala dealurilor, dar nici n-am văzut, nici n-am simțit oameni acolo.

– Verity, așadar. Păi, era un bărbat bine clădit, aproape la fel de înalt ca mine, dar cu piept vânjos și umeri lați. În luptă, arăta deopotrivă a soldat și a prinț, iar uneori cred că i-ar fi plăcut o viață mai activă. Nu fiindcă s-ar fi dat în vânt după bătălii, ci mai ales pentru că îi plăcea să stea în aer liber, să fie în mișcare, să aibă mereu ceva de făcut. Adora vânătoarea. Avea un câine-lup pe nume Leon, care-l urma oriunde se ducea, și...

– Deci avea și tata Har? a întrebat Dutiful, înflăcărându-se

– Nu! Întrebarea mă luase pe nepregătite. Pur și simplu își iubea foarte mult câinele. Și...

– Atunci eu de ce am Har? Se zice că e un talent moștenit.

Am ridicat din umeri, descumpănit. Pentru mine, mintea băiatului sărea de la o idee la alta ca un purice de pe un câine pe altul. Am încercat să-i răspund:

– Cred că Harul e ca Meșteșugul. Și despre Meșteșug se spune că se manifestă numai în neamul Farseer, dar un copil născut în familia unui pescar se poate dovedi dintr-odată talentat la Meșteșug. Nimeni nu știe de ce te naști cu el sau fără el.

– Civil Bresinga spune că Harul curge prin venele neamului Farseer. Cică Prințul Pestriț l-a moștenit și de la mama sa, de sânge regesc, și de la tatăl său, de obârșie umilă. Și mai zice că, dacă se încrucișează două familii în care Harul e slab, magia lui apare. Ca un pisoi cu coada strâmbă printre frații lui născuți normali.

– Când ți-a spus Civil toate astea? l-am întrebat tăios.

Prințul m-a privit ciudat:

– Dis-de-dimineață, când a venit de la Galekeep.

– De față cu alții?

Eram îngrozit. Am observat că Lordul Auriu se apropiase mai mult de noi.

– Nu, bineînțeles că nu! Era foarte devreme, încă nici nu mâncasem. A venit la ușa dormitorului meu, cerând să-l primesc urgent.

– Și l-ai primit așa, pur și simplu?

Câteva clipe, Dutiful m-a țintuit cu privirea în tăcere. Apoi mi-a răspuns bățos:

– E prietenul meu. El mi-a dat pisica, Tom. Știi cât a însemnat ea pentru mine.

– Știu motivul pentru care ai primit-o, așa cum îl știi și tu! Civil Bresinga poate fi un trădător periculos, prințul meu, unul care a complotat deja cu Pestrițiii ca să te smulgă de pe tron și, până la urmă, din propriul tău trup. Trebuie să înveți să fii mai prudent!

La dojana mea, prințul s-a înroșit până în vârful urechilor, dar a izbutit să-și păstreze tonul scăzut al vocii:

– El zice că nu este. Și că nu-i adevărat. Că n-au complotat împotriva mea, vreau să spun. Crezi că ar fi venit la mine să-mi explice dacă n-ar fi fost așa? El și mama lui nu știau despre... pisică. Nici măcar nu știau că am Har când mi-au dat-o. Of, biata mea pisicuță...

Vocea i s-a stins odată cu ultimele cuvinte și toate gândurile i s-au îndreptat spre pierduta lui tovarășă de Har.

Suferința îi străbătea din vorbe ca o gheară rece. Mi-a trezit, mai intensă, propria durere pricinuită de moartea lui Ochi Întunecați. Am simțit că palpez o rană nevindecată când, neînduplecat, l-am întrebat:

– Atunci de ce ți-au dat-o? Trebuie să fi primit o cerere tare ciudată. A venit cineva la ei și le-a dat o pisică de vânătoare, spunându-le s-o dea prințului... Ca să nu mai zic că n-au spus niciodată cine le-a adus-o.

Dutiful trase scurt aer în piept și se opri:

– Civil mi-a vorbit între patru ochi. Nu cred c-ar trebui să-i înșel încrederea.

– I-ai promis că nu vei spune nimănui? l-am întrebat îngrozit de răspuns.

Trebuia să știu ce anume îi spusese Civil, dar nu voiam să-i cer să-și încalce promisiunea.

Pe chipul lui Dutiful a apărut o expresie de mare uimire.

– Tom Badgerlock. Un nobil nu îi cere unui prinț să „promită că nu spune nimănui". Nu s-ar potrivi cu rangul nostru.

– Dar această conversație se potrivește, s-a amestecat bufonul, mucalit.

Observația lui l-a făcut pe prinț să râdă, scăpându-ne de încordarea care crescuse între noi și de care eu nu-mi dădusem seama până când n-o risipise bufonul. Ce ciudat, să-i descopăr acest talent abia acum, după atâția ani de când îl cunoșteam.

– Înțeleg ce vrei să spui, a cedat prințul cu ușurință, și am început să stăm de vorbă toți trei, călărind alături.

Vreme de câteva minute nu s-au auzit decât tropotul copitelor și foșnetul vântului rece. Dutiful a respirat adânc și a oftat:

– Civil nu m-a rugat să-i făgăduiesc nimic. Dar... s-a umilit în fața mea. A îngenuncheat la picioarele mele și și-a cerut iertare. Iar eu cred că un om care face asta are tot dreptul să se aștepte ca purtarea lui să n-ajungă la urechile altora.

– Nu va ajunge la urechile altora din gura mea, prințe. Și nici dintr-a bufonului. Îți promit. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat între voi.

– A bufonului?

Dutiful a zâmbit cu gura până la urechi către Lordul Auriu. Acesta a pufnit cu dispreț.

– O glumă veche între prieteni vechi. Una mult prea răsuflată ca să mai fie amuzantă, Tom Badgerlock, a adăugat către mine ca avertizare.

Am plecat capul, însușindu-mi dojana, dar am și rânjit, sperând că prințul va accepta explicația găsită de bufon la repezeală. Iar inima mi s-a făcut cât un purice în timp ce m-am mustrat pentru neglijență. Oare o parte din mine dorea să i se dezvăluie prințului? Am simțit un nod familiar în stomac: sentimentul de vinovăție din cauza secretelor pe care le ascundeam de cei ce se încredeau în mine. Nu-mi făgăduisem eu odată că n-o să mai fac așa? Dar aveam de ales? Mi-am păstrat ascunsă propria taină, în timp ce Lordul Auriu încerca s-o scoată de la prinț pe a lui:

– Dar dacă ne spui, îţi promit că buzele îmi vor fi pecetluite. Ca şi Tom, mă îndoiesc că tânărul Bresinga îţi e credincios, ca prieten şi ca supus. Mă tem că eşti în pericol, prinţul meu.

– Civil e prietenul meu, a declarat Dutiful cu un glas care nu permitea să fie contrazis. Încrederea lui copilărească în propria judecată mă rănea. O simţeam în adâncul sufletului. Totuşi – o expresie stranie i-a străbătut chipul – mi-a atras atenţia să mă port cu fereală faţă de tine, Lord Auriu. Se pare că te consideră... foarte dezgustător.

– Din cauza unei simple neînţelegeri între noi, când am fost oaspete la el în casă, a protestat nonşalant bufonul. Sunt sigur că vom trece peste ea cât de curând.

Mie mi-a venit greu să-l cred, dar prinţul a părut să-i accepte explicaţia. A rămas o vreme pe gânduri, îndreptându-şi calul spre apus, pe la liziera pădurii. Eu am făcut în aşa fel încât să mă aşez între el şi posibilii atacatori pitiţi în tufişuri. Am încercat să stau cu un ochi la pădure şi cu celălalt la prinţ. Văzând un cioroi într-un copac din apropiere, m-am întrebat dacă nu cumva e iscoada Pestriţilor. Dar, dacă era, nu prea aveam ce face. Niciunul din tovarăşii mei nu-l observase. Prinţul a deschis gura chiar când păsăroiul şi-a luat zborul cu un croncănit. A vorbit şovăind:

– Familia Bresinga a fost ameninţată. De Pestriţi. Civil n-a vrut să-mi spună în ce fel, numai că ameninţarea a fost foarte indirectă. Pisica i-a fost trimisă mamei sale împreună cu un bileţel în care i se cerea să mi-o aducă în dar. Dacă nu mi-o dădea, urma să aibă de suferit, dar Civil nu mi-a spus cum anume.

– E uşor de ghicit, am spus eu fără ocolişuri. Cioroiul se făcuse nevăzut, dar tot nu mă simţeam în siguranţă. Dacă nu ţi-ar fi dat pisica, cineva din familia lor ar fi fost dat în vileag ca având Har. Probabil chiar el.

– Cred că ai dreptate, a încuviinţat Dutiful.

– Asta însă nu e o scuză. Mama lui avea o datorie faţă de prinţul său.

În sinea mea, m-am hotărât să găsesc o cale de a spiona camera lui Bresinga. O vizită secretă în care să-i scotocesc prin lucruri părea o idee bună. M-am întrebat dacă își adusese cu el și pisica.

Dutiful m-a privit drept în ochi și mi-a vorbit pe tonul direct al lui Verity:

– Ai putea să-ți pui datoria față de rege în fața celei de a-ți apăra un membru al familiei? Asta m-am întrebat eu. Dacă mama mea ar fi amenințată, ce aș putea fi obligat să fac? Aș trăda cele Șase Ducate ca să-i salvez viața?

Lordul Auriu mi-a aruncat o privire de-a bufonului, una care arăta cât de mulțumit era de băiat. Am răspuns cu o încuviințare mută, dar m-am simțit distras. Mă zgândăreau vorbele lui Dutiful. Aveam impresia că trebuia să-mi amintesc ceva important, dar îmi scăpa ce anume. Nu-mi venea în minte niciun răspuns la întrebarea lui, așa că liniștea s-a prelungit. Într-un târziu, am zis:

– Fii cu grijă, prințul meu. Te sfătuiesc să nu ți-l iei pe Civil Bresinga drept confident și nici să nu te împrietenești cu prietenii lui.

– N-ai de ce să te temi, Badgerlock. Acum nu am timp de prieteni; am doar datorii de îndeplinit. Mi-a fost greu să smulg ora asta din programul meu și să spun că merg să călăresc numai cu voi doi. Mi s-a atras atenția că se vor uita strâmb la mine ducii, al căror sprijin trebuie să-l câștig. Mult mai indicat ar fi fost să călăresc cu unii dintre fiii lor. Dar am avut nevoie de ora aceasta cu voi. Vreau să te rog ceva important, Badgerlock.

A tăcut, apoi a adăugat brusc:

– Vii la ceremonia logodnei mele diseară, Badgerlock? Dacă e să îndur așa ceva, aș vrea să am un prieten adevărat în apropiere.

Am știut imediat ce răspuns să-i dau, însă am încercat să-i las impresia că stau puțin pe gânduri.

– Nu pot, prințul meu. Un om de rând, ca mine, n-are ce căuta acolo. Ar părea și mai ciudat decât plimbarea noastră de acum.

– N-ai putea veni nici ca gardă de corp a Lordului Auriu?

Aici s-a amestecat bufonul:

– Atunci aș lăsa eu impresia că nu am încredere în protecția prințului care mă găzduiește.

Dutiful și-a oprit calul și încăpățânarea i s-a citit pe chip.

– Vreau să fii de față. Găsește o cale.

Porunca nemascată a lui m-a scos din sărite.

– O să mă gândesc la asta, am răspuns bățos.

Încă nu eram convins că, la Buckkeep, eram de nerecunoscut. Voiam să intru mai bine în rolul lui Tom Badgerlock înainte de a mă confrunta din nou cu oameni care poate mă întâlniseră cândva. Mulți dintre ei aveau să ia parte la ceremonie.

– Dar vreau să subliniez că, și dacă voi fi de față, nici nu se pune problema să stăm de vorbă. Și nici să te arăți interesat de mine, ca să atragi atenția asupra legăturii dintre noi.

– Nu sunt prost! a ripostat Dutiful, gata să se supere pentru refuzul meu indirect. Pur și simplu mi-ar plăcea să te văd acolo. Să știu că am măcar un prieten în mulțimea care va fi martoră la sacrificiul meu.

– Cred că exagerezi cu dramatismul, am spus cu voce calmă, încercând să nu par jignitor. Nu uita că și mama ta va fi prezentă. Și Chade. Și Lordul Auriu. Ei nu se gândesc decât la interesul tău.

S-a înroșit puțin când i-a aruncat o privire Lordului Auriu.

– Nu te consider un prieten neînsemnat, Lord Auriu. Te rog să mă ierți dacă nu m-am exprimat bine. Ca și mine, mama și Chade sunt obligați să pună datoria mai presus de dragoste. Vor ce e mai bine pentru mine, așa este, dar asta înseamnă întotdeauna ce e mai bine pentru domnie. Pentru ei, bunăstarea celor Șase Ducate înseamnă, automat, bunăstarea mea. A părut dintr-odată istovit. Iar când le spun că nu sunt de acord, îmi zic că, după ce voi fi fost rege un timp, voi înțelege că tot ce mă obligă ei acum să fac e și în propriul meu interes. Că a conduce o țară prosperă, în care domnește pacea, îmi va aduce o satisfacție mult mai mare decât o mireasă aleasă de mine însumi.

Am călărit o vreme în tăcere. Lordul Auriu a spart liniștea, vorbind fără tragere de inimă:

– Prințul meu, mă tem că soarele nu stă după noi. E timpul să ne întoarcem la castel.

– Știu, a răspuns plictisit Dutiful. Știu.

Am vorbit conștient că nu alegeam cuvintele potrivite pentru a-i oferi alinare, dar cu toții suntem obligați să respectăm obiceiurile societății. Am încercat să-l fac să accepte soarta pe care trebuia s-o înfrunte.

– Elliania nu e chiar atât de rea ca mireasă. Copilă fiind, e deja drăguță și promite să devină o frumusețe când va mai crește. Chade spune că e o regină în fașă. Pare foarte mulțumit de alianța pe care ne-au oferit-o Străinii.

– O, da, a încuviințat Dutiful, întorcându-și calul.

Când celălalt animal i-a tăiat calea, Negruța a fornăit și n-a vrut să-l urmeze. O ispiteau dealurile și un galop îndelungat.

– E mai întâi regină și numai după aceea copilă sau femeie. Nu mi-a spus absolut niciun cuvânt nelalocul lui. Nici măcar o vorbă care să trădeze ceea ce ascunde în spatele strălucirii negre a ochilor. Mi-a înmânat așa cum se cuvine darul, un lanț de argint cu diamante galbene, din țara ei. Trebuie să-l port diseară. Eu i-am dat cadoul ales de mama și de Chade, o coroniță de argint, bătută cu o sută de safire. Pietrele sunt mici, dar mama a preferat tiparele lor alambicate altor giuvaiere mai mari. Narcesca mi-a făcut o plecăciune când a luat-o și mi-a spus, în cuvinte măsurate, că i se pare minunată. Dar n-am avut cum să nu observ ce vagi i-au fost mulțumirile. A spus că darul meu e „generos", dar nu a pomenit nimic despre model, n-a spus că-i plac safirele. Mi s-a părut c-a învățat pe de rost un discurs potrivit pentru orice i-am fi oferit și l-a recitat fără greș.

Eram sigur că așa se și întâmplase. Totuși, nu era cinstit s-o învinovățească pe ea. La urma urmei, fata avea numai unsprezece ani și, la fel ca el, nu avea niciun cuvânt de spus în toată povestea. I-am spus asta prințului.

– Știu, știu, a recunoscut el, sătul de toate. Dar am încercat s-o privesc în ochi, ca să-i arăt, cât de cât, cum sunt eu cu adevărat. Când a stat prima oară lângă mine Badgerlock, mi-am deschis

inima sincer în fața ei. Mi-a părut rău de ea, ca de orice copil smuls din casa lui și silit să slujească scopurilor altora. I-am dat și un dar ales de mine, nu de cele Șase Ducate. O aștepta în camera ei când a venit. N-a pomenit nimic despre el, nici măcar o vorbă.

– Ce i-ai dat? am întrebat.

– Ceva ce mi-ar fi plăcut mie la unsprezece ani. Un set de marionete cioplite de Bluntner. Îmbrăcate pentru povestea Fetiței și a Bidiviului-de-Zăpadă. Mi s-a spus că e un basm renumit și pe Insulele Străine, și în cele Șase Ducate.

– Bluntner e un cioplitor iscusit, a spus Lordul Auriu pe un ton neutru. E cumva povestea despre fetița pe care bidiviul ei vrăjit o crește departe de un tată crud și o duce pe un tărâm bogat, unde se căsătorește cu un prinț frumos?

– Poate că, în situația noastră, nu e cel mai potrivit basm, am murmurat.

Prințul s-a mirat:

– Nu am privit lucrurile așa niciodată. Crezi că am jignit-o? Să-mi cer scuze?

– Cu cât spui mai puține, cu atât mai bine, a sugerat Lordul Auriu. Poate, când o vei cunoaște mai bine, vei putea discuta cu ea despre asta.

– Poate după ce vor fi trecut zece ani, a cedat prințul, cu ușurință, dar eu i-am simțit zbaterea, grație Meșteșugului pe care îl împărtășeam.

Pentru prima oară, am înțeles că una din nemulțumirile lui era că nu se descurca prea bine cu Narcesca. Ceea ce a adăugat mi-a confirmat bănuiala:

– Mă face să mă simt ca un barbar. Ea e cea care vine dintr-un sat de tăietori de lemne de lângă o platformă de gheață, și tot ea mă face să mă simt necioplit și stângaci. Când mă privește, mă uit în ochii ei ca în oglindă. Nu văd acolo nimic din ea, doar cât de neghiob și greu de cap îi par eu. Am primit o educație aleasă, am sânge regesc, dar mă face să mă simt ca un țăran soios, care ar murdări-o cu atingerea lui. Nu înțeleg!

– Între voi sunt multe diferenţe şi va trebui să le faceţi faţă pe măsură ce vă veţi cunoaşte mai bine. A înţelege că fiecare dintre voi vine dintr-o cultură diferită, dar nu mai puţin valoroasă ar putea fi primul pas, a sugerat blajin Lordul Auriu. Cu câţiva ani în urmă, i-am urmărit pe Străini din propriul meu interes şi i-am studiat. Sunt un popor matriarhal, ştii, au clanuri de mame, recunoscute după tatuajele lor. Din câte am înţeles, Narcesca ţi-a făcut deja o mare onoare venind la tine, în loc să-ţi ceară să vii, ca peţitor, în casa mamei sale. Probabil că nu ştie cum să se poarte cu tine fără sfaturile mamelor, surorilor şi mătuşilor ei, care nu sunt aici, s-o sprijine.

Dutiful a dat meditativ din cap către Lordul Auriu, dar, din câte izbutisem eu s-o văd pe Narcesca, prinţul îi cântărise bine sentimentele. N-am dat glas acestui gând, ci am spus:

– E limpede că Narcesca a studiat obiceiurile din cele Şase Ducate. Te-ai gândit să afli şi tu câte ceva despre ţara ei, despre familia ei de acolo?

Dutiful m-a privit pieziş, ca un învăţăcel care-a citit lecţia în grabă, dar n-a catadicsit s-o înveţe.

– Chade mi-a dat nişte manuscrise, dar mi-a atras atenţia că sunt vechi şi, poate, depăşite. Insulele Străine nu-şi scriu istoria, o încredinţează memoriei barzilor. Toate mărturiile le avem de la oameni din cele Şase Ducate, ajunşi pe insule. Nu prea dau dovadă de înţelegere faţă de diferenţele dintre noi. Majoritatea sunt istorisirile unor călători care-şi exprimă mai întâi dezgustul faţă de hrana Străinilor, pentru că mierea şi untura par a fi ingredientele cele mai apreciate, puse în orice le oferă oaspeţilor, şi apoi groaza faţă de locuinţele lor friguroase, în care te trage mereu curentul. Localnicii nu oferă găzduire străinilor istoviţi, ci disprețuiesc pe oricine e atât de prost încât să fie nevoit să ceară adăpost sau mâncare, în loc să facă troc pentru ele. Cei slabi şi cei proşti merită să moară – acesta pare a fi crezul Străinilor. Până şi zeul pe care şi l-au ales e aspru şi neiertător. Îl preferă pe El, zeul mării, nu pe Eda cea generoasă, zeiţa câmpiilor, a oftat profund prinţul.

– L-ai ascultat pe vreunul din barzii lor? l-a întrebat, calm, Lordul Auriu.

– Da, dar nu l-am înțeles. La îndemnul lui Chade, am încercat să le învăț limba. Are multe în comun cu a noastră. O vorbesc destul de bine ca să mă fac înțeles, deși Narcesca mi-a spus deja că preferă să-mi vorbească în limba mea, decât s-o audă pe a ei așa de stâlcită.

Dutiful și-a încleștat dinții la amintirea reproșului jignitor, apoi a continuat:

– Barzii sunt mai greu de înțeles. E clar că regulile limbii se schimbă în poezie, iar silabele se lungesc sau se scurtează, ca să se potrivească măsurii versurilor. Graiul barzilor, îi zic ei, dar, când își pun cuvintele pe muzica aia sălbatică, mi-e greu să înțeleg mai mult decât esența poveștii. Istorisesc numai cum îi ciopârțesc pe dușmani și iau din ei bucăți drept trofee. Ca Echet Hairbed[1], care dormea sub o acoperitoare țesută din scalpurile dușmanilor lui. Sau Sixfinger[2], care-și hrănea câinii din hârcile potrivnicilor înfrânți.

– Drăguți oameni, am comentat cinic.

Lordul Auriu s-a încruntat la mine.

– Probabil că și cântecele noastre i se par ciudate Narcescăi, mai ales melodiile romantice despre fecioare moarte din dragoste pentru un bărbat pe care nu-l pot avea și altele asemenea, a subliniat lordul cu blândețe. Acestea sunt obstacolele pe care trebuie să le depășiți împreună, prințul meu. Astfel de neînțelegeri dispar foarte ușor mulțumită unei discuții prietenești.

– O, da, a încuviințat Dutiful, cu amărăciune. Peste zece ani, poate că vom avea și discuții prietenești. Acum suntem însă atât de hărțuiți de gură-cască ai ei și de urătorii mei de bine, încât conversăm în sânul mulțimii, ridicând glasurile ca să ne putem auzi. Ne aud și ceilalți și ne comentează fiecare cuvânt. Nu mai vorbesc de dragul ei unchi, Peottre, care stă cu ochii pe ea ca un

[1] Bârlog-de-Păr (n. tr.).

[2] Șase-Degete (n. tr.).

câine pe un os. Ieri după-masă, când m-am plimbat cu ea prin grădină, am avut impresia că duc oastea la război. Iar când am cules o floare ca să i-o ofer, unchiul s-a mutat între noi, mi-a luat-o din mână și a cercetat-o înainte de a i-o da. Ca și cum i-aș fi oferit otravă.

Am râs fără să vreau, amintindu-mi de ierburile ucigașe pe care mi le oferise chiar Kettricken mai demult, când mă considerase o amenințare pentru fratele ei.

– Încercările de otrăvire nu sunt o noutate, prințul meu, nici în familiile cele mai bune. Unchiul ei își face, pur și simplu, datoria. Nu e mult de când țările noastre s-au înfruntat în război. Lasă timpul să treacă peste rănile vechi și să le închidă. Până la urmă le va vindeca.

– Iar acum, prințul meu, mă tem că trebuie să dăm pinteni cailor. Nu te-am auzit spunând că ai o întâlnire după-amiază cu mama ta? Cred că ar fi mai bine să ne grăbim puțin.

– Ba da, a răspuns prințul apatic, apoi mi-a aruncat o privire poruncitoare. Așadar, Tom Badgerlock, când ne vom întâlni din nou? De-abia aștept să încep lecțiile cu tine.

Am dat din cap, dorindu-mi să fiu la fel de entuziasmat ca el. M-am simțit obligat să adaug:

– Meșteșugul nu e întotdeauna o îndeletnicire magică foarte plăcută, prințul meu. S-ar putea ca, după o vreme, lecțiile să nu ți se mai pară atrăgătoare deloc.

– Știu la ce să mă aștept. Experiențele mele de până acum au fost și tulburătoare, și năucitoare. S-a întunecat la față și privirea i s-a pierdut în depărtare. Când m-ai luat atunci cu tine... știu că a fost ceva legat de un stâlp. Ne-am dus... undeva, pe o plajă. Dar acum, când încerc să-mi aduc aminte de călătorie sau de cele petrecute acolo sau imediat după aceea, e ca și cum aș încerca să-mi amintesc un vis din copilărie. Lucrurile nu se potrivesc unul cu altul, dacă știi ce vreau să spun. Am crezut că am înțeles tot ce mi s-a întâmplat. Apoi, când am încercat să discut despre asta cu mama și cu Chade, toate gândurile mi s-au risipit. M-am simțit ca un idiot. A ridicat un deget și și-a frecat fruntea încruntată. Nu

pot pune piesele cap la cap, ca să am o amintire neştirbită. Nu pot trăi aşa, Tom Badgerlock, a spus, ţintuindu-mă din priviri. Trebuie să aflu exact cum se petrec lucrurile. Dacă e ca magia asta să facă parte din mine, atunci trebuie s-o pot controla.

Cuvintele lui erau mult mai raţionale decât ezitarea mea de a vorbi despre asta. Am scos un oftat.

– Mâine, în zori. În camera din turn a lui Verity, i-am propus, aşteptând să mă refuze.

– Foarte bine, mi-a răspuns imediat, strâmbându-şi buzele într-un zâmbet şui. Am crezut că numai Chade numeşte turnul de pază „turnul lui Verity". Interesant. Puteai cel puţin să-i spui tatălui meu „regele Verity".

– Iertare, prinţul meu, am zis în lipsă de ceva mai bun.

S-a mulţumit să pufnească, apoi m-a fixat cu o privire de rege adevărat, adăugând:

– Şi vei face tot ce-ţi va sta în puteri ca să fii de faţă la ceremonie diseară, Tom Badgerlock.

N-am apucat să-i spun nimic, că a şi dat pinteni calului, gonind spre Buckkeep ca urmărit de demoni. N-am avut de ales, a trebuit să ne ţinem după el. Ne-am oprit la poartă, ca să fim recunoscuţi de formă şi să ni se îngăduie să intrăm. Ne-am continuat drumul mergând agale pe lângă cai, dar Dutiful tăcea, iar eu nu ştiam ce să-i mai spun. Când am ajuns la uşile înalte ale sălii principale, curtenii se adunaseră deja să-l întâmpine. Un grăjdar a sărit să-i ia calul de căpăstru, iar un ajutor a prins frâul Maltei. Pe mine m-au lăsat să mă descurc singur, lucru pentru care m-am simţit recunoscător. Lordul Auriu i-a mulţumit ceremonios lui Dutiful pentru extraordinara plăcere a companiei sale exclusive, iar prinţul i-a răspuns pe măsură. Din şa, l-am urmărit amândoi pe Dutiful cum e înghiţit de valul de nobili. Am întors-o pe Negruţa şi am rămas să-mi aştept stăpânul.

– Ei, a fost o plimbare plăcută, a remarcat Lordul Auriu, descălecând.

Imediat ce a atins pământul cu cizma, piciorul i-a fugit de sub el şi a urmat o căzătură urâtă. Nu-l mai văzusem mişcându-se atât

de greoi. S-a săltat în capul oaselor, cu buzele strânse, apoi, cu un icnet, s-a aplecat să se prindă de gleznă.

– Mi-am scrântit-o! a țipat, apoi a adăugat, cu voce mai poruncitoare, făcându-i semn băiatului de la grajduri să plece: Nu, nu, înapoi, ai grijă de calul meu. Și tu ce stai și te uiți ca prostul? Dă-i băiatului calul tău și ajută-mă să mă ridic. Sau vrei să țopăi până în cameră?

Prințul fusese deja luat de valul de nobili care nu mai conteneau cu sporovăiala. Nu cred că observase micul accident al Lordului Auriu. În preajma acestuia, câțiva oameni s-au uitat la noi, dar cei mai mulți stăteau cu ochii pe Dutiful. Așa că m-am lăsat pe vine și, când lordul m-a cuprins cu brațul pe după umeri, l-am întrebat în șoaptă:

– Te-ai lovit tare?

S-a răstit la mine.

– Foarte tare! Nu voi putea dansa diseară, iar noii mei pantofi de dans au sosit tocmai ieri. Of, așa ceva e de neîngăduit! Ajută-mă să merg în cameră, neghiobule.

La mustrările lui iritate, câțiva nobili mărunți s-au grăbit să se-apropie. A devenit cu totul alt om când a răspuns la întrebările lor pline de îngrijorare, asigurându-i că avea să-și revină fără îndoială și că nimic nu-l putea împiedica să participe la festivitatea de logodnă din seara aceea. S-a lăsat cu toată greutatea pe mine, dar un tânăr milos l-a luat de braț, iar o doamnă i-a poruncit imediat slujnicei sale să ceară și să aducă în camera Lordului Auriu apă fierbinte și ierburi macerate, și chiar și să trimită după un tămăduitor. Nu mai puțin de doi tineri și trei domnițe încântătoare au mers în urma noastră prin castel.

Când am ajuns, în sfârșit, la încăperile Lordului Auriu, după ce am țopăit și ne-am clătinat pe scări și pe coridoare, el mă dojenise deja cu asprime de vreo douăsprezece ori. Tămăduitorul ne aștepta cu apă caldă în fața ușii. L-a luat în primire pe Lordul Auriu și m-a trimis de îndată după rachiu, ca să-i potolească nervii zdruncinați, și după mâncare, căci avea stomacul gol. Când am plecat, mi s-a făcut milă de bufonul care a țipat de durere când

tămăduitorul i-a scos cu grijă piciorul din cizmă. Când m-am întors de la bucătărie cu o tavă de plăcinte și fructe, tămăduitorul plecase, iar lordul meu stătea tolănit în scaun, cu piciorul bine sprijinit și întins în față, înconjurat de admiratorii îngrijorați, așezați pe celelalte scaune. Am pus mâncarea pe masă și i-am dat rachiul. Lady Calendula[1] îl compătimea, spunând că tămăduitorul era nemilos și neghiob. Tare nepriceput trebuie să mai fie, dacă i-a provocat lordului atâta durere, pentru ca mai apoi să declare că nu vedea nici urmă de gleznă scrântită. Tânărul Lord Oaks le-a spus o poveste lungă, amănunțită și siropoasă despre tămăduitorul din casa tatălui său, care, într-o situație asemănătoare, aproape că îl lăsase să moară din pricina unei mâncări care nu-i priise. După ce a terminat-o în sfârșit, Lordul Auriu i-a rugat să înțeleagă că trebuia să se odihnească după nenorocirea suferită. Mi-am ascuns ușurarea când m-am înclinat în fața lor, conducându-i spre ieșire.

Am așteptat să se închidă bine ușa după ei, să nu-i mai aud pălăvrăgind și tropăind pe coridor, și m-am apropiat de bufon. Stătea proptit de spătar, cu o batistă cu miros de trandafiri peste ochi.

– Te doare tare? l-am întrebat în șoaptă.

– Cât de tare vrei tu, mi-a răspuns, fără să-și descopere ochii.

– Ce-ai zis?

A săltat batista și mi-a zâmbit candid.

– Ce spectacol am dat, și numai pentru tine! Cel puțin ai putea să-mi fii recunoscător.

– Ce tot spui acolo?

Și-a sprijinit piciorul bandajat pe podea, s-a ridicat și s-a apropiat de masă, unde a ciugulit din resturile de mâncare. Nici măcar nu șchiopăta.

– Acum, Lordul Auriu are motiv să-l ia pe slujitorul său, Tom Badgerlock, cu el diseară. Voi merge proptindu-mă de brațul tău, iar tu îmi vei căra taburetul și perna. Îmi vei aduce tot ce-ți cer

[1] Gălbenele (n. tr.).

şi-mi vei transmite salutările şi mesajele prin sală. Vei fi acolo, ca să te vadă Dutiful. Nu mă îndoiesc c-o să fie mai plăcut să spionezi astfel, în loc să te uiţi prin găurile din pereţi.

M-a măsurat cu un ochi critic când m-a văzut cu gura căscată de uimire.

– Din fericire pentru amândoi, tocmai au sosit hainele noi pe care ţi le-am comandat. Hai, stai jos, vreau să-ţi aranjez părul. Nu poţi veni la bal în halul ăsta.

Capitolul IV

LOGODNA

Ierburile pot fi de folos când e pusă la încercare înclinația către Meșteșug a unui aspirant, dar maestrul trebuie să fie foarte prudent. Dacă o cantitate mică dintr-o plantă potrivită, ca frunza lui Hebben, sincova, coaja-de-teriban sau covaria ajută candidatul să se destindă pentru o verificare a puterii înnăscute și pentru trezirea unui Meșteșug rudimentar, una prea mare îl va împiedica să se concentreze suficient ca să-și scoată la iveală talentul. Deși unii au dat de știre că au avut succes folosind o plantă stimulatoare pentru pregătirea învățăceilor, Cei Patru Mari Maeștri au ajuns cu toții la concluzia că de cele mai multe ori asemenea plante devin un soi de cârje. Fără ele, ucenicii deprinși să le întrebuințeze nu vor învăța niciodată cu adevărat cum să-și aducă mintea în starea potrivită pentru a auzi Meșteșugul. Unii mai spun că ucenicii pregătiți cu ajutorul plantelor nu izbutesc niciodată să atingă stările profunde ale Meșteșugului și magia mai complicată de care se pot folosi odată ce au pătruns în ele.

Manuscrisul Celor Patru Mari Maeștri, tălmăcire de CHADE FALLSTAR

– Nu mi-am închipuit niciodată că voi purta dungi, am bombănit pentru a doua oară.

– Nu te mai plânge atâta, mi-a retezat-o bufonul, ţinând acele cu gămălie în gură.

Şi le-a scos dintre dinţi, unul câte unul, ca să-mi fixeze micul buzunar la locul potrivit, apoi a luat ac şi aţă şi a început să-l coasă cu mişcări repezi.

– Ţi-am mai spus. Arăţi excelent şi te asortezi perfect cu veşmintele mele.

– Dar nu vreau să arăt excelent. Nu vreau să ies în evidenţă.

Mi-am înfipt un ac în betelia pantalonilor şi m-am înţepat în degetul mare. Văzând că bufonul îşi înăbuşea râsul, am înjurat şi m-am enervat şi mai tare.

El era deja îmbrăcat impecabil, dar extravagant. Stătea picior peste picior pe scaun şi mă ajuta să-mi cos buzunare de asasin pe hainele noi. Nici nu s-a uitat la mine când mi-a spus:

– Nu vei ieşi deloc în evidenţă. Oamenii îşi vor aminti straiele, nu chipul tău, asta dacă se va uita cineva la el. Vei sta lângă mine şi mă vei servi aproape toată seara, iar lumea va şti, după veşmintele tale, că eşti slujitorul meu. Te vor ascunde, aşa cum pot ascunde straiele unei slujnice o domniţă foarte frumoasă. Acum probează şi cămaşa.

Am pus pantalonii deoparte şi am îmbrăcat-o. Trei sticluţe din provizia lui Chade, făcute din oase de pasăre, încăpeau numai bine în noul buzunar. Bine prinsă, manşeta nu trăda nimic. Cealaltă manşetă ascundea câteva cocoloaşe dintr-un somnifer puternic. Dacă mi se ivea prilejul, aveam să-i ofer lui Civil Bresinga un somn adânc în noaptea următoare, ca să-i pot scotoci nestingherit prin cameră. Mă lămurisem deja că nu-şi adusese cu el pisica, sau cel puţin că nu era la el în odaie sau la grajduri, cu celelalte animale de vânătoare. Poate că umbla după pradă prin pădurile care mărgineau castelul. Lady Bresinga, aflase Lordul Auriu din bârfele de la curte, nu venise la Buckkeep pentru ceremonia de logodnă. Pretindea că o doare şira spinării după o căzătură de pe cal, la vânătoare. Dacă era o înşelătorie, m-am întrebat de ce prefera să

rămână acasă, la Galekeep, și să-și trimită fiul s-o reprezinte. Oare își imagina că așa îl ferea de pericole? Sau îl trimitea chiar în brațele primejdiei, ca să se salveze ea?

Am scos un oftat. Fără fapte concrete, presupunerile erau zadarnice. Cât mi-am îndesat eu sticluțele cu otravă în buzunarul de la manșetă, bufonul a terminat cusătura de la betelia pantalonilor. Acolo aveam un buzunar mai gros, în care să încapă un pumnal. Nimeni n-avea să poarte arme vizibile la festivitate. Ar fi fost o impolitețe față de gazde. Dar asasinii nu sunt obligați să aibă scrupule.

Ca și când mi-ar fi auzit gândul, bufonul m-a întrebat, întinzându-mi pantalonii cu dungi:

– Chade mai pierde vremea cu așa ceva? Buzunărașe, arme ascunse?

– Nu știu, i-am răspuns, sincer, însă nu mi-l imaginam pe Chade fără ele.

Intriga era a doua sa natură. Am îmbrăcat pantalonii și mi-am supt burta, ca să-i pot lega. Erau mai strâmți decât aș fi vrut. Am dus mâna la spate și, cu vârful unghiei, am reușit să agăț mânerul scurt al pumnalului ascuns. L-am scos afară și l-am verificat. Îl aveam din proviziile din turn ale lui Chade. Nu era mai lung decât degetul meu, iar mânerul îl puteam prinde cu arătătorul și degetul mare. Dar tăia gâtul unui om sau intra între vertebrele șirei spinării cât ai zice pește. L-am strecurat la locul lui.

– Se vede ceva? l-am întrebat pe bufon, răsucindu-mă ca să mă inspecteze.

M-a studiat cu un zâmbet deșucheat.

– Se vede totul, m-a asigurat, dar nimic din ceea ce nu vrei să se vadă. Pune-ți pieptarul, mă interesează efectul întregului costum.

M-am îmbrăcat fără tragere de inimă.

– A fost o vreme când în Buckkeep puteai să umbli numai cu jiletcă și pantaloni, am remarcat cu nemulțumire.

– Te păcălești singur, a răspuns, neînduplecat. Tu umblai așa numai pentru că erai un copil, iar Shrewd nu voia să atragă atenția asupra ta. Țin minte că, o dată sau de două ori, doamna Hasty ți-a cusut niște haine elegante, după placul ei.

– O dată sau de două ori, am recunoscut, chircindu-mă când mi-am adus aminte. Dar știi ce vreau să spun, bufonule. În copilăria mea, oamenii din Buckkeep se îmbrăcau ca... oamenii din Buck. Nu exista „stilul jamaillean" sau „mantia de Farrow" cu glugă până la pământ.

A dat din cap.

– Buckkeep era mai provincial pe vremea copilăriei tale. Trecuse printr-un război, și după ce te sărăcește războiul nu mai ai ce cheltui pe haine. Shrewd a fost un rege bun, dar îi convenea să țină cele Șase Ducate în izolare. Regina Kettricken a făcut tot ce a putut ca să le deschidă pentru negoț, nu doar cu Regatul Munților, ci și cu jamaillienii, cu negustorii din Bingtown și cu alții, mai de departe. Buckkeepul trebuie să se schimbe. Schimbarea nu e un lucru rău.

– Nici Buckkeepul nu era rău așa cum era, am ripostat, morocănos.

– Dar schimbarea dovedește că trăiești. Deseori, ne măsoară toleranța față de oamenii care sunt altfel decât noi. Le putem accepta limba, obiceiurile, îmbrăcămintea și mâncărurile? Dacă putem, atunci stabilim legături cu ei, și legăturile astea împiedică izbucnirea războaielor. Dacă nu, dacă suntem de părere că trebuie să facem lucrurile cum le-am făcut până acum, atunci fie luptăm ca să rămânem așa cum suntem, fie murim.

– Ce încurajator...

– E adevărat, a insistat el. Bingtown tocmai a trecut printr-o astfel de transformare. Acum se războiește cu Statele Chalced, care refuză să recunoască nevoia de schimbare. Iar războiul lor amenință să cuprindă și cele Șase Ducate.

– Mă îndoiesc. Nu văd ce legătură ar avea cu noi. Da, ducatele noastre de la apus se vor repezi la luptă, dar numai pentru că le-a plăcut întotdeauna să se bată cu Statele Chalced. Ar avea prilejul să le mai rupă o bucățică din teritoriu și să-l facă al nostru. Dar să intre în război toate cele Șase Ducate nu prea cred.

Am îmbrăcat pieptarul jamaillian și i-am închis nasturii. Erau mult mai mulți decât aveam nevoie. Era strâmt în talie, cu

prelungiri care-l făceau să semene a fustă şi-mi ajungeau aproape până la genunchi.

– Nu pot să sufăr moda jamailliană. Cum ajung la cuţit, dacă am nevoie de el?

– Te cunosc. Dacă vei avea nevoie de el, îl vei scoate tu cumva. Şi te asigur că, în Jamaillia, cu hainele astea ai fi cu cel puţin trei ani în urma modei. Jamaillienii te-ar considera un provincial din Bingtown care încearcă să se îmbrace ca ei. Dar e destul şi aşa. Se întăreşte mitul că sunt nobil jamaillian. Dacă straiele mele arată destul de exotice, lumea acceptă că, în rest, sunt un om obişnuit.

S-a ridicat de pe scaun. În piciorul drept purta un pantof de dans brodat. Cel stâng era bandajat, ca şi când glezna ar fi trebuit susţinută. A luat un baston sculptat, lucrat, după cum arăta modelul, chiar de mâna lui. Oricine altcineva l-ar fi considerat extraordinar de scump.

În seara aceea purtam violet şi alb. Parcă suntem doi napi, mi-am zis, supărat. Veşmintele Lordului Auriu erau mult mai împopoţonate şi mai bătătoare la ochi decât ale mele. Manşetele cămăşii mele dungate erau largi la încheietură, dar ale lui îi atârnau peste degete. El purta cămaşă albă, dar pieptarul jamaillian violet care-i strângea pieptul avea marginile brodate cu mii de mărgeluţe sclipitoare, din jais. Iar pantalonii lui nu erau de servitor, ci mulaţi şi de mătase. Îşi lăsase părul liber peste umeri, în bucle lungi, de un auriu scânteietor. Habar n-aveam cu ce şi-l dăduse de lucea astfel. Şi, aşa cum auzisem că fac unii nobili din Jamaillia, îşi desenase un soi de solzi albaştri deasupra sprâncenelor şi pe pometii obrajilor. M-a surprins holbându-mă la el.

– Ei? m-a întrebat, oarecum stânjenit.

– Ai dreptate. Eşti un lord jamaillian foarte convingător.

– Atunci hai să coborâm. Adu-mi taburetul şi perna. Cu glezna mea sucită ca pretext, o să ne instalăm devreme în Sala Mare, ca să-i vedem cât mai bine pe toţi când apar, rând pe rând.

I-am luat taburetul în mâna dreaptă şi mi-am îndesat perna sub braţ. Stânga i-am oferit-o când a început să şchiopăteze foarte convingător. Ca de obicei, era un actor desăvârşit. Poate datorită

Meşteşugului pe care îl împărtăşeam, am simţit plăcerea intensă pe care i-o oferea toată mascarada. Bineînţeles că nu şi-a trădat-o, ci a bodogănit şi m-a ocărât tot timpul cât am coborât scările.

Când ne-am apropiat de uşile imense ale Sălii Mari, ne-am oprit puţin. Lordul Auriu s-a prefăcut că-şi trage sufletul, lăsându-se cu toată greutatea pe braţul meu, dar bufonul mi-a şoptit la ureche:

– Nu uita că, aici şi acum, eşti servitor. Umilinţă, Tom Badgerlock. Indiferent ce vezi, nu arunci nimănui priviri provocatoare. Nu s-ar cuveni. Eşti gata?

Am dat din cap, deşi n-ar fi fost nevoie să-mi amintească aşa ceva, şi mi-am potrivit mai bine perna sub braţ. Am intrat în Sala Mare. Şi acolo am observat schimbări. În copilărie, fusese locul de întâlnire al tuturor celor din Buckkeep. Stăteam lângă un cămin din sala aia când mă asculta Fedwren, scribul, ca să vadă dacă-mi învăţasem lecţiile. Lângă toate căminele din sală găseai adesea câte un grup de oameni: bărbaţii puneau pene la săgeţi, femeile brodau şi pălăvrăgeau, menestrelii îşi repetau cântecele sau compuneau unele noi. În ciuda focurilor care trosneau pe toate vetrele, mistuind lemnele aduse fără încetare de paji, Sala Mare mi-a rămas în amintire ca un loc întotdeauna rece şi umed. Lumina nu ajungea niciodată în colţuri. Iarna, tapiseriile şi steagurile atârnate pe pereţi se retrăgeau în semiîntuneric, într-un amurg de interior. De cele mai multe ori, pe dalele reci ale podelei se presăra stuf, ca să tragă mucegaiul şi umezeala. Când se întindeau scândurile pentru masă, câinii se trânteau pe jos sau se furişau printre ele ca nişte rechini flămânzi, aşteptând să li se arunce oase sau să scape cineva o coajă mai tare. Fusese un loc plin de viaţă, vibrând de poveştile luptătorilor şi ale străjilor. Buckkeepul regelui Shrewd, mi-am zis, fusese un loc aspru, al războiului, mai degrabă castel şi fortăreaţă decât palat regal.

Oare îl schimbase timpul sau regina Kettricken?

Până şi mirosul era altul. Nu mai duhnea a sudoare şi a câini, mirosea a lemn de măr ars şi a mâncare. Întunericul pe care focul din cămine şi lumânările nu reuşiseră să-l alunge cedase, chiar dacă

silit, în fața candelabrelor din tavan, atârnate cu lanțuri de aur deasupra meselor lungi, cu fețe de masă albastre. Singurii câini pe care i-am văzut erau mici, evadați vremelnic din poala unei doamne, ca să provoace alte potăi sau să adulmece cizmele cuiva. Trestia de pe jos era curată și stătea pe un strat de nisip. În mijloc, o porțiune mare de podea era acoperită numai de nisip modelat după tipare migăloase, care aveau să fie frământate în curând de tălpile dansatorilor. Nimeni nu se așezase încă la mese, dar pe ele se aduseseră deja boluri cu fructe pârguite și coșuri cu pâine proaspătă. Primii oaspeți stăteau în grupuri mici sau pe scaunele și băncile cu perne din apropierea focurilor, iar zumzetul cuvintelor li se contopea cu melodia dulceagă cântată de un singur harpist pe un podium de lângă căminul principal.

Întreaga încăpere îți dădea o senzație de așteptare migălos pregătită. Șiruri de torțe verticale luminau daisul construit în trepte. Străluceau atrăgând privirile, iar lumina și înălțimea lor păreau deopotrivă menite să proclame importanța persoanelor care urmau să se așeze acolo. Pe treapta cea mai de sus se aflau scaune în formă de tronuri, pentru Kettricken, Dutiful, Elliania și încă două persoane. Altele, mai puțin impunătoare, dar tot elegante, îi așteptau, cu o treaptă mai jos, pe ducii și ducesele celor Șase Ducate, sosiți la logodna prințului lor. La aceeași înălțime se mai afla încă o treaptă, pentru nobilii Ellianiei. A treia treaptă era pentru cei care se bucurau de înalta prețuire a reginei.

Imediat ce am ajuns în Sala Mare, câteva femei încântătoare s-au despărțit de nobilii tineri cu care conversaseră până atunci și s-au îndreptat spre Lordul Auriu, care părea asaltat de un roi de fluturi. Se pare că erau la modă eșarfele de borangic – o aiureală împrumutată din Jamaillia – care nu țineau de cald în răcoarea permanentă de acolo. Am văzut pielea de găină de pe brațele lui Lady Heliotrope[1] când îl compătimea pe Lordul Auriu. M-am întrebat când devenise Buckkeepul avid de moda străină. Am recunoscut în silă că respingeam schimbările din jur, nu doar pen-

[1] Heliotrop, plantă folosită la obținerea parfumurilor (n. tr.).

tru că eclipsau din ce în ce mai mult Buckkeepul copilăriei mele, ci pentru că mă făceau să mă simt depășit și bătrân. Gângurind și țâțâind pe seama gleznei sale sucite, femeile l-au însoțit pe Lordul Auriu până la un scaun confortabil de lângă un cămin. Eu l-am ajutat supus să se așeze și i-am pus taburetul, cu perna pe el, la locul potrivit. Tânărul lord Oaks și-a făcut din nou apariția și, cu un ferm „Lasă-mă pe mine, slugă!", a insistat să salte el piciorul Lordului Auriu pe taburet.

M-am dat la o parte, mi-am ridicat privirea și am zărit un grup de Străini care tocmai intrase. Mergeau aproape ca o falangă de luptă, în grup compact. Odată intrați, nu s-au răsfirat, ci au rămas împreună. Îmi aminteau de războinicii de pe Insulele Străine cu care mă luptasem pe Insula Cornului, cu atâta vreme în urmă. Purtau blănuri și hamuri de piele, iar cei mai în vârstă etalau și trofee de război: coliere din oase de degete sau câte o cosiță din părul dușmanilor uciși, legânându-li-se pe lângă șold. Femeile care îi însoțeau se mișcau la fel de țanțoșe. Purtau rochii din lână, vopsite în culori aprinse și împodobite numai cu blană albă de vulpe sau hermină sau cu smocuri din blana ursului-de-zăpadă.

Femeile de pe Insulele Străine n-aveau nimic războinic; erau stăpânele pământurilor. Într-o lume în care bărbații își petreceau ani de-a rând prădând pe țărmurile altor țări, ele nu puteau rămâne simple îngrijitoare ale moșiilor. Casele și ogoarele treceau din proprietatea mamelor în a fiicelor, ca și întreaga avere a familiei, sub formă de bijuterii, podoabe și unelte. Bărbații puteau să intre în viețile femeilor și să dispară din ele, dar o fată păstra întotdeauna legătura cu casa mamei sale, iar un bărbat era întotdeauna legat de casa mamei printr-un lanț permanent, mai puternic decât al căsniciei. Acesta din urmă se strângea atât cât voia femeia. Dacă bărbatul întârzia prea mult într-un raid, ea își putea lua, în absența lui, alt soț sau un iubit. Cum copiii le aparțineau mamei și familiei ei, nu conta cine le era tată. I-am studiat, știind că nu erau nobili sau lorzi în sensul în care foloseam noi aceste titluri. Femeile dețineau foarte multe pământuri, iar bărbații se distingeau în bătălii și în raiduri.

Uitându-mă la solii Străinilor, m-am întrebat dacă și ținutul lor trecuse printr-o schimbare. Femeile lor nu fuseseră niciodată sclavele bărbaților. Poate că bărbații făceau negoț cu femei și cu tineri pe care îi răpeau în timpul incursiunilor și îi aduceau acasă, dar niciodată cu femeile din țara lor. Și atunci nu era ciudat că un tată avea dreptul să-și ofere fata drept garanție a păcii și a negoțului? Oare tatăl Ellianiei o oferea cu adevărat? Sau prezența ei era urzeala unei familii mai vechi și mai puternice: clanul mamei sale? Iar dacă așa stăteau lucrurile, de ce ascundeau adevărul? De ce lăsau să se creadă că tatăl ei era acela care o oferea? De ce era Peottre singurul reprezentant al casei mamei Ellianiei?

Cât am stat cu ochii pe Străini, am tras cu urechea la sporovăiala femeilor adunate în jurul Lordului Auriu. Două dintre ele, Lady Heliotrope și Lady Calendula, urcaseră mai devreme în camera lui. Am dedus că erau surori, dar și rivale, deopotrivă dornice să-i capteze atenția. Iar între Lordul Auriu și Lady Calendula izbutea întotdeauna să se strecoare Lordul Oaks, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva el însuși căuta să atragă atenția nobilei doamne. Lady Thrift[1] era cea mai bătrână dintre femeile prezente, poate chiar mai bătrână decât mine. Bănuiam că avea un soț undeva, prin Buckkeep. Nu-și ascundea agresivitatea matură, de matroană cu o căsnicie solidă, dar care savurează fiorul urmăririi unui alt bărbat, asemeni unor vânători de vulpi pe care îi cunoșteam. Nu avea nevoie de prada ei, dar îi plăcea să demonstreze că o putea prinde fără greș, chiar și când înfrunta concurența cea mai acerbă. Rochia îi dezgolea pieptul mai mult decât s-ar fi cuvenit, dar nu părea lipsită de pudoare, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost mai tânără. Avea un stil de-a dreptul posesiv de a pune mâna pe brațul sau pe umărul Lordului Auriu. L-am văzut de două ori prinzându-i-o, bătându-i-o ușor pe dosul palmei sau strângându-i-o, pentru a i-o elibera apoi cu grație. Ea se simțea probabil flatată, dar pe

[1] Limba-peștelui (n. tr.).

mine gesturile lui mă duceau cu gândul la îndepărtarea scamelor de pe mânecă.

Lordul Lalwick, un bărbat între două vârste, plăcut la înfățișare, s-a apropiat agale de grupul din jurul Lordului Auriu. Era îmbrăcat îngrijit și foarte amabil și mi s-a prezentat – un gest de o rară curtoazie față de un servitor. Am zâmbit și m-am înclinat în fața lui. S-a ciocnit de mai multe ori de mine în timp ce-și croia drum anevoie ca să ajungă la Lordul Auriu și să se alăture conversației, dar i-am iertat stângăcia cu ușurință. De fiecare dată mi-am cerut iertare și m-am dat înapoi, numai ca să-mi zâmbească și să mă asigure că a fost vina lui. Se discuta doar despre glezna sucită a Lordului Auriu, despre nepriceperea tămăduitorului nepăsător și despre suferința devastatoare pricinuită de faptul că n-avea să danseze alături de ei. Lady Thrift a luat-o înaintea rivalelor, declarând, în timp ce îl prindea de mână pe lord, că o să-i țină companie când „voi, fetele, veți dansa cu peținorii voștri". Lordul Lalwick a spus imediat că și el ar fi încântat să-i țină lordului de urât, pentru că nu e un dansator prea bun. Când Lordul Auriu l-a asigurat că asta înseamnă falsă modestie și că nici nu visează să le priveze pe doamnele de la Buckkeep de un partener atât de grațios, n-a știut dacă să fie dezamăgit de refuz sau să fie recunoscător pentru compliment.

Înainte ca rivalitatea dintre doamne să ia proporții periculoase, menestrelul cu harpa s-a oprit brusc. Îi făcuse, evident, semn pajul de lângă el, pentru că menestrelul s-a ridicat și, cu glas cultivat, care a răsunat în întreaga Sală Mare și a acoperit orice discuție, a anunțat sosirea reginei Kettricken Farseer și a prințului Dutiful, moștenitorul tronului Farseer. La un gest al Lordului Auriu, i-am oferit brațul, ajutându-l să se salte în picioare. S-a făcut o liniște de mormânt și toți ochii s-au îndreptat spre ușă. Lumea de la intrare s-a împins în mulțimea din spate, ca să facă loc de trecere între ușă și daisul înalt.

Regina Kettricken a apărut cu prințul Dutiful în dreapta. Învățase multe în anii scurși de când își făcuse ultima dată o asemenea intrare. Lacrimile mi-au umplut brusc ochii pe

neașteptate și mi-am reținut cu greu zâmbetul triumfător care amenința să-mi ia în stăpânire obrajii.

Era o apariție magnifică.

Un veșmânt prea înzorzonat n-ar fi făcut altceva decât să abată atenția de la purtătoarea lui. Era îmbrăcată albastru de Buck, cu tivuri contrastante, din blană de samur. Croiala simplă a rochiei îi sublinia talia zveltă și înălțimea. Stătea țeapănă ca un soldat, dar era suplă ca trestia în vânt. Din părul auriu își împletise o coadă subțire în jurul capului, lăsând restul să-i cadă pe spate. Coroana păleа în comparație cu șuvițele ei strălucitoare. Nu avea inele pe degete, nici colier la gâtul lung și alb. Era regină prin ea însăși, nu prin ceea ce purta.

Lângă ea, Dutiful purta un veșmânt albastru simplu. Mi-a adus aminte de Kettricken și Rurisk, așa cum îi văzusem prima oară. Atunci îi luasem pe moștenitorii Regatului Munților drept servitori. M-am întrebat dacă Străinii aveau să confunde simplitatea straielor lui Dutiful cu umilința sau cu lipsa de bogăție. Își prinsese buclele negre rebele cu o bandă argintie. Nu împlinise vârsta potrivită ca să poarte coroniță de prinț moștenitor. Până la șaptesprezece ani, era doar prinț, deși nu exista un alt moștenitor al tronului. Purta, ca singură podoabă, un lanț de argint cu diamante galbene. Pe cât de deschiși erau ochii mamei sale, pe atât de închiși erau ai lui. Avea trăsăturile neamului Farseer, dar expresia de calmă acceptare a sorții era rodul educației de muntean primite de la mamă.

Regina Kettricken a trecut în tăcere printre oameni, demnă, dar reținută, pentru că surâsul care i-a împodobit fața când a zăbovit cu privirea asupra mulțimii adunate era cald și neprefăcut. Dutiful avea o expresie gravă. Probabil știa că un zâmbet nu i-ar fi ascuns suferința. I-a oferit mamei sale brațul când au urcat scările daisului. S-au dus la locurile lor de la masă, dar nu s-au așezat. Kettricken a vorbit cu voce delicată, afectuoasă:

– Dragii mei supuși și prieteni, vă rog să urați bun venit Narcescăi Elliania, una din fiicele neamului Blackwater, din Insulele Runelor Zeului.

Am observat cu mulţumire că pomenise atât numele casei mamelor Ellianiei, cât şi numele Insulelor Străine folosite de localnici. Şi am mai observat că regina preferase s-o prezinte ea însăşi, nu să lase însărcinarea aceasta în seama menestrelului. Când a arătat spre uşa deschisă, toată lumea s-a uitat într-acolo. Menestrelul a repetat numele Narcescăi, pe al lui Arkon Bloodblade, tatăl ei, şi pe al lui Peottre Blackwater, „fratele mamei sale". După cum rostise ultimele trei cuvinte, am bănuit că în limba Insulelor Străine alcătuiau unul singur, pe care se străduise să-l pronunţe cât mai corect. Apoi au intrat oaspeţii.

Îi conducea Arkon Bloodblade. O figură impozantă, cu o statură pe care blana prinsă de un umăr o făcea să pară şi mai semeaţă. Era blană alb-gălbuie, de urs-de-zăpadă. Bărbatul purta haine din material ţesut, pieptar şi pantaloni, dar vesta şi centura lată, ambele de piele, îi dădeau aerul unui războinic în armură, deşi nu avea arme. Sclipea de aur, argint şi giuvaiere la gât şi la încheieturi, pe frunte şi în urechi. Pe braţul stâng îşi legase benzi de argint, iar pe cel drept, de aur. Unele erau incrustate cu pietre scumpe. Ţinuta lui trufaşă făcea din parada de podoabe o fanfaronadă de prost-gust. Păşea reuşind să îmbine mersul legănat al corăbierului cu cel ţeapăn al războinicului. Am presupus că aveam să-l detest. A scrutat încăperea cu un rânjet larg, parcă nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. Şi-a plimbat privirea peste mesele pline şi peste nobilimea adunată, pentru a şi-o înălţa apoi spre dais, unde Kettricken aştepta să i se alăture. Zâmbetul i s-a lăţit mai tare, de parcă ar fi ochit o pradă care le scăpase altora. În clipa aceea, am ştiut că deja nu puteam să-l sufăr.

În spatele lui venea Narcesca, escortată de Peottre, aflat cu un pas în urmă, în dreapta ei. Se îmbrăcase simplu, ca un oştean, în blană şi piele. Avea cercei de aur şi un colan de aur răsucit, dar nu părea să se sinchisească de ele. Nu numai că stătea unde stau de obicei gărzile, dar se şi purta ca o gardă de corp. Şi-a plimbat fără grabă privirea vigilentă peste mulţime. Dacă în sală ar fi existat cineva care să vrea răul Narcescăi şi ar fi îndrăznit s-o atace, ar fi fost gata să-l omoare. Cu toate acestea, emana o aură,

nu de suspiciune, ci de îndemânare discretă. Iar Narcesca înainta liniştită, încrezătoare în matahala din spatele ei.

M-am întrebat cine alesese hainele fetei. Tunica scurtă, din lână, era albă ca zăpada. Un ac smălţuit, în forma unui narval în plin salt, îi prindea mantia pe un umăr. Fusta albastră, în clini, aproape că atingea podeaua. Pantofii mici, din blană albă, i se întrezăreau la fiecare pas. Părul negru, drept şi lucios, îi era prins la ceafă cu o agrafă argintie. De acolo îi cădea pe spate, ca un râu de cerneală în care scânteiau din loc în loc clopoţei de argint. Pe frunte purta coroniţa de argint cu o sută de safire.

Mergea în ritmul ei aparte, pas, pauză, alt pas. Un ritm de care tatăl ei n-avea habar sau de care nu se sinchisea, aşa că s-a îndreptat direct spre dais, a urcat treptele, apoi s-a văzut nevoit s-o aştepte stând în stânga reginei Kettricken. Peottre mergea calm, potrivindu-şi paşii cu ai fetei. Ea se apropia de masa înaltă nu privind drept înainte, ci întorcându-şi capul când într-o parte, când în cealaltă, în ritmul paşilor. Se uita fix la oamenii care îi susţineau privirea, ca şi cum ar fi vrut să le reţină figurile. Micul zâmbet care îi arcuia buzele părea sincer. Un copil de vârsta ei cu o asemenea ţinută avea ceva tulburător. Fetiţa aproape pradă unei crize de furie când o văzusem ultima oară se lăsase înlocuită de o prezenţă care era cu adevărat o regină abia înmugurită. Când a ajuns la doi paşi de dais, Dutiful a coborât şi i-a oferit braţul. A urmat singurul ei moment de nesiguranţă. Şi-a privit unchiul cu coada ochiului, parcă implorându-l s-o ajute. Nu ştiu cum i-a transmis el că trebuie să accepte braţul prinţului; am văzut doar resemnarea fetei când şi-a pus mâna peste el. Nu cred că l-a atins nici cât atinge un fluture o floare cât a urcat treptele alături de Dutiful. Peottre i-a urmat cu paşi apăsaţi. Nu s-a oprit în faţa unui scaun liber, ci în spatele scaunului Narcescăi, şi s-a aşezat ultimul, numai după ce l-a invitat regina, cu un gest şi cu câteva cuvinte rostite cu voce scăzută.

Pe urmă au intrat ducii şi ducesele care cârmuiau cele Şase Ducate; rând pe rând, au traversat agale sala şi s-au aşezat pe daisul care îi aştepta. Prima a fost ducesa de Bearns, însoţită de consortul

ei. Faith de Bearns se maturizase purtându-şi titlul. În amintirile mele rămăsese o fetişcană zveltă, cu sabia însângerată în mână, prinsă într-o luptă zadarnică pentru salvarea tatălui ei de piraţii de pe Corăbiile Roşii. Avea acelaşi păr negru, scurt şi lucios. Bărbatul de lângă ea o depăşea în înălţime, avea ochi cenuşii şi împrumuta ritmului paşilor lor eleganţa unui războinic. Legătura care îi unea părea palpabilă şi m-am bucurat că Faith îşi găsise fericirea.

În spatele ei venea ducele Kelvar de Rippon, îmbătrânit şi gârbovit, cu o mână pe baston şi cu cealaltă pe umărul soţiei. Lady Grace era acum o femeie de vârstă mijlocie, împlinită la trup. Îşi ţinea mâna peste a bărbatului ei sprijinindu-l în mai multe feluri. Purta veşminte şi bijuterii simple, ca şi când ar fi dobândit, în sfârşit, încredere în poziţia ei de ducesă de Rippon. Îşi potrivea paşii cu mersul acum poticnit al soţului său, încă loială cu trup şi suflet celui care o preschimbase din ţărancă în ducesă.

Rămas văduv, ducele Shemsy de Shoaks mergea singur. Ultima dată când îl văzusem, stătea, împreună cu ducele Brawndy de Bearns, în faţa celulei mele din temniţa lui Regal. Nu mă condamnase, dar nici nu-mi aruncase mantia lui ca să-mi ţină de cald, cum făcuse Bearns. Avea aceiaşi ochi de vultur şi numai umerii uşor aduşi în faţă îi trădau anii. Venise la logodna prinţului lăsând luptele cu Statele Chalced în seama fiicei şi moştenitoarei sale.

Îl urma ducele Bright de Farrow. Se maturizase în timpul scurs de când Regal pusese apărarea castelului Buckkeep pe umerii lui cruzi. Acum arăta ca un bărbat adevărat. Pe ducesa lui nu o mai văzusem niciodată. Tânără, blondă şi zveltă, avea jumătate din cei patruzeci de ani ai lui şi zâmbea călduros când întâlnea privirile nobililor mai mărunţi, care o urmăreau urcând treptele daisului. Ultimii erau ducele şi ducesa de Tilth, pe care nu-i mai întâlnisem până atunci. În baia de sânge în care se scăldase ducatul Tilth cu trei ani înainte nu pierise doar bătrânul duce, ci şi ambii săi fii mai mari. Mi-am scotocit memoria în căutarea numelui fiicei care îl moştenise.

– Ducesa Flourish de Tilth, a anunţat menestrelul în clipa următoare, şi soţul ei, ducele Jower.

Emoţia o făcea să pară mai tânără decât era, iar mâna ducelui peste degetele ei, care i se sprijineau de braţ, o conducea şi o liniştea în aceeaşi măsură.

Daisul destinat nobililor şi războinicilor din Insulele Străine din suita Narcescăi îi aştepta. Nu păreau obişnuiţi cu intrările somptuoase, pentru că şi-au făcut apariţia în grup şi fiecare s-a aşezat unde a vrut, schimbând numeroase zâmbete şi comentarii cu ceilalţi. Arkon Bloodblade le-a surâs cu gura până la urechi. Narcesca părea sfâşiată între loialitatea faţă de poporul ei şi amărăciunea care o cuprinsese fiindcă nu se osteniseră să ne respecte obiceiurile. Peottre privea pe deasupra capetelor lor, ca şi când nici nu i-ar fi păsat. Abia după ce s-au aşezat mi-am dat seama că erau rudele lui Arkon, nu ale lui. Fiecare purta, sub o formă sau alta, imaginea unui mistreţ cu colţi. Al lui Arkon, lucrat în aur, era prins la piept. O femeie şi-l tatuase pe dosul palmei, iar un bărbat îl avea la centură, lucrat din os. Nici Narcesca, nici Peottre nu purtau simbolul mistreţului. Mi-am adus aminte de narvalul brodat pe hainele ei când o văzusem prima oară. Aceeaşi emblemă îi fixa mantia şi acum. Studiind atent veşmintele lui Peottre, am descoperit-o pe catarama centurii, iar tatuajul stilizat de pe obrajii săi putea reprezenta un corn de narval. Aveam aşadar două clanuri, amândouă oferind-o pe narcescă. M-am gândit că trebuia să cercetez, să lămuresc asta.

La masa de la picioarele daisului înalt s-au aşezat oameni intraţi cu mai puţină pompă. Printre ei, Chade şi Laurel, vânătorul reginei. Se înveşmântase în stacojiu. M-am bucurat că era atât de bine văzută. Dintre ceilalţi, nu-i cunoşteam decât pe doi. Starling, am bănuit, aranjase să intre ultima în Sala Mare. Îmbrăcase o rochie verde, care amintea de gâtul unui colibri, şi purta mănuşi fine, de dantelă, ca pentru a sublinia că în seara aceea era mai degrabă invitata reginei decât menestrelul ei. Iar una din mâinile înmănuşate i se odihnea pe braţul musculos al bărbatului care o însoţea: chipeş, bine clădit şi plăcut la înfăţişare. Zâmbetul strălucitor şi felul în care mergea alături de soţia lui arătau ce mândru era de ea. Părea un crescător de şoimi care-şi etalează cel mai

reușit exemplar. M-am uitat la tânărul căruia îi pusesem coarne fără să știu și mi s-a făcut rușine și pentru Starling, și pentru mine. Ea surâdea și, când au trecut prin fața noastră, m-a fixat înadins cu privirea. Am întors capul și m-am uitat dincolo de ea, ca și cum nici n-aș fi cunoscut-o. El nu știa nimic despre mine și voiam să nici nu știe. Nici numele nu doream să i-l aflu, însă urechile mele trădătoare îl auziseră oricum. Lordul Fisher.

După ce s-au așezat și ei, lumea s-a revărsat spre celelalte mese. Am luat taburetul și perna Lordului Auriu și l-am ajutat să țopăie până la scaunul lui, pe care l-am așezat confortabil. Avea o poziție bună, ținând seama că era un nobil străin sosit de curând la curte. Cred că își aranjase locul dinainte, între două cupluri căsătorite, mai în vârstă. Femeile l-au părăsit cu numeroase promisiuni că vor reveni să-i țină companie pe timpul dansului. Întorcându-se să plece, Lordul Lalwick a reușit să mă izbească în șold cu fesele pentru o ultimă oară. Nu i-a scăpat expresia mea șocată când am priceput că o făcea intenționat, pentru că, pe lângă zâmbet, a mai ridicat și dintr-o sprânceană. În spatele meu, Lordul Auriu a tușit scurt, amuzat. M-am încruntat la Lordul Lalwick, care a plecat în grabă.

Zumzetul conversațiilor a crescut în vreme ce se instalau oaspeții și apăreau servitorii, cu mers de paradă. Lordul Auriu purta un dialog subtil și fermecător cu ceilalți meseni. Eu stăteam în spate, gata să-l slujesc, și-mi plimbam privirea prin mulțime. Când mi-am ridicat ochii spre daisul înalt, am întâlnit privirea prințului Dutiful. Pe chip îi lucea recunoștința. Am întors capul, iar el mi-a urmat exemplul, trecând cu privirea peste mine. Legătura magică dintre noi a fremătat de gratitudine și emoție. M-am simțit deopotrivă umilit și speriat când am înțeles cât de importantă era pentru el prezența mea acolo.

Am încercat să nu mă las distras de la îndatoririle mele. L-am descoperit pe Civil Bresinga la o masă cu nobili mărunți, cu mici domenii în Buck și Farrow. Sydel, logodnica sa, nu se afla printre femeile de la masa aceea. Oare rupseseră logodna? Lordul Auriu flirtase de-a dreptul scandalos cu ea când fuseserăm musafiri la

Galekeep, conacul familiei Bresinga. Necuviința aceea și interesul pe care i-l arătase lui Civil stârniseră disprețul profund al tânărului. Totul fusese un vicleșug, dar Civil nu avea să afle niciodată. Din câte mi-am dat seama, cel puțin doi tineri de la aceeași masă îl cunoșteau bine și m-am hotărât să aflu cine erau. Într-o adunare atât de mare, Harul meu era copleșit de prezența vie a atâtor ființe. Îmi era imposibil să spun, din atâta lume, cine avea Har și cine nu. Nu mă îndoiam că, oricine l-ar fi avut, și-l ascundea foarte bine în seara aceea.

Nimeni nu-mi spusese că și Lady Patience avea să participe la festivitate. Când am zărit-o la una dintre mesele mai înalte, mi-a stat o clipă inima, pentru a începe apoi să bată nebunește. Văduva tatălui meu purta o conversație vioaie cu tânărul de lângă ea. Cel puțin, ea vorbea. Bărbatul se holba la ea clipind din ochi, cu gura întredeschisă. Nu l-am condamnat; nici eu nu fusesem în stare să fac față observațiilor, întrebărilor și părerilor ei, care curgeau întruna, ca apa din fântână. Mi-am luat brusc ochii de la ei, ca nu cumva Patience să mi-i simtă și să mă recunoască. În următoarele câteva minute, i-am aruncat mai multe priviri furișe. Purta rubinele primite de la tatăl meu, cele pe care le vânduse mai demult, ca să ușureze suferința locuitorilor din Buck. Părul cărunt îi era împodobit cu ghirlande din flori târzii, un obicei la fel de demodat ca rochia ei, dar mie excentricitatea ei îmi era dragă, o prețuiam. Aș fi vrut să merg la ea, să îngenunchez lângă scaunul ei și să-i mulțumesc pentru tot ceea ce făcuse pentru mine, nu doar în timpul vieții mele, ci și atunci când mă crezuse mort. Era o dorință egoistă, într-un fel. Când mi-am luat ochii de la ea, am avut al doilea șoc din seara aceea.

Doamnele de companie și slujitoarele lui Kettricken erau așezate în locuri onorabile, la o masă laterală, foarte aproape de podiumul mai înalt. Era un semn adevărat al bunăvoinței reginei, care nu ținea cont de rang. Pe unele le știam de demult. Lady Hopeful și Lady Modesty fuseseră însoțitoarele reginei când locuisem eu în castelul Buckkeep. M-am bucurat că îi rămăseseră alături. Despre Lady Whiteheart nu îmi aminteam nimic, doar

numele ei. Celelalte erau mai tinere, fără îndoială că fuseseră niște copile când o slujisem eu pe regină ultima oară. Una dintre ele avea însă ceva familiar. Oare o cunoscusem pe mama ei? În momentul acela, când și-a întors fața rotundă și-a înclinat din cap ca să râdă de o glumă, am recunoscut-o. Era Rosemary.

Fetița plinuță devenise o doamnă rotofeie. Fusese micuța cameristă a reginei când o văzusem ultima oară, întotdeauna lipită de călcâiele lui Kettricken, întotdeauna prezentă, un copil neobișnuit de cuminte și de blând. Avea obiceiul să adoarmă la picioarele lui Kettricken când stăteam amândoi de vorbă. Cel puțin așa ni se părea nouă. În realitate, fusese iscoada pusă de Regal s-o spioneze pe Kettricken. Nu numai că îi raportase totul, dar, mai târziu, când încercase s-o ucidă pe regină, ea îl ajutase. Nu fusesem niciodată martor al trădării ei, dar, privind în urmă, și Chade, și eu am dedus că ea ciripise mereu la urechea lui Regal. Bătrânul asasin știa. Kettricken știa. Atunci cum de mai era în viață, cum de râdea și mânca atât de aproape de regină, cum de ridica paharul în cinstea ei? Mi-am luat ochii de la Rosemary. Am încercat să-mi potolesc tremurul de furie care mă cuprinsese.

O vreme, m-am uitat numai la picioare, respirând prelung și regulat, ca să-mi alung roșeața urcată în obraji de supărare.

Greșeală?

Gândul scurt mi-a răsunat în minte ca o monedă căzută. Am ridicat capul. Dutiful mă țintuia cu privirea. Am ridicat din umeri, apoi m-am tras de guler, ca și când mi-aș fi aranjat pieptarul care mă jena. Nu i-am răspuns cu Meșteșugul. Nu-mi plăcea că izbutise să treacă dincolo de zidurile mele obișnuite. Și mai mult mă deranja că, la fel ca altădată, se folosea de Har ca să-și insinueze gândul pe care și-l formase cu Meșteșugul. Nu voiam să întrebuințeze Harul. Și în niciun caz nu voiam să le folosească pe amândouă deodată. Își putea forma obiceiuri de care nu s-ar mai fi dezbărat niciodată. Am așteptat puțin, i-am întâlnit din nou privirea nerăbdătoare și i-am zâmbit scurt. Apoi am întors din nou capul. I-am simțit nemulțumirea, dar mi-a urmat exemplul. Nu s-ar fi cuvenit să ne surprindă

cineva şi să se întrebe de ce schimba prinţul Dutiful priviri pline de tâlc cu un slujitor.

Masa a fost excelentă şi s-a prelungit, dar am remarcat că nici Dutiful, nici Elliania nu mâncaseră prea mult. Arkon Bloodblade mâncase şi băuse pentru toţi trei la un loc. Urmărindu-l, am tras concluzia că, deşi inimos şi ascuţit la minte, nu el era diplomatul care aranjase căsătoria tinerilor. Interesul lui pentru Kettricken era evident şi, după obiceiurile din Insulelor Străine, probabil considerat un compliment. Din câte am văzut trăgând cu ochiul la masa regească, regina purta cu el o discuţie politicoasă, dar se adresa mai mult Narcescăi. Fata îi dădea răspunsuri scurte, dar cuviincioase. Era mai degrabă rezervată decât bosumflată. Pe la jumătatea ospăţului, unchiul Peottre părea mai deschis faţa de Kettricken, poate în ciuda voinţei lui. Fără îndoială că bătrânul Chade o sfătuise pe regină să-i acorde mai multă atenţie „fratelui mamei" Narcescăi. Iar lui asta îi făcea fără îndoială plăcere. A început prin a-şi adăuga propriile comentarii la orice replică de-a Ellianiei, dar a ajuns curând să converseze cu Kettricken peste capul fetei. Admiraţia s-a aprins în ochii reginei, care îi urmărea cuvintele cu interes. Elliania părea recunoscătoare fiindcă putea ciuguli din mâncare aprobând cu înclinări ale capului cuvintele rostite pe deasupra ei.

Bine crescut fiind, Dutiful începuse o conversaţie cu Arkon Bloodblade. Se vede că găsise întrebările cele mai potrivite cu firea guralivă a lui Bloodblade, pentru că omul nu mai tăcea. După cum gesticula cu tacâmurile, am dedus că îşi povestea faptele de vitejie de la vânătoare şi din bătălii. Dutiful se arăta interesat atât cât se cuvenea, încuviinţa prin gesturi şi râdea când trebuia.

Singura dată când mi s-au încrucişat privirile cu ale lui Chade, am întors capul iute în direcţia lui Rosemary şi m-am încruntat. Dar când am întors iar ochii spre el, ca să-i văd reacţia, bătrânul deja pălăvrăgea cu doamna din stânga lui. Am bodogănit în sinea mea, însă am ştiut că aveam să primesc explicaţii mai târziu.

Pe măsură ce festinul se apropia de sfârşit, simţeam cum creşte încordarea lui Dutiful. Când zâmbea, îşi arăta prea mult dinţii.

Iar când regina i-a cerut menestrelului, cu un semn, să facă liniște, Dutiful a închis ochii o clipă, parcă pregătindu-se să facă față unei provocări. Atunci m-am concentrat asupra Ellianiei. Fata și-a umezit buzele și probabil că și-a încleștat dinții ca să-și potolească tremurul feței. Poziția nefirească a lui Peottre m-a făcut să bănuiesc că o ținea de mână pe sub masă. În orice caz, ea a răsuflat adânc și și-a îndreptat spatele.

Ceremonia a fost simplă. Eu mi-am îndreptat atenția mai ales spre chipurile martorilor. Toată lumea s-a adunat în fața daisului mai înalt. Kettricken stătea lângă Dutiful, iar Arkon Bloodblade lângă fiica sa. Fără să-l invite nimeni, Peottre a trecut în spatele ei. Când Arkon a pus mâna fetei sale într-a lui Kettricken, ducesa Faith de Bearns a strâns din ochi și din buze. Poate că ea și soțul ei își aminteau prea bine cât suferiseră în timpul Războiului Corăbiilor Roșii. În schimb, ducele și ducesa de Tilth au avut cu totul altă reacție. Au schimbat priviri drăgăstoase, parcă amintindu-și propriile jurăminte. Patience stătea nemișcată și privea cu un aer solemn undeva, departe. Părând invidios, tânărul Civil Bresinga și-a întors capul, de parcă n-ar fi fost în stare să urmărească din priviri ceremonia. Nu am văzut pe nimeni care să se uite urât la tânăra pereche, deși unii, precum Faith, își aveau evident propriile păreri despre alianța încheiată.

Tinerii nu-și uniseră încă mâinile. Kettricken o ținea pe a Ellianiei, iar Dutiful și Arkon se prinseseră de încheieturi, imitând salutul străvechi al războinicilor. Toată lumea a părut surprinsă când Arkon și-a scos o bandă de aur de pe mână și a prins-o de a lui Dutiful. A râs încântat văzând cum atârna pe brațul firav al băiatului, iar Dutiful a reușit să râdă la rândul său, ba chiar și-a înălțat brațul, ca s-o admire și ceilalți. Solii Insulelor Străine considerau gestul prințului de bun augur, pentru că au bătut aprobator în masă. Un zâmbet subțire s-a ivit în colțul gurii lui Peottre. Oare pentru că pe brățara pe care Arkon i-o dăduse lui Dutiful era gravat un mistreț, nu un narval? Se lega prințul de un clan care nu avea nicio autoritate asupra Narcescăi?

A urmat singurul incident care-a părut să întrerupă desfășurarea lină a ceremoniei. Arkon l-a prins pe prinț de încheietura mâinii și ia răsucit-o cu palma în sus. Dutiful nu s-a împotrivit, dar eu i-am simțit stinghereala, ceea ce nu se putea spune despre Arkon, care a întrebat cu glas sonor:

– Să le amestecăm sângele acum, ca semn că viitorii lor copii vor avea sângele amândurora?

Narcescăi i s-a tăiat răsuflarea. Nu s-a retras la adăpostul lui Peottre. Unchiul ei a făcut un pas în față. Într-un gest inconștient de posesiune, a pus o mână pe umărul ei. Și a vorbit calm, fără să-și accentueze niciun cuvânt – un reproș aparent bine intenționat:

– Nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru asta, Bloodblade. Sângele tânărului trebuie să stropească pietrele din căminul casei fetei pentru ca, amestecat cu al ei, să fie de bun augur. Dar ai putea picura câțiva stropi din sângele tău pe pietrele căminului mamei prințului, dacă dorești.

Cred că spusele lui ascundeau o provocare, un obicei pe care noi, locuitorii celor Șase Ducate, nu îl înțelegeam. Când Kettricken a întins mâna, vrând să spună că un asemenea lucru nu e necesar, Arkon a întins-o și el pe a sa, și-a suflecat mâneca, a scos cuțitul de la centură și și-a crestat pielea de pe interiorul brațului. Sângele gros abia dacă a mijit prin tăietură. Atunci s-a strâns de braț în jurul ei și l-a scuturat, ca să curgă vârtos. Înțeleaptă, Kettricken s-a tras deoparte, lăsându-l pe barbar să facă orice credea el de cuviință pentru a-i onora casa. Arkon și-a ridicat brațul crestat în văzul mulțimii și, în murmurul de groază înălțat din întreaga încăpere, și-a adunat în pumn picăturile de sânge. Apoi l-a azvârlit brusc, cu un gest larg, ca pe o binecuvântare roșie aruncată asupra adunării.

Mulți au țipat când picăturile au ajuns pe fețe și pe haine, dar s-a făcut liniște în timp ce Arkon Bloodblade a coborât de pe podium, îndreptându-se spre căminul principal. Acolo și-a adunat din nou sânge în pumn și l-a aruncat în flăcări. Aplecându-se, și-a plimbat palma mânjită de-a latul căminului, apoi s-a ridicat, lăsându-și mâneca să cadă peste tăietură. Și-a deschis brațele în fața oaspeților, cerându-le un răspuns. La masa solilor din Insulele

Străine, oamenii lui au bătut în tăblie, scoțând strigăte de admirație. După câteva clipe, s-au auzit și aplauzele și chiotele invitaților din cele Șase Ducate. Până și Peottre Blackwater a zâmbit larg, iar când Arkon a revenit lângă el pe dais, s-au salutat prinzându-se de încheieturile mâinilor în fața adunării.

Urmărindu-i de la locul meu, am rămas cu impresia că relația lor era mult mai complicată decât îmi închipuisem. Arkon era tatăl Ellianiei, dar mă îndoiam că Peottre îl respecta pentru asta. Însă, văzându-i unul lângă altul, amândoi războinici, am simțit între ei camaraderia bărbaților care luptaseră umăr la umăr. Deci se stimau reciproc, chiar dacă Peottre nu considera că Arkon are dreptul s-o ofere pe Elliania ca simbol al alianței dintre popoarele lor.

Și așa am ajuns din nou la misterul principal. De ce îngăduia Peottre logodna? De ce se supunea Elliania? Dacă aveau de câștigat din alianța aceea, de ce nu o susținea cu mândrie casa mamelor Narcescăi, de ce nu veniseră chiar ele să ofere fata?

Am studiat-o pe Elliania așa cum mă învățase Chade. Gestul tatălui său îi aprinsese imaginația. A zâmbit, mândră de curajul lui și de spectacolul pe care îl dăduse în fața nobililor din cele Șase Ducate. O parte din ea se bucura de toate, de fastul ceremoniei, de hainele elegante, de muzica și de oamenii care o sorbeau din priviri. Îi plăceau agitația și gloria, dar, la sfârșit, ar fi vrut să se întoarcă în siguranța casei sale, să trăiască viața pe care o dorea, în casa mamelor sale și pe pământurile lor. Cum ar fi putut Dutiful profita de asta ca să-i intre în grații? Plănuia oare să se ducă la mama ei cu daruri și onoruri? Poate că fata avea să-și schimbe impresia despre el dacă îi acorda atenție în fața rudelor din partea mamei, acasă la ea. Fetelor le place să fie lăudate în fața familiei, nu? Mi-am adunat toate astea într-un ungher al minții, ca să i le spun lui Dutiful a doua zi. M-am întrebat dacă în ele era măcar un strop de adevăr sau dacă îl puteau ajuta cu ceva.

În vreme ce meditam, regina Kettricken a dat din cap către menestrel. La rândul lui, menestrelul le-a făcut semn muzicanților să se pregătească. Kettricken a zâmbit și le-a spus ceva oamenilor

de la masa regelui. Lumea s-a așezat din nou pe scaune și a început muzica. Dutiful i-a oferit brațul Ellianiei.

Mi-a fost milă de amândoi, atât de tineri și urmăriți de atâția ochi – bogăția a două popoare, oferită de unul celuilalt drept gaj al alianței dintre ele. Mâna fetei parcă plutea deasupra încheieturii prințului când au coborât împreună treptele până la cercul dansatorilor, pe podeaua cu modele desenate în nisipul presărat. Dintr-un scurt val de Meșteșug, am aflat că gulerul lui Dutiful se freca de gâtul transpirat, dar nici zâmbetul, nici plecăciunea lui grațioasă în fața fetei nu trădau nimic. A întins brațele către ea, și Narcesca s-a apropiat destul de mult pentru ca vârfurile degetelor lui să-i atingă talia. Ea nu i-a pus mâinile pe umeri, cum cerea dansul, ci și-a săltat ușor fusta, parcă vrând să-și arate mai bine și mâinile, și picioarele vioaie. S-au lăsat învăluiți de muzică și au dansat perfect, ca două marionete conduse de un maestru păpușar. Pășind și învârtindu-se împreună, au dat un spectacol minunat, plin de tinerețe, grație și făgăduieli.

I-am urmărit pe cei care îi priveau și m-a surprins diversitatea sentimentelor citite pe chipurile lor. Chade radia de satisfacție, dar Kettricken avea o expresie mai ezitantă, în care i-am ghicit dorința ca Dutiful să primească de la logodnica sa dragoste adevărată, dar și un avantaj politic trainic. Arkon Bloodblade își încrucișase mâinile la piept și se uita la cei doi de sus, ca la o dovadă a puterii sale. Ca și mine, Peottre scruta mulțimea, rămânând același câine de pază al pupilei sale. Nu stătea încruntat, dar nici nu zâmbea. O clipă, studiindu-l, ni s-au întâlnit întâmplător privirile. Nu am îndrăznit să întorc capul, dar am privit prin el apatic, ca și când de fapt nu l-aș fi văzut. Ochii lui s-au îndreptat din nou spre Elliania și i-am zărit pe buze umbra unui surâs.

Atras de privirea lui scrutătoare, i-am urmărit-o. Preț de-o clipă, m-am lăsat furat de spectacol. Tinerii pășeau și se roteau în ritmul muzicii, desenând noi modele în nisip cu pantofii și cu învolburarea fustei. Dutiful era mai înalt decât Narcesca, deci îi era mai ușor să-i privească fața decât ei, care trebuia să ridice ochii spre el, să zâmbească și să țină ritmul. Mâinile lui întinse parcă

încadrau zborul unui fluture, atât de uşor se unduia Narcesca în faţa lui. L-am aprobat în gând şi am înţeles de ce zâmbise şi Peottre a încuviinţare mai devreme: băiatul meu nu căuta să pună mâna pe fată; atingerea lui contura fereastra libertăţii ei în pas de dans. Nu voia şi nu încerca s-o constrângă, dimpotrivă, îi punea în evidenţă graţia şi libertatea sub ochii oaspeţilor. M-am întrebat de unde învăţase Dutiful să fie atât de înţelept. Îl convinsese Chade sau îl ajuta instinctul diplomatic înnăscut al unora dintre vlăstarele neamului Farseer? Am ajuns la concluzia că nu conta. Se dovedise pe placul lui Peottre şi bănuiam că asta avea să fie, în final, în avantajul lui.

Prinţul şi Narcesca au dansat singuri acel prim dans. La următoarele li s-au alăturat şi alţii, nobilimea celor Şase Ducate şi oaspeţii. Peottre s-a ţinut de cuvânt şi a dansat cu Narcesca al doilea dans. Prinţul a rămas singur, dar a izbutit să pară graţios şi în largul său. Chade a venit să-i vorbească, dar a fost invitat la dans de o fată de nici douăzeci de ani.

Arkon Bloodblade a avut nerușinarea să-i ofere braţul reginei Kettricken. Am surprins licărirea fugară de pe chipul ei. L-ar fi refuzat, dar ştia că n-ar fi fost în interesul celor Şase Ducate. Aşa că au coborât treptele împreună. Bloodblade nu ţinea cont de preferinţele partenerei cu fineţea lui Dutiful. A prins-o cu îndrăzneală de mijloc, aşa că ea s-a văzut nevoită să-i pună mâinile pe umeri ca să-i domolească paşii vioi, altminteri s-ar fi trezit învârtindu-se fără control. Kettricken păşea graţios în ritmul muzicii şi-i zâmbea partenerului, dar nu cred că se bucura cu adevărat de plăcerea dansului.

Dansul al treilea a fost mai lent. M-am bucurat când Chade şi-a părăsit tânăra parteneră, care s-a bosumflat drăgălaşă, şi a invitat-o pe Lady Patience. Ea a scuturat din evantai, vrând să-l refuze, dar el a insistat, iar eu ştiam că Patience se bucura în sinea ei. Rămăsese la fel de graţioasă ca odinioară, chiar dacă nu se mişca niciodată exact în ritmul muzicii, şi Chade îi zâmbea, conducând-o în siguranţă printre ceilalţi dansatori, iar mie mişcările ei mi se păreau încântătoare şi fascinante deopotrivă.

Peottre a salvat-o pe regina Kettricken de Bloodblade, care a dansat apoi cu fiica lui. Kettricken părea să se simtă mult mai în largul ei cu bătrânul războinic decât cu cumnatul lui. Vorbeau în timp ce dansau, iar interesul viu din ochii ei era sincer. Ochii lui Dutiful i-au întâlnit pe ai mei o singură clipă. Știam cât de stânjenit se simțea, stând acolo ca un cerb singuratic, în vreme ce logodnica i se rotea printre dansatori în brațele tatălui ei. Dar, când a încetat muzica, am fost aproape sigur că Bloodblade știa asta și îl compătimea, căci a pus cu hotărâre mâna Narcescăi în a prințului pentru al patrulea dans.

Și, tot așa, petrecerea și-a urmat cursul. De cele mai multe ori, nobilii din Insulele Străine își alegeau partenere dintre femeile lor, însă o tânără a îndrăznit să-l invite pe Lordul Shemshy. Spre surprinderea mea, el s-a simțit flatat și a dansat cu ea nu o dată, ci de trei ori. După încheierea dansurilor cu partener, au început cele cu figuri. Nobilii de rang mai înalt s-au retras la mese și locul le-a fost luat de cei cu rang mărunt. Eu i-am urmărit pe toți liniștit, în cea mai mare parte a timpului. De câteva ori, stăpânul meu m-a trimis cu mesaje în diverse colțuri ale sălii, de obicei ca să le transmit femeilor complimente și profundul său regret fiindcă nu le putea invita la dans din pricina gleznei grav scrântite. Câteva s-au strâns în jurul lui, să-l căineze. În toată seara aceea lungă, Civil Bresinga n-a pus nici măcar o dată piciorul în cercul dansatorilor. Însă Rosemary a dansat, o dată chiar cu Chade. I-am privit vorbindu-și, ea uitându-se în sus, spre el, și zâmbindu-i șmecherește, el păstrând o expresie neutră, însă curtenitoare. Lady Patience s-a retras repede, așa cum mă așteptam. Nu fusese niciodată în largul ei într-o atmosferă pompoasă și în compania curtenilor. Mi-am spus că Dutiful trebuia să se simtă onorat pentru simplul fapt că-și făcuse apariția.

Muzica, dansul, mâncarea și băutura s-au prelungit până după miezul nopții, către orele mici ale dimineții. Am încercat să mă apropii cumva de paharul cu vin sau farfuria lui Civil Bresinga, însă n-am avut cum. Petrecerea parcă nu se mai termina. Mă dureau pulpele de atâta stat în picioare. Mi-am amintit cu regret

că aveam întâlnire în zori cu prinţul Dutiful. Mă îndoiam că avea să vină, dar trebuia să fiu acolo dacă apărea totuşi. Unde-mi fusese capul? Mult mai înţelept ar fi fost să-l amân cu câteva zile şi să mă folosesc de timpul câştigat astfel ca să dau o fugă acasă.

Lordul Auriu părea însă neobosit. În timp ce petrecerea lua avânt şi lumea împingea mesele la o parte ca să le facă mai mult loc dansatorilor, a găsit un colţ confortabil lângă un cămin şi şi-a mutat curtea personală acolo. Cei care-au venit să-l salute şi au rămas să stea de vorbă cu el erau mulţi şi de diverse ranguri. Iar eu m-am convins încă o dată că Lordul Auriu şi bufonul erau doi oameni foarte diferiţi. Primul era spiritual şi fermecător, dar nu-şi trăda niciodată acel ascuţit simţ al umorului de care făcea paradă bufonul. Pe lângă asta, lordul era jamaillian până în măduva oaselor, rafinat şi, câteodată, intolerant cu ceea ce numea pe faţă „atitudinea în stil Şase Ducate" faţă de moralitatea şi obiceiurile sale. Discuta cu grupul lui de admiratori despre modă şi bijuterii, făcând fără milă harcea-parcea pe oricine nu se afla în graţiile sale. Flirta scandalos cu femeile, măritate sau nu, bea enorm, dar refuza când i se oferea fumariţă, pe motiv că „orice altă plantă, în afară de frunzele cele mai fine, îmi dă greţuri dimineaţa. Bănuiesc că am fost răsfăţat la curtea Satrapului". Vorbea despre întâmplări petrecute în îndepărtata Jamaillie cu un lux de amănunte care mă convingea chiar şi pe mine nu numai că trăise pe acele meleaguri, ci şi că fusese martor la evenimentele secrete ale înaltei curţi de acolo.

Către sfârşitul serii, au început să apară cădelniţele cu fumariţă, populare pe vremea lui Regal. Acum erau la modă cele mai mici, cu drogul arzând în vase minuscule din cuşti metalice pe măsura lor, suspendate de lanţuri. Lorzii mai tineri şi câteva doamne îşi aveau propriile cădelniţe, prinse la încheietura mâinii. În câteva locuri, servitori neobosiţi legănau cădelniţele, învăluindu-şi stăpânii în fum.

Nu fusesem niciodată tentat de planta aia care te îmbăta, iar faptul că în mintea mea era legată de Regal o făcea cu atât mai dezgustătoare. Totuşi, chiar şi regina o savura, cu moderaţie, pentru că nu era cunoscută doar în cele Şase Ducate, ci şi în Regatul

Munţilor, deşi acolo ardeau un alt soi de iarbă. Altă buruiană, acelaşi nume, aceleaşi efecte, mi-am zis, năucit. Regina se întorsese pe dais. Îi străluceau ochii prin ceaţă. Stătea de poveşti cu Peottre. El îi vorbea zâmbindu-i, dar nu-şi lua ochii de la Elliania, prinsă alături de Dutiful într-un dans cu figuri. Dansa şi Arkon Bloodblade, schimbându-şi mereu partenerele. Îşi lepădase mantia şi-şi descheiase cămaşa. Era un dansator plin de viaţă, deşi fumul unduitor al drogului şi şuvoiul vinului îl împiedicau uneori să păstreze ritmul.

Cred că din milă pentru mine a anunţat Lordul Auriu că durerea din gleznă îl obosise şi îl obliga, din păcate, să se retragă. Admiratorii au insistat să mai rămână, iar el a părut să cadă pe gânduri. Până la urmă, a hotărât că totuşi îi era prea greu. Dar a mai trecut o groază de vreme până când şi-a luat rămas-bun de la toată lumea. Iar când, într-un târziu, i-am înşfăcat taburetul şi perna şi l-am scos din mijlocul petrecăreţilor, am fost opriţi de cel puţin patru ori de oameni care ţineau să-i ureze o noapte bună. Când, după ce am urcat scările anevoie, am intrat în camerele noastre, aveam o imagine mult mai clară a popularităţii sale la curte.

Am zăvorât uşa şi am aprins focul muribund. Mi-am turnat un pahar din vinul lui şi m-am trântit pe un scaun lângă cămin, iar el s-a aşezat pe podea ca să-şi scoată bandajul.

– L-am strâns prea tare! Uită-te la bietul meu picior, aproape că s-a albăstrit şi e rece.

– Aşa-ţi trebuie, am spus, fără pic de milă.

Hainele îmi duhneau a fumariţă. Am răsuflat pe nări, încercând să alung putoarea. M-am uitat la el cum îşi freca degetele şi mi-am dat seama ce uşurat mă simţeam văzându-mă din nou în compania bufonului.

– Cum ţi-a venit ideea asta cu „Lordul Auriu"? Nu cred c-am întâlnit vreodată un nobil mai bârfitor şi mai intrigant. Dacă te-aş fi cunoscut în seara asta, te-aş fi disprețuit. Îmi aminteşti de Regal.

– Da? Ei, asta-mi reflectă probabil convingerea că ai câte ceva de învăţat de la orice om pe care-l întâlneşti.

A căscat de i-au trosnit fălcile și s-a aplecat în față până ce și-a atins genunchii cu fruntea, apoi pe spate, până ce a măturat podeaua cu părul lăsat liber. S-a îndreptat fără niciun efort vizibil. A întins mâna și eu l-am ajutat să se salte în picioare. S-a lăsat să cadă pe scaunul de lângă mine.

– Trebuie să spui multe ca să pari într-adevăr josnic, dacă vrei să-i încurajezi pe alții să-ți dezvăluie cele mai meschine și mai răuvoitoare dintre părerile lor.

– Probabil. Dar de ce și-ar dori cineva așa ceva?

S-a aplecat și mi-a luat paharul din mână.

– Bădăran obraznic. Furi vinul stăpânului tău. Ia-ți alt pahar.

I-am dat ascultare.

– Când o fac pe nemernicul, aflu cele mai urâte bârfe din castel. Cine a rămas grea cu bărbatul alteia? Cine e înglodat în datorii? Pe cine l-a luat gura pe dinainte și în fața cui? Și despre cine se spune că are Har sau legături cu ăia care îl au?

Am fost cât pe ce să-mi vărs vinul.

– Și ce-ai aflat?

– Numai ceea ce ne așteptam, mi-a răspuns, liniștindu-mă. Despre prinț și mama lui, niciun cuvânt. Nicio bârfă despre tine. Un zvon interesant despre Civil Bresinga, care a rupt logodna cu Sydel Grayling din cauză că ea are în familie pe cineva cu Har. Un argintar înzestrat cu Har, soția și cei șase copii ai lui au fost goniți din Buckkeep săptămâna trecută. Lady Esomal e foarte supărată, pentru că tocmai îi comandase două inele. A, Lady Patience are la moșia ei trei păzitoare de gâște cu Har și puțin îi pasă cine știe asta. Cineva s-a plâns că una dintre ele i-a vrăjit șoimii, iar Lady Patience i-a răspuns că Harul nu numai că nu e pentru făcut vrăji, dar, dacă îl mai prinde că-și trimite șoimii să atace turturelele din grădina ei, pune să fie biciuit cu cravașa și n-o interesează cu cine e văr.

– Patience e la fel de discretă și rațională ca întotdeauna, am spus, zâmbind, și el a încuviințat. Am clătinat din cap și am adăugat cu glas sobru: Dacă ura față de înzestrații cu Har mai crește mult, Patience se poate trezi în pericol pentru că le ține partea. Uneori aș vrea să fie la fel de prudentă pe cât e de curajoasă.

– Ţi-e dor de ea, aşa-i? m-a întrebat bufonul cu blândeţe.

Am oftat.

– Da, am recunoscut, şi mi s-a strâns inima.

Nu îi duceam doar dorul. O abandonasem. În seara aceea o văzusem o femeie în pragul bătrâneţii, singură, doar cu servitorii ei credincioşi, bătrâni şi ei.

– Dar nu te-ai gândit niciodată să-i spui că ai supravieţuit? Că eşti în viaţă?

Am negat cu o clătinare a capului.

– Nu, din motivele pe care tocmai ţi le-am spus. Nu ştie ce-i prudenţa. Nu numai că s-ar sui pe acoperiş ca să răspândească vestea, probabil că ar mai şi ameninţa cu biciuirea pe oricine nu se bucură împreună cu ea. Asta, firește, după ce i-ar trece furia împotriva mea.

– Firește.

Am zâmbit amândoi, dulce amărui, ca atunci când îţi închipui ceva după care tânjeşti din adâncul inimii, dar la care nu te poţi gândi fără să te ia groaza. Focul ardea în faţa noastră, mistuind butucul cu limbi roşii care-i lingeau marginile. Dincolo de obloane sufla vântul. Heraldul iernii. O zvâcnire a vechilor reflexe mi-a adus aminte de tot ce neglijasem. De plantele neculese din grădină, de spanacul-de-baltă adunat pentru ponei. Grijile altui om, din altă viaţă. La Buckkeep, le puteam da uitării. Ar fi trebuit să mă simt mândru, cu o treaptă mai sus, dar mă simţeam jefuit de ele.

– Crezi c-o să vină prinţul la întâlnirea din zori, în turnul lui Verity?

Bufonul ţinea ochii închişi, dar şi-a înclinat capul spre mine.

– Nu ştiu. Încă dansa când am plecat.

– Cred că trebuie să fiu acolo, în caz că apare. Aş vrea să nu-i fi promis aşa ceva. Trebuie să mă întorc la coliba mea, să-mi pun lucrurile în ordine.

Mi-a răspuns cu ceva între aprobare şi oftat. Şi-a tras picioarele sub el şi s-a ghemuit în scaun, ca un copil. Genunchii îi atingeau bărbia.

– Mă duc să mă culc, i-am spus. Ai face bine să te culci şi tu.

A mai scos un sunet. Eu am gemut, m-am dus lângă patul său, am luat o pătură și l-am învelit.

– Noapte bună, bufonule.

A oftat adânc și s-a înfășurat mai strâns în pătură.

Am stins lumânările, în afară de una, pe care am luat-o în odaia mea. Am pus-o pe scrinul scund și m-am așezat pe patul tare cu un alt geamăt. Mă durea spatele, jur-împrejurul cicatricei. Statul în picioare mă obosea întotdeauna mai mult decât călăritul sau munca. În mica mea odaie aerul era rece și închis, înțesat de toate mirosurile adunate în ultima sută de ani. Nu voiam să-l respir în somn. M-am gândit să urc nesfârșita scară care ducea în atelierul lui Chade și să mă culc acolo, în patul mai lat și mai moale. Ar fi fost minunat, dacă nu ne-ar fi despărțit atâtea trepte.

Mi-am scos hainele elegante și, cu mare efort, le-am aranjat frumos. Cuibărindu-mă sub singura mea pătură, m-am hotărât să-i cer bani lui Chade și să-mi cumpăr măcar încă una, mai puțin țepoasă. Și să văd ce face Hap. Și s-o rog pe Jinna să mă ierte fiindcă nu trecusem să o văd cu o seară înainte, cum îi făgăduisem. Și să scap de manuscrisele din colibă. Și să-mi învăț iapa cum să se poarte. Și să-l învăț pe prinț Meșteșugul și Harul.

Am tras adânc aer în piept, l-am lăsat să iasă odată cu grijile mele și m-am afundat în somn.

Umbră de lup.

Nu era un strigăt puternic. Doar fum în vânt. Nu era numele meu, ci numele pe care mi-l dădea altcineva, dar asta nu însemna că trebuia să răspund. Am ignorat chemarea.

Umbră de lup.

Umbră de lup.

Umbră de lup.

Îmi amintea cum mă trăgea Hap de poala cămășii când era mic. Întruna, cu încăpățânare. Enervant ca un țânțar care-ți țiuie la ureche noaptea.

Umbră de lup.

Umbră de lup.

N-avea de gând să plece.

Dorm.

Și chiar așa era, mi-am dat seama brusc, în felul în care o știu numai cei care visează. Dormeam și visam. Visele n-au nicio importanță. Nu?

Și eu. Numai așa pot ajunge la tine. N-ai știut?

Se pare că răspunsul meu o îmboldise să stăruie. Aproape ca și cum s-ar fi agățat de mine.

Nu. N-am știut.

M-am uitat alene în jur. Mi s-a părut că recunosc locul. Era primăvară și merii din apropiere înfloriseră. Auzeam albinele zumzăind neobosite printre florile lor. Iarba verde și moale îmi mângâia tălpile goale și aerul blând îmi flutura părul.

Am venit de atâtea ori în visele tale și te-am urmărit. Mi-am zis să te invit acum într-unul de-al meu. Îți place?

Lângă mine apăruse o femeie. Nu. O fată. Cineva. Greu de spus. Îi vedeam rochia, pantofii mici, de piele, și mâinile bronzate, dar restul corpului i se pierdea într-o ceață. Nu-i zăream trăsăturile. Cât despre mine... aveam o senzație stranie. Mă vedeam ca și când m-aș fi aflat în afara trupului meu, dar nu eram cel care-mi stătea în fața ochilor când mă uitam în oglindă, ci un bărbat lățos, mult mai înalt decât sunt eu în realitate și mult mai puternic. Părul cărunt aspru îmi cădea pe spate și-mi acoperea fruntea. Aveam unghiile de la mâini negre și dinții ascuțiți. Simțeam neliniștea ca pe o ciupitură. Pericol, dar nu pentru mine. De ce nu-mi aminteam care era primejdia?

Ăsta nu sunt eu. Ceva nu e bine.

Fata a râs din toată inima.

Păi, dacă nu mă lași să te văd așa cum ești, atunci va trebui să arăți așa cum mi te-am închipuit eu întotdeauna. Umbră de lup, de ce te-ai ținut deoparte? Mi-a fost dor de tine. Și m-am temut pentru tine. Te-am simțit suferind din greu, dar nu știu de ce ai suferit. Ești rănit? Parcă nu mai ești la fel de voinic ca altădată. Pari obosit și îmbătrânit. Mi-a fost dor de tine și de visele tale. Mi-a fost atât de

teamă că ai murit! Apoi nu ai mai venit deloc. Mi-a trebuit o veșnicie ca să descopăr că pot ajunge eu la tine în loc s-aștept să vii tu.

Sporovăia ca un copil. O spaimă cât se poate de reală s-a furișat în mine. Ca o ceață rece în inimă, și pe urmă am văzut-o, o ceața înălțându-mi-se în jur, în vis. Cumva, nu știu cum anume, o chemasem. Am vrut să o văd înconjurându-mă mai deasă, mai puternică. Am încercat să o avertizez pe fată.

Nu e corect. Nici bine. Stai deoparte, nu te apropia.

Nu-i cinstit! s-a plâns ea, când ceața s-a făcut zid între noi. Gândurile ei și-au pierdut forța. *Uite ce-ai făcut cu visul meu. Mi-a fost atât de greu să-l făuresc, iar acum l-ai stricat. Unde pleci? Ești atât de necioplit!*

M-am eliberat din strânsoarea ei ca dintr-o zvâcnire și am constatat că mă puteam trezi. De fapt, eram deja treaz, iar în clipa următoare ședeam pe marginea patului. Mi-am trecut degetele prin păr. Eram aproape pregătit pentru durerea de cap de după Meșteșug, când am simțit-o urcând din stomac și izbindu-mi-se de creștet. Am inspirat adânc și regulat, hotărât să nu vomit. După ce s-a scurs un timp, n-aș fi putut spune dacă un minut sau jumătate de an, am început, cu o durere cumplită în suflet, să-mi întăresc zidurile Meșteșugului. Fusesem chiar atât de neglijent? Le coborâsem din pricina oboselii sau a fumariței?

Sau pur și simplu fiica mea avea destulă putere ca să treacă prin ele?

Capitolul V

AMĂRĂCIUNI ÎMPĂRTĂŞITE

Vîsor de nestemate au fost.
Solzi peste solzi lucind ca giuvaiere.
Ochi în flăcări, aripi izbind văzduhul.
Au venit dragonii.

Străfulgerări prea tari ca să rămână-n amintire.
Făgăduinţa a o mie de cântece împlinită.
Gheare sfâşiind, fălci devorând.
S-a întors Regele.

STARLING BIRDSONG, *Răzbunarea lui Verity*

Am simţit freamăt de vânt pe obraji. Am deschis ochii, obosit. Aţipisem, în ciuda frigului dimineţii pătruns prin fereastra deschisă. În faţa mea şi dedesubt, apă cât vedeam cu ochii. Valuri cu creste albe se burzuluiau sub un cer cenuşiu. M-am ridicat din scaunul lui Verity cu un geamăt; din doi paşi, am ajuns la fereastra turnului. De acolo, priveliştea se lărgea: maluri înalte şi abrupte şi pădurea ca lipită de ele, sub acea latură a castelului

Buckkeep. Aerul mirosea a furtună, vântul își ascuțea colții de iarnă. Soarele era cu un lat de palmă deasupra orizontului îndepărtat; zorii trecuseră de mult. Prințul nu venise.

Nu mă mira. Probabil că încă dormea adânc după petrecerea din noaptea trecută. Nu, nu era o surpriză că uitase de întâlnirea noastră, sau poate că se trezise numai cât să-și spună că nu era chiar atât de importantă și se culcase la loc. Dar simțeam o oarecare dezamăgire. Nu numai fiindcă prințul meu considera somnul mai important decât întâlnirea cu mine. Spusese că aveam să ne întâlnim, dar nu venise. Nici nu-mi trimisese vorbă că anulează întâlnirea, ca să nu-mi pierd timpul degeaba. Pentru un băiat de vârsta lui era un fleac, o scăpare. Dar ceea ce era lipsit de însemnătate pentru un băietan conta pentru un prinț. Voiam să-l cert, cum mă certase și Chade pe mine cândva. Sau Burrich. Am zâmbit cu tristețe. La drept vorbind, eu fusesem altfel decât Dutiful la vârsta lui? Burrich nu mă credea niciodată în stare să mă trezesc singur ca să ajung la timp la întâlnirile din zori. Îmi aduceam foarte bine aminte cum bătea cu pumnii în ușă, ca să se asigure că nu pierd lecția de luptă cu toporul. Ei bine, dacă rolurile pe care le jucam unul pentru altul s-ar fi schimbat, poate că m-aș fi dus și eu să bat cu pumnii în ușa prințului.

Așa cum stăteau lucruri, m-am mulțumit să scriu un mesaj în praful de pe tăblia unei măsuțe de lângă scaun. „Eu am fost aici; tu nu." Scurt și cuprinzător; o dojană, dacă asta voia să vadă în ea. Și anonim. Putea foarte bine să fie mesajul lăsat de un paj îmbufnat pentru o cameristă care întârziase la întâlnire.

Am închis obloanele și am ieșit pe unde intrasem, dând la o parte un panou lateral decorativ de lângă cămin. Deschiderea era strâmtă și nu mi-a fost ușor să potrivesc panoul la loc în urma mea. Lumânarea mi se stinsese. Am coborât pe lunga scară întunecată ajutat numai de crăpăturile înguste din zidul exterior, prin care abia pătrundea câte-un firicel de lumină sau o suflare slabă de vânt. Am dat și peste un palier mult mai lung decât țineam minte și m-am bucurat când, bâjbâind cu piciorul, am atins treapta următoare. La piciorul scării, am luat-o într-o direcție greșită. A treia

oară când am nimerit cu fața într-o încâlceală de pânze de păianjen, am știut că mă rătăcisem. M-am răsucit și am făcut cale întoarsă pe bâjbâite. Când, după o vreme, am intrat în camera lui Chade prin spatele suportului de sticle cu vin, mă umplusem de praf, nervi și transpirație. Nu eram deloc pregătit pentru ceea ce mă aștepta.

Chade s-a ridicat de pe scaunul din fața căminului, punând pe masă o cană de ceai.

– Iată-te, FitzChivalry, a exclamat, chiar în momentul când m-a izbit valul Meșteșugului.

Nu mă vezi, om-câine împuțit.

M-am clătinat și m-am prins de masă ca să nu cad. L-am ignorat pe Chade, care se uita la mine încruntat, ca să mă concentrez asupra lui Thick. Sluga idioată, cu fața mânjită de funingine, stătea lângă vatra pentru lucru. Amețit, îi vedeam silueta unduind. Dacă nu mi-aș fi întărit zidurile Meșteșugului în timpul nopții, ca să mă apăr de încercările stângace ale lui Nettle, cred că ar fi reușit să-și șteargă pentru totdeauna chipul din mintea mea. Dar, mulțumită zidurilor, am izbutit să-i vorbesc scrâșnind din dinți:

– Ba te văd. O să te văd întotdeauna. Dar asta nu înseamnă c-o să-ți fac rău, decât dacă încerci să-mi faci tu mie. Sau dacă mai ești încă o dată necioplit.

Eram din cale afară de tentat să-mi întrebuințez Harul împotriva lui, să-l *resping* cu o răbufnire de energie animalică pură, dar m-am abținut. Nu aveam să folosesc nici Meșteșugul. Ar fi trebuit să-mi deschid porțile zidurilor, iar asta ar fi însemnat să-i dezvălui limitele puterii mele mintale. Încă nu eram pregătit pentru asta. Păstrează-ți calmul, mi-am spus. Trebuie să te stăpânești pe tine înainte de a-l stăpâni pe el.

– Nu, nu, Thick! Oprește-te. E om bun. Are voie aici. Eu spun asta.

Chade i s-a adresat servitorului ca unui copil de trei ani. Mi-am dat seama că ochii mici, care mă priveau sticlind de pe fața rotundă, nu aparțineau unui om egal mie ca intelect, dar am surprins în ei și un strop de ciudă pentru că i se vorbea astfel. Nu mi-am desprins privirea de el când i-am spus lui Chade:

– Nu-i nevoie să-i vorbeşti aşa. Nu e idiot. E...

Am căutat un cuvânt potrivit pentru ceea ce ştiam brusc că reprezenta adevărul. Inteligenţa bondocului avea limite înguste, dar nu lipsea.

– ... altfel, mi-am încheiat replica şchioapă.

Altfel, am cugetat, adică aşa cum un cal e altfel decât o pisică şi amândoi sunt altfel decât un om. Dar nu mai prost decât el. Aproape că simţeam cum bâjbâia mintea lui către alte direcţii decât a mea, atribuind înţelesuri unor lucruri pe care eu le ignoram, aşa cum ignora el porţiuni întregi ancorate în realitatea mea.

Thick s-a încruntat, uitându-se de la mine la Chade şi iar la mine. Pe urmă şi-a luat mătura, găleata cu cenuşă şi tăciuni şi a ieşit din cameră cu paşi mărunţi şi iuţi. După ce suportul de manuscrise alunecase la locul lui, am surprins un fragment de gând azvârlit spre mine:

Puţi-a-câine.

– Nu mă poate suferi. Ştie şi că am Har, m-am plâns lui Chade, lăsându-mă să cad pe celălalt scaun, şi am adăugat, destul de supărat: Prinţul Dutiful n-a venit în dimineaţa asta în turnul lui Verity, la întâlnirea cu mine, aşa cum îmi spusese.

Vorbele mele au părut s-alunece pe lângă urechea bătrânului.

– Regina vrea să te vadă. Imediat.

În dimineaţa aceea era îmbrăcat frumos, dacă nu chiar elegant, într-o robă albastră simplă, şi purta papuci îmblăniţi. Oare îl dureau picioarele după cât dansase?

– În legătură cu ce? am întrebat, ridicându-mă ca să-l urmez.

Ne-am îndreptat spre suportul cu sticle de vin.

– Thick nu s-a mirat când m-a văzut intrând pe aici, am remarcat, în timp ce deschideam uşa secretă.

Chade a ridicat din umeri.

– Nu cred că are atâta minte cât să se mire de asta. Mă îndoiesc că a observat.

Am căzut pe gânduri şi am tras concluzia că era posibil să aibă dreptate. Pentru Thick, faptul putea fi lipsit de semnificaţie.

– Şi regina vrea să mă vadă pentru că...

– Pentru că așa a spus, a ripostat Chade cam țâfnos.

L-am urmat în tăcere. Bănuiam că și capul lui zvâcnea de durere la fel ca al meu. Știam că avea un antidot împotriva mahmurelii, dar și cât de greu era să-l pregătească. Uneori era mai ușor să suporți durerea de cap decât să-i găsești leacul.

Am intrat în apartamentele reginei, cum mai intraserăm și altădată. Chade s-a oprit să tragă cu ochiul și cu urechea, convingându-se că nu existau martori nepoftiți, apoi m-a condus, printr-o odaie tainică, în salonul reginei, unde ne aștepta ea. Ne-a privit cu un zâmbet obosit. Era singură.

Ne-am înclinat amândoi, ceremonios.

– Bună dimineața, regina mea, a salutat-o Chade și pentru mine, iar ea și-a întins brațele spre noi, în semn de bun-venit.

Ultima oară când ajunsesem eu acolo, Kettricken ne așteptase cu sufletul la gură și cu gândul numai și numai la fiul ei dispărut. De data asta, în cameră se simțea mâna ei peste tot: în mijlocul unei măsuțe, șase frunze aurii fuseseră aranjate pe o tavă cu pietricele de râu sclipitoare. Trei lumânări înalte ardeau împrăștiind parfum de violete. Câteva carpete de lână fereau tălpile de frigul iernii care avea să vină, iar scaunele fuseseră acoperite cu piei de oaie. În vatră ardea focul și dintr-un ibric atârnat de-asupra lui se înălța abur. Încăperea îmi aducea aminte de casa ei de la munte. Pregătise și o gustare pe o măsuță, iar într-un vas larg aburea ceaiul. Am văzut că nu erau decât două cești.

– Îți mulțumesc că l-ai adus pe FitzChivalry, Lord Chade.

Îi cerea cu eleganță să plece. El s-a înclinat din nou, poate mai țeapăn decât prima oară, și s-a retras prin odaia tainică. Eu am rămas în picioare în fața reginei, întrebându-mă despre ce putea fi vorba. După ce s-a închis ușa în urma lui Chade, ea a oftat brusc. S-a așezat la masă și mi-a arătat celălalt scaun.

– Te rog, Fitz.

Nu mă invita doar să stau jos, ci și să renunț la etichetă.

Am studiat-o în timp ce mă așezam. Aveam aproape aceeași vârstă, dar anii trecuseră peste ea mult mai blând decât peste mine. Pe mine mă umpluseră de cicatrice, iar pe ea o atinseseră

ușor, în treacăt, lăsându-i doar câteva riduri la colțurile ochilor și ale gurii. Purta o rochie verde, care-i scotea în evidență părul auriu și sclipirile de jad din ochi. Croiala era simplă, și tot atât de simplu își aranjase și părul, doar împletindu-l. Nu purta bijuterii și nu-și ascundea pielea sub farduri.

Mi-a turnat ceai și mi-a pus cana în față fără niciun fel de ceremonie.

– Sunt și prăjituri, dacă vrei.

Voiam, fiindcă nu apucasem să pun nimic în gură în ziua aceea. Dar ceva din vocea ei, un soi de răgușeală abia simțită, m-a făcut să pun ceașca pe masă îndată ce am ridicat-o. Ea se ferea să mă privească în față. I-au tremurat genele și o lacrimă strecurată printre ele i s-a prelins pe obraz.

– Kettricken? am întrebat în panică.

Ce nu mergea bine și eu habar n-aveam? Aflase că pe narcescă n-o trăgea inima să se mărite cu fiul ei? Mai primise vreo amenințare legată de Har?

Respira întretăiat și m-a privit dintr-odată drept în ochi.

– Of, Fitz, nu de asta te-am chemat. Am vrut să-mi păstrez durerea pentru mine. Dar... îmi pare atât de rău. Pentru noi toți. Când am auzit, știam deja. M-am trezit în ziua aia în zori, simțind că se rupsese ceva, ceva important.

A încercat zadarnic să-și dreagă vocea. A continuat tot cu glas răgușit și cu obrajii scăldați în lacrimi:

– Nu puteam spune exact ce anume se pierduse, dar când mi-a adus Chade veștile primite de la tine, am știut imediat. L-am simțit plecând, Fitz. L-am simțit pe Ochi Întunecați când ne-a părăsit.

A tăcut, copleșită de suspine. Și-a ascuns fața în mâini, plângând ca un copil cu sufletul pustiit.

Am vrut să fug. Aproape că reușisem să-mi stăpânesc durerea, și ea îmi deschidea rana. Am rămas o vreme înlemnit, amorțit de atâta suferință. De ce trebuia să mi-o zgândărească?

Dar ea nu părea să-mi observe răceala.

– Anii trec, dar nu-ți șterg niciodată amintirea unui prieten ca el.

Vorbea pentru sine, cu fața în palme. Cuvintele răgușite erau grele de lacrimi. S-a legănat ușor pe scaun.

– Nu m-am mai simțit atât de apropiată de un animal înainte de a călători împreună. Dar în orele lungi de mers fără oprire ne-a fost întotdeauna alături, ne-o lua înainte și revenea, și pe urmă se ducea să vadă dacă nu e cineva în spatele nostru. Pentru mine a fost ca un scut; ori de câte ori se întorcea tropăind vesel, știam că e mulțumit fiindcă nu ne așteaptă niciun pericol. Dacă nu ne-ar fi liniștit astfel, sunt sigură că mi-ar fi pierit curajul de o sută de ori. Când am pornit la drum, părea doar o parte din tine. Pe urmă am descoperit cum era el însuși. Viteaz, tenace, cu un haz al lui. Au fost momente, mai ales la carieră, când ne-a însoțit la vânătoare și numai el a părut să înțeleagă ce simțeam. Nu numai fiindcă puteam să-l strâng la piept și să plâng cu capul în blana lui, știind că nu avea să-mi trădeze slăbiciunea, ci și fiindcă se înveselea când vedea că am putere. Dacă vânam împreună și reușeam să dobor câte-o pasăre, îi simțeam încuviințarea... ca pe un fel de ferocitate care-mi spunea că merit să supraviețuiesc, că mi-am câștigat locul în lume.

Kettricken respira printre suspine.

– Cred că îmi va fi întotdeauna dor de el. Și nici măcar n-am apucat să-l mai văd înainte de...

Mintea mi-a luat-o razna. Nu bănuisem că fuseseră atât de apropiați. Și Ochi Întunecați își păzise bine secretele. Știam că regina Kettricken avea un strop de Har, i-l simțisem cercetându-mă când medita. Mi se trezise de multe ori bănuiala că „legătura" muntenească dintre ea și lumea vie purta un nume mai puțin blând în cele Șase Ducate. Dar ea și lupul meu?

– Ți-a vorbit? L-ai auzit pe Ochi Întunecați în gândurile tale?

A clătinat din cap, fără să-și ridice fața din mâini. Mi-a răspuns printre degete:

– Nu. Dar l-am simțit în inimă, când altceva nu mai simțeam deloc.

M-am săltat încet de pe scaun. Am ocolit măsuța. Voiam doar s-o bat prietenește pe umerii încovoiați, dar când am atins-o, s-a

ridicat brusc și mi-a căzut în brațe. Am strâns-o la piept și am lăsat-o să-mi plângă pe umăr. Și, fără să-mi ceară îngăduință, au izvorât și lacrimile mele. Pe urmă, suferința aceea, nu doar milă pentru mine, ci durere pricinuită sufletului ei de moartea lui Ochi Întunecați, a trezit-o pe a mea și jalea a trecut peste zăgazuri. Tot chinul pe care mă străduisem să-l ascund de cei care nu înțelegeau ce pierdere grea suferisem și-a cerut dreptul să răbufnească. Cred că mi-am dat seama că am schimbat rolurile cu Kettricken abia când mi-a apăsat încet umerii, împingându-mă pe scaunul ei. Mi-a oferit mica ei batistă inutilă și mi-a sărutat ușor fruntea și obrajii. Nu mă puteam opri din plâns. Stătea lângă mine, îmi legăna capul lipit de pieptul ei, mă mângâia pe păr și mă lăsa să plâng. Îmi vorbea întretăiat despre lupul meu și-mi spunea cât însemnase pentru ea în cuvinte pe care de-abia le auzeam.

Nu a încercat nici să mă oprească din plâns, nici să-mi spună că totul avea să fie bine. Știa că nu era adevărat. Dar când, în cele din urmă, mi-au secat lacrimile, s-a aplecat și m-a sărutat pe gură, un sărut tămăduitor. Avea pe buze sarea propriilor ei lacrimi. Pe urmă și-a îndreptat spatele.

A oftat adânc, ca ușurată de o povară.

– Of, bietul tău păr, a murmurat, netezindu-mi șuvițele rebele. Dragul meu Fitz... Cât te-am chinuit! Pe amândoi v-am chinuit. Și nu pot niciodată să... A părut să simtă că vorbele nu-și aveau rost. Dar... ei... bea-ți ceaiul cât e încă fierbinte.

S-a îndepărtat și peste câteva clipe mi-am recâștigat stăpânirea de sine. Se așezase pe scaunul meu, așa că am fost nevoit să beau din cana ei. Ceaiul ardea încă. Se scursese foarte puțin timp, însă eu aveam impresia că trecusem dincolo de un punct important, de răscruce. Mi se părea că respiram trăgând în plămâni mai mult aer decât în ultimele zile. Kettricken mi-a luat ceașca. Când mi-am ridicat ochii spre ea, a schițat un zâmbet. Lacrimile îi înroșiseră ochii, iar nasul îi căpătase o nuanță roz. Nu mi se păruse niciodată mai frumoasă.

Am rămas o vreme așa, împreună. Ceaiul era de mirodenii, plăcut la gust și înviorător. Am mâncat rulouri pufoase umplute

cu cârnați, tarte cu fructe și turte de ovăz, simple, dar sățioase. Cred că niciunul dintre noi nu avea destulă încredere în glasul său ca să vorbească, dar nici nu era nevoie de cuvinte. Am mâncat în liniște. M-am dus să umplu ceainicul cu apă fiartă. Am opărit plantele și am turnat ceai pentru amândoi. După câteva minute de tăcere, s-a lăsat pe spătarul scaunului și a spus încet:

– Așa că, vezi, așa-zisa „pată" a fiului meu se trage de la mine.

Parcă ar fi continuat o conversație. Mă întrebasem dacă avea să facă legătura între ea și Harul lui Dutiful. Și, odată făcută, m-au întristat vinovăția și amărăciunea din glasul ei.

– Dutiful nu e primul înzestrat cu Har în neamul Farseer, am subliniat. Eu sunt unul dintre ceilalți.

– Iar mama ta a fost munteancă. Nu i-ai fost dat lui Verity la Moonseye? Cine altcineva decât o femeie de la munte te-ar fi putut naște acolo? O regăsesc în părul tău moale și am auzit-o în glasul tău, care și-a amintit foarte repede de limba copilăriei când ai venit prima oară la Jhaampe. Dacă munții te-au însemnat astfel, de ce nu și altcumva? Poate că de la mama ta ai moștenit Harul. Poate că magia lui curge în venele celor de la munte.

– Cred că Dutiful l-a moștenit în aceeași măsură de la tatăl și de la mama sa, am spus, apropiindu-mă periculos de mult de adevăr.

– Dar...

– Dar contează prea puțin de la cine l-a luat, am întrerupt-o destul de brutal. Voiam să schimb subiectul. Băiatul are Har și trebuie să vedem ce e de făcut. Când m-a rugat prima oară să-i dau lecții, m-am îngrozit. Acum cred că instinctul nu l-a înșelat. E mai bine să știe tot ceea ce îl pot învăța despre ambele lui puteri magice.

Kettricken s-a luminat la față.

– Așadar ai fost de acord să-l înveți!

Nu mai încăpea îndoială, îmi pierdusem îndemânarea, nu mai știam să păstrez secretul unei urzeli. Sau poate, am reflectat, confuz, regina înțelesese că subtilitatea și blândețea o puteau ajuta să afle secrete pe care nici șiretenia lui Chade nu le smulsese de la

mine. Mi-a citit fără greș expresia feței, și asta părea să-mi susțină a doua teorie.

– Nu voi spune prințului nimic. Dacă vrea ca totul să rămână numai între voi, așa să fie. Când începeți?

– Oricât de repede îi convine prințului, am răspuns, ocolind adevărul.

Nu voiam să-l părăsc că ratase deja prima lecție.

A dat din cap, părând mulțumită să lase asta în seama mea. Și-a dres glasul.

– FitzChivalry, de fapt te-am chemat pentru că... vreau să îndrept lucrurile în ceea ce te privește. Atât cât vom putea. În multe privințe nu te pot trata după cum meriți. Dar orice putem face pentru confortul sau plăcerea ta, vreau să facem. Ai ales rolul de slujitor al Lordului Auriu și înțeleg de ce. Totuși, mă întristează că un prinț cu sângele tău nu poate fi recunoscut de către rudele sale. Așadar, ce putem face? Vrei camere separate pentru tine, în care să intri numai tu știi pe unde și unde să te simți cât mai confortabil?

– Nu, m-am grăbit să spun și, dându-mi seama de bruscheța răspunsului, am adăugat: cred că lucrurile e mai bine să rămână așa cum sunt. Mă simt confortabil unde stau acum.

Voi trăi în acest loc, dar nu-l voi putea face niciodată casa mea. Ar fi fost zadarnic să încerc. Gândul m-a zguduit. Căminul tău, mi-am spus, e un loc pe care îl împarți cu alții. Podul de deasupra grajdului, unde stătusem cu Burrich, sau coliba unde locuisem cu Ochi Întunecați și Hap. Dar odăile pe care le împărțeam acum cu bufonul? Nu. Rolurile pe care le jucam însemnau prea multă prudență, prea multă izolare, prea multă constrângere.

– ... aranjat o sumă de bani lunară. De acum înainte, Chade va avea grijă s-o primești, dar azi vreau să ai asta.

Regina tocmai punea în fața mea o pungă, un săculeț de pânză brodat cu flori stilizate. A zornăit zgomotos când a atins masa. Obrajii mi s-au împurpurat fără voia mea și nu am putut ascunde acest lucru. Când am ridicat ochii, obrajii ei erau la fel de roșii.

– E stânjenitor, nu? Să nu mă înțelegi greșit, FitzChivalry. Banii ăștia nu plătesc ceea ce ai făcut pentru mine și ai mei. Pentru

așa ceva, toți banii din lume n-ar fi de-ajuns. Dar omul trăiește făcând cheltuieli, și nu se cuvine ca tocmai tu să le ceri altora ceea ce-ți trebuie.

Am înțeles-o bine, dar nu m-am putut împiedica să spun:

– Tu și ai tăi sunteți tot ai mei, regina mea. Și ai dreptate. Nici toți banii din lume nu ar putea cumpăra ceea ce fac pentru ai mei.

O altă femeie mi-ar fi considerat spusele un reproș. Dar cuvintele mele au aprins în ochii lui Kettricken scânteia unei mândrii năvalnice. Mi-a zâmbit.

– Mă bucur că suntem rude, FitzChivalry. Rurisk a fost singurul meu frate. Nimeni nu-l poate înlocui. Dar nimeni nu se poate apropia mai mult ca tine de ceea ce înseamnă pentru mine un frate.

Am chibzuit că, în privința asta, ne înțelegeam foarte bine unul pe altul. Mă încălzea gândul că mă considera rudă cu ea, deși rudă de sânge eram cu soțul și fiul ei. Regele Shrewd mă făcuse odinioară al lui, încheind cu mine un târg pecetluit cu un ac de argint. Nici acul, nici regele nu mai erau demult. Dar târgul nostru supraviețuise? Regele Shrewd preferase să mă ia sub ocrotirea lui ca rege, mai degrabă decât ca bunic. Acum Kettricken, regina mea, mă recunoștea în primul rând ca rudă și în al doilea rând ca frate. Ea nu făcea târguri. S-ar fi încruntat la gândul că e nevoie de un târg ca să-și asigure loialitatea mea.

– Aș vrea să-i spun fiului meu cine ești de fapt.

Asta m-a smuls din scurta mea stare de mulțumire.

– Nu, regina mea, te rog. Cunoașterea unui asemenea secret reprezintă un pericol și o povară. De ce să-l împovărăm cu el?

– De ce să i-l ascundem moștenitorului neamului Farseer?

Între noi s-a lăsat liniștea. Îndelungată.

– Poate să i-l dezvăluim mai târziu, am spus în cele din urmă.

Mi-a luat o piatră de pe inimă când a încuviințat cu o înclinare a capului. Dar mi-a pus-o imediat înapoi:

– Am să știu când va sosi timpul.

S-a întins peste masă și mi-a luat mână. Nu m-am împotrivit. Mi-a întors-o cu palma în sus și a pus ceva în ea.

– Demult de tot, purtai un ac de argint cu rubin, primit de la Shrewd. Unul care te făcea al său şi-ţi deschidea întotdeauna uşa lui. Acum aş vrea să porţi asta din aceleaşi motive.

Era o bijuterie măruntă. O vulpiţă argintie care-mi făcea cu un ochi verde dintr-o poziţie alertă, cu coada stufoasă încolăcită în jurul labelor. Era bine fixată de un ac lung. Am studiat-o cu atenţie. Era o întruchipare a perfecţiunii.

– E lucrată de mâna ta.

– N-ai uitat că-mi place să lucrez argintul, şi asta mă măguleşte. Da, eu am făcut-o. Iar tu ai făcut din vulpe blazonul meu de aici, din Buckkeep.

Mi-am descheiat şireturile cămăşii de servitor. Sub ochii ei, am înfipt acul în căptuşeală. Pe dinafară nu se vedea nimic, dar, când mi-am legat la loc şireturile, am simţit vulpiţa pe piept. Mi-am dres glasul.

– Îmi faci o mare onoare. Şi, fiindcă ai spus că-ţi sunt la fel de apropiat ca un frate, îţi voi pune o întrebare pe care sunt sigur că ţi-ar fi pus-o şi Rurisk. Voi avea îndrăzneala să te întreb de ce o ţii printre doamnele tale pe aceea care a încercat să-ţi ia viaţa. Da, viaţa ta şi a copilului tău, încă nenăscut.

M-a privit sincer nedumerită. Apoi a tresărit ca înţepată cu acul.

– A, vorbeşti despre Lady Rosemary.

– Da.

– S-a scurs atâta vreme... Ceea ce spui s-a petrecut acum o veşnicie, Fitz. Ştii, când mă uit la ea, nici nu mă mai gândesc la ce-a fost. La sfârşitul Războiului Corăbiilor Roşii, când s-a întors Regal aici, Rosemary făcea parte din suita lui. Îi murise mama şi fusese... neglijată. La început, nu-i suportam să-i văd pe ea şi pe Regal în faţa ochilor. Dar trebuia să salvez aparenţele, iar scuzele şi jurămintele lui scârboase de credinţă faţă de moştenitorul nenăscut s-au dovedit... folositoare. Au ajutat la unirea celor Şase Ducate, pentru că adusese cu sine nobilimea din Tilth şi Farrow. Şi aveam o nevoie disperată de sprijinul lor. N-a lipsit mult ca după Războiul Corăbiilor Roşii să urmeze unul

civil. Ducatele sunt foarte diferite între ele. Dar influența lui Regal a fost suficientă pentru a-i întoarce pe nobili în favoarea mea. Pe urmă, Regal a murit, atât de straniu și de violent. S-a zvonit, inevitabil, că l-aș fi ucis eu, ca să mă răzbun pentru toate suferințele pe care mi le pricinuise. Chade a stăruit să fac anumite gesturi pentru nobilii lui, ca să-i aduc de partea mea. Și l-am ascultat. Am mutat-o pe Lady Patience în locul lui, la Tradeford, fiindcă simțeam că am mare nevoie de sprijin acolo. Dar, după ce am chibzuit foarte bine cine și ce trebuia să primească, le-am dăruit celor care trebuiau potoliți toate celelalte proprietăți ale lui.

– Și care a fost reacția lordului Bright?

Povestea asta era o noutate pentru mine. Bright fusese moștenitorul lui Regal, iar acum era duce de Farrow. O mare parte din ceea ce „dăruise" Kettricken era, neîndoielnic, moștenirea care i se cuvenea lui de drept.

– L-am recompensat altfel. După ce nu fusese în stare să apere ducatul Buck și Buckkeepul, ajunsese pe o poziție foarte precară. Nu putea protesta vehement, pentru că nu moștenise și influența lui Regal asupra nobilimii. Dar m-am străduit să-l fac nu doar mulțumit de soarta lui, ci și un conducător mai bun decât ar fi fost altminteri. M-am ocupat de educația lui în privințe care nu țineau doar de vin și haine. Ca duce de Farrow, și-a petrecut cea mai mare parte a timpului chiar aici, la Buckkeep. Patience se ocupă de Tradeford în locul lui, probabil mult mai bine decât ar fi făcut-o el, pentru că ea are simț practic, știe să pună oamenii să facă exact ceea ce se pricep să facă. Și îi trimite rapoarte lunare, mult mai detaliate decât i-ar plăcea lui, dar eu insist să le citească de la cap la coadă împreună cu un trezorier de-al meu, nu numai ca să mă asigur că le înțelege, dar și ca să-l oblig să declare că e mulțumit de ceea ce se petrece acolo. Și acum cred că într-adevăr este.

– Bănuiesc că și ducesa lui are o legătură cu asta, m-am hazardat să afirm.

Kettricken avu grația să roșească ușor.

– Chade a considerat că va fi mai fericit dacă se însoară. Şi e vremea să aibă un moştenitor. Dacă ar fi rămas burlac, ar fi stârnit discordie la curte.

– Cine i-a ales ducesa? am întrebat, încercând să nu par prea aspru.

– Lordul Chade a propus mai multe tinere de familie bună, care aveau... însuşirile necesare. Eu am avut grijă să-i fie prezentate. Şi să afle familiile lor că m-aş fi bucurat dacă ducele o alegea pe una dintre ele. Şi s-au întrecut să-l cucerească, dar şi-a ales singur mireasa – am avut grijă să aibă prilejul să aleagă...

– Una docilă şi nu foarte ambiţioasă. Fata cuiva loial reginei, am încheiat eu în locul ei.

Kettricken m-a privit în ochi.

– Da. Apoi, după ce respirase scurt: Crezi că am greşit, FitzChivalry? Tu, cel care mi-a dat primele lecţii de manevrare a intrigilor de la curte în avantajul meu?

I-am zâmbit.

– Nu. Ca să fiu sincer, sunt mândru de tine. Şi, judecând după expresia lordului Bright de la festinul de azi-noapte, ai ales bine pentru el, având în vedere şi dragostea, şi loialitatea.

Kettricken a oftat, aproape cu uşurare.

– Mulţumesc. Ţin mult la părerea ta, FitzChivalry, am ţinut întotdeauna. N-aş vrea să trag vreodată concluzia că m-am făcut de râs în faţa ta.

– Mă îndoiesc că ai putea, am liniştit-o sincer şi galant totodată, apoi am revenit la ceea ce mă interesa. Şi Rosemary?

– După moartea lui Regal, cei din anturajul lui s-au risipit pe la casele lor sau ca să ia în primire domeniile pe care li le oferisem. Pe Rosemary n-a vrut-o nimeni. Tatăl îi murise înainte de a naşte. Mama avea un titlu, Lady Celeffa de Firwood[1], dar nu şi o avere care să-l justifice. Firwood e o proprietate mică, feuda unui cerşetor. Există şi un conac, dar mi s-a spus că e nelocuit de câţiva ani. Dacă nu ar fi fost în graţiile prinţului Regal, Lady Celeffa

[1] Lemn de brad (n. tr.).

n-ar fi ajuns niciodată la curte. Kettricken a oftat. Așa că Rosemary s-a pomenit orfană la opt ani și nicidecum în grațiile reginei. Cred că nu mai trebuie să-ți spun cum era tratată la curte.

M-am crispat fără voia mea. Îmi aminteam foarte bine cum fusesem tratat eu.

– Am încercat s-o ignor, dar Chade n-a vrut să lase lucrurile așa cum erau. Ca să fiu sinceră, nici eu.

– A fost o amenințare pentru tine. O asasină pe jumătate pregătită, învățată de Regal să te urască. Nu putea fi lăsată de capul ei.

Kettricken a continuat după câteva clipe de tăcere.

– Când vorbești așa, parcă-l aud pe Chade. Nu. Era mai rău decât atât. Era un copil neglijat, o fetiță pe care o învinovățeam pentru că devenise exact ceea ce fusese învățată să devină. Era un reproș zilnic la adresa mea, fiindcă știam că o neglijasem și o tratasem cu asprime. Dacă m-aș fi purtat cu ea cum trebuie să se poarte o doamnă cu pajul ei, Regal nu ar fi întors-o împotriva mea.

– Dacă nu cumva o luase sub influența lui încă dinainte de a veni ea la tine.

– Chiar dacă a fost așa, ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă nu m-ar fi preocupat doar viața și grijile mele.

– Îți era paj, nu fiică!

A păstrat câteva clipe tăcerea.

– Fitz, a spus apoi, uiți că am fost crescută în Regatul Munților, ca să fiu Sacrificiu pentru poporul meu. Nu o regină, nu așa cum te aștepți tu. Eu cer mai mult de la mine însămi.

La asta n-am avut replică.

– Deci tu ai hotărât s-o păstrezi.

– Chade a spus că trebuie s-o păstrez sau să scap de ea pentru totdeauna. Cuvintele lui m-au umplut de groază. Să omori un copil pentru ceea ce a fost învățat să facă? Pe urmă, aceleași cuvinte m-au făcut să judec mai limpede. Ar fi fost mai blând s-o omorâm pe loc, decât s-o torturez ignorând-o, ca până atunci. Așa că m-am dus în odaia ei chiar în seara aia. Singură. Îi era o teamă cumplită de mine, iar camera aia era friguroasă și aproape goală, și așternuturile de pe pat nu mai fuseseră spălate de cine

știe când. Cămașa de noapte îi rămăsese mică; se rupsese la umeri, era mult prea scurtă pentru ea. S-a ghemuit pe pat cât mai departe de mine și n-a făcut altceva decât să mă fixeze cu ochi mari. Eu am întrebat-o ce preferă, să fie dată în grija lui Lady Patience sau să-mi slujească mie din nou ca paj.

– Și a ales să-ți fie paj.

– A izbucnit în lacrimi, s-a aruncat pe podea, s-a agățat de fustele mele și mi-a spus că-și închipuise că n-o mai puteam suferi. Plângea cu sughițuri, atât de tare încât, până am izbutit s-o liniștesc, transpirația îi lipise părul de cap și tremura toată. Fitz, mi-a fost rușine că mă purtasem cu atâta cruzime față de un copil, nu făcându-i ceva, ci doar neglijându-l. Numai eu și Chade bănuiam că încercase să-mi facă rău, și bănuielile noastre nu erau cunoscute. Dar nu-i mai dădusem nicio atenție și asta le îngăduise tuturor celor din castel să se poarte urât și crud cu ea. Pantofii ei mici erau ferfeniță...

Vocea lui Kettricken s-a frânt și, în ciuda voinței mele, mi s-a făcut brusc milă de Rosemary. Regina a respirat adânc și și-a continuat povestea.

– M-a implorat să-i dau voie să mă slujească din nou, Fitz. N-avea nici șapte ani când a făcut tot ce i-a cerut Regal. Nu m-a urât niciodată, nici n-a înțeles ce face. Sunt sigură că pentru ea a fost un joc să tragă cu urechea și să repete tot ce auzea.

Am încercat să judec la rece și cu aspru.

– Și să întindă unsoare pe trepte, ca să cazi tu?

– Dar crezi că i s-a spus de ce? Sau numai să le dea cu unsoare după ce urc în grădina de pe acoperiș? În ochii unui copil putea să pară o simplă farsă.

– Ai întrebat-o?

O scurtă ezitare.

– De unele lucruri e mai bine să nu vorbești. Chiar dacă știa că trebuia să cad, nu cred că și-a dat seama cât de grave puteau fi urmările. Bănuiesc că e posibil să fi văzut în mine două femei, cea pe care voia Regal s-o doboare și acea Kettricken pe care o slujea zi de zi. Cel care ar trebui învinovățit pentru faptele ei e mort.

Şi, de când am luat-o din nou în slujba mea, mi-a fost întotdeauna loială şi şi-a dat mereu silinţa să-mi facă pe plac.

Kettricken a oftat şi a continuat uitându-se pe lângă mine.

– Trecutul trebuie să rămână în trecut, Fitz. Mai ales pentru cei care conduc o ţară. Trebuie să-mi însor băiatul cu fata cuiva de pe Insulele Străine. Trebuie să încurajez negoţul şi aliaţele cu oamenii care mi-au condamnat regele la moarte. Crezi că e cazul să-mi fac probleme fiindcă am luat o mică spioană sub aripa mea ocrotitoare şi am transformat-o într-una din doamnele de la curte?

Am respirat şi eu adânc. Dacă, în cincisprezece ani, Kettricken nu-şi regretase hotărârea, n-aveau să i-o schimbe acum cuvintele mele, oricare ar fi fost şi poate că nici nu trebuia.

– Ei, presupun că ar fi trebuit să m-aştept la asta. Nu ţi-ai făcut probleme nici când, după ce ai venit la curtea noastră, ai făcut dintr-un asasin sfetnicul tău.

– Primul meu prieten de aici, m-a corectat ea.

S-a încruntat. Când o cunoscusem, nu avusese ridurile pe care i le vedeam acum pe fruntе şi între ochi, grijile i le întipăriseră între timp acolo.

– Nu sunt deloc încântată de tot teatrul pe care-l jucăm. Aş vrea să te am alături şi să fii dascălul fiului meu. Te-aş onora şi ca prieten, şi ca pe un Farseer.

– Nu e cu putinţă, i-am spus cu hotărâre. Şi e mai bine aşa. Îţi sunt de mai mult folos în rolul meu de acum şi sunt un pericol mult mai mic pentru tine şi pentru prinţ.

– Dar eşti tu într-un pericol mai mare. Chade mi-a spus că Pestriţii te-au ameninţat chiar la doi paşi de castel.

Aş fi preferat să nu afle ea ce mi se întâmplase.

– De asta mă ocup eu. Poate-i fac să se-arate la faţă.

– Poate. Dar mi-e ruşine că trebuie să te descurci singur, cel puţin în aparenţă, în asemenea situaţii. Îţi spun sincer că detest habotnicia asta care încă mai există în cele Şase Ducate, ca şi faptul că nobilii se prefac că n-o văd. M-am străduit din toate puterile să vin în ajutorul celor cu Har, dar lucrurile se mişcă greu. Când au început s-apară afişele Pestriţilor, m-am înfuriat.

Chade m-a sfătuit să nu fac nimic la mânie. Acum mă întreb dacă n-ar fi fost mai înţelept să-mi fac cunoscută mânia. În al doilea rând, am vrut să afle înzestraţii cu Har că sunt gata să le fac dreptate. Am vrut să le-o spun, să-i invit pe conducătorii lor la mine, ca să făurim împreună un scut împotriva Pestriţilor.

Kettricken a clătinat din cap.

– Dar Chade s-a amestecat din nou, mi-a spus că înzestraţii cu Har nu au nici conducători recunoscuţi, nici destulă încredere în casa Farseer ca să vină la o asemenea întâlnire. Iar noi nu avem niciun mijlocitor în care să se încreadă, nici cum să le garantăm că nu plănuim să-i atragem aici pentru a-i nimici. M-a convins să renunţ la idee. Chade e un bun sfetnic, priceput la politică şi la manevrele puterii, a adăugat, părând şovăitoare. Dar uneori am impresia că ne conduce numai în direcţia care asigură stabilitate celor Şase Ducate, fără să se întrebe dacă s-a făcut dreptate pentru toţi supuşii mei. Fruntea lui Kettricken s-a încreţit. Spune că dreptatea are cu atât mai multe şanse să domnească într-o ţară, cu cât e ţara mai stabilă. Poate că are dreptate. Dar mi-e adesea dor de felul în care discutam noi doi aceste lucruri. Şi de asta ţi-am simţit lipsa, FitzChivalry. Nu-mi place că nu te pot avea alături când vreau, ci trebuie să trimit după tine în secret. Aş vrea să te pot invita să fii alături de mine şi de Peottre la jocul de astăzi, pentru că aş vrea să ştiu ce crezi despre el. E un bărbat care mă pune mult pe gânduri.

– Jocul tău cu Peottre de azi?

– Am discutat puţin cu el aseară. Tot discutând despre şansele ca Dutiful şi Elliania să fie cu adevărat fericiţi, am ajuns şi la „noroc". Iar de acolo, la jocuri de noroc. Mai ţii minte jocul acela de la munte, cu cărţi şi piese de forma runelor?

Mi-am scotocit prin memorie.

– Cred că mi-ai vorbit de el odată. Şi, da, îmi aduc aminte că am şi citit despre el pe vremea când aşteptam să-mi revin, după ce a încercat Regal prima oară să mă ucidă.

– Se joacă cu cărţi sau tablete, fie pictate pe hârtie tare, fie cioplite pe bucăţi subţiri de lemn. Reprezintă eroi simbolici din basmele

noastre, ca Bătrânul Ţesător şi Vânătorul la Pândă. Piesele sunt rune, cele care înseamnă Piatră, Apă şi Păşune.

– Da, sigur am auzit de el.

– Peottre vrea să-l învăţ cum se joacă. S-a arătat foarte interesat de el. Mi-a spus că au şi ei un joc pe Insulele Străine cu rune desenate pe cuburi care se amestecă între ele şi se aruncă. Pe urmă jucătorii îşi pun pionii pe o pânză sau pe o tablă pictată cu zeităţi minore, ca Vântul, Fumul şi Copacul. Seamănă cu al nostru, nu-i aşa?

– Probabil, am admis.

Dar gândul că avea să-l înveţe pe Peottre jocul ei o entuziasma pe regină mult mai mult decât m-aş fi aşteptat. Oare îl găsea atrăgător pe Străinul războinic şi fătarnic?

– Trebuie să-mi dai mai multe amănunte, când le vei afla. Aş vrea să ştiu dacă runele de pe zaruri sunt la fel cu cele din jocul vostru.

– Ne-am pune o mulţime de întrebări, nu? Dacă ar semăna runele între ele. Mai ales că unele rune din jocul meu apar pe stâlpii Meşteşugului.

– Ah.

Kettricken încă mă mai putea surprinde. Întotdeauna reuşise să se gândească la mai multe deodată, să facă legătura între lucruri ciudat de diferite, descoperind tipare cărora altora le scăpau. Aşa găsise şi harta pierdută a regatului Străbunilor. Am simţit brusc că-mi dăduse de gândit la prea multe.

M-am ridicat ca să-i cer voie să mă retrag, m-am înclinat şi mi-am dorit să am cu ce cuvinte să-i mulţumesc. Însă, o clipă mai târziu, mi s-a părut că e bizar să-i mulţumeşti celui care jeleşte sincer pe cineva pe care l-ai iubit. Am bâiguit ceva, dar m-a oprit, luându-mi mâinile într-ale ei.

– Şi poate că numai tu ai înţeles ce-am simţit când l-am pierdut pe Verity. Cum a fost să-l văd preschimbat, să ştiu că va învinge, şi totuşi să plâng, egoistă, ştiind şi că nu-l voi mai revedea niciodată pe bărbatul care fusese. Nu e prima tragedie pe care am trăit-o

împreună, FitzChivalry. Amândoi am trecut singuri printr-o mare parte din viață.

Nu se cuvenea, dar am făcut-o oricum. Am luat-o în brațe și am strâns-o la piept.

– Te-a iubit atât de mult..., i-am spus, vorbind cu voce sugrumată despre regele meu pierdut.

Și-a lăsat fruntea pe umărul meu.

– Știu, a șoptit. Mă sprijin și acum pe dragostea lui. Uneori am impresia că îl simt lângă mine, sfătuindu-mă în vremuri grele. Fie ca Ochi Întunecați să-ți fie mereu alături, așa cum îmi e mie Verity.

Am ținut-o în brațe pe iubita lui Verity clipe îndelungate. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel... Dar urarea ei era de bine și mă alina. M-am desprins de ea cu un oftat. Regina și slujitorul ei s-au despărțit, întorcându-se fiecare la îndeletnicirile sale de zi cu zi.

Capitolul VI

NIMICIRE

... și e aproape sigur că Statele Chalced i-ar fi putut înfrânge pe negustorii din Bingtown și le-ar fi putut lua teritoriile dacă ar fi reușit să mențină o blocadă solidă în golful Bingtown.

Două feluri de magie le-au pus însă piedici, căci sigur magie a fost la mijloc, deși sunt unii care o pun la îndoială, pentru că oamenii din Bingtown sunt negustori, nu luptători, așa cum știe toată lumea. Mulțumită celei dintâi, negustorii din Bingtown stăpânesc Corăbii Vii, însuflețite și înzestrate cu rațiune printr-un ritual tainic, în timpul căruia sunt sacrificați trei copii sau membri vârstnici ai aceleiași familii. Nu numai că statuile de la prova acestor vase vorbesc și se mișcă, dar au și o nemaipomenită putere, care le îngăduie să zdrobească alte corăbii, mai mici, odată ce le încolțesc. Unele pot să scuipe foc la o distanță egală cu de trei ori lungimea lor.

A doua magie este pusă la îndoială de ignoranți în aceeași măsură ca prima, dar, cum eu, călător fiind, am văzut-o cu ochii mei, îi desfid pe toți cei care o consideră o minciună. Artizanii din Bingtown au cioplit în grabă, dar cu iscusință, un dragon din nestemate albastre și argintii și l-au trezit la viață printr-un minunat amestec de magie și... [fragment dispărut din cauza degradării pergamentului],

ca să-şi apere portul. Această creatură, numită Tinnitgliat de cei ce i-au dat viaţă, s-a ridicat din ruinele fumegânde ale cartierului de depozite din Bingtown, distrus de chalcedeni, şi a alungat corăbiile duşmane din port.

WINFRODA, *Aventuri din călătoriile mele în jurul lumii*

M-am întors din nou în odaia mea prin labirintul de coridoare înguste. Înainte de a intra, m-am oprit şi am încercat să văd ceva pe întuneric. Odată intrat, am zăvorât uşa secretă. M-am oprit din nou şi am rămas perfect nemişcat. Prin uşa închisă dinspre camerele bufonului se auzeau voci.

– Nu ştiu nici când s-a sculat şi a plecat, nici de ce şi habar n-am când se va întoarce. La început mi s-a părut o idee foarte bună să am lângă mine un războinic puternic şi destoinic, în stare nu numai să mă apere de hoţii de stradă, dar şi să-mi fie valet şi să se ocupe de celelalte nevoi ale mele. Dar s-a dovedit că nu pot lăsa pe seama lui sarcinile zilnice. Uită-te aici! A trebuit să înşfac un paj care trecea pe coridor şi să-i poruncesc lui să-i ceară unui băiat de la bucătărie să-mi aducă dejunul. Şi nici măcar nu mi-a adus ce-mi place! Îmi vine să-l concediez pe Badgerlock, dar cu glezna asta nu mă descurc fără un servitor vânjos. Ei, asta e. Poate că va trebui să-i accept cusururile şi să-mi iau un paj sau doi care să se ocupe de treburile zilnice. Uite ce praf e pe poliţă. Mai mare ruşinea. Nu pot invita pe nimeni în odăile mele dacă arată aşa. E un noroc că durerea din gleznă mă îndeamnă spre îndeletniciri singuratice zilele astea.

Am împietrit. Voiam să ştiu cu cine vorbeşte şi de ce mă căuta persoana aceea, dar nu puteam intra peste ei, din moment ce Lordul Auriu insistase deja că nu eram acolo.

– Prea bine. Atunci pot să las un mesaj pentru servitorul tău, Lord Auriu?

Era Laurel, care nu-şi ascundea iritarea din voce. Văzuse prea des cum ne purtăm unul cu altul când ne însoţise în ultima noastră aventură ca să se lase păcălită de mascarada noastră. Nu avea

să mai creadă niciodată că suntem stăpân și servitor. Ne ieșisem din roluri de prea multe ori. Totuși, înțelegeam și de ce Lordul Auriu insista să ne prefacem în continuare. Altminteri ne-am fi dat înșelăciunea pe deplin în vileag la curte.

– Desigur. Sau ești bine-venită diseară, ca să afli dacă și-a adus aminte de îndatoririle lui și s-a întors acasă.

Dacă avusese de gând s-o îmbuneze, dăduse greș.

– Un mesaj e de-ajuns, sunt sigură. Trecând pe la grajduri, am observat că e ceva în neregulă cu iapa lui și m-am îngrijorat. Dacă se poate întâlni cu mine azi, la ora prânzului, îi voi arăta despre ce e vorba.

– Și dacă nu se întoarce până la prânz... pe Sa, nu pot să sufăr treaba asta! S-o fac pe secretarul servitorului meu!

– Lord Auriu. Vocea ei calmă i-a întrerupt isteria prefăcută. Sunt foarte îngrijorată. Spune-i să vină la întâlnirea cu mine sau să găsească o altă cale ca să stăm de vorbă. La revedere.

A plecat trântind ușa. Am auzit bufnitura, dar am așteptat totuși câteva minute, ca să mă conving că bufonul e singur. Am deschis ușa fără zgomot, dar simțurile lui mai presus de fire l-au ajutat iarăși.

– Iată-te, a exclamat cu un oftat de ușurare. Începeam să mă îngrijorez.

M-a privit cu mai multă atenție și un zâmbet i-a luminat obrazul.

– Se vede treaba că prima lecție a prințului a mers foarte bine.

– Prințul a preferat să sară peste ea. Iar mie îmi pare rău că te-am neglijat. Nu mi-a dat prin cap să-i aduc Lordului Auriu dejunul.

A scos un sunet care arăta că nu-i pasă de dejun.

– Te asigur că ultimul lucru la care mă aștept e să fii *tu* un servitor priceput. Sunt perfect capabil să-mi fac singur rost de-ale gurii. Dar e nevoie de scandal când mă văd obligat să fur pajul altuia pentru asta. Am bodogănit și m-am plâns destul ca să-mi pot lua încă un servitor fără să stârnesc bănuieli.

Și-a turnat încă o ceașcă de ceai, a sorbit din ea și s-a strâmbat.

– E rece. Mi-a arătat mâncarea rămasă. Ți-e foame?

– Nu. Am mâncat cu Kettricken.

A dat din cap, nicidecum surprins.

– Prințul mi-a trimis un mesaj în dimineața asta. Acum îl înțeleg. Mi-ai scris așa: „M-am întristat văzând că glezna Domniei Voastre nu v-a îngăduit să dansați la logodna mea. Știu prea bine ce supărător e când o neplăcere neașteptată te împiedică să te bucuri de o plăcere mult așteptată. Sper din tot sufletul că vă veți putea relua cât de curând îndeletnicirile îndrăgite."

Am dat din cap mulțumit.

– Fraze bine întoarse din condei, care izbutesc și să-și transmită mesajul. Prințul nostru e tot mai subtil.

– Are ascuțimea minții tatălui său, a încuviințat bufonul, dar, după ce l-am săgetat cu privirea, a lui a devenit blajină și senină. Mai ai un mesaj, a adăugat. De la Laurel.

– Știu. L-am auzit.

– M-am gândit eu.

Am clătinat din cap.

– M-a nedumerit și m-a alarmat. După felul în care a vorbit, nu cred că are legătură cu iapa mea. Dar o să mă întâlnesc cu ea la prânz, ca să mă lămuresc. Pe urmă aș vrea să cobor în oraș, să-l văd pe Hap și să-mi cer iertare de la Jinna.

Bufonul a înălțat dintr-o sprânceană palidă.

– I-am promis că trec pe la ea aseară, ca să stau de vorbă cu Hap. Dar, după cum știi, în loc de asta, te-am însoțit la sărbătorirea logodnei.

A luat un buchețel de flori albe de pe tava cu mâncare și l-a mirosit cu un aer meditativ.

– Atâția oameni, și toți vor să petreacă timp cu tine.

Am oftat.

– Mi-e greu. Nu prea știu cum să-i împac pe toți. M-am obișnuit cu viața mea singuratică, când numai Ochi Întunecați și Hap aveau nevoie de mine. Nu cred că mă descurc prea bine. Nu-mi dau seama cum și-a rezolvat Chade toate treburile atâția ani.

– E un păianjen. Un țesător care-și întinde firele în toate direcțiile. Stă în mijlocul pânzei și interpretează fiecare tragere de fir.

Am zâmbit.

– L-ai descris întocmai. Nu măgulitor, dar precis.

Și-a lăsat brusc capul pe-o parte și m-a privit pieziș.

– Deci Kettricken a fost, nu-i așa? Nu Chade.

– Nu înțeleg.

Și-a privit mâinile în care răsucea buchetul.

– S-a produs o schimbare în tine. Nu mai ești adus de spate. Mă privești în ochi când vorbești. Nu mai am senzația că trebuie să mă uit peste umăr, ca să văd dacă nu e o stafie acolo. A așezat florile pe masă cu delicatețe. Cineva ți-a luat o parte din povară de pe umeri.

– Kettricken, i-am mărturisit, după câteva clipe. Mi-am dres glasul. A fost mai apropiată de Ochi Întunecați decât am crezut. Îl jelește și ea.

– Ca și mine.

Mi-am cântărit cuvintele înainte de a le rosti. M-am întrebat dacă erau cu adevărat necesare, dacă nu cumva l-aș fi putut răni. Până la urmă, le-am rostit:

– Dar altfel. Kettricken plânge după el în felul meu, pentru el și pentru ceea ce a însemnat pentru ea. Tu...

M-am oprit, neștiind cum să mă exprim.

– Eu l-am iubit prin tine. Prin legătura noastră a devenit el real pentru mine. Așa că, într-un fel, nu-l jelesc pe Ochi Întunecați ca tine. Jelesc jalea ta.

– Întotdeauna ai știut să jonglezi cu cuvintele mai bine decât mine.

– Da, a încuviințat. Apoi și-a încrucișat brațele la piept oftând. Ei, mă bucur că te-a putut ajuta cineva. Deși o invidiez pe Kettricken.

Asta n-avea sens.

– O invidiezi fiindcă jelește?

– O invidiez fiindcă ți-a alinat durerea. Te las pe tine să aduni vasele și să le duci la bucătărie, s-a grăbit să adauge, înainte de a apuca să-i răspund. Ai grijă s-o faci acolo pe morocănosul, ca și când stăpânul tău te-ar fi dojenit aspru. Pe urmă poți pleca la

Laurel și în oraș. Am de gând să petrec o zi liniștită, văzându-mi numai de treburile mele. Am dat de veste că mă doare glezna și vreau să mă odihnesc fără oaspeți. Către sfârșitul după-amiezii sunt invitat la un joc cu favoriții reginei. Așa că, dacă nu mă găsești aici, caută-mă acolo. Te vei întoarce la timp ca să m-ajuți să țopăi până la cină?

– Cred că da.

S-a posomorât brusc, ca și cum chiar l-ar fi durut piciorul. A dat din cap cu gravitate.

– Poate ne vedem atunci.

S-a ridicat de la masă și a luat-o către odaia lui. A deschis ușa fără o vorbă și a închis-o fără zgomot, dar cu hotărâre.

Am adunat vasele pe tavă. În ciuda spuselor bufonului despre nepriceperea mea, am făcut și ordine în cameră. Am dus vasele la bucătărie, apoi am adus apă și lemne pentru noi. Ușa bufonului a rămas închisă. Oare era bolnav? Aș fi îndrăznit să bat în ea, dacă nu s-ar fi apropiat deja amiaza. M-am dus în cămăruța mea și mi-am pus sabia cea urâtă. Am luat câteva monede din punga primită de la Kettricken și am ascuns restul sub un colț de saltea. Mi-am verificat buzunarele ascunse, mi-am luat mantia din cui și am pornit-o spre grajduri.

Grajdul era plin ochi de caii puhoiului de oaspeți veniți la logodna lui Dutiful. Așa că toți caii oamenilor de rând, ca mine, fuseseră mutați în „grajdurile vechi", grajdurile copilăriei mele. Faptul mă mulțumea din cale-afară. Aveam mult mai puține șanse să dau de Hands sau de oricine altcineva care l-ar fi putut recunoaște pe băiatul care locuise odată acolo cu Burrich, mai-marele grăjdarilor.

Am găsit-o pe Laurel proptită de ușa boxei Negruței. Îi vorbea iepei cu blândețe. Poate că-i înțelesesem greșit mesajul. Îngrijorarea mea pentru animal a crescut pe măsură ce mă apropiam.

– Ce-a pățit? am întrebat. Apoi, amintindu-mi cu întârziere de bunele maniere, am salutat-o: Bună ziua, vânătorule Laurel. Am venit precum mi-ai cerut.

Negruța nu părea să se sinchisească de vreunul dintre noi.

– Bună ziua, Badgerlock. Îți mulțumesc c-ai venit.

Și-a rotit privirea ca din întâmplare, probabil în căutarea unui cotlon pustiu, s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

– Trebuie să-ți vorbesc. Între patru ochi. Vino.

– Cum dorești, domniță.

S-a îndepărtat cu pași mari și eu am urmat-o. Am trecut pe lângă șirurile de boxe până ne-am văzut în partea din spate a grajdului, apoi, spre uluirea mea, am urcat scările, acum șubrede, spre podul care-l adăpostise cândva pe Burrich. Când fusese șef peste grăjdari, spusese sus și tare că prefera să trăiască mai degrabă aproape de animalele lui decât în niște odăi mai bune în castel. Cât locuisem alături de el, crezusem că era adevărat. Dar în anii care urmaseră înțelesesem că își păstrase locuința umilă din pod și ca să mă țină pe mine departe de ochii oamenilor, dar și fiindcă nu-i plăcea să-și vâre nimeni nasul în viața lui. Acum, urcând scările în spatele lui Laurel, m-am întrebat ce știa ea din toate astea. Mă conduce acolo ca să-mi spună că știa cine sunt?

Ușa din capul scărilor nu era zăvorâtă. A deschis-o cu umărul, făcând-o să zgârie podeaua. A pătruns în odaia umbroasă și mi-a făcut semn s-o urmez. M-am aplecat ca să nu ating o pânză de păianjen prăfuită de pe cadrul ușii. Singura lumină pătrundea prin crăpăturile oblonului ferestruicii de pe peretele opus. Locul mi s-a părut brusc foarte strâmt. Puțina mobilă care ne fusese de-ajuns mie și lui Burrich dispăruse de mult, înlocuită de obiecte de-ale grăjdarilor, aruncate în neorânduială: bucăți răsucite de hamuri vechi, unelte stricate, pături roase de molii; toate lucrurile pe care le dăduseră deoparte, cu gândul că poate le vor repara cândva sau le vor prinde bine la ananghie, umpleau camera în care îmi petrecusem copilăria.

În ce hal l-ar fi scos pe Burrich din sărite așa ceva! mi-am spus. M-am mirat că Hands suporta o asemenea harababură, apoi m-am gândit că, probabil, avea alte treburi mai importante pe cap. Grajdurile ajunseseră o responsabilitate mai mare și mai grea decât pe vremea Războiului Corăbiilor Roșii. Nu credeam că Hands stătea noaptea să ungă și să repare hamuri.

Laurel mi-a interpretat greșit expresia feței:

– Știu, miroase urât, dar nu e nimeni. Am vrut să vorbim în camera ta, însă Lordul Auriu a fost prea ocupat s-o facă pe marele nobil.

– *E* un mare nobil, am subliniat, dar am amuțit când m-a fulgerat cu privirea.

Mi-am adus aminte cu întârziere că Lordul Auriu îi dăduse lui Laurel multă atenție în timpul călătoriei noastre, dar cu o seară înainte nu schimbaseră nicio vorbă. Aha.

– Nu-mi pasă cine e, nici cine ești tu de fapt. A dat deoparte iritarea pe care i-o stârniserăm amândoi, ca să treacă la lucruri mai grave. Am primit un mesaj de la vărul meu Deerkin. Ca să mă pună în gardă pe mine, nu pe tine. Nu cred că ar fi de acord să-ți dezvălui ție așa ceva, pentru că are motive serioase să nu se prăpădească de dragul tău. Însă s-ar părea că regina te prețuiește, iar eu pe ea am jurat s-o slujesc.

– Așa cum am jurat și eu, am asigurat-o. Ia-i dat și ei vestea?

M-a fixat cu privirea.

– Încă nu, a recunoscut. Poate nu va fi nevoie, e ceva de care te poți ocupa și singur. Și mi-e mai ușor să te chem pe tine aici, decât s-o prind pe ea câteva clipe singură.

– Despre ce e vorba?

– Mi-a spus să fug. Pestriții știu cine sunt și unde mă aflu. Sunt de două ori trădătoare, după părerea lor. Din pricina obârșiei mele, consideră că am și eu Sânge Străvechi. În plus, mai sunt și în slujba odioasei case Farseer. Mă vor omorî dacă li se va ivi ocazia.

Vorbea despre amenințare fără să i se simtă vreo urmă de neliniște în glas. Dar și l-a coborât și și-a ferit privirea când a adăugat:

– Tot asta au de gând și cu tine.

Între noi s-a lăsat liniștea. Am privit dansul firelor de praf în razele subțiri de soare strecurate prin crăpături, chibzuind la cele aflate. După o vreme, Laurel a vorbit din nou:

– Uite cum stau lucrurile. Laudwine încă suferă din cauza brațului pe care i l-ai tăiat. În urma scurtei noastre aventuri, mulți

adepți de-ai lui l-au părăsit și au revenit la vechile obiceiuri ale Sângelui Străvechi. Familiile cu Sânge Străvechi i-au silit pe fiii și fiicele lor să se lepede de Pestrițiși de uneltirile lor. Mulți cred că regina vrea cu adevărat să le ofere o soartă mai bună. S-a aflat că fiul ei are Har, așa că e privită cu mai multă simpatie. Se vor mulțumi să aștepte, cel puțin o scurtă vreme, să vadă cum ne va trata acum.

– Iar cei rămași de partea Pestriților? am întrebat șovăitor.

Laurel a clătinat din cap.

– Cei care-l urmează pe Laudwine sunt cei mai periculoși și mai puțin rezonabili. Îi atrage pe oamenii care vor să verse sânge și să facă ravagii. Vor mai degrabă răzbunare decât dreptate, mai degrabă putere decât pace. Unii ca Laudwine și-au văzut familia și prietenii uciși pentru crima de a avea Har. În vinele altora curge nebunie, nu sânge. Nu sunt mulți la număr, dar *nu* au limite când e vorba să-și atingă țelurile. Sunt la fel de periculoși ca o oaste imensă.

– Care țeluri?

– Cât se poate de simple. Putere. Răzbunare împotriva celor care i-au oprimat pe cei cu Har. Urăsc casa Farseer. Dar mai mult te urăsc pe tine. Laudwine le alimentează ura. Se scaldă în ură și le-o oferă adepților săi ca și când ar fi aur. Le-ai stârnit mânia împotriva acelor oameni cu Sânge Străvechi care „se ploconesc în fața împilatorilor Farseer". Pestrițiilui Laudwine au trecut la represalii împotriva celor cu Sânge Străvechi care te-au ajutat contra lor. Pe unii i-au ars. Au împrăștiat sau au furat turme. Asemenea atacuri nu sunt o noutate, dar Pestrițiiamenință cu mai rău. Amenință că îi vor da în vileag pe toți cei care nu se vor lupta alături de ei împotriva neamului Farseer. Îi încântă ideea că ar trebui să fim omorâți de cei împotriva cărora refuzăm să ne ridicăm. Spun că toți cei de Sânge Străvechi trebuie să li se alăture sau să fie scoși din comunitate ca niște gunoaie.

Pe fața ei palidă se citea îngrijorarea. Știam că familia ei era cu adevărat amenințată și mi se făcea stomacul ghem numai la gândul că, în parte, eu eram cauza.

Am tras aer în piept.

– Știam câte ceva din tot ce mi-ai spus. Acum câteva nopți, Pestriții m-au urmărit pe drumul dintre oraș și castel. Ce mă miră e că m-au lăsat în viață.

A ridicat din umeri nu fiindcă nu i-ar fi păsat de pericolul în care mă aflam, ci fiindcă îi înțelegea, într-un fel, pe Pestriți.

– Ești ținta lor specială. I-ai tăiat brațul lui Laudwine. Ai Sânge Străvechi, slujești casa Farseer și li te opui lor fățiș. A clătinat din cap. Nu te bucura că te-au lăsat în viață, când te-ar fi putut omorî cu ușurință. Asta nu înseamnă decât că au nevoie de tine viu, că vor să te folosească într-un anume scop. Vărul meu a făcut aluzie la asta când m-a prevenit, mi-a spus că mi-am găsit tovarăși mai nepotriviți decât am crezut. Printre Pestriți circulă zvonul că Lordul Auriu și Tom Badgerlock nu sunt cine par a fi – și asta nu mă miră, dar Deerkin crede că e semn rău.

A tăcut, parcă pentru a-mi da timp să-i răspund. N-am spus nimic, m-am mulțumit să mă gândesc la vorbele ei. Oare făcuse cineva legătura între Tom Badgerlock și Bastardul cu Har din cântece și legende? Și, dacă o făcuse, de ce ar fi avut nevoie de mine viu? Dacă voiau să mă ia ostatic și să mă folosească împotriva neamului Farseer, ar fi putut s-o facă în noaptea aceea. Dar Laurel mi-a risipit gândurile încruntându-se, nemulțumită de tăcerea mea, și adăugând:

– Raidurile și atacurile date împotriva celor asemenea lor îi întorc pe cei cu Sânge Străvechi împotriva Pestriților. Îi dușmănesc chiar și unii care-și ziceau cândva astfel. Se pare că uneori atacă doar pentru a regla conturi vechi sau pentru profit personal, nu în numele cauzei lor „nobile". Nimeni nu le pune frâu. Laudwine e încă prea slăbit ca să revină în frunte. Are febră și e furios fiindcă și-a pierdut brațul. Apropiații lui te urăsc de două ori mai mult pentru asta. Abia așteaptă să se răzbune. Ca dovadă, nici nu te-ai întors bine în Buckkeep și ți-au și dat de urmă.

O vreme, am rămas amândoi tăcuți în camera prăfuită, fiecare cu gândurile sale, prea negre ca să ni le împărtășim. Într-un târziu, Laurel a vorbit cu glas șovăielnic:

– Ţi-ai dat seama că Deerkin mai are legături cu Pestriţii. Încearcă să-l atragă din nou de partea lor. Trebuie să... pretindă că ţine cu ei. Ca să ne apere familia. Merge pe un drum îngust şi riscant. Aude lucruri care-l pun în mare primejdie dacă le repetă, dar mi-a trimis totuşi vorbă.

Cuvintele i s-au stins încet pe buze. Se holba la fereastra întunecată ca şi când ar fi putut să vadă dincolo de ea. Ştiam ce încerca să dea de înţeles.

– Ar trebui să vorbeşti cu regina. Să-i spui că Deerkin trebuie să lase impresia că trădează coroana dacă vrea să-şi apere familia. O să fugi, aşa cum te îmboldeşte el?

Laurel a clătinat din cap.

– Să fug? Unde? La ai mei? I-aş pune într-o primejdie şi mai mare. Măcar aici, Pestriţii trebuie să intre în gura lupului ca să pună mâna pe mine. Voi rămâne şi îmi voi sluji regina.

M-am întrebat dacă n-ar fi putut Chade s-o apere măcar pe ea, dacă nu şi pe vărul ei. Laurel a continuat cu voce plată:

– La urechea lui Deerkin a ajuns zvonul că Pestriţii se aliază cu nişte străini. „Oameni puternici, care de-abia aşteaptă să distrugă casa Farseer şi să-i aducă pe adepţii lui Laudwine la putere." Mi-a aruncat o privire îngrijorată. Sună a laudă prostească, nu-i aşa? Nu poate fi adevărat, nu?

– Cel mai bine e să vorbeşti cu regina, am repetat, sperând să nu-şi dea seama că mi se părea cu putinţă.

Ştiam că trebuia să-i spun asta lui Chade.

– Dar tu? m-a întrebat Laurel. O să fugi? Cred că ar trebui. Fiindcă poţi deveni un exemplu grăitor al puterii Pestriţilor. Dacă te dau în vileag, dovedesc că există oameni cu Har chiar între zidurile Buckkeepului. Dacă te ciopârţesc şi te ard, înspăimântă alţi trădători cu Sânge Străvechi, dovedind că aceia care-şi reneagă semenii sunt, la rândul lor, renegaţi şi trădaţi.

Ea nu avea Har. Vărul ei avea. Magia curgea în venele familiei sale, dar Laurel nu se topea de dragul Harului şi de al celor care-l foloseau. Asemenea multor locuitori din cele Şase Ducate, vedea în puterea mea de a simţi animalele şi de a mă lega de unul dintre

ele o vrăjitorie dezgustătoare. Poate că, auzit din gura ei, cuvântul „trădător" n-ar fi trebuit să mă usture mult mai puțin, dar disprețul care răzbătea din mesaj mă arsese ca fierul roșu.

– Nu mi-am trădat semenii cu Sânge Străvechi. Nu fac altceva decât să-mi respect jurământul de credință față de casa Farseer. Dacă înzestrații cu Har n-ar fi încercat să-i facă rău prințului, n-aș fi fost nevoit să-l smulg din ghearele lor.

– Iar eu, a ripostat ea, fără ocolișuri, n-am făcut altceva decât să repet mesajul vărului meu. N-au fost cuvintele mele. Mi l-a transmis ca s-o pot preveni pe regină, în parte pentru că se simte dator față de mine. Dar și pentru că ea e cel mai îngăduitor reprezentant al casei Farseer de până acum. Nu vrea s-o vadă nici făcută de rușine, nici pierzându-și puterea. Cred că Deerkin își închipuie că regina ți-ar face de petrecanie dacă ar ști că poți fi folosit împotriva ei. Eu însă o cunosc mai bine. Nu-mi va lua în seamă avertizarea și te va trimite departe de Buckkeep înainte de a te folosi cineva împotriva ei.

Aha, acesta era, de fapt, adevăratul mesaj al lui Laurel pentru mine!

– Deci așa crezi că ar fi cel mai bine pentru toți? Să dispar pur și simplu, fără să mi-o ceară cineva.

– Ai apărut ca din senin, mi-a răspuns, privind dincolo de mine. Poate e mai bine să dispari tot așa.

Ideea mi-a surâs pentru o clipă. Puteam să cobor, să pun șaua pe Negruța și să mă fac nevăzut. Hap era deja ucenic, iar Chade avea să se îngrijească să rămână așa. Nu prea mă trăgea inima să-l învăț pe prințul Dutiful Meșteșugul, și cu atât mai puțin ceea ce știam despre Har. Părea soluția cea mai simplă. Să dispar. Însă...

– N-am venit la Buckkeep fiindcă am vrut eu, ci la porunca reginei. Și tot la porunca ei rămân. Plecarea mea nu ar înlătura primejdia care o paște. Laudwine și adepții lui știu că prințul are Har.

– M-am gândit că asta vei spune, a recunoscut Laurel. Și, după mine, ai dreptate. Dar o voi preveni totuși pe regină.

– Ar fi o neglijență să n-o faci. Îți mulțumesc că ți-ai găsit timp să mă cauți și să mă previi. Știu că nu i-am dat lui Deerkin motive

să mă simpatizeze. Sunt gata să dau uitării cele petrecute între noi. Dacă ai ocazia, te rog să i-o spui. Zi-i că nu le port pică nici lui, nici celor care încă mai respectă adevărata tradiție a Sângelui Străvechi. Dar întotdeauna va trebui să pun mai presus jurământul meu de credință față de Farseeri.

– Și eu, a răspuns ea cu hotărâre.

– Nu mi-ai spus nimic despre intențiile lui Laudwine în privința prințului.

– Pentru că Deerkin n-a pomenit de asta. Nu-ți pot răspunde decât că nu le cunosc.

– Înțeleg.

Nu mai aveam ce să ne spunem. Am lăsat-o să coboare prima, ca să nu fim văzuți împreună. Eu am zăbovit în odaie ceva mai mult decât ar fi trebuit. Urma lăsată de cuțitul meu în copilărie încă se mai întrezărea sub praful de pe pervaz. Am înălțat ochii spre tavanul înclinat, către locul unde fusese cândva așternutul mai de paie. Încă se mai ghicea conturul bufniței în textura complicată a lemnului de acolo. De la Burrich și de la mine nu rămăsese în odaie mai nimic. Timpul și cei veniți după noi ne șterseseră complet urmele. Am plecat trăgând ușa după mine.

Aș fi putut să pun șaua pe Negruța și să călăresc până în oraș, dar am preferat să merg pe jos, în ciuda frigului mușcător. Am crezut întotdeauna că e mai greu să urmărești pe cineva care merge pe jos. Am trecut de porți fără să am parte de incidente sau comentarii. Am pornit cu pași iuți, dar, odată ce gărzile și alți călători nu mă mai puteau vedea, am ieșit de pe drum și m-am ascuns în tufișurile de la marginea lui, ca să văd dacă nu sunt urmărit. Am stat nemișcat, în liniște, până când a început să mă doară cicatricea de la spate. În vânt se simțea umezeala, avea să plouă sau să ningă după lăsarea serii. Îmi înghețaseră urechile și nasul. Am tras concluzia că nu mă urmărea nimeni. Totuși, am mai ieșit de pe drum de două ori înainte de a ajunge în oraș.

Am mers până la Jinna făcând mai multe ocoluri prin oraș. Din prudență, dar și pentru că șovăiam. Voiam să-i ofer un dar, și drept scuză că nu o vizitasem cu o seară înainte, cum promisesem, și

drept mulțumire că mă ajuta să-i port de grijă lui Hap, dar nu știam ce să-i cumpăr. Cerceii mi se păreau un cadou prea personal, prea permanent. Ca și eșarfa în culori aprinse care mi-a atras atenția pe taraba unui țesător. Somonul proaspăt afumat mi-a ațâțat pofta de mâncare, dar mi s-a părut nepotrivit. Eram un bărbat în toată firea, pus în încurcătură ca un băiețandru. Cum să-mi exprim mulțumirea și interesul și să-mi cer iertare, fără să par din cale afară de recunoscător, de vinovat sau de interesat? Am decis că voiam un cadou ca din partea unui prieten, unul pe care să i-l fi putut oferi și bufonului sau lui Hap fără să mă simt jenat. Am ales un săculeț cu aluve dulci din recolta bogată de anul acela, și o pâine proaspătă, cu mirodenii. Cu ele în mână, am bătut încrezător la ușa care purta însemnul cititorului în palmă pe ea.

– O clipă! am auzit vocea Jinnei.

A deschis jumătatea de sus a ușii, mijindu-și ochii în lumina soarelui. În spatele ei, camera era în semiîntuneric, cu obloanele trase și lumânări parfumate aprinse pe masă.

– A, Tom. Tocmai îi ghicesc unui client. Poți să aștepți?

– Bineînțeles.

– Bine.

A închis bine ușa și m-a lăsat afară. Nu la asta mă așteptasem, dar era ceea ce meritam. Așa că am așteptat cu umilință, privind strada și trecătorii, încercând să par în largul meu sub șfichiuirea usturătoare a vântului. Casa vrăjitoarei-tămăduitoare se afla pe o stradă liniștită din Buckkeep, pe care se foia totuși o mulțime de lume. Alături locuia un olar. Ușa lui era închisă, marfa, stivuită lângă ea, și se auzea zgomotul roții. Vizavi stătea o femeie cu o droaie de puradei. Câțiva voiau cu orice preț să hoinărească pe strada noroioasă, în ciuda frigului. O fetiță nu cu mult mai mare decât țâncii care de-abia începeau să umble îi trăgea înapoi pe prispă. Din locul unde stăteam, zăream și intrarea într-o cârciumă din josul străzii. Avea pe firmă un porc înfipt în parii unui gard. Mușteriii erau din soiul care-și ia berea acasă în găleți mici.

Tocmai mă întrebam dacă să plec sau să mai bat o dată, când ușa s-a deschis ca să iasă o doamnă în veșminte luxoase și cele două

fiice ale sale. Cea mai tânără avea lacrimi în ochi, dar sora ei părea plictisită. Mama lor nu mai contenea să-i mulțumească Jinnei. În cele din urmă, s-a răstit la fete să nu mai piardă vremea și să se miște odată. A plecat aruncându-mi o privire nicidecum măgulitoare.

Dacă până atunci crezusem că Jinna mă ține la ușă ca să mă pedepsească, căldura din ochii ei obosiți mi-a schimbat părerea. Purta o rochie verde, cu o curea galbenă, lată, care-i scotea în evidență sânii ridicați. Îi stătea foarte bine.

– Intră, intră. Of, ce dimineață! Oamenii vor să afle ce vezi în palma lor, dar de cele mai multe ori nu vor să te creadă.

A închis ușa și am rămas amândoi în semiîntuneric.

– Îmi cer iertare că n-am venit aseară. Stăpânul meu mi-a dat de lucru. Ți-am adus pâine proaspătă, cu mirodenii.

– O, minunat! Văd că ai cumpărat și aluve. Dacă știam că-ți plac, îți dădeam și eu. Copacii nepoatei mele sunt anul ăsta grei de rod, cu crengile curbate spre pământ, și nu mai știm ce să facem cu fructele. Poate c-o să ia un vecin de-al ei o parte pentru porci, dar au căzut la pământ atât de multe, că înoți prin ele.

Grozav cadou îi mai făcusem... Însă pâinea mi-a luat-o și a pus-o pe masă, exclamând că miroase nemaipomenit și înștiințându-mă că Hap era, bineînțeles, la meșterul lui. Nepoata împrumutase poneiul să aducă lemne de foc, nu mă supăram, nu-i așa? Hap îi dăduse voie și spusese că bătrânului animal îi pria să facă treburi ușoare în loc să trândăvească în grajd. Am asigurat-o că nu sunt deloc supărat.

– Fennel nu-i aici? am întrebat, mirat de absența motanului.

– Fennel? Întrebarea mea părea s-o surprindă. O, cred că e pe-afară, cu de-ale lui. Știi cum sunt pisicile.

Am lăsat săculețul cu aluve pe jos, lângă ușă, și mi-am atârnat haina deasupra lui. În cameră era cald și mă furnicau urechile, trezite la viață. Când m-am întors spre Jinna, tocmai punea două căni cu ceai fierbinte pe masă. Aburii calzi mi-au făcut cu ochiul. Un vas cu unt și mierea așteptau lângă pâine.

– Ți-e foame? a surâs Jinna.

– Puțin, am recunoscut.

Avea un zâmbet molipsitor. Și-a întors privirea spre mine.

– Și mie, a spus.

A făcut un pas și a ajuns în brațele mele, cu gura ridicată spre a mea. A trebuit să m-aplec ca s-o sărut. Și-a întredeschis buzele a invitație. Miroseau a ceai și a mirodenii. M-a cuprins brusc o amețeală ușoară.

A întrerupt sărutul și și-a lipit obrazul de pieptul meu.

– Ți-e frig. N-ar fi trebuit să te țin atâta la ușă.

– Acum mi-e mult mai cald, am asigurat-o.

Și-a ridicat ochii spre mine, zâmbind.

– Știu.

Când ni s-au întâlnit din nou buzele, și-a dus o mână mai jos, ca să găsească dovada că nu se înșela. Am tresărit, dar mâna cu care-mi apăsa ceafa nu-mi dădea voie să-mi dezlipesc gura de a ei.

Ea a fost cea care m-a condus în dormitor, continuând să mă sărute fără încetare. M-a eliberat numai ca să închidă bine ușa, lăsându-ne în bezna străpunsă numai de stropii de lumină strecurați printre șindrile și pe lângă grinzile unui pod minuscul. Salteaua de pe pat era pufoasă, din fulgi. Întreaga odaie mirosea a femeie. Am încercat să inspir adânc și să-mi adun mințile.

– Nu-i bine ce facem, am bâiguit.

– Nu, nu-i bine.

Mi-a desfăcut șireturile cămășii, întărindu-mi dorința, apoi m-a împins ușor și m-am așezat pe marginea patului.

Când îmi trăgea cămașa peste cap, ochii mi-au căzut pe un talisman mic de pe o noptieră. Un șirag de mărgele negre și roșii prins în jurul unui cadru rotund din bețe uscate. A fost ca și când mi-ar fi aruncat cineva un pahar de apă rece în față, potolindu-mi dorința și umplându-mă de un sentiment de zădărnicie. Când își desfăcea cureaua, mi-a urmărit privirea. Mi-a studiat chipul și a clătinat din cap surâzând.

– Ei, dar ce sensibil ești. Nu te uita la obiectul ăla. E pentru mine, nu pentru tine.

A acoperit talismanul, nepăsătoare, cu cămaşa pe care mi-a luat-o din mâini.

A urmat un moment de luciditate, când m-aş fi putut opri. Dar Jinna nu i-a dat judecăţii mele sănătoase nicio şansă, pentru că mi-a desfăcut centura, atingându-mă cu degete calde pe pântec, iar eu am încetat să mai gândesc. M-am ridicat şi i-am tras rochia peste cap, făcând din părul ei ondulat un nor în jurul feţei. Am stat aşa o vreme, atingându-ne în joacă nasurile. Ea a spus ceva aprobator despre talismanul pe care îl făcuse pentru mine. În clipa aceea, numai pe el îl purtam. Când m-a întrebat de unde aveam zgârieturile proaspete de la ceafă şi de pe burtă, i-am astupat gura cu a mea. Îmi aduc aminte că am luat-o în braţe cu uşurinţă şi am întins-o pe pat. Am îngenuncheat lângă ea şi i-am admirat frumuseţea, sfârcurile care se întăreau, roz şi pline de dorinţă, parfumul de femeie care-i izvora din trup.

Fără un cuvânt, m-am urcat peste ea şi am posedat-o, mânat de o poftă trupească oarbă.

– Tom! a suspinat ea, cu răsuflarea tăiată, uluită de înflăcărarea mea.

Îi aveam umerii în căuşele palmelor, gura mea o acoperea pe ei, iar ea se ridica în întâmpinarea mea. M-a copleşit o dorinţă nebună. Să ating piele lipită de piele în profunzime şi cu pasiune, să mă împart complet cu o altă fiinţă, să las în urmă sentimentul că sunt izolat în propria mea carne. M-am dezlănţuit şi am crezut că o luasem cu mine.

Pe urmă, când am rămas întins, ameţit de bucuria împlinirii, i-am auzit glasul firav:

– Ei, dar ştiu că te grăbeşti, Tom Badgerlock.

Aşa cum stăteam, culcat peste ea, respiraţia mea răguşită s-a pierdut într-o linişte stânjenitoare. M-a năpădit ruşinea. După câteva clipe de nemişcare, Jinna s-a foit sub mine. Am auzit-o inspirând adânc.

– Chiar ţi-a *fost* foame!

Poate regreta că-şi trădase dezamăgirea, dar vorbele nu şi le mai putea lua înapoi. Încercarea ei delicată de a le trece cu vederea

m-a făcut să roșesc și să mă simt și mai umilit. Mi-am ascuns fruntea în perna de alături. Am ascultat vântul șuierând pe stradă. De cealaltă parte a peretelui de scândură răsunau pași zgomotoși. Hohotul brusc al unui bărbat m-a făcut să tresar, crispându-mă. Sus, în pod, am auzit o bufnitură și un chițăit. Pe urmă Jinna m-a sărutat pe gât și mângâierile ei mi-au coborât, ușoare, de-a lungul spatelui. Vocea îi era șoaptă alinătoare:

– Tom, prima oară nu e niciodată cel mai bine. Mi-ai arătat ardoarea băiatului din tine. Acum n-ai vrea să-mi arăți și iscusința bărbatului?

Îmi dădea încă o șansă ca să-mi dovedesc priceperea și i-am fost rușinos de recunoscător. Mi-am pus în joc toată măiestria și în curând ne-am înfierbântat din nou amândoi. Învățasem câte ceva de la Starling, și Jinna a părut mulțumită de a doua mea încercare. Numai la sfârșit, când zăceam amândoi gâfâind, cuvintele ei m-au umplut de îndoieli:

– Așadar, Badgerlock, a spus, de sub mine, trăgându-și răsuflarea, asta simte o lupoaică.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor și m-am săltat ușor, ca s-o pot privi în ochi. Ea a clipit scurt, cu un zâmbet ciudat pe chip.

– Nu am mai fost cu cineva înzestrat cu Har până acum, mi-a mărturisit. A răsuflat încă o dată adânc. Le-am auzit pe alte femei vorbind despre asta. Ziceau că bărbații cu Har sunt mai...

A șovăit, căutând cel mai potrivit cuvânt.

– Animalici? i-am sugerat.

Așa cum îl rostisem, cuvântul era o insultă. Jinna a făcut ochii mari, apoi a râs stânjenită.

– Nu asta am vrut să spun, Tom. N-ar trebui să iei complimentele drept insulte. Voiam să zic neîmblânziți. Naturali, așa cum e natural un animal, fără să-i pese ce cred alții despre el.

– Aha.

N-am găsit altceva de spus. M-am întrebat brusc ce eram pentru ea. O noutate? O plăcere interzisă, oferită de cineva care nu e om pe de-a-ntregul? Mă descuraja gândul că mă considera animalic și

straniu. Oare, în mintea ei, magiile noastre diferite ne îndepărtau chiar atât de mult?

M-a tras peste sânii ei și m-a sărutat din nou pe gât.

– Nu mai sta atâta pe gânduri, m-a avertizat.

Și n-am mai stat. Pe urmă a ațipit lângă mine, brațul meu în jurul ei și cu capul ei pe umărul meu. Am tras concluzia că făcusem față onorabil. Dar, privind cum aluneca lumina soarelui pe perete, mi-am dat seama că totul nu fusese decât un tur de forță. Niciunul dintre noi nu pomenise de dragoste. Făcusem ceva împreună, ceva care ne bucurase pe amândoi și la care mă pricepeam binișor. Totuși, dacă prima încercare n-o mulțumise pe ea, următoarele treziseră în mine un sentiment mai profund, de neîmplinire. M-am trezit brusc și cu o intensitate pe care nu o mai simțisem de ani de zile, tânjind după Molly după contopirea noastră atât de simplă, de îndestulătoare și de adevărată. Cu Jinna nu trăisem așa ceva, nici cu Starling. Nici măcar nu se putea spune că împărțeam patul. În miezul nemulțumirii mele era dorința de a mă îndrăgosti din nou de cineva așa cum mă îndrăgostisem prima oară. Voiam o femeie pe care s-o ating și care să mă strângă în brațe, care să dea lumii un înțeles mai profund prin simplul fapt că exista.

În dimineața aceea, Kettricken mă mângâiase ca prietenă, iar în atingerea ei găsisem mai mult sens și pasiune decât în a Jinnei. Mi-am dorit dintr-odată să fug de lângă ea, să nu se fi petrecut nimic între noi. Fuseserăm pe cale să devenim prieteni. Abia începusem s-o cunosc. Și în ce preschimbasem eu totul? Pe lângă asta, Hap avea și el încurcăturile lui. Dacă Jinna voia să ne continuăm legătura, cum aveam să mă descurc? Să încalc pe față, încă o dată, toate regulile de viață pe care i le explicasem băiatului? Sau s-o fac în taină, să mă ascund de el, venind și plecând din patul Jinnei pe furiș?

Eram sătul de secrete până peste cap. Se înmulțeau nebunește în jurul meu, se lipeau de mine și îmi sugeau viața ca lipitorile. Jinduiam cu sete după un ceva real, sincer și în văzul tuturor. Oare aș fi putut transforma legătura mea cu Jinna în așa ceva? Mă îndoiam. Nu numai că între noi nu exista o dragoste profundă și

sinceră, dar eram, încă o dată, prins în plasa urzelilor casei Farseer. Trebuia să am secrete față de ea, secrete care, până la urmă, aveau s-o pună în primejdie.

Nu-mi dădusem seama că nu mai dormea. Sau poate c-o trezise oftatul meu adânc. M-a bătut ușor cu palma pe piept.

– Nu-ți face griji, Tom. N-a fost numai vina ta. Am bănuit că s-ar putea să nu meargă bine când te-a descurajat talismanul de lângă pat. Iar acum te simți singur și deprimat, nu?

Am ridicat din umeri. Jinna s-a săltat în capul oaselor. S-a întins peste mine, atingându-mă cu trupul ei cald, și a descoperit talismanul. Micul obiect întristător era încovrigat acolo, singur și oropsit.

– E un talisman pentru femei. E greu de făcut și trebuie armonizat perfect cu o femeie anume. Nu-l poți crea dacă n-o cunoști pe dinăuntru. Așa că o vrăjitoare-tămăduitoare poate face unul pentru ea, dar... nu și pentru altcineva, adică nu e sigur că alteia o să-i fie de vreun folos. Ăsta e al meu, făcut special pentru mine. E împotriva sarcinii. Ar fi trebuit să-mi dau seama că te poate stânjeni. Orice bărbat care ia un orfan și-l crește ca și cum ar fi rodul dragostei lui își dorește copii cu disperare, dorința asta îl macină până în măduva oaselor. Poate c-o s-o negi, dar mugurul firav al acestei speranțe se va aprinde în tine ori de câte ori o să te culci cu o femeie. Cred că ea ți-a stârnit și acum pasiunea, Tom. Dar talismanul meu ți-a destrămat visul înainte de a apuca să se înfiripe. Ți-a spus că unirea noastră va fi zadarnică, stearpă. Asta simți acum, nu?

Dacă ți se explică o problemă, asta nu înseamnă că se și rezolvă. Mi-am ferit privirea.

– Și nu-i așa? am întrebat-o și m-am strâmbat când mi-am simțit amărăciunea din glas.

– Bietul de tine, m-a compătimit ea, sărutându-mă pe frunte, unde mă sărutase mai devreme Kettricken. Bineînțeles că nu. E cum vrem noi.

– Nu sunt în stare să fiu tatăl nimănui. Nici măcar n-am venit să-l văd pe Hap aseară, deși voia să-mi spună ceva important. Nu vreau să aduc pe lume încă o viață pe care n-o pot proteja.

A clătinat din cap deasupra mea.

– Inima tânjește după una, mintea știe alta. Uiți că ți-am ghicit în palmă, drăguțule. Poate că știu despre inima ta mai multe decât tine.

– Ai spus că dragostea mea adevărată se va întoarce la mine.

Vorbisem din nou pe un ton acuzator, fără s-o fi vrut.

– Nu, Tom. Nu asta am zis. Știu prea bine că numai rareori ceea ce-i spun unui om e ceea ce vrea el să audă, dar am să-ți repet ce am văzut în palma ta. Nu s-a șters de acolo.

Mi-a luat mâna și mi-a apropiat palma deschisă de ochii ei, care nu vedeau bine la distanță. Sânii i s-au frecat ușor de încheietura mea când mi-a tras o linie cu degetul în palmă.

– Există o dragoste care vine și pleacă de la tine. Dar când pleacă, merge alături de tine până când se întoarce din nou.

Mi-a ridicat palma și mai sus, ca s-o cerceteze cu mai multă atenție, apoi mi-a sărutat-o și mi-a pus-o pe sânul ei.

– Asta nu înseamnă că trebuie să stai singur cât o aștepți să se întoarcă, mi-a sugerat în șoaptă.

Fennel ne-a salvat pe amândoi de stânjeneala refuzului meu.

Vrei un șobolan?

Mi-am ridicat privirea. Motanul portocaliu se ghemuise la marginea podului, cu prada zvârcolindu-se în bot, și se holba la noi.

Încă mai are chef de joacă.

Nu. Omoară-l.

Am simțit agonia șobolanului ca pe-o scânteiere roșie. Nu mai spera să trăiască, dar viața refuza să cedeze atât de ușor. Viața nu pleacă niciodată de bunăvoie.

Fennel nu mi-a luat în seamă răspunsul. A sărit din pod în așternutul nostru, unde și-a eliberat victima. Rozătoarea disperată a pornit-o spre noi cu pași iuți, târând un picior din spate. Jinna a țipat dezgustată și a sărit din pat. Am înșfăcat șobolanul. I-am sucit gâtul, punând capăt chinurilor sale.

Ești iute! m-a lăudat Fennel.

Ia-l. Du-l de-aici.

I-am întins șobolanul mort.

El a adulmecat leşul.

L-ai stricat!

S-a ghemuit pe pat, fixându-mă dezaprobator cu ochii lui rotunzi.

Ia-l de-aici.

Nu-l mai vreau. Nu mai are niciun haz.

A mârâit la mine, gros, apoi a sărit pe podea.

Ai terminat cu el prea repede. Habar n-ai să te joci.

S-a dus drept la uşă, şi-a pus ghearele pe toc şi a zgrepţănat, cerând să i se deschidă. Strângându-şi în jurul trupului gol un capot, Jinna i-a făcut pe plac. Motanul a şters-o imediat. Eu am rămas în pat, dezbrăcat, cu şobolanul în mâinile pe care mi se scurgea sânge din botul şi din nasul lui.

Pantalonii şi izmenele mele erau o încâlceală pe care mi-a aruncat-o Jinna.

– Să nu-mi umpli patul de sânge, m-a avertizat.

Aşa că n-am lăsat şobolanul deoparte, ci m-am chinuit să mă îmbrac cu o singură mână.

L-am aruncat în groapa de gunoi din spatele casei. Când m-am întors, Jinna turna apă fiartă în ceainic. Mi-a zâmbit.

– Celălalt ceai a izbutit cumva să se răcească.

– Chiar aşa?

Am încercat să vorbesc la fel de vesel ca ea. M-am duş în dormitor după cămaşă. După ce m-am îmbrăcat, am netezit aşternutul, ferindu-mă să privesc talismanul. Am ieşit, mi-am nesocotit dorinţa de a pleca şi m-am aşezat la masă. Am mâncat împreună pâine cu unt şi miere şi am băut ceai fierbinte. Jinna a sporovăit despre cele trei femei care veniseră la ea. Îi ghicise în palmă celei mai tinere, ca să vadă dacă o cerere în căsătorie avea să-i aducă fericire, apoi o sfătuise să mai aştepte. Era o poveste lungă, cu o groază de amănunte, aşa că am lăsat-o să-mi curgă pe lângă urechi. Fennel a venit lângă scaunul meu, s-a săltat în două labe, înfigându-şi ghearele în piciorul meu, apoi mi-a sărit pe genunchi în poală. De acolo a scrutat masa.

Unt pentru pisică.

N-am de ce să mă port frumos cu tine.

Ba ai. Eu sunt pisica.

Covârșitoarea lui siguranță de sine mi s-a părut un motiv suficient ca să ung un colț de felie de pâine și să i-l ofer. Mă așteptam să plece cu pâinea în bot. În schimb, mi-a îngăduit s-o țin până a lins tot untul de pe ea.

Mai vreau.

Nu.

– ... sau Hap s-ar putea trezi în același soi de belea.

Am încercat să-i refac fraza, dar pierdusem șirul conversației. Fennel își înfigea cu încăpățânare ghearele în coapsa mea, supărat că nu-i mai dădeam atenție.

– Păi, am de gând să stau de vorbă cu el astăzi, am spus, sperând că replica mea avea sens.

– Ar trebui. Bineînțeles, n-are rost să stai aici până apare. Chiar dacă ai fi venit aseară, ar fi trebuit să-l aștepți o grămadă. Întârzie în fiecare seară și pleacă târziu la muncă în fiecare dimineață.

M-am îngrijorat dintr-odată. Ăsta nu era Hap al meu.

– Și ce mă sfătuiești?

Jinna a tras aer în adâncul pieptului, apoi a oftat, destul de supărată. Probabil că pe bună dreptate.

– Abia ți-am spus. Du-te la atelier și vorbește cu meșterul lui. Roagă-l să te lase puțin cu Hap. Prinde-l pe băiat la înghesuială și bagă-i în cap niște reguli. Spune-i că, dacă nu le respectă, o să-l trimiți să locuiască la meșter, ca toți ceilalți ucenici. Așa îi vei da o șansă să se controleze sau să fie controlat. Fiindcă, dacă se mută cu ceilalți ucenici, o să vadă că nu i se dă liber seara decât de două ori pe lună.

Am devenit brusc mai atent.

– Atunci toți ucenicii locuiesc la meșterul Gindast?

M-a privit cu uimire.

– Bineînțeles! Și îi ține din scurt, ceea ce nu i-ar strica lui Hap, dar tu ești tatăl lui și presupun că știi ce e mai bine pentru el.

– N-a fost nevoie niciodată să-l țin din scurt, am subliniat calm.

– Asta când stăteaţi la ţară, unde nu erau cârciumi şi nu dădea peste fete la tot pasul.

– Păi... da. Dar nu m-am gândit că ar fi fost de aşteptat să locuiască la meşterul lui.

– Dormitoarele ucenicilor sunt în spatele atelierului. E mai uşor pentru ei să se scoale, să se spele, să mănânce şi să se apuce de lucru în zori. Tu n-ai stat cu meşterul tău?

M-am gândit că, într-un fel, stătusem, numai că nu aşa privisem atunci lucrurile.

– De fapt, n-am fost ucenic niciodată, am minţit, cu un aer firesc. Toate astea sunt noutăţi pentru mine. Am presupus că trebuie să-i asigur lui Hap casă şi masă cât învaţă meseria. De-asta mi-am adus punga cu mine.

Am deschis-o şi am răsturnat monedele pe masă. S-au adunat grămadă între noi şi m-am simţit brusc stânjenit. Oare Jinna îşi închipuia că o plăteam pentru altceva?

S-a holbat la mine în tăcere câteva clipe.

– Tom, a spus apoi, abia m-am atins de ce mi-ai lăsat înainte. De câţi bani crezi că e nevoie ca să hrăneşti un băiat?

Am dat din umeri în loc de scuze.

– Încă un lucru de la oraş pe care nu-l cunosc. Acasă, mâncam ce cultivam sau ce vânam. Ştiu că Hap mănâncă mult după o zi de lucru şi mi-am închipuit că o să te coste mult.

Probabil că îi trimisese Chade bani, însă habar n-aveam câţi.

– Când o să am nevoie, o să-ţi spun. Nepoatei mele i-au fost de mare ajutor poneiul şi căruţa. Şi le-a dorit întotdeauna, dar ştii şi tu ce greu e să pui bani deoparte pentru ele.

– Poate să le folosească şi de acum înainte. Aşa cum ţi-a spus şi Hap, e mult mai bine pentru Clover[1] să facă mişcare decât să stea numai în grajd. A, mâncare pentru el.

– Cu asta ne descurcăm, mi se pare corect să hrănim animalul de care ne folosim. A şovăit uitându-se în jur. Aşadar te întâlneşti cu Hap astăzi?

– Sigur că da. Pentru asta am venit în oraș.

Am început să stivuiesc monedele, ca să le pun înapoi în săculeț. Nu mă simțeam în largul meu.

– Înțeleg. Deci de asta ai venit aici, a remarcat Jinna cu un zâmbet jucăuș. Bine, atunci. Te las să-ți vezi de drum.

Am înțeles brusc că îmi spunea că e vremea să plec. Am tras monedele zornăitoare în săculeț și m-am ridicat de pe scaun.

– Mulțumesc pentru ceai, am zis, apoi m-am oprit.

Jinna a râs și mi-au luat foc obrajii. Am reușit totuși să zâmbesc și eu. Mă făcea să mă simt tânăr și prost, în dezavantaj față de ea. Nu înțelegeam de ce, dar nici nu-mi păsa.

– Ei, mă duc să-l văd pe Hap.

– Așa să faci, m-a încurajat ea, întinzându-mi mantia.

Pe urmă a trebuit să-mi pun cizmele. Abia terminasem, când s-a auzit o bătaie în ușă.

– Imediat! a strigat Jinna.

Am ieșit, salutându-i clientul cu o înclinare a capului. Era un tânăr și părea nerăbdător. Mi-a răspuns schițând o plecăciune și a intrat. Ușa s-a închis când îl saluta Jinna. Am rămas încă o dată singur pe stradă, în bătaia vântului.

Am pornit-o spre prăvălia lui Gindast. Se făcea tot mai frig pe măsură ce înaintam și mirosea a zăpadă în aer. Vara zăbovise cam mult, dar acum iarna își intra în drepturi. Privind cerul, mi-am zis că o să ningă mult. Gândul mi-a trezit un noian de sentimente amestecate. Cu câteva luni în urmă, un astfel de cer m-ar fi trimis să-mi verific provizia de lemne și să apreciez cu ochi critic tot ce adunasem pentru iarnă. Acum, de mine se îngrijea coroana. Nu mai trebuia să mă gândesc la bunăstarea mea, ci la a coroanei. Dar purtam un ham cam strâns peste umeri.

Gindast era renumit în orașul Buckkeep, așa că i-am găsit repede atelierul. Avea o firmă sculptată și înrămată cu migală, ca și cum ar fi vrut să se asigure că măiestria lui sărea în ochii tuturor. În partea din față a clădirii era un salon elegant, cu scaune confortabile și o masă mare. Un foc din surcele bine uscate ardea în cămin. În încăpere erau expuse câteva lucrări dintre cele mai

reuşite, spre a fi studiate de potenţialii clienţi. Bărbatul care avea camera în grijă mi-a ascultat cererea, apoi mi-a făcut semn să intru în atelier.

Acesta semăna a şopron. Înăuntru erau obiecte în lucru, în diverse etape. Un schelet de pat imens se înghesuia lângă mai multe scrinuri din lemn de cedru parfumat, decorate cu un blazon în formă de bufniţă. O calfă stătea în genunchi şi colora bufniţa. Gindast nu era acolo. Plecase cu trei ucenici la conacul lordului Scyther, să ia măsuri şi să discute cu stăpânul casei, în vederea construirii unei poliţe sculptate pentru cămin, potrivită cu scaunele şi mesele. O calfă, un bărbat nu cu mult mai tânăr decât mine, mi-a dat voie să vorbesc puţin cu Hap. Şi mi-a sugerat cât se poate de serios să mai vin o dată şi să stabilesc o întâlnire cu meşterul Gindast, ca să discut despre progresele băiatului meu. Din tonul lui am dedus că n-aveam să aflu lucruri prea plăcute.

L-am găsit pe Hap în spatele atelierului, împreună cu alţi patru ucenici. Toţi păreau mai tineri decât el şi erau mai scunzi. Aveau de mutat o stivă de lemn uscat, răsucind şi schimbând butucii. După urmele din pământul bătătorit se vedea că mai mutaseră trei stive. Altele două erau acoperite cu pânză legată cu sfoară. Hap era încruntat, ca şi când însărcinarea aceea plicticoasă, dar necesară ar fi fost pentru el o jignire. L-am urmărit o vreme, până când mi-a simţit prezenţa, iar ceea ce am văzut între timp m-a îngrijorat. Cât muncise cot la cot cu mine, Hap fusese întotdeauna harnic. Acum i-am deslușit în mişcări furie înăbuşită şi iritare, fiindcă lucra cu băieţi mai tineri şi nu atât de puternici ca el. L-am urmărit în tăcere, până când m-a observat. Tocmai lăsase jos o scândură. S-a îndreptat de spate, le-a spus ceva celorlalţi ucenici şi-a venit ţanţoş la mine. Văzându-l, m-am întrebat dacă păşeşte astfel ca să exprime ceea ce simţea cu adevărat sau ca să se grozăvească în faţa băieţilor mai tineri. Nu-mi plăcea să-l văd disprețuind ceea ce făcea.

– Hap, am spus cu seriozitate, în chip de salut.

– Tom, mi-a răspuns el.

Ne-am strâns de încheieturile mâinilor.

– Acum vezi cu ochii tăi ceea ce ţi-am povestit.

– Văd că întorci lemnul, ca să se usuce bine. Mi se pare că e necesar în atelierul unui lucrător în lemn.

A oftat.

– Nu m-ar deranja atât de mult dacă ar fi o treabă ocazională. Dar toate treburile pe care le primesc îi dau de furcă mai mult spatelui meu decât minţii.

– Şi ceilalţi ucenici primesc alte sarcini?

– Nu, mi-a răspuns morocănos. Dar, după cum vezi, sunt doar nişte copii.

– Nu contează, Hap. Nu e vorba de vârstă, ci de cunoştinţe. Fii răbdător. Ai ce învăţa, chiar dacă e vorba doar să stivuieşti lemnul. Înveţi ceva chiar şi numai uitându-te la el, în etapa asta. În plus, e un lucru care trebuie făcut. Cine altcineva să-l facă?

Mă asculta cu privirea în pământ, tăcut, dar nemulţumit.

– Crezi că ţi-ar fi mai bine dacă ai sta aici, cu ceilalţi ucenici, şi nu la Jinna?

Şi-a ridicat brusc ochii şi m-a privit cu groază şi disperare.

– Nu! De ce spui asta?

– Pentru că am aflat că aşa se obişnuieşte. Poate, dacă ai locui aici, ţi-ar fi mai uşor. Nu ai de mers aşa de mult ca să ajungi la timp dimineaţa şi...

– Aş înnebuni dacă ar trebui să şi locuiesc, nu doar să fac pe ucenicul aici! Ştiu de la ceilalţi băieţi cum e. Primesc acelaşi fel de mâncare în fiecare zi, iar nevasta lui Gindast numără lumânările, ca să se asigure că nu le aprind noaptea. Trebuie să-şi aerisească aşternutul, să-şi spele singuri păturile şi lenjeria de corp în fiecare săptămână, ca să nu mai zic că meşterul îi ţine la lucru în plus, la sfârşitul zilei, ca să adune cu lopata rumeguşul pentru grădina de trandafiri a nevestei lui, să aducă surcelele pentru foc şi...

– Nu mi se pare chiar atât de rău, l-am întrerupt, văzând că nu face decât să se înfurie mai mult. Sunt deprinşi cu disciplina. La fel ca războinicii, la instrucţie. Nu ţi-ar strica nici ţie, Hap.

Şi-a deschis larg braţele, cu mânie.

– Dar nici nu mi-ar ajuta la nimic. Dacă aș fi vrut să câștig folosindu-mi doar forța brațelor, atunci, da, m-aș aștepta să fiu dresat ca un animal fără minte. Dar eu la altceva m-am așteptat de la ucenicie.

– Atunci ai hotărât că meseria asta nu ți se potrivește? l-am întrebat, așteptându-i răspunsul cu sufletul la gură.

Dacă se răzgândise, habar n-aveam ce să fac cu el. Nu puteam nici să-l iau cu mine la Buckkeep, nici să-l trimit singur înapoi, la coliba noastră.

Mi-a răspuns în silă:

– Nu. Nu m-am răzgândit. E meseria pe care mi-o doresc. Dar ar face bine să înceapă să mă învețe ceva cât de curând, altfel...

Am așteptat să-mi spună ce însemna „altfel", dar n-a continuat. Nici el nu avea idee ce-ar fi putut să facă dacă ar pleca de la Gindast, așa că i-am luat tăcerea drept semn bun.

– Mă bucur că nu te-ai răzgândit. Încearcă să fii mai umil, mai răbdător, să lucrezi bine, să asculți și să înveți. Cred că, dacă vei face așa și-ți vei dovedi istețimea, vei primi în curând sarcini mai interesante. Și voi încerca să mă întâlnesc cu tine diseară, dar nu îndrăznesc să-ți promit nimic. Lordul Auriu îmi dă întruna de lucru și greu am timp pentru mine. Știi unde e cârciuma *Trei Pânze?*

– Da, dar hai să nu ne întâlnim acolo. Mai bine la *Porcul Pârlit.* E foarte aproape de Jinna.

– Și? am insistat, știind că mai avea el un motiv să schimbe locul de întâlnire.

– Și poți s-o cunoști pe Svanja. Locuiește în apropiere și mă așteaptă. Dacă poate, vine și ea acolo.

– Dacă poate s-o șteargă de acasă?

– Păi... cam așa. Pe mama ei n-o deranjează, dar tatăl ei mă urăște.

– Nu-i cel mai bun început când curtezi o fată, Hap. Ce-ai făcut de te urăște?

– I-am sărutat fata.

A rânjit șmecherește și m-a făcut să râd, deși nu-mi venea.

– E și ăsta un lucru pe care o să-l discutăm diseară. Cred că ești prea tânăr ca să curtezi o fată. Mai bine așteaptă până-ți deprinzi meseria și știi cu ce-o să-ți ții nevasta. Poate că atunci tatăl ei o să se mai supere dacă-o să-i furi fetei câte-un sărut. Dacă sunt liber diseară, ne vedem acolo.

A părut ceva mai potolit când și-a fluturat mâna în semn de rămas-bun și s-a întors la stiva de lemne. Dar am plecat cu inima mai grea decât venisem. Jinna avea dreptate. Viața de la oraș îmi schimba fiul în feluri pe care nu le bănuisem. Nu simțeam că îmi ascultase sfatul, cu atât mai puțin că urma să-l respecte. Ei... Poate că la întâlnirea noastră din seara aceea aveam să mă port mai ferm cu el.

Încă nu ieșisem din oraș când au început să cadă primii fulgi. După ce am ajuns pe drumul abrupt care șerpuia până la castel, ninsoarea s-a întețit, deasă și moale. M-am oprit de câteva ori și m-am retras la marginea drumului, ca să mă uit în spate, dar n-am văzut pe nimeni în urma mea. Nu avea sens ca Pestriții să mă amenințe și apoi să dispară. Ar fi trebuit fie să mă omoare, fie să mă ia ostatic. Am încercat să mă pun în pielea lor, să găsesc un motiv pentru care și-ar fi lăsat prada să umble liberă. Când am ajuns la porțile castelului, pe jos se așternuse un covor alb gros, iar vântul șuiera printre vârfurile copacilor. Zăpada adusese cu ea și înserarea timpurie. Avea să fie o noapte sumbră și m-am bucurat că urma s-o petrec în castel.

La intrarea în coridorul care trecea pe lângă bucătărie și camera gărzilor, am bătut din picioare ca să-mi scutur cizmele de zăpadă. Mirosea a supă de vită și pâine proaspătă, iar în camera gărzilor, a lână udă. Eram obosit și aș fi vrut să intru acolo, să mănânc mâncarea simplă a oștenilor, să râd de glumele lor deșucheate și de apucăturile lor neprotocolare. Dar mi-am îndreptat spatele și am grăbit pasul către odăile Lordului Auriu. Nu era acasă. Mi-am amintit că îmi spusese că merge să joace un joc cu favoritul reginei. Am presupus că trebuia să-l caut acolo. M-am dus în camera mea, ca să-mi scot mantia umedă, și am găsit o bucată de pergament pe pat. Pe ea se lăfăia un singur cuvânt: „Sus".

Câteva minute mai târziu, intram în camera lui Chade din turn. N-am găsit pe nimeni nici acolo, însă pe scaunul meu mă aşteptau haine calde şi o mantie grea, din lână verde, cu o glugă mult prea largă. Pe exterior am văzut un blazon necunoscut mie, o nutrie. Mantia era bizară, avea două feţe, una fiind dintr-o ţesătură simplă, de culoarea albastră, a servitorilor. Lângă ea, am văzut un sac de piele pentru călătorie, cu mâncare şi o sticlă de rachiu în el. Dedesubt, împăturit, era un toc din piele pentru manuscrise. Peste toate trona un bilet scris de Chade: „Ceata lui Heffam patrulează la noapte; iese pe poarta dinspre nord. Alătură-te oştenilor şi pe urmă vezi-ţi de drumul tău. Sper să nu te superi că pierzi Festivalul Recoltei. Întoarce-te cât de repede poţi, te rog."

Am pufnit în sinea mea. Festivalul Recoltei. În copilărie, de-abia îl aşteptam. Acum şi uitasem că se apropia. Ceremonia de logodnă a prinţului fusese planificată, fără îndoială intenţionat, înainte de sărbătoarea belşugului în Buckkeep. O ratasem şi în ultimii cincisprezece ani, ce mai conta încă o dată?

La marginea mesei de lucru era o tavă plină cu mâncare: carne rece, brânză, pâine şi bere. Am hotărât că mă puteam bizui pe Chade, care-mi aranjase plecarea vremelnică din serviciul Lordului Auriu. Nu aveam timp să-l caut şi să-i spun că plec şi nici nu voiam să-i las un bilet – n-ar fi fost sigur. M-am gândit, cu regret, că iarăşi nu ajung să mă întâlnesc cu Hap, apoi mi-am zis că îl prevenisem că s-ar putea să nu vin. Prilejul brusc de a mă apuca singur de o treabă îmi surâdea. Voiam să-mi alung bănuiala obsedantă că Pestriţii îmi descoperiseră sălaşul. Chiar şi să aflu că mi-l găsiseră tot era mai bine decât să trăiesc cu nesiguranţa în suflet.

Am mâncat şi mi-am schimbat hainele. Când a apus soarele, eram deja călare pe Negruţa şi mă apropiam de poarta de nord. Îmi trăsesem bine gluga în josul frunţii, ca să mă feresc de vântul muşcător şi de fulgii care mă orbeau. La poartă se adunaseră şi alţi călăreţi anonimi, cu mantii verzi, unii plângându-se furioşi că trebuie să plece în patrulare în toiul festivităţilor de logodnă şi al sărbătorii recoltei. M-am tras mai aproape de ei şi am dat din cap în tăcere, compătimindu-l un bărbat care-i amuza pe ceilalţi cu

necazurile lui. A început o poveste lungă, despre o femeie, cea mai iubitoare și mai inimoasă femeie din lume, care avea să-l aștepte zadarnic într-o cârciumă din Buckkeep în seara aceea. Eu m-am mulțumit să-mi trag calul lângă el și să-l las să vorbească. S-au adunat și alții în jurul nostru. În lumina tot mai slabă și printre vârtejurile de fulgi, călăreți nedeslușiți se ghemuiau pe sub mantii și glugi. Eșarfele și întunericul ne ascundeau fețele.

Soarele apusese, făcând loc nopții, înainte de apariția lui Heffam. Arăta la fel de iritat ca oamenii lui și ne-a anunțat brusc că urma să călărim spre First Ford, să schimbăm gărzile de acolo pe timpul nopții și să ne începem turul obișnuit al drumurilor principale a doua zi dimineața. Părea că știe foarte bine ce are de făcut. Ne-am aliniat în două rânduri strâmbe în spatele lui. Eu m-am îngrijit să rămân cât mai în urmă. Apoi, Heffam ne-a condus afară pe poartă, în viscolul nopții. O vreme, am urmat o cărare abruptă, după care am cotit și am luat-o pe drumul paralel cu râul Buck, care avea să ne ducă spre răsărit, de-a lungul apei.

Când am lăsat mult în urmă luminile castelului, am ținut-o pe Negruța la pas mărunt. Nu-i plăcea nici vremea rea, nici bezna, așa că s-a bucurat să meargă mai încet. La un moment dat, am oprit-o și am descălecat, sub pretextul că vreau să strâng o curea slăbită. Fără să se sinchisească de mine, patrula a continuat să înainteze prin viscolul învăluitor. Am încălecat din nou, am ajuns-o și am rămas ultimul om din trupă. Pe urmă am mărit treptat distanța față de ceilalți. Când, în cele din urmă, am ajuns la o cotitură și ceilalți călăreți nu s-au mai văzut, am oprit-o pe Negruța. Am descălecat din nou și am început să mă joc cu curelele de la șa. Am rămas în așteptare, cu speranța că vremea rea îmi va ascunde absența. Când n-a venit nimeni să vadă de ce zăbovesc, am întors mantia pe dos, m-am suit iar pe Negruța și am luat-o înapoi pe drumul pe care venisem.

Așa cum mă învățase Chade, m-am grăbit, dar întârzierile erau inevitabile. A trebuit să aștept după bacul din zori, apoi vântul, furtuna de zăpadă și gheața care mărginea malurile și punțile au încetinit încărcarea și trecerea pe malul celălalt. Ajuns dincolo,

am constatat că drumul era mai lat şi mai bine întreţinut, dar şi mai circulat decât îmi aminteam. De-a lungul lui se întindea o aşezare negustorească prosperă, cu cârciumi şi case construite pe piloni, ca să nu le ia apa în timpul inundaţiilor obişnuite sau al celor din timpul furtunilor. Pe la miezul zilei, îl lăsasem deja mult în urmă.

Drumul spre casă a fost lipsit de evenimente în sensul obişnuit al cuvântului. M-am odihnit de câteva ori în hanuri mici, care nu se distingeau prin nimic neobişnuit. Doar la unul din ele mi-a fost tulburată odihna de peste noapte. La început, visul a fost liniştit. Un cămin cald, zgomotele unei familii în care toţi îşi vedeau de treburile serii.

– *Uf, jos din poala mea, fetiţo. Eşti mult prea mare să te mai ţin în braţe.*

– *N-o să fiu niciodată prea mare pentru poala tatii.* Îi stătea râsul în glas. *Ce meştereşti?*

– *Repar pantoful mamei tale. Sau încerc să-l repar. Hai, pune-mi aţa în ac. Din cauza luminii, gaura acului mi se tot plimbă prin faţa ochilor şi n-o mai văd. Ochii tineri o găsesc mai repede.*

Asta mă trezise. Groaza că tati recunoştea că îl lasă ochii. Am încercat să alung gândul înainte de a cădea iar într-un somn iepuresc.

Nimeni nu mi-a remarcat trecerea. Am avut timp să îmbunătăţesc apucăturile Negruţei; ne-am pus amândoi voinţa la încercare în mai multe feluri. Vremea rămânea urâtă. Nopţile aduceau ninsoare sau lapoviţă. Când viscolul se înmuia puţin în timpul zilei, soarele palid nu făcea decât să topească zăpada de pe drum şi s-o transforme în noroi şi zoaie, care deveneau gheţuş periculos a doua zi dimineaţa. Nu era o vreme plăcută pentru călătorie.

Însă frigul care m-a asaltat pe drum nu avea de-a face numai cu vremea. Nu mai aveam un lup care să mi-o ia înainte, să vadă dacă am cale liberă, sau să dea o tură în spate, să vadă dacă suntem urmăriţi. Acum nu mă mai puteam bizui decât pe simţurile şi pe sabia mea pentru protecţie. Mă simţeam dezgolit şi parcă lipsea ceva din mine.

Soarele a străpuns norii în după-amiaza când am ajuns la cărăruia care ducea la coliba mea. Ninsoarea încetase, iar căldura prea puțină a zilei preschimba stratul cel mai proaspăt de zăpadă într-o masă grea și umedă. Bufniturile care se auzeau când și când din pădure dădeau de veste că o parte din crengi se scuturau de povara lor albă. Pe cărarea moale nu se vedeau decât urme de iepuri și gropi lăsate de zăpada căzută din copaci. Mi-a mai venit inima la loc.

Dar, când am ajuns în colibă, m-a cuprins din nou neliniștea. Sigur fusese cineva acolo, și nu de multă vreme. Ușa era deschisă. Umflăturile denivelate de sub stratul de zăpadă erau formele rotunjite ale mobilei și lucrurilor mele, aruncate grămadă în curte. Bucăți de pergament ieșeau din zăpada care, acolo, era bătătorită și deloc uniformă sub stratul cel mai nou. Gardul din jurul grădinii de legume fusese dărâmat, la fel și talismanul Jinnei, agățat pe o creangă bifurcată. Mi-am ținut calul pe loc un timp, în tăcere, încercând să nu mă sinchisesc de ceea ce-mi vedeau ochii. Pe urmă am descălecat și m-am apropiat mai mult de colibă.

Nu se afla nimeni înăuntru. Era frig și întuneric. Mi-a trezit o amintire, apoi m-a străbătut fiorul unei presimțiri sumbre. Ceva asemănător simțisem mai demult, când mă întorsesem într-o cocioabă prădată de neoameni. În lumina foarte slabă, am deslușit urme noroioase lăsate de picioare de porc. Mai multe animale curioase îmi cercetaseră coliba. Am văzut și urme de bocanci murdari, în zigzag, semn că ieșise și intrase cineva de mai multe ori.

Mi se furase orice lucru folositor care putea fi cărat cu mâinile. Păturile de pe paturi, alimentele afumate și conservate de pe căpriori, oalele de pe căminul de gătit – toate dispăruseră. Focul fusese aprins cu câteva manuscrise. Cineva și mâncase acolo, probabil desfătându-se cu proviziile adunate de mine și Hap pentru iarnă. Pe cămin zăceau împrăștiate oase de pește. Bănuiam cine mă vizitase. Urmele de porci erau cel mai bun indiciu.

Mai aveam masa de scris; vecinul meu analfabet n-ar fi avut ce face cu ea. În micul meu birou, călimările fuseseră răsturnate,

manuscrisele deschise, apoi aruncate la o parte. Asta m-a îngrijorat. În dezordinea aceea, nu-mi puteam da seama dacă și care dintre ele mi se furaseră, nici dacă, pe lângă vecinul porcar, mai răscoliseră pe-acolo și Pestriții. Harta lui Verity atârna încă, strâmbă, pe perete. M-am mirat că mi-a tresărit atât de tare inima când am văzut-o neatinsă. Nu știusem că o prețuiam atât de mult. Am dat-o jos, am făcut-o sul și am purtat-o cu mine cât am explorat dezastrul din casă. M-am forțat să cercetez atent fiecare odaie, dar și grajdul și bucătăria, înainte de a aduna lucrurile pe care voiam să le iau cu mine.

Mica provizie de cereale și unelte dispăruseră din hambar. Șopronul meu de lucru era depozit de obiecte netrebuincioase hoților. Nu părea să fi fost lucrarea Pestriților. Bănuiala că mă prădase vecinul răutăcios care locuia în vale și mă acuzase cândva că-i furasem purceii devenise certitudine. Când plecasem de acasă, în mare grabă, îi cerusem lui Hap să-i ducă lui găinile, nu pentru că mi-ar fi fost simpatic, ci pentru că știam că avea să le păstreze și să le dea de mâncare pentru ouă. Mi se păruse o idee mai bună decât să le las pradă animalelor sălbatice. Dar, desigur, vecinul își dăduse astfel seama că urma să lipsim vreme îndelungată. Cu pumnii încleștați, mi-am plimbat privirea prin grajdul mic. Mă îndoiam că aveam să mă întorc acolo. Chiar dacă aș mai fi avut uneltele, tot aș fi plecat fără ele. La ce mi-ar fi folosit acum sapa sau cazmaua? Totuși, furtul era o nelegiuire greu de trecut cu vederea. Dorința de răzbunare ardea în mine chiar în timp ce-mi spuneam că nu am timp, că hoțul probabil îmi făcuse o favoare răscolindu-mi casa înainte s-o facă Pestriții.

Am dus-o pe Negruța în grajd și i-am dat mâna de fân rămasă. I-am adus și o găleată cu apă. Pe urmă mi-am început munca de salvare și distrugere.

Grămada de sub zăpadă s-a dovedit a fi un schelet de pat, masa și scaunele mele și câteva rafturi. Probabil hoțul intenționa să revină după ele cu o căruță. Aveam să le dau foc. Le-am curățat puțin de zăpadă, m-am uitat cu părere de rău la căpriorul în plin salt cioplit de bufon pe masă și m-am dus în colibă după lemn uscat, ca să aprind focul. Salteaua de paie de pe patul meu,

aruncată pe jos, a fost numai bună. În foarte scurtă vreme, încinsesem un foc zdravăn.

Am încercat să fiu metodic. Cât am mai avut lumină de zi, am adunat cu osteneală fiecare manuscris care fusese aruncat în curte. Unele erau complet distruse de umezeală, altele, rupte și călcate de copite noroioase, din altele rămăseseră numai fragmente. Ascultând sfatul lui Chade, pe unele am încercat să le netezesc și să le fac sul, chiar dacă erau doar bucăți, dar pe cele mai multe le-am aruncat fără milă în foc. Am răscolit zăpada cu piciorul, până când m-am asigurat că nu rămăsese nicio scriere de-a mea în curte.

Se întunecase bine. În colibă, am aprins focul, ca să am lumină, dar și căldură. Și m-am apucat de treabă în interior. Am azvârlit în flăcări cea mai mare parte a lucrurilor. Am ars, de-a valma, hainele de lucru vechi, uneltele mele de scris, cârligul de tras cizmele din picior și altele, de tot soiul. Am fost mai îngăduitor cu lucrurile lui Hap, știind că un titirez cu care nu se mai jucase de multă vreme însemna totuși mult pentru el. Am făcut un sac dintr-o mantie veche și am umplut-o cu obiectele care știam că-i plac. Pe urmă m-am așezat lângă foc și am luat la mână toate manuscrisele din suport. Erau mult mai multe decât mă așteptasem și decât aș fi putut duce cu mine.

Le-am salvat mai întâi pe cele nescrise de mine. Harta lui Verity am pus-o în toc, urmată de pergamente aduse din călătoriile mele și primite de la Starling. Câteva dintre acestea erau foarte vechi și rare. M-am bucurat că le-am găsit intacte și m-am hotărât să le fac copii după întoarcerea la Buckkeep. Dar cu celelalte am fost necruțător. Nimic din ceea ce ieșise din condeiul meu n-a scăpat necercetat. Manuscrisele despre plantele medicinale, cu ilustrațiile mele meticuloase, au hrănit flăcările. Informațiile acelea le aveam încă în minte. Dacă erau importante, le puteam rescrie. N-am păstrat decât foarte puține. Am vârât în sac, în ciuda judecății mele sănătoase, nu numai scrierile mele despre vremea petrecută în Regatul Munților, ci și cugetări personale despre viața mea. Am citit câteva dintre ele în fugă și m-am înroșit. Puerile și siropoase, autocompătimitoare și pline

de presupuneri măreţe despre importanţa mea şi de cuvinte pompoase despre fapte pe care eram hotărât să nu le mai repet niciodată. Oare cine fusesem când scrisesem aşa ceva?

Manuscrisele mele despre Meşteşug şi Har au intrat în toc, precum şi lunga istorisire despre călătoria în Regatul Munţilor şi pe tărâmul Străbunilor şi despre înălţarea lui Verity-Dragonul. Am ars încercările mele în versuri despre Molly, ca să se mistuie într-o ultimă răbufnire a pasiunii. La fel am făcut cu tot ce scrisesem ca să-l ajut pe Hap să înveţe literele şi cifrele. Mi-am selectat la sânge manuscrisele, dar tot rămăseseră prea multe. Le-am luat încă o dată la cercetat, cu şi mai multă meticulozitate şi în cele din urmă am reuşit să închid tocul.

M-am ridicat, am strâns din pleoape şi m-am străduit să-mi amintesc: mai existau şi altele? Mi-am spus că încercam ceva lipsit de speranţă. Pe unele avusesem bunul-simţ să le distrug la două-trei zile după ce le scrisesem. Pe altele i le trimisesem lui Chade, prin Starling. Nu mai ştiam dacă lipsea vreunul. Cere-i unui om să-şi aducă aminte tot ceea ce a scris de-a lungul a cincisprezece ani din viaţa lui şi sigur va uita câte ceva. Oare pusesem vreodată pe hârtie ceva despre timpul petrecut cu Rolf cel Negru în comunitatea Sângelui Străvechi? Sigur scrisesem despre lunile acelea, dar oare într-un manuscris separat sau îmi aminteam doar fragmente despre ele, intercalate în alte scrieri? Nu mai eram sigur. Şi nu aveam de unde să ştiu cu ce hârtii îşi aprinsese porcarul focul. Am oftat. Am cedat. Făcusem tot ce îmi stătuse în puteri. Pe viitor, aveam să ţin cu mai multă atenţie socoteala întâmplărilor pe care le încredinţam hârtiei.

Am ieşit din nou în curte şi am aruncat în foc bucăţile rămase din mobila arsă deja. Vântul şi ninsoarea aveau să-l stingă în curând, dar căpriorul în salt era deja distrus. Restul nu mai conta. Am revenit în coliba care fusese casa mea atâţia ani la rând. Nu lăsasem intact niciun obiect personal. Ştersesem orice urmă a prezenţei mele. M-am gândit să dau foc şi colibei, dar m-am răzgândit. Acolo o găsisem când venisem şi acolo să

rămână și după plecarea mea. Poate avea să-i fie de folos altcuiva ajuns la ananghie.

Am înșeuat-o iarăși pe Negruța și am scos-o din padoc. Am împovărat-o cu tocul cu manuscrise și bocceaua cu lucrurile lui Hap, cărora le adăugasem două vase bine închise, unul cu scoarță de spiriduș măcinată și altul cu carryme. Apoi am încălecat și mi-am lăsat în urmă acea parte a vieții. Trecutul meu ardea aruncând înaintea noastră umbre șerpuitoare stranii în vreme ce ne croiam drum prin viscolul renăscut.

Capitolul VII

LECȚII

Așa se formează cele mai izbutite coterii. Maestrul Meșteșugului îi adună pe aceia pe care îi va instrui. Trebuie să fie cel puțin șase la număr, dar e bine să se strângă mai mulți, dacă are de unde. Maestrul îi va chema zilnic pe toți, nu numai pentru lecții, ci și ca să mănânce și să se distreze împreună și chiar ca să doarmă în aceeași încăpere, dacă va considera astfel că nu le va abate atenția și nu va da naștere unor rivalități. Lasă-i să stea mult timp împreună și să-și formeze nestânjeniți propriile legături și, la sfârșitul anului, coteria se va fi alcătuit singură. Iar cei care nu și-au creat legături îl vor sluji pe rege ca Singuratici.

Unor maeștri le poate veni greu să nu îndrume formarea coteriei. E tentant să-i grupezi pe cei mai buni cu cei mai buni și să-i ignori pe cei care par mai înceți ori au o fire mai dificilă. Un maestru înțelept se va feri de așa ceva, căci numai o coterie știe ce puteri va împrumuta de la fiecare membru al său. Cel care pare mărginit poate da stabilitate și domoli impulsurile cu prudența lui. Iar cel dificil poate avea și sclipiri ale inspirației. Fiecare coterie își va afla singură membrii și își va alege singură conducătorul.

Maestrul Oklef al Meșteșugului, Coteriile, în traducerea lui TREEKNEE

– Unde-ai fost? m-a luat la rost Dutiful, intrând în camera din turn.

A închis bine ușa după el și a venit în mijlocul camerei, cu brațele încrucișate la piept. M-am ridicat încet de pe scaunul lui Verity. Privisem crestele înspumate ale valurilor. Am simțit nerăbdare și iritare în vocea prințului meu și i-am văzut chipul încruntat. Nu părea cel mai fericit început al relației noastre ca dascăl și învățăcel.

– Bună dimineața, prințe Dutiful.

Asemenea unui mânz, s-a încordat și și-a lăsat capul pe spate. Apoi s-a controlat. A inspirat adânc și a luat-o de la început:

– Bună dimineața, Tom Badgerlock. A trecut ceva timp de când nu te-am văzut.

– Treburi personale importante m-au trimis în afara orașului Buckkeep pentru o vreme. Acum le-am rezolvat și mă aștept ca în restul iernii să fiu mereu la dispoziția ta.

– Mulțumesc. Bănuiesc că nici nu pot să-ți cer mai mult de-atât, a adăugat, ca și când ar fi ținut neapărat să-și verse și ultima fărâmă de supărare.

Mi-am reținut zâmbetul.

– Ai putea cere, dar n-ai primi.

Pe chip i-a răsărit zâmbetul lui Verity.

– De unde vii? Nimeni din castelul ăsta n-ar îndrăzni să-mi vorbească așa.

M-am prefăcut că-i înțelesesem greșit întrebarea:

– A trebuit să dau o fugă până acasă, ca să-mi aduc încoace o parte din lucruri și să-mi arunc altele. Nu-mi place să las treburi neterminate. Le-am pus la punct. Acum sunt aici, la Buckkeep, și urmează să-ți fiu dascăl. Așadar, cu ce începem?

Întrebarea a părut să-l stânjenească. Și-a rotit privirea prin cameră. Chade adusese în Turnul de Veghe tot felul de mărunțișuri și mai multă mobilă decât pe vremea când îl folosea Verity ca punct de observație și de luptă cu Meșteșugul său împotriva Piraților Corăbiilor Roșii. În dimineața aceea adăugasem și eu ceva: harta celor Șase Ducate folosită cândva de Verity atârna

acum pe perete. În mijlocul încăperii era o masă mare, din lemn greu, închis la culoare. Patru scaune masive păreau ghemuite în jurul ei. L-am compătimit pe omul nevoit să le aducă acolo pe scara îngustă, șerpuitoare. Lângă unul din pereții curbați se afla un suport pe care se înghesuiau nenumărate manuscrise. Chade ar fi zis, cu siguranță, că sunt așezate în perfectă ordine, dar eu n-am reușit să descopăr niciodată după ce logică își grupa el pergamentele. Mai erau și câteva scrinuri bine încuiate, care adăposteau scrierile Maestrei Solicity despre Meșteșug. Și eu, și Chade le consideram prea periculoase ca să fie lăsate la vedere și să le citească orice ochi curios. Chiar și acum stătea cineva de pază la baza treptelor turnului. În cameră nu puteau intra decât sfetnicul Chade, prințul și regina. Nu voiam să riscăm să pierdem din nou controlul bibliotecii cu manuscrise.

Cu mulți ani în urmă, după moartea Maestrei Solicity, toate acele scrieri îi rămăseseră lui Galen, ucenicul ei. El ceruse să-i ia locul, ca maestru, deși instruirea nu i se încheiase. Se presupunea că „întregise" instruirea prinților Chivalry și Verity, dar Chade și cu mine bănuiam că le trunchiase înadins inițierea în Meșteșug. Pe urmă nu mai dăduse lecții nimănui, decât după ce îi ceruse regele Shrewd să alcătuiască o coterie. Cât fusese Galen Maestru al Meșteșugului, nimeni altcineva nu văzuse manuscrisele. În cele din urmă, începuse să le nege existența. După moartea lui, nu se găsise nici urmă de ele.

Nu știu cum ajunseseră pe mâna lui Regal, pretendentul la tron. În final, după ce a murit și el, au fost recuperate și redate reginei, care i le-a predat lui Chade, ca să le păstreze în siguranță. Și el, și eu bănuiam că biblioteca fusese cândva mult mai mare. Chade venise cu ipoteza că multe dintre cele mai importante manuscrise care tratau despre Meșteșug, dragoni și Străbuni le fuseseră vândute negustorilor din Insulele Străine în zilele de început ale raidurilor Corăbiilor Roșii. Cu siguranță că nici Regal, nici Galen nu consideraseră că datorează loialitate ducatelor de coastă, care sufereau din cauza piraților. Poate că fuseseră destul de lipsiți de scrupule ca să facă negoț cu călăii noștri sau cu intermediarii

lor. Manuscrisele îi aduseseră cu siguranță bani frumoși lui Regal. Pe vremea când tezaurul celor Șase Ducate aproape că secase, el nu părea să ducă lipsă de bani ca să se distreze și să câștige loialitatea ducatelor de interior. Iar Piraților Corăbiilor Roșii trebuie să fi aflat de undeva despre Meșteșug și despre posibilele întrebuințări ale pietrei negre a Meșteșugului. Nu era exclus ca tot dintr-unul din manuscrisele acelea înstrăinate să fi învățat cum să facă din oameni neoameni. Dar era foarte puțin probabil ca eu sau Chade să putem dovedi așa ceva.

Glasul prințului m-a readus în prezent:

– Credeam că ai plănuit totul. Cu ce să începem și restul...

Nesiguranța din vocea lui era chinuitoare. Aș fi dat orice să-l liniștesc, dar am hotărât să fiu cinstit cu el.

– Ia un scaun și vino lângă mine, i-am propus.

M-am așezat pe vechiul loc al lui Verity. În prima clipă, Dutiful s-a holbat nedumerit la mine. Pe urmă a traversat camera, a luat unul din scaunele masive și l-a adus cu greu lângă mine. Nu i-am spus nimic când s-a așezat. Nu uitasem de diferența de rang dintre noi, dar mă hotărâsem deja ca, în camera aceea, să-l tratez ca pe un învățăcel, nu ca pe prințul meu. Am șovăit o clipă, întrebându-mă dacă vorbindu-i sincer nu mi-aș submina autoritatea asupra lui. Dar am tras aer adânc în piept și am făcut-o:

– Prințul meu, cu aproape douăzeci de ani în urmă, am stat în camera asta lângă scaunul tatălui tău, așezat pe podea. El stătea aici, pe scaun, se uita la apă și își întrebuința Meșteșugul. Își folosea talentul fără cruțare atât împotriva dușmanului, cât și a propriei sale sănătăți. De aici își întărea mintea ca s-o trimită în explorare, să le dea de urmă Corăbiilor Roșii și echipajelor lor înainte să ajungă la țărmurile noastre și să le prade. Se alia cu marea și cu vremea rea împotriva lor, derutându-i pe corăbieri, ca să li se ciocnească vasele de stânci, sau le insufla căpitanilor o încredere falsă, care îi trimitea direct în vâltoarea furtunii.

– Sunt sigur că ai auzit de Galen, Maestrul Meșteșugului. Trebuia să adune și să instruiască o coterie, un grup unit de oameni cu talent la Meșteșug, care să-și pună forța și talentul la

dispoziția viitorului rege Verity, împotriva Corăbiilor Roșii. A format-o, într-adevăr, dar membrii ei erau niște prefăcuți, credincioși lui Regal, fratele mai tânăr și mai ambițios al lui Verity. În loc să-l sprijine pe tatăl tău în eforturile sale, îl împiedicau. Întârziau mesajele sau nu le transmiteau deloc. L-au făcut să pară nepriceput. Ca să nu mai fie loiali ducilor, le-au dat supușii pe mâna piraților, care-i omorau sau îi preschimbau în neoameni.

Prințul nu-și lua ochii de la mine. Nu eram în stare să-i întâlnesc privirea. Mă uitam dincolo de el, pe ferestrele înalte, la talazurile cenușii. Mi-am luat inima în dinți și am pășit pe cărarea periculoasă dintre adevărul crud și minciuna lașă:

– Am fost unul dintre elevii lui Galen. Din cauză că eram copil din flori, mă disprețuia. Am învățat de la el cât am putut, dar mi-a fost un dascăl crud și nedrept, care mă ținea la distanță de cunoștințele pe care nu voia să mi le împărtășească. Sub tutela sa brutală, am învățat numai bazele Meșteșugului, altceva, nimic. Nu-mi puteam controla talentul, așa că am dat greș. M-a gonit împreună cu ceilalți învățăcei care nu se ridicau la nivelul pretențiilor sale. Am rămas servitor în turn. Când tatăl tău venea aici și lucra până la istovire, i se aducea de mâncare; asta era sarcina mea. Și aici am descoperit, prin mâna providenței, că, deși eu nu știam să-mi întrebuințez Meșteșugul, el se putea folosi de puterea mea. Iar mai târziu, în scurtele momente pe care mi le-a putut oferi, m-a învățat ce știa el despre Meșteșug.

Am întors privirea către Dutiful și am așteptat. Mă cerceta cu ochii lui negri.

– Când a plecat în aventura lui, l-ai însoțit?

Am clătinat din cap și i-am răspuns sincer:

– Nu. Eram prea tânăr și mi-a interzis.

– Dar n-ai încercat să-l cauți pe urmă?

Nu-i venea să creadă, imaginația lui era aprinsă de ceea ce știa că ar fi făcut el, dacă ar fi fost în locul meu. Mi-a fost greu să rostesc următoarele cuvinte:

– Nimeni nu știa unde plecase, nici pe ce drumuri.

Mi-am ținut răsuflarea, sperând că va înceta cu întrebările. Nu voiam să-l mint.

Și-a luat ochii de la mine ca să privească marea. Îl dezamăgisem.

– Mă întreb cum ar fi fost dacă plecai cu el.

Mă gândisem adesea că, dacă aș fi plecat, regina Kettricken n-ar fi supraviețuit sub domnia lui Regal la Buckkeep. Dar lui i-am spus altceva:

– Nu o dată m-am întrebat și eu același lucru, prințul meu. Dar nu avem de unde să știm ce s-ar fi întâmplat. Poate că l-aș fi ajutat, dar, privind înapoi la zilele acelea, era foarte posibil să-i fi fost mai degrabă o piedică. Eram foarte tânăr, iute din fire și greu de stăpânit. Am tras adânc aer în piept și am îndreptat conversația în direcția pe care o doream. Îți spun aceste lucruri ca să mă asigur că înțelegi bine că nu sunt maestru al Meșteșugului. Nu am studiat toate manuscrisele de aici... Am citit doar câteva. Așa că, într-un fel, suntem învățăcei amândoi. Îmi voi da toată silința să învăț din ele, pe măsură ce îți arăt ceea ce știu. Pornim împreună pe un drum primejdios. M-ai înțeles?

– Da. Și cu Harul cum rămâne?

N-aș fi vrut să vorbesc despre el în ziua aceea.

– Am aflat că am Har tot așa cum ai aflat și tu, din întâmplare, când m-am legat de un cățeluș. Eram deja om în toată firea când am cunoscut un bărbat care a încercat să-mi ordoneze cunoștințele despre Har. Și de data aceea timpul mi-a fost dușman. Am învățat multe de la el, dar nu tot ceea ce trebuie știut... mult mai puțin, ca să fiu sincer. Așa că, încă o dată, te voi învăța ceea ce știu. Însă dascălul tău nu va avea cunoștințe desăvârșite.

– Încrederea ta mă inspiră, a șoptit el sumbru. O clipă mai târziu, a izbucnit în râs. Ce mai pereche facem, împleticindu-ne braț la braț. Cu ce începem?

– Mă tem, prințul meu, că va trebui să începem făcând mai întâi un pas înapoi. Trebuie să te dezveți de ceea ce ai învățat singur. Îți dai seamă că, atunci când îți încerci Meșteșugul, îl amesteci cu Harul?

S-a uitat pierdut la mine. După o clipă de descurajare, m-am grăbit să adaug:

– Primul pas va fi să separăm cele două magii.

De parcă aș fi știut cum. Nici măcar nu eram sigur că propriile mele magii nu se amestecau între ele. Un gând pe care l-am alungat.

– Aș vrea să te învăț mai întâi bazele Meșteșugului. Harul o să-l lăsăm puțin deoparte, ca să nu ne încurcăm.

– Ai mai cunoscut și alții la fel cu noi?

Mă punea din nou în încurcătură.

– În ce privință la fel?

– Și cu Har, și cu Meșteșug.

Am inspirat și am expirat prelung. Să-i spun adevărul sau o minciună? Adevărul.

– Cred că am cunoscut cândva un bărbat, însă pe atunci nu mi-am dat seama că le avea pe amândouă. Cred că nici el nu știa ce face. Pe vremea aceea, mi s-a părut doar că are un Har foarte puternic. De atunci, m-am întrebat câteodată cât de bine știa ce se petrece între mine și lupul meu. Bănuiesc că avea ambele talente, dar le considera unul și același și le folosea deodată.

– Cine era?

N-ar fi trebuit să-i răspund deloc.

– Ți-am spus, a fost cu foarte mult timp în urmă. Un bărbat care a încercat să mă ajute să învăț Harul. Acum hai să ne concentrăm pe ceea ce avem de făcut astăzi.

– Civil.

– Ce?

Mintea flăcăului sărea ca puricele, de la una la alta. Trebuia învățat să se concentreze.

– Civil a fost învățat să întrebuințeze Harul de când era copil mic. Poate că va accepta să mă învețe și pe mine. Cum deja știe că am Har, nu e ca și când mi-aș trăda secretul. Și...

Cred că expresia mea l-a făcut să tacă. Am așteptat până când am fost sigur că-mi pot controla spusele. Pe urmă am pretins că

sunt mai înțelept decât eram. Am încercat să ascult înainte de a răspunde.

– Povestește-mi despre Civil, i-am propus.

Pe urmă, văzând că nu-mi puteam struni îndeajuns limba, am adăugat:

– Spune-mi de ce crezi că poți avea încredere în el.

Nu mi-a răspuns imediat. S-a încruntat și a vorbit de parcă și-ar fi depănat amintirile din altă viață:

– L-am cunoscut când mi-a adus pisica. Așa cum știi, animalul a fost un dar de la familia Bresinga. Cred că Lady Bresinga mai venise la Buckkeep înainte, dar pe Civil nu-mi amintesc să-l fi văzut până atunci. Am simțit ceva straniu când mi-a oferit pisica... probabil fiindcă voia, evident, să fie bine îngrijită. Nu mi-a dat-o ca pe un cadou oarecare, ci ca pe o prietenă. Poate pentru că și el are Har. Mi-a făgăduit că mă învață să vânez cu ea și chiar a doua zi, dimineața, am ieșit împreună. Ne-am dus singuri, Tom, ca să n-abată nimeni altcineva atenția pisicii. Și chiar m-a învățat ce făgăduise, mai interesat de asta decât de faptul că-și petrecea timpul singur cu prințul Dutiful.

A tăcut câteva clipe, îmbujorându-se ușor.

– Poate-ți par îngâmfat, dar mă lovesc tot timpul de așa ceva. Accept o invitație care sună promițător, numai ca să descopăr că persoana care m-a invitat e mai interesată să-mi atragă atenția asupra ei decât să-i facem ceva împreună. Lady Wess m-a invitat la un spectacol de marionete dat de maeștrii păpușari din Tilth. S-a așezat lângă mine și, cât a ținut piesa, mi-a împuiat urechile cu o neînțelegere cu un vecin de-al ei în privința unei moșii. Civil nu s-a purtat așa. M-a învățat să vânez cu o pisică sălbatică. Nu crezi că, dacă mi-ar fi vrut răul, mi-ar fi făcut ceva atunci? Accidente de vânătoare se petrec tot timpul. Ar fi putut aranja să cad de pe o stâncă abruptă. Dar am vânat, și nu doar în dimineața aceea, ci în fiecare dimineață, în zori, în săptămâna cât a stat el la Buckkeep, și de fiecare dată a fost la fel, dar mai bine, pentru că începeam să mă pricep. Și cel mai bine a fost când a adus și pisica lui. Atunci chiar am crezut că mi-am găsit un prieten adevărat.

Vechiul truc al lui Chade mi-a fost de mare folos. Liniștea pune singură întrebările, care sunt greu de formulat, chiar și pe acelea pe care nu știi că trebuie să le pui.

– Așa că, atunci când... Atunci când am crezut că mă îndrăgostesc, că trebuie să fug de logodna asta, m-am dus la Civil. I-am trimis un mesaj. Înainte de a ne despărți, îmi spusese că, dacă vreodată putea face ceva pentru mine, nu trebuia decât să-i spun. Așa că i-am trimis mesajul și am primit și răspuns, mi-a explicat unde să merg și cine mă va ajuta. Dar aici e ceva putred, Tom. Civil zice acum că n-a primit niciun mesaj de la mine și nici nu mi-a trimis el vreunul. Iar eu, după ce am plecat din Buckkeep, nu l-am văzut deloc. Nici când am ajuns la Galeton, nici cât am stat acolo nu l-am întâlnit și n-am văzut-o nici pe Lady Bresinga. Am vorbit numai cu servitori. I-au găsit loc pisicii mele în crescătoria lor.

Dutiful tăcu. Mi-am dat seama că de data asta n-avea să continue dacă nu-l îmboldeam.

– Dar ai stat în conac?

– Da. Îmi fusese pregătită o cameră, însă nu cred că aripa aceea a clădirii era prea folosită. Toată lumea îmi spunea întruna că, dacă vreau să fug, trebuie păstrat secretul. Așa că mâncarea mi se aducea în cameră, iar când a ajuns la noi vestea că... că tu veneai după mine, s-a hotărât să plec din nou. Însă oamenii care trebuiau să mă ia cu ei nu sosiseră încă. Am ieșit cu pisica în noaptea aceea și... m-a găsit lupul tău.

A tăcut din nou.

– Mai departe știu ce s-a întâmplat, am spus, din milă pentru noi amândoi. Dar, ca să-mi alung dubiile, am mai pus o întrebare: Iar acum Civil spune că nici n-a știut că te aflai acolo?

– Întocmai. Nici el, nici mama lui. A jurat că n-au știut. Bănuiește că mesajul meu a fost interceptat de un servitor și dus altcuiva, care mi-a răspuns și a pus restul la cale.

– Și servitorul?

– A plecat de mult. S-a făcut nevăzut chiar în noaptea în care am plecat și eu de-acolo. Am numărat zilele scurse de-atunci și se pare că așa s-a întâmplat.

– Din câte văd, tu şi Civil aţi discutat mult despre asta.

Nu mi-am putut ascunde dezaprobarea din voce.

– Când Laudwine şi-a dat arama pe faţă şi şi-a dezvăluit adevăratele intenţii, am crezut că a fost amestecat şi Civil. M-am simţit trădat de el. Şi din cauza asta eram aşa de disperat. Nu numai că-mi pierdusem pisica, dar mai aflasem şi că prietenul meu mă trădase. Nu am cuvinte să-ţi spun ce bine m-am simţit când am aflat că mă înşelam.

Pe faţă i se citeau uşurarea şi convingerea sinceră.

Avea aşadar încredere în Civil Bresinga, atât de multă, încât considera că îl putea învăţa magia aceea scoasă în afara legii fără a-l trăda vreodată. Sau fără a-l târî în primejdie. Oare în ce măsură pornea această încredere a lui din covârşitoarea nevoie de un prieten adevărat? I-am comparat-o cu dorinţa de a se încrede în mine şi m-am cutremurat. Sigur nu îi dădusem motive să se apropie de mine, însă se apropiase. Aveam impresia că se simţea atât de singur, încât orice legătură cât de cât mai strânsă se transforma, în mintea lui, în prietenie.

Nu i-am spus nimic din toate astea. Am rămas tăcut, mirat că pot să tac, şi am luat o hotărâre care mi s-a scurs, rece, prin trup. Aveam să aflu neapărat ce hram poartă Civil Bresinga şi să văd cu ochii mei ce primejdii ne pândesc din partea lui. Dacă era mânjit de trădare, avea să plătească. Iar dacă îl trădase pe prinţul meu şi apoi îl minţise, dacă profita de firea lui încrezătoare, avea să plătească îndoit. Însă, deocamdată, nu voiam să-i dezvălui băiatului bănuielile mele.

– Înţeleg, am rostit cu gravitate.

– S-a oferit să mă înveţe despre Har... Sânge Străvechi, cum îi zice el. Nu l-am rugat eu, s-a oferit singur.

Amănuntul nu mă liniştea deloc, dar am ţinut şi asta pentru mine.

– Prinţe Dutiful, aş prefera să nu începi lecţiile despre Sângele Străvechi acum, i-am spus cu sinceritate. Aşa cum ţi-am explicat, trebuie să separăm cele două magii una de alta. Cred că ar fi cel

mai bine să lăsăm Harul să doarmă deocamdată și să ne concentrăm pe dezvoltarea Meșteșugului tău.

A rămas o vreme cu ochii la mare. Știam că de-abia aștepta să-l învețe Civil Harul, că și-o dorea cu sete. Dar mi-a răspuns, calm, după ce a răsuflat adânc:

– Dacă spui că așa e cel mai bine, atunci așa vom face.

A întors capul și m-a fixat cu privirea. Nu se ghicea nici urmă de ezitare pe fața lui. Era gata să-și impună disciplina propusă de mine.

Avea o fire plăcută, prietenoasă și dornică de învățătură. M-am uitat în ochii lui sinceri și am sperat să fiu un dascăl demn de el.

Am început în ziua aceea. M-am așezat la masă vizavi de el și l-am rugat să închidă ochii și să se destindă. I-am cerut să coboare orice barieră dintre el și restul lumii din afara lui, să încerce să fie deschis la toate lucrurile. I-am vorbit calm, liniștitor, ca unui mânz care așteaptă să i se pună șaua prima oară. Apoi i-am urmărit figura nemișcată, fără riduri. Era pregătit, aidoma unui bazin cu apă în care mă puteam scufunda.

Dacă mă puteam forța să fac saltul.

Zidurile Meșteșugului meu erau o cale de apărare. Poate că se subțiaseră din pricina neglijenței mele, dar nu uitasem complet de ele niciodată. A-l cerceta pe prinț cu Meșteșugul era altceva decât a mă afunda în Meșteșug. Exista pericolul expunerii. Nu mai întrebuințasem de mult Meșteșugul ca legătură între două persoane. Oare aveam să dezvălui mai mult decât voiam? Chiar în timp ce cântăream riscurile, zidurile protectoare din jurul gândurilor mele se întăreau. A le înlătura cu desăvârșire era mai greu decât s-ar fi crezut. Mă apărau de atâta vreme, încât reflexul nu se lăsa înfrânt cât ai clipi. Parcă mă uitam direct într-un soare orbitor și le porunceam ochilor să nu se îngusteze. Treptat, mi-am coborât fortificațiile, până când am simțit că îmi dezbrac mintea în fața lui. Nu aveam de străbătut decât lățimea mesei. Nu voiam să-l copleșesc, cum mă copleșise pe mine Verity prima oară când ni se atinseseră mințile. Așadar, fără grabă. Și cu blândețe.

Am inspirat adânc și am pornit încet către el.

Zâmbi cu ochii închişi.

– Aud muzică.

A fost o dublă revelaţie pentru mine. Pentru băiatul acesta, Meşteşugul venea de la sine, ca şi când era suficient să i se spună că îl poate folosi. Şi era foarte sensibil, mult mai sensibil decât mine. Când am pornit în cercetare împrejur, am auzit muzica lui Thick. Era acolo, curgea notă cu notă, ca nişte stropi de apă prelinşi într-un cotlon al minţii mele. Ca vântul în spatele ferestrei, un lucru pe care învăţasem să-l ignor inconştient, ca pe orice alt susur de gânduri plutind în eter, asemenea frunzelor căzute pe suprafaţa unui pârâu şerpuind printr-o pădure. Dar, când am atins uşor mintea lui Dutiful cu a mea, am auzit muzica lui Thick, clară şi dulce, aidoma glasului de menestrel care răsună limpede într-un cor. Thick era, într-adevăr, foarte puternic.

Iar talentul prinţului era pe măsură, pentru că, la atingerea discretă a Meşteşugului meu, el s-a întors către mine şi atunci l-am simţit. Clipa când ne-am *zărit*, prin Meşteşug, unul pe altul, a fost un moment de cunoaştere împărtăşită. M-am uitat în adâncul inimii lui şi nu am văzut în ea nici măcar o fărâmă de înşelăciune sau viclenie. Se deschidea în faţa Meşteşugului cu aceeaşi claritate cu care se deschidea în faţa vieţii. M-am simţit şi mărunt, şi neguros în prezenţa lui, pentru că eu însumi mă ascunsesem şi îl lăsasem să vadă numai ceea ce îi puteam arăta – singura mea faţetă care îi era dascăl.

Nici nu am apucat să-l îndemn să mă atingă, că gândurile lui s-au şi împletit cu ale mele. *Muzica e un mod de a mă pune la încercare? O aud. E minunată.* Gândurile i-au ajuns la mine clare şi intense, dar am simţit şi o umbră de Har în ele. Aşa mă alegea drept ţintă a mesajelor pe care le trimitea cu Meşteşugul. Se folosea de faptul că mă percepea prin Har să-mi izoleze gândurile din încâlceala tuturor celor din Buckkeep şi de dincolo de el. M-am întrebat cum puteam să-l dezvăţ. *Cred c-am mai auzit melodia asta, dar nu ştiu cum se cheamă.* Cugetarea lui m-a readus în prezent. Atras puternic de muzică, părea să se îndepărteze cu un pas de sine însuşi.

Asta lămurea lucrurile. Chade avusese dreptate. Thick trebuia ori instruit, ori înlăturat. L-am ferit pe prinț de ideea asta sumbră. *Atenție, băiatule. Hai s-o luăm încet. Dacă auzi muzică, e clar că-ți folosești acum Meșteșugul. Ceea ce percepi în clipa asta, muzica și toate gândurile amestecate la întâmplare nu sunt decât resturi care plutesc deasupra apei. Trebuie să înveți să le ignori și să găsești apa limpede și goală în care să-ți trimiți propriile gânduri după bunul tău plac. Cele pe care le auzi, ca și frânturile de șoapte, note și sentimente vin dinspre oameni pentru care Meșteșugul e un talent mult prea firav. Trebuie să înveți să treci cu vederea astfel de sunete. Cât despre muzică, ea vine de la cineva cu Meșteșug mai puternic, căruia acum nu trebuie să-i dai atenție.*

Dar muzica e atât de frumoasă!

Este. Dar muzica nu e Meșteșug, ci doar ceea ce transmite cineva. Ca o frunză plutind pe apă purtată de curgerea ei. E minunată și te atrage, însă pe sub ea curge forța rece a râului. Dacă lași frunza să-ți abată atenția, dai uitării puterea apei, care te poate lua.

Ca un prost ce eram, n-am izbutit decât să-i îndrept atenția către râu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că forța talentului lui o depășea pe aceea cu care și-l controla. A privit curgerea apei și, înainte de a apuca eu să-l împiedic, s-a concentrat asupra ei. Și a dispărut de lângă mine la fel de iute ca un copil care se bălăcește în apă puțin adâncă, dar e prins brusc de curent și dus la vale. În prima clipă, groaza m-a pironit locului. Pe urmă am plonjat după el, știind foarte bine cât de greu avea să-mi fie să-l ajung din urmă.

Mai târziu, am încercat să-i descriu totul lui Chade:

– Imaginează-ți o mulțime adunată laolaltă, un grup imens în care se poartă mai multe conversații în același timp. Începi să asculți una, dar un comentariu al cuiva din spate îți atrage atenția. Pe urmă, te interesează o expresie rostită de altcineva. Te pierzi pe neașteptate și te rostogolești în șuvoiul de cuvinte. Și nu mai ții minte pe cine ai ascultat mai întâi, nici nu-ți regăsești propriile gânduri. Fiecare frază pe care o auzi îți reține atenția, nu știi care e cea mai importantă. Există toate în aceeași clipă, sunt toate la fel de interesante și fiecare rupe o bucată din tine și o duce cu ea.

Meşteşugul e un loc unde nu există imagini, sunete sau atingere. Sunt numai gânduri. Prinţul fusese lângă mine, puternic şi nevătămat, singur cu el însuşi. În următoarea clipă, dăduse prea multă atenţie unui gând străin. Şi prinsese să se deşire, exact aşa se deşiră cu mare repeziciune o împletitură când tragi pur şi simplu de un unic fir desprins. Dacă apuci firul şi-l faci ghem, nu refaci împletitura. Totuşi, când m-am aruncat în vârtejul de gânduri întâmplătoare, m-am întins către el, am dat de firele lui, le-am smucit şi le-am adunat laolaltă, având grijă să nu scap niciunul în timp ce le căutam cu disperare miezul şi izvorul care-şi pierdeau din ce în ce mai mult consistenţa.

Eu, unul, căzusem în curenţi mult mai puternici decât cel care mă purta acum şi rămăsesem întreg. Dar prinţul avea mult mai puţină experienţă. Era sfâşiat, zdrenţuit rapid de ghearele fluxului conştienţei. Pentru a-l chema înapoi, trebuia să mă pun pe mine în pericol, dar, cum vina îmi aparţinea, corect era să o fac.

Dutiful!

Mi-am răspândit gândul pretutindeni şi mi-am deschis mintea, invitând toate răspunsurile. Am primit o grindină de gânduri buimace, fiindcă oameni care stăpâneau prea puţin Meşteşugul m-au simţit intrând în mintea lor şi s-au întrebat cine sunt. Atenţia pe care o atrăsesem brusc a căzut, grea, asupra mea, apoi a prins să tragă de mine, de parcă o mie de cârlige mi-ar fi rupt din carne în acelaşi timp.

Era o senzaţie stranie, alarmantă şi înviorătoare deopotrivă. Cel mai ciudat era, poate, faptul că o percepeam cu mult mai multă claritate. Poate că, refuzând să-mi dea scoarţa de spiriduş, Chade nu greşise. Dar ideea asta mi-a zburat repede din minte, pentru că trebuia să mă concentrez pe ceea ce aveam de făcut. M-am scuturat de gândurile celorlalţi cu vigoarea cu care îşi scutură lupul blana când iese din apă. Le-am simţit scurta clipă de uimire şi nedumerire când au căzut, apoi mi-am reluat concentrarea. *DUTIFUL!*

Gândul meu nu îi striga numele, ci conceptul sinelui, forma pe care o văzusem cu atâta limpezime când îi atinsesem prima

oara gândurile cu ale mele. Ceea ce am primit în schimb a fost un ecou întrebător, de parcă de-abia își amintea cine fusese doar cu câteva clipe mai devreme.

Am fost plasa care l-a smuls din fluxul gândurilor încâlcite, cernându-i firele și ținând de ele și lăsându-le pe celelalte să se scurgă prin sita cu care-l simțeam.

Dutiful. Dutiful. Dutiful.

Chemarea mea era ca o bătaie de inimă pentru el, ca o confirmare. O vreme, l-am ținut strâns, l-am întărit și, într-un târziu, l-am simțit reîntorcându-se în el însuși. S-a adunat repede în jurul firelor sale centrale, pe care eu nu le percepusem ca pe o parte a lui însuși. În jurul său se făcuse o liniște care l-a ajutat să țină la distanță gândurile lumii în vreme ce se realcătuia.

Tom?

Mă căuta, în sfârșit. Tiparul pe care mi-l oferea era un fragment rupt din mine însumi, singura fațetă a mea pe care i-o arătasem.

Da, i-am răspuns. *Da, Dutiful. E destul, mai mult decât destul pentru astăzi. Pleacă de aici. Întoarce-te în tine.*

Ne-am desprins împreună de fluxul amăgitor, apoi ne-am desfăcut unul de celălalt și ne-am întors în trupurile noastre. Totuși, când ne-am îndepărtat de râul Meșteșugului, mi s-a părut că mi-a mai vorbit cineva, într-un ecou distant al unui gând.

Ai făcut ce trebuia. Dar, data viitoare, fii mai atent și cu tine, și cu el.

Mesajul a zvâcnit spre mine, ținta lui, ca săgeata din arc. Nu cred că Dutiful l-a auzit. Când am deschis ochii, așezat la masă, și am văzut cât de palid era, am uitat imediat de gândul străin. Prințul s-a prăbușit în scaun, cu capul căzut pe-o parte, cu ochii întredeschiși. Stropi de sudoare i se scurgeau pe obraji din păr și pufăia ușor printre buze, în ritmul respirației. Nu mai lipsise mult ca prima mea lecție să fie și cea din urmă.

Am dat ocol mesei și m-am lăsat pe vine lângă el.

– Dutiful. Mă auzi?

A respirat scurt.

Da. Pe fața vlăguită i-a fluturat un zâmbet care m-a înfricoșat. *A fost așa de frumos! Vreau să mă întorc, Tom.*

– Nu. Să nu faci așa ceva. Nu te mai gândi la asta acum. Rămâi aici. Concentrează-te ca să rămâi în trupul tău.

Am cercetat camera cu privirea. Nu aveam ce să-i dau, nici apă, nici vin.

– O să-ți revii în câteva clipe, i-am spus, câtuși de puțin convins că era adevărat.

De ce nu luasem în calcul așa ceva? De ce nu îi atrăsesem mai întâi atenția asupra pericolelor Meșteșugului? Pentru că nu mă așteptasem să-l folosească atât de bine de la prima lecție? Nu-l crezusem atât de priceput, încât să dea de necaz. Ei, acum știam adevărul. Să-l învăț Meșteșugul era mai primejdios decât îmi imaginasem.

I-am pus o mână pe umăr, vrând să-l ajut să-și îndrepte spatele. Și a fost ca și cum am fi sărit unul în mintea celuilalt. Eu îmi coborâsem zidurile ca să-l pot învăța, el încă nu le ridicase pe ale lui. Când mințile ni s-au întâlnit și s-au împletit, m-a copleșit extazul. Alături de el, auzeam urletul estompat al gândurilor Meșteșugului, aidoma vuietului unui râu învolburat, gata să iasă din matcă. *Pleacă de acolo*, l-am sfătuit și l-am tras cumva de pe mal. Fascinația lui mă descuraja. Simțisem și eu cândva atracția torentului Meșteșugului. Mă ademenea încă, cu o putere uimitoare, dar îi cunoșteam pericolele, care atârnau la fel de greu în balanță. Prințul era ca un copilaș care vrea să prindă flacăra lumânării. L-am tras de lângă râu, m-am așezat între el și apă și, până la urmă, l-am simțit apărându-și mintea de murmurul Meșteșugului.

– *Dutiful.*

I-am rostit numele și în gând, și cu glas tare.

– Trebuie să te oprești acum. Ajunge pentru astăzi, e mult prea mult pentru prima lecție.

– Dar... vreau...

Vorbea mai mult în șoaptă, însă m-am bucurat că deschisese gura.

– Ajunge, am repetat și mi-am luat mâna de pe umărul lui.

S-a proptit de spătarul scaunului cu un oftat, lăsându-şi capul pe spate. Mă luptam cu propriile mele ispite. Aş fi putut să-mi împart forţele cu el, să-l ajut să-şi revină? Aş fi putut să-i ridic eu zidurile, să-l apăr până când învăţa să navigheze cu pricepere pe apa Meşteşugului? Aş fi putut să-i şterg din minte porunca dată prin Meşteşug, aceea de a nu mi se împotrivi?

Când mi se oferise prima oară şansa de a deprinde Meşteşugul, o considerasem o sabie cu două tăişuri. Era o nemaipomenită ocazie de a învăţa să-i stăpânesc magia, dar numai fiind tot timpul în pericol să afle Galen că sunt înzestrat şi cu Har şi să mă distrugă. Nu mă apropiasem niciodată de Meşteşug atât de deschis şi dornic ca Dutiful. În scurt timp, primejdia şi durerea îmi înăbuşiseră curiozitatea stârnită de magia regală. O folosisem fără tragere de inimă, momit numai de dependenţa pe care o crea, şi totodată înspăimântat fiindcă ameninţa să mă mistuie pe dinăuntru. Odată ce descoperisem că scoarţa de spiriduş mă făcea insensibil la chemarea ei, nu ezitasem s-o beau, în ciuda celor ce se spuneau despre fiertura aceea. Scăpat de sub efectul amorţitor al leacului, entuziasmul meu fusese reaprins de al prinţului şi de faptul că acum puteam citi oricând manuscrisele despre Meşteşug. Ca şi Dutiful, tânjeam să mă arunc din nou în curentul lui ameţitor. Dar mi-am oţelit voinţa. Nu trebuia să-l las pe prinţ să simtă ce se petrecea cu mine.

O privire către soarele care urca pe boltă mi-a spus că lecţia noastră era pe sfârşite. Lui Dutiful aproape că îi revenise culoarea în obraji, dar transpiraţia îi lipise părul de cap.

– Hai, adună-te, băiatule!

– Sunt obosit. Aş putea să dorm tot restul zilei.

Nu i-am pomenit de durerea care tocmai începea să mă chinuie.

– E firesc, dar probabil că nu e o idee bună. Vreau să rămâi treaz. Du-te şi fă mişcare. Călăreşte sau antrenează-te cu sabia. Şi, cel mai important, nu te gândi la lecţia asta. Nu lăsa Meşteşugul să te mai momească astăzi. Până nu te învăţ cum să te opui chemării, rămâne un pericol pentru tine. E o magie utilă, dar poate atrage omul cum atrage mierea albinele. Dacă te aventurezi în

curgerea lui de unul singur, dacă îţi laşi toată atenţia abătută către el, vei ajunge într-un loc de unde nu te mai poate aduce nimeni înapoi, nici măcar eu. Însă trupul tău va rămâne aici, ca un bebeluş mare, plin de bale la gură, care habar n-are ce se petrece în jurul lui.

I-am repetat de mai multe ori că nu trebuie să-şi folosească Meşteşugul fără mine, că trebuie să-l experimenteze numai în prezenţa mea. Cred că am exagerat cu morala, pentru că, la un moment dat, mi-a spus, nervos, că fusese şi el acolo şi ştia ce noroc avusese că revenise teafăr şi nevătămat.

I-am spus cât mă bucur că îşi dă seama, şi cu asta ne-am despărţit. Totuşi, când a ajuns la uşă, a stat un pic pe gânduri, s-a răsucit şi s-a uitat la mine.

– Ce este? l-am întrebat, văzând că liniştea se prelungea.

A părut dintr-odată foarte stânjenit.

– Vreau să te întreb ceva.

Am aşteptat, dar până la urmă am fost nevoit să insist.

– Ce anume?

Şi-a muşcat buza de jos şi s-a întors spre fereastră.

– Despre tine şi Lordul Auriu, a răspuns, în cele din urmă, şi a amuţit din nou.

– Ce vrei să ştii despre noi? am întrebat nerăbdător.

Dimineaţa se scurgea repede, iar eu aveam multe de făcut. De pildă, să-mi alin cumva durerea de cap care mă asalta deja cu toate forţele.

– Îţi place... îţi place să lucrezi pentru el?

Am ştiut imediat că nu asta voia să afle şi m-am întrebat ce anume îl îngrijora. Era gelos pe prietenia mea cu bufonul? Se simţea neglijat într-un fel sau altul? I-am răspuns cu blândeţe:

– Îmi e prieten de multă vreme. Ţi-am mai spus-o şi la han, când ne-am întors acasă. Rolurile pe care le jucăm acum, de stăpân şi servitor, sunt numai de ochii lumii. Aşa pot ajunge acolo unde unul ca mine n-are ce căuta. Atâta tot.

– Atunci înseamnă că tu îl... slujeşti într-adevăr.

Am ridicat din umeri.

– Numai când mi-o cere rolul sau când vreau să-i fac o favoare. Suntem prieteni de multă vreme, Dutiful. Puține sunt lucrurile pe care nu le-am face unul pentru altul.

Citeam pe fața lui că nu-i alungasem grijile, dar în momentul acela eram înclinat să las lucrurile așa cum erau. Puteam aștepta până când găsea cuvinte pentru întrebarea potrivită. Și el părea să vrea același lucru, pentru că s-a întors spre ușă. Dar, cu mâna pe clanță, a adăugat brusc, cu voce răgușită, parcă împotriva voinței sale:

– Civil spune că Lordului Auriu îi plac băieții.

Nu i-am răspuns, așa că a completat cu durere în glas:

– În patul lui.

Nu-și luase ochii de la ușă. Ceafa i-a devenit stacojie.

M-am simțit brusc foarte obosit.

– Dutiful, uită-te la mine, te rog.

– Îmi pare rău, a spus, întorcându-se, dar n-a fost în stare să mă privească în ochi. N-ar fi trebuit să întreb.

Aș fi vrut și eu să n-o fi făcut. Aș fi vrut să nu fi aflat că bârfa se răspândise și ajunsese și la urechile lui. Venise timpul s-o îngrop.

– Dutiful, eu și Lordul Auriu nu împărțim patul. Ca să fiu sincer, nu l-am văzut niciodată aducându-și pe cineva în pat. S-a purtat așa cu Civil ca s-o facă pe Lady Bresinga să ne ceară să plecăm. A fost un șiretlic, atâta tot. Dar, desigur, nu-i poți spune adevărul lui Civil. Rămâne între noi doi.

A tras aer în adâncul pieptului și a oftat prelung.

– N-am vrut să gândesc așa despre tine. Dar păreți foarte apropiați. Iar Lordul Auriu este, bineînțeles, jamaillian și toată lumea știe că jamaillienii nu se sinchisesc prea mult de asta.

M-am întrebat o clipă dacă să-i spun adevărul sau nu. Am ajuns la concluzia că l-aș fi împovărat cu prea multe.

– Cel mai bine ar fi să nu discuți cu Civil despre Lordul Auriu. Dacă aduce cumva vorba despre el, schimb-o. Poți?

Mi-a zâmbit strâmb.

– Chade mi-a fost și mie dascăl, a subliniat.

– Am observat că ai fost foarte rece cu Lordul Auriu în ultima vreme. Dacă ăsta a fost motivul, să știi că tu ai de pierdut dacă nu

ajungi să-l cunoşti mai bine. Odată ce îţi devine prieten, e cel mai sincer pe care-l poţi avea.

A dat din cap în tăcere. Probabil că nu-i spulberasem pe deplin îndoielile, dar mă străduisem din toate puterile.

A ieşit şi l-am auzit încuind uşa înainte de a coborî scările în spirală. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi răspuns că-şi alesese de curând turnul drept loc de meditaţie în zori.

Mi-am plimbat din nou privirea prin cameră şi m-am hotărât să depozitez acolo tot ce ne-ar fi putut ajuta dacă mai treceam prin pericole ca acela din care tocmai scăpaserăm. O sticlă de rachiu, dacă Dutiful trebuia să-şi revină. Şi lemne de foc, pentru că frigul iernii muşca tot mai tare. Nu eram adeptul instruirii în condiţii austere practicate de Galen, care spunea că, în lipsa confortului, înveţi mai bine. Trebuia să discut cu Chade despre asta.

Am căscat de mi-au trosnit fălcile, jinduind încă un pui de somn. Mă întorsesem la Buckkeep cu numai o seară înainte. Baia fierbinte şi lungul raport dat lui Chade îmi luaseră câteva ceasuri bune, în care aş fi preferat să dorm. Îi înmânasem toate pergamentele şi toate celelalte scrieri pe care le adusesem. Nu eram foarte încântat, dar el fie ştia deja, fie bănuia cam tot ce conţineau. După baia care-mi gonise frigul din oase, mă instalasem în faţa căminului său ca să stăm de vorbă pe îndelete.

În odaia din turn locuia deja un dihor tânăr, cafeniu. Îl chema Gilly şi era obsedat de propria tinereţe, de noul său teritoriu şi de zgomotele făcute de rozătoare. Eu îl interesasem doar cât să-mi adulmece temeinic cizmele şi să-mi intre în sac. Mintea lui ascuţită şi curioasă era o schimbare plăcută în odaia sumbră din turn. Mă considera o creatură prea mare ca s-o mănânce, care împărţea teritoriul cu el.

Bârfele aflate de la Chade acopereau totul, de la ducele de Tilth, care îi înarma pe sclavii din Statele Chalced şi îi învăţa tactica militară, la Kettricken, chemată să medieze conflictul dintre Lordul Carolsin de Ashlake şi Lordul Dignity de Timbery. Primul susţinea că al doilea îi sedusese şi furase fiica. Lordul Dignity îl contrazicea, pretinzând că fata venise la el de bunăvoie şi că, fiind deja

căsătoriți, nu mai conta dacă o sedusese ori nu. Mai era și problema docurilor noi pe care voia să le construiască un negustor din Buckkeep. Alți doi negustori pretindeau că docurile ar bloca accesul pe apă la depozitele lor. Această neînțelegere banală, pe care ar fi trebuit s-o rezolve Sfatul Orașului, ajunsese o problemă a întregului Buckkeep și urma să fie supusă judecății reginei. Chade mi-a vorbit și de alte probleme plicticoase și obositoare, ceea ce mi-a adus aminte că grijile cu care se luptau zilnic el și Kettricken erau deopotrivă foarte diversificate și profunde.

I-a spus asta, și el a răspuns:

– Tocmai de-aceea avem noroc că te-ai întors la Buckkeep, ca să te ocupi numai de prințul Dutiful. Kettricken crede că și mai bine ar fi dacă l-ai putea însoți pretutindeni, dar eu rămân la părerea că posibilitatea de a studia curtea ca acum, fără ca lumea să facă vreo legătură între tine și prinț, are avantajele sale.

Despre Pestriți și agitația stârnită de ei Chade nu auzise nimic nou. Nu mai apăruseră nici afișe care să-i dea în vileag pe înzestrații cu Har, nici bilete clandestine, nici amenințări la adresa reginei.

– Dar avertizarea primită de regină de la Laurel despre zvonurile ajunse la urechile lui Deerkin? îl întrebasem.

Pentru o clipă, a părut în încurcătură.

– Deci știi asta, nu? Ei, vorbeam numai despre veștile primite de regină direct de la Pestriți. Am luat în serios informațiile oferite de Laurel și am făcut tot ce am putut ca s-o protejăm cât mai discret. Acum instruiește un vânător nou, pe ajutorul ei. E foarte vânjos, mânuiește sabia cu foarte multă pricepere și o însoțește pe Laurel pretutindeni. Am mare încredere în el. Pe lângă asta, le-am cerut gărzilor să fie mai suspicioase când e vorba de străini, mai ales dacă sunt însoțiți de animale. Evident, știm că Pestriții sunt în conflict cu Sângele Străvechi. Iscoadele mele mi-au adus vești despre familii masacrate în pat și despre casele lor arse, ca să se șteargă orice urmă. Totul e înspre bine, ar zice unii. N-au decât să se căsăpească între ei și să ne dea nouă pace o vreme. Hai, lasă, nu te încrunta așa la mine. Așa ar zice unii, asta

am spus, nu că aș vrea *eu* să se omoare unul pe altul, până la ultimul. Ce-ai vrea să fac? Să trimit gărzile peste ei? N-a venit nimeni să ceară ajutorul reginei. Să urmărim niște umbre pe care nimeni nu le-a învinuit de asasinat? Am nevoie de dovezi temeinice, Fitz. Un om sau mai mulți, cărora să li se cunoască numele, acuzați pentru omoruri. Până când nu îndrăznește cineva cu Sânge Străvechi să iasă în față și să spună tot ce știe, nu pot face prea multe. Dacă te încălzește cu ceva, regina se înfurie imediat ce aude astfel de zvonuri.

Chade trecuse pe urmă la altele.

Civil Bresinga era încă la curte, se întâlnea zilnic cu Dutiful și nu părea să fie trădător sau complotist. M-am bucurat fiindcă, în lipsa mea, Chade pusese iscoade pe urmele băiatului. Dutiful o curta oficial pe Elliania, sub ochii tuturor. Se plimbau împreună, călăreau împreună, luau masa împreună, dansau împreună. Menestrelii din Buckkeep cântau despre frumusețea și grația Narcescăi. La suprafață, totul mergea perfect, însă Chade bănuia că tinerii nu erau îndrăgostiți unul de altul. Spera să se poarte prietenește până când pleca fata acasă. Discuțiile cu negustorii care însoțiseră suita Narcescăi mergeau foarte bine. Nesiguranța cu care priveau cei din Beams alianța dispăruse într-o oarecare măsură când regina îngăduise, oficial, ca Sealbay să devină singurul port din cele Șase Ducate unde să se facă negoț cu blănuri, fildeș și ulei. Din orașul Buckkeep aveau să plece pe mare mărfurile sosite din ducatele interioare, vinurile, rachiul și cerealele. Shoaks și Rippon aveau să pretindă supremația în comerțul cu lână, bumbac, piele și alte mărfuri de același soi.

– Și crezi că ducatele vor ține cont de aceste hotărâri? întrebasem într-o doară, învârtind rachiul în pahar.

– Bineînțeles că nu, a pufnit Chade. Contrabanda e o meserie veche, onorată în toate porturile în care-am ajuns vreodată. Dar fiecărui duce i s-a dat un os de ros și fiecare socotește deja ce profit îi va aduce alianța provinciei sale. Noi, de fapt, asta am urmărit. Să-i convingem pe toți că tot regatul va avea de câștigat de pe urma ei.

Oftase şi se lăsase pe spătarul scaunului, frecându-şi şaua nasului.

– A! exclamase o clipă mai târziu, foindu-se, oarecum stânjenit.

Scosese dintr-o cută a robei figurina găsită pe plajă. Atârna de lanţ, mică şi perfectă. Pe părul negru şi lucios avea o podoabă albastră.

– Am găsit-o pe o grămadă de zdrenţe din colţ. E a ta?

– Nu. Dar „zdrenţele" erau, probabil, vechile mele haine de lucru. Colierul e al prinţului. Ţi-am povestit despre el, am adăugat, văzând că se încrunta nedumerit. Despre timpul petrecut pe plaja aia stranie. Acolo l-am găsit. Şi i l-am pus lui în pungă. Ar trebui să i-l dau înapoi.

Chade se încruntase.

– Când mi-a spus povestea aventurilor sale, a vorbit foarte puţin despre călătoria cu ajutorul stâlpilor Meşteşugului şi despre timpul petrecut pe plajă. Despre colier sigur n-a scos niciun cuvânt.

– N-a încercat să-ţi ascundă ceva, Chade. Chiar şi pentru un cineva care stăpâneşte temeinic Meşteşugul, trecerea printr-un stâlp e o experienţă tulburătoare. L-am dus pe plajă fără să-l previn; habar n-a avut ce i s-a întâmplat. Şi, ca să ne întoarcem, am trecut prin trei stâlpi. Nu mă mir că i s-au încâlcit amintirile. Mă bucur că nu şi-a pierdut minţile; tinerii care-şi foloseau Meşteşugul pentru Regal nu s-au descurcat aşa de bine.

Fruntea lui Chade se încreţise adânc.

– Adică un om fără experienţă nu poate trece singur printr-un stâlp?

– Nu ştiu. Prima oară când am trecut eu printr-unul a fost din pură întâmplare. Dar îmi petrecusem toată ziua într-un soi de amorţeală provocată de Meşteşug, pe un drum al Strămunilor... Chade, la ce te gândeşti?

Nedumerirea lui avusese ceva prea inocent.

– Chade, ţine departe de stâlpii ăia. Sunt primejdioşi. Şi mai primejdioşi pentru tine, care poate că ai cât de cât Meşteşugul în sânge, decât pentru un om obişnuit.

– De ce anume ţi-e frică? mă întrebase cu voce joasă. Că aş putea descoperi că am aptitudini pentru Meşteşug? Că, dacă aş fi

fost instruit începând din copilărie, aș putea să le întrebuințez acum?

– E posibil să le poți folosi. Însă eu mă tem că vei citi un manuscris vechi, rupt și prăfuit și te vei pune în pericol făcând un experiment tocmai când cele Șase Ducate au mai mare nevoie de tine.

Mormăise dezaprobator în timp ce se dusese să pună figurina pe polița căminului.

– Și-așa mi-am amintit de altceva. Regina ți-a trimis asta.

Luase de pe poliță un pergament mic și mi-l întinsese. Îl desfăcusem și recunoscusem imediat scrisul drept al lui Kettricken. Nu se învățase niciodată cu scrisul aplecat și cursiv din cele Șase Ducate. Desenase cu migală douăsprezece rune, în cerneală, și sub fiecare scrisese câte un singur cuvânt: „port, plajă, ghețar, peșteră, munte, casa-mamei, vânător, războinic, pescar, mama-tuturor, fierar, țesător".

– Sunt din jocul pe care l-a jucat cu Peottre. Eu știu de ce ți le-a trimis. Tu?

– Runele seamănă cu cele de pe stâlpii Meșteșugului. Nu sunt identice, dar par să-i aparțină aceluiași sistem de scriere.

– Foarte bine. Dar cel puțin una seamănă leit cu ele. Uite-aici. Astea sunt runele de pe stâlpul folosit de tine și de prinț. Stâlpul de lângă cele trei movile.

Chade luase încă un sul de pe masa dintre noi. Se vedea limpede că era munca unui scrib iscusit. Erau patru simboluri copiate cu grijă, cu orientarea fiecărei laturi a stâlpului marcată, precum și cu însemnări despre mărimea și poziția originalelor. Evident, Chade își trimisese iscoadele să adune informații pentru el.

– Care dintre ele te-a dus la plajă?

– Asta.

Era aproape la fel cu cel sub care scrisese Kettricken plajă, n-avea decât una sau două „codițe" în plus.

– Și te-ai întors înapoi printr-unul identic?

Mă încruntasem.

– N-am avut timp să văd cum arată cel care m-a adus înapoi. Observ că n-ai stat degeaba în lipsa mea.

Dăduse din cap.

– Mai sunt și alți stâlpi ai Meșteșugului în cele Șase Ducate. O să primesc informații despre ei în următoarele câteva săptămâni. E clar că inițial au fost utilizați de specialiști în Meșteșug, iar cunoștințele despre felul în care se folosesc s-au pierdut în timp. Dar avem o șansă să le recuperăm.

– Numai cu riscuri foarte mari. Chade, pot să-ți atrag atenția că excursia noastră pe plajă s-a încheiat cu Dutiful și cu mine sub apă? Ar fi putut fi mult mai rău. Închipuie-ți că unul din stâlpii de ieșire ar sta cu fața la pământ. Sau ar fi spart. Ce crezi că ar păți cel care-l folosește?

Chade păruse doar ușor stânjenit.

– Păi, am presupus că ai vedea că drumul e blocat și ai veni imediat înapoi.

– Eu cred că aș fi împins afară din stâlp și izbit de piatră. Nu e ca o ușă lângă care te poți opri ca să arunci o privire dincolo de prag. Te azvârle cât colo, ca și când ai călca pe un chepeng.

– A, pricep. Înseamnă că trebuie verificat mai atent cum se folosesc. Dar, pe măsură ce vom citi din manuscrise, vom reuși să descifrăm sensul fiecărei rune și să stabilim unde anume se deschidea, la început, fiecare „poartă". În felul ăsta, până la urmă, vom stabili care dintre ele se pot întrebuința fără riscuri. Și poate le vom îndrepta sau repara pe celelalte. Putem face și noi ceea ce au făcut cei care foloseau Meșteșugul în trecut.

– Chade. Nu sunt deloc sigur că stâlpii au fost construiți de ei. Poate că unii dintre ei i-au folosit, dar, de câte ori am trecut pe lângă unul, dezorientarea și... Nu-mi găseam cuvintele. Senzația că ai ajuns într-o lume străină, mă hazardasem, în cele din urmă. Apariția acestei senzații mă face să mă întreb dacă i-au construit într-adevăr cei care întrebuințau Meșteșugul. Dacă, la urma urmei, au fost construiți de oameni.

– Te gândești la Străbuni? sugerase Chade după un moment de tăcere.

– Nu știu, răspunsesem eu.

Ecourile conversației îmi răsunau în minte în timp ce mă uitam la manuscrisele de pe suport și la scrinurile încuiate din turnul Meșteșugului. Răspunsurile puteau fi chiar acolo, așteptându-mă.

Am ales trei manuscrise dintre cele care păreau mai noi. Aveam de gând să încep cu cele scrise cu alfabete și în limbi pe care le cunoșteam bine. Nu am găsit niciunul scris de Solicity, ceea ce mi s-a părut ciudat. Mai mult ca sigur că ultima noastră maestră a Meșteșugului pusese pe hârtie câte ceva din înțelepciunea ei; se presupunea că persoana care ajungea la statutul de maestră avea ceva unic de transmis urmașilor săi. Însă, dacă Solicity scrisese vreodată ceva, manuscrisele ei nu se găseau acolo. Cele trei la care m-am oprit erau semnate de un oarecare Treeknee și etichetate drept traduceri dintr-un manuscris mai vechi, lăsat de Maestrul Oklef. Traducerile fuseseră făcute la porunca maestrului Barley[1]. Nu auzisem de niciunul dintre ei. Le-am vârât sub braț și am ieșit prin panoul fals de lângă polița căminului.

Aveam de gând să le las în camera din turn a lui Chade. N-aveau ce căuta în odaia lui Tom Badgerlock. Dar, înainte de a merge acolo, am făcut un mic ocol pe coridoarele ascunse, până când am dat de o crăpătură neregulată în zid. M-am apropiat în tăcere și m-am uitat prin ea. Camera lui Civil Bresinga era goală. Se adeverea ce-mi spusese Chade cu o seară înainte, că tânărul Civil călătorea cu un grup care-i însoțea pe prinț și logodnica sa. Numai bine. Poate mi se ivea ocazia să dau un tur prin camera lui. Sigur că nu speram să găsesc cine știe ce. În afară de haine și obiectele obișnuite ale unui bărbat, Civil nu ținea nimic neobișnuit acolo. Seara, ori pleca, ori stătea singur. Iar când nu pleca, de cele mai multe ori se distra cântând prost la un cimpoi mic sau respira fumarița și apoi se uita pe fereastră. Civil era cel mai plictisitor subiect din toată cariera mea de spion.

Am pornit spre camera din turn a lui Chade, dar m-am oprit înainte de a acționa încuietoarea dosită, ca să trag cu urechea și cu ochiul înăuntru. Am auzit un murmur moale și bufnituri de

[1] Orz (n. tr.).

butuci descărcați. A fost cât pe ce să fac cale-ntoarsă, zicându-mi că pot lăsa manuscrisele în coridor până mai târziu, dar m-am răzgândit. Amânasem prea multe în viață și lăsam prea multe în seama lui Chade. De fapt, numai eu puteam face asta. Am tras aer în piept încet și îndelung, m-am concentrat și mi-am coborât zidurile minții.

Te rog să nu te sperii. Intru în cameră.

Nu mi-a ajutat la nimic. Nici n-am intrat bine, că m-a și izbit un val. *Nu mă vezi, câine împuțit! Să nu-mi faci niciun rău! Pleacă!*

Dar zidurile mele erau deja ridicate la loc, iar eu mă țineam tare.

– Încetează, Thick. Ar trebui să știi deja că nu-ți merge cu mine și că n-am de gând să-ți fac rău. De ce ți-e așa de frică de mine?

Am pus manuscrisele pe masa de lucru.

Thick se ridicase ca să-mi iasă înainte. La picioarele lui era o troacă pentru lemne de foc. Golise jumătate din ea în lada de lângă cămin. S-a uitat la mine îngustându-și ochii parcă mereu cârpiți de somn.

– Nu mi-e frică. Nu-mi placi.

Vorbea ciudat, nu sâsâit, dar parcă nu-și termina cuvintele, asemenea unui prunc. A rămas pe loc, fixându-mă cu o privire rea, cu vârful limbii pe buza de jos. Deși scund și cu voce de copil, nu era deloc un copil, așa că n-aveam să-i vorbesc ca unui copil.

– Serios? Eu încerc să cunosc oamenii înainte de a vedea dacă îmi plac sau nu. Nu cred că ți-am dat vreun motiv să nu mă placi.

S-a încruntat, cu fruntea încrețindu-i-se adânc, apoi și-a rotit brațul, arătând întreaga încăpere.

– Foarte multe motive. Dai de lucru mai mult. Apă de baie. Adu mâncare, ia vasele. Mult mai mult decât numai bătrânul.

– Ei, asta nu pot s-o neg. Și ce ți-aș putea da în schimb?

– În schimb?

Și-a mijit din nou ochii, privindu-mă bănuitor. Foarte prudent, am lăsat garda jos și am încercat să aflu ce simte. N-ar fi

trebuit să mă obosesc. Era evident. Toată viața fusese batjocorit și tachinat. Era convins că și eu făceam același lucru.

– Ți-aș putea da bani pentru munca ta în plus.

– Bani?

– Monede.

Aveam ceva mărunțiș în pungă. Am ridicat-o și-am scuturat-o.

– Nu. Fără monede. Nu vreau monede. Bate pe Thick și ia monedele. Bate pe Thick, ia monedele.

Și-a repetat cuvintele mimând bătaia cu pumnul cărnos de la capătul brațului său scurt.

– Cine face asta?

Și-a îngustat ochii și a clătinat din cap cu încăpățânare.

– Cineva. Nu-l știi. N-am zis la nimeni. Bate pe Thick, ia monedele.

Și-a agitat iar pumnul, atât, fără îndoială, de amintirea bătăii. A început să gâfâie. Am încercat să scot mai multe de la el.

– Thick. Cine te bate?

– Bate pe Thick, ia monedele.

Și-a rotit din nou pumnul, stând cu limba scoasă de tot, cu buza de jos întoarsă spre bărbie și cu pleoapele aproape închise. Am lăsat pumnul să lovească aerul, apoi am intervenit. I-am pus mâinile pe umeri, vrând să-l domolesc, ca să-i pot vorbi. Însă el a țipat din toate puterile, un țipăt sălbatic, fără cuvinte, și a făcut un salt înapoi. Și, în aceeași clipă:

NU MĂ VEZI! SĂ NU-MI FACI NICIUN RĂU!

Am tresărit sub forța atacului și m-am retras, la rândul meu.

– Thick! Să nu-mi faci niciun rău, am ripostat. Mi-am tras răsuflarea și am adăugat: Nu merge întotdeauna, nu-i așa? Unii oameni nu simt când îi respingi astfel. Dar se poate și altfel, i-aș putea opri altfel.

Printre ceilalți servitori erau așadar unii care fie nu simțeau absolut nimic când îi atingea cu Meșteșugul, fie îl simțeau numai atât cât să-i înfurie. După cât de puternic era, aș fi zis că Thick își putea impune voința asupra oricui. Trebuia să-i spun asta lui Chade. Am lăsat ideea pentru mai târziu. Din cauza loviturii

lui, adăugată durerii de cap stârnite de Meşteşug mai devreme, mi se părea că-mi curge sânge în spatele ochilor. M-am silit să vorbesc, în ciuda zvâcnirilor roşii, dureroase, din ţeastă.

– Pot să-i opresc, Thick. O să-i opresc.

– Ce? Ce să opreşti? m-a întrebat bănuitor. Pe Thick?

– Nu. Pe ceilalţi. O să-i fac să nu-l mai bată pe Thick şi să nu-i mai ia monedele.

– Pfu! a pufnit zgomotos, arătându-şi neîncrederea. A spus „cumpără-ţi ceva dulce". Dar pe urmă a luat monedele. Bate pe Thick, ia monedele.

– Thick. Era greu să-l scap de obsesie. Ascultă-mă. Dacă nu-i mai las să te lovească, dacă nu-i mai las să-ţi ia dulciurile, o să încetezi să mă urăşti?

M-a privit tăcut şi încruntat. Am tras concluzia că nu făcea legătura între cele două idei. I-am explicat mai simplu:

– Thick, pot să-i fac să te lase în pace.

– Pfu! a repetat. Şi apoi. Nu ştii. Nu ţi-am zis.

A trântit restul lemnelor din troacă în ladă şi a plecat furios, cu paşi apăsaţi. Odată rămas singur, m-am afundat în scaun, ţinându-mi o vreme capul în mâini. N-am mai fost în stare decât s-ajung, clătinându-mă pe picioare, până la manuscrisele abandonate şi să le pun pe noptieră. M-am aşezat pe marginea patului şi m-am întins, cu gândul să stau aşa o clipă. Capul mi s-a afundat în perna rece. Am adormit.

Capitolul VIII

AMBIȚII

Astfel, fiecare magie își are locul printre celelalte și alcătuiesc împreună marele cerc al puterii. În el e cuprinsă toată învățătura magică, de la cea a umilului vrăjitor-tămăduitor, cu talismanele sale, și de la cea a ghicitorilor în globuri de cristal, la animalica magie a Harului și la cea celestă a Meșteșugului, cărora li se alătură vrăjile simple, ale vetrei și ale inimii. Toate se pot așeza, după cum am arătat, într-o salbă lungă, și orice ochi trebuie să vadă limpede că au un fir comun.

Dar aceasta nu înseamnă că orice întrebuințător poate sau trebuie să încerce să le stăpânească pe toate. O cunoaștere atât de largă a artei nu îi este dată niciunui muritor, și pe bună dreptate. Nimeni nu e menit să stăpânească toate puterile. Cel înzestrat cu Meșteșug poate încerca să ghicească în globul de cristal și chiar se povestește despre vrăjitori cu har animalic iscusiți și la vrăjile focului și despre vrăjitori-tămăduitori pricepuți la a găsi apă în pământ. După cum o arată desenul, toate aceste arte mai puțin însemnate ale magiei se învecinează cu magiile de mare importanță, iar un mag își poate spori puterile dacă deprinde și tainele vrăjilor mai mărunte. Însă a avea ambiții mai mari decât acestea este o mare greșeală. Ghicitorul

în globul de cristal greşeşte dacă încearcă să stăpânească focul. Aceste magii nu se învecinează, iar încordarea cerută de susţinerea deosebirilor dintre ele poate tulbura mintea. Iar dacă un deţinător al Meşteşugului se înjoseşte folosind şi magia animalică a Harului cheamă asupra magiei sale mai înalte decăderea şi putreziciunea. O astfel de ambiţie mârşavă trebuie condamnată.

Maestrul Oklef al Meşteşugului, *Cercul magiei*, în traducerea lui Treeknee

Privind în urmă, bănuiesc că din prima lecţie cu Dutiful am învăţat mai mult decât el. Am învăţat teama şi respectul. Îndrăznisem să mă pretind dascăl, să învăţ pe altcineva un lucru pe care de-abia dacă îl pricepeam eu însumi. Aşa că zilele şi nopţile mele s-au umplut mai mult decât mă aşteptasem, pentru că a trebuit să fiu şi învăţăcel, şi învăţător şi nu puteam renunţa la celelalte roluri ale mele, de slugă a Lordului Auriu, tată al lui Hap şi iscoadă a Casei Farseer.

Pe măsură ce iarna scurta zilele, lecţiile mele cu Dutiful începeau în bezna primului ceas al dimineţii. De obicei, plecam din turnul lui Verity înainte să se lumineze cu adevărat cerul. Atât băiatul, cât şi Chade voiau să progresăm cât mai repede, însă eu, ţinând seama că scăpaserăm cu greu de un dezastru, eram hotărât să fiu din cale afară de prudent.

Din acelaşi motiv, am tot amânat cererea lui Chade de a pune la încercare abilităţile lui Thick. N-ar fi trebuit să mă agit. Thick se ferea de mine în aceeaşi măsură în care nu mă trăgea pe mine inima să-i dau lecţii. De trei ori aranjase Chade să mă întâlnesc cu netotul în odăile sale. De fiecare dată, Thick nu apăruse la ora stabilită. Drept e că nici eu nu stătusem să-l aştept, nutrind speranţa că învăţăcelul meu îndărătnic avea să vină după o oarecare întârziere. Mergeam acolo, vedeam că el nu venise şi plecam. Thick îi spunea lui Chade că „uitase" de întâlnire, dar nu-şi putea ascunde de el teama şi dezgustul.

– Dar ce i-ai făcut, de e așa pornit împotriva ta? m-a întrebat Chade la un moment dat.

I-am răspuns sincer că nu-i făcusem nimic. Nu știam de ce îl îngrozeam, însă asta mă bucura.

În timpul lecțiilor noastre, Dutiful era exact opusul bietului netot. Mă saluta cu căldură, întotdeauna dornic să învețe și abia aștepta să începem. Mă uimea. Uneori mă întrebam cum m-aș fi descurcat dacă prințul Verity ar fi fost primul meu profesor de Meșteșug. I-aș fi răspuns la fel de prompt cum îmi răspundea fiul său mie? Amintirile mele despre lecțiile Maestrului Galen erau deosebit de dureroase. Nu găseam deloc că ar fi fost înțelept să-i copiez metodele și exercițiile mintale de rutină pentru a pregăti un elev la Meșteșug. Ca să fiu sincer, Dutiful nici nu părea să aibă nevoie de ele. Pentru prinț, a practica Meșteșugul însemna a-și da frâu liber sufletului fără vreo strădanie. În curând, m-am întrebat dacă eu nu avusesem de câștigat de pe urma eforturilor făcute la început pentru a stăpâni Meșteșugul. Fusesem nevoit să-mi croiesc drum cu forța prin propriile mele ziduri. Pentru Dutiful, nu existau granițe. Își putea împărți cu mine, cu aceeași ușurință, și durerile de stomac, și gândurile. Când se deschidea în fața mea, parcă deschidea zăgazurile tuturor gândurilor împrăștiate spre a pluti prin lume. Când pătrundeam în mintea lui, ca martor și ca paznic, aproape că mă copleșeau. Pe el îl înspăimântau și-l fascinau, iar spaima și fascinația îl împiedicau deopotrivă să-și îndrepte toată atenția către ceea ce voia să facă. Mai rău, când se străduia să mă exploreze pe mine, parcă încerca să treacă o funie prin urechea unui ac. Verity îmi spusese odată că a fi cercetat cu Meșteșugul de către tatăl meu, Chivalry, era totuna cu a fi călcat în picioare de un cal: dădea buzna cu copitele, îți lăsa în minte ce avea de lăsat și dispărea. Așa făcea și Dutiful.

– Dacă va învăța să-și controleze talentul, își va depăși dascălul cu mare iuțeală, m-am plâns lui Chade în seara aceea, foarte târziu, când a trecut întâmplător prin fostele lui odăi.

Ședeam la vechea noastră masă de lucru, înconjurați de un talmeș-balmeș de manuscrise despre Meșteșug.

– Aproape că m-am simțit ușurat când l-am învățat jocul cu pietre al lui Kettle. La început, i s-a părut greu, dar acum pare să-i fi prins șmecheria. Sper să-l mai domolească și să-l învețe că trebuie să caute tipare mai profunde în magia lui. Toate celelalte îi vin cu o ușurință nemaipomenită. Explorează cu Meșteșugul la fel de natural cum își vâră un pui de câine de vânătoare nasul în urme. Parcă și-ar aminti cum se face, în loc să afle acum prima oară.

– Și asta e de rău? m-a întrebat voios bătrânul asasin.

S-a apucat să scotocească printre ceaiurile de plante de pe rafturile de sus, unde ținea întotdeauna poțiunile cele mai periculoase și mai puternice. Am zâmbit scurt când l-am văzut cățărându-se pe un taburet și m-am întrebat dacă mai credea și acum că le poate ascunde acolo de mine.

– Ar putea fi periculos. Odată ce mă depășește și începe să cocheteze cu celelalte puteri ale Meșteșugului, se va aventura pe teritorii unde eu nu am experiență. Nici măcar nu voi putea să-l previn împotriva pericolelor, darămite să-l apăr de ele.

Supărat, am dat la o parte un manuscris, odată cu traducerea mea stângace. Dutiful mă depășea și în domeniul acela. Puștiul avea talentul lui Chade la alfabete și limbi străine. Tălmăcirile mele erau descifrări greoaie, cuvânt cu cuvânt, ale manuscriselor, pe când Dutiful citea propoziție cu propoziție și le reda înțelesul în fraze curgătoare. Anii scurși fără a traduce îmi tociseră deprinderile. Oare invidiam ascuțimea minții învățăcelului meu? Oare eram un dascăl prost?

– Poate că l-a moștenit de la tine, a remarcat Chade gânditor.

– Ce să moștenească?

– Meșteșugul. Știm că mințile voastre s-au întâlnit câteodată și când era foarte mic. Totuși, tu zici că Harul nu e o magie care să permită așa ceva. Rezultă că trebuie să-și fi folosit Meșteșugul. Și mai rezultă că poate l-ai învățat să-l întrebuințeze când era numai un băiețel sau cel puțin i-ai pregătit mintea pentru el.

Nu-mi plăcea raționamentul lui. Imediat mi-am amintit de Nettle și m-a izbit un val de vinovăție. O pusesem și pe ea în pericol?

– Vorbeşti de parcă ar fi vina mea.

Am vrut s-o spun cu nepăsare, ca şi cum aşa mi-aş fi alungat groaza subită. Am oftat şi m-am apucat iar de tradus. Dacă nu voiam să-mi pierd speranţa că voi rămâne dascălul lui Dutiful, trebuia să învăţ eu însumi mai multe despre Meşteşug. Manuscrisul la care lucram propunea exerciţii de îmbunătăţire a puterii de concentrare a învăţăceilor. Speram să mă ajute şi pe mine.

Chade a venit să se uite peste umărul meu.

– Hm... Ce zici de celălalt manuscris, cel despre durere şi Meşteşug?

Am ridicat spre el doi ochi nedumeriţi.

– Care alt manuscris?

S-a înfuriat..

– Ştii care. Ţi l-am lăsat aici.

Am aruncat o privire grăitoare către dezordinea de pe masă. Erau cel puţin douăsprezece pergamente şi hârtii îngrămădite pe ea.

– La care anume te referi?

– Unul dintr-astea. Ţi l-am arătat, băiete. Sunt sigur.

Eu eram la fel de sigur că nu mi-l arătase, dar mi-am ţinut gura. Pe Chade îl lăsa memoria. Eram convins. Şi el era, însă nu voia să recunoască. Descoperisem că simpla menţionare a acestei posibilităţi îl aducea într-o stare de nervi mai tulburătoare pentru mine decât ideea că bătrânul meu mentor îşi pierdea memoria. Aşa că l-am urmărit în tăcere în vreme ce scotocea printre hârţoagele amestecate, până când a dat peste un sul cu margine albastră.

– Vezi? E aici, exact unde ţi l-am lăsat. Nici nu te-ai uitat pe el.

– Nu, nu m-am uitat, am recunoscut îndată, ca să nu ne mai întrebăm dacă mi-l arătase sau nu. Despre ce spuneai că e vorba?

M-a privit cu dezgust.

– Despre durerea stârnită de Meşteşug. Ca durerea ta de cap. Sugerează remedii, adică exerciţii şi ierburi deopotrivă, deşi spune că e posibil ca durerile să nu mai apară cu timpul. Însă pe mine mă interesează nota de la sfârşit. Treeknee spune că unii maeştri foloseau o barieră dureroasă ca să-i împiedice pe elevi să experimenteze

singuri. Nu spune şi că bariera asta poate deveni atât de puternică încât să-ţi anuleze capacitatea Meşteşugului. Mă interesează din două motive. Dacă Galen ţi-a pus ţie bariera asta şi dacă Thick poate fi controlat cu ajutorul ei.

Am observat că nu a propus-o ca măsură de siguranţă pentru prinţ.

Reveneam aşadar la Thick. Ei bine, bătrânul avea dreptate. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să ne ocupăm de el.

– N-aş vrea să folosim durerea ca barieră în cazul nimănui. Meşteşugul lui Thick răspândeşte muzică mai tot timpul. Dacă îi provoci durere pentru că face asta, dacă îl blochezi... nu ştiu ce se poate întâmpla.

Chade a scos un sunet dispreţuitor. Ştiuse dinainte de a-mi sugera aşa ceva că n-aveam să fiu de acord. Iar eu ştiam că Galen nu s-ar fi dat în lături să mă nenorocească astfel. Am căzut pe gânduri. Chade a întins manuscrisul în faţa mea, arătând cu degete noduroase fragmentul care îl interesa. L-am citit, dar n-am aflat decât mare lucru în plus faţă de ce-mi spusese deja. M-am lăsat pe spătarul scaunului.

– Încerc să-mi aduc aminte când m-a durut prima oară capul din cauza Meşteşugului. Întotdeauna mă istovea. Prima dată când a împrumutat Verity energie de la mine, am leşinat pe loc. Orice efort serios mă lăsa bolnav de oboseală. Dar nu-mi amintesc să fi simţit vreo durere până când...

Am cugetat o vreme.

– Nu pot să trag o linie, am spus, clătinând din cap. Prima oară când, absolut din întâmplare, am cutreierat cu ajutorul Meşteşugului, m-am trezit tremurând de slăbiciune. Am luat scoarţă de spiriduş, şi atunci, şi altă dată. După un timp, slăbiciunea de după Meşteşug s-a transformat în durere. Am oftat. Nu. Nu cred că durerea e o barieră pusă de cineva în mine.

Chade cotrobăia din nou prin rafturile sale. S-a întors cu două sticle astupate.

– Oare să fie de vină Harul? Manuscrisele vorbesc în multe locuri despre pericolul în care te pune folosirea ambelor magii.

Oare încerca să-mi amintească cât de multe nu știam? Nu-i suportam întrebările. Nu făceau decât să mă avertizeze că îl călăuzeam pe prințul meu prin teritorii necunoscute. Am clătinat din cap plictisit.

– Încă o dată, Chade, îți spun că nu știu. Poate că, dacă pe prinț începe să-l doară capul după Meșteșug la un moment dat, am putea să presupunem că e de vină Harul.

– Am crezut că-i vei separa Harul de Meșteșug.

– Le-aș separa, dacă aș ști cum. Nu pot decât să încerc să-l fac să întrebuințeze Meșteșugul în așa fel încât să nu poată folosi și Harul în același timp. Nu știu cum să-l fac să le separe, așa cum nu știu să înlătur comanda pe care i-am întipărit-o cu Meșteșugul meu atunci când am ajuns cu el pe plaja aia.

Chade a înălțat dintr-o sprânceană. Potrivea doza de ierburi pentru un ceainic.

– Când i-ai cerut să nu ți se împotrivească?

Am încuviințat în tăcere.

– Păi, mie mi se pare destul de simplu. Îi dai încă una, dar opusă.

Mi-am încleștat dinții. Am izbutit să nu spun: „Ți se pare simplu numai pentru că n-ai nici Har, nici Meșteșug, nici habar despre ce vorbești." Mi-am spus că eram obosit și înciudat. Nu trebuia să mă răzbun pe bătrân.

– Nu prea știu cum i-am întipărit comanda aia în minte, așa că nu știu nici cum s-o anulez. A-i da încă una, dar opusă, nu e simplu deloc. Ce să-i comand? Să mi se împotrivească? Nu uita că prințul Chivalry i-a făcut același lucru lui Galen. La nervi, i-a dat o poruncă pe care nici el, nici Verity n-au mai putut s-o înlăture.

– Dar Dutiful e prințul și elevul tău. Fără îndoială că asta te pune pe altă poziție.

– Nu văd ce legătură are asta, am ripostat, încercând să nu par nervos.

– Cred că te-ar putea ajuta să i-o scoți din minte.

A adăugat în ceainic câteva picături dintr-un lichid. S-a oprit, apoi m-a întrebat, cu delicatețe:

– Prințul știe ce i-ai făcut? Că i-ai poruncit să nu ți se împotrivească?

– Nu!

Mi-am lăsat furia să răzbată prin unicul cuvânt al răspunsului meu, apoi am inspirat prelung.

– Nu, și mi-e rușine de ceea ce am făcut, mi-e rușine și să recunosc că mi-e frică să-i spun. Sunt atâtea lucruri pe care mai trebuie să le aflu despre el, Chade! Nu vreau să-i dau motive să nu mai aibă încredere în mine. M-am frecat pe frunte. Nu ne-am cunoscut în cele mai fericite împrejurări, știi, nu?

– Știu, știu. M-a bătut pe umăr. Ei, și ce-ați făcut împreună până acum?

– Am încercat mai ales să-l cunosc. Traducem manuscrise împreună. Și am „împrumutat" niște săbii de antrenament din depozitul de arme. Ne-am încercat puterile cu ele. E un spadasin bun. După câte vânătăi mi-a lăsat, cred că am mai îndulcit porunca aia, dacă nu cumva am anulat-o de tot.

– Dar nu ești sigur?

– Nu. Când ne atacăm, nu încercăm să ne rănim de-adevăratelea. E un joc, ca atunci când ne luptăm corp la corp. Totuși, n-am observat niciodată să dea înapoi, nici să mă lase să câștig mai ușor.

– Eu zic că e bine să se antreneze cu tine. Și că îi dai lecții de Meșteșug. Cred că în viața lui era nevoie de cineva care să-l trateze cu o astfel de asprime.

A luat ibricul de pe foc și a turnat apa peste noul amestec de frunze.

– Cred că numai timpul ne va da răspunsul. Dar Meșteșugul îl practici împreună cu el vreodată?

Mi-am dus mâna la nas. Mirosul din ceainic îmi umpluse ochii de lacrimi, dar Chade n-a părut să observe.

– Da. Am făcut exerciții care-l ajută să-și concentreze magia.

– S-o concentreze?

A învârtit ceainicul, apoi i-a pus capacul.

– În momentul de față, când întrebuințează Meșteșugul, strigă de la o poștă și oricine ascultă îl poate auzi. Încercăm să micșorăm

puterea strigătului, să facem din el o şoaptă adresată numai mie. Şi mă străduiesc să-l învăţ să transmită numai ce vrea, nu tot ce are în minte în clipa când transmite. Aşa că repetăm un grup de exerciţii. Îl pun să încerce să ajungă în mintea mea cât e la masă şi poartă o conversaţie. Pe urmă cizelăm asta: poate să ajungă la mine, să-mi transmită ce mănâncă şi, în acelaşi timp, să nu-mi spună cu cine stă de vorbă? Mai departe, ne stabilim alte scopuri. Mă poate ţine la distanţă de mintea lui, ridicându-şi ziduri? E în stare să înalţe ziduri pe care eu să nu le pot sparge nici în toiul nopţii, când doarme?

Chade a găsit o cană, s-a încruntat şi a şters-o cu marginea mânecii lui largi. M-am străduit să nu zâmbesc. Uneori, când purtam asemenea discuţii, nu mai era un mare nobil, ci redevenea bătrânul pasionat care mă învăţase prima mea meserie.

– Crezi că e înţelept? Să-l înveţi cum să te blocheze?

– Păi, trebuie să înveţe şi asta, în caz că dă peste cineva care nu-i vrea binele. Deocamdată, eu sunt singurul cu care poate face exerciţii de Meşteşug.

– Mai e şi Thick, a subliniat Chade, turnându-şi ceai.

Lichidul fierbinte, verde-închis spre negru, a umplut cana. El l-a privit cu scârbă.

– Cred că deocamdată îmi ajunge un elev, am protestat. Ai luat vreo măsură în privinţa necazurilor lui Thick?

– Ce necazuri?

Chade şi-a pus cana în faţa focului. Am intrat în panică, dar, încercând să nu mă trădez, i-am răspuns cu nepăsare:

– A crezut că ţi-am spus. Ceilalţi servitori îl bat şi-i fură banii.

– A, asta.

S-a lăsat pe spătarul scaunului ca şi când aşa ceva n-ar fi contat. Am scos un oftat de uşurare. Nu uitase de conversaţia noastră.

– Am găsit un motiv pentru ca bucătăreasa să-i dea o odaie separată. Acolo lucrează el, de ochii lumii, ştii? La bucătărie. Aşa că acum are o odăiţă lângă cămara cu provizii. E mică, dar bănuiesc că e prima oară când are un loc al lui. Cred că-i place.

– Atunci e bine, am zis. O clipă mai târziu, l-am întrebat: Te-ai gândit vreodată să-l trimiți altundeva? Să lipsească din Buckkeep până începe prințul să se descurce mai bine cu Meșteșugul? Meșteșugul lui Thick îi abate uneori atenția. E ca și cum te-ai strădui să faci o adunare complicată când îți numără cineva la ureche.

Chade a sorbit din lichidul scârbos. S-a strâmbat, apoi a înghițit cu hotărâre. Pe fața mea a apărut o grimasă compătimitoare, dar n-am scos nicio vorbă când mi-a luat paharul cu vin și a băut din el ca să-și dreagă gustul.

– Câtă vreme Thick e singurul candidat pe care-l mai avem, rosti cu glas dogit, nu-l voi trimite de aici. Vreau să stea undeva unde să-l avem sub ochi. Și unde poți încerca să-i câștigi simpatia. Ai făcut vreun efort în sensul ăsta?

– N-am avut prilejul.

M-am ridicat de pe scaun, am mai adus un pahar pe masă și am turnat vin pentru amândoi. S-a întors și el la masă. Și-a pus cana cu ceai și paharul unul lângă altul și le-a privit cu mare tristețe.

– Nu știu dacă se ferește de mine sau nu apare fiindcă are alte treburi.

– A avut și altele în ultima vreme.

– Ei, asta explică neglijența cu care lucrează aici, am remarcat cu amărăciune. Uneori, își aduce aminte să înlocuiască resturile de lumânare cu lumânări noi, alteori, nu. Uneori, curăță vatra de cenușă și tăciuni, alteori, cenușa și tăciunii sunt tot acolo. Cred că e din cauză că nu mă poate suferi. Lucrează cât poate de puțin.

– Nu știe să citească, așa nu-i pot da o listă cu tot ce are de făcut. Uneori ține minte tot ce-i spun, alteori, nu. E un servitor prost, dar nu e leneș, nici disprețuitor.

Chade a mai luat o înghițitură de ceai. De data asta, în ciuda eforturilor, a tușit și a împroșcat masa. Am dat manuscrisele la o parte. S-a șters la gură cu batista, apoi a șters masa.

– Te rog să mă ierți, a spus cu gravitate, lăcrimând.

Și a sorbit din vin.

– Ce-i în ceaiul ăsta?

– Frunza-pădurii. Untul-vrăjitoarei. Talpa-apei. Şi câteva alte ierburi.

A mai luat o gură de ceai şi una de vin.

– Pentru ce sunt bune?

Într-un cotlon al minţii mi s-a trezit o amintire.

– Am nişte probleme, s-a fofilat el.

Dar eu m-am ridicat şi am răscolit manuscrisele. L-am găsit pe cel care mă interesa aproape imediat. Ilustraţiile încă luceau, în ciuda anilor. L-am desfăcut şi i-am arătat desenul cu frunza-pădurii.

– Ierburile astea sunt trecute aici, se spune că ajută candidatul să-şi deschidă mintea pentru Meşteşug.

M-a privit fără nicio expresie.

– Şi?

– Chade. Ce faci, ce încerci?

Pentru o clipă, s-a mulţumit să mă privească. Pe urmă m-a întrebat, cu răceală în glas:

– Eşti invidios? Şi tu crezi că ar trebui să mi se interzică şi dreptul primit prin naştere?

– Ce?!

Din cuvintele lui răbufnea o forţă stranie:

– Nu mi s-a dat niciodată nici măcar şansa de a fi pus la încercare pentru Meşteşug. Bastarzii nu sunt instruiţi. Numai cu tine a făcut excepţie Shrewd. Dar ca şi ţie, şi mie îmi curge sânge Farseer prin vene. Şi mă pricep la vrăji mai neînsemnate, ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum.

Era supărat şi nu ştiam de ce. Am dat din cap şi am spus calm:

– Ştii să ghiceşti în apă. Aşa ai aflat de atacul Corăbiilor Roşii la Neatbay, cu atâţia ani în urmă.

– Da, a recunoscut cu satisfacţie.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, dar degetele îi alergau pe marginea mesei ca nişte păianjeni speriaţi. Oare din pricina buruienilor din ceai?

– Da, am şi eu puterile mele magice. Şi, poate, dacă mi s-ar fi dat o şansă, aş fi avut magia sângelui meu, cea pe care sunt îndreptăţit s-o am. Nu încerca să-mi negi dreptul ăsta, Fitz. Atâţia ani

la rând, propriul meu frate mi-a interzis până și să mi-o pun la încercare. A fost destul de bun ca să-i păzesc spatele, ca să-i instruiesc fiii și nepotul. Dar n-am fost niciodată atât de bun încât să am propria mea magie.

M-am întrebat de când îl măcinau resentimentele. Mi-am adus aminte cât de încântat fusese când îmi dăduse Shrewd voie să fiu instruit în Meșteșug, dar ce ciudă îi fusese apoi, când nu mă descurcasem și refuzasem și să discut cu el despre lecții. Îl mistuia o furie veche, dezvăluită pentru prima oară în fața mea.

– De ce acum? l-am întrebat, destins. Ai manuscrisele Meșteșugului de cincisprezece ani. De ce ai așteptat atât?

Credeam că știu și răspunsul: vrusese să fiu aproape de el, să-l pot ajuta. M-a surprins din nou:

– Ce te face să crezi c-am așteptat? Da, m-am străduit mai mult în ultima vreme, pentru că nevoia mea de magie e tot mai disperată. Am mai vorbit despre asta. Știam că n-o să vrei să m-ajuți.

Nu se înșela. Totuși, în momentul acela, dacă m-ar fi întrebat de ce, n-aș fi știut ce să-i răspund. Am încercat să ocolesc o astfel de întrebare.

– Ce nevoie te îmboldește acum? E pace în țară. De ce te pui în pericol?

– Fitz. Uită-te la mine. Uită-te! Îmbătrânesc. Timpul mi-a jucat un renghi mișelesc. Când eram tânăr și capabil, am fost încuiat în odăile astea, silit să rămân ascuns și lipsit de putere. Acum, când am ocazia să construiesc o temelie solidă pentru tronul Farseer, când, într-adevăr, familia mea are mai multă nevoie de mine, sunt bătrân și mă ramolesc. Mintea îmi joacă feste, mă doare spatele, amintirile mi se întunecă. Crezi că nu-ți văd expresia îngrozită ori de câte ori îți spun că trebuie să-mi răsfoiesc jurnalele ca să găsesc ceea ce te interesează? Închipuie-ți, așadar, cum mă simt eu. Închipuie-ți, Fitz, cum e să nu te mai poți bizui pe memoria ta. Să bâjbâi după un nume, să pierzi brusc firul unei conversații în toiul unei glume. Când erai mai tânăr, când ai crezut că trupul te trădează din cauza crizelor, tu ai căzut pradă disperării. Dar mintea ți-a rămas întotdeauna întreagă. Eu cred c-o pierd pe-a mea.

Era o revelație înfricoșătoare, ca și când aș fi descoperit că temeliile castelului Buckkeep se cutremurau și se fărâmițau. De-abia în ultimul timp începusem să apreciez la adevărata lor valoare sforile pe care le trăgea pentru Kettricken. Și eu fusesem prins în urzeala deasă de legături sociale care alcătuiau politica Buckkeepului și, între firele ei încâlcite, mă zbătusem să le înțeleg pe toate. În copilărie, Chade îmi explica tot ce se întâmpla în castel, iar eu mă mulțumeam cu interpretările lui. Acum vedeam lucrurile cu ochi de adult și avusesem un adevărat șoc când înțelesesem cât de complicate erau.

Și de fascinante. Ca jocul cu pietre al lui Kettle, însă jucat la o scară mult mai mare. Reperele se deplasau, aliațele se schimbau, iar puterea trecea dintr-o mână într-alta în numai câteva ore. Cu atât era mai impresionantă profunzimea cunoștințelor lui Chade, care încerca să găsească un echilibru între domnia lui Kettricken și loialitatea schimbătoare a nobilimii. Sub nicio formă n-aș fi putut să țin pasul cu toate astea, dar între ele existau nenumărate legături.

De la reîntoarcerea mea în Buckkeep, mă minunasem că bătrânul știa să le țină socoteala și mă înspăimânta gândul la ziua când nu avea să le mai facă față. Nu-i mai venea nici lui atât de ușor ca altădată. Existența jurnalelor sale, volume masive legate în stil jamaillian, indica pierderea încrederii în propria memorie. Avea șase volume identice, cu copertă roșie, albastră, verde, galbenă, violetă și galben-închis, câte unul pentru fiecare ducat. Modul în care stabilea de ce ducat ținea o informație îmi depășea puterea de înțelegere. În al șaptelea volum, alb, cu căpriorul Farseer pe coperta din față, nota zilnic detalii mărunte. De el se folosea cel mai des, răsfoindu-l în căutarea unor fragmente de bârfe sau de conversații sau a rezumatului raportului unui spion. Chiar și în acest volum secret, dosit în camera sa tainică, scria numai cifrat. Nu îmi spusese că pot citi volumele, iar eu nu i-o cerusem. Sunt convins că ascundeau multe lucruri pe care n-aș fi vrut să le aflu. Și era mai sigur așa, pentru că spionii care trudeau pentru cele Șase Ducate nu puteau trăda, din întâmplare, secrete

pe care nu le cunoșteau. Deși știam că bătrânul asasin se teme pentru memoria sa, tot nu îmi explicam de ce făcea ce făcea.

– Știu că ți-a fost greu în ultima vreme. Mi-am făcut griji din cauza ta. Dar, atunci, de ce te mai chinui să înveți și Meșteșugul?

Și-a încleștat degetele noduroase pe marginea mesei.

– Din cauza celor citite despre el. A ceea ce mi-ai spus tu că poți face cu el. Textele spun că un om care folosește Meșteșugul își poate vindeca singur trupul, își poate prelungi viața. Câți ani avea Kettle când a călătorit cu tine? Două sute, trei sute? Și era destul de sprintenă ca să înfrunte iarna la munte. Tu însuți mi-ai spus că ai intrat în mintea lupului tău și ai devenit una cu el, cel puțin o vreme. Dacă aș reuși să-mi deschid și eu mintea Meșteșugului, n-ai face asta pentru mine? Sau, dacă m-ai refuza, cum cred că se va întâmpla, n-aș putea s-o fac eu însumi pentru mine?

Ca și când ar fi trebuit să-și demonstreze hotărârea categorică, a înhățat cana și a băut ceaiul bărbătește, dintr-o înghițitură. S-a înecat și a scuipat. Buzele i s-au umezit de la lichidul negru când a luat paharul cu vin și l-a dat pe gât.

– Văd că nu sari să-mi vii în ajutor, a observat, cu amărăciune, ștergându-se la gură.

Am oftat din rărunchi.

– Chade, abia dacă știu rudimentele pe care mă străduiesc să i le explic prințului. Cum să mă ofer să te învăț o magie pe care de-abia o înțeleg eu? Dar dacă...

– Asta a fost dintotdeauna slăbiciunea ta cea mai mare, Fitz. Toată viața ta. Prea multă prudență. Prea puțină ambiție. De-asta te iubea Shrewd. Nu s-a temut de tine niciodată, cum s-a temut de mine.

În timp ce îl priveam, îndurerat, cu gura căscată, a continuat să vorbească, aparent nesinchisindu-se de lovitura pe care tocmai mi-o dăduse.

– Nu m-am așteptat să mă aprobi. Nu vreau să zic că aprobarea ta e necesară. Cred că e mai bine să explorez limitele acestei magii de unul singur. Odată ce mi se va deschide o ușă, voi vedea ce părere ai despre bătrânul tău mentor. Cred că vei fi surprins,

Fitz. Cred că am talentul Meşteşugului, că, poate, l-am avut dintotdeauna. Chiar tu ai făcut o aluzie când ai vorbit de muzica lui Thick. Am auzit-o. Aşa cred. O aud undeva, la marginea minţii, înainte de a adormi noaptea. Cred că am şi eu talentul Meşteşugului.

Nu-mi venea să cred o vorbă din ce spunea. Pretindea că avea Meşteşug aşteptându-se să reacţionez. Eu nu mă puteam gândi decât că nu credeam să nu fi avut vreodată ambiţie, doar că aspiraţiile mele erau altele decât scopurile lui în ceea ce mă privea. Aşa că liniştea s-a prelungit, tot mai stânjenitoare. Iar când a spart-o, schimbând total vorba, a înrăutăţit lucrurile.

– Văd că n-ai nimic să-mi spui. Bine.

S-a silit să zâmbească şi m-a întrebat:

– Cum se descurcă băiatul tău cu ucenicia?

M-am ridicat în picioare.

– Prost. Cred că, la fel ca acela care vrea să-i fie tată, nu are ambiţie. Noapte bună, Chade.

Am plecat în camera mea de servitor, unde mi-am petrecut restul nopţii. N-am dormit. N-am îndrăznit. În ultimul timp, evitam patul, culcându-mă în el numai când eram extenuat. Nu numai fiindcă trebuia să-mi petrec orele nopţii studiind manuscrisele Meşteşugului, dar şi pentru că, în clipa când închideam ochii, eram asaltat. În fiecare noapte îmi ridicam zidurile minţii înainte de a mă retrage şi în fiecare noapte Nettle le lua cu asalt. Forţa şi tenacitatea ei mă nelinişteau. Nu voiam ca fiica mea să ştie ce-i Meşteşugul. Nu aveam cum s-o aduc la Buckkeep şi s-o instruiesc şi mă temeam pentru ea când pornea singură în explorare. Am chibzuit că, dacă o lăsam să-mi străpungă zidurile, nu făceam decât s-o încurajez să continue. Câtă vreme nu ştia că se foloseşte de ceva care se cheamă Meşteşug, câtă vreme îşi închipuia că îşi caută doar un tovarăş de visare, poate că reuşeam s-o ţin în siguranţă. Şi plină de ciudă. Dacă îi răspundeam o singură dată, chiar şi numai pentru a o respinge, mă temeam că avea să-şi dea seama cine şi unde sunt. Mai bine s-o las în pace, să nu ştie nimic. Poate, după o vreme, văzând că nu mai ajunge la mine,

avea să renunțe. Sau să-și găsească altă distracție, un flăcău din vecini sau o meserie. Așa speram. Dar în fiecare dimineață mă trezeam la fel de nedormit ca la culcare.

În rest, viața mea personală luase o întorsătură la fel de nemulțumitoare. Strădaniile mele de a sta de vorbă singur cu Hap se dovedeau la fel de zadarnice ca ale lui Chade de a mă aduce la o întâlnire cu Thick. Hap era beat de dragoste pentru Svanja. Timp de trei săptămâni, mi-am petrecut majoritatea serilor libere la *Porcul Pârlit*, tot sperând să-l prind pe Hap singur. Odaia în care trăgea curentul și berea îndoită cu apă nu mă făceau mai răbdător cu fiul meu. De cele mai multe ori, așteptam zadarnic după Hap. Iar când venea, o aducea pe Svanja cu el. Era o copilă superbă, brunetă și cu ochi mari, suplă și mlădioasă ca trestia, dar avea și un aer îndărătnic. Și îi plăcea să vorbească, nu-mi dădea ocazia să intervin, cu atât mai puțin să discut cu Hap între patru ochi. El stătea lângă ea, încântat că-i împărtășea dragostea și savurându-i frumusețea, iar ea îmi povestea întruna despre ea, despre părinții și planurile ei de viitor, îmi spunea ce credea despre Hap, despre Buckkeep și despre viață, în general. Am dedus că mama ei ceda în fața firii ei voluntare și se bucura că fata se întâlnește cu un băiat de viitor. Tatăl nu avea despre Hap aceeași părere grozavă, dar Svanja se aștepta să i-o schimbe cât de curând. Sau nu. Dacă nu putea să priceapă că fata lui își alegea singură bărbatul, atunci ar fi făcut bine să iasă din viața ei. Părea gata să înfrunte viața fără teamă, chiar și mergând contra vântului, ceea ce era lăudabil la o tânără femeie dornică să stea pe picioarele ei, numai că eu eram tată și nu puteam fi întru totul de acord cu fata aleasă de băiatul meu. Svanjei părea să nu-i pese prea mult că nu-i aprobam atitudinea. Îmi plăcea spiritul ei, dar nu-mi displăcea că-mi desconsidera sentimentele.

În cele din urmă, într-o seară, Hap a apărut singur, dar singura mea ocazie de a vorbi numai cu el nu mi-a adus nicio mulțumire. Stătea bosumflat fiindcă Svanja nu era acolo și se plângea că tatăl ei se încăpățâna tot mai des să o țină serile acasă. Omul pur și simplu refuza să-i dea o șansă. Când am îndreptat, cu forța,

conversația spre ucenicia lui, mi-a repetat cele spuse mai demult. Nu-i plăcea cum era tratat. Gindast îl considera un neghiob și îl batjocorea în fața calfelor. I se dădeau cele mai plictisitoare însărcinări, dar nu și ocazia să-și arate puterile. Totuși, când, la stăruința mea, mi-a dat câteva exemple, am tras concluzia că Gindast era un meșter pretențios, dar pe deplin rezonabil.

Nemulțumirile lui Hap nu m-au convins că era prost tratat. Pornind de la cuvintele lui, mi-am format altă părere. Băiatul meu era îndrăgostit de Svanja, nu se gândea decât la ea. Ea era cauza multora dintre greșelile lui și a întârzierilor lui repetate la muncă dimineața. Eram convins că, dacă Svanja n-ar fi existat, Hap ar fi fost mai hotărât și mai mulțumit de lecții. Un tată mai sever i-ar fi interzis s-o mai vadă pe fată. Eu, nu. Câteodată, mă gândeam că n-o fac fiindcă știu ce înseamnă să ți se impună restricții; altă dată, mă temeam că Hap nu m-ar fi ascultat, așa că nu îndrăzneam să-i impun nimic.

Mă întâlneam și cu Jinna, dar, ca un laș ce eram, o vizitam numai când poneiul și căruța îmi arătau că e acasă și nepoata ei. Voiam să pun frâu poftei noastre năvalnice, deși căldura patului ei era o ispită greu de alungat. Am încercat. De fiecare dată când mergeam la ea, stăteam puțin, dând vina pe treburi urgente pentru stăpânul meu. Prima oară, Jinna a înghițit povestea fără să pună întrebări. A doua oară, m-a întrebat când cred că voi avea o după-masă liberă. Deși mi-a vorbit în prezența nepoatei, ochii ei mi-au pus altă întrebare. Am ocolit un răspuns clar, spunând că stăpânul meu e capricios și nu-mi dă o anumită după-masă liberă pentru propriile mele nevoi. Am dres-o în așa fel încât să sune ca o plângere, iar Jinna a dat din cap compătimitoare.

A treia oară, nepoata ei nu era acasă. Plecase să-și ajute o prietenă din Buckkeep, care trecuse printr-o naștere grea. Jinna mi-a spus asta după ce m-a întâmpinat cu o îmbrățișare călduroasă și un sărut prelung. În fața pasiunii ei arzătoare, hotărârea mea de a mă reține s-a topit ca sarea în apă. Fără alte vorbe, a zăvorât ușa, m-a luat de mână și m-a dus în dormitor.

– Aşteaptă numai puţin, m-a rugat, iar eu m-am oprit în prag. Poţi să intri acum.

M-am supus şi, când am intrat, am văzut că acoperise talismanul cu o eşarfă groasă. A inspirat adânc, ca un om flămând în aşteptarea unei mese bune, şi, dintr-odată, nu m-am mai putut gândi decât la sânii care-i împungeau corsajul. Mi-am zis că fac o greşeală prostească, dar tot am făcut-o. De mai multe ori. Iar când am obosit amândoi, iar ea aţipise pe jumătate pe umărul meu, am făcut una şi mai mare:

– Jinna, am întrebat-o cu glas moale, crezi că e înţelept ce facem?

– Nesăbuit, înţelept... mi-a răspuns adormită. Contează? Nu facem rău nimănui.

Pusese întrebarea fără s-o ia cu adevărat în serios, dar eu i-am răspuns cu toată seriozitatea:

– Da. Contează, vreau să zic. Şi poate că facem rău.

A oftat adânc şi s-a săltat în capul oaselor, dându-şi buclele la o parte de pe obraz. M-a cercetat cu o privire atentă.

– Tom, de ce eşti întotdeauna aşa de hotărât să complici lucrurile? Suntem amândoi adulţi, niciunul dintre noi nu a jurat altuia şi ţi-am garantat că n-ai cum să mă laşi grea. De ce să nu ne bucurăm de o plăcere simplă şi nevinovată cât mai putem?

– Poate că pentru mine nu e nici simplă, nici nevinovată. M-am străduit să-mi explic motivele cât mai logic. Fac ceea ce l-am învăţat pe Hap că nu e bine: să fii cu o femeie căreia nu i-ai jurat nimic. Dacă mi-ar spune că face şi el cu Svanja ceea ce tocmai am făcut noi, l-aş mustra aspru, spunându-i că nu are niciun drept să...

– Tom, m-a întrerupt ea, le impunem copiilor reguli ca să-i protejăm. Când devenim adulţi, cunoaştem pericolele şi ne alegem singuri riscurile. Nici tu, nici eu nu mai suntem copii. Şi nici nu ne-am păcălit unul pe altul că ne-am oferi cine ştie ce. Ce primejdie crezi că te paşte, Tom?

– Mi-e... mi-e groază de ceea ce ar crede Hap despre mine, dacă ar afla. Şi nu-mi place că-l mint, făcând ceea ce i-am interzis lui. Şi, am adăugat, întorcând capul, aş vrea ca între noi să fie şi altceva decât... riscul de dragul plăcerii.

– Înțeleg. Ei, poate va fi, cu timpul, a sugerat Jinna, dar nu mi-a scăpat umbra de dezamăgire din vocea ei.

Atunci mi-am dat seama că poate ea *chiar* se înșelase în privința legăturii dintre noi.

Ce era să-i mai spun? Nu știu. Am făcut-o pe lașul:

– Poate, da, cu timpul.

Dar nici eu nu credeam ce spun. Am mai stat puțin în pat, pe urmă ne-am ridicat și am băut o cană cu ceai lângă foc. Când, într-un târziu, i-am spus că trebuie să plec și am tot repetat, destul de penibil, că nu știam exact în ce seară puteam să revin, ea mi-a răspuns, ferindu-și privirea:

– Atunci, vino când ai chef, Tom Badgerlock.

Și-a însoțit vorbele cu un sărut de despărțire. După ce am auzit ușa închizându-se în spatele meu, am înălțat ochii spre stelele sclipitoare de pe cerul iernii și am oftat. Pe lungul drum spre Buckkeep, a început să mă macine vinovăția. O lipseam pe Jinna de ceva, nu pentru că refuzam să-i fac un fals jurământ de dragoste, ci pentru că îngăduiam continuarea distracției noastre. Mă îndoiam că aveam să simt vreodată pentru ea mai mult decât simțeam în clipa aceea. Mai rău decât atât nu eram în stare să-mi promit mie însumi că n-o s-o mai văd, deși nu-i puteam oferi altceva decât o prietenie a trupurilor. Nu gândeam prea frumos despre mine și mă simțeam și mai prost recunoscând că Hap probabil bănuia că împart uneori patul cu Jinna. Prost exemplu îi dădeam băiatului meu. Drumul înapoi spre castelul Buckkeep a fost tare sumbru și friguros în seara aia.

Capitolul IX

RĂMĂŞAG CU PIETRE

Pe măsură ce Meşteşugul devine tot mai puternic şi mai sofisticat, cel care îl întrebuinţează va simţi tot mai des chemarea lui. Un bun dascăl va fi foarte atent cu candidaţii, foarte sever cu învăţăceii şi neînduplecat cu ucenicii săi. Mult prea mulţi au fost aceia care s-au rătăcit în mrejele Meşteşugului lor. Semnele care arată că un învăţăcel e ispitit prea des de Meşteşug sunt neatenţia şi irascibilitatea când îşi vede de treburile zilnice. Când îşi foloseşte Meşteşugul, o face străduindu-se mai mult decât e necesar, de dragul plăcerii pe care-o simte când îl străbate puterea magiei, şi petrece în starea aceasta un timp mult mai îndelungat decât e nevoie pentru a-şi duce treburile la bun sfârşit. Dascălul trebuie să fie foarte atent cu astfel de învăţăcei şi să-i pedepsească aspru imediat ce-i vede purtându-se astfel. Mai bine să fie nemilos cu ei la timp, decât să-şi dorească zadarnic, mai târziu, să aducă la normal un învăţăcel care stă cu bale la gură şi bolboroseşte întruna, până când îi piere trupul, răpus de foame şi de sete.

Îndatoririle unui dascăl de Meşteşug, în traducerea lui TREEKNEE

Zilele de iarnă veneau și plecau neabătute, ca apele care creșteau și se retrăgeau de pe plaja orașului Buckkeep, și la fel monotone. Se apropia Festivalul Iernii, sărbătoarea care vestește și noaptea cea mai lungă, și creșterea zilelor ce îi urmează. Cândva îl așteptam cu nerăbdare. Acum însă aveam prea multe treburi pe cap și prea puțin timp ca să le duc la bun sfârșit. Dimineața eram dascălul prințului. În cea mai mare parte a zilei o făceam pe sluga Lordului Auriu. Așa-zisul meu stăpân angajase doi lachei care să se ocupe de garderoba lui și să-i aducă dejunul, dar eu tot trebuia să călăresc cu el și să-i stau la dispoziție când o cerea eticheta. Oamenii se învățaseră să mă vadă în preajma lui, așa că nu mă dezlipeam de el, deși glezna părea să i se fi vindecat. Mie îmi era de folos. Lordul Auriu conducea uneori conversația în așa fel încât să afle părerea unui nobil despre negoțul cu Străinii sau despre modul în care se împărțiseră drepturile de a face acest negoț. Auzeam astfel multe păreri rostite întâmplător și îi duceam toate informațiile lui Chade.

Lordul Auriu se arăta interesat și de Har și punea întrebări despre magia aceasta ciudată. Răspunsurile violente pe care le primea adesea mă șocau până și pe mine. Ura față de Har se adâncea dincolo de logică. Când a întrebat ce rău făcea magia aceea, i s-a spus că înzestrații cu Har nu se dădeau în lături de la nimic, de la a se împerechea cu animalele ca să le învețe limba până la a blestema turmele și cirezile vecinilor. Se puteau transforma în animale ca să ajungă la cei pe care îi seduceau sau, mai rău, siluiau și ucideau sub această înfățișare. Unii dezaprobau fățiș îngăduința reginei față de magia animalelor și îi spuneau Lordului Auriu că regatul nostru fusese un loc mult mai bun pe vremea când le puteai face de petrecanie celor mânjiți cu Har. Oh, în serile când făceam pe sluga Lordului Auriu am aflat mai multe decât aș fi vrut despre lipsa îngăduinței poporului meu față de vecini. În orele libere, încercam să studiez cât mai multe manuscrise despre Meșteșug. Prea adesea însă renunțam la asta și mă duceam în oraș, unde nu mă întâlneam cu băiatul meu. Uneori îl vedeam pe fugă, când pleca de la Jinna la întâlnirea cu Svanja. Abia aveam timp

să ne salutăm și să-mi făgăduiască, zadarnic, că se va întoarce acasă repede, ca să stăm de povești pe îndelete. Nu o dată i-am surprins privirea bănuitoare când mă vedea împreună cu Jinna și de fiecare dată eram ușurat când nu venea acasă devreme, așa cum promisese.

Riscam să mă deprind într-o rutină dacă nu convenabilă, cel puțin previzibilă. În ciuda intențiilor mele de a fi tot mai prudent față de PestrițI, tăcerea și lipsa lor de acțiune se prelungea. Îndrăzneam chiar să sper că Laudwine murise din cauza rănilor. Poate că adepții lui se risipiseră și amenințarea dispăruse. Deși mă terorizaseră în noaptea aceea pe drum spre castel, îmi venea greu să stau tot cu ochii în patru, dacă ei nu făceau niciun pas înainte. Mă pândea pericolul de a mă mulțumi cu situația, fără a încerca să o schimb. Chade mă întreba periodic cum stau cu iscoditul, dar nu aveam ce să-i raportez. Din câte puteam să-mi dau seama, PestrițII ne uitaseră.

Pe Civil Bresinga îl spionam cu regularitate, dar tot nu aflam nimic care să-mi confirme bănuielile legate de el. Părea la fel ca toți ceilalți nobili mărunți, venit la curte cu intenția de a-și îmbunătăți poziția. Nici urmă de pisica lui în grajduri. Călărea deseori însoțit de grăjdarul său, dar, în cele câteva ocazii când l-am urmărit, n-a făcut nimic altceva decât să-și antreneze calul. I-am scotocit camera în mai multe rânduri, dar nu am descoperit decât un bilet de la mama lui, care îl asigura că e sănătoasă și prefera ca el să rămână la curte, „pentru că noi suntem încântați că te înțelegi atât de bine cu prințul Dutiful". Și, într-adevăr, era foarte apropiat de prinț, deși îl rugam cu stăruință pe Dutiful să se poarte cu prudență în preajma lui. Discutasem despre asta și cu Chade. Amândoi am fi preferat ca prietenia lor să înceteze, dar nu știam cum ar fi reacționat cei cu Sânge Străvechi.

Nu aveam nicio știre directă de la înzestrații cu Har, nici de la Sângele Străvechi, nici de la PestrițI. Liniștea lor prelungită era de rău augur.

– Noi ne-am respectat promisiunea, mi-a spus odată Chade morocănos. De când s-a întors prințul înapoi, nu au mai avut loc execuții în Buck. Poate că numai asta au urmărit. Cât despre ceea

ce le-ar putea face Pestriții semenilor lor, nu ne putem amesteca decât dacă vin să se plângă în fața noastră. Lucrurile par să se fi liniștit, dar, în adâncul inimii, mă tem că e doar liniștea dinaintea furtunii. Fii cu ochii în patru, băiete. Fii cu ochii în patru.

Chade avea dreptate în privința execuțiilor publice. Regina Kettricken le pusese capăt dând pur și simplu de veste că niciun răufăcător din Buckkeep nu poate fi condamnat la moarte decât prin decret regal și că orice execuție va avea loc numai în Buckkeep. Până acum, niciun oraș nu ceruse în scris executarea cuiva. Hârțogăria îi descurajează chiar și pe cei mai dornici de răzbunare. Totuși, pe măsură ce trecea vremea și nu primeam nicio veste de la Pestriți, eu nu mă simțeam ușurat, ci urmărit fără oprire. Chiar dacă Pestriții nu ne mai dădeau bătaie de cap, nu puteam uita că prea mulți dintre cei cu Sânge Străvechi aflaseră că prințul nostru avea Har. Puteau folosi lucrul acesta oricând împotriva noastră. Mă uitam bănuitor la animalele străine și mă bucuram că micul dihor Gilly patrula prin castel.

Dar, într-o noapte, a trebuit să-mi ascut simțul prudenței. Mă dusesem în oraș. Când am bătut la ușa Jinnei, nepoata ei mi-a spus că mătușa plecase să ducă niște talismane unei familii ale cărei capre aveau râie. În sinea mea, m-am întrebat dacă talismanele chiar alungau râia, dar pe nepoată am rugat-o să-i spună Jinnei că am trecut pe la ea. Când am întrebat de Hap, fata s-a strâmbat și mi-a spus că l-aș putea găsi la *Porcul Pârlit*, cu „fata aia, Hartshorn". M-a durut disprețul ei față de iubita fiului meu. În drum spre cârciumă, prin frigul nopții de iarnă, m-am gândit la ce măsuri ar trebui să iau. Pasiunea lui Hap pentru fată nu era nici echilibrată, nici potrivită. Exact din motivele acelea, mă îndoiam că avea să-mi dea ascultare și s-o lase mai moale cu curtatul.

Dar, când am intrat în cârciuma friguroasă, n-am văzut nici urmă de Hap sau Svanja. M-am întrebat pe unde umblau, dar am uitat brusc de ei când am văzut-o pe Laurel stând la o masă murdară. Vânătorul reginei bea de unul singur. M-am încruntat, știind că avea o gardă permanentă, pusă la dispoziția ei de Chade. Băiatul care servea la mese a venit să-i umple halba. După cum a săltat-o

Laurel, mi-am dat seama că îi fusese umplută de mai multe ori în seara aceea.

Mi-am luat şi eu o halbă şi am studiat lumea din cârciumă. La o masă din colţ, doi bărbaţi şi o femeie păreau aşezaţi astfel încât să stea cu ochii pe vânător. Dar, chiar în timp ce mă întrebam dacă au gânduri rele, cei doi care formau, evident, o pereche s-au ridicat, i-au spus la revedere celuilalt bărbat şi au plecat agale, fără să privească înapoi. Bărbatul rămas singur a chemat o servitoare. Mi s-a părut că încerca să cumpere de la ea şi altceva, nu numai bere. Purtarea lui de bădăran mi-a liniştit temerile.

Am traversat încăperea plină de lume. Laurel a tresărit când mi-am aşezat cana pe masa ei, apoi a întors capul când m-am aşezat lângă ea. I-am vorbit în şoaptă:

– Ăsta nu-i tocmai locul în care te-ai aştepta să-l vezi bând pe vânătorul reginei.

Mi-am plimbat intenţionat privirea prin crâşma nespălată şi am întrebat-o:

– Unde ţi-e ucenicul în seara asta?

Îl văzusem de câteva ori pe fugă. Cu muşchii lui, l-ar fi speriat pe orice bătăuş. Despre mintea lui aveam o părere mai proastă, mai ales în momentele acelea.

– Nu crezi că e o nechibzuinţă să te plimbi prin oraş fără el?

– Nechibzuinţă? Atunci unde-i paznicul tău? Te paşte un pericol mai mare decât pe mine, m-a mustrat ea cu amărăciune.

Avea ochii roşii, poate de la bere, poate de la lacrimi. Am vorbit tot în şoaptă.

– Poate că sunt mai învăţat cu genul ăsta de pericole.

– S-ar putea să ai dreptate. Ştiu prea puţine despre tine ca să-mi dau seama cu ce eşti învăţat şi cu ce nu. Eu însă n-am de gând să mă învăţ cu el. Nici să nu fac tot ce-mi place fiindcă mă ţine frica-n frâu.

Părea obosită, iar în colţurile gurii şi ale ochilor avea riduri pe care nu mi le aminteam. Stătea cu frica-n sân, degeaba făcea pe curajoasa.

– Ai mai primit şi alte ameninţări?

Şi-a arătat dinţii într-un zâmbet.

– De ce? Una nu-i de-ajuns pentru tine?

– Ce s-a întâmplat?

A clătinat din cap şi şi-a băut berea. I-am făcut semn băiatului să ne mai aducă.

– Prima n-ar fi zis nimeni că e o ameninţare. O ramură de dafin legată de zăvorul staulului calului meu. Agăţată de un laţ de sfoară. Şi o pană, a adăugat în silă. Tăiată în patru şi pârlită.

– O pană?

Mi-a răspuns după un răstimp destul de îndelungat.

– Cineva la care ţin s-a legat prin Har cu o gâscă.

În prima clipă, mi-a stat inima, apoi a reînceput să bată, dar în salturi.

– Deci îţi arată că pot pătrunde în castel, am tras concluzia calm.

Laurel a încuviinţat în tăcere când a venit băiatul să ne umple halbele dintr-un urcior greu. I-am plătit şi a plecat. Laurel şi-a luat imediat halba, vărsându-şi ceva bere pe mână. Era uşor ameţită.

– Ţi-au cerut ceva? Sau pur şi simplu ţi-au dovedit că pot ajunge la tine?

– Mi-au cerut, şi încă foarte clar.

– Cum?

– Mi-au lăsat un sul mic de pergament printre hamurile calului. Toţi cei din grajd ştiu că am insistat să mă ocup singură de Bulgăr. Scria negru pe alb că, dacă ştiu ce e înţelept să fac şi ce nu, atunci, pe timp de noapte, să las iapa ta neagră şi pe cea a Lordului Auriu, Malta, în padocul mai îndepărtat.

Pornit din stomac, un fior rece mi s-a răspândit în tot corpul.

– N-ai făcut-o.

– Bineînţeles că nu. Ba chiar am pus pe grăjdarul de încredere să păzească amândouă animalele azi-noapte.

– Deci, ameninţarea e proaspătă?

– O, da.

A clătinat uşor din cap.

– Şi i-ai spus reginei?

– Nu. N-am spus nimănui.

– De ce? Cum să te apărăm, dacă nu știm că ești amenințată?

A răspuns după o scurtă tăcere.

– N-am vrut să le dau de înțeles că se pot folosi de mine împotriva reginei. Dacă e să-mi facă de petrecanie, atunci nu vreau să trag pe nimeni după mine. Ar trebui să mă apăr singură, Tom, nu să mă ascund printre fustele reginei și s-o sperii și pe ea.

Curajoasă. Și proastă. Dar asta nu i-am spus-o.

– Și ce s-a întâmplat?

– Cu caii voștri? Nimic. Dar pe Bulgăr l-am găsit mort în staul a doua zi dimineața.

Am rămas fără cuvinte. Bulgăr fusese calul lui Laurel, un animal docil și inteligent, mândria ei. Văzând că tac, m-a străpuns cu privirea.

– Știu ce gândești. Vorbea în șoaptă, cu răutate și ironie. N-are Har. Pentru ea, Bulgăr n-a fost decât un cal, un animal pe care îl călărea. Dar nu e adevărat. L-am crescut de când era mânz, mi-a fost prieten, nu doar animal de călărie. N-a trebuit să ne împletim mințile ca să ne împletim inimile.

– Nu am gândit deloc așa, i-am răspuns cu glas foarte scăzut. Am avut multe animale cu care m-am împrietenit fără să existe între noi legătura aparte a Harului. Oricine te-a văzut cu Bulgăr și-a dat seama că animalul te adora. Mă simt vinovat fiindcă ai protejat caii noștri și ai plătit pentru asta cu al tău.

Nu știu dacă m-a auzit. Se holba la masa zgâriată.

– A murit... A murit încet. I-au dat ceva, nu știu cum, și i-a rămas în gât. S-a umflat și l-a sufocat. Cred că... nu, știu sigur. A fost culmea bătăii lor de joc, pentru că mă trag dintr-o familie cu Sânge Străvechi, dar nu am Har. Dacă l-aș fi avut, aș fi știut că suferă și m-aș fi dus să-l salvez. Când l-am găsit, era căzut la pământ, cu botul și pieptul plin de salivă și sânge... A murit în chinuri, Tom, iar eu n-am fost acolo să-mi iau rămas-bun de la el.

Faptul că un înzestrat cu Har era în stare de o asemenea cruzime mi-a înghețat sângele în vene. Întrecea orice imaginație. Mă simțeam mânjit fiindcă oameni cu care împărțeam aceeași magie

coborâseră atât de jos. Nu făceau altceva decât să confirme tot răul care se spunea despre noi.

Laurel răsufla sacadat şi s-a întors spre mine părând să nu se mai gândească la nimic. Durerea îi întipărise o spaimă pe care nu voia s-o recunoască. Am ridicat braţul şi am lăsat-o să se ascundă la pieptul meu, îmbrăţişând-o.

– Îmi pare rău, i-am şoptit la ureche. Îmi pare atât de rău, Laurel.

Nu plângea, doar suspina în braţele mele. Nu mai avea putere nici să plângă, poate că nici să se teamă. Mi-am zis că, dacă Pestriţii izbuteau s-o înfurie, s-ar fi ales cu un duşman mai puternic decât avuseseră de gând să-şi facă. Asta dacă nu o omorau mai întâi. M-am foit pe scaun. Din obicei, mă aşezasem cu spatele la perete. Acum am căutat să cuprind cu privirea toată cârciuma şi pe oricine ar fi urmărit-o.

Atunci am văzut-o pe Jinna. Probabil că venise ca să mă caute, după ce vorbise cu nepoata ei. Stătea în uşa pe care tocmai intrase. Privirile ni s-au întâlnit o fracţiune de secundă. Se holba şocată la femeia din braţele mele. Am implorat-o din ochi, dar expresia ei nu s-a îndulcit. Apoi şi-a trecut privirea peste mine, ca şi când nu m-ar fi văzut sau nu m-ar fi recunoscut. S-a răsucit pe călcâie şi a plecat, întorcându-mi spatele. Am înţeles din gestul ei mai mult decât dintr-o mie de cuvinte.

Ciuda mi-a strâns inima ca o gheară. Nu făceam nimic rău, dar ea plecase din cârciumă arătându-mi cât de jignită era. Şi nici nu puteam s-o las pe Laurel singură şi ameţită de bere, ca să fug după Jinna şi să-i explic, deşi mă simţeam înclinat s-o fac. Aşa că am fiert în propria mea nemulţumire cât a mai suspinat Laurel de câteva ori până s-a liniştit. S-a ridicat brusc de la pieptul meu şi aproape că m-a împins. Am eliberat-o din îmbrăţişare. S-a frecat la ochi, şi-a luat halba şi a golit-o dintr-o sorbitură. Eu de-abia pusesem gura pe bere.

– Sunt o proastă, mi-a dat brusc de ştire. Am venit pentru c-am auzit că în crâşma asta se adună cei cu Har. Am venit sperând că se va lega cineva de mine şi-mi va da prilejul să-l omor. Probabil că aş fi fost ucisă şi eu. Cu asta nu ştiu cum să lupt.

Am observat o sclipire tulburătoare în ochii ei. O privire calculată și rece, în vreme ce se gândea că, de fapt, știe cum să lupte.

– Ar trebui să lași lupta în seama celor care...

– N-ar fi trebuit să se atingă de calul meu, m-a întrerupt ea cu brutalitate.

Știam că nu voia să mai audă nimic despre povestea asta.

– Hai să mergem acasă, i-am propus, iar ea a încuviințat dând din cap obosită.

Am plecat din cârciumă. Străzile friguroase erau luminate numai de lumina strecurată prin obloanele de la ferestre. După ce am lăsat casele în urmă și am început să urcăm pe drumul lung către castel, am întrebat-o cu șovăire:

– Ce-o să faci? O să pleci din Buckkeep?

– Și unde să mă duc? Acasă, ca să atrag necazul asupra familiei? Nici gând.

A respirat scurt, scoțând aburi pe gură în răceala nopții.

– Dar cred că ai dreptate. Aici nu pot rămâne. Ce vor face mai departe? Ce e mai rău decât să-mi omoare calul?

Amândoi puteam da mai multe răspunsuri la întrebarea asta. Am parcurs restul drumului în tăcere, deși Laurel nu era nici furioasă, nici tăcută din fire. Îi simțeam ochii încordându-se în lumina tulbure a lunii. Întorcea capul la orice sunet, cât de slab. Nu m-am lăsat nici eu mai prejos. Am spart liniștea o singură dată, ca s-o întreb:

– E adevărat că înzestrații cu Har se adună la *Porcul Pârlit*?

– Așa se zice, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Lumea îi spune cârciumii în mai multe feluri. *Bună pentru Har*. Sigur îți sună cunoscut.

Nu-mi suna, dar am reținut informația. Poate că în zvonuri era un sâmbure de adevăr. Exista în Buckkeep o cârciumă unde se adunau cei cu Har? Cine ar ști să spună? Ce aș putea afla acolo?

Tocmai când intram de porțile castelului, l-a văzut pe „ucenicul" ei venind în grabă spre noi. Părea îngrijorat. A mârâit la vederea mea. Laurel a oftat și a dat drumul brațului meu. Împleticindu-se, s-a îndreptat către vânjosul care aproape c-a luat-o pe sus. I-a vorbit

degeaba frumos despre mine, fiindcă oricum m-a privit bănuitor înainte de a o conduce în odaia ei. Eu nu m-am dus direct în a mea, ci am trecut mai întâi pe la grajduri. Negruța m-a întâmpinat cu obișnuita ei indiferență. Nu o puteam condamna; în ultimul timp, abia dacă avusesem timp pentru ea. Ca să fiu sincer, era pentru mine „doar un animal". O călăream când Lordul Auriu pleca la plimbare cu Malta, dar altfel, o lăsam în seama grăjdarilor. În clipa aceea, mi s-a părut că sunt un stăpân rău, dar timp să-i ofer mai multe nu aveam. M-am întrebat ce-și puseseră în gând Pestrițiii. Dacă animalele noastre ar fi fost lăsate în padocul îndepărtat, le-ar fi furat? Sau, mai rău, le-ar fi omorât?

Cu simțul Harului încordat, am trecut pe la fiecare boxă și i-am cercetat pe toți grăjdarii și toți ajutorii lor care moțăiau printre animale. Nu am recunoscut pe nimeni, iar Laudwine nu pândea din spatele scărilor sau în fața ușii. Totuși, în noaptea aceea, nu m-am simțit în largul meu decât în camerele de sus ale lui Chade. El nu era acolo, dar i-am lăsat un raport amănunțit.

L-am discutat a doua zi, însă nu am ajuns la nicio concluzie. Avea să-l mustre pe paznicul lui Laurel că o lăsase să-i fugă pe sub nas. Nu știa cum altfel s-o apere pe Laurel decât păzind-o cât mai bine.

– Ei nu-i pasă. Nu-i convine că am pus pe cineva pe urmele ei tot timpul. Dar altceva ce pot să fac, Fitz? E importantă pentru noi, i-ar putea scoate pe Pestriți din ascunzătoare.

– Cu ce preț? l-am întrebat aspru.

– Cu cel mai mic posibil, mi-a răspuns morocănos.

– De ce au vrut calul meu și pe al Lordului Auriu?

Chade a înălțat dintr-o sprânceană.

– Știi mai multe despre Har decât mine. I-ar putea vrăji ca să vă arunce din șa ori să se folosească de ei ca să asculte cumva ce vorbiți între voi?

– Harul nu face așa ceva, am spus plictisit. De ce caii noștri? De ce nu al prințului Dutiful? Parcă bufonul și cu mine am fi ținta lor, nu prințul.

Bătrânul a părut stânjenit.

– O minte prudentă ar merge pe urmele gândului său și ar vedea unde duce, mai sugerat, șovăitor, cu voce înceată.

M-am holbat la el. Oare ce voia să-mi spună, în felul său enigmatic? A strâns din buze și a clătinat din cap către mine, parcă regretându-și spusele. Nu după mult timp, a găsit o scuză ca să plece. Eu am rămas să cuget în preajma focului.

În zilele următoare, m-am simțit prea jenat ca să merg la Jinna. Știam că mă port prosteşte, dar n-aveam încotro. Nu mă simțeam dator cu vreo explicație, însă eram convins că aștepta una. Nu-mi venea în minte nicio minciună convenabilă ca justificare pentru c-o îmbrățișasem pe Laurel în cârciumă. Nici măcar nu voiam să vorbesc despre Laurel cu Jinna. Ar fi apropiat-o de subiecte prea periculoase. Ca urmare, n-am mai trecut pe la ea.

Când mergeam în oraș, îl căutam pe Hap la atelier. Discutam pe fugă și nemulțumitor. Băiatul era conștient că ucenicii ceilalți ne văd stând de vorbă și rostea cuvintele de parcă ar fi vrut să le-arate că era supărat pe meșterul său. Îi era ciudă că nu o mai putea curta pe Svanja. Tatăl fetei îi punea piedici și refuza să stea de vorbă cu el pe stradă. Am simțit că o parte din furia lui Hap se îndrepta spre mine. I se părea că îl neglijez, dar, când trebuia să-și facă timp ca să ne întâlnim seara, prefera tovărășia Svanjei. Îmi tot făgăduiam că o să mă ocup mai îndeaproape de el și că o să mă împac cu Jinna, dar nu știu cum se făcea că zilele se scurgeau, iar eu nu găseam timp nici pentru una, nici pentru alta.

În castel, continuau festivitățile și înțelegerile negustorești în urma logodnei prințului. Festivalul Iernii a venit și a trecut, măreț cum nu mai fusese vreodată. Oaspeților din Insulele Străine le-a plăcut din cale-afară. Discuțiile despre negoț și distracțiile nobilimii au continuat și după festival, seară de seară. Păpușarii, menestrelii, jonglerii și alți artiști din cele Șase Ducate prosperau. Străinii au devenit o prezență obișnuită în sălile din Buckkeep. Unii legau prietenii adevărate și cu nobilii care locuiau în castel, și cu negustorii din oraș. În port, a prins să înflorească din nou tradiționalul nostru negoț cu Insulele Străine. Soseau corăbii încărcate de mărfuri și se făcea schimb de bunuri, dar și de mesaje.

Nu mai era o ruşine să recunoşti că ai un văr sau doi în Insulele Străine. Planurile lui Kettricken păreau să dea roade.

Nopţile pline de veselie de la curte îmi arătau o faţă a Buckkeepului pe care nu o cunoscusem. Ca servitor, eram aproape la fel de invizibil ca în copilărie, când fusesem un ţânc anonim, cu singura diferenţă că, fiind sluga Lordului Auriu, îl slujeam la întruniri simandicoase, când nobilii se aşezau la mesele de joc, mâncau sau dansau. I-am văzut în cele mai elegante haine şi în cele mai penibile situaţii. Ameţiţi de vin sau pleoştiţi de fumariţă, arşi de pofte trupeşti sau străduindu-se nebuneşte să recâştige ce pierduseră la joc... dacă îmi închipuisem vreodată că lorzii şi doamnele lor erau alcătuiţi dintr-un aluat mai fin decât pescarii şi croitorii care se îmbulzeau prin crâşmele din oraş, în iarna aceea mi-a pierit orice iluzie.

Femeile, şi tinere, şi bătrâne, măritate sau nu, se adunau ciotcă, atrase de farmecele Lordului Auriu, ca şi bărbaţii tineri dornici să iasă în evidenţă ca „prieteni ai lordului jamaillian". Spre amuzamentul meu, nici măcar Starling sau Lordul Fisher nu le puteau rezista farmecelor Lordului Auriu în societate. Nu o dată i s-au alăturat la masa de joc. De două ori au venit chiar la el în cameră să guste rachiul fin jamaillian împreună cu ceilalţi oaspeţi. Îmi venea greu să-mi păstrez atitudinea servilă şi dezinteresul în prezenţa lui Starling. Soţul ei era genul afectuos şi de multe ori o trăgea lângă el şi-i fura câte-un sărut, ca un băieţandru. Ea îl mustra veselă, spunându-i că nu ştia să se poarte în societate, dar îmi arunca deseori câte-o privire, ca să se asigure că văd cu câtă pasiune o curtează soţul ei şi acum. Uneori, îmi păstram cu greu aerul indiferent. Nu tânjeam de dorul ei nici cu inima, nici cu trupul, însă mă durea când se fălea înadins cu fericirea ei, numai ca să-mi amintească mie ce viaţă singuratică duceam. În mijlocul curtenilor veseli şi al distracţiilor lor sofisticate, eu stăteam, servitor tăcut, martor la plăcerile lor.

Aşa s-a târât iarna lungă şi întunecată. Vârtejul vieţii a lăsat urme şi asupra tânărului prinţ, şi asupra mea. Într-o dimineaţă, devreme, am ajuns amândoi în turn fără niciun chef de studiu sau

de orice altceva. Prințul se culcase târziu cu o seară înainte, fiindcă întârziase la masa de joc alături de Civil și alți tineri nobili care locuiau atunci în castel.

Eu avusesem înțelepciunea să mă culc la o oră mai puțin târzie și dormisem adânc șapte ore, înainte ca Nettle să mi se furișeze în vise. Visasem că prind pește de râu, că-mi vâr mâna în apă, apuc peștele ascuns și îl arunc brusc pe mal, lângă mine. Era un vis frumos, liniștitor. Ochi Întunecați era cu mine, îi simțeam prezența, deși nu-l vedeam. Bâjbâind cu degetele pe sub apa rece, am dat peste o clanță. Mi-am vârât capul în apă, să văd ce e acolo. În timp ce-o priveam prin apa verde-albăstruie, ușa s-a deschis și m-a tras dincolo de ea. M-am pomenit, ud leoarcă, într-un dormitor micuț. După tavanul înclinat, mi-am dat seama că mă aflu la etajul unei case. Era liniște în jur, iar în odaie ardea o singură lumânare. Întrebându-mă cum ajunsesem acolo, m-am întors spre ușă. În fața ei stătea o fată, cu spatele lipit de ea și cu brațele desfăcute lateral, ca să nu pot trece. Purta o cămașă de noapte lungă, din bumbac, iar părul negru și lung îi atârna într-o singură cosiță, peste umăr. M-am uitat la ea cu surprindere.

– Dacă tu nu-mi dai voie să intru în visele tale, atunci te voi prinde în capcană într-ale mele, m-a anunțat triumfătoare.

Am stat nemișcat, nici răsuflarea nu mi-am tras-o, și n-am deschis gura. Într-un colț al minții mele, am simțit că orice i-aș fi oferit, un cuvânt, un gest, o privire, m-ar fi afundat și mai mult în capcană. Mi-am luat ochii de la ea, pentru că, recunoscând-o, intram și mai adânc în visul ei. Așa că m-am silit să privesc în jos, la mâinile mele. Cuprins de o bucurie curioasă, am constatat că nu sunt ale mele. Mă prinsese în capcană cu înfățișarea pe care mi-o crease ea, nu așa cum arătam de fapt. Aveam degete scurte și îndesate, palmele și pielea dintre degete erau negre și aspre, ca pernițele labei de lup, iar pe dosul mâinii și pe încheieturi îmi creștea păr negru, țepos.

– Ăsta nu sunt eu.

Vorbisem cu glas tare și din gură îmi ieșise un mârâit straniu. Mi-am dus mâinile la față și am dat peste un bot.

– Ba eşti! m-a contrazis ea categorică, dar eu deja începeam să mă fac nevăzut, să părăsesc corpul în care credea că exist. Îmi alesese drept capcană un trup nepotrivit. A sărit la mine şi m-a prins de încheietură, dar s-a trezit că strânge între degete o piele de lup.

– O să te prind eu data viitoare! mi-a făgăduit nervoasă.

– Nu, Nettle. N-o să mă prinzi.

A îngheţat când şi-a auzit numele. Cât s-a străduit ea să mimeze întrebarea – de unde ştiu cum o cheamă? –, am dispărut din visul ei şi m-am trezit. M-am foit pe patul tare şi am deschis scurt ochii în bezna cu care deja mă obişnuisem în chilia mea de servitor. „Nu, Nettle. N-o să mă prinzi." Rostisem cuvintele cu voce tare, ca să mă asigur din nou că erau adevărate. Dar n-am mai dormit bine tot restul nopţii.

Aşa se face că eu şi Dutiful stăteam faţă în faţă, cu ochii cârpiţi de somn, la masa din turnul Meşteşugului, a doua zi, în zori. Zori numai cu numele. Cerul iernii era negru, iar lumânările de pe masă nu izbuteau să alunge întunericul din colţuri. Aprinseserăm focul, dar de-abia se mai dezmorţise aerul.

– Poate fi ceva mai rău decât să fim amândoi morţi de somn şi înfrigurati în acelaşi timp? l-am întrebat, fără să aştept vreun răspuns.

Prinţul a oftat, dându-mi impresia că nici nu-mi auzise întrebarea. Cea pe care mi-a pus-o el mi-a trimis un alt soi de fior pe şira spinării:

– Ai folosit vreodată Meşteşugul ca să faci pe cineva să uite de ceva?

– Eu... Nu. Nu am făcut niciodată aşa ceva. De ce întrebi? am adăugat, temându-mă de răspunsul lui.

A oftat şi mai adânc.

– Pentru că, dacă ar fi cu putinţă, mi-ar face viaţa mult mai uşoară acum. Mă tem că... azi-noapte am spus ceva cuiva fără să vreau să... N-am vrut să sune aşa, dar ea...

I-a pierit glasul şi l-a cuprins disperarea.

– Începe cu începutul, i-am propus.

Şi-a luat inima în dinţi trăgând aer adânc în piept, apoi a răsuflat cu furie îndreptată către el însuşi.

– Jucam pietre cu Civil şi...

– Pietre?

Încă un oftat.

– Mi-am făcut singur o pânză şi piese de joc. Am crezut că voi învăţa să joc mai bine dacă am şi alt partener în afară de tine.

Mi-am ascuns nemulţumirea. De ce să nu îi înveţe jocul şi pe prietenii lui? Nu-mi venea în minte niciun motiv. Dar eram dezamăgit.

– Am jucat una sau două partide cu Civil şi le-a pierdut. Aşa cum era şi normal şi se aşteptase şi el, pentru că nimeni nu joacă bine un joc prima oară când îl învaţă. Dar mi-a spus că i-a ajuns, că nu era genul de joc care să-i placă. S-a ridicat de la masă şi s-a dus lângă foc, să stea de vorbă cu altcineva. Lady Vance ne urmărise jucând mai devreme şi spusese că ar vrea să înveţe, dar atunci eram în toiul unei partide şi nu aveam cum s-o primim şi pe ea în joc. Însă ea n-a plecat de la masa noastră, ci ne-a urmărit mai departe, iar când s-a ridicat Civil, nu s-a dus după el, cum am crezut eu că va face, fiindcă îl urmărise foarte atentă până atunci, ci s-a aşezat în locul lui. Eu dădusem la o parte pânza şi pietrele, dar ea s-a întins şi m-a prins de mână, spunând cu hotărâre că trebuia să reîncep jocul, pentru că era rândul ei să înveţe.

– Lady Vance?

– A, nu cred că ai cunoscut-o. Are, stai puţin, cred că vreo şaptesprezece ani şi e tare simpatică. O cheamă Advantage, dar zice că e un nume prea lung. E foarte prietenoasă şi spune poveşti amuzante şi... nu ştiu, mă simt mult mai lejer în preajma ei decât a altor fete. Nu pare să fie întotdeauna, cum să zic, conştientă că e fată. Se poartă ca toată lumea. Lordul Shemshy de Shoaks e unchiul ei. Dutiful a ridicat din umeri, alungând temerile legate de obârşia fetei. Reiau. A vrut să joace şi, deşi am prevenit-o că era posibil să piardă primele partide, a zis că nu-i pasă, că dacă jucam cu ea cinci partide, punea rămăşag că avea să câştige cel puţin două. O prietenă de-a ei a auzit-o şi a venit la masă, întrebând pe ce anume pune

prinsoare. Atunci Lady Vance a zis că, dacă va câștiga, voia să călăresc cu ea a doua zi, adică azi, iar dacă voi câștiga eu, puteam să-i cer ce vreau. Iar felul în care a spus-o... parcă m-a provocat să-i cer un lucru care ar putea fi... ăă... cam nepotrivit sau...

– Un sărut, am sugerat, cu inima cât un purice. Sau ceva de genul ăsta.

– Știi că n-aș merge până acolo!

– Dar până unde ai merge?

Chade știa de întâmplarea asta? Sau regina Kettricken? Cât de târziu în noapte se petrecuse? Și cât vin se băuse?

– I-am zis că, dacă pierde, trebuie să ne aducă dejunul mie și lui Civil în Sala Oglinzilor și să ni-l servească ea însăși, și să recunoască deschis că eu avusesem dreptate, jocul cu pietrele nu e pentru fete.

– Ce? Dutiful, eu l-am învățat de la o femeie!

– Păi... Prințul a avut destul bun simț ca să se simtă stânjenit. N-am știut. Ai zis că l-ai învățat ca parte a instruirii tale în Meșteșug. Am crezut că îl știi de la tata. Așa că... Stai puțin. Deci o femeie te-a ajutat să înveți Meșteșugul? Am crezut că numai tata s-a ocupat de tine.

Mi-am blestemat neatenția.

– Lasă asta, i-am poruncit ferm. Termină-ți povestea.

A pufnit și mi-a aruncat o privire care promitea că păstrează întrebarea pentru mai târziu.

– Prea bine. Oricum, nu eu i-am spus asta Ellianiei, ci Civil, și...

– Ce i-a spus Ellianiei?

M-a copleșit groaza.

– Că nu-i un joc pentru mintea fetelor. Civil a spus așa. Jucam cu el și ea a venit și a spus că vrea să învețe. Dar... lui Civil nu-i place Elliania. Zice că e ca Sydel, fata care l-a jignit și i-a călcat în picioare sentimentele, că Elliania nu e interesată decât să facă o partidă bună. Așa că nu-i place s-o vadă lângă noi când stăm de vorbă sau jucăm jocuri de noroc.

A tresărit când a văzut că mă încrunt și a adăugat bosumflat:

– Elliania nu e ca Lady Vance. Întotdeauna se poartă ca o fată, întotdeauna cunoaște bunele maniere și ce se cuvine sau nu când vrei să fii curtenitor. E atât de corectă, că se înșală întotdeauna. Înțelegi ce vreau să spun?

– Mi se pare că e o străină la curtea noastră și încearcă să ne respecte obiceiurile. Dar continuă.

– Bine. Civil știe lucrurile astea despre ea, iar ea mereu se străduiește să dea dovadă de cele mai bune maniere. El știa că scapă cel mai ușor de ea dacă-i spune că, în cele Șase Ducate, jocul pietrelor e numai pentru bărbați. I-a explicat într-un fel care părea amabil, dar în același timp a fost teribil de amuzant, deși cam răutăcios, pentru că ea nu vorbește bine limba noastră și nici nu e învățată cu obiceiurile noastre, ca să-și dea seama cu ce scuză ridicolă venea Civil... Nu te uita așa la mine, Tom. Nu *eu* am spus-o. Și, odată ce Civil a început să-i explice, dacă încercam să-l opresc, n-aș fi făcut decât să înrăutățesc lucrurile. Deci i-a spus Ellianiei că jocul cu pietre nu e pentru fete, iar ea a plecat și s-a dus lângă unchiul ei, care juca „aruncă osul" cu tatăl ei, la o masă din capătul opus al sălii. Deci n-a fost lângă noi când s-a așezat Lady Vance la masa mea. Așa că am pregătit piesele pe pânză și am început să jucăm. Primele două partide au mers exact așa cum am bănuit. La a treia, am făcut o greșeală prostească și a câștigat ea. Pe a patra, iarăși am câștigat-o. Pe urmă – meriți să fiu lăudat pentru asta – la jumătatea celei de-a cincea, mi-am dat seama că lumea ar considera nepotrivit ca Lady Vance să ne servească de-junul lui Civil și mie. Până și ducele Shemshy ar vedea-o ca pe-o insultă. Nepoata lui să facă pe sluga noastră... Poate că Elliania sau mama nu ar fi gândit așa. Dar... Așa că m-am hotărât că e mai bine s-o las să câștige. Nu scăpam de călărit cu ea, dar puteam face astfel încât să vină și alții cu noi, poate chiar Elliania.

– Deci ai lăsat-o să câștige, am tras concluzia pe un ton grav.

– Da. Am lăsat-o să câștige. Pentru că s-a înveselit teribil când a câștigat a treia partidă, s-a pus pe râs și pe strigat și le-a spus tuturor că m-a bătut, în jurul nostru se adunase un grup destul de mare, ca să urmărească jocul. Așa că, atunci când a câștigat

ultima partidă, a jubilat cu ţipete de bucurie şi una din prietenele ei mi-a spus: „Ei, prinţe, te-ai înşelat amarnic mai devreme, când ai zis că fetele nu se pricep la jocul ăsta." Iar eu i-am răspuns... Am vrut să fac pe deşteptul, Tom, jur, n-am vrut să jignesc pe nimeni. Am zis...

– Ce-ai zis? am întrebat nervos, văzând că nu-şi încheie fraza.

– Că fetele nu se pricep la el, dar poate că o femeie frumoasă se pricepe. Toată lumea a râs şi a ridicat paharele în cinstea vorbelor mele. Am băut şi eu şi pe urmă toţi au lăsat paharele jos. Abia atunci am văzut-o pe Elliania la marginea grupului. N-a ciocnit cu noi, n-a scos un cuvânt. A stat şi s-a holbat la mine cu o figură împietrită. Pe urmă s-a răsucit şi a plecat. Nu ştiu ce i-a spus unchiului ei, dar el s-a ridicat imediat şi s-a dat bătut în faţa tatălui ei, deşi grămada de monede era destul de mare. Cei doi au părăsit sala de jocuri şi s-au dus direct în camerele lor.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, străduindu-mă să chibzuiesc. Am dat dezaprobator din cap şi-am întrebat:

– Mama ta a aflat?

– Nu cred, a oftat prinţul. Aseară s-a retras devreme din sala de jocuri.

– Dar Chade?

S-a strâmbat, îngrozindu-se numai gândindu-se la reacţia sfetnicului, la fapta lui nesocotită.

– Nu. Şi el s-a retras devreme. Pare cam obosit şi distrat în ultimul timp.

O ştiam şi eu, şi încă prea bine. Am clătinat iar din cap.

– Asta nu se poate rezolva cu Meşteşugul, băiete. E mai înţelept s-o laşi în seama celor care se pricep la diplomaţie. Şi, după aceea, să faci tot ce spun ei.

– Ce crezi că îmi vor cere? m-a întrebat, înspăimântându-se.

– Nu ştiu. După mine, să-ţi cer scuze fără ocolişuri ar fi o greşeală; n-ar face decât să confirme că ai insultat-o. Dar... Nu ştiu, Dutiful. Diplomaţia n-a fost niciodată punctul meu tare. Dar poate că va şti Chade ce e de făcut. O atenţie specială din partea ta, ca să arăţi că, în ochii tăi, Elliania e şi frumoasă, şi femeie.

– Dar eu nu cred asta.

Nu i-am luat în seamă protestul plin de amărăciune.

– Şi mai ales să nu călăreşti singur cu Lady Vance. De fapt, cred că ar fi mai înţelept s-o eviţi.

A dat cu palma în masă, înciudat.

– Dar nu pot să nu-mi respect promisiunea!

– Atunci du-te, m-am răstit. Dar, în locul tău, eu m-aş asigura că lângă mine călăreşte Elliania şi că numai cu ea stau de vorbă. Civil te-ar putea ajuta, dacă ţi-e prieten atât de bun cum spui. Roagă-l să-i abată atenţia lui Lady Vance de la tine, ca să pară că el e cel care-o însoţeşte la plimbare.

– Dar dacă nu vreau să-i abată atenţia de la mine?

Acum era de-a dreptul încăpăţânat şi năzuros, la fel de jignit cum fusese şi Hap când îl văzusem ultima oară. M-am mulţumit să-l ţintuiesc cu o privire nepăsătoare, până când l-am făcut să-şi lase ochii în jos.

– Acum ar fi mai bine să pleci, i-am spus.

– Vii cu mine? I se înmuiase vocea. Ca să vorbesc cu mama şi cu Chade.

– Ştii bine că nu pot. Şi, chiar dacă aş putea, consider că de data asta cel mai bine e să te descurci singur.

Şi-a dres glasul.

– În dimineaţa asta, când mergem să călărim. Vii cu mine?

Am şovăit, apoi i-am propus altceva:

– Invită-l pe Lordul Auriu. Nu-ţi făgăduiesc că voi veni, doar că o să mă gândesc la asta.

– Şi vei face exact ceea ce va considera Chade că e mai înţelept.

– Probabil. Întotdeauna se descurcă mai bine decât mine când vine vorba de politeţuri.

– Politeţuri. Pfui! Mi s-a acrit de ele, Tom. De-asta e mult mai uşor să stau în preajma lui Lady Vance. Ştie să fie ea însăşi.

– Înţeleg, am spus, dar urma să mă gândesc bine şi la asta.

M-am întrebat dacă Lady Vance nu era decât o femeie care pusese ochii pe un prinţ sau pionul altcuiva, hotărât să dea peste

cap planurile lui Kettricken. Ei, aveam să ne lămurim cât de curând.

Prințul a plecat. Rămas singur, am contemplat în tăcere camera din turn, ascultând cum se îndepărtează pașii lui Dutiful pe treptele de piatră. Am auzit și salutul sonor al gărzii de la baza scării. Mi-am plimbat ochii de jur împrejur, am suflat în lumânarea de pe masă și am plecat, luând o altă lumânare ca să-mi lumineze drumul.

M-am oprit pe la Chade înainte de a merge în camera mea de servitor. Am intrat la el pe ușa secretă și am rămas pe loc, uimit să-i văd acolo și pe el, și pe Thick. Chade, evident, mă aștepta. Thick părea țâfnos și somnoros, cu pleoapele mai căzute ca de obicei.

– Bună dimineața, i-am salutat.

– E bună, într-adevăr, mi-a răspuns Chade.

Îi luceau ochii și părea foarte mulțumit. Am așteptat să-mi spună și mie de ce, dar el mi-a spus altceva:

– L-am rugat pe Thick să vină devreme azi, aici. Ca să stăm de vorbă toți trei.

– Aha.

N-am știut ce să mai spun. Nu era momentul să mă plâng că ar fi trebuit să mă pună în gardă. Nu aveam să-i vorbesc astfel în prezența lui Thick. Încă nu uitasem cum subapreciasem o fetiță și-mi dădusem drumul la gură în fața ei. Rosemary, un mic animal de casă trădător, dresat de Regal. Mă îndoiam că Thick ne-ar fi putut trăda cuiva, dar ceea ce nu auzea de mine nu avea cum să repete.

– Cum se simte prințul în dimineața asta? m-a întrebat Chade pe nepusă masă.

– Bine, am răspuns prudent. Dar va dori să-ți spună ceva, destul de urgent. Poate vei vrea să fii... ăă... undeva unde să te găsească ușor. Curând.

– Prinț trist, a confirmat Thick amărât și a clătinat compătimitor din capul său greu.

Mi s-a făcut inima cât un purice, însă m-am hotărât să-l pun la încercare:

– Nu, Thick, prințul nu e trist. E vesel. A plecat să ia dejunul cu toți prietenii lui.

Netotul s-a încruntat la mine. A scos limba mai mult ca de obicei. Buza de jos îi atârna legănându-se ușor.

– Nu. Prințul e un cântec trist astăzi. Fete proaste. Un cântec trist. La-la-la-le-lo-lo-lo.

Neghiobul intona un bocet. M-am uitat la Chade. Ne urmărea îndeaproape schimbul de cuvinte. Fără a-și lua ochii de la mine, m-a întrebat:

– Și Nettle cum se simte azi?

Nu mi-am schimbat expresia feței. M-am străduit să respir normal, dar nu mai știam cum.

– Nettle e îngrijorată. Omul din vis nu mai vrea să-i vorbească, iar tatăl și fratele ei se ceartă. Da, da, da, o doare capul și cântecul ei e trist. Na-na-na-na, na-na-na-na.

Thick a pus tristețea lui Nettle pe o altă melodie, apăsată de neliniști. S-a oprit brusc, m-a privit și a rânjit triumfător.

– Lui Pute-a-câine nu-i place asta.

– Nu. Nu-i place, am încuviințat pe un ton plat.

Mi-am încrucișat brațele la piept și mi-am plimbat privirea furioasă de la el la Chade.

– Nu-i cinstit, am spus.

Mi-am încleștat fălcile – vorbisem ca un copil.

– Într-adevăr, nu e, a recunoscut Chade cu blândețe. Thick, poți să pleci dacă vrei. Cred că ți-ai terminat treaba aici.

Thick și-a țuguiat buzele gânditor.

– Adus lemne. Adus apă. Duc vasele. Adus mâncare. Aprins lumânări. S-a scobit în nas. Da. Treaba gata.

A dat să plece.

– Thick, l-am strigat, iar când s-a oprit, aruncând o privire mânioasă, l-am întrebat: ceilalți servitori îl mai bat pe Thick? Îi mai iau monedele? Sau e mai bine acum?

S-a încruntat la mine.

– Ceilalți servitori?

A părut oarecum alarmat.

– Ceilalți servitori. Înainte, „bătut pe Thick, luat monedele", mai știi?

Am încercat să-i imit inflexiunile vocii și gestul. În loc să-i zgândăresc memoria, l-am făcut să dea înapoi speriat.

– Las-o baltă, m-am grăbit să-i spun.

Străduindu-mă să-i aduc aminte că, probabil, îmi datora o favoare, nu făcusem altceva decât să-l îndepărtez și mai mult de mine. S-a tras înapoi, scoțându-și buza de jos în afară.

– Thick. Să nu uiți tava, i-a spus Chade cu blândețe.

Servitorul s-a uitat urât, dar s-a întors după tava cu resturile de la dejunul lui Chade. A luat-o și a ieșit cu pași repezi, parcă temându-se că aveam să-l atac.

Când stativul cu sticle de vin a revenit la loc în spatele lui, m-am așezat pe scaunul meu.

– Așadar? am întrebat.

– Așadar, a repetat Chade binevoitor. Când aveai de gând să-mi spui?

– Niciodată.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și am hotărât că nu mai aveam ce discuta despre asta. Am vrut să-i abat atenția în altă parte.

– Ți-am spus adineauri că Dutiful trebuie să-ți vorbească, și asta cât mai curând. Ar trebui să te poată găsi.

– Despre ce e vorba?

– Cred că e mai bine să-ți spună chiar prințul meu. Mi-am mușcat limba, dar am adăugat: Bineînțeles, poți să-l întrebi oricând pe Thick.

– Atunci mă duc în camera mea. Imediat. Fitz, Nettle e în pericol?

– Sunt sigur că nu știu.

Am observat că făcea eforturi ca să se stăpânească.

– Știi ce vreau să spun. Folosește Meșteșugul, nu-i așa? Fără s-o călăuzească nimeni. Și se pare că totuși te-a găsit. Sau ai găsit-o tu primul?

Așa să fi fost? Îi pătrunsesem în vise în copilăria ei, ca într-ale lui Dutiful? Oare pusesem chiar eu temelia legăturii pe care își

clădea ea Meșteșugul acum? Am căzut pe gânduri, dar Chade mi-a luat tăcerea drept încăpățânare.

– Fitz, cum pot fi atât de îngust la minte? Zicând că o protejezi, o pui, de fapt, în primejdie. Nettle ar trebui să fie aici, la Buckkeep, unde poate fi învățată să-și controleze talentul.

– Și să fie pusă în slujba tronului Farseer.

M-a fixat cu privirea, dar fără să-și piardă calmul.

– Bineînțeles. Dacă magia e darul ei moștenit, atunci e datoare să-l slujească. Cele două merg mână în mână. Sau i-ai refuza șansa pentru că și ea e bastardă?

Mi-am înăbușit brusca răbufnire de furie. Când am fost în stare să vorbesc, am răspuns cu voce domoală:

– Eu nu văd așa lucrurile. Nu îi refuz nimic. Încerc s-o apăr.

– Gândești așa numai pentru că te încăpățânezi s-o ții departe de Buckkeep cu orice preț. Ce amenințare teribilă crezi că o paște dacă vine aici? Muzica și poezia, dansul și frumusețea pe care le-ar învăța? Un tânăr de obârșie nobilă, pe care l-ar cunoaște, ar face o partidă bună și ar trăi bine? Nepoții tăi care ar crește sub privirile tale?

Vorbea de parcă el era cel rezonabil, iar eu, egoistul. Am inspirat adânc.

– Chade. Burrich a spus deja că fata lui nu va veni la Buckkeep. Dacă îl presezi sau, mai rău, dacă forțezi lucrurile, va bănui că ai un motiv ascuns. Și cum îi vei spune lui Nettle că are Meșteșugul în sânge fără să-i spui de la cine l-a moștenit, când te va întreba? Știe că Molly e mama ei. Rămâne doar familia tatălui...

– Sunt și copii care au Meșteșug și nu se înrudesc cu neamul Farseer. Poate că l-a primit de la Molly sau de la Burrich.

– Doar ea, frații ei, nu, am subliniat.

Chade a lovit înciudat masa cu palma.

– Am mai spus-o. Ești prea prudent, Fitz. Dar dacă una, dar dacă alta. Te ferești de necazuri care poate că nici nu-ți vor bate la ușă. Și dacă Nettle ar descoperi că tatăl ei e un Farseer? Ar fi chiar atât de rău?

– Da, fiindcă, dacă ar veni la curte, ar afla nu numai că e copil din flori, ci și că tatăl ei e un Farseer mânjit cu Har. Ce s-ar alege

atunci de perspectiva unui soț nobil și de viitorul ei luminos? Ce s-ar alege de frații ei, de Molly și Burrich, dacă ar trebui să înfrunte un asemenea trecut? Să nu crezi că, dacă o aduci pe Nettle aici, Burrich nu va veni s-o vadă, ca să se asigure că-i merge bine. Știu că m-am schimbat, dar în fața lui m-ar trăda imediat și cicatricele, și anii. Dacă m-ar vedea, m-ar recunoaște și ar fi distrus. Sau ai încerca să-i ascunzi adevărul, să-i spui lui Nettle că nu trebuie să-i dezvăluie mamei și tatălui ei că învață Meșteșugul, și încă de la un bărbat cu nasul rupt și o cicatrice pe obraz? Nu, Chade. Mai bine să stea acolo unde e, să se mărite cu un fermier pe care îl va iubi și să ducă un trai liniștit.

– Un viitor de-a dreptul idilic, a remarcat Chade nervos. Sunt convins că orice fiică de-a ta ar fi încântată să aibă o viață atât de pașnică, de netulburată.

Sarcasmul a continuat să-i picure din aceste cuvinte până când a întrebat:

– Și cum rămâne cu datoria ei față de prinț? Dutiful are nevoie de o coterie.

– O să-ți găsesc pe altcineva, am făgăduit cu nesăbuință. Cineva la fel de puternic ca ea, dar nu înrudit cu mine. Și fără un trecut complicat.

– Mă îndoiesc că un asemenea om e ușor de găsit. S-a încruntat brusc. Sau ai mai întâlnit și alții și n-ai considerat necesar să aflu și eu?

Am văzut că nu s-a oferit pe sine însuși și m-am ferit să-l stârnesc.

– Chade, îți jur, nu cunosc niciun alt candidat la Meșteșug. Numai pe Thick.

– Aha. Să înțeleg că pe el îl vei pregăti?

Întrebarea era ironică, Chade încerca să mă facă să recunosc că nu existau alți oameni potriviți. Știam că se aștepta să-l refuz cu hotărâre. Thick mă ura și se temea de mine. Pe deasupra, mai era și nerod. Nu puteam găsi niciun învățăcel pe care să mi-l doresc mai puțin. În afară de Nettle. Și poate de încă unul. Disperarea mi-a scos cu forța vorbele din gură:

– Ar mai fi cineva.

– Şi mie nu mi-ai spus?

Tremura, gata să-şi dea frâu liber mâniei.

– Nu eram sigur. Nu sunt nici acum. De-abia de curând am început să mă gândesc la el. L-am cunoscut cu ani în urmă. Şi, instruit, ar putea fi la fel de periculos ca Thick, dacă nu mai periculos. Pentru că are nu numai păreri proprii, la care ţine cu încăpăţânare, ci şi Har.

– Cum îl cheamă?

Era o poruncă, nu o simplă întrebare.

Mi-am făcut curaj şi am ieşit din prăpastie.

– Rolf cel Negru.

Chade şi-a încreţit fruntea. Şi-a îngustat ochii, scotocindu-şi memoria.

– Bărbatul care s-a oferit să te înveţe să-ţi controlezi Harul? Cel pe care l-ai întâlnit în drum spre Regatul Munţilor?

– Da. Chiar el.

Chade fusese de faţă când îi povestisem lui Kettricken de-a fir a păr călătoriile mele prin cele Şase Ducate, în căutarea ei.

– Întrebuinţa Harul cum n-am mai văzut pe nimeni s-o facă. Ştia ce discutam cu Ochi Întunecaţi între patru ochi. Niciun alt om cu Har nu mi-a mai dovedit că e în stare de aşa ceva. Unii ştiau când comunicăm prin Har, dacă nu eram destul de atenţi, dar nu pricepeau ce anume ne spuneam. Rolf pricepea. Chiar şi atunci când am încercat să ne ferim de el, tot l-am bănuit că ştie mai multe decât arată. Poate că se folosea de Har ca să ne găsească şi de Meşteşug ca să-mi asculte gândurile.

– Dar n-ar fi trebuit să-ţi dai seama?

– Nu mi-am dat, am spus, ridicând din umeri. Aşa că probabil mă înşel. Şi nici n-am chef să-l caut pe Rolf ca să aflu adevărul de la el.

– Oricum, nici n-ai putea. Te anunţ cu părere de rău c-a murit acum trei ani. S-a îmbolnăvit de fierbinţeală şi s-a stins repede.

Am înţepenit, şocat şi de veste, şi fiindcă o aflase Chade. M-am aşezat pe un scaun. Nu m-a copleşit suferinţa. Legătura mea cu

Rolf cel Negru fusese întotdeauna pe muchie de cuțit. Dar îmi părea rău. Plecase dintre noi. M-am întrebat cum se descurca Holly fără el și cum suportase ursoaica Hilda pierderea lui. Un timp, am rămas cu ochii la perete, închipuindu-mi o căsuță dintr-un loc îndepărtat.

– De unde știi? am îngăimat într-un târziu.

– Hai, Fitz, i-ai povestit reginei despre el. Și te-am auzit pomenindu-i numele și înainte, când aveai febră și delirai din cauza rănii infectate. Am știut că e un personaj important. Iar oamenilor importanți le țin socoteala.

Era ca în jocul cu pietre. Tocmai pusese o nouă piesă pe tablă, una care îi dezvăluia vechea strategie. Am completat eu ceea ce lăsase el la o parte:

– Așadar, știai că m-am întors aici. Că am învățat cu el o vreme.

A încuviințat cu o scurtă înclinare a capului.

– N-am fost foarte sigur. Dar am bănuit că erai tu. Am primit știrea cu bucurie. Nu mai auzisem nimic despre tine, știam doar ce aflasem de la Starling și Kettricken după ce te lăsaseră în cariera de piatră. Dar să aud că ești teafăr și nevătămat... Luni de zile am tot așteptat să-mi apari la ușă. Ardeam de nerăbdare să aflu din gura ta ce s-a întâmplat după ce Verity-Dragonul a părăsit cariera. Erau atât de multe necunoscute! Mi-am imaginat revederea noastră în sute și sute de feluri. Bineînțeles, știi că am așteptat în zadar. Și, în cele din urmă, am înțeles că n-o să te întorci la noi de bunăvoie.

A oftat, cu gândul la dureri și dezamăgiri trecute. Apoi a adăugat cu voce liniștită:

– Totuși, m-am bucurat când am auzit că trăiești.

Nu-mi făcea reproșuri, pur și simplu își recunoștea suferința. Alegerea mea îl rănise, dar mi-o respectase. După răstimpul petrecut cu Rolf, probabil pusese iscoade pe urma mea. Iscoadele nu știuseră că-l urmăreau pe FitzChivalry Farseer, însă, fără îndoială, mă găsiseră. Altfel cum ar fi știut Starling să ajungă la ușa mea cu atâția ani în urmă?

– Nu m-ai scăpat niciodată din ochi, nu-i așa?

S-a uitat la tăblia mesei și a răspuns cu încăpățânare:

– Altcineva ar fi spus că mi-am păstrat mereu asupra ta mâna protectoare. Așa cum ți-am spus, Fitz, întotdeauna țin socoteala oamenilor importanți.

Puțin mai târziu, a continuat, ca și când mi-ar fi citit gândurile:

– Am încercat să te las în pace, Fitz. Să-ți găsești liniștea, chiar dacă asta însemna să mă scoți din viața ta.

Cu zece ani în urmă nu i-aș fi înțeles durerea din voce. Aș fi fost de părere că se amestecă unde nu-i fierbe oala și vrea să-mi pună el ordine în viață. Abia acum, când aveam un fiu la fel de căpos ca mine, care-mi nesocotea absolut toate sfaturile, înțelegeam ce sacrificiu făcuse Chade când mă lăsase să merg pe drumul ales de mine și să-mi iau propriile hotărâri. Probabil crezuse ceea ce credeam și eu despre Hap, că mergeam, evident, pe calea greșită. Numai că bătrânul asasin mă lăsase pe mine s-o schimb.

În clipa aceea am luat o hotărâre. Și am izbutit să-l surprind:

– Chade, dacă vrei, aș putea încerca... vrei să încerc să te învăț Meșteșugul?

Privirea i-a devenit brusc de nepătruns.

– A, deci acum te oferi? Interesant. Dar cred că progresez destul de repede și studiind de unul singur. Nu, Fitz. Nu vreau să mă înveți.

Am lăsat capul în jos. Poate că meritam disprețul lui. Am oftat.

– Atunci o să fac ce-mi ceri, de data asta. O să-l instruiesc pe Thick. O să-l conving eu cumva să mă lase să-l învăț. Puternic cum e, poate că va face singur cât o coterie întreagă pentru Dutiful.

Șocat, Chade a păstrat tăcerea preț de câteva clipe, apoi a zâmbit amar:

– Mă îndoiesc, Fitz. Iar tu nu numai că te îndoiești, dar nu crezi o iotă din ce spui. Totuși, să lăsăm deocamdată lucrurile așa cum sunt. Vei începe să-l înveți pe Thick. În schimb, eu o voi lăsa pe Nettle acolo unde e. Îți mulțumesc. Acum trebuie să plec, să aflu în ce belea s-a vârât prințul Dutiful de data asta.

S-a ridicat greoi de pe scaun, ca și când l-ar fi durut șalele și genunchii. L-am privit plecând, dar n-am mai spus nimic.

Capitolul X

HOTĂRÂRI

Din câte se povestește, atât Kebal Rawbread, cât și Femeia Palidă au pierit în ultima lună. Au plecat pe mare, spre Hjolikej, cu ultima Corabie Albă, având un echipaj alcătuit din cei mai credincioși adepți ai lor. De atunci n-au mai fost văzuți și nici epava corabiei n-a fost găsită. Se presupune că, așa cum s-a întâmplat cu multe alte vase de pe Insulele Străine, dragonii au zburat deasupra ei, au amorțit echipajul și au lăsat-o să piară, pradă uraganului și talazurilor stârnite de aripile lor uriașe. Cum nava era încărcată cu ceea ce, în limba Străinilor, înseamnă „piatra dragonului", probabil că s-a scufundat repede.

Raport către Chade Fallstar, scris la sfârșitul Războiului Corăbiilor Roșii

Am coborât agale spre camerele Lordului Auriu. Am încercat să mă concentrez asupra grijilor prințului, însă n-am fost în stare să mă gândesc decât la necazul mai mare pe care mi-l adusesem singur pe cap. Abia reușeam să-l învăț pe prinț, care era un elev

capabil şi docil. Aveam să mă consider norocos dacă Thick nu încerca să mă omoare de la prima lecţie. Însă mai ameninţa o umbră: Chade ştiuse să mă momească, aşa cum nu putea decât cineva care mă cunoştea foarte bine: Nettle acolo, la Buckkeep, unde puteam s-o văd zi de zi, s-o urmăresc înflorind ca să se preschimbe în femeie şi, probabil, să-i ofer o viaţă mai uşoară decât i-ar fi oferit Burrich şi Molly. Am încercat să-mi scot ideea din cap. Era o dorinţă egoistă.

Străbătând coridoarele secrete ale lui Chade, am făcut un scurt ocol până la unul din locurile pentru spionat. Am stat o vreme lângă el, şovăind. Ar fi fost prima oară când veneam acolo înadins, ca să trag cu urechea. M-am aşezat pe banca prăfuită şi m-am uitat în odăile Narcescăi.

Mi-a surâs norocul. Vasele de la micul dejun erau încă pe masă, între Peottre şi fată. Niciunul nu părea să aibă poftă de mâncare. El era deja în costumul de călărie. Elliania purta o rochie drăguţă, albastru cu alb, cu multă dantelă la manşete şi la gât. El a clătinat dezaprobator din capul său mare.

– Nu, fetiţo. E ca la pescuit. Întâi pui cârligul în undiţă şi numai după aceea poţi să te joci cu el. Arată-i acum că eşti supărată pe el, şi se va feri de gustul neplăcut al supărării tale, căutând penele mai strălucitoare şi ouăle mai dulci ale altei păsări. Nu-i poţi arăta ce simţi, Elli. Uită de insultă. Poartă-te ca şi când n-ai fi auzit-o.

Ea a izbit tava cu lingura, făcând câţiva stropi de terci să sară din farfurie.

– Nu pot. Aseară m-am prefăcut că sunt calmă, atât de mult cât sunt în stare. În clipa asta, n-aş putea să-i arăt ce simt pentru el decât c-o muchie de cuţit, unchiule.

– A, şi cât de mult bine le-ai face *astfel* mamei tale şi surorii tale mai mici.

Vocea lui Peottre fusese domoală, dar Elliania a împietrit, ca şi când ar fi pomenit de moarte şi molime ajunse în camera de alături. Şi-a plecat mica bărbie mândră, proptindu-şi capul în piept, cu genele lăsate. Am simţit ce efort de voinţă făcea ca să se

stăpânească și, dintr-odată, mi-am dat seama cât se schimbase în lunile petrecute la Buckkeep. Poate că Peottre îi spunea încă „peștișorul meu", dar fata pe care o vedeam acum nu mai era copila pe care o spionasem prima dată. Brutalitatea curții din Buckkeep alungase din ea și ultimele fărâme de copilărie. Vorbea cu hotărâre, ca o femeie:

– Unchiule, voi face ce e mai bine pentru casa mamelor noastre. O știi. Orice trebuie ca să „prind peștele" ăsta.

Când și-a ridicat privirea către el, linia buzelor era fermă, dar îi înotau ochii în lacrimi.

– Nu treaba aia, a spus el încet. Nu încă, poate niciodată. Eu așa sper. A oftat. Dar trebuie să fii prietenoasă cu el, Elli. Nu-i poți arăta furia. Îmi plânge sufletul când îți spun că trebuie să lași impresia că nu te-a atins insulta. Zâmbește-i. Poartă-te ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Trebuie să facă mai mult decât atât.

N-am văzut cine vorbise, dar am recunoscut vocea menajerei. Am văzut după ce s-a apropiat și am studiat-o mai atent decât prima dată. Părea de vârsta mea și era îmbrăcată simplu, ca o servitoare. Dar, după ținuta ei, știai că ea dădea poruncile. Avea păr și ochi negri, pometi lați și un nas mic. A clătinat din cap nemulțumită, uitându-se de la unul la altul.

– Trebuie să pară umilă și doritoare.

A tăcut și am văzut mușchii feței lui Peottre încordându-se când a strâns din dinți. Femeia a zâmbit. A continuat, evident ușurată:

– Și trebuie să-l faci să creadă că e posibil să... să-i cedezi. Îngenunchează-l pe țărănoiul ăsta de prinț, Elliania, a adăugat, cu glas mai gros, și nu-l lăsa să se ridice. Nu trebuie să se uite la altă femeie; nici măcar nu trebuie să se gândească să se culce cu alta înainte de nuntă. Numai al tău trebuie să fie. Trebuie să pretinzi cumva că-ți aparține cu trup și suflet. Ai auzit avertizarea Doamnei. Dacă dai greș, dacă se îndepărtează de tine și o lasă grea pe alta, tu și ai tăi sunteți pierduți.

– Nu pot s-o fac, a izbucnit fata.

Şi a luat privirea îngrozită a unchiului ei drept reproş, pentru că a continuat cu disperare:

– M-am străduit, unchiule Peottre. Am încercat. Am dansat pentru el, i-am mulţumit pentru cadouri şi m-am străduit să par foarte interesată de conversaţia lui plictisitoare în limba asta ţărănească. Dar totul e zadarnic, pentru că el mă consideră o fetiţă. Mă priveşte de sus, ca pe-o copilă, o ofrandă din partea tatălui meu pentru încheierea unui tratat.

Unchiul ei s-a lăsat pe spătarul scaunului, împingând la o parte farfuria cu mâncare neatinsă. A oftat din străfunduri, apoi a săgetat-o pe slujitoare cu privirea.

– Ai auzit-o, Henja. A încercat deja tactica ta dezgustătoare. Prinţul n-o vrea. E un băiat cu niciun strop de foc în sânge. Mai mult de-atât nu ştiu ce-am putea face.

Elliania şi-a îndreptat brusc spatele.

– Ştiu eu.

Şi-a împins bărbia în faţă şi ochii negri, negri ca noaptea, i s-au învăpăiat iarăşi. Peottre a clătinat din cap dezaprobator.

– Elliania, eşti doar un...

– Nu mai sunt copil, nici măcar fetiţă! Nu mai sunt fetiţă de când mi s-a aruncat pe umeri îndatorirea asta. Unchiule, nu poţi să te porţi cu mine de parcă aş fi copil şi să te-aştepţi pe urmă să vadă alţii în mine o femeie. Nu poţi să-mi dai haine de păpuşă, să-mi ceri să fiu drăguţă şi blândă, micul odor al unei mătuşi îngăduitoare, şi pe urmă să te aştepţi să-l atrag pe prinţ. A crescut la curtea asta, printre femeile astea lunecoase ca peştele. Dacă nu mă deosebesc cu nimic de ele, nici măcar nu mă va lua în seamă. Lasă-mă să fac ce trebuie. Ştim amândoi că, dacă o să continuăm aşa, vom da greş. Aşa că lasă-mă să încerc şi varianta mea. Dacă nu merge, avem de pierdut?

Peottre a rămas un timp cu ochii la ea. Fata a întors capul sub privirea lui pătrunzătoare şi şi-a făcut de lucru turnând în cești ceaiul până atunci neatins. A luat-o pe a ei şi a sorbit, ferindu-se să-i întâlnească ochii.

– Ce propui, copilă? a întrebat-o Peottre cu spaimă în glas.

Fata a lăsat ceaşca pe masă.

– Nu ce a propus Henja, dacă de asta te temi. Nu. Femeia aceasta îţi propune să-i spui vârsta mea. Astăzi. În anii lor de ţărani, nu în ai Runelor Zeului. Şi, cel puţin astăzi, să mă laşi să mă îmbrac şi să mă port ca una dintre fiicele din casa mamei noastre, insultată cum m-a insultat el când a preferat frumuseţea alteia în locul frumuseţii mele şi a spus-o în faţa tuturor. Lasă-mă să-l îngenunchez, aşa cum ai poruncit. Nu cu dulcegării greţoase, ci cu biciul, cum merită un câine ca el.

– Elliania. Nu. Ţi-o interzic, a poruncit servitoarea.

I-a răspuns Peottre. S-a ridicat în picioare, înălţându-şi palma lată.

– Ieşi afară, femeie! Piei din ochii mei dacă nu vrei să mori. Îţi jur, Doamnă. Dacă nu pleacă acum, rămâi fără slugă!

– O să-ţi pară rău! a mârâit Henja, dar s-a grăbit să plece.

Am auzit-o trântind uşa.

Pe urmă Peottre a vorbit încet şi apăsat, ca şi cum cuvintele lui ar fi putut s-o ferească pe Elliania de căderea într-o prăpastie.

– Nu avea dreptul să-ţi vorbească aşa. Dar eu îl am, narcescă. Ţi-o interzic.

– Serios? l-a întrebat ea cu voce egală, şi am ştiut că Peottre pierduse.

A urmat o bătaie în uşă. Era tatăl fetei. A intrat salutându-i pe amândoi. Elliania s-a scuzat aproape imediat, spunând că trebuie să se îmbrace pentru plimbarea călare cu prinţul, care o aştepta la jumătatea dimineţii. După plecarea ei, tatăl Narcescăi a început o discuţie despre o corabie cu mărfuri care întârziase. Peottre îi răspundea, dar rămăsese cu ochii la uşa pe care ieşise Elliania.

La scurt timp după aceea, am intrat cu mare băgare de seamă în chilia mea de slugă şi, de acolo, cu şi mai multă precauţie, în odăile calde şi spaţioase ale Lordului Auriu. L-am găsit singur, la masă, terminându-şi porţia din dejunul copios comandat zilnic pentru amândoi. Probabil că toată curtea se întreba cum poate rămâne aşa de suplu dacă dimineaţa mănâncă atât de mult aşa cum susţine.

M-a cercetat cu ochii lui galbeni în timp ce intram fără zgomot.

– Hm... Stai jos, Fitz. Nu-ţi zic bună dimineaţa, pentru că e, evident, prea târziu. Vrei să-mi povesteşti de ce eşti aşa de abătut?

Ar fi fost zadarnic să-l mint. M-am aşezat în faţa lui şi am ciugulit direct de pe tavă în timp ce-i istoriseam ce gafă făcuse Dutiful. N-avea rost să i-o ascund. Prinţul avusese destui spectatori şi povestea urma oricum să ajungă la urechile Lordului Auriu, şi încă destul de curând, dacă nu cumva fusese şi el de faţă. Despre Nettle nu i-am spus nimic. Mă temeam oare că ar fi putut fi de acord cu Chade? Nu eram sigur. Ştiam doar că pe asta voiam s-o ţin pentru mine. N-am suflat nicio vorbă nici despre scena văzută prin gaura din zid. Aveam nevoie de timp să pun cumva ordine în cele aflate înainte de a i le dezvălui altcuiva.

Când am terminat de povestit, Lordul Auriu a dat din cap a încuviinţare.

– N-am fost atunci în sala de joc, am preferat să-i ascult pe menestrelii din Insulele Străine, sosiţi de curând. Dar tărăşenia am aflat-o chiar aseară, înainte de a mă retrage. Am fost deja invitat să călăresc cu prinţul în dimineaţa asta. Vrei să vii şi tu?

A zâmbit când am dat din cap. Pe urmă şi-a tamponat buzele cu şervetul.

– Vai, vai, nefericită gafă, cea mai nefericită. Bârfele vor fi de-a dreptul suculente. Mă întreb cum vor reuşi regina şi sfetnicul ei să echilibreze lucrurile.

Nu era uşor să dai un răspuns. Ştiam că avea să se folosească de agitaţia stârnită de gafa prinţului ca să afle cui îi era loial fiecare curtean în parte. Am mâncat amândoi tot ce era pe tăvi. Eu le-am dus pe urmă la bucătărie, unde am zăbovit puţin. Da, servitorii bârfeau deja şi se zvonea că între prinţ şi Lady Vance e mai mult decât un simplu joc cu pietrele. Cineva chiar susţinea că-i văzuse plimbându-se singuri în grădina plină de zăpadă, cu câteva seri în urmă. O altă servitoare povestea că ducele Shemshy era mulţumit, ba chiar că spusese că el unul nu vedea nicio piedică în calea unirii tinerilor. Mi s-a făcut inima cât un purice. Ducele Shemshy avea influenţă. Dacă începea să ceară sprijin nobililor pentru căsătoria

nepoatei sale cu prințul, era foarte posibil să pună capăt și logodnei cu Narcesca, și alianței.

Cât am rămas acolo, am mai observat ceva care mi-a trezit bănuieli. Servitoarea Narcescăi, femeia care se certase cu Peottre, a trecut grăbită pe lângă ușile bucătăriei și a ieșit în curte. Era îmbrăcată gros, cu mantie și cizme, ca și cum ar fi plecat într-o plimbare lungă în ziua aceea rece. Poate că stăpâna ei o trimisese cu treabă în oraș. Dar nu avea niciun coș. Și nici nu părea genul de slujitoare care să fie trimisă la piață. Plecarea ei n-a nedumerit și m-a îngrijorat. Dacă nu i-aș fi făgăduit prințului că aveam să călăresc cu el, aș fi urmărit-o. Dar a trebuit să urc scările în grabă, ca să-mi pun haine potrivite pentru călărie.

Când m-am întors în camerele Lordului Auriu, tocmai își punea la punct ultimele amănunte ale costumului. În prima clipă, m-am întrebat dacă lorzii jamaillieni se îmbrăcau cu adevărat atât de țipător. Trupul său subțire se îndoia sub straturi peste straturi de materiale groase. O mantie grea de blană atârna pe un scaun. Bufonul nu suportase niciodată frigul, iar Lordul Auriu îi moștenise această slăbiciune. Își aranja gulerul de blană, ca să stea după placul lui. Cu o mână lungă și subțire, mi-a făcut semn să mă duc în camera mea și să mă grăbesc, în vreme ce continua el să se studieze în oglindă.

Am aruncat o privire în odaia mea, la straiele întinse pe patul meu, și am protestat:

– Dar sunt gata îmbrăcat!

– Nu așa cum îmi doresc eu. Am descoperit că mai mulți lorzi tineri de la curte și-au luat gardă de corp, într-o neizbutită încercare de a mă imita. E vremea să le arăt că imitația nu poate egala originalul. Îmbracă-te, Tom Badgerlock.

Am mârâit, iar el mi-a zâmbit dulce.

Hainele erau albastre, ca ale tuturor servitorilor, dar de o calitate excelentă. Am recunoscut mâna croitorului Scrandon. Acum, după ce-mi luase măsurile, Lordul Auriu îmi putea vârî pe gât haine elegante oricând avea chef. Materialul era fin, foarte călduros, bufonul avea grijă să mă simt bine. Avusese grijă și să ceară să

fie croite şi astfel încât să nu mă stânjenească în mişcări. Dar, când am întins un braţ al cămăşii cu croială ciudată, am observat cute de diverse nuanţe de albastru care, desfăcute, aduceau cu o aripă de pasăre întinsă ca să-şi dezvăluie penajul de culori diferite. Când am îmbrăcat-o, am remarcat că avea buzunare cusute în cele mai interesante locuri. Cu ele am fost de acord, chiar dacă m-am strâmbat la gândul că Lordul Auriu îi spusese croitorului unde să le adauge, fiindcă aş fi preferat să nu ştie nimeni că am nevoie de buzunare ascunse.

Ca şi când mi-ar fi ghicit îngrijorarea, bufonul mi-a vorbit din cealaltă cameră:

– Vei băga de seamă că i-am cerut lui Scrandon să adauge buzunare în care să cari cele necesare mie, precum săruri aromate, ierburi pentru digestie, instrumente de înfrumuseţare şi nişte batiste în plus. I-am dat măsuri precise pentru ele.

– Da, lordul meu, am răspuns cu seriozitate şi am început să umplu buzunarele cu pricina după cum mi-o cereau propriile nevoi.

Când am săltat mantia grea, am descoperit obiectul care-mi întregea ţinuta. Garda şi teaca sabiei erau atât de ţipător împodobite, încât nu mi-am putut reţine o strâmbătură. Dar, când am scos sabia, am auzit şoapta morţii ieşind din teacă odată cu ea şi am simţit arma legănându-mi-se ca o pasăre pe degete. Am oftat şi-am ridicat privirea. Bufonul stătea în cadrul uşii mele. Expresia de pe chipul meu îi încânta. Uimirea mea i-a smuls un zâmbet larg.

– Nu sunt atât de iscusit încât să merit o astfel de sabie, am spus, clătinând din cap.

– Meriţi să porţi sabia lui Verity fără fereală. Asta nu e decât o răsplată fără însemnătate.

N-am găsit cuvinte ca să-i mulţumesc pentru darul său generos. M-a urmărit prinzându-mi centura sabiei, părând tot atât de încântat de mine pe cât eram eu de armă.

În curte am dat peste mai multă lume decât bănuisem eu că avea să se adune. Câţiva nobili îl aşteptau deja pe prinţ. Tânărul

Civil Bresinga era și el prezent, adâncit într-o discuție cu Lady Vance. Oare ea părea nemulțumită în vreme ce arăta spre caii nerăbdători și spre mulțimea mult mai numeroasă decât cea la care se gândise când pusese rămășag cu prințul? Alte două tinere, cele mai bune prietene ale ei, după cât de aproape stăteau de ea, o compătimeau. Toată adunarea l-a salutat călduros pe Lordul Auriu când i s-a alăturat. Am observat, cu uimire, că, judecând după înfățișare, ai fi zis că lordul era cu foarte puțin mai în vârstă decât tinerii din jur – un nobil străin, abia trecut de douăzeci de ani, frumos, bogat și exotic. Femeile s-au strâns grămadă pe lângă el, sporovăind, iar trei nobili, tot tineri, printre care și o rudă de-a lui Shemshy, după cât de bine semăna cu el, și-au făcut și ei de lucru prin preajma bufonului. Lady Vance era, evident, centrul atenției în micul său grup. Dacă izbutea într-adevăr să-l câștige pe prinț, noii curteni, credincioși ei, aveau să se ridice odată cu ea.

Servitorii le țineau caii de căpestre. Scăunelul tapițat al pisicii lui Civil, așezat în spatele șeii, era gol. Mă îndoiam că își lăsase animalul la Galekeep, așa cum se spunea; niciun om cu Har nu stătea departe de partenerul său atâta vreme. Probabil că motanul hoinărea pe dealurile din jurul castelului, iar Civil îl vizita cu regularitate. M-am hotărât să-l spionez când pleca la întâlnirea secretă cu tovarășul său de Har. Poate că o confruntare cu cei doi mi-ar fi oferit mai multe informații despre comunitatea celor cu Sânge Străvechi și despre legăturile lui cu Pestrițiii.

Nu am avut timp să mă gândesc prea mult la asta. Le-am luat pe Negruța și pe Malta de la grăjdarul care le păzea și am rămas pe loc, ținându-le de frâie, în timp ce Lordul Auriu se amesteca prin mulțimea adunată pentru a-l însoți pe prinț. Nu se cuvenea să mă holbez la nobili, dar puteam să le studiez caii și să deduc cine urma să ne însoțească. O iapă era atât de împovărată de podoabe, încât probabil că o aștepta chiar pe regină. Am recunoscut și calul lui Chade. Alți trei cai, pe lângă al prințului, erau la fel de împopoțonați. Deci și Arkon Bloodblade, și unchiul Peottre făceau parte din alai. Iapa murgă, cu clopoței la coamă, era cu siguranță a Narcescăi.

Am auzit voci și râsete în dreptul ușii. Sosea grupul principal. Prințul purta în straie sclipitoare, albastru de Buck, tivite cu blană de vulpe albă - culorile mamei sale. Regina se îmbrăcase tot în albastru cu alb, dar avea dungi galben-aurii pe mantie. În ciuda culorilor aprinse care se potriveau atât de bine cu albastrul și albul acelei zile de iarnă, hainele sale aveau o croială simplă, în comparație cu îmbrăcămintea extravagantă a nobilimii din alai. Chade se îmbrăcase elegant, în nuanțe de albastru tivite cu negru, și purta numai bijuterii din argint. Prințul zâmbea, însă eu știam că e dojenit, după cum zăbovea în vârful treptelor, discutând cu mama lui și cu Chade, și nu cu însoțitorii săi mai tineri. Nu spunea nimănui că plimbarea aceasta călare era plata unui pariu nesăbuit. Trecând-o cu vederea, probabil spera să-i scadă din însemnătate și în ochii celorlalți. Lady Vance îi zâmbea și, pentru o clipă, li s-au întâlnit privirile. Prințul a salutat-o înclinând politicos din cap, dar și-a mutat imediat privirea spre Civil, pe care l-a salutat în același fel. Nu cumva obrajii lui Lady Vance deveniseră mai roz decât înainte? Prințul a coborât odată cu Chade și regina a rămas lângă mama lui.

Și-au făcut apoi apariția câțiva dintre nobilii negustori din Insulele Străine, alături de Arkon Bloodblade. Se îmbrăcaseră după moda cea mai extravagantă din Buckkeep. Dantela și panglicile fluturau pe ei ca steguleţele; blănurile grele cu care veniseră de acasă fuseseră înlocuite cu materiale din Bingtown și Jamaillia și chiar din porturi mai îndepărtate. Kettricken, Chade și Dutiful i-au salutat cu efuziune. Au făcut schimb de amabilități, remarci despre vreme, complimente pentru veșminte și altele de același soi, așteptându-i pe Peottre și pe narcescă.

Îi așteptam cu toții.

Era un șiretlic pus la cale ca să ne țină cu sufletul la gură. Kettricken arunca mereu priviri către ușă. Râsul lui Dutiful și amabilitățile lui Chade sunau nefiresc. Întârzierea se prelungea îndeajuns ca să ne spunem toți același lucru: iată cum arată Narcesca Elliania că a jignit-o Dutiful. Îl umilea în fața prietenilor și a familiei lui, făcându-l să aștepte. Dacă îl făcea pe tatăl ei să se

simtă stânjenit în fața reginei, n-ar fi apărut și fricțiuni între cei doi? Tocmai când i-am văzut pe Chade și Kettricken întrebându-se unul pe altul dacă să trimită un servitor să vadă ce era cu Narcesca, și-a făcut apariția Peottre.

Spre deosebire de ceilalți oaspeți din Insulele Străine, preferase veșmintele de pe meleagurile sale natale, fapt care nu-l făcea totuși să pară barbar, ci să dea impresia de puritate. Purta pantaloni de piele și o mantie bogată, de blană. Bijuteriile erau din fildeș, aur și jad. Simplitatea ținutei arăta că e gata să călărească, să vâneze, să călătorească sau să lupte, pentru că nu e încurcat de zorzoane. S-a oprit în capul scărilor și a rămas acolo, ca în mijlocul unei scene. Nu părea încântat de asta, doar hotărât. Fiindcă tăcea, cu brațele încrucișate la piept, a amuțit toată lumea. Toți ochii s-au întors spre el. Și atunci a început să vorbească, foarte calm, cu voce prietenoasă, dar pe un ton care nu îngăduia să fie întrerupt:

– Narcesca m-a rugat să dau de știre că, pe Runele Zeului, vârsta se socotește altfel. Elliania se teme că, din cauza necunoașterii acestui amănunt, oamenii i-au înțeles greșit poziția în rândurile poporului nostru. După tradițiile noastre, ba chiar după ale voastre, bănuiesc, nu e un copil. La noi, pe insule, unde viața e mai aspră decât pe tărâmul vostru plăcut și cald, se spune că aduce ghinion să numeri primele douăsprezece luni, când o mică viață fragilă se poate ofili atât de ușor. Și nici nu le dăm nume copiilor înainte de a se scurge primul an atât de primejdios. După socoteala din Runele Zeului, Narcesca are așadar numai unsprezece ani, aproape doisprezece. După socoteala voastră, a împlinit doisprezece și a intrat în al treisprezecelea. E aproape de aceeași vârstă cu prințul Dutiful.

Ușa s-a deschis în spatele lui. Nu o ținea niciun servitor. Narcesca a închis-o singură, cu hotărâre. Îmbrăcată în același stil ca Peottre, s-a oprit lângă el. Renunțase la podoabele din Buckkeep pentru niște pantaloni din piele de focă pătată și o vestă din blană de vulpe roșcată. Mantia care i se drapa în jur, ajungându-i până la genunchi, era din hermină albă, cu cozile animalelor atârnând

în chip de ciucuri. Şi-a pus gluga şi a privit întreaga adunare cu un zâmbet rece, apoi a vorbit.

– Da, am aproape aceeaşi vârstă ca prinţul Dutiful, a subliniat, vorbind din adâncurile gulerului înalt, din blană de lup. La noi, vârsta se socoteşte altfel. La fel şi rangurile. Pentru că, deşi nu am primit nume şi nu mi s-au numărat zilele până ce am împlinit un an, tot narcescă am fost. Însă prinţul Dutiful, din câte am înţeles, nu va fi rege, nici măcar prinţ moştenitor, până când nu va împlini şaptesprezece ani. Aşa este?

Ca şi când nu ar fi fost sigură pe ea, i-a adresat întrebarea lui Kettricken, stând deasupra ei, în vârful treptelor. Regina mea nu s-a fâstâcit când a ridicat ochii spre prinţesa străină şi i-a răspuns:

– Aici ai dreptate, narcescă. Fiul meu nu va fi considerat pregătit să primească acest titlu decât după ce va fi împlinit şaptesprezece ani.

– Înţeleg. O deosebire interesantă faţă de obiceiurile noastre. Poate că noi, acasă, credem cu mai multă tărie în forţa obârşiei: un prunc este deja ceea ce urmează să fie, de aceea o fetiţă e demnă de titlul ei de la prima suflare. Pe când voi, în lumea aceasta de lucrători ai pământului, aşteptaţi să vedeţi dacă odrasla e vrednică de neamul său. Înţeleg.

Spusele nu îi puteau fi luate drept insultă. Cu accentul ei şi străin, şi cu unele cuvinte straniu aşezate, ar fi putut trece doar drept întorsături neinspirate de frază. Eu însă ştiam sigur că nu de aşa ceva era vorba, şi eram tot atât de convins că tot ce i-a spus lui Peottre, clar şi răspicat, când a coborât scările alături de el, a fost rostit ca să fie auzit şi de alţii:

– Atunci poate că n-ar trebui să mă mărit cu prinţul până când nu suntem siguri că va deveni rege, nu? Mulţi oameni speră să moştenească tronul, dar sunt împiedicaţi şi cad înainte de a se urca pe el. Poate că ar trebui să amânăm căsătoria până când poporul lui îl va considera demn să-i fie rege.

Zâmbetul lui Kettricken nu s-a stins, dar i-a înţepenit pe buze. Ochii lui Chade s-au îngustat puţin. Însă Dutiful nu şi-a putut alunga roşeaţa din obraji. Stătea tăcut, îndurându-şi umilinţa sub

privirile ei. Am crezut că Narcesca se răzbunase deja pe el cât se poate de elegant şi că se sfârşise; prinţul fusese umilit aşa cum fusese şi ea, şi în faţa aceloraşi oameni. Dar m-am înşelat crezând că Elliania terminase cu el.

Când prinţul s-a apropiat de ea, curtenitor, ca s-o ajute să încalece, Narcesca i-a făcut semn să plece.

– Lasă-l pe unchiul meu să mă ajute. E bărbat cu experienţă, se pricepe şi la cai, şi la femei. Dacă voi avea nevoie de ajutor, mă voi simţi mai în siguranţă în mâinile lui.

Totuşi, când s-a apropiat Peottre, i-a zâmbit şi l-a asigurat că putea să se descurce singură.

– Doar nu sunt copil, ştii bine.

Şi a încălecat fără ajutor, deşi iapa ei înaltă era mult mai mare decât poneii pe care călăreau Străinii.

Odată în şa, i s-a alăturat lui Kettricken, ca să stea de vorbă. Îmbrăcate elegant, dar simplu, amândouă erau în contrast cu veşmintele de un lux extravagant ale celorlalţi. Într-un fel, hainele lor le făceau una pe potriva celeilalte, lăsând în acelaşi timp impresia că, din întregul grup, numai ele ştiau cum să se simtă bine la o plimbare călare, într-o zi de iarnă. Dacă ar fi păţit ceva caii, oricare dintre ele ar fi fost în stare să se întoarcă acasă pe jos, prin zăpadă. Fără să se fi înţeles, îi făceau pe nobilii coafaţi şi împopoţonaţi să pară prostănaci şi uşuratici. Gândul ăsta mi-a încruntat fruntea. Armonizându-se cu veşmântul simplu al lui Kettricken şi rămânând, totuşi, credincioasă obiceiurilor poporului său, Narcesca susţinea că e pe picior de egalitate cu regina.

Prinţul Dutiful s-a uitat spre prietenii lui. Când a întâlnit ochii lui Civil, acesta a ridicat întrebător din sprâncene. Însă, silit de privirea mustrătoare a mamei sale, prinţul a trecut în stânga Narcescăi. Ea nici măcar nu l-a luat în seamă. În puţinele dăţi când s-a răsucit în şa ca să i adreseze şi lui, a făcut-o cu aerul că se străduia să includă un străin în conversaţie. El nu prea avea ce spune, dădea din cap şi zâmbea, după care ea îl ignora din nou.

Imediat în spatele lor, Chade călărea între Arkon Bloodblade şi Peottre Blackwater. Lordul Auriu şi-a făcut loc printre prietenii

mai tineri ai prințului, iar eu veneam în urma lor. Tinerii călăreau în grup și sporovăiau. Prințul Dutiful, sunt sigur, le simțea prea bine ochii în ceafă și știa că discută despre umilirea lui. Lordul Auriu lua parte la conversație cu abilitate, arătându-se interesat și încurajând-o, fără să strecoare remarci care s-o îndrepte spre alt subiect. Am observat că Lady Vance, deși se uita veselă la prietenii ei și îi acorda atenție Lordului Civil, arunca deseori priviri speculative către prințul jignit. M-am întrebat dacă își urmărea propriile ambiții sau pe ale unghiului său, Lordul Shemshy.

Am trecut printr-un singur moment descumpănitor, când Dutiful mi-a spart brusc zidurile și mi-a pătruns în gânduri:

Nu merit așa ceva! Eu am făcut o remarcă întâmplătoare, dar ea se poartă ca și când aș fi umilit-o înadins. Și acum chiar aș vrea s-o fi făcut!

Ca și cum n-aș fi fost destul de șocat, l-am văzut pe Lordul Auriu tresărind la rândul său. S-a uitat înapoi, spre mine, cu o sprânceană ridicată, de parcă ar fi crezut că îi vorbisem eu. Și nici n-a fost singurul, deși nimeni altcineva n-a reacționat atât de puternic. Câțiva călăreți din grupul nostru s-au uitat dintr-odată în direcții diferite, ca și când ar fi auzit un țipăt îndepărtat. Am inspirat adânc, mi-am redus concentrarea la dimensiunile unui vârf de ac și i-am răspuns băiatului:

Liniște. Stăpânește-ți sentimentele. Să nu mai faci așa ceva. Elliania nu are de unde să știe că nu ai umilit-o înadins. Și nu e singura care gândește așa. Uită-te la toate tinerele care călăresc în jurul lui Civil. Dar ține deocamdată asta pentru tine. Nu-ți controlezi bine Meșteșugul când ești nervos. Abține-te să-l folosești în asemenea clipe.

Prințul și-a plecat fruntea sub dojana mea aspră. A tras aer în adâncul pieptului, și-a îndreptat umerii și și-a corectat poziția în șa. Apoi și-a rotit privirea, ca și când s-ar fi bucurat de frumusețea zilei.

M-am înduplecat și i-am oferit o mică alinare.

Știu că nu meriți așa ceva. Dar uneori un prinț, sau orice om, trebuie să îndure ceea ce nu merită. Cum a îndurat și Elliania aseară. Învață ce e răbdarea și supune-i-te.

A dat din cap şi a răspuns la una dintre scurtele întrebări ale Narcescăi.

Plimbarea pe câmpiile înzăpezite n-a fost lungă, dar lui Dutiful sunt sigur că aşa i s-a părut. Şi-a îndurat pedeapsa bărbăteşte, însă, când a venit vremea să descalece, privirile ni s-au încrucişat o clipă şi i-am citit în ochi uşurarea. Gata. Se terminase. Plătise cu vârf şi îndesat pentru gafa comisă cu o seară înainte şi acum totul reintrase pe vechiul făgaş.

Aş fi putut să-i spun că asta nu se întâmplă niciodată.

Pentru după-amiaza aceleiaşi zile era plănuită o distracţie, o piesă jucată de oameni mascaţi după moda jamailliană, nu de păpuşi. Mie îmi venea greu să pricep cum se putea juca astfel o piesă, dar Lordul Auriu m-a asigurat că văzuse multe asemenea reprezentaţii în oraşele din sud şi existau numeroase artificii care abăteau atenţia spectatorilor de la nepotriviri. Păruse foarte încântat de un asemenea gen de distracţie şi chiar şi mai încântat de sosirea navei care-i aducea pe actori. Războiul neîntrerupt dintre Bingtown şi Statele Chalced era o piedică serioasă în calea navigaţiei şi a călătoriilor. Flota Statelor Chalced suferise, evident, o înfrângere vremelnică, fiindcă două nave din sud acostaseră în portul nostru în ziua aceea şi se zvonea că urmau să apară şi altele. Lordul Auriu s-a luminat la faţă la auzul veştii. În ochii lui, războiul cu prietenii era o neplăcere care îl lăsa fără rachiu de caise, dar eu băgasem de seamă că vasele care izbuteau să treacă de patrulele din Statele Chalced îi aduceau deseori, pe lângă rachiu, şi pachete de scrisori pe care le ducea imediat în odăile sale. Bănuiam că ele îl îngrijorau mai mult decât rachiul şi banii. Însă el nu-mi spunea ce conţin misivele, iar eu ştiam că nu e cazul să întreb. Manifestarea curiozităţii în indiferent ce privinţă era modul cel mai rapid de a-l face pe bufon să nu mai vorbească despre obiectul curiozităţii tale.

Aşa că am petrecut după-amiaza stând lângă el, într-o sală întunecoasă. Povestea era tipic jamailliană, numai despre nobili, preoţi şi intrigi, iar la sfârşit, zeitatea lor cu două feţe restaura

ordinea și împărțea dreptatea. Piesa mai mult m-a dezorientat decât m-a amuzat. Nu mă puteam obișnui cu oameni în diferite roluri. O marionetă nu are viață decât în povestea în care joacă. Mă zăpăceam când îmi dădeam seama că bărbatul care-o făcea acum pe servitorul fusese mai devreme unul din ajutoarele preoților. Mi-a fost greu să mă concentrez asupra subiectului, și nu doar pentru că eram nedumerit. În sala slab luminată, nefericirea prințului îmi plutea în fața nasului ca o miasmă. Nu și-o transmitea înadins, prin Meșteșug, ci se prelingea din el ca apa dintr-un burduf găurit. Pe scenă, actorii gesticulau, țipau și pozau în diverse ipostaze. Dar prințul ședea lângă mama lui, singur și nenorocit din cauza situației lui stânjenitoare. În ultima lună, veselia renăscută din castelul Buckkeep îl ajutase să cunoască mulți tineri de vârsta lui. Prin Civil, cunoscuse prietenia și flirtul. Acum, tuturor acestora trebuia să le pună frâu, de dragul alianței politice pe care mama lui se străduia să o facă. Îl simțeam chibzuind cât de nedrept, dar și cât de necesar era să se poarte astfel. Nu ajungea că trebuia să se lege prin căsătorie de Narcesca Elliania, mai era nevoit și să dea impresia că o făcea de bunăvoie.

Ceea ce nu era adevărat.

Către sfârșitul aceleiași seri, Lordul Auriu mi-a oferit câteva ore libere. Mi-am pus haine lejere și am plecat în oraș, la *Porcul Pârlit*. Ținând seama de întâmplările la care fusesem martor în castel, eram dispus să fiu mai îngăduitor cu amorul năbădăios al lui Hap. Mergând prin ninsoare, mi-am zis că există un echilibru pe lume prin faptul că Hap se putea desfăta cu ceea ce lui Dutiful îi era refuzat cu desăvârșire.

La *Porcul Pârlit* era liniște. Fusesem acolo de suficiente ori ca să-i recunosc pe mușteriii obișnuiți ai cârciumii. Nu lipseau, și veniseră și alții, însă mai puțini. Fără îndoială că ninsoarea și viscolul tot mai mușcător îi țineau pe mulți acasă în seara aceea. Am aruncat o privire în jur, dar nu l-am văzut pe Hap. M-am bucurat o clipă; poate că era acasă și dormea deja. Poate că nu mai era chiar atât de ispitit de noutatea orașului și învăța să-și pună

ordine în viaţă. M-am aşezat în colţul preferat de el şi de Svanja şi un servitor mi-a adus bere.

Meditaţia mea s-a încheiat brusc când a intrat în cârciumă un bărbat roşu la faţă, între două vârste. Nu purta nici mantie, nici vreo haină mai groasă şi avea capul descoperit, cu fulgi de zăpadă peste părul negru. A clătinat nervos din cap, ca să se scuture de zăpadă şi de picăturile de apă din păr şi din barbă şi a aruncat o privire urâtă către colţul în care stăteam. A părut surprins să dea cu ochii de mine acolo. S-a întors spre cârciumar şi l-a întrebat ceva cu glas furios, dar scăzut. Cârciumarul a ridicat din umeri. Când nou-venitul şi-a încleştat pumnii şi a mai pus o întrebare, i-a răspuns în şoaptă, arătându-mă pe mine.

Bărbatul s-a răsucit, m-a privit fix, cu ochi mijiţi, şi a pornit-o mânios spre mine. M-am ridicat în picioare când l-am văzut apropiindu-se, dar am avut grijă să las masa între noi. A bătut cu pumnii în lemnul scrijelit.

– Unde sunt? m-a întrebat.

– Cine? am întrebat, la rândul meu, deşi mi s-a strâns inima, fiindcă ştiam despre cine vorbeşte.

Svanja avea fruntea tatălui ei.

– Ştii bine. Cârciumarul zice că te-ai mai întâlnit cu ei aici. Fata mea, Svanja, şi puţoiul ăla de la ţară, cu ochi nelegiuiţi, care a sedus-o şi a îndepărtat-o de căminul părintesc. Cârciumarul zice că e fiul tău, mi-a răspuns jupânul Hartshorn[1], făcând din ultimele cuvinte o acuzaţie.

– Are un nume. Îl cheamă Hap. Şi, da, e fiul meu.

M-am înfuriat brusc, dar era o furie rece, ca de gheaţă. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, eliberându-mi şoldul. Dacă mă ataca peste masă, îl întâmpina cuţitul meu.

– Fiul tău, a repetat el cu dispreţ. Mi-ar fi ruşine s-o recunosc. Unde sunt?

I-am simţit pe neaşteptate în glas şi disperare, nu numai furie. Aşa, deci, Svanja nu era acasă şi nici ea, nici Hap nu erau la

[1] Corn de cerb (n. tr.).

cârciumă. Unde s-ar fi putut duce pe bezna și ninsoarea asta? Cât despre ce-or fi făcut, nici nu mai trebuia să mă întreb. Mi s-a strâns iarăși inima, însă i-am răspuns calm:

– Nu știu unde sunt. Dar nu mi-e rușine să recunosc că Hap e fiul meu. Și nici nu cred că a „sedus-o" pe fiica ta. Dimpotrivă, Svanja ta e cea care-l învață pe fiul meu cum e moda pe la oraș.

– Cum îndrăznești? a răcnit, ridicându-și pumnul gros, gata să mă lovească.

– Coboară-ți vocea și mâna, i-am sugerat pe un ton de gheață. Vocea, ca să cruți reputația fiicei tale, iar pumnul, ca să-ți cruți viața.

Poziția în care stăteam i-a atras privirea către sabia urâtă de la șold meu. Furia nu i-a dispărut, dar a fost domolită de prudență.

– Stai jos, i-am spus, dar a sunat mai degrabă a poruncă decât a invitație. Și stăpânește-te. Și hai să vorbim despre ceea ce ne îngrijorează pe amândoi, ca tați.

Și-a tras încet un scaun, fără să-și dezlipească privirea de la mine. Nici eu nu m-am grăbit să mă așez înaintea lui. Mă deranjau mușteriii care nu-și luau ochii de la noi, însă n-aveam ce face. Peste câteva clipe, un servitor s-a apropiat grăbit de masa noastră și a trântit în fața jupânului Hartshorn o halbă cu bere. Tatăl Svanjei s-a uitat cu dispreț la băutură.

– Chiar îți închipui că o să stau aici și-o să beau cu tine? Trebuie să-mi găsesc fata, și încă repede.

– Atunci înseamnă că nu e acasă, cu soția ta.

– Nu. Și-a supt buzele. A continuat cu voce usturătoare, presărându-și spusele cu frânturi de mândrie rănită. Svanja a spus că merge în pod să se culce. Peste un timp, am observat că lăsase o treabă neterminată. Am strigat-o să coboare și s-o ducă la bun sfârșit. Nu mi-a răspuns, așa că am urcat la ea. Nu era acolo.

Vorbele au părut să-i mai domolească nervii, lăsând la suprafață numai dezamăgirea și teama unui tată.

– Am venit direct aici.

– Fără căciulă sau manta. Înțeleg. Nu poate fi altundeva? Poate la bunica ei sau la o prietenă?

– N-avem rude în Buckkeep. Am venit aici astă-primăvară. Iar Svanja nu e fata care să-şi facă prietene.

Pe măsură ce vorbea, mânia făcea loc tot mai mult disperării. Bănuiam că Hap nu era primul băiat căruia îi plăcea Svanja şi că nici nu era prima dată când tatăl ei pleca s-o caute după lăsarea întunericului. Mi-am ţinut observaţiile pentru mine. Am luat halba şi am golit-o.

– Ştiu un loc unde am putea merge să-i căutăm. Vino cu mine. Mergem împreună. Acolo stă fiul meu cât lucrez eu la castel.

Şi-a lăsat berea neatinsă, dar s-a ridicat de la masă odată cu mine. Am ieşit din cârciumă urmăriţi de toţi ochii dinăuntru. Afară, în beznă, viscolul se înteţise. Jupânul Hartshorn şi-a tras umerii în faţă şi şi-a strâns braţele pe lângă trup. Vorbind printre rafalele de vânt, i-am pus întrebarea de al cărei răspuns mă temeam cel mai mult:

– Eşti cu desăvârşire împotriva lui Hap, nu-i îngădui s-o curteze pe fiica ta?

Nu-i vedeam faţa din cauza întunericului, dar i-am auzit vocea plină de indignare:

– Dacă sunt împotriva lui? Sigur că da! Nici măcar n-a avut curajul să vină la mine, să spună cine e şi ce gânduri are! Şi, chiar dacă ar fi venit, tot m-aş fi opus. I-a spus fetei mele că e ucenic. Dacă e adevărat, de ce nu locuieşte în casa meşterului său? Şi, tot dacă e adevărat, cum îşi închipuie că poate curta o fată până nu e în stare să-şi câştige singur pâinea? N-are niciun drept. E pe de-a-ntregul nepotrivit pentru Svanja.

Nimic din ce-ar fi făcut Hap nu i-ar fi schimbat bărbatului de lângă mine părerea despre el.

Nu era mult de mers până la Jinna. Am bătut, temându-mă să dau ochii cu ea la fel de mult cum mă temeam c-o să aflu că Hap şi Svanja nu sunt acolo. A trecut destul până când a strigat Jinna, de dincolo de uşă:

– Cine-i acolo?

– Tom Badgerlock. Şi tatăl Svanjei. Îi căutăm pe Hap şi Svanja.

Jinna a deschis numai jumătatea de sus a uşii, semn clar că decăzusem în ochii ei. S-a uitat mai mult la jupânul Hartshorn decât la mine.

– Nu sunt aici, ne-a spus cu asprime. Şi nici nu le-am îngăduit să stea vreodată împreună aici, dar n-am cum s-o opresc pe Svanja să-mi bată la uşă şi să întrebe de Hap. Mi-a aruncat o privire plină de reproş. Nu l-am văzut deloc pe Hap în seara asta.

Şi-a încrucişat mâinile la piept. Nu era nevoie să-mi spună că mă avertizase ea că la aşa ceva avea să se ajungă, îi citeam cuvintele în ochi. Am simţit brusc că nu mai sunt în stare să-i susţin privirea. Din seara când mă surprinsese cu Laurel în braţe, mă ferisem s-o mai întâlnesc. Mă simţeam ca un ticălos fiindcă nu-i dădusem nicio explicaţie. Mă purtasem deopotrivă ca un copil şi ca un laş.

– Atunci mai bine mă duc să-l caut, am bâiguit stânjenit.

Îmi era ruşine de purtarea mea şi, deopotrivă, de a lui Hap. O rănisem pe Jinna, ăsta era adevărul, şi tocmai îl înfruntam pentru prima oară. Mă săgeta în inimă. Nu o ocolisem pe Jinna din motive care ţineau de morală, ci de frică, ştiind că devenea o parte din viaţa mea pe care nu o puteam controla. Aşa cum îmi scăpase şi Hap de sub control.

– Blestemat să fie! Blestemat, fiindcă mi-a distrus fata! a răcnit Hartshorn.

S-a răsucit pe călcâie şi a pornit-o împleticindu-se prin vârtejurile de ninsoare. În lumina care răzbătea prin deschiderea uşii Jinnei, l-am văzut privind înapoi spre mine şi ameninţând cu pumnul.

– Ţine-l departe de ea! Ţine-l pe fiul tău nelegiuit departe de Svanja mea!

Mi-a întors din nou spatele şi după câţiva paşi a dispărut, înghiţit de beznă şi de disperare. Aş fi vrut să-l urmez, dar mă simţeam prizonier în lumina Jinnei. Am inspirat adânc:

– Jinna, trebuie să-l găsesc pe Hap în seara asta. Dar cred că...

– Ştim amândoi că n-ai să-l găseşti. Nici pe el, nici pe Svanja. Mă îndoiesc că vor să fie găsiţi în seara asta.

A tăcut, dar, înainte de a apuca eu să deschid gura, a vorbit din nou:

– Și cred că Rory Hartshorn are dreptate. N-ar trebui să-l lași pe Hap să se mai apropie de Svanja. Spre binele tuturor. Cum ai s-o faci, nu știu. Ar fi fost mai bine să nu-l scapi din mână, Tom Badgerlock. Sper că nu e prea târziu pentru el.

– E un băiat bun, m-am auzit spunând.

Era o scuză jalnică a unui tată care-și neglijase fiul.

– Este. De-asta merită mai mult din partea ta. Noapte bună, Tom Badgerlock.

A închis ușa, luându-mi lumina și căldura. Am rămas pe întuneric, pătruns de ger. Fulgii de zăpadă mi se strecurau sub guler.

Am simțit ceva cald izbindu-mi-se de glezne. *Deschide ușa. Pisica vrea să intre.*

M-am aplecat să-l mângâi. Zăpada rece îi smălța blana, dar tot se simțea căldura corpului prin ea. *Trebuie să te descurci singur, Fennel. Ușa asta nu se mai deschide pentru mine. Adio.*

Prostule. Nu trebuie decât să ceri. Uite-așa.

S-a săltat în două labe și a zgâriat cu zel lemnul, miorlăind în același timp.

Mieunatul lui insistent m-a urmărit prin beznă și frig. În spatele meu, ușa s-a întredeschis o clipă și am știut că Fennel fusese primit în casă. Am pornit-o spre castel, invidiind o pisică.

Capitolul XI

VEŞTI DIN BINGTOWN

„Când pleci din Chalced, ţine pânzele ridicate." Această zicală din bătrâni porneşte de la observaţii temeinice. Odată ce vasul tău părăseşte porturile şi oraşele din Statele Chalced, vechi de când răul pe pământ, întinde pânzele şi navighează cu toată viteza. Ţărmurile Blestemate din sudul Statelor Chalced sunt foarte inspirat denumite. Apa din Râul Sălbatic îţi putrezeşte butoaiele şi arde gâtlejurile corăbierilor tăi. Fructele din locurile alea îţi opăresc gura şi-ţi fac bube pe mâini. Dacă treci dincolo de Râul Sălbatic, nu lua apă care vine din interiorul ţărâmului. Într-o singură zi, se înverzeşte, iar în trei zile se umple de viermi. Îţi murdăreşte butoaiele şi nu le vei mai putea folosi niciodată. Mai bine să-i dai echipajului porţii mici de apă decât să acostezi acolo, indiferent de motiv. Nu eşti în siguranţă nici când înfrunţi furtuna, nici când îţi iei o zi de odihnă într-un golfuleţ ispititor. Visele şi viziunile vor otrăvi minţile oamenilor, iar corabia îţi va fi cotropită de crime, sinucideri şi revolte neîntemeiate. Golful care te ademeneşte să acostezi se va umple de şerpi de mare înainte de venirea zorilor. Fecioarele mării se vor ridica pe valuri ca să te îmbie cu sânii goi şi glasuri dulci, însă corăbierul care se aruncă

în brațele plăcerii va fi tras la fund și va ajunge hrană pentru bărbații lor cu dinți ascuțiți, ascunși sub apă.

Unicul port sigur de pe fâșia aceea de coastă e orașul Bingtown. Acolo se poate ancora cu ușurință, dar trebuie să fii atent la docurile unde corăbii vrăjite îți pot blestema vasele din lemn. Cel mai bine e să eviți docurile. Aruncă ancora în Golful Negustorilor și vâslește la mal, și tot cu barca adu-ți mărfurile de pe mal pe vas. Acolo apa și mâncarea se pot înghiți fără teamă, deși unele mărfuri din prăvălii sunt ciudate și aduc ghinion în călătorie. În Bingtown se cumpără și se vând tot felul de lucruri, mărfuri care nu-și găsesc pereche în lume. Cu toate acestea, ține-ți echipajul în apropierea vasului și nu lăsa decât căpitanul și secundul să debarce și să se amestece printre localnici. E mai bine ca să nu pună piciorul pe pământul ăla corăbierii necunoscători, pentru că îi poate vrăji pe cei mai slabi de minte. Pe bună dreptate se spune că „în Bingtown găsești de vânzare tot ce-ți trece prin gând". Însă nu orice lucru care-i vine omului în cap îi este și prielnic, iar acolo se vând multe dintre acelea care nu-i sunt. Ferește-te, de asemenea, de oamenii misterioși ai acelui tărâm, care-și fac apariția câteodată numai pe timp de noapte. Un Om-cu-Văl care taie calea căpitanului când se întoarce la corabie aduce mare ghinion. E mai înțelept să-și petreacă noaptea pe țărm și să se întoarcă pe corabie a doua zi decât să pornească în larg de îndată ce i s-a arătat un astfel de semn rău.

Dincolo de Bingtown, părăsește siguranța pasajului interior și du-ți corabia în Sălbăticie. Mai bine să înfrunți furtunile și vremea rea decât să ispitești pirații, șerpii, fecioarele mării și pe Ceilalți din apele acelea, ca să nu mai pomenesc de fundul nestatornic al apelor și curenții înșelători. Nu te opri până la Jamaillia, cu numeroasele ei porturi gălăgioase. Nu-ți scăpa nici de data asta echipajul din ochi, fiindcă se știe că acolo se fură corăbieri.

CAPITANUL BANROP, *Sfaturi pentru corăbierii negustori*

I-am lăsat prințului Dutiful un bilet pe masa din turnul Meșteșugului. Am scris pe el doar atât: „Mâine". Înainte de schimbarea gărzii, în zori, stăteam deja în fața locuinței meșterului Gindast. Lumina din spatele unei ferestre brăzda curtea albă. Zăpada scârțâia sub tălpile calfelor care străbăteau potecile prin semiîntuneric ca să aducă apă și lemne de foc și pentru gospodăria meșterului, și pentru atelierul său și măturau zăpada de pe vârfurile grămezilor de bușteni acoperite cu pânze și de pe alei. L-am căutat zadarnic cu privirea pe Hap printre calfe.

Lumina colorase deja ziua când a apărut și el, într-un târziu. Mi-am dat seama dintr-o privire cum își petrecuse noaptea. Ochii îi luceau încă de uimire, de parcă nu-i venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lui, și mergea clătinat, ca un bețiv. Oare și eu strălucisem la fel, după ce Molly mi se dăruise prima oară? Mi-am luat inima în dinți și l-am strigat:

– Hap! Vreau să-ți spun două vorbe.

A venit zâmbind la mine.

– Atunci va trebui să fii scurt, Tom, pentru că deja am întârziat.

În jurul nostru, ziua sclipea în alb și albastru, aerul rece te înviora, iar fiul meu stătea în fața mea și-mi zâmbea larg. Am simțit că sunt un trădător când i-am spus:

– Iar eu știu de ce ai întârziat. Și știe și tatăl Svanjei. Aseară v-am căutat amândoi.

Mă așteptasem să se rușineze, dar el n-a făcut decât să-și lărgească și mai mult zâmbetul – unul plin de subînțelesuri, scos numai între bărbați.

– Atunci mă bucur că nu ne-ați găsit.

Am simțit o nevoie irațională să-l lovesc, să-i șterg expresia sfidătoare de pe față. Parcă stătea într-un hambar cuprins de flăcări, jucându-se cu focul, fără să-i pese de pericolul care îi păștea pe el și pe Svanja. Asta era – am înțeles eu dintr-odată – ceea ce mă înfuria, de fapt: părea că nici nu-și dă seama că o pune și pe fată în primejdie. O umbră de furie mi s-a strecurat în glas:

– Așa, deci, înțeleg că nu v-a găsit nici jupânul Hartshorn. Dar îmi închipui că o va aștepta pe Svanja când ajunge și ea acasă.

Dacă am sperat să-i calmez spiritul nechibzuit, m-am înşelat.

– Iar ea ştie treaba asta. Şi a considerat că merită să rişte. Nu fi aşa de serios, Tom. Ştie cum să-l ia pe tatăl ei. O să fie bine.

– Va fi în multe feluri, dar mă îndoiesc că va fi şi „bine".

Mi-am ascuns furia din voce. Cum putea fi atât de nepăsător?

– Nu gândeşti, băiete. Ce se va întâmpla cu părinţii ei, cu viaţa lor de zi cu zi, ştiind că fata lor a făcut alegerea asta? Şi ce te vei face tu, dacă o laşi însărcinată?

În cele din urmă, zâmbetul i-a dispărut de pe chip, dar el a rămas tot băţos şi m-a înfruntat:

– Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez din cauza asta, Tom. Sunt destul de mare ca să-mi conduc singur viaţa. Dar, pentru liniştea ta, să ştii că Svanja mi-a spus că femeile ştiu cum să se ferească de necazuri. Cel puţin până când vom fi pregătiţi pentru un copil, până când voi putea s-o iau de nevastă.

Probabil că zeii ne pedepsesc punându-ne faţă în faţă cu propriile noastre greşeli prosteşti, condamnându-ne să vedem cum copiii noştri cad în aceleaşi capcane care ne-au schilodit pe noi. Dulceaţa orelor pe care le petrecusem cu Molly în taină avusese preţul ei. La vremea aceea, credeam că îl împărţeam amândoi, că singurul preţ era acela că trebuia să ne tăinuim dragostea. Molly însă a fost mai înţeleaptă, sunt sigur. Şi ea a fost cea care a plătit, mult mai greu decât mine. Dacă n-ar fi fost Burrich, să le adăpostească şi să le apere pe ea şi pe fata mea, ar fi plătit şi copila, nu doar mama ei. Şi poate că Nettle avea să mai plătească, fiindcă era diferită, un pui de cuc, nu ca fraţii ei. M-am întrebat dacă puteam să-l avertizez cumva pe Hap, dacă avea să mă asculte, deşi eu nu îl ascultasem nici pe Burrich, nici pe Verity. Mi-am stăpânit nervii şi am vorbit îndemnat de teamă şi pentru fiica mea, şi pentru Hap:

– Hap, te rog, ascultă-mă. Nu există metode sigure pentru ca femeile să nu rămână însărcinate. Toate au un risc, iar femeia plăteşte oricum. De câte ori se culcă lângă tine, Svanja probabil că se întreabă: dacă rămân însărcinată acum? Dacă îmi voi face de ruşine familia? Ştii că eu nu te-aş da afară din casă, indiferent ce

greşeală ai face, dar traiul Svanjei nu e sigur. Ar trebui s-o protejezi, nu s-o expui primejdiilor. Îi ceri să rişte totul numai de dragul plăcerii de a fi cu tine, fără nicio garanţie. Ce vei face dacă tatăl ei o dă afară din casă? Sau o bate? Ce vei face dacă ea se va pomeni brusc dată la o parte şi condamnată de prieteni? Îţi dai seama ce răspundere e asta pentru tine?

O umbră de supărare i-a brăzdat fruntea. Încăpăţânarea pe care şi-o arăta atât de rar pusese stăpânire pe el. A respirat adânc de câteva ori, de fiecare dată tot mai adânc, apoi cuvintele i s-au desprins de pe buze în cascadă:

– Dacă o dă afară, o iau eu la mine şi voi face tot ce trebuie ca s-o întreţin. Dacă o bate, îl omor. Iar dacă prietenii o dau la o parte înseamnă că nu i-au fost niciodată prieteni cu adevărat. Nu-ţi face griji, Tom Badgerlock. Asta e datoria *mea* acum.

Mi-a azvârlit ultimele vorbe cu dispreţ, ca şi când l-aş fi trădat cumva doar pentru că îi spusesem ce mă îngrijora. Şi-a luat ochii de la mine.

– De-acum sunt bărbat. Pot să iau singur hotărâri şi să fac ce vreau. Iar acum, dacă nu ţi-e cu supărare, trebuie să mă duc la muncă. Sunt sigur că meşterul Gindast mă aşteaptă să-mi ţină, la rândul lui, o predică despre ceea ce înseamnă răspunderea.

– Hap.

I-am rostit numele cu asprime. Când s-a întors către mine, speriat de tonul meu sever, i-am spus tot ceea ce ştiam că trebuie să-i spun:

– Dacă faci dragoste cu o fată, nu înseamnă că eşti bărbat. Nu aveţi niciun drept s-o faceţi decât atunci când puteţi spune lumii că sunteţi împreună şi puteţi avea grijă de copiii care vor veni. N-ar trebui să te mai întâlneşti cu ea, Hap. Nu în felul ăsta. Dacă nu te duci la tatăl ei cât de curând, ca să discuţi cu el faţă în faţă, nu vei fi niciodată un bărbat adevărat în ochii lui. Şi...

Se îndepărta de mine. La jumătatea discursului meu, s-a întors şi a plecat. Am rămas cu gura căscată, privind în urma lui. Mă tot gândeam că se opreşte şi se întoarce să-mi ceară să-l iert şi să-l ajut

să-şi pună ordine în viaţă. Dar el a intrat în atelierul meşterului Gindast fără să-mi arunce nici măcar o privire.

Am rămas multă vreme pironit în zăpadă. Nu eram calm. Dimpotrivă, furia ardea în mine cu destulă tărie ca să alunge frigul iernii din întreg ţinutul. Cred că a fost prima oară când am fost foarte mânios din pricina lui Hap, atât de mânios, încât voiam să-l trezesc la realitate cu bătaia, dacă de vorbă bună refuza să priceapă. Mi-am închipuit cum ar fi fost să dau buzna în atelier şi să-l târăsc afară, silindu-l să se confrunte cu ceea ce făcea.

Până la urmă, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat şi eu, cu paşi amărâţi. Oare, la vârsta lui, aş fi ascultat glasul raţiunii? Nu. Nu-l ascultasem când îmi explicase Patience, în nenumărate rânduri, de ce nu trebuia să mă mai apropii de Molly. Oricât de bine aş fi înţeles asta, nu scăpam nici de supărarea pe Hap, nici de dispreţul întârziat faţă de cel care fusesem în tinereţe. Am rămas, în schimb, cu senzaţia că sunt inutil, că trebuie să fiu martor la greşelile prosteşti şi actele de egoism ale fiului meu vitreg, aceleaşi pe care le făcusem şi eu mai demult. Exact ca mine, şi el credea că dragostea justifica riscurile pe care şi le asumau, fără să se gândească deloc că un copil ar fi acela care ar plăti preţul nesăbuinţei lor. Lucrul acesta s-ar putea întâmpla din nou, fără ca eu să-l pot opri. Cred că atunci am înţeles, în treacăt, patima care îl stăpânea pe bufon. Credea în puterea teribilă a Profetului Alb şi a Catalizatorului de a abate viitorul de pe brazda trasă de prezent către o cărare mai bună. Credea că o faptă de-a noastră îi putea împiedica pe alţii să repete greşelile trecutului.

Când am ajuns la castel, m-am văzut în turnul Meşteşugului, furia teribilă mi se mai domolise. Însă mi-a rămas gustul ei apăsător, care mi-a otrăvit ziua. Am fost aproape uşurat când am văzut că Dutiful renunţase să mă aştepte şi plecase. Pe biletul pe care i-l lăsasem am găsit doar cuvântul scris de mine, subliniat. Băiatul învăţa să fie subtil. Poate că măcar pe el îl puteam feri de greşelile trecutului. Gândul acesta rătăcitor n-a reuşit decât să mă facă să mă simt ca un laş. Capitulam oare în faţa lui Hap, îl abandonam judecăţii sale strâmbe? Nu, m-am hotărât, nu aveam să

procedez așa. Însă hotărârea luată nu m-a ajutat să aflu și ce anume trebuia să fac pentru el.

M-am întors în camerele Lordului Auriu la timp ca să mănânc dejunul împreună cu bufonul. Când am intrat, am observat însă că el nu mânca. Stătea la masă, răsucind nedumerit un buchețel de flori între arătător și degetul mare. Era un simbol ciudat, cu flori din dantelă albă și panglică neagră. Părea un truc ingenios pentru un anotimp fără flori și mi-a amintit de costumul pestriț, de iarnă, al bufonului. Lordul Auriu a văzut că privesc mirat buchețelul, a zâmbit și și l-a prins la piept, însă bufonul a fost cel care mi-a arătat mâncarea întinsă pe masă în fața lui și mi-a spus:

– Așază-te și mănâncă repede. Am fost chemați. La docuri a acostat un vas cu un grup de soli din Bingtown. Și nu e un vas oarecare, e una dintre Corăbiile lor Vii, cu o statuie care vorbește și se mișcă. *Goldendown* mi se pare că se numește. Nu cred că s-a mai aventurat vreuna în apele râului Buck până acum. La bordul ei sunt emisari ai Consiliului Negustorilor din Bingtown. Au cerut să fie primiți de regina Kettricken foarte urgent, cât poate ea de repede.

Vestea m-a speriat. De obicei, legăturile celor Șase Ducate cu Bingtown se stabileau între negustori din ambele țări, nu între consiliul lor și Casa Farseer. Am încercat să-mi aduc aminte dacă orașul-stat ne trimisese vreodată emisari pe vremea regelui Shrewd, dar am renunțat. Nimeni nu-mi spusese astfel de lucruri în copilărie. M-am așezat la masă.

– Și tu trebuie să fii de față la întâlnire?

– La propunerea sfetnicului Chade, amândoi vom fi de față. Nu vizibili, evident. Tu trebuie să mă conduci prin labirintul lui Chade. Chiar el a venit să mi-o spună. De-abia aștept să văd labirintul, recunosc. Nu l-am străbătut decât o dată, pe fugă, în noaptea când am părăsit castelul împreună cu Kettricken, fugind de Regal.

Eram șocat. Era inevitabil să știe de existența coridoarelor pentru iscoade, dar nu mă gândisem că i se va îngădui să le cutreiere.

– Și regina a încuviințat? am întrebat, încercând să fiu cât mai delicat.

– Da, dar în silă. Deoarece am petrecut un timp în Bingtown și știu întrucâtva cum merge treaba în consiliul lor, a adăugat, renunțând la ifosele de nobil. Chade speră că o să înțeleagă lucrurile mai bine dacă le cântăresc eu cuvintele. Iar tu, bineînțeles, ești perechea lui de ochi și de urechi în plus, ca să surprinzi nuanțe care ne-ar putea scăpa nouă.

În timp ce vorbea, ne servea cu îndemânare, transformând un platou într-o farfurie pentru mine. Mi-a pus din belșug pește afumat, brânză moale, pâine proaspătă și unt. Un ceainic aburea în mijlocul mesei. M-am dus la mine în cameră să-mi aduc cana. Când am revenit, l-am întrebat:

– De ce nu a putut regina să te invite, pur și simplu, să fii prezent când îi primește?

Bufonul a ridicat din umeri și a luat o înghițitură de pește afumat.

– Nu crezi că ambasadorii din Bingtown s-ar uita urât dacă regina celor Șase Ducate l-ar invita pe un nobil străin să participe la prima întâlnire cu ei? m-a întrebat o clipă mai târziu.

– Poate că da, poate că nu. Cred că au trecut zeci de ani de când n-a mai trimis Consiliul din Bingtown o solie oficială la curtea celor Șase Ducate. Iar noi avem o regină munteancă, o femeie dintr-un ținut despre care ei nu știu mai nimic. Dacă i-ar întâmpina omorând găini în cinstea lor sau împrăștiindu-le trandafiri în față, pentru ei ar fi totuna. Indiferent ce va face ea, oaspeții vor bănui că așa e obiceiul la munte și vor încerca să reacționeze politicos. Am sorbit din ceai și am subliniat: Inclusiv la prezența nobililor străini invitați să participe la prima lor întâlnire cu ea.

– Poate. Dar am motivele mele pentru care nu vreau ca prezența mea să fie una vizibilă, a recunoscut el, cam în silă.

– Și care-ar fi acelea?

Nu s-a grăbit să-mi răspundă. I-a pregătit o îmbucătură și a mâncat-o. După ce și-a clătit gura cu o sorbitură de ceai, mi-a mărturisit:

– Poate și-ar da seama că nu semăn deloc cu nicio familie de jamaillieni pe care au cunoscut-o. Negustorii din Bingtown au

mult mai multe legături cu Jamaillia decât oricare dintre cele Șase Ducate. Mi-ar remarca imediat prefăcătoria și m-ar da în vileag.

I-am luat de bun motivul, dar nu i-am spus că mă îndoiam că era singurul. Nu l-am întrebat dacă nu se teme cumva să nu fie recunoscut. Îmi spusese că stătuse un timp în Bingtown. Chiar îmbrăcat ca un nobil, avea o înfățișare unică și putea fi recunoscut de către oricine l-ar fi zărit acolo. Nu-l mai văzusem de multă vreme atât de stânjenit. Am schimbat vorba:

– Și cine va mai fi prezent „vizibil" la cea dintâi primire a emisarilor de către regină?

– Nu știu. Oricine reprezintă cele Șase Ducate și se află acum la curte, îmi închipui.

A mai luat o îmbucătură, a mestecat-o gânditor, a înghițit-o și a adăugat:

– Vom vedea. S-ar putea să fie o situație delicată. Am înțeles că a avut loc un schimb de mesaje, dar neregulat. De fapt, solia asta era așteptată acum câteva luni, dar chalcedenii au pornit la război cu mai multă înverșunare. La sud de Shoaks, conflictul dintre Bingtown și Statele Chalced s-a făcut simțit peste tot. Cred că regina și Chade își pierduseră deja orice speranță.

– Mesaje?

Aflam noutăți.

– Cei din Bingtown au intrat în legătură cu regina, propunând o alianță, ca să potolească Statele Chalced o dată pentru totdeauna. Ca s-o tenteze, i-au oferit avantaje negustorești în Bingtown și o apropiere nouă între cele două ținuturi. Pe bună dreptate, Kettricken a considerat că îi spun doar vorbe goale. Nu va exista negoț liber până când Statele Chalced nu vor renunța la hărțuirea vaselor care vin și pleacă din Bingtown. Chalcedenii odată puși cu botul pe labe, Bingtown va fi din nou deschis pentru negoț, indiferent că iau sau nu cele Șase Ducate parte la război. Bingtown trăiește din negoț. Nici măcar nu se poate hrăni singur. În concluzie, cântărind situația la rece, cele Șase Ducate riscau să intre și ele în conflict cu Statele Chalced, fără să aibă mai nimic de câștigat. Așa că regina Kettricken le-a refuzat politicos invitația de a intra în război. Dar consiliul din

Bingtown a sugerat acum, discret, că îi poate oferi altceva, ceva de-a dreptul uluitor și misterios, încât nu se poate scrie pe hârtie. Iată de ce și-au trimis aici solii. O manevră inteligentă, ca să profite de curiozitatea reginei și a nobililor ei. Publicul va fi de-a dreptul captivat. Mâncăm și mergem?

Am împărțit iute mâncarea între noi, apoi am dus tava cu vase la bucătărie. Acolo era o adevărată harababură. Pentru solii sosiți pe nepusă masă era nevoie de un prânz oficial nemaipomenit, și apoi de un ospăț extraordinar, în cinstea lor. Însăși bătrâna bucătăreasă Sara coborâse chiar în mijlocul aventurii culinare, declarând că avea să pregătească ea totul, că negustorii ăia din Bingtown n-aveau să poată spune vreodată că în cele Șase Ducate nu se știe ce înseamnă o mâncare ca lumea. M-am retras degrabă din toiul zarvei și m-am întors în odăile Lordului Auriu.

Am găsit ușa zăvorâtă. Am bătut și am strigat încet și mi s-a deschis. Am intrat, am încuiat ușa la loc și am împietrit. În fața mea stătea bufonul. Nu bufonul în straiele Lordului Auriu, ci bufonul așa cum îl cunoscusem în tinerețea noastră. De vină erau hainele pe care le purta, pantalonii mulați și tunica neagră ca smoala. Ca podoabe n-avea decât cercelul și bucheţelul alb-negru. Până și pantofii erau negri. Numai statura lui de bărbat și culoarea se schimbaseră față de zilele acelea. Așteptam parcă să scuture bastonul cu cap de șobolan sau să facă o tumbă. Văzând că înalț din sprâncene, mi-a spus cam stânjenit:

– Nu vreau să risc să-mi distrug nicio piesă din garderoba Lordul Auriu în vizuina ta prăfuită. Iar în hainele astea mă pot mișca fără să fac zgomot.

Nu i-am răspuns, m-am mulțumit s-aprind o lumânare și i-am întins încă două, ca să le luăm cu noi. L-am poftit în odaia mea. Am închis ușa exterioară, am deschis-o pe cea către coridoarele tainice și l-am condus prin labirintul lui Chade.

– Unde îi primește regina Kettricken? l-am întrebat cu întârziere.

– În sala de la apus. Chade mi-a zis să-ți spun că se intră prin peretele exterior de acolo.

– Mi-ar fi fost mai de folos dacă spunea şi cum se ajunge acolo. Dar nu-i nimic, ne descurcăm noi.

Optimismul meu n-a fost justificat. Prin acea parte a labirintului nu mai umblasem. Ne-am umplut amândoi de ciudă din cauza mea, fiindcă am găsit camera de deasupra sălii de audienţe şi pe cea de lângă ea înainte de a-mi da seama că trebuia să coborâm la un nivel inferior şi abia apoi să urcăm prin peretele exterior. Cotitura din coridor era foarte strâmtă, de-abia m-am strecurat prin ea. Până când am ajuns la postul nostru de iscoade, ne-am umplut de pânze de păianjen. Singura gaură din zid era orizontală şi îngustă. Am acoperit flacăra lumânării şi am dat la o parte bucata de piele care acoperea gaura din exterior. Dacă stăteam pe vine unul lângă altul, reuşeam să vedem amândoi prin ea cu un ochi. Bufonul respira destul de tare lângă mine. A trebuit să mă concentrez ca să aud cuvintele care străbăteau până în ascunzişul nostru.

Întârziaserăm. Emisarii fuseseră deja întâmpinaţi. Nu o vedeam pe Kettricken, nu-l vedeam nici pe Chade. Mi-am închipuit că regina stă pe scaunul înalt, între Dutiful şi Chade, aşezat pe o treaptă mai joasă a daisului. Din punctul nostru de observaţie, vedeam până în capătul celălalt al încăperii, probabil pe deasupra capetelor reginei şi prinţului. În partea opusă a sălii de audienţe stăteau conducătorii celor Şase Ducate sau reprezentanţii lor la curte. Starling era şi ea de faţă, bineînţeles. Nu exista adunare importantă la curte fără să fie martor un menestrel. Era îmbrăcată elegant, dar avea o expresie mai degrabă solemnă decât interesată de evenimente, cum ar fi fost de aşteptat. Părea distrasă, gânditoare. M-am întrebat ce o tulbura, apoi mi-am concentrat privirea şi atenţia către ceea ce trebuia să urmăresc.

Exact în faţa noastră stăteau cei patru emisari din Bingtown. Fiind vorba de un oraş prosper mulţumită negoţului, erau mai degrabă negustori, nu duci şi lorzi. Totuşi, mulţumită straielor lor luxoase, păreau egalii oricărui nobil. Veşmintele le străluceau de atâtea pietre preţioase, iar în semiîntunericul din sala de audienţe, câteva giuvaiere parcă-şi aveau propria lor lumină. O femeie scundă purta haine dintr-un material care plutea în jurul ei ca apa,

atât de subțire și fin era țesut. Pe umerii unui bărbat stătea cocoțată o pasăre cu pene în toate nuanțele de roșu și portocaliu, cu excepția capului, acoperit de piele albă și încrețită. Avea un cioc albastru spre negru, mare cât toate zilele.

În spatele acestor negustori impozanți, stătea un al doilea șir de oaspeți, foarte probabil servitorii celor dintâi, în ciuda hainelor lor elegante. Cărau cutii și scrinuri cu daruri aduse ca semn al bunăvoinței lor. Doi ieșeau în evidență. Prima era o femeie cu fața acoperită de tatuaje lucrate fără pic de simț artistic sau de simetrie; nu se distingea un model anume, doar o succesiune de mâzgăliturî care îi alunecau pe obraji. Știam că erau însemne de sclav, fiecare tatuaj reprezentând sigiliul altui stăpân. M-am întrebat ce făcuse ca să fi fost cumpărată și vândută de atâtea ori. Celălalt servitor straniu se ascundea sub o glugă și un voal dintr-un material fin, migălos lucrat. Voalul de pe față atârna greu de dantelă. Nu i-am putut distinge trăsăturile. Până și mâinile îi erau acoperite de mănuși, pentru ca nici măcar o bucățică de piele să nu i se vadă. Mă neliniștea, așa că am decis să-l supraveghez mai târziu îndeaproape.

Am ajuns la timp ca să urmărim prezentarea darurilor. Erau cinci în total, unul mai desfătător decât celălalt. Au fost oferite cu complimente pretențioase și apelative elegante, de parcă favorul reginei noastre putea fi cumpărat cu vorbe frumoase și lingușeli. Nu m-am încrezut în discursuri, dar m-au fascinat darurile. Primul era o sticlă înaltă, cu parfum. Când servitoarea tatuată s-a apropiat ca să i-o ofere lui Kettricken, o femeie înaltă a explicat că mirosul lui îi aducea vise frumoase până și celui care dormea iepurește. Despre vise n-aș putea garanta nimic, dar, când s-a scos dopul sticlei pentru o clipă, parfumul s-a răspândit în toată sala. L-am simțit până și eu, și bufonul. Nu era unul greu, ci semăna cu mireasma de grădină adusă vara de o suflare de vânt. Am văzut cum se schimbă expresia de pe chipurile nobililor din spatele sălii când a ajuns la ei parfumul acela rar. Zâmbetele li s-au lărgit, iar frunțile li s-au descrețit. Până și prudența mea s-a mai relaxat.

– Un drog? l-am întrebat în șoaptă pe bufon.

– Nu, doar un parfum, un miros dintr-un loc mai bun. Pe chip i-a dansat un zâmbet vag. Îl știu de mult, din copilăria mea. Au ajuns cu negoțul în locuri foarte îndepărtate ca să-l găsească.

S-a apropiat următorul servitor și și-a deschis cutia la picioarele reginei. A scos din ea niște clopoței de vânt, din aceia care se văd în orice grădină, numai că păreau făcute din sticlă, nu din metal. I-a ținut nemișcați cu mâna până când, la semnalul bărbatului cu papagalul pe umăr, i-a scuturat cu delicatețe, făcându-i să se clatine și să răsune. Fiecare sunet era dulce, iar succesiunea lor întâmplătoare s-a transformat repede într-un cântec al valurilor. Servitorul le-a oprit brusc, mult prea iute pentru mine, dar le-a scuturat din nou și-a început o altă melodie, la fel de diferită de prima ca trosnetul lemnelor în foc de susurul unui pârâu. A lăsat-o să curgă o vreme. Clopoțeii nu dădeau semne că s-ar opri singuri din cântat. Când servitorul i-a oprit din nou, a început să vorbească bărbatul cu papagalul pe umăr:

– Prea cinstită regină Kettricken, nobilă doamnă a Regatului Munților și a celor Șase Ducate deopotrivă, sperăm că această muzică îți va fi pe plac. Nimeni nu știe câte melodii pot cânta acești clopoței. De câte ori îi pornești, încep alta. Deși stăpânești tărâmuri nemărginite și, nu ne îndoim, ai gusturi cât se poate de fine, sperăm că vei considera umilul nostru dar cu adevărat demn de tine.

Kettricken a făcut probabil un semn de acceptare, pentru că clopoțeii au fost puși înapoi, în cutie și aduși lângă ea.

Al treilea cadou era un material asemănător ca textură cu cel purtat de femeie, însă de o nuanță diferită. A fost scos dintr-un scrin mic, dar, când femeia cea scundă și bărbatul cu papagalul au înaintat ca să-l ia de la servitor, s-a desfășurat singur, încă o dată și încă o dată, până când ar fi putut acoperi o masă lungă din Sala cea Mare și ar fi atârnat și pe jos. Sclipea când era mișcat, în diferite nuanțe, de la violet închis la culoarea cerului palid de vară. Pe urmă, cei doi l-au împăturit fără efort, într-un pătrat compact, și l-au așezat înapoi în scrin. Și acesta a fost dus în fața reginei. Al patrulea cadou era un set de clopote aranjate într-o gamă. Melodia

era frumoasă, dar nimic mai mult. Ceea ce uimea era însă că metalul din care erau făcute sclipea de câte ori răsunau.

– Acesta este jidzin, îngăduitoare regină Kettricken, conducătoare a celor Șase Ducate și moștenitoare a tronului Regatului Munților, i s-a adresat femeia cea scundă lui Kettricken, o comoară care se găsește numai și numai în Bingtown. Suntem convinși că meriți tot ceea ce îți putem oferi noi mai bun. Jidzin face parte dintre comorile noastre unice. La fel și acestea. I-a făcut semn bărbatului cu glugă, care a pășit în față. Giuvaiere învăpăiate, preacinstită regină Kettricken. Rare precum cea mai rară dintre toate reginele.

Mi s-au încordat mușchii când bărbatul acoperit de voal s-a apropiat de podiumul unde ședeau Kettricken și Dutiful. Chade era acolo, mi-am reamintit, exact în clipa când stomacul mi s-a făcut ghem. Asasinul cel bătrân era la fel de prudent ca mine; nu avea să lase să se întâmple nimic rău reginei sau prințului. Cu toate acestea, i-am trimis lui Dutiful un gând.

Fii precaut.

Voi fi.

Nu mă așteptasem să răspundă avertizării mele. Gândul său a fost mai mult azvârlit decât canalizat atent, cu ajutorul Meșteșugului. Mi s-a făcut părul măciucă văzându-l pe bărbatul ascuns sub voaluri cum tresare, ca împuns pe neașteptate. O clipă a rămas nemișcat. Am simțit venind ceva dinspre el, o senzație pe care nu știam cum s-o calific.

Sst, mi-am avertizat prințul cu o urmă de gând. *Nu te mișca.*

Aș fi dat orice să văd figura bărbatului cu voal. Se holba oare la prințul meu? Arunca ochii prin sală, căutându-mă pe mine?

Indiferent cine era, se controla perfect. A făcut din oprirea sa bruscă o pauză rituală. Apoi s-a înclinat adânc și și-a prezentat cadoul. A lăsat lada jos, în fața lui. Abia a atins-o, că s-a și deschis, parcă singură. Bărbatul a scos din ea o cutie mai mică, pe care a deschis-o, dând la iveală un colan de aur bătut cu pietre scumpe. I l-a arătat reginei, apoi l-a ridicat, ca să-l vadă și nobilii adunați. Ținându-l așa, l-a scuturat o dată. Toate pietrele au prins viață

dintr-odată, sclipind cu un albastru nefiresc în semiîntunericul din sală. Când s-a întors spre regină și i l-a oferit, ca să-l privească mai bine, l-am auzit pe bufon cum rămâne cu răsuflarea tăiată la frumusețea colanului. În ciuda voalurilor care-l ascundeau privirii, bărbatul a vorbit clar, cu voce tânără, de copil:

– Pietrele albastre sunt cele mai rare giuvaiere învăpăiate, milostivă regină. Au fost alese pentru tine, în culoarea ducatului Buck. Iar pentru fiecare distins și onorat nobil al fiecărui ales și prețios ducat...

În spatele sălii, lumea a rămas cu gura căscată când purtătorul de daruri a scos din ladă alte cinci cutii. Le-a deschis pe rând, dezvăluind coliere de argint, în loc de aur, fiecare cu un singur giuvaier, dar la fel de fascinante. Cineva studiase atent cele Șase Ducate, pentru că giuvaierele aveau culorile ducatelor, iar galbenul palid al sigiliului floral al ducatului Bearns se deosebea de auriul-închis al ducatului Farrow. După ce regina și-a primit colanul, servitorul cu glugă s-a dus la nobilii adunați, s-a închinat solemn în fața fiecăruia și i-a oferit darul din Bingtown. În pofida hainelor sale neobișnuite, am observat că nimeni nu a șovăit când i s-a oferit cadoul.

Cât s-a desfășurat ceremonia darurilor, i-am studiat atent pe ceilalți emisari din Bingtown.

– Cine e șeful lor? m-am întrebat, fiindcă niciunul nu dădea prioritate altuia.

Bufonul a crezut că l-am întrebat pe el.

– O vezi pe femeia cu ochi verzi, cea mai înaltă dintre cele două? mi-a șoptit la ureche. Cred că o cheamă Serilla. Se trage din Jamaillia și a fost cândva tovarășa satrapului lor. Adică a fost sfetnicul conducătorului Jamailliei, o expertă în domeniul ei. Se ocupa de Bingtown și zona de jur împrejurul acestuia. A venit la Bingtown în împrejurări foarte ciudate și de atunci n-a mai plecat din oraș. Cică ar fi decăzut din grațiile satrapului, iar el o exilase acolo. Unii zic că ar fi încercat să-i ia locul. Dar, în loc să-și considere exilul o pedeapsă, a făcut din Bingtown casa ei și s-a ridicat la rangul de negociator profesionist pentru negustori.

În ciuda conflictului cu satrapul, cunoştinţele ei despre Bingtown şi Jamaillia le-au adus celor din Bingtown avantaje în afacerile cu Jamaillia.

– Sst, m-am grăbit eu să-l fac să tacă.

M-am întrebat de unde ştia toate astea şi aş fi vrut să-mi spună mai multe, dar mai puteam aştepta. Pentru moment, trebuia să absorb orice inflexiune a cuvintelor rostite în sală. Bufonul a tăcut, dar fierbea de nerăbdare. Cum stăteam amândoi şi ne holbam prin crăpătura îngustă, obrazul său rece se lipea de al meu. Mi-a pus o mână pe umăr, ca să se liniştească, dar l-am simţit încordat şi teribil de agitat. Evident, întâlnirea avea o semnificaţie mult mai profundă pentru el. Mai târziu, aveam să-l întreb cine erau ceilalţi. Acum, însă, mă captiva scena din faţa mea. Aş fi vrut numai să-i văd pe regină, pe Chade şi pe prinţul Dutiful în timp ce se desfăşura evenimentul.

Am ascultat-o pe Kettricken mulţumind pentru cadouri şi salutându-i încă o dată pe emisari. Le-a răspuns în cuvinte simple, nu cu complimente sforăitoare şi apelative pompoase, dar le-a oferit sinceritate în fraze fără ocolişuri. Era încântată de vizita lor neaşteptată, dar aşteptată de atâta vreme. Spera că aveau să se simtă bine în Buckkeep şi că solia lor era semnul unei comunicări viitoare mai deschise dintre Bingtown şi cele Şase Ducate. Femeia cea înaltă, Serilla, stătea senină şi asculta atentă spusele reginei. Cea tatuată strângea din buze, clar abţinându-se să vorbească. Bărbatul de lângă ea i-a aruncat o privire neliniştită. Era înalt, cu umeri laţi, păr tuns scurt şi ondulat deasupra frunţii ridate, evident obişnuit cu munca fizică şi cu rezolvarea lucrurilor pe loc, nu să le amâne cu protocoale şi complimente. Aşteptând să termine regina de vorbit, îşi tot încleşta şi descleşta pumnii. Pasărea de pe umărul lui se foia. Celălalt bărbat, slab, cu înfăţişare de erudit, aducea mai degrabă cu Serilla. O lăsa pe Kettricken să stabilească ritmul întâlnirii. Serilla a fost aceea care a luat cuvântul după ce a terminat Kettricken. La rândul ei, i-a mulţumit reginei şi celor Şase Ducate pentru primirea călduroasă şi a spus că le-ar fi plăcut tuturor să aibă ocazia să se odihnească în ţinutul

nostru pașnic, departe de ororile războiului purtat de Statele Chalced împotriva lor. A povestit puțin despre câte avuseseră de îndurat: atacurile împotriva vaselor lor, care întrerupseseră negoțul – vital pentru locuitorii Bingtownului – și greutățile prin care trecuse din acest motiv un oraș care se bizuie pe schimbul de mărfuri ca să-și hrănească populația. A vorbit și despre raidurile chalcedenilor prin așezările de la marginea Bingtownului.

– Nu știam că au astfel de așezări, am comentat în șoaptă.

– Au, dar nu foarte multe. De când li se tot înmulțește populația cu sclavi eliberați, încearcă mereu să găsească teren arabil.

– Sclavi eliberați?

– Sst, a făcut bufonul.

Avea dreptate. Trebuia să ascult, întrebările puteam să i le pun mai târziu. Mi-am proptit fruntea de piatra rece a zidului.

Serilla a înșirat lista de nenorociri îndurate în clipa aceea de Bingtown din cauza Statelor Chalced. Pe cele mai multe le cunoșteam, iar altele erau același soi de conflicte pe care le aveau cele Șase Ducate cu vecinul nostru hrăpăreț din sud. Jefuitori chalcedeni, lupte la graniță, hărțuirea și piratarea corăbiilor cu mărfuri, taxe uriașe pentru aceia care aveau, totuși, destul curaj ca să facă negoț cu chalcedenii – veșnicele plângeri. Apoi a început să spună cum se ridicase Bingtown împotriva influenței corupte a Statelor Chalced, pentru a-i elibera pe toți sclavii ținuți între hotarele lor și a le da șansa de a deveni cetățeni cu drepturi depline ai Bingtownului. Bingtown nu le mai îngăduia corăbiilor cu sclavi să acosteze în portul lui, fie că se îndreptau către nord, fie spre sud, spre Jamaillia. Conform unei înțelegeri cu noii aliați ai orașului Bingtown, din așa-numitele Insule ale Piraților, corăbiile cu sclavi care intrau în portul orașului erau abordate, li se confisca încărcătura, iar sclavilor li se oferea libertatea.

Întreruperea negoțului cu sclavi practicat de chalcedeni era unul din aspectele principale ale conflictului. Aducea din nou în discuție vechea neînțelegere legată de frontiera dintre Statele Chalced și Bingtown. Serilla spera că legitimitatea poziției orașului Bingtown atât în ceea ce privea negoțul cu sclavi, cât și în problema hotarelor,

avea să fie recunoscută de cele Șase Ducate. Știa că ducatul Shoaks primea pe pământurile sale sclavi eliberați, considerându-i oameni liberi, și că și ducatul respectiv suferea din cauza eforturilor depuse de Statele Chalced pentru dobândirea unor terenuri care nu le aparțineau de drept. Ar fi putut spera ea, oare, că, în curând, cele Șase Ducate vor acorda orașului Bingtown ceea ce îi propuseseră mesagerii de mai înainte Maiestății Sale, nobilei regine Kettricken? O alianță și sprijinul în războiul împotriva Statelor Chalced? În schimb, Bingtown și aliatul său aveau multe de oferit celor Șase Ducate. Negoț liber cu orașul Bingtown și o parte din înțelegerile negustorești favorabile ale acestuia cu așa-numitele Insule ale Piraților ar fi adus foloase mari tuturor. Darurile oferite în acea zi reprezentau doar o părticică din varietatea de bunuri care s-ar fi putut afla la dispoziția locuitorilor celor Șase Ducate.

Regina Kettricken a ascultat-o cu seriozitate până la capăt. Dar, la sfârșitul discursului ei, Serilla nu ne oferise nimic nou. Chade a fost acela care, în calitatea sa de sfetnic, a subliniat cu gravitate acest lucru. Bunurile lor nemaipomenite erau renumite, și pe bună dreptate. Dar nici măcar asemenea minuni nu puteau convinge cele Șase Ducate să intre în război. Și-a încheiat observațiile cu următoarele cuvinte:

– Maiestatea Sa, nobila regină Kettricken, trebuie să se gândească întotdeauna mai întâi la binele poporului său. Știți că relațiile noastre cu Statele Chalced sunt, în cel mai bun caz, încordate. Și noi îndurăm multe din cauza lor, dar ne-am abținut să pornim singuri război cu ei. E o vorbă cunoscută: „Mai devreme sau mai târziu, războiul cu Statele Chalced tot o să înceapă." Sunt un neam arțăgos. Dar un război e scump și distrugător. Iar un război început mai târziu e întotdeauna mai bun decât unul pornit acum. De ce să riscăm să le stârnim mânia în numele orașului Bingtown?

Chade a lăsat întrebarea să-și facă efectul, apoi a vorbit încă și mai pe șleau:

– Ce le puteți oferi voi celor Șase Ducate, ceva care să nu ne revină oricum, în cele din urmă, indiferent cine va câștiga acest război al vostru?

Câțiva duci din spate au dat cu gravitate din capete. Toată lumea cunoștea stilul negustorilor. Nu știau decât să se târguiască și să vândă sau să cumpere. Se așteptau din partea lui Chade să se tocmească, iar el tocmai asta a și făcut:

– Maiestate, nobilă regină, nobil prinț, înțelept sfetnic și măreți duci și ducese, vă oferim...

Serilla s-a întrerupt, evident tulburată de întrebarea directă a lui Chade.

– Oferta noastră e delicată. Poate că ar fi cel mai bine dacă ați cântări-o între patru ochi înainte de a cere încuviințarea nobililor. Poate ar fi mai bine...

Serilla nu se uita la nobilii din spatele sălii, dar din propoziția ei neterminată se subînțelegea clar ce anume insinua.

– Te rog, Serilla de Bingtown, vorbește limpede. Vino cu propunerea ta în fața noastră, a tuturor, pentru ca nobilii, sfetnicii mei și cu mine să o putem discuta liber împreună.

Serilla a făcut ochii cât cepele, șocată. M-am întrebat ce fel de loc era Jamaillia, de era atât de surprinsă de răspunsul direct al reginei mele. În timp ce ea se fâstâcea, bărbatul cu papagalul pe umăr a tușit pe neașteptate. Serilla l-a avertizat din priviri, dar el a ieșit totuși în față.

– Mă pot adresa Maiestății Voastre?

Kettricken era aproape uluită.

– Desigur. Ești negustorul Jorban, cred.

El a dat din cap cu gravitate.

– Așa este. Nobilă regină Kettricken, conducătoare a celor Șase Ducate și moștenitoare a tronului Regatului Munților...

Simțeam stânjeneala tânărului bărbat în timp ce înșira titlurile. Era clar că nu era obișnuit cu asemenea adresări pompoase, dar, în ciuda privirii furioase pe care i-a aruncat-o Serilla, nu avea de gând să dea înapoi.

– Cred că Maiestatea Voastră e o femeie, adică o regină care apreciază sinceritatea. Întârzierea aceasta m-a supărat foarte mult. Dar astăzi, auzind că manifestați față de Statele Chalced tot atât de puțină dragoste ca noi, îndrăznesc să sper că ne veți susține propunerea îndată ce o veți auzi.

Și-a dres glasul, apoi a continuat cu mai mult curaj:

– Am venit aici căutând să încheiem o alianță împotriva unui dușman comun. De trei ani ne războim cu Statele Chalced. Războiul ne-a secătuit și ne-am pierdut nădejdea că se va termina prea curând. Chalcedenii sunt un popor de oameni încăpățânați. De câte ori îi înfrângem, par să se îndârjească mai tare, să fie mai dornici să ne facă rău. Prosperă de pe urma războiului; lor le place să jefuiască și să distrugă, ceea ce nu ne place nici nouă. Bingtown are nevoie de pace ca să prospere, de pace și de ape liniștite. Depindem de negoț, nu doar pentru că asta știm să facem, ci pentru că ne asigură cele necesare traiului. Poate că unii dintre noi sunt magicieni și fac minuni, dar numai din ele nu ne putem hrăni copiii. Nu avem ogoare întinse pe care să cultivăm cereale sau pășuni pe care să pască vitele. Statele Chalced ne-ar cotropi numai din lăcomie. Ne-ar omorî pe toți, numai ca să pună mâna pe ceea ce avem, fără să înțeleagă că tot ce avem are nevoie de noi ca să existe. Vor distruge exact ceea ce caută, tocmai prin faptul că încearcă să-i ia în stăpânire. Ceea ce avem noi nu ne poate fi luat de alții, continuând să existe. E ca... Glasul bărbatului s-a frânt într-un tremur... ca o corabie eșuată pe un banc de nisip.

Kettricken a așteptat o vreme, dar el n-a mai făcut nimic altceva decât să-și desfacă larg brațele a neputință.

– Sunt negustor și corăbier, doamna mea. Prea bună regină. Bărbatul a adăugat titlul de parcă abia și l-ar fi amintit. Vorbesc mânat de nevoile noastre, dar nu mă pot explica așa cum ar trebui.

– Ce anume ceri, negustorule Jorban?

Întrebarea reginei Kettricken era simplă, dar politicoasă.

Speranța s-a aprins brusc în ochii bărbatului, parcă încurajată de francheța ei.

– Ştim că, în ducatul Shoaks, aveţi greutăţi la graniţa cu chalcedenii. Îi ţineţi la distanţă, iar această vigilenţă vă cere o mare parte a atenţiei.

S-a răsucit brusc, ca să facă o plecăciune adâncă, cu ochii la nobilii din spatele sălii.

– Pentru aceasta, vă mulţumim.

Ducele i-a primit mulţumirile înclinându-şi capul cu gravitate. Negustorul Jorban s-a întors din nou către regină.

– Dar trebuie să vă cerem mai mult decât atât. Cerem ca vasele voastre de război şi războinicii voştri să atace Statele Chalced dinspre partea voastră. Să hărţuiască şi să scufunde corăbiile împiedică negoţul nostru cu voi. Am... pune capăt lungului şir de lupte pe care le purtăm cu toţii din pricina Statelor Chalced. Jorban a răsuflat adânc. Am cuceri tot pământul lor şi am pune capăt acestei vrajbe vechi. Dacă nu vor să trăim ca buni vecini, atunci să fie în schimb conduşi de noi.

Serilla din Jamaillia s-a amestecat dintr-odată:

– Negustorule Jorban, întreci măsura! Prea cinstită şi îndurătoare regină Kettricken, am venit să facem propuneri, nu să punem la cale o întrecere.

Jorban şi-a încleştat hotărât fălcile şi a continuat imediat ce a tăcut Serilla.

– Nu fac o propunere. Am venit să tratez cu nişte posibili aliaţi. Caut să pun capăt războiului nesfârşit pornit de Statele Chalced împotriva noastră. Voi spune pe şleau ceea ce e în sufletele multor negustori.

Ochii lui albaştri au clipit scurt când au întâlnit privirea lui Kettricken. A vorbit sincer şi cu patimă:

– Haideţi să cucerim Statele Chalced în întregime şi să le împărţim teritoriile între noi. Toată lumea ar avea de câştigat. Bingtown ar dobândi teren arabil şi s-ar bucura că încetează hărţuiala chalcedenilor. Ducele de Shoaks şi-ar putea lărgi domeniul şi ar avea în spate, în loc de un duşman, un partener de negoţ. Iar cele Şase Ducate ar putea face negoţ în sud fără piedici.

– Să subjugăm Statele Chalced în întregime?

Mi-am dat seama, din vocea lui Kettricken, că nici nu se gândise la asta, că o asemenea faptă îi contrazicea toate principiile ei de munteancă.

Însă, în spatele sălii, ducele de Shoaks zâmbea cu gura până la urechi. Războiul i-ar fi fost pe plac, de mult fierbea în el răzbunarea. Poate a mers prea departe când a ridicat pumnul și a venit cu o propunere:

– Haideți să-l includem și pe ducele de Farrow în înțelegerea noastră. Și poate că tatăl vostru, regele Eyod din Regatul Munților, ar dori o parte din teritoriul Statelor Chalced, regina mea. Le este vecin și, din câte am auzit, nu se prea dă în vânt de dragul chalcedenilor.

– Pace, Shoaks, l-a mustrat regina, mai blând decât m-aș fi așteptat.

Poate că se petrecuseră unele lucruri de care eu nu aveam cunoștință. Cât de dure erau luptele de la granița Regatului Munților cu Statele Chalced? Oare conflictul îi amintea lui Kettricken de o ranchiună mai veche decât știam eu? Dar am observat că totuși le-a răspuns solilor cu reținere:

– Ne oferiți o parte din războiul vostru, de parcă ar fi o marfă după care tânjim. Nu este. Am trecut printr-un război, acum căutăm să ni-i facem prieteni pe foștii dușmani. Războiul vostru nu ne ispitește. Ne oferiți teritorii din Statele Chalced, dacă le înfrângem. E o victorie îndepărtată și nesigură. Iar noile teritorii ar putea fi mai degrabă o povară decât un avantaj. Un popor cucerit se resemnează rareori să accepte guvernarea străinilor. Ne oferiți comerț liber în sud dacă învingem. Dar Bingtownul a fost întotdeauna dornic să facă negoț cu noi, fără opreliști; nu văd în asta nimic nou. Vă întreb așadar încă o dată: de ce ar trebui să luăm în considerare propunerea voastră?

Am văzut că mesagerii din Bingtown schimbă priviri și am zâmbit în sinea mea. Propunerea lor nu se limita la împărțirea teritoriului Statelor Chalced. Dar, indiferent ce țineau ca rezervă, era vorba de ceva de care nu erau dispuși să se despartă decât dacă se vedeau siliți s-o facă. Nu îi compătimeam deloc.

Nu ar fi trebuit să atâțe curiozitatea lui Chade, făcându-l să se întrebe cât de groasă le era punga. Negustorul Jorban a făcut un gest scurt, cu palma în sus, invitând parcă pe altcineva să-și încerce norocul acolo unde el dăduse greș.

Pe urmă, ca și cum ar fi fost înțeleși, solii s-au dat la o parte, făcându-i loc printre ei bărbatului cu voal, ca să poată ajunge chiar în fața reginei. Se părea că se puseseră cu toții de acord, fără vorbe.

Mi-am schimbat imediat părerea despre bărbatul cu fața acoperită. Nu era servitor. Poate că niciunul dintre ei nu era, nici măcar femeia cu tatuaje de sclavă. Când bărbatul cu văl a ieșit pe neașteptate în față, am tresărit, așteptându-mă să atace, dar el n-a făcut decât să-și dea jos gluga. Fiind prins de ea, vălul de dantelă a fost îndepărtat în același timp. Am icnit, cu răsuflarea întretăiată, dar alții, printre care și Chade, n-au fost atât de subtili.

– Eda, nu mă lăsa! l-am auzit exclamând pe bătrânul asasin, iar din spatele sălii au răsunat exclamațiile îngrozite ale unor oameni șocați.

Mesagerul era tânăr, mai tânăr decât Dutiful și Hap, deși la fel de înalt ca ei. Avea solzi în jurul ochilor și ai gurii. Nu erau podoabe artificiale. De falcă îi atârnau niște excrescențe păroase. Se ținea foarte țeapăn. Crezusem că părea mai înalt din cauza glugii, dar am văzut că, deși avea oasele de la brațe și de la picioare nefiresc de lungi, înfățișarea lui era grațioasă, nu stângace. S-a uitat direct la Kettricken, deloc intimidat de poziția ei, și a vorbit cu glas limpede, de copil:

– Numele meu e Selden Vestrit. Sunt din neamul negustorilor Vestrit, din Bingtown, și am fost crescut de familia Khuprus a negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

A doua parte a prezentării sale nu-mi spunea nimic. Nimeni nu locuia pe Tărâmul Ploilor Sălbatice.Teritoriile vecine cu râul erau numai mlaștini și băltoace – unul din motivele pentru care granița dintre Statele Chalced și Bingtown nu fusese stabilită clar niciodată. Râul și malurile lui mlăștinoase sfidau ambele părți. Dar ceea ce a adăugat mai departe a fost și mai șocant:

– Aţi ascultat-o pe Serilla, care vorbeşte în numele Consiliului din Bingtown. Mai sunt aici de faţă şi soli care pot vorbi în numele Tatuaţilor, foştii sclavi care sunt acum cetăţeni ai oraşului Bingtown, al Negustorilor din Bingtown şi al Corăbiilor Vii. Eu vorbesc pentru Negustorii din Ţărâmul Ploilor Sălbatice. Dar şi pentru Tintaglia, ultimul dragon adevărat care a jurat să ajute oraşul Bingtown la vreme de restrişte. Acum voi rosti cuvintele ei în faţa voastră.

M-a trecut un fior când am auzit numele dragonului. N-am ştiut de ce.

– Tintaglia s-a săturat de luptele interminabile dintre Statele Chalced şi oamenii ei din Bingtown. Le abate atenţia şi îi împiedică să-şi vadă de o treabă mult mai însemnată pentru care o are în vedere pentru ei. Războiul acesta pe care Statele Chalced se încăpăţânează să-l poarte pune în primejdie un destin măreţ.

Vorbea de parcă n-ar fi fost om, cu dispreţ faţă de meschinele preocupări umane. Te speria, dar te şi inspira. Şi-a plimbat privirea prin toată sala. Atunci mi-am dat seama că licărul albăstrui din ochii lui nu era doar o părere.

– Ajutaţi oraşul Bingtown să distrugă Statele Chalced şi să pună capăt războiului şi veţi intra în graţiile Tintagliei. Şi nu doar într-ale ei, ci şi ale fiului ei, care creşte repede, făcându-se tot mai frumos şi mai înţelept. Ajutaţi-ne şi, într-o zi, legenda celor Şase Ducate despre dragonii care se ridică în apărarea lor va fi înlocuită de existenţa reală a unui dragon aliat.

S-a lăsat o linişte de mormânt. Sunt sigur că toţi emisarii au înţeles-o greşit. Negustorul Jorban a rânjit văzând probabil expresia şocată de pe chipul lui Kettricken şi a îndrăznit să adauge:

– Nu vă condamn fiindcă vă îndoiţi de noi. Dar Tintaglia e reală, la fel de reală ca mine. Dacă nu ar fi fost nevoită să-şi îngrijească urmaşul, ar fi pus de mult capăt hărţuielii chalcedene. Nu aţi auzit zvonurile despre bătălia din Golful Negustorilor şi despre dragonul din Bingtown, argintiu şi albastru, care s-a înălţat şi i-a măturat pe chalcedeni de pe ţărmurile noastre? Am fost acolo în ziua aceea, luptând să ne eliberăm portul de duşmani. Zvonurile

nu sunt nici exagerările unei imaginații bogate, nici povești năstrușnice, ci purul adevăr. Bingtown are un aliat rar și nemaiîntâlnit, ultimul dragon adevărat din lume. Ajutați-ne să subjugăm Statele Chalced și ar putea deveni și aliatul vostru.

Nu cred că s-a așteptat ca vorbele lui să aprindă focul mocnit din sufletul lui Kettricken. Mă îndoiesc că putea înțelege cât de atașată era ea de dragonii celor Șase Ducate ale noastre.

– Ultimul dragon adevărat! a exclamat regina.

I-am auzit rochia foșnind când s-a ridicat brusc în picioare. A coborât treptele, ca să-i înfrunte pe mesagerii insolenți, dar s-a oprit pe ultima, ca să rămână deasupra lor. Vocea rațională și blândă a reginei mele era acum răgușită de furie. A răsunat în toată sala:

– Cum îndrăzniți să vorbiți astfel? Cum îndrăzniți să spuneți că Strămunii noștri sunt legende? Eu însămi am văzut cerul spuzit nu de unul, ci de o armată întreagă de dragoni care s-au ridicat în apărarea celor Șase Ducate. Eu însămi am călărit pe unul, cel mai adevărat dintre toți, care m-a purtat pe spinarea lui când m-am întors înapoi la castelul Buckkeep. Nu există om matur în sala asta care să nu le fi văzut aripile întinse deasupra apelor noastre, împrăștiind Corăbiile Roșii, care ne hărțuiau de atâta vreme. Insinuați cumva că dragonii noștri erau nesinceri în suflet și în fapte? Pe băiatul acesta poate că îl scuză tinerețea și lipsa de experiență, nu numai fiindcă probabil nici nu venise pe lume când ne purtam noi războiul, ci și pentru că nu a fost învățat îndeajuns să respecte cum se cuvine aceste ființe. În apărarea ta, poți spune doar că nu ne cunoști istoria. Ultimul dragon, cum să nu!

Nu cred că regina noastră ar fi reacționat mai puternic dacă insulta ar fi fost la adresa ei. Nimeni dintre cei de față nu știa că pe regele ei, pe Verity, marea ei iubire, îl susținea ea astfel. Până și câțiva dintre nobilii noștri păreau uluiți s-o vadă pe regina lor, de obicei pașnică, dojenind un mesager cu atâta asprime, dar asta nu însemna că nu o aprobau. Am văzut capete înclinându-se a încuviințare. Câțiva duci și ducese s-au ridicat în picioare, iar ducesa de Bearns a dus mâna la sabie. Băiatul cu solzi și-a rotit

privirea de jur-împrejur, cu buzele întredeschise a panică, când Serilla şi-a dat ochii peste cap, scandalizată de gafa lui. Mesagerii din Bingtown s-au apropiat instinctiv unii de alţii.

Băiatul cu solzi a făcut un pas spre Kettricken. Chade a dat să-l oprească, însă el s-a mulţumit să se lase într-un genunchi, pentru a vorbi apoi, înălţându-şi privirea:

– Îmi cer iertare dacă v-am jignit. Am spus numai ceea ce am ştiut. Aşa cum aţi subliniat, sunt tânăr. Dar chiar Tintaglia ne-a spus, cu mare tristeţe, că e ultimul dragon din lume. Dacă lucrurile stau altfel, am să-i dau cu bucurie vestea. Vă rog, daţi-mi voie să-i văd pe dragonii voştri, daţi-mi voie să le vorbesc. Le voi explica de ce are ea nevoie.

Umerii lui Kettricken încă mai tresăltau la fiecare respiraţie, cu aprindere. Într-un târziu a răsuflat în sfârşit liniştită, apoi a spus, pe tonul ei dintotdeauna:

– Nu-ţi port pică pentru că ai vorbit despre ceea ce nu ştiai. Cât priveşte dorinţa ta de a te adresa dragonilor noştri, iese din discuţie. Sunt ai celor Şase Ducate şi numai ai lor. Tinere domn, mergi prea departe. Dar eşti tânăr şi de asta te iert.

Băiatul a rămas pe loc, într-un genunchi, dar, când şi-a înălţat capul spre regină, ochii lui n-au privit-o cu supunere, ci cu o oarecare îndoială.

Chade a fost cel care a potolit spiritele. A înaintat, ca să ajungă faţă în faţă cu delegaţia din Bingtown.

– Este, probabil, cât se poate de firesc să vă îndoiţi de cuvintele reginei noastre, aşa cum ne îndoim şi noi de ale voastre. Aţi spus că Tintaglia e ultimul dragon adevărat, dar aţi vorbit de urmaşul ei. Aici mă tem că nu înţeleg: de ce nu le spuneţi amândurora „dragoni adevăraţi"? Dacă dragonul vostru există, atunci de ce nu a venit cu voi, ca să se arate şi să ne îndemne să trecem de partea voastră? Şi-a plimbat privirea de la un mesager la altul. Dragi prieteni, oferta voastră e foarte neobişnuită. Sunt multe lucruri pe care nu ni le spuneţi. Nu mă îndoiesc că aveţi motive întemeiate să le tăinuiţi. Dar, dacă le ţineţi ascunse, puteţi pierde nu doar alianţa cu noi, ci şi respectul nostru. Cântăriţi bine târgul pe care ni-l propuneţi.

Deşi îl vedeam numai din spate, ştiam că bătrânul asasin îşi mângâia bărbia, cugetând. A aruncat o privire către Kettricken. Nu ştiu ce anume a citit pe faţa ei, dar a luat o hotărâre:

– Nobili domni şi doamne, propun să încheiem deocamdată audienţa. Daţi-i voie preacinstitei şi milostivei noastre regine să discute cu nobilii ei despre oferta voastră. Vi s-au pregătit camere. Bucuraţi-vă de ospitalitatea noastră. Am ghicit zâmbetul discret care i-a îndulcit vocea. Oricare dintre menestrelii pe care vi i-am pus la dispoziţie va fi încântat să vă povestească, în cântece sau vorbe, despre dragonii celor Şase Ducate. Poate că, data viitoare când ne vom întâlni, vom fi cu toţii mai calmi datorită cântecelor şi odihnei.

Concediaţi atât de ferm, mesagerii n-au avut de ales, s-au văzut nevoiţi să se retragă. Regina şi prinţul Dutiful au plecat după aceea. Chade a mai rămas cu nobilii. Am avut impresia că stabilea o oră de întâlnire cu toţi, ca să discute propunerea făcută de Bingtown. Ducele de Shoaks se plimba încoace şi încolo, evident agitat, în vreme ce ducesa de Bearns stătea pe loc, înaltă şi tăcută, cu braţele încrucişate la piept, ca şi când propunerea n-ar fi interesat-o câtuşi de puţin. M-am îndepărtat de gaura din zid şi am lăsat bucata de piele să cadă peste ea.

– Hai să mergem, i-am şoptit bufonului, iar el a dat din cap în tăcere.

Am luat lumânarea şi am reuşit să trecem prin deschizăturile înguste, pline de cuiburi de şobolani care împânzeau zidurile castelului. Nu l-am condus pe bufon direct în odaia mea, ci ne-am oprit în vechea cameră din turn a lui Chade. Odată intrat, bufonul a rămas pe loc, a închis puţin ochii şi a respirat prelung.

– Nu s-a schimbat prea mult de când am fost aici ultima dată, mi-a spus cu voce sugrumată.

Am aprins lumânările de pe masă de la lumânarea mea. Am aruncat un buştean peste cărbunii din cămin.

– Îmi închipui că, în noaptea când a fost omorât regele Shrewd, Chade te-a adus aici.

A dat din cap fără grabă.

– Îl mai văzusem pe Chade şi mai stătusem de vorbă cu el de-a lungul anilor. Prima oară l-am văzut la scurtă vreme după ce am venit la regele Shrewd. Chade îşi făcea apariţia noaptea, ca să stea de vorbă cu el. Uneori jucau zaruri, ştiai? Dar de cele mai multe ori stăteau lângă foc, beau rachiu fin şi vorbeau despre primejdiile cu care se confrunta atunci regatul. Aşa am aflat eu de existenţa ta. Dintr-o conversaţie de-a lor, purtată lângă foc. Atât de tare mi-a bătut inima, încât am crezut că o să leşin când am înţeles ce însemnau cuvintele lor pentru mine. Ei nici măcar nu-şi dădeau seama că îi ascult. Mă considerau copil, poate unul înapoiat, iar eu mă îngrijisem ca, la început, să pară că de-abia vă stăpânesc limba. A clătinat din cap ca pentru sine. Ce parte stranie a vieţii mele a fost... Atât de importantă şi de rău prevestitoare, dar, protejat cum eram de regele Shrewd, copilăria mea a fost cât se poate de apropiată de una adevărată.

Am găsit două cești şi sticla cu rachiu a lui Chade. Le-am aşezat pe masă şi am turnat băutura. Bufonul a înălţat dintr-o sprânceană:

– Atât de devreme?

Am ridicat din umeri.

– Poate că mie mi se pare că e mai târziu. Am început ziua devreme. Cu Hap.

M-am aşezat greoi în scaun, cu sufletul apăsat de grijă pentru băiatul meu.

– Bufonule, îţi doreşti vreodată din toată inima să te întorci înapoi în timp şi să faci un lucru altfel?

El s-a aşezat, dar nu s-a atins de rachiu.

– Toată lumea îşi doreşte asta. Jucăm un joc prostesc. Ce te frământă, Fitz?

I-am povestit. I-am spus tot ce aveam pe suflet, ca un copil, toate temerile şi dezamăgirile mele, ca să le sorteze el, de parcă aşa le-aş fi înţeles mai bine.

– Privesc în trecut, bufonule, şi câteodată mi se pare că atunci când am fost cel mai convins că fac ceea ce trebuie, am săvârşit cele mai mari greşeli. De exemplu, i-am urmărit pe Justin şi

Serene şi i-am omorât în faţa ducilor, după ce-l uciseseră pe regele meu. Uite la ce-a dus asta, la cascada de întâmplări care-au urmat.

A dat din cap.

– Şi? m-a îmboldit în vreme ce-mi turnam încă o porţie de rachiu.

Am sorbit toată băutura şi m-am hotărât să adaug:

– Şi m-am culcat cu Molly.

Am oftat, dar oftatul nu mi-a adus nicio uşurare.

– Atunci mi s-a părut că e bine. O trăire atât de frumoasă, adevărată şi nepreţuită. Era singurul lucru de pe lume care îmi aparţinea numai mie. Dar, dacă nu l-aş fi făcut...

Bufonul a aşteptat să continui.

– Dacă nu l-aş fi făcut, dacă nu aş fi lăsat-o grea, nu ar fi plecat din Buckkeep ca să-şi ascundă sarcina, chiar şi atunci când am comis încă o greşeală prostească, tot ar fi putut să se descurce singură. Burrich n-ar fi considerat că trebuie să meargă cu ea, să o păzească până la naşterea copilului. Nu s-ar fi îndrăgostit unul de celălalt. Nu s-ar fi căsătorit. Când... După întâmplarea cu dragonii, m-aş fi putut întoarce la ea. Acum aş fi avut şi eu ceva al meu.

Nu plângeam. Sufeream dincolo de lacrimi. Singura noutate era că o recunoşteam cu glas tare, pentru mine.

– Mi-am făcut-o cu mâna mea. Numai eu am fost de vină.

Bufonul s-a aplecat peste masă şi şi-a pus mâna lungă şi rece peste a mea.

– E un joc prostesc, Fitz, mi-a spus calm. Şi îţi dai prea multă putere ţie, şi nu scurgerii faptelor. Şi lui Molly. Dacă ai putea să te întorci în timp şi să-ţi schimbi toate hotărârile luate atunci, cine ştie cu ce le-ai înlocui. Treci peste asta, Fitz. Las-o baltă. Faptele lui Hap de acum nu sunt o pedeapsă pentru faptele tale din trecut. Nu l-ai îndemnat tu să facă alegerea pe care a făcut-o. Iar asta nu te eliberează de îndatoririle tale de tată, eşti dator să-l scoţi de la drumul greşit. Tu crezi că, dacă ai luat cândva aceeaşi hotărâre, nu se cade să-i spui lui că e greşită?

A respirat adânc, apoi m-a întrebat:

– Te-ai gândit vreodată să-i povestești despre Molly și Nettle?

– Păi... Nu, nu pot.

– Of, Fitz, secrete și taine și mistere...

Glasul i s-a stins cu durere.

– La fel ca dragonii din Bingtown, am subliniat cu voce plată.

Și-a retras mâna de pe a mea.

– Ce?

– Am băut amândoi în seara aia, și mi-ai spus o poveste. Despre șerpi care se făceau coconi de fluture, din care ieșeau apoi dragoni. Dar, din cine știe ce motiv, se nășteau mici și bolnăvicioși. Ai crezut că e din vina ta.

Bufonul s-a sprijinit de spătarul scaunului. Mai degrabă palid decât auriu.

– Băuserăm. Amândoi. Foarte mult.

– Da. Și tu te îmbătaseși destul ca să ai chef de vorbă. Dar eu eram destul de treaz ca să te ascult.

Am așteptat un răspuns, dar a păstrat tăcerea, cu ochii la mine.

– Ei? l-am întrebat, într-un târziu.

– Ce vrei să știi? m-a întrebat, la rândul său, cu glas scăzut.

– Dragonii din Bingtown. Există?

L-am privit hotărându-se. S-a îndreptat de spate, a mai turnat rachiu pentru amândoi și a băut.

– Da. Așa cum au existat dragonii celor Șase Ducate, dar într-un fel diferit.

– Cum adică?

Și-a făcut curaj trăgând o gură zdravănă de aer.

– Cu multă, multă vreme în urmă, ne-am mai contrazis pe tema asta. Ții minte? Ți-am spus că, demult, trebuie să fi existat dragoni în carne și oase care au inspirat coteriile Meșteșugului când au creat dragoni din piatră și din amintiri.

– Asta a fost cu ani de zile în urmă. Nu-mi aduc aminte ce-am vorbit.

– Nici nu e nevoie. Nu trebuie să știi decât că am avut dreptate. Un zâmbet i-a fluturat pe chip în grabă: Cândva, Fitz, au existat dragoni adevărați. Dragonii care i-au inspirat pe Străbuni.

– Dragonii erau Strămunii, l-am contrazis.

A zâmbit.

– Ai dreptate, Fitz, dar nu în felul în care îţi închipui că ai. Aşa cred. E o oglindă spartă, tot încerc să pun cioburile la loc. Dragonii pe care tu şi cu mine i-am trezit, dragonii celor Şase Ducate... au fost creaţi. Cioplită de cei din coterii sau de Strămuni, piatra-amintire a preluat forma pe care i-au dat-o ei şi a prins viaţă. Ca dragoni. Sau ca mistreţi înaripaţi. Sau ca nişte cerbi înaripaţi. Sau ca Fata-de-pe-dragon.

Punea lucrurile cap la cap prea repede ca să-l pot urmări, dar am dat totuşi din cap a aprobare.

– Spune mai departe.

– De ce au cioplit Strămunii dragonii ăia şi de ce şi-au pus vieţile la păstrare în ei? Pentru că au fost inspiraţi de dragoni adevăraţi. Dragoni care, asemenea fluturilor, trăiesc în două etape. Ies din ouă, devenind şerpi de mare. Cutreieră apele şi cresc până se fac uriaşi. Iar la tipul cuvenit, după ce au trecut destui ani şi au ajuns la dimensiunile unui dragon, se întorc la casa strămoşilor lor. Dragonii adulţi le ies în întâmpinare şi îi însoţesc în susul râurilor. Acolo, tinerii dragoni îşi ţes coconii din nisip – nisip din piatra-amintirii, măcinată – şi din propria lor salivă. Odinioară, adulţii îi ajutau la ţesut. Iar odată cu saliva lor le dădeau şi amintirile lor, care să-i ajute să se formeze. O iarnă întreagă hibernează şi se preschimbă, sub ochii dragonilor adulţi, care îi feresc de prădători. În lumina soarelui fierbinte al verii, ies din cocon, absorbind o mare parte din el. Cu tot cu amintirile păstrate în el. Astfel vin pe lume dragoni tineri, pe deplin formaţi şi puternici, gata să-şi poarte singuri de grijă, să mănânce, să vâneze şi să se bată ca să-şi câştige perechea. Şi, în cele din urmă, să depună ouă pe o insulă îndepărtată. Insula Celorlalţi. Ouă din care vor ieşi şerpi.

El vorbea, iar eu aproape că vedeam totul. Poate că mă pregătiseră pentru asta visele mele. De câte ori nu-mi închipuisem, în somn, cum ar fi să mă transform în dragon, ca Verity, să zbor prin cer, să vânez şi să mă hrănesc din vânat? Ceva din cuvintele

lui mi-a atins visele care au părut deodată să fie propriile mele amintiri adevărate, și nu închipuiri țesute în somn. Între timp, bufonul tăcuse.

– Spune mai departe, l-am îndemnat.

S-a lăsat din nou pe spătarul scaunului și a oftat.

– Ceva i-a omorât. Demult de tot. Nu știu exact ce. Un cataclism care a îngropat cetăți întregi în câteva zile. A scufundat coasta, a înecat orașele-porturi și a schimbat cursul apelor. A șters dragonii de pe fața pământului și cred că i-a omorât și pe Străbuni. Toate acestea sunt doar presupuneri, Fitz. Nu pleacă doar de la ceea ce am văzut și am auzit, ci și de la ceea ce mi-ai spus și de la ceea ce am citit în jurnalele tale. Orașul pustiu și rupt pe care l-ai vizitat, viziunea ta cu dragonul care coboară pe râu și cu mulțimea stranie, adunată ca să-l întâmpine. Cândva, oamenii și dragonii aceia au conviețuit. Când s-a petrecut dezastrul care i-a ucis, oamenii au încercat să salveze câțiva coconi cu dragoni. I-au târât în clădirile lor. Coconi și oameni au fost îngropați la un loc. Oamenii au pierit. Dar în coconi, neatinși de lumina și căldura care le-ar da semnalul de trezire, dragonii pe jumătate formați au rezistat.

Îl ascultam cu gura căscată de încântare, ca un copil.

– În cele din urmă, i-au găsit alți oameni. Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, o ramură a celor din Bingtown, au săpat în vechile orașe îngropate, în căutare de comori. Multe minuni au găsit acolo. Multe din cele pe care le-ai văzut astăzi, darurile oferite lui Kettricken, giuvaierele învăpăiate, jidzin, până și materialul acela fabulos, fac parte din comoara din locuințele Străbunilor. Negustorii au găsit și coconii cu dragoni. Bineînțeles, habar n-au avut ce erau. Au crezut... cine știe ce au crezut la început? Poate li s-au părut a fi bucăți mari din trunchiuri de copaci uriași. Așa că le-au spus pădurea vrăjitoriilor. Le-au tăiat și au folosit coconii drept cherestea, aruncând dragonii pe jumătate formați în ei. Din ei au construit Corăbiile Vii, iar vasele acelea ciudate își trag seva din dragonii care ar fi trebuit să fie. Majoritatea dragonilor pe jumătate formați au murit, bănuiesc, înainte de a le fi tăiați coconii. Dar unul, cel

puțin, a supraviețuit. Și un lanț de întâmplări despre care eu nu am aflat toate amănuntele a expus coconul la lumina soarelui. Și din el a ieșit un dragon. Tintaglia.

– Slăbită și încă neformată.

Am încercat să fac legătura între povestea lui de acum și cea pe care mi-o spusese înainte.

– Nu. Teafără și nevătămată, cea mai arogantă creatură din câte ai fi vrut să întâlnești. A plecat în căutarea semenilor ei. În cele din urmă, a renunțat să mai caute dragoni. În schimb, a găsit șerpi. Bătrâni și imenși, pentru că – astea sunt, repet, speculațiile mele, Fitz – cataclismul care i-a omorât pe dragonii adulți a schimbat lumea destul ca să împiedice șerpii să se întoarcă pe pământurile lor protectoare. Deceniu după deceniu, poate veac după veac, au tot încercat să se întoarcă, numai ca să piară mulți dintre ei. Dar, de data asta, călăuziți de Tintaglia și deoarece locuitorii din Bingtown au curățat fundul râurilor, pentru ca ei să le poată străbate, unii șerpi i-au supraviețuit călătoriei. În toiul iernii, și-au țesut coconii. Erau bătrâni, vlăguiți și bolnavi și nu aveau decât un dragon care să-i păstorească și să-i ajute să și-i țească. Mulți au pierit în călătoria prin apă; alții au adormit în coconi și nu s-au mai trezit. Când a venit vara, cei clociți în lumina puternică a soarelui au ieșit la iveală, slăbiți. Poate că șerpii erau prea bătrâni, poate că nu au stat destul în cocon, poate că nu se simțeau prea bine când au început să se schimbe. Sunt creaturi demne de milă. Nu pot zbura, nu pot vâna, ca să aibă cu ce se hrăni. O scot pe Tintaglia din minți, pentru că dragonii disprețuiesc slăbiciunea și îi lasă să moară pe cei care nu sunt destul de rezistenți ca să supraviețuiască. Dar, dacă îi lasă să moară, atunci va rămâne singură, ultima din neamul ei, fără speranța de a-și renaște specia. Așa că își irosește toată vremea și puterea vânând pentru ei și aducându-le de mâncare. E convinsă că, dacă îi hrănește suficient, se vor transforma, până la urmă, în dragoni adulți. Își dorește, nu, pretinde ca Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice să o ajute în efortul ei. Dar aceștia au și ei copiii lor de hrănit și de purtat un război care îi pune negoțului lor bețe în roate. Așa că

se zbat cu toţii. Aşa stăteau lucrurile când am fost ultima oară pe Râul Sălbatic, cu doi ani în urmă. Şi bănuiesc că nu s-au schimbat între timp.

Am rămas tăcut o vreme, încercând să-mi întipăresc în minte povestea exotică a bufonului. Nu mă puteam îndoi de el; îmi spusese mult prea multe lucruri ciudate în anii petrecuţi împreună. Şi, totuşi, dacă-i dădeam crezare, multe din propriile mele experienţe căpătau forme şi înţelesuri noi. Am încercat să mă concentrez, să-mi dau seama ce însemnătate avea povestea pentru Bingtown şi pentru cele Şase Ducate.

– Chade şi Kettricken ştiu toate astea?

Bufonul a clătinat din cap.

– Nu, cel puţin nu de la mine. Poate are Chade alte surse. Însă eu nu am vorbit niciodată cu el despre asta.

– Pe Eda şi Ed, de ce nu? Ei tratează cu Bingtown orbeşte, bufonule. Mi-a venit în minte un gând şi mai periculos. Ai vorbit cuiva despre dragonii noştri? Negustorii din Bingtown cunosc adevărata natură a dragonilor celor Şase Ducate?

A clătinat din cap încă o dată.

– Mulţumesc lui Eda pentru asta. Dar de ce n-ai vorbit cu Chade despre povestea asta? De ce ai ascuns-o de toată lumea?

M-a privit în tăcere atât de mult, încât m-am gândit că nu voia să-mi răspundă. În cele din urmă, mi-a răspuns totuşi, dar fără tragere de inimă:

– Eu sunt Profetul Alb. Scopul meu în această viaţă este să îndrept lumea pe o cale mai bună. Totuşi... nu sunt Catalizatorul, nu sunt cel care aduce schimbarea. Acela eşti tu, Fitz. A-i spune lui Chade ceea ce ştiu ar însemna, fără îndoială, să schimb direcţia în care se îndreaptă negocierile cu Bingtown. Nu ştiu dacă schimbarea mă va ajuta sau mă va împiedica să fac ce am de făcut. În clipa asta, mi-e greu să-mi aleg calea, sunt mai nesigur ca niciodată.

A tăcut şi a aşteptat, ca şi cum ar fi sperat că aveam să spun ceva care să-l ajute. Dar eu nu ştiam ce să spun. Tăcerea s-a prelungit. Bufonul şi-a pus mâinile în poală şi a rămas cu ochii la ele.

– Cred că am făcut o greşeală. În Bingtown. Şi mă tem că, în anii pe care i-am petrecut acolo şi... în alte locuri, nu mi-am împlinit destinul cum se cuvenea. Mă tem că nu am făcut ceea ce ar fi trebuit. În consecinţă, tot ceea ce fac acum va fi deformat. A Oftat. Fitz, îmi simt drumul înaintând prin timp. Nu pas cu pas, ci clipă cu clipă. Ce e mai adevărat? Până acum, n-am simţit că e bine să vorbesc despre lucrurile astea cu Chade. Aşa că nu i le-am spus. Astăzi, am simţit că a venit vremea să le afli tu. Aşa că ţi le-am împărtăşit. Te las pe tine să hotărăşti dacă i le spui şi lui Chade sau nu, Preschimbătorule. O las în seama ta.

Mi-a sunat ciudat să aud numele pe care mi-l dăduse Ochi Întunecaţi rostit de un glas omenesc. Era neplăcut, ca o împunsătură.

– Aşa ai luat întotdeauna asemenea decizii esenţiale? După cum ai „simţit"?

I-am vorbit mai aspru decât voiam, dar nici n-a clipit. În schimb, m-a privit calm şi m-a întrebat:

– Şi cum altfel să le fi luat?

– În cunoştinţă de cauză. După semne rele şi bune, după vise de rău augur, după propriile tale profeţii... Nu ştiu. Dar nu pur şi simplu după cum simţi. Pe boaşele lui El, omule, dacă ţi-a picat rău peştele pe care l-ai mâncat, pe asta te „bazezi" când iei asemenea hotărâri?

Mi-am luat capul în mâini şi am cugetat. Aruncase răspunderea pe umerii mei. Ce trebuia să fac? Hotărârea mi s-a părut deodată mai greu de luat decât atunci când îl mustrasem fiindcă ţinuse povestea numai pentru el. Cum ar fi putut influenţa cunoaşterea acelor întâmplări atitudinea lui Chade faţă de oraşul Bingtown şi o posibilă alianţă cu el? Dragoni adevăraţi. Merita să porneşti la război ca să împarţi un dragon? Ce ar însemna să nu ne aliem, dacă Bingtown învingea şi avea la ordinele sale o falangă de dragoni? Să-i spun lui Kettricken? Atunci s-ar ridica aceleaşi întrebări, care însă ar primi răspunsuri diferite. Am scăpat un oftat.

– De ce mă laşi pe mine să iau hotărârea asta?

I-am simțit mâna pe umăr. Când am înălțat ochii, m-a întâmpinat surâsul lui discret, straniu.

– Pentru că ai mai luat-o și altă dată când am lăsat-o în seama ta, și a fost corectă. Atunci când am plecat în grădină, în căutarea unui băiat, și i-am spus: „Fitz scapă sufocat. Uns cu unt."

M-am holbat la el ca prostul.

– Dar atunci mi-ai spus că avuseseși un vis și ai venit să mi-l povestești.

Bufonul îmi surâse enigmatic.

– Și chiar am avut un vis. L-am pus și pe hârtie. Când aveam opt ani. Și, când am simțit că a venit vremea, ți l-am spus și ție. Iar tu ai știut ce să faci cu el, să fii Catalizatorul meu, chiar și atunci. Așa cum sper că vei fi și acum.

S-a așezat din nou pe scaun.

– Atunci habar nu aveam ce fac. Nici prin cap nu-mi trecea să mă gândesc la urmări.

– Dar acum, când știi ce faci?

– Aș vrea să nu știu. E și mai greu să iei o hotărâre așa.

S-a lăsat pe spătarul scaunului zâmbind cu superioritate.

– Înțeleg, a spus, apoi s-a aplecat brusc în față. Atunci, demult, în grădină, cum ai hotărât în ce fel să te porți? Și cum să acționezi?

– N-am hotărât, lucrurile curgeau într-o direcție, iar eu am urmat-o. Dacă m-a îmboldit ceva anume, a fost probabil gândul la ceea ce mi s-a părut mai bine pentru cele Șase Ducate. Mai departe de atât nu m-am dus cu mintea.

Am întors capul cu o fracțiune de secundă înainte ca stativul cu vinuri să se miște, dezvăluind pasajul din spatele lui. A apărut Chade. Părea cu răsuflarea tăiată, hărțuit. I-au căzut ochii pe rachiu. Fără niciun cuvânt, s-a îndreptat spre masă, mi-a luat ceașca și a dat băutura peste cap. Apoi și-a tras răsuflarea și a vorbit:

– Am bănuit eu că s-ar putea să vă găsesc pe amândoi ascunzându-vă aici.

– Nu ne ascundem deloc, am protestat. Purtam o discuție liniștită, între patru ochi, într-un loc unde știam că nu aude nimeni.

M-am ridicat de pe scaun. Chade s-a lăsat să cadă pe el recunoscător. Fără îndoială, urcase în fugă scările secrete din turn.

– Aș fi preferat ca eu și regina Kettricken să fi discutat între patru ochi cu negustorii din Bingtown. Apele deja se tulbură, iar lumea a început deja să vorbească.

– Dacă să ne aliem sau nu cu ei și să intrăm în războiul lor cu Statele Chalced. Dă-mi voie să ghicesc. Shoaks e gata să-și lanseze vasele de război chiar mâine.

– Cu Shoaks m-aș descurca eu, a răspuns Chade iritat. Dar a mai apărut ceva și mai ciudat. Nici nu s-a întors bine Kettricken în odăile ei, nici nu ne-am lămurit bine ce vrea de la noi și ce ne oferă Bingtownul de fapt, că a și bătut un paj la ușă. Peottre Blackwater și Narcesca au cerut să se întâlnească imediat cu noi. Nu ne-au rugat, au cerut. A făcut o pauză, ca să ne dea timp de gândire la spusele lui. Mesajul ne-a fost transmis cât se poate de urgent. Ce să fi făcut? Ne-am supus. Regina se temea că Narcesca se simțise din nou jignită de vreo vorbă sau faptă de-a lui Dutiful. Dar, când au fost poftiți în camera ei specială pentru audiențe, Peottre ne-a informat că el și Narcesca sunt foarte tulburați de faptul că în cele Șase Ducate sunt primiți emisari ai negustorilor din Bingtown. Amândoi păreau foarte agitați. Însă partea cea mai interesantă a fost când Peottre a declarat categoric că, dacă între cele Șase Ducate și „crescătorii ăia de dragoni" se încheie orice fel de alianță, logodna dintre prinț și narcescă se rupe imediat.

– Peottre Blackwater și Narcesca au venit la voi ca să vă spună asta, nu Arkon Bloodblade? am vrut eu să m-asigur că nu înțelesesem greșit.

Aproape în aceeași clipă, bufonul a întrebat, foarte interesat:

– „Crescători de dragoni"? Blackwater i-a numit „crescători de dragoni"?

Chade și-a plimbat privirea de la mine la bufon și înapoi.

– Bloodblade n-a fost de față, mi-a răspuns mie, apoi s-a întors spre bufon: De fapt, Narcesca e cea care i-a numit așa.

– Și regina ce-a spus? am vrut eu să știu.

Chade a inspirat adânc.

– Eu am sperat să le spună că avem nevoie de câteva clipe singuri, ca să ne consultăm. Dar Kettricken era, evident, mai iritată decât am crezut, din cauza umilințelor îndurate ieri de prințul Dutiful. Câteodată uit că e și mamă, nu doar regină. Înțepată și fără să stea pe gânduri, i-a replicat Narcescăi și unchiului ei că înțelegerile dintre cele Șase Ducate și negustorii din Bingtown vor ține cont de interesele celor Șase Ducate, nu de amenințări. Indiferent din partea cui ar veni.

– Și?

– Și cei doi au plecat din sala de audiențe. Narcesca părea turbată de mânie, mergea țeapănă ca o cătană. Blackwater umbla cocoșat ca un om apăsat de poveri cumplite.

– Urmează să se întoarcă pe Insulele Străine în scurtă vreme, nu-i așa?

Chade încuviință abătut din cap.

– Peste câteva zile. Astea se întâmplă exact când nu trebuie, ca să rămână toate treburile în aer. Dacă regina nu le dă mesagerilor din Bingtown un răspuns cât de curând, atunci, după plecarea Narcescăi, logodna va rămâne sub un mare semn de îndoială. Toată strădania de a consolida relațiile dintre noi a fost zadarnică, dacă nu mai rău. Însă eu consider că nu trebuie să ne grăbim să le dăm un răspuns negustorilor. Trebuie să chibzuim mult la oferta lor. Toată povestea asta cu dragonii... să fie o amenințare? O bătaie de joc la adresa dragonilor noștri? E o propunere falsă, ne oferă ceva ce nu există, pentru că au mare nevoie de ajutorul nostru? Trebuie să-mi dau seama ce se întâmplă. Trebuie să-mi pun iscoadele la treabă și să cumpăr informații. Nu îndrăznim să dăm un răspuns până când nu aflăm cum stau lucrurile cu adevărat din sursele noastre.

Am schimbat priviri cu bufonul.

– Ce-i? ne întrebă Chade.

Am tras adânc aer în piept și am dat cu piciorul prudenței.

– Trebuie să stau de vorbă cu tine și cu regina. Poate că ar fi bine să fie de față și Dutiful.

Capitolul XII

JEK

Nu sunt las de felul meu. Am acceptat întotdeauna voia celui născut din Zeu. Viața mea a stat la picioarele ducelui Sidder de nenumărate ori, pentru binele glorioaselor State Chalced. Nu regret niciun risc pe care mi l-am asumat. Dar când nobilul și divin-onoratul duce Sidder ne consideră vinovați pentru că nu am reușit să punem mâna pe portul Bingtown, își întemeiază judecata pe rapoartele unor oameni care nu au fost acolo. Deci nobilul și divin-onoratul nostru duce Sidder nu poate fi învinovățit că trage concluzii greșite. În acest document, încerc să îndrept erorile din rapoartele pe care le-a primit.

Scribul Wertin a consemnat că „o flotă de nave călite în bătălii a fost învinsă și alungată de sclavi și pescari". Nu așa s-a întâmplat în realitate. Sclavii și pescarii au fost, într-adevăr, de vină pentru faptele de trădare îndreptate împotriva corăbiilor noastre, desfășurate în taină, pe întuneric, și nu în luptă dreaptă. Dar, cum căpitanii noștri nu au fost avertizați că negustorii din Bingtown ar putea avea asemenea forțe organizate la dispoziția lor, de ce să se fi așteptat de la noi să stăm cu ochii în patru ca să ne păzim de ele? Cred că vina nu e a căpitanilor noștri, ci a celor din Bingtown, emisari,

scribi și socotitori, nu războinici, care n-au avut grijă să ne informeze. Spânzurătoarea e o pedeapsă prea blândă pentru ei. Mulți luptători curajoși au avut parte de o moarte nedemnă din cauza rapoartelor lor neglijente.

Scribul Wertin sugerează și că, înainte de distrugerea depozitelor, e posibil să se fi scos din ele o comoară pe care căpitanii au păstrat-o pentru ei după ce am fost înfrânți. Acesta e un lucru cât se poate de neadevărat.

Înțesate de pradă adunată cu zel de războinicii noștri pentru Domniile Voastre, depozitele au ars din temelie, cu conținut cu tot, aprinse de fanaticii din Bingtown. De ce le vine scribilor atât de greu să creadă acest lucru? S-au primit și rapoarte despre locuitori din Bingtown care au preferat să-și omoare familiile și să-și ia ei înșiși viețile, în loc să-i înfrunte pe năvălitorii noștri. Având în vedere reputația noastră, cred că acesta este purul adevăr.

Dar greșeala cea mai gravă și mai nedreaptă a scribului Wertin este negarea existenței dragonilor. Aș putea să întreb, cât se poate de politicos și de umil, pe ce anume își întemeiază raportul? Fiecare căpitan întors pe malurile noastre a raportat că a văzut un dragon albastru cu argintiu. Fiecare căpitan. De ce sunt nesocotite spusele lor, luate drept scuzele unor lași, iar basmele unui eunuc sunt prețuite drept adevărate? Acolo a fost într-adevăr un dragon. Ne-a pricinuit pagube imense. Scribul Domniei Voastre scrie, prostește, că nu există nicio dovadă, că rapoartele despre dragoni sunt „scuzele unor lași, care au fugit, dând cu piciorul unei victorii sigure, poate ca subterfugiu pentru a păstra comoara și tributul ce i se cuvin ducelui Sidder". Ce dovadă mai grăitoare să fie, întreb eu, decât sutele de oameni care nu s-au mai întors niciodată acasă?

Apelul căpitanului Slyke împotriva verdictului execuției sale, tradus de CHADE FALLSTAR din chalcedeană

Abia peste câteva ceasuri bune am urcat scările către camerele Lordului Auriu. Regina ne acordase, mie și lui Chade, o

audiență care se prelungise. Chade ceruse să nu fie chemat și prințul Dutiful.

– Știe că noi doi ne cunoaștem de demult. Dar nu cred că ar fi înțelept să-i întărim convingerea asta. Nu încă.

Gândindu-mă mai bine, ajunsesem la concluzia că avea probabil dreptate. Chade îmi era de fapt străunchi, deși eu nu-l privisem astfel niciodată. Îmi fusese întotdeauna mentor. Bătrân cum era el și plin de cicatrice cum eram eu, continuam totuși să avem trăsăturile comune ale familiei. Dutiful bănuia deja că îi eram, cumva, rudă, și o și spusese. Mai bine să nu ne vadă împreună, ca să nu i se întărească suspiciunile.

Întâlnirea mea cu Chade și regina fusese lungă. Chade nu mai avusese niciodată prilejul să se afle cu noi amândoi în aceeași încăpere, ca să ne pună întrebări despre natura adevărată a dragonilor celor Șase Ducate. Sorbise tot timpul dintr-o fiertură puturoasă de-a lui și luase de zor notițe, până ce îi obosise mâna osoasă. Pe urmă îmi dăduse mie condeiul și-mi poruncise să scriu ce vorbeam. Pusese, ca întotdeauna, întrebări concise și bine gândite. Noi fuseserăm, pentru el, entuziasmul și fervoarea. Minunea dragonilor din piatră, aduși la viață cu sânge, Meșteșug și Har, i se părea o manifestare a puterilor extinse ale Meșteșugului. Îi văzusem setea din priviri când spusese că, poate, bărbații care se străduiau să se ferească de colții reci ai morții fuseseră cei dintâi care încercaseră o asemenea magie.

Auzindu-l, Kettricken se încruntase. Eu mă gândisem că prefera să vadă în dragonii de piatră o creație a coteriilor Meșteșugului, în speranța că, într-o bună zi, aveau să le fie de folos celor Șase Ducate. Își închipuise, pesemne, că și dragonii mai bătrâni fuseseră ciopliți cu un scop mai nobil. Când îi contrazisesem pe amândoi, spunându-le că dependența de Meșteșug ducea la creație, se încruntaseră la mine.

Îmi atrăsesem privirile lor încruntate de nenumărate ori. Când le vorbisem despre dragonii din Bingtown, se arătaseră mai întâi neîncrezători, apoi iritați fiindcă nu pomenisem nimic despre asta mai demult. De ce nu le mărturisisem că vina o purta bufonul

n-aș fi putut spune. Nu-i mințisem de-a dreptul; Chade mă învățase bine cum s-o fac pe ocolite. Le dădusem de înțeles că bufonul îmi povestise despre dragonii din Bingtown când venise prima oară să mă viziteze. Și luasem asupra mea răspunderea faptului că nu le împărtășisem cele aflate. Ridicasem din umeri susținând, nepăsător, că nu crezusem că asemenea povești ne-ar fi putut afecta pe noi, acolo, în Buckkeep. Nu fusese nevoie să adaug că le consideram simple scorneli. Amândoi stătuseră pe gânduri, nehotărându-se dacă să le ia sau nu în seamă.

– Asta îi pune pe dragonii noștri într-o lumină nouă, cugetase Kettricken cu blândețe.

– Și face observațiile bărbatului cu văl mai puțin jignitoare, cutezasem eu să adaug.

– Se prea poate. Dar continui să văd un afront în îndrăzneala cu care s-a îndoit de dragonii noștri.

Chade își dresese glasul.

– Trebuie să trecem peste asta deocamdată, draga mea. Anul trecut am intrat în posesia unor documente despre un dragon care-a apărat Bingtownul de flota chalcedeană. Mi s-a părut o născocire, una dintre cele cu care își scuză oamenii înfrângerile. Am presupus că zvonurile despre dragonii noștri i-au făcut pe chalcedeni să pretindă mai degrabă că au fost învinși de un dragon din Bingtown decât ca urmare a unei strategii banale. Poate-ar fi trebuit să le dau mai multă atenție; am să văd ce alte informații mai pot cumpăra. Însă acum, haideți să ne gândim la resursele noastre.

Tușise, apoi se uitase la mine de parcă ar fi bănuit că tăinuiam informații.

– E posibil să existe o legătură între orașele îngropate de care ți-a pomenit bufonul... și cel părăsit în care ai fost?

Rostise întrebarea apăsând pe cuvinte, ca și cum ar fi fost mai importantă decât comentariul reginei despre afront.

Eu înălțasem din umeri.

– N-am de unde să știu. Orașul în care am fost nu era îngropat. Da, îl nimicise un cataclism. Părea un tort tăiat cu toporul. Iar apa râului îl inundase, umplând despicătura.

– Ceea ce a despicat pământul într-un oraş ar fi putut să scufunde un altul în pământ, presupusese Chade cu voce tare.

– Sau să trezească furia unui munte, se amestecase Kettricken. În Regatul Munţilor avem multe basme despre aşa ceva. Pământul se zdruncină şi se trezeşte unul din munţii de foc, care scuipă lavă şi cenuşă, uneori întunecând cerul şi îmbâcsind aerul de fum înecăcios. Alteori e doar un amestec de apă, noroi şi pietre care se revarsă în cascadă, umplând văile şi răspândindu-se peste câmpii. Şi mai sunt şi poveşti, nu atât de vechi, despre un oraş dintr-o vale de lângă un lac adânc. Cu o zi înainte de cutremur, toate erau bune şi frumoase acolo. Valea mustea de viaţă. Călătorii sosiţi la două zile după cutremur au găsit oameni morţi pe stradă, da, da, cu animalele lângă ei. Pe leşuri nu se vedea nicio rană. De parcă ar fi căzut cu toţi dintr-odată, fără suflare.

După cuvintele ei se lăsase tăcerea. Pe urmă, Chade îmi ceruse să repet tot ce-mi povestise bufonul despre dragonii din Bingtown. Îmi pusese o seamă de întrebări despre dragonii celor Şase Ducate, şi la cele mai multe nu ştiusem ce să-i răspund. Oare printre dragonii treziţi de mine existau şi dragoni născuţi din şerpi? Credeam că, dacă dragonii din Bingtown, născuţi din şerpi, s-ar fi ridicat împotriva celor Şase Ducate, ai noştri ar fi putut fi convinşi să se trezească şi să ne apere din nou? Sau au trecut de partea rudelor lor solzoase? Şi, fiindcă tot vorbeam de solzi, ce părere aveam despre băiatul-şopârlă? Ştia ceva bufonul despre creaturile de soiul lui?

Lăsat în sfârşit să mă retrag, să poată vorbi ei între patru ochi, eram sigur că sărisem peste mai multe mese. Am plecat din camera lui Kettricken pe coridoare tainice, am ieşit din odaia mea ca să văd apoi că Lordul Auriu lipsea din ale lui şi am coborât la bucătărie, dornic s-o golesc de ceva mâncare. Însă acolo agitaţia era în toi şi m-am pomenit că nu mi se îngăduie să intru. M-am retras, apoi am dat o raită prin sala gărzilor, de unde am luat pâine, carne, brânză şi bere – mai mult nici nu-mi trebuia ca să-mi pun burta la cale.

Urcând scările, m-am întrebat dacă aş fi putut aţipi câteva minute, în vreme ce Lordul Auriu şi ceilalţi nobili din Buckkeep

luau cina cu trimişii Bingtownului. Ştiam că ar fi trebuit să mă îmbrac şi să cobor, să stau lângă Lordul Auriu şi să urmăresc ce se petrecea, dar simţeam că aflasem deja atâtea noutăţi, încât în mintea mea nu mai încăpeau şi altele. Şi de toate îi înştiinţasem pe Kettricken şi pe Chade; n-aveau decât să facă ei ce era de făcut. Mie mi-era de-ajuns dilema cu Hap, care îmi sfâşia inima. Şi nu ştiam ce cale ar fi fost mai bine s-o apuc.

Dormi, mi-am poruncit. Somnul mă putea feri o vreme de toate, iar la trezire poate aveam să văd mai clar măcar o parte a lucrurilor.

Am bătut la uşa Lordului Auriu şi am intrat. În clipa aceea, o femeie tânără s-a ridicat de pe un scaun de lângă foc. Am cercetat încăperea cu privirea, presupunând că o poftise înăuntru bufonul, dar n-am văzut nici urmă de el. Poate era în altă odaie, deşi nu-i stătea în obicei să-şi lase oaspeţii singuri. N-am văzut nici mâncare sau vin pe masă, cum ar fi pus el cu siguranţă.

Înfăţişarea femeii era izbitoare. Nu numai fiindcă purta veşminte extravagante, ci mai ales datorită staturii impunătoare. Era înaltă cel puţin cât mine, avea păr blond lung, ochi căprui-deschis şi muşchii braţelor şi ai umerilor de războinic. Se îmbrăcase special ca să-i scoată în evidenţă. Cizmele negre îi ajungeau până la genunchi şi purta pantaloni mulaţi, nu fustă. Peste bluza din pânză de culoarea fildeşului avea o vestă bogat decorată, din piele de căprioară. Mânecile cămăşii erau plisate şi împodobite cu dantelă la manşete, dar astfel încât să n-o încurce în mişcări. Croiala hainelor era simplă, însă extravaganţa materialului nu era întrecută decât de broderia care le împodobea. Purta mai mulţi cercei în fiecare ureche, unii din lemn, alţii din aur. În cei de lemn, spiralaţi, am recunoscut măiestria bufonului. Avea aur şi la gât, şi la încheieturile mâinilor, dar era aur simplu şi eram gata să pun prinsoare că îl purta de plăcere, nu ca s-atragă atenţia. Pe un şold ţinea o sabie obişnuită, iar pe celălalt, un cuţit practic.

În prima clipă de surprindere a amândurora ni s-au întâlnit privirile. Pe urmă a ei s-a îndepărtat de mine într-un fel mult prea

familiar. Iar când a revenit asupra mea, femeia mi-a zâmbit larg, dezarmant. Avea dinți albi ca laptele.

– Trebuie să fii Lordul Auriu.

S-a apropiat spre mine cu mâna întinsă. În ciuda veșmintelor străine, vorbea cu accentul din Ducatul Shoaks.

– Eu sunt Jek. Poate că Amber[1] ți-a vorbit de mine.

I-am luat mâna din reflex.

– Îmi pare rău, doamna mea, dar te înșeli. Sunt servitorul Lordului Auriu, Tom Badgerlock. Strângerea ei de mână era fermă, și i-am simțit palma bătătorită și puternică. Îmi pare rău că n-am fost aici ca să te întâmpin la sosire. Nu mi-am dat seama că Lordul Auriu așteaptă musafiri. Pot să te servesc cu ceva?

A ridicat din umeri, mi-a eliberat mâna și s-a reașezat pe scaun.

– De fapt, Lordul Auriu nu mă așteaptă. Am venit să-l caut și o servitoare m-a condus aici. Am bătut și nu mi-a răspuns nimeni, așa că am intrat și am așteptat.

S-a așezat picior peste picior și m-a întrebat, cu un zâmbet plin de subînțelesuri:

– Așadar... Ce mai face Amber?

Ceva nu era în regulă. Am aruncat o privire la celelalte uși, toate închise.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Cum ai intrat aici?

Stăteam între ea și ușă. Înfățișarea ei mă înspăimânta, dar hainele și părul nu îi erau în dezordine. Dacă l-ar fi atacat pe bufon, lupta ar fi lăsat urme. Care s-ar fi văzut și în cameră, însă toate lucrurile erau la locurile lor.

– Am deschis ușa și am intrat. Nu era încuiată.

– Ușa aia e întotdeauna încuiată.

Am încercat s-o contrazic pe un ton cât mai blând, dar mă simțeam tot mai îngrijorat.

– Ei, bine, Tom, azi n-a fost, iar eu am lucruri importante de discutat cu Lordul Auriu. Cum mă cunoaște foarte bine, mă îndoiesc că se va supăra că am intrat în odăile lui. M-am ocupat

[1] Chihlimbar (n. tr.).

foarte mult de negoț în numele lui în ultimul an și ceva, prin mijlocirea lui Amber. Și-a lăsat capul pe-o parte și și-a dat ochii peste cap. Și nu cred nicio clipă că n-ai auzit de Amber.

Capul i s-a lăsat în partea cealaltă și m-a țintuit cu o expresie pătrunzătoare. Apoi a zâmbit larg.

– Știi, îmi placi mai mult cu ochi căprui. Te prind mult mai bine decât cei albaștri ai lui Paragon.

Eu o priveam consternat, iar ea a zâmbit și mai larg. Parcă eram hărțuit de o pisică uriașă, exagerat de prietenoasă. Nu simțeam la ea nimic ostil. Era mai degrabă ca și cum și-ar fi lăsat deoparte voioșia și s-ar fi străduit să mă stânjenească, dar asta prietenește, în glumă. Nu pricepeam nimic din tot ce făcea. Am încercat să mă hotărăsc dacă ar fi fost mai bine s-o dau afară sau s-o rețin până la întoarcerea Lordului Auriu. Ardeam de nerăbdare să deschid ușa dormitorului lui și s-arunc un ochi înăuntru, ca să mă asigur că nu fusese victima niciunei trădări în absența mea.

Cu o bruscă ușurare, l-am auzit răsucind cheia în broască. M-am dus cu pași mari la ușă, i-am deschis-o și l-am anunțat înainte de a trece pragul:

– Lord Auriu, te așteaptă o vizitatoare. O anume Lady Jek. Zice că e...

N-am apucat să-mi termin discursul prevenitor, că și-a și făcut loc pe lângă mine, cu o grabă care nu-i stătea în fire. A închis apoi ușa, ca și când Lady Jek ar fi fost un cățeluș gata să fugă pe coridor, și a zăvorât-o înainte de a se întoarce spre ea. Cu ochii la musafira neașteptată, a pălit așa cum nu îl mai văzusem de ani de zile.

– Lordul Auriu?! a exclamat Jek.

S-a holbat la el câteva clipe lungi, după care a izbucnit într-un râs sănătos, lovindu-se de două ori cu pumnul peste coapsă.

– Da, bineînțeles! Lordul *Auriu*! Cum de nu mi-am dat seama? Ar fi trebuit să ghicesc de la bun început!

A înaintat spre el, convinsă că avea s-o întâmpine cu căldură, l-a îmbrățișat și s-a tras pe urmă cu un pas înapoi. Când l-a luat de umeri, i-a studiat fața și părul cu o privire încântată. Mie,

bufonul mi s-a părut şocat, dar femeii nu i-a pierit zâmbetul de pe buze.

– E minunat. Dacă n-aş fi ştiut, nu mi-aş fi dat seama. Dar nu înţeleg. Ce e cu farsa asta? Nu vă e mai greu să fiţi împreună aşa?

Mi-a aruncat o privire, fiindcă, evident, vorbea despre noi amândoi. Atâta lucru era clar, dar nu pricepeam ce înţelegea ea prin „farsă". Am simţit cum mi se înfierbântă obrajii. Am aşteptat o explicaţie din partea Lordului Auriu, dar el tăcea. Probabil uluită de expresia mea, femeia s-a uitat din nou la el. I s-a adresat cu nesiguranţă în glas:

– Amber, dragă, nu te bucuri că mă vezi?

Chipul lui parcă împietrise. Şi-a mişcat fălcile şi, într-un târziu, a şi vorbit:

– Tom Badgerlock, nu mai am nevoie de serviciile tale în seara asta. Eşti liber.

Niciodată nu mi-a fost mai greu să-mi joc rolul, dar am simţit disperarea din tonul lui ceremonios. Am strâns din dinţi şi m-am înclinat ţeapăn, stăpânindu-mi furia clocotitoare stârnită de presupunerea lui Jek în legătură cu noi doi. Am răspuns cu voce de gheaţă:

– Cum doreşti, lordul meu. Am să profit de ocazie ca să mă odihnesc.

Le-am întors spatele şi m-am îndreptat spre odaia mea. Trecând pe lângă masă, am luat o lumânare. Am deschis uşa, am intrat şi am închis-o la loc. Aproape că am închis-o.

Nu sunt mândru de ceea ce am făcut pe urmă. Să dau vina pe învăţătura primită de la Chade? Aş putea, dar aş fi nedrept. Ardeam de indignare. Jek credea, evident, că Lordul Auriu şi cu mine eram iubiţi. El nu catadicsise să-i spună că se înşela; cuvintele şi purtarea ei îmi arătau că el îi vârâse asta în cap. El ştia că o lăsa să creadă un neadevăr.

Mă uimise privirea cu care mă măsurase Jek, ca şi cum ar fi ştiut despre mine mult mai mult decât ştiam eu despre ea. Era limpede că-l cunoştea pe Lordul Auriu, dar dintr-un alt loc şi sub un alt nume. Eu unul eram sigur că n-o mai văzusem niciodată.

Așa că, indiferent ce-ar fi știut, știa de la bufon. M-am gândit că-l puteam spiona absolvindu-mă de orice vină, căci eram îndreptățit să știu ce le spusese străinilor despre mine. Mai ales fiindcă făcuse o femeie care nu mă cunoștea să se uite de la el la mine cu subînțeles și atât de ofensator. Ce-i povestise ca s-o facă să-și imagineze așa ceva? Și de ce? De ce anume? Furia mea se străduia să răbufnească, dar am înăbușit-o. Dincolo de astfel de vorbe trebuia să existe un motiv, un țel. Nu se putea să lipsească. Aveam încredere în prietenul meu, dar aveam și dreptul să știu despre ce era vorba. Am pus lumânarea pe masa mea, m-am așezat pe patul meu și mi-am încleștat mâinile. M-am silit să-mi îndepărtez toate emoțiile. Și, oricât de dezgustătoare ar fi fost postura în care ajunsesem, aveam să judec totul rațional. Am ascultat. Auzul meu încordat a deslușit sunetul slab al conversației celor doi.

– Ce cauți aici? De ce nu m-ai înștiințat că vii?

În vocea bufonului nu se simțeau doar surprinderea și supărarea. Era, în plus, disperare.

– Cum te-aș fi putut înștiința? a întrebat ea veselă. Chalcedenii continuă să scufunde toate corăbiile care se îndreaptă încoace. Din puținele scrisori pe care le-am primit de la tine, am înțeles că jumătate dintr-ale mele s-au rătăcit. Pe urmă a adăugat: Recunoaște așadar. Tu ești Lordul Auriu? Cu treburile tale mi-am bătut capul în tot acest timp?

– Da. Bufonul părea să-și fi ieșit din fire. Și e singurul nume sub care mă cunoaște lumea în Buckkeep. Așa că te-ai bucura de recunoștința mea dacă ți-ai întipări asta în minte.

– Dar tu mi-ai spus că ai venit în vizită la Lordul Auriu, un vechi prieten de-al tău, că trebuie să-ți trimit toate scrisorile prin mijlocirea lui. Și cum rămâne cu tot ce-am vândut și cumpărat în Bingtown și Jamaillia? Cu toate cercetările pe care le-am făcut, cu toate informațiile pe care le-am trimis? Și ele au fost, de fapt, tot pentru tine?

El a răspuns cu voce încordată:

– Dacă trebuie s-o știi, da. Apoi, rugător: Jek, te uiți la mine de parcă te-aș fi trădat. N-am făcut-o. Ești prietena mea și n-a fost

o plăcere să-ţi ascund adevărul. Dar n-am avut încotro. Tot acest vicleşug, cu tot ce-a ţinut de el, a fost necesar. Nu-ţi pot explica de ce, nici nu-ţi pot dezvălui totul. Nu pot decât să-ţi repet că e necesar. Viaţa mea e în mâinile tale. Istoriseşte totul într-o noapte de chef într-o tavernă şi-o să fie ca şi cum mi-ai fi tăiat gâtul cu mâna ta, în clipa asta.

Am auzit-o pe Jek lăsându-se să cadă pe un scaun. Când a vorbit, ceva din vocea ei trăda, vag, că se simţea rănită.

– M-ai înşelat. Iar acum mă insulţi. După toate cele prin care-am trecut împreună, chiar nu mă crezi în stare să-mi ţin gura?

– N-am vrut să fac nici una, nici alta, a zis cineva.

Şi mi s-a zbârlit părul de pe ceafă, fiindcă glasul nu era nici al Lordului Auriu, nici al bufonului. Era mai firav şi fără pic de accent jamaillian. Glasul lui Amber, am presupus. O altă faţă a unei fiinţe omeneşti pe care crezusem că o cunosc.

– M-ai luat pur şi simplu prin surprindere şi m-ai speriat foarte tare. Am intrat aici şi am dat de tine, rânjind cu gura până la urechi, ca şi cum totul ar fi fost o farsă excelentă, când tu, de fapt... Ah, Jek, nu sunt în stare să explic. Trebuie să mă încred pur şi simplu în prietenia noastră, în toate cele prin care am trecut împreună, în tot ce-am însemnat una pentru alta. Ai dat buzna în înscenarea mea şi mă tem că acum trebuie să intri într-un rol. Cât rămâi aici, va trebui să-mi vorbeşti ca şi cum aş fi cu adevărat Lordul Auriu, iar tu mijlocitoarea mea din Bingtown şi Jamaillia.

– N-o să-mi vină greu, pentru că asta am şi fost. Şi rosteşti adevărul când vorbeşti despre prietenia care ne leagă. Dar mă doare când mă gândesc la tertipurile de care ţi-ai închipuit că e nevoie între noi. Cred totuşi că pot să ţi-o iert. Însă aş vrea să pot pricepe. Când omul tău... acest Tom Badgerlock, când a intrat şi i-am recunoscut chipul, m-am umplut de bucurie pentru tine. Te-am privit dăltuindu-l, ca galion. Nu încerca să-mi ascunzi ce simţi pentru el. „Au ajuns în sfârşit să fie împreună", mi-am spus. Dar tu te-ai răstit pe urmă la el şi l-ai dat afară ca pe o slugă. Slujitorul Lordului Auriu, de fapt chiar asta mi-a spus că e. La ce

bun o asemenea mascaradă, când trebuie să vă fie amândurora atât de greu?

A urmat o tăcere îndelungată. N-am auzit zgomot de pași, dar am recunoscut clinchetul gâtului sticlei atins de buza unui pahar. Mi-am dat seama că, în vreme ce Jek îi aștepta răspunsul, bufonul turna vin pentru amândoi.

– Pentru mine e greu, a zis el cu vocea lui Amber. Pentru el nu e atât de greu, fiindcă știe prea puțin despre asta. Poftim. În ce hal m-a cuprins nebunia când am lăsat pe cineva să-mi întrezărească secretul, ba chiar și să-i privească forma bine conturată! De ce vanitate monstruoasă am dat dovadă!

– Monstruoasă? Monumentală! I-ai dăltuit chipul ca galion al unei corăbii și, fac prinsoare, ai sperat că n-o să-i ghicească nimeni ce înseamnă pentru tine? Ah, dragă prietenă! Te pricepi atât de bine să le porți de grijă vieților și secretelor altora, dar când trebuie să-ți păzești propria taină... În fine. Iar el nici măcar nu știe că-l iubești?

– Cred că alege să nu știe. Poate o bănuiește... ei, o știe cu siguranță acum, după ce-a stat de vorbă cu tine. Dar nu dă atenție. Așa e el.

– Atunci e un prost. Un prost chipeș, oricum. În ciuda nasului spart. Pun rămășag că înainte era și mai frumos. Cine i-a pocit fața?

A urmat, scurt, o tuse ușoară, parcă mascând un chicotit.

– Draga mea Jek, l-ai văzut. Nimeni nu-i poate poci lui fața. Nu poate face să pară pocit în ochii mei. A oftat ușor, cu grație. Dar, lasă. Prefer să nu vorbim despre asta, dacă nu te superi. Să trecem la altceva. Ce face Paragon?

– Paragon. Corabia, sau micul prinț al piraților?

– Amândoi. Te rog.

– Ei, despre moștenitorul tronului Insulelor Piraților nu știu cu mult mai mult decât ce vorbește lumea. E un băiat voinic și plin de viață, o copie leită a regelui Kennit și o încântare pentru

mama lui. De fapt, și pentru întreaga flotă Raven[1], care-l adoră. Știi, ăsta e al doilea nume al lui: prințul Paragon Raven Ludluck.

– Și corabia?

– Ursuză, ca de obicei. Dar altfel nu mai e melancolia aia periculoasă în care obișnuia să se afunde, seamănă mai degrabă cu neliniștea unui tânăr care se crede poet. De aceea mi se pare mult mai sâcâitor să mă aflu în preajmă când e în toane rele. Nu e numai vina sa, firește. Althea a rămas grea și corabia e obsedată de copil.

– Althea a rămas grea?

„Amber" părea să primească vestea cu sincera încântare a unei femei.

– Da. Și faptul o înfurie la culme, cu toate că Brashen e într-al nouălea cer și-i alege copilului câte un nume nou în fiecare zi. De fapt, cred că, în mare parte, tocmai de asta e ea atât de nervoasă. S-au cununat în timpul Adunării Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice... Ți-am povestit într-o scrisoare, nu? Cred că n-a făcut-o fiindcă voia să se mărite, ci mai mult ca s-o împace pe soră-sa Malta, care părea umilită de prea multa libertate cu care-și privea ea legătura cu Brashen. Și acum are un copil în burtă, o chinuie vărsăturile în fiecare dimineață și se rățoiește la Brashen de fiecare dată când vede că-l îngrijorează starea ei.

– Trebuie să fi știut că până la urmă o să se-aleagă c-un copil, nu?

– Mă îndoiesc. La negustorii ăștia, femeile nu prind rod prea repede și, în una din două dăți în care prind, fătul piere în pântec. Sora ei, Malta, a pierdut deja doi. Cred că măcar jumătate din furia Altheei de aici vine. Dacă ar ști că, după toate grețurile și toate crampele, o să aibă un copil pe care să i-l arate lumii, pesemne că și-ar accepta starea cu grație, ba chiar cu bucurie. Mama ei o bate la cap să vină acasă, să fie acolo când i-o sosi sorocul, corabia ține morțiș să vadă pruncul lumina zilei pe punțile sale, iar Brashen n-ar avea nimic împotrivă nici dacă ar naște într-un copac, atâta timp cât urmarea va fi un copil pe care să-l răsfețe el

[1] Corb (n. tr.).

și cu care să se fălească. Șirul neîntrerupt de sfaturi o înnebunește. I-am atras atenția lui Brashen. „Nu mai vorbi cu ea despre asta, l-am povățuit. Prefă-te că nu vezi nimic schimbat și poartă-te ca mai înainte." Și el a zis: „Dar cum aș putea, când văd cum i se freacă pântecul de parâme când încearcă să manevreze pânzele?" Însă când a spus asta, ea era pe-aproape, firește, și l-a auzit, și l-a făcut cu ou și cu oțet, și el s-a înroșit până-n vârful urechilor.

Au ținut-o tot așa, bârfind ca niște cumetre la piață. Au vorbit despre toate femeile care rămăseseră grele, despre toate cele care nu rămăseseră, dar și-ar fi dorit-o, despre tot ce mai era nou prin porturile și la curțile jamailliene, despre intrigile din Insulele Piraților și despre războiul dintre Bingtown și Chalced. Dacă n-aș fi știut cine se afla în încăperea de alături, n-aș fi ghicit niciodată. Amber nu semăna nici cu Lordul Auriu, nici cu bufonul. Schimbarea era totală.

Și așa mi s-a sfâșiat inima, în seara aceea, pentru a doua oară. Nu numai că bufonul le vorbise unor străini despre mine cu atâtea amănunte încât Jek putuse să mă recunoască și crezuse că eram amanți, dar mai și avea o viață, sau chiar mai multe, despre care nu știusem nimic. E ciudat că te simți trădat ori de câte ori nu ți se împărtășește un secret.

Am stat singur la lumina lumânării, întrebându-mă cine era de fapt bufonul. Am strâns laolaltă, într-o grămăjoară, toate indiciile mărunte pe care le adunasem de-a lungul anilor și m-am gândit la ele. Îmi pusesem viața în mâinile lui de câteva ori. Îmi citise jurnalele și îmi ceruse să-i istorisesc de-a fir a păr toate călătoriile mele, iar eu o făcusem. Și ce-mi oferise în schimb? Ghicitori și mistere, și fărâme din el însuși.

Și, ca smoala, sentimentele mele pentru el căpătau mai multă tărie pe măsură ce se răceau. Când mă gândeam la asta, în mine creștea o rană. Mă exclusese. La așa ceva, inima știe să răspundă într-un singur fel. Acum urma să-l exclud eu. M-am ridicat și m-am dus la ușă. Am închis-o bine, fără zgomot, dar și fără să mă sinchisesc dacă observa că până atunci fusese întredeschisă. Am acționat mecanismul ușii secrete și am traversat camera ca s-o

deschid. Am intrat în labirintul spionului. Mi-am dorit ca, închizând uşa, să-mi fi putut lăsa în spatele ei acea parte a vieţii în care exista bufonul. Am încercat. M-am îndepărtat de ea.

Pe lume sunt puţine lucruri mai delicate decât orgoliul unui bărbat. Simţeam, dureros şi cu furie, că mi se adusese un afront, că greutatea care-mi apăsa pieptul creştea cu fiecare treaptă pe care-o urcam. Am început să număr pe degete tot ce mă nemulţumea în privinţa bufonului.

Cum îndrăznea să mă pună într-o asemenea postură? Îşi compromisese propria reputaţie la Galekeep, unde ajunseserăm în căutarea prinţului Dutiful. Acolo îl sărutase pe tânărul Civil Bresinga, dând înadins naştere unui scandal care-o făcuse pe Lady Bresinga să se înşele în privinţa scopului vizitei noastre şi, totodată, să ne alunge din casa ei. Civil încă se mai ferea de el, scârbit, şi ştiam că acel sărut stârnise, la Buckkeep, o furtună de bârfe aprinse şi de presupuneri legate de preferinţele sale. Credeam că reuşisem să mă ţin departe de ele. Acum începeam să privesc totul cu alţi ochi. Prinţul Dutiful îmi pusese anumite întrebări, iar cearta mea cu gărzile de la baia de abur căpăta brusc un alt înţeles. Sângele îmi năvălise în obrajii pe care mi-i simţeam arzând. Jek făgăduise să-şi ţină gura, dar dacă totuşi răspândea vorbe încă şi mai umilitoare? După cum zicea ea, bufonul îmi cioplise chipul ca galion al unei corăbii. O făcuse fără consimţământul meu şi mă simţeam aproape ca şi cum aş fi fost siluit. Şi ce le spusese oamenilor în timp ce-l dăltuia, ca s-o facă pe Jek să îşi închipuie aşa ceva?

Fapta lui nu se potrivea nici cu ceea ce ştiam despre bufon, nici cu ceea ce ştiam despre Lordul Auriu. O săvârşise Amber, despre care nu ştiam nimic.

Adică o persoană pe care de fapt n-o cunoşteam. N-o cunoscusem niciodată.

Şi astfel, fără s-o fi vrut, mi-am dat seama că ajunsesem la cea mai profundă sursă a suferinţei mele. Descoperisem că tocmai cel mai credincios prieten pe care-l avusesem vreodată era de fapt un străin şi mă simţeam ca şi cum mi s-ar fi înfipt un cuţit în inimă.

Era încă o abandonare, un pas greșit în beznă, o făgăduință măsluită de afecțiune și camaraderie. Am clătinat din cap.

– Idiotule, mi-am șoptit. Ești singur. Ai face bine să te înveți cu asta.

Dar, fără să mă gândesc, m-am întins spre ceea ce-mi adusese cândva alinare.

O clipă mai târziu, simțeam lipsa lui Ochi Întunecați și pieptul îmi era, fizic, în strânsoarea cumplită a unei gheare. Am închis ochii, cu pleoapele puternic apăsate, apoi am mai făcut doi pași și m-am așezat pe o banchetă, chiar lângă gaura prin care puteam spiona apartamentul Narcescăi. Am clipit, oprind lacrimile de băiețaș care mi se agățaseră de gene. Singur. Până la urmă, mă trezeam din nou singur. Era ca o boală cuibărită în mine din clipa când mama nu găsise destul curaj ca să-și înfrunte tatăl și să mă păstreze și de când preferase tatăl meu mai degrabă să renunțe la coroană și la moștenire decât să mă recunoască.

Mi-am lipit fruntea de piatra rece, străduindu-mă să mă stăpânesc. Mi-am domolit răsuflarea și mi-am dat seama că auzeam, slab, voci de dincolo de zid. Am oftat adânc. Pe urmă, mai ales ca să mă retrag din propria mea viață decât din alt motiv, mi-am lipit ochiul de gaura sfredelită în perete și am ascultat.

Narcesca stătea pe un taburet scund, în mijlocul odăii. Plângea fără zgomot, ținându-se strâns de coate și legănându-se înainte și înapoi. Lacrimile îi brăzdau fața, îi picurau de pe bărbie și continua să i se prelingă pe sub pleoapele lăsate. O pătură udă îi acoperea umerii. Suferea într-o asemenea tăcere, încât m-am întrebat dacă nu cumva fusese pedepsită de tatăl său sau de Peottre.

Dar unchiul ei a intrat în cameră chiar în clipa aceea. La vederea lui, Narcesca a scâncit scurt, încet. Bărbatul își ținea fălcile încleștate și, la auzul sunetului, trăsăturile i s-au crispat mai tare și fața i-a pălit mai mult. Își ținea în mâini mantia, cu marginile alăturate, folosind-o drept sac. S-a grăbit să se-apropie de Elliania, lângă care și-a lăsat-o jos, cu tot cu povara pe care-o cărase. A îngenuncheat și a prins-o pe narcescă de umeri, ca să-i întâlnească privirea.

– Care e? a întrebat-o cu voce joasă.

Ea a tras aer în piept icnind și s-a străduit să vorbească.

– Șarpele verde. Așa cred. O altă răsuflare chinuită. Nu pot să spun. Când mă arde, arsura e atât de puternică, încât par să mă ardă și toți ceilalți.

Și-a dus mâna la buze și și-a înfipt dinții în partea cărnoasă a degetului mare. Cu toată puterea.

– Nu! a exclamat Peottre.

A prins în mâini marginea păturii, din care picura apă, a îndoit-o de două ori și i-a întins-o. A fost nevoit să-i scoată mâna dintre dinți cu forța. Pe urmă, cu ochii închiși, Narcesca și-a înfipt dinții în pătură. Și am văzut clar urmele pe mâna ei când și-a lăsat-o să cadă pe lângă trup.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult. A trebuit să mă furișez, ca să nu vadă nimeni ce fac și să pună întrebări. Și am vrut-o proaspătă și curată. Haide, întoarce-te în partea asta, către lumină, i-a cerut el.

A prins-o de umeri și a răsucit-o cu spatele către mine. Ea a lăsat pătura să-i cadă de pe umeri. Era goală mai sus de talie, deasupra pantalonilor din piele de căprioară. Și tatuată de la umeri până în talie. Asta m-a lăsat deja cu gura căscată, dar, în plus, desenele nu semănau cu nimic din tot ce mai văzusem vreodată. Știam că Străinii se tatuau ca să se știe din ce clan fac parte, ca să-și vestească victoriile și chiar ca să arate care e statutul unei femei, marcându-i cu semne aparte căsătoriile și copiii. Dar toate semănau cu ceea ce avea Peottre pe frunte, linii albastre adunate în modele simple.

Tatuajele Ellianiei erau cu totul altceva. Nu mai văzusem nimic asemănător, niciodată. Erau superbe, strălucitor colorate, cu contururi clare, precise. Culorile aveau o scânteiere metalică, reflectau lumina ca o lamă de oțel bine lustruită. Înfățișau creaturi care i se întindeau și i se răsuceau pe umeri, pe șira spinării și în josul coastelor, lucind și scânteind. Iar una dintre ele, un șarpe splendid, care pornea de la ceafă și cobora ondulându-se printre celelalte, ieșea în relief, umflat ca o arsură proaspătă. Era de o frumusețe

stranie, fiindcă dădea impresia că e captiv sub piele, aidoma unui fluture încercând să se scape din forma sa de crisalidă. La vederea lui, Peottre a scos un strigăt scurt, compătimitor. A desfăcut mantia împăturită de pe podea, dând la iveală un morman de zăpadă. Şi-a umplut mâna cu ea şi a pus-o pe capul şarpelui. Spre groaza mea, am auzit un sfârâit, ca atunci când călești o sabie. Elliania a țipat la atingere, dar sunetul însemna deopotrivă şoc şi uşurare.

– Iată, a spus Peottre, cu o oarecare bruschețe. O clipă. Şi-a întins mantia şi a nivelat zăpada peste ea. Întinde-te aici, a învățat-o pe narcescă şi a ajutat-o să se ridice de pe taburet.

A aşezat-o încet cu spatele pe patul de zăpadă şi ea a scâncit când răceala i-a liniştit arsura. Acum îi vedeam faţa, şi sudoarea i se scurgea de pe frunte, amestecându-se cu lacrimile care continuau să-i inunde obrajii. A rămas nemişcată, cu ochii închişi şi cu sânii abia înmuguriţi ridicându-i-se şi coborând la fiecare răsuflare chinuită. Peste câteva clipe a început să tremure, dar nu s-a rostogolit de pe zăpadă. Peottre luase pătura căzută şi o uda din nou cu apa dintr-un urcior. I-a adus-o înapoi Narcescăi, i-a pus-o alături.

– Plec să mai aduc zăpadă, i-a spus. Dacă asta se topeşte şi nu-ţi mai alină spatele, încearcă să te foloseşti de pătură. Mă întorc cât pot de repede.

Ea şi-a descleştat fălcile şi şi-a umezit buzele.

– Grăbeşte-te, l-a implorat gâfâind.

– Mă voi grăbi, micuţo. Ţi-o făgăduiesc. Şi-a îndreptat spatele şi a adăugat cu gravitate, făcând fiecare cuvânt să sune solemn: Mamele noastre să te binecuvânteze pentru ceea ce înduri. Blestemaţi fie aceşti Farseeri şi mândria lor îndărătnică! Şi blestemaţi fie crescătorii ăştia de dragoni!

Elliania şi-a rostogolit capul dintr-o parte într-alta pe patul de zăpadă.

– Mi-aş dori... Mi-aş dori doar să ştiu ce voia ea. Ce se aştepta să fac, pe lângă tot ce-am făcut noi deja.

Peottre începuse să se foiască prin odaie, căutând ceva în care s-aducă zăpadă. Ridicase şi apoi pusese la loc un lighean. În clipa aceea tocmai lua mantia Narcescăi.

– Știm amândoi ce vrea, a răspuns cu glas aspru.

– Nu sunt încă femeie, a spus ea încet. E împotriva legii mamelor.

– E împotriva legii *mele*, a lămurit Peottre lucrurile, de parcă voința lui ar fi fost singura care conta. Nu vreau să te văd folosită astfel. Trebuie să existe o altă cale. Henja a venit la tine? a întrebat apoi, părând să-și calce pe inimă. A spus de ce ești chinuită în halul ăsta?

Ea a încuviințat cu o zvâcnire a capului.

– Repetă cu stăruință că trebuie să-l leg de mine. Să-mi desfac picioarele pentru el înainte de despărțire, ca să fiu sigură că-l stăpânesc. E singura cale în care crede ea. Elliania vorbea printre dinții încleștați. Am pălmuit-o și a plecat. Și pe urmă durerea s-a împătrit.

Trăsăturile lui s-au crispat de furie.

– Unde e acum?

– Nu e aici. Și-a luat mantia și a ieșit. Poate ca să se ferească de furia ta, dar cred că s-a dus din nou în oraș, ca să-și susțină cauza acolo. Dinții Narcescăi s-au unit într-un zâmbet. E bine așa. Ne e destul de greu aici și fără să fie nevoie să explici de ce mi-ai ucis camerista într-o răbufnire de furie.

Cred că vorbele ei l-au readus pe Peottre cu picioarele pe pământ, deși nu i-au domolit mânia.

– E bine că nu pot pune mâna acum pe cățeaua aia. Dar nu cumva mă sfătuiești cam prea târziu să mă înfrânez? Ai moștenit firea unchiului tău, mica mea războinică. Fapta ta a fost nechibzuită, dar n-o să m-auzi pe mine învinovățindu-te pentru ea. Târfa aia fără suflet. Chiar crede că numai așa poate fi legat un bărbat de o femeie.

Nu mi-aș fi închipuit că era cu putință, dar Narcesca a râs scurt.

– E singura cale în care crede ea, unchiule. N-am spus că e singura pe care-o știu eu. Mândria poate lega un bărbat chiar și dacă nu există dragoste. De gândul ăsta mă agăț acum. Pe urmă

durerea i-a încreţit fruntea. Mai adu zăpadă, te rog, a gâfâit, iar el a dat scurt din cap şi a ieşit în grabă.

L-am privit plecând. Rămasă singură, ea s-a ridicat încet. A râcâit mantia cu degetele, făcând zăpada rămasă un pat mai îngust. Tatuajele de pe spate îi străluceau cu aceeaşi putere. În jurul lor lucea pielea dezgolită, înroşită de frig. S-a întins pe culcuşul de nea cu delicateţe. A tras aer în adâncul pieptului şi şi-a pus mâinile cu dosul palmelor peste sprâncene. Mi-am adus aminte de un pergament pe care scria că aşa se rugau străinii. Dar ea n-a spus decât:

– Mamă. Soră. Pentru voi. Mamă. Soră. Pentru voi.

Cuvintele au devenit curând o incantaţie monotonă, rostită în ritmul răsuflării.

Eu, pe banchetă, mi-am îndreptat spatele. Tremuram, copleşit deopotrivă de uimirea stârnită de curajul ei şi de milă pentru ceea ce îndura. M-am întrebat la ce fusesem martor şi ce anume putea să însemne. Lumânarea mi se mistuise pe jumătate. Am luat şi am urcat încet restul scărilor către camera lui Chade din turn. Eram istovit şi abătut, şi căutam undeva alinarea adusă de un loc familiar. Dar, când am ajuns acolo, am găsit odaia pustie şi focul stins. Un pahar de vin stătea, gol şi murdar, pe masa înconjurată de scaune. Am curăţat cenuşa din vatră, bombănind că Thick îşi neglija treburile, şi am aprins focul.

Pe urmă am luat hârtie şi cerneală şi am istorisit în scris scena la care fusesem martor. Am legat-o de cea văzută mai înainte, când totul se petrecuse între Elliania, Peottre şi Henja, servitoarea. Am presărat nisip peste cerneala proaspătă, l-am scuturat şi am pus hârtia pe scaunul lui Chade. Speram s-ajungă acolo în seara aceea. M-am gândit din nou, cu amărăciune, la stupiditatea cu care refuzase să-mi spună cum aş fi putut lua legătura cu el de-a dreptul. Ştiam că fusesem martor la ceva important; speram că el ştia de ce era important.

M-am întors pe scări fără tragere de inimă şi m-am dus în odaia mea. Am stat acolo o vreme, în picioare şi în tăcere, ascultând. Dacă Lordul Auriu şi Jek nu plecaseră, fie nu făceau niciun zgomot, fie trecuseră în dormitorul lui. Dar aşa ceva era puţin

probabil, dacă ţineam cont de tot ce dăduse ea de înţeles despre mine. După o vreme, am întredeschis uşor uşa. În încăperea alăturată domnea întunericul, focul din cămin fusese acoperit. Bun. În clipa aia, n-aveam chef să dau ochii cu niciunul dintre ei. Mă hotărâsem să le spun amândurora câteva cuvinte, dar nu mă simţeam destul de calm pentru asta.

În schimb, mi-am luat mantia din cuier şi am plecat din odăile Lordului Auriu. M-am gândit că era bine să ies. Trebuia să mă îndepărtez o vreme de castel, de toată încrengătura lui de intrigi şi înşelătorii. Minciunile mă sufocau.

Am coborât scările şi m-am îndreptat către intrarea servitorilor. Dar, în timp ce străbăteam sala mare, am simţit brusc un tremur cu Harul. Mi-am ridicat privirea. Din celălalt capăt al sălii venea spre mine tânărul cu văl din Bingtown. Prin dantela care îi ascundea trăsăturile, i-am deslușit strălucirea de un albastru palid a ochilor. Am simţit cum mi se făcea pielea ca de găină pe ceafă. M-am gândit să-l ocolesc, sau chiar să fac cale-ntoarsă şi să dispar. Dar o asemenea purtare ar fi părut foarte stranie. Mi-am făcut curaj şi am înaintat spre el cu hotărâre. Mai întâi mi-am ferit privirea, dar, odată ce mi-am întors capul în direcţia lui, am simţit că se uita la mine. Şi-a încetinit paşii când ne-am apropiat unul de altul. Când am ajuns foarte aproape, mi-am înclinat fruntea, cu respectul unui slujitor care-l recunoştea. Dar, înainte de a apuca să trec de el, s-a oprit şi a rămas nemişcat.

– Te salut, a spus.

M-am crispat şi am intrat în rolul unui bun servitor din Buckkeep. M-am îndoit de mijloc într-o plecăciune.

– Bună seara, domnul meu. Îţi pot fi de folos?

– Păi... Da... Poate că da.

În timp ce vorbea, şi-a săltat vălul şi şi-a dat gluga pe spate, dezgolindu-şi faţa solzoasă. N-am putut să nu mă holbez la el cu gura căscată. De aproape, faţa lui mă uluia încă şi mai mult decât înainte, când i-o întrezărisem de la distanţă. Atunci mi se păruse mai matur decât era. Avea cu câţiva ani mai puţin decât Hap sau Dutiful, dar nu-i puteam ghici vârsta exactă. Fiind atât de înalt,

figura copilărească părea nelalocul ei. Luciul argintiu al solzilor de pe pomeţii şi de pe fruntea lui mă ducea cu gândul la tatuajele sclipitoare ale Narcescăi. Mi-am dat brusc seama că machiajul jamaillian de care se folosea uneori Lordul Auriu imita solzii lui. Intuisem un amănunt bizar şi mi l-am întipărit în minte alături de celelalte lucruri importante pe care bufonul nu se ostenise niciodată să mi le explice. Avea să mi le dezvăluie, fără îndoială, într-un moment potrivit pentru atingerea ţelului său. Fără îndoială. Amărăciunea s-a revărsat în mine ca sângele dintr-o rană deschisă. Însă solul din Bingtown se îndepărta, făcându-mi semn să-l urmez. M-am supus în silă. A aruncat o privire într-un mic salon şi m-a îndemnat să intru. În preajma lui mă simţeam nervos. Mi-am repetat întrebarea, ca un bun servitor:

– Cum îţi pot fi de folos?

– Păi... adică... Am senzaţia că te cunosc.

M-a privit cu atenţie. Fiindcă n-am făcut nimic altceva decât să mă holbez la el nedumerit, a încercat din nou.

– Înţelegi despre ce vorbesc?

Părea să mă încurajeze să încep o conversaţie.

– Ce anume, domnul meu? Ai nevoie de ajutor?

Era singurul lucru care-mi trecea prin minte.

A aruncat o privire peste umăr şi mi-a vorbit cu mai multă insistenţă în glas.

– Sunt în slujba dragonului Tintaglia. Am venit aici împreună cu emisarii Bingtownului şi cu împuterniciţii negustorilor din Ţărâmul Ploilor Sălbatice. Ei sunt poporul meu, semenii mei. Dar eu o slujesc pe Tintaglia şi grijile ei sunt primele mele griji.

Rostea cuvintele ca şi cum prin ele mi-ar fi trimis un mesaj ascuns.

Am sperat că pe chip nu mi se citea ceea ce simţeam. Eram nedumerit, nu din pricina vorbelor lui stranii, ci fiindcă mă străbătea o senzaţie bizară la auzul acelui nume: *Tintaglia*. Îl mai auzisem, dar, aşa cum suna desprins de pe buzele lui, avea un vârf ascuţit, de vis care se înfigea în lumea reală. Simţeam din nou şi vântul gonindu-mi pe sub aripi, şi gustul umed al ceţii din zori

umplându-mi gura. Am clipit şi amintirea a dispărut, lăsând în urmă stânjenitoarea impresie că, într-o fracţiune ruptă din viaţa mea, fusesem mai degrabă altcineva decât eu însumi. Am spus singurul lucru la care eram în stare să mă gândesc.

– Şi cum îţi pot fi de folos, domnul meu?

M-a măsurat cu o privire atentă şi mă tem că tot aşa m-am uitat şi eu la el. Avea fălcile conturate de un ţesut zimţat, care atârna. Carnea franjurată arăta prea uniform ca să fi fost o cicatrice sau o excrescenţă nefirească. Părea să stea acolo la locul ei, tot atât de îndreptăţită ca nasul sau ca buzele să se afle pe faţa lui. A oftat, şi în clipa aceea am văzut clar cum i s-au închis nările pentru o scurtă clipă. Se hotărâse evident s-o ia de la început, fiindcă mi-a zâmbit şi m-a întrebat, cu blândeţe:

– Ai visat vreodată dragoni? Că zbori ca un dragon sau că... eşti dragon?

Aluzia era prea apropiată de adevăr. Am dat din cap cu gravitate, ca un slujitor flatat fiindcă stătea de vorbă cu unul dintre mai-marii săi.

– Oh, dar nu-i visăm cu toţii, domnul meu? Adică noi, cei de-aici, din cele Şase Ducate? Sunt destul de bătrân, domnul meu, am văzut cu ochii mei dragonii veniţi să ne apere ţinuturile. Cred că e firesc să-i visez uneori. Magnifici erau, domnule. Şi înspăimântători, şi primejdioşi, dar un om care i-a văzut nu spune asta. În minte mi-a rămas măreţia lor, domnule.

Mi-a zâmbit.

– Exact. Magnificenţă. Măreţie. Poate că asta e ceea ce am simţit în tine.

M-a scrutat cu insistenţă şi am simţit că lucirea albastră a ochilor săi era mai pătrunzătoare decât ochii înşişi. Am încercat să scap de privirea lui cercetătoare.

M-am uitat într-o parte.

– Nu sunt singurul căruia i se întâmplă, domnule. În cele Şase Ducate sunt mulţi oameni care-au văzut dragonii în zbor. Şi unii i-au văzut mai bine decât mine, fiindcă eu trăiam atunci departe de Buckkeep, la ferma tatălui meu. Cultivam ovăz acolo. Cultivam

ovăz și creșteam porci. Alții vă pot spune povești mai interesante decât ale mele. Totuși, chiar și o singură privire aruncată dragonilor era de-ajuns, domnul meu, ca să înflăcăreze sufletul unui om.

A schițat un gest ușor disprețuitor.

– Nu mă îndoiesc. Dar eu vorbeam despre altceva. Despre dragoni adevărați. Dragoni care respiră, care mănâncă și cresc și se înmulțesc ca orice altă făptură. Ai visat vreodată un astfel de dragon? Unul pe nume Tintaglia?

Am clătinat din cap.

– Eu, domnule, nu visez prea mult.

Aici am amuțit și am lăsat tăcerea să se prelungească destul ca să devină oarecum stânjenitoare. Pe urmă am întrebat, după o nouă plecăciune:

– Dar cum îți pot fi de folos, domnul meu?

A rămas cu privirea pierdută în gol, pe lângă mine, un timp atât de îndelungat, încât am crezut că uitase de prezența mea. M-am gândit să-l las pur și simplu acolo și să plec tiptil, numai că mi se părea că simt ceva în aer. S-ar putea spune că magia zumzăie? Nu, n-am găsit cel mai potrivit cuvânt, dar există un freamăt asemănător, lipsit de cuvinte, pe care nu-l simți cu trupul, ci cu acea parte a ființei omenești care face vraja sau o primește. Harul șoptește și Meșteșugul cântă. Iar ceea ce se petrecea acolo semăna cu amândouă, dar era cu totul altceva. Îmi aluneca de-a lungul fiecărui nerv și-mi zbârlea părul de pe ceafă. Ochii tânărului s-au întors brusc către mine.

– Ea spune că minți, m-a învinovățit.

– Domnul meu!

Mă simțeam atât de ofensat cât îmi stătea în putere când eram cuprins de spaimă. Ceva mă căuta pe bâjbâite, cu furie. Mi se părea că prin tot trupul îmi treceau gheare fantomatice. Un soi de instinct m-a prevenit să-mi las zidurile Meșteșugului exact așa cum erau, fiindcă orice străduință de a le întări n-ar fi reușit decât să mă facă vizibil pentru ea. Căci creatura care încerca să mă prindă era, inconfundabil, de parte femeiască. Am tras aer în piept. Mi-am reamintit că nu sunt decât un servitor. Însă nu

începea îndoială că orice servitor din Buckkeep s-ar fi simțit jignit de astfel de cuvinte rostite de un străin. Mi-am îndreptat ușor spatele.

– Vinurile din pivnița reginei noastre sunt excelente, domnul meu, după cum se știe pe tot cuprinsul celor Șase Ducate. Poate ți-au copleșit simțurile. Se știe și că străinilor li se întâmplă des. Poate-ar fi bine să te retragi o vreme în odaia Domniei Tale.

– Trebuie să ne ajuți. Trebuie să-i faci pe ei să ne-ajute.

Nu părea să fi auzit cuvintele mele. Iar în ale lui se simțea disperarea.

– I se frânge sufletul din pricina asta. Se străduiește zi de zi să-i hrănească, dar nu e decât una. Nu poate hrăni atât de mulți, iar ei nu pot vâna singuri. E istovită, a început să slăbească. E deznădăjduită, se teme că nu vor crește niciodată destul de mari și de puternici. N-o osândi să fie ultima din neamul ei. Dacă acești dragoni ai voștri, din Cele Șase Ducate, sunt, cât de cât, dragoni adevărați, atunci îi vor veni în ajutor. Oricum, ai putea măcar să-ți convingi regina că trebuie să se alieze cu noi. Să pună capăt amenințării chalcedene. Tintaglia nu-și încalcă făgăduielile; le ține corăbii departe de Râul Sălbatic, dar nu poate face nimic mai mult. Nu cutează să se îndepărteze mai mult ca să ne apere, fiindcă atunci micii dragoni ar muri. Te implor, domnul meu! Dacă ai inimă, vorbește-i reginei tale! Nu lăsa dragonii să dispară din lumea asta pentru că oamenii nu sunt în stare să-și întrerupă certurile înverșunate pentru un timp destul de îndelungat ca să-i ajute.

A înaintat cu un pas și a încercat să mă prindă de mână. M-am grăbit să mă feresc.

– Domnul meu, mă tem că ai băut prea mult. Mă iei drept un om cu influență. Nu sunt. Aici, în castelul Buckkeep, nu sunt nimic mai mult decât o slugă. Iar acum am de făcut ceea ce mi-a cerut stăpânul meu. Să ai o seară bună, domnul meu. O seară bună.

Țintuit de privirile lui, am părăsit încăperea cu mare iuțeală, mergând de-a-ndăratelea și făcând plecăciuni și înclinându-mi

într-una fruntea, ca o păpuşă trasă de sfori. Odată ce m-am văzut în sala mare, i-am întors spatele şi m-am îndepărtat repede, cu paşi mari. Ştiam că venise în cadrul uşii, de unde se uita după mine, fiindcă îi simţeam în ceafă privirea albastră. M-am bucurat când am trecut de un colţ şi am intrat în aripa bucătăriilor, şi am fost cu atât mai bucuros când am închis o uşă între el şi mine.

Afară ningea, fulgi albi imenşi pluteau, căzând pe pământ odată cu noaptea. Am părăsit castelul, salutând străjile de la poartă cu o înclinare abia vizibilă a capului, şi mi-am început lungul drum către oraş. Nu mă duceam într-un loc anume, tot ce-mi doream era să mă îndepărtez de castel. Înaintam în vreme ce întunericul şi ninsoarea se îndeseau. Prin gând mi se perindau atât de multe! Tatuajele Ellianiei şi ceea ce ar fi putut însemna, bufonul şi Jek şi ceea ce credea ea despre mine din pricina unor vorbe de-ale lui, dragoni şi băietani cu solzi şi ce anume aveau să le spună Chade şi Kettricken emisarilor din Bingtown şi Străinilor. Însă, pe măsură ce mă apropiam de oraş, în minte îmi revenea tot mai des Hap. Cu băiatul pe care-l consideram fiul meu dădeam greş. Indiferent cât de grav ar fi fost, nu puteam lăsa nimic din tot ce se petrecea în castel să mă facă să uit de el. Încercam să mă gândesc cum l-aş fi putut întoarce de pe calea pe care pornise, cum l-aş fi putut aduce înapoi, făcându-l să-şi vadă de ucenicie cu drag şi cu degete dornice de muncă, să nu se mai vadă cu Svanja atâta timp cât nu-i putea cere mâna în mod onorabil, să se mute în casa meşterului său..., să ducă o viaţă bine orânduită, condusă de legi care-l putea ţine mereu în siguranţă, fără să-i ofere însă vreodată glorie şi fericire.

Mi-am alungat această ultimă idee trădătoare. Dar mă înfuriase şi mi-am întors furia împotriva băiatului. Ar fi trebuit să fac aşa cum mă sfătuise Jinna. Să pun picioru-n prag, să-l pedepsesc fiindcă nu mă asculta. Să-l las fără bani şi fără niciun ajutor până când se arăta dispus să-mi facă pe plac. Să nu-l mai las să stea la ea, să-i spun că trebuia să locuiască împreună cu meşterul al cărui ucenic era sau să se descurce sigur. Să-l oblig să mi se supună. M-am încruntat la mine însumi. Oh, da, la vârsta lui mie exact aşa ceva mi-ar fi trebuit ca să meargă totul ca pe roate! Totuşi, nu

mai puteam sta cu mâinile-n sân. Trebuia să-l fac cumva să gândească rațional.

Gândurile mi s-au spulberat când am auzit tropotul copitelor unui cal în urma mea. Mi-am adus aminte în aceeași clipă de primejdia despre care-mi vorbise Laurel. M-am tras într-o parte când calul și călărețul au ajuns în dreptul meu și mi-am pus ușor palma pe mânerul cuțitului. Mă așteptam să-și vadă de drum fără nicio vorbă. Și abia când calul, strunit, s-a oprit locului, am recunoscut-o în șa pe Starling. În prima clipă s-a mulțumit să se uite în jos, la mine. Pe urmă a zâmbit.

– Urcă în spatele meu, Fitz. Te duc până-n oraș, în Buckkeep.

Inima e dornică să se îndrepte către oricine îi oferă alinare. Știam asta, așa că am ținut-o pe a mea în frâu.

– Mulțumesc, dar nu. Drumul ăsta e înșelător pe întuneric. Ar fi periculos pentru cal.

– Atunci o să-l duc de căpăstru și-o să merg pe jos, alături de tine. N-am mai stat de mult de vorbă și-n seara asta mi-ar prinde bine o ureche prietenoasă.

– Eu aș prefera să fiu singur în seara asta, Starling.

A păstrat o vreme tăcerea. Calul s-a foit, agitat, și ea l-a strunit mai tare decât trebuia. Iar când a vorbit, nu și-a ascuns iritarea.

– În seara asta? De ce zici „în seara asta", când ceea ce gândești de fapt e: „Prefer întotdeauna să fiu mai degrabă singur decât cu tine?" De ce născocești scuze? De ce nu-mi spui pur și simplu că nu m-ai iertat și că n-o să mă ierți niciodată?

Era adevărat. N-o iertasem. Dar ar fi fost o prostie să i-o spun.

– N-am putea s-o lăsăm baltă? Nu mai contează, am zis, și era un alt adevăr.

A pufnit.

– Aha. Înțeleg. Nu mai contează. *Eu* nu mai contez. Am făcut o singură greșeală, nu ți-am spus un singur lucru, care, de fapt, nu te privea câtuși de puțin, iar tu te-ai hotărât nu doar să nu mă ierți niciodată, ci și să nu-mi mai vorbești niciodată.

Furia îi creștea cu o iuțeală uimitoare. Stăteam nemișcat, privind-o în timp ce se înverșuna astfel. În lumina slabă, fața i se

contura neclară. Părea mai bătrână și mai obosită decât o mai văzusem vreodată. Și mai mânioasă. Împietrit, o lăsam să se dezlănțuie asupra mea.

– Și m-am întrebat de ce. De ce se descotorosește „Tom Badgerlock" de mine cu atâta ușurință? Fiindcă probabil pentru tine n-am contat niciodată, decât într-o singură privință. Te interesa numai un mic serviciu pe care ți-l ofeream într-un mod atât de convenabil, venind să bat la ușa ta, fiindcă-mi închipuiam că între noi există prietenie, afecțiune și, da, poate chiar dragoste. Dar tu ai hotărât că nu mai dorești așa ceva de la mine și m-ai aruncat cu totul. Ai redus ceea ce ne lega la atâta lucru și te-ai lepădat de el lepădându-te și de mine. Și de ce? Mărturisesc că m-am gândit la asta mai mult decât s-ar fi cuvenit. Și cred c-am găsit răspunsul. Ai dat de un alt loc unde-ți poți satisface poftele? Noul tău stăpân te-a inițiat în tainele desfătărilor jamailliene? Sau eu m-am înșelat în toți acești ani? Poate că bufonul ți-a fost un bărbat pe cinste și-acum te-ai întors pur și simplu la ceea ce ți-a plăcut întotdeauna cel mai mult. Starling a smucit din nou de frâul calului. Mă dezgușți, Fitz, și faci de rușine numele Farseer. Mă bucur că ai renunțat la mine. Acum, când știu ce ești, aș vrea să nu mă fi culcat niciodată cu tine. A cui era fața pe care-o vedeai de fiecare dată când închideai ochii?

– A lui Molly, cățea proastă. Întotdeauna a lui Molly.

Nu era adevărat. N-o înșelasem astfel și nu mă amăgisem astfel pe mine însumi. Dar era cel mai dureros răspuns cu care mă puteam gândi s-o insult. Deși poate că n-o merita. Și mi-a fost rușine fiindcă m-am folosit de numele lui Molly pentru așa ceva. Dar furia care mă mistuia în seara aceea își găsise în sfârșit o țintă.

Starling a răsuflat de mai multe ori adânc, de parcă aș fi azvârlit-o în apă rece. Pe urmă a râs zgomotos.

– Și nu mă îndoiesc că-i murmuri numele în pernă și când te călărește Lordul tău Auriu. Oh, da, îmi pot imagina cum arăți. Ești jalnic, Fitz. Jalnic.

Nu mi-a oferit șansa să ripostez, i-a dat cu cruzime pinteni calului și a plecat în galop, pierzându-se în întuneric și în

ninsoare. Într-o clipă de mânie sălbatică, am sperat că animalul avea să se împiedice, iar ea avea să-și frângă gâtul.

Pe urmă, exact când aveam cea mai mare nevoie de ea, furia aia m-a părăsit. M-a lăsat îngrețoșat, trist și plin de regrete, singur pe drum, în noapte. De ce-mi făcuse bufonul așa ceva? De ce? Mi-am continuat calea spre oraș târșindu-mi picioarele.

Însă nu m-am dus la *Porcul Pârlit*. Știam că n-aveam să-i găsesc acolo nici pe Hap, nici pe Svanja. Am intrat în schimb la *Câinele și Fluierul*, o tavernă veche, unde mergeam pe vremuri cu Molly. M-am așezat într-un colț, am privit mușterii intrând și ieșind și am băut două stacane de bere. Era bună, mult mai bună decât cea pe care-mi permisesem s-o cumpăr când stătusem ultima oară acolo împreună cu Molly. Am băut și m-am gândit la ea. Cel puțin ea mă iubise cu adevărat. Însă alinarea pe care mi-o aduceau amintirile s-a risipit cu iuțeală. M-am străduit să-mi aduc aminte cum era să ai cincisprezece ani, să fii îndrăgostit și teribil de sigur că dragostea te făcea înțelept și-ți modela soarta. Țineam totul minte foarte bine și gândurile au prins să mi se învârtească în jurul situației în care ajunsese Hap. M-am întrebat dacă, odată ce mă culcasem cu Molly, ar mai fi putut cineva să-mi scoată din cap ideea că aveam dreptul s-o fac și că, făcând-o, îmi împlineam destinul. Mă îndoiam. O stacană mai târziu, am ajuns la concluzia că ar fi fost cel mai bine să nu-i dau lui Hap ocazia s-o cunoască pe Svanja. Și Jinna mă prevenise în privința asta, dar eu n-o luasem în seamă. Întocmai ca pe vremuri, când Burrich și Patience mă preveniseră că nu era bine să am o legătură cu Molly. Avuseseră dreptate. Ar fi trebuit s-o recunosc cu mult timp în urmă. Dacă ar fi fost cu putință, le-aș fi mărturisit asta pe loc.

Iar înțelepciunea adunată din trei stacane de bere după o noapte nedormită și o zi lungă, bogată în vești neliniștitoare, m-a convins că, în continuare, cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să merg la Jinna și să-i spun că ea avusese dreptate. Asta ar fi îmbunătățit cumva totul. Nu-mi era deloc clar de ce, dar nu m-am descurajat pentru atâta lucru. Am pornit-o către ușa ei prin liniștea nopții.

Ninsoarea încetase. Zăpada se așternuse peste oraș ca o pătură de un alb curat, moale în cea mai mare parte. Împodobea streșinile, astupa hârtoapele, ascundea toate păcatele. Îmi scârțâia sub cizme în timp ce străbăteam străzile tăcute. Când am ajuns la ușa Jinnei aproape că-mi venisem în fire, dar am ciocănit totuși. Poate că aveam într-adevăr mare nevoie de prezența unui prieten, a oricărui soi de prieten.

Am auzit o bufnitură când i-a sărit pisica din poală, apoi pașii ei. A întredeschis jumătatea de sus a ușii ca să se uite afară.

– Cine-i acolo?

– Eu. Tom Badgerlock.

A închis partea de sus a ușii. Mi s-a părut c-a trecut foarte mult timp până când a descuiat și a deschis ușa în întregime.

– Intră, a spus, dar vocea i-a sunat ca și cum nu s-ar fi sinchisit dacă intram sau nu.

Am rămas afară, în zăpadă.

– Nu e nevoie să intru. Am venit doar ca să-ți spun că ai avut dreptate.

S-a uitat la mine cu atenție.

– Iar tu ai avut timp să te îmbeți. Intră, Tom Badgerlock. Nu vreau să-mi pătrundă frigul nopții în casă.

Așa că am intrat. Fennel se instalase deja pe locul cald de pe scaunul ei, dar s-a săltat ca să mă privească dezaprobator.

Peșteț

N-am adus pește. Scuze.

Scuze nu e un pește. La ce e bun „scuze"?

S-a încovrigat din nou, ascunzându-și fața sub coadă.

I-am dat dreptate.

– Scuzele nu înseamnă mare lucru, dar sunt tot ce pot să ofer.

Jinna m-a privit posomorâtă.

– Ei, înseamnă cu mult mai mult decât mi-ai oferit în ultima vreme.

Stăteam în picioare, cu zăpada de pe cizme topindu-mi-se pe podea. Focul ardea trosnind.

– Ai avut dreptate în privința lui Hap. Ar fi trebuit să pun picioru-n prag cu mult mai devreme și n-am făcut-o. Ar fi trebuit să te-ascult.

– Nu vrei să te-așezi puțin? m-a întrebat ea, o clipă mai târziu. Nu cred c-ar trebui să încerci să te întorci la castel chiar acum.

– Nu cred că-s chiar atât de beat! am zis în zeflemea.

– Eu nu cred că ești destul de treaz ca să știi cât ești de beat, a ripostat ea. Și, în timp ce mă străduiam să pricep ce voia să spună, a adăugat: Scoate-ți haina și stai jos.

A luat de pe scaun împletitura la care lucra și de pe altul motanul și ne-am așezat amândoi.

Pentru o scurtă vreme, ne-am mulțumit să privim focul. Pe urmă a vorbit ea.

– Ar trebui să știi un anumit lucru despre tatăl Svanjei.

I-am întâlnit privirea fără s-o fi vrut.

– Seamănă mult cu tine, a continuat cu voce înceată. Are nevoie de ceva timp ca să se înfurie. În clipa asta se simte doar îndurerat de purtarea fiicei lui. Însă, când va deveni subiect de bârfă în oraș, se vor găsi unii care să-l întărâte. Durerea se va preschimba în rușine și, nu mult după aceea, în mânie. Dar nu și-o va revărsa asupra fetei. O să vină după Hap, vinovat în ochii lui fiindcă și-a amăgit și i-a sedus fiica. Atunci va fi tot atât de îndreptățit s-o facă pe cât va fi de furios. Și e puternic ca un taur.

Am păstrat tăcerea, iar ea a adăugat:

– I-am spus toate astea lui Hap.

Fennel s-a apropiat de ea și i-a sărit în poală lin ca o boare, împingându-i împletitura la o parte. L-a mângâiat absentă.

– Și Hap ce-a spus?

A mormăit scârbită.

– Că nu se teme. I-am explicat că n-are nicio legătură cu teama. Și că uneori prostia și lipsa oricărei temeri sunt două crengi din același tufiș.

– Iar el n-a mai putut de bucurie, firește.

– A plecat. De-atunci nu l-am mai văzut.

Am oftat. Începeam să mă încălzesc.

– Când a fost asta?

M-a privit clătinând din cap.

– N-are rost să te duci după el. S-a întâmplat cu mai multe ore în urmă, înainte de apusul soarelui.

– Oricum n-aș ști unde să-l caut, am recunoscut. Nu l-am găsit nici azi-noapte și unde-au fost amândoi atunci sunt probabil și acum.

– Probabil, a încuviințat ea, cu voce joasă. Ei, cel puțin azi-noapte nu i-a găsit nici Rory Hartshorn. Așa că pesemne sunt în siguranță.

– De ce nu-și poate ține fata acasă noaptea? Dacă n-ar fi lăsat-o să iasă, n-ar fi avut nimeni necazuri.

S-a uitat la mine îngustându-și ochii.

– N-ar fi avut nimeni necazuri nici dacă tu nu ți-ai fi lăsat fiul să iasă noaptea, Tom Badgerlock.

– Știu, știu, am spus resemnat. Am tăcut puțin înainte de a adăuga: Tu chiar n-ar fi trebuit să te lovești de povestea asta.

Câteva clipe mai târziu, restul aceluiași gând a reușit să le dea pe altele la o parte.

– Când o să se hotărască să-l caute pe Hap, tatăl Svanjei o să vină mai întâi aici. M-am încruntat până mi s-au împreunat sprâncenele. N-am vrut nicidecum să-ți aduc beleaua asta la ușă, Jinna. N-am vrut decât o prietenie. Și acum s-a dat totul peste cap, și numai din vina mea.

Chibzuind astfel, am ajuns la o concluzie.

– Cred c-ar fi cel mai bine să mă duc la Rory Hartshorn.

– Nu-ți pune cenușă-n cap, Tom Badgerlock, a zis ea dezgustată. Ce-o să-i spui omului? De ce trebuie să crezi că ești singurul vinovat pentru tot ce nu merge bine în lume? Din câte-mi aduc aminte, l-am întâlnit pe Hap și m-am împrietenit cu el înainte de a te cunoaște pe tine. Iar Svanja e sămânță de belea care-și caută loc de încolțit încă de când a venit familia ei în Buckkeep, dacă nu și de mai înainte. Și are doi părinți. Iar în toată povestea asta nici Hap nu e un ageamiu inocent. El se zbenguiește cu fiica lui Hartshorn, nu tu. Așa că nu te mai văicări că ai dat totul peste cap; mai bine explică-i lui Hap că e răspunzător pentru faptele lui.

S-a aşezat mai bine pe scaun. Şi a adăugat, ca pentru sine:

– Ai făcut tu însuţi destule boacăne pe care trebuie să le dregi, nu e nevoie să te consideri vinovat şi pentru ale tuturor celorlalţi.

M-am holbat la ea uluit.

– E simplu, m-a lămurit cu voce înceată. Hap trebuie să simtă urmările faptelor sale. Atâta timp cât susţii că vina e numai a ta, fiindcă nu eşti un tată bun, el nu e nevoit să recunoască nicidecum că e vinovat într-o foarte mare măsură. Firește că încă nu-şi dă seama că are necazuri, dar imediat ce-o să priceapă cum stau lucrurile o să dea fuga la tine, să vadă dacă nu-i poţi îndrepta greşelile. Şi tu o să încerci, pentru că te crezi vinovat.

Stăteam ca împietrit, sorbindu-i cuvintele şi străduindu-mă să le înţeleg.

– Şi ce-ar trebui să fac? am întrebat într-un târziu.

A râs a neajutorare.

– Nu ştiu, Tom Badgerlock. Dar cu siguranţă nu trebuie să-i spui lui Hap că tu eşti singurul vinovat. Jinna a luat motanul şi l-a pus pe podea. Şi ştiu ce trebuie să fac eu.

S-a dus în dormitorul ei. Şi s-a întors peste numai câteva clipe cu o pungă. Mi-a întins-o. Fiindcă n-am schiţat nici cel mai mic gest, mi-a legănat-o în faţa nasului.

– Ia-o. Sunt banii pe care nu i-am cheltuit pentru Hap. Ţi-i dau înapoi. Diseară, când o să se întoarcă, o să-i spun că nu mai poate sta în casa mea, fiindcă nu vreau să-mi aducă necazuri la uşă. A râs zgomotos când a văzut cum mă uitam la ea. E o urmare a faptelor, Tom. Hap trebuie s-o simtă pe pielea lui. Iar când o să vină plângând la tine, cred că va trebui să-l laşi să se descurce singur.

M-am gândit la ultima mea discuţie cu Hap.

– Nu cred c-o să vină plângând la mine, am zis posomorât.

Mi-a răspuns pe ton muşcător.

– Cu atât mai bine. Să iasă singur din încurcătură. E obişnuit să doarmă sub un acoperiş. O să-şi dea repede seama că e cel mai bine să-şi găsească locul în dormitorul ucenicilor. Şi cred c-ar fi

înțelept din partea ta să-l lași pe el să-i ceară meșterului Gindast să-l primească.

Fennel i se reinstalase în poală. Jinna și-a ridicat împletitura deasupra lui; a tras de fir, și l-am privit trecând printre ghearele motanului, care-și pusese lenevos lăbuța peste el.

Am strâns din ochi când m-am gândit în cât de mare măsură trebuia să-și lase Hap mândria deoparte. O clipă mai târziu, am avut o senzație stranie de ușurare. Putea s-o facă el însuși. Nu era nevoie să mă umilesc eu în numele lui. Cred că Jinna mi-a citit toate astea pe față.

– Nu trebuie să rezolvi tu singur toate problemele din lume, Badgerlock. Lasă-le altora partea lor.

M-am gândit la asta o vreme.

– Ești o prietenă adevărată, Jinna, am spus pe urmă cu recunoștință.

M-a privit pieziș.

– Aha. Tocmai ai priceput, nu?

Tonul ei m-a făcut să tresar, dar am încuviințat cu o înclinare a capului.

– Îmi ești cu adevărat prietenă. Dar încă mai ești supărată din pricina purtării mele.

A dat din cap, ca pentru sine.

– Iar unele probleme sunt ale tale, Tom Badgerlock. În întregime.

A rămas cu ochii la mine așteptând.

Am tras aer în adâncul pieptului și mi-am făcut curaj. M-am mângâiat cu gândul că aveam să mint cât mai puțin posibil. Nu era cine știe ce alinare.

– Femeia de la *Porcul Pârlit*, din noaptea aia. Ei bine, nu suntem... nu suntem decât prieteni, asta e. Nu mă culc cu ea.

Cuvintele mi s-au desprins de pe buze sunând stângaci, ca un vas scăpat din mâini, și au rămas între noi, ca tot atâtea cioburi ascuțite.

A urmat o tăcere îndelungată. Jinna s-a uitat la mine, apoi la foc, apoi din nou la mine. Furia și mâhnirea îi mai licăreau mărunt

în privire, dar, în același timp, colțurile gurii i s-au înălțat într-un zâmbet firav.

– Înțeleg. Ei, cred că e bine de știut. Și acum ai *două* prietene cu care nu te culci.

Mesajul nu lăsa nicio umbră de îndoială. O asemenea alinare n-avea să-mi fie oferită în seara aceea, și poate nici altădată. N-avea să mă prefac că nu sunt dezamăgit. Dar era totodată o ușurare. Dacă mi s-ar fi oferit, ar fi trebuit să refuz. Și mai refuzasem o femeie în aceeași zi, simțind urmările din plin. Am ascultat cuvintele Jinnei dând încet din cap.

– Apa din ibric e fierbinte, mi-a atras ea atenția. Dacă vrei să rămâi, ai putea face un ceai pentru noi doi.

Asta nu era iertare. Era o șansă de a redeveni prieteni. Am acceptat-o cu încântare. M-am ridicat să iau ceainicul și cănile.

Capitolul XIII

PROVOCĂRI

Iată de ce reguli trebuie să țină cont cei care întocmesc hărți. Harta unui loc de pe uscat trebuie făcută din pielea unui animal care-și duce traiul pe uscat și pe ea trebuie să apară o cât mai mică parte a mării. Harta mării nu se poate desena decât pe pielea unei creaturi din apele sale și, cu toate că pe ea trebuie trasat uscatul, e păcat să fie descris pe o hartă dedicată mării. Făcând altminteri, i se aduce o ofensă zeului care a făurit lumea așa cum este ea.

Insulele noastre sunt așa cum le-a zămislit zeul. Astfel a scris el pe mări cu mult timp în urmă. Sunt runele lui, de aceea, când sunt trecute pe harta mării întinse, trebuie desenate cu sângele unei creaturi de pe uscat. Iar când marchezi un port bun, un loc unde abundă peștele, bancurile de nisip ascunse vederii sau orice altceva care îi aparține mării, semnele trebuie făcute cu sângele unei făpturi a mării. Pentru că așa a făcut zeul lumea, și cine e omul ca să încerce s-o deseneze altcumva?

Insulele noastre sunt runele zeului. Nu le pricepem pe toate, pentru că nu suntem decât niște oameni și nu se cuvine să cunoaștem nici toate runele pe care le poate scrie zeul nostru, nici ce-a scris cu ele pe întinderea mării. Acoperă o parte de insule cu gheață,

ascunzându-le de ochii noștri, și respectăm asta. Desenăm așadar gheața, și trebuie s-o facem nu cu sângele unei creaturi care trăiește pe întinderea ei, dar nici cu al uneia care poate să zboare. Pentru așa ceva e bun și sângele unei foci, însă al unui urs alb e cel mai bun.

Dacă vrea cineva să înfățișeze fața cerului, atunci e vremea să folosească drept cerneală sângele unei păsări și să deseneze ușor, pe o piele de pescăruș.

Toate acestea sunt legi din vremuri foarte vechi. Orice femeie care are o mamă bună le știe deja. Le scriu aici numai și numai fiindcă fiii fiilor noștri și vlăstarele lor sunt din ce în ce mai înceți la minte și nu cunosc voința zeului lor. Vor abate năpasta asupra noastră, a tuturor, dacă nu le aducem aminte că am fost învățați ce trebuie să facem și că am auzit legile rostite chiar de buzele zeului nostru.

Întocmirea hărților – manuscris din Insulele Străine, tradus de CHADE FALLSTAR

Mă simțeam ușurat fiindcă mă împăcam din nou bine cu Jinna. În noaptea aceea n-am ajuns deloc în patul ei și nici măcar n-am sărutat-o la plecare. Trupul meu protesta, dar îmi scăpasem mintea de o povară. Am plecat hotărât să tratez prietenia noastră peticită cu delicatețe și s-o păstrez în limite cărora le puteam face față. Cred că, dincolo de asta, Jinna îmi simțea o lipsă a încrederii, dar fusesem întotdeauna bănuitor. Sau cel puțin Chade mi-o spusese de foarte multe ori.

Următoarele trei zile m-au pus din greu la încercare. Nimic altceva din viața mea nu s-a limpezit. De la Hap n-am primit nicio veste. Mă gândeam cu groază că băiatul meu dormea probabil pe undeva, prin zăpadă, cu toate că îmi spuneam, dezgustat de mine însumi, că era destul de deștept ca să nu se întâmple așa ceva. Regina și Chade se întâlneau în fiecare zi cu conducătorii celor Șase Ducate, cufundându-se în discuții despre propunerea de alianță a Bingtownului. Nu mă chemau să-mi împărtășească

gândurile lor. Trimişii negustorilor erau cât se putea de vizibili în castel şi curtau cu insistenţă fiecare duce şi ducesă în parte, cu daruri şi atenţii de tot soiul. Dinspre partea noastră, banchetele şi toate distracţiile se desfăşurau încercându-se pe de-o parte alinarea sentimentelor ciufulite ale Străinilor şi, pe de alta, tratându-i cu graţie pe oaspeţii din Bingtown. Spre surprinderea mea, Arkon Bloodblade şi negustorii lui din Insulele Străine păreau fascinaţi de oamenii din Bingtown şi discutau cu ei pe faţă despre o înmulţire a schimburilor de mărfuri, bazată pe logodna Prinţului Dutiful cu Narcesca lor. Însă Elliania şi Peottre Blackwater lipseau foarte des de la festivităţi. În puţinele rânduri când îşi făcea apariţia, Narcesca era sobră şi tăcută.

Atât ea, cât şi Peottre se fereau, în toate felurile posibile, să-i întâlnească pe emisarii din Bingtown. Elliania era evident dezgustată de băiatul cu solzi, Selden Vestrit, trimisul Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. La un moment dat, am zărit-o trăgându-se înapoi, scârbită, când a trecut pe lângă ea. Dar n-am fost sigur că o făcuse din proprie voinţă, fiindcă pe urmă a văzut-o stând foarte ţeapănă pe scaunul ei, în timp ce fruntea i se broboneа de sudoare. La scurt timp după aceea, în timpul unei piese de teatru de păpuşi, Narcesca şi Peottre s-au scuzat şi au plecat sub pretextul că ea era obosită, iar el trebuia să supravegheze strângerea bagajelor. Era o reamintire aproape nemascată a inevitabilei plecări a grupului din Insulele Străine. Negustorii din Bingtown şi propunerea lor n-ar fi avut cum să apară într-un moment mai nepotrivit pentru noi.

– Cu numai o săptămână mai târziu, n-ar mai fi fost aici la sosirea soliei din Bingtown; şi da, nu mă îndoiesc că am fi putut îndrepta mica poticneală a lui Dutiful în privinţa Ellianiei, şi ea, şi ai ei ar fi plecat fericiţi. Acum se pare că adăugăm refuzul de a întrerupe negocierile cu Bingtownul peste afrontul adus de prinţ Narcescăi. Şi totul ajunge sub semnul întrebării.

Aşa a sunat părerea lui Chade, exprimată fără ocolişuri într-o seară, când beam împreună un pahar cu vin. Era întors pe dos din mai multe motive. Starling încercase să-i dea un bilet pentru

mine. O făcuse fără martori, dar se dovedise de o indiscreţie fără margini, arătând că legătura dintre noi doi îi era cunoscută. Iar vina era, cumva, a mea.

– Atunci spune-i măcar că-mi pare rău, îi ceruse ea lui Chade după ce o refuzase. Mă certasem cu bărbatul meu şi aveam nevoie de alinarea pe care mi-o putea oferi prietenia lui. Băusem în castel înainte de a pleca să mă îmbăt de-a binelea în oraş. Ştiu că n-ar fi trebuit să zic tot ce-am zis.

Când încă îl mai priveam cu gura căscată, bătrânul m-a întrebat, cu delicateţe, dacă eu şi Starling aveam „un aranjament" şi, când i-am răspuns, furios, că asta nu ne privea decât pe mine şi pe ea, dar oricum n-aveam, m-a surprins spunând că numai un prost provoacă un menestrel cu bună ştiinţă, înfuriindu-l.

– N-am provocat-o, n-am avut de gând s-o înfurii. Totul e din cauză că n-am vrut s-o mai primesc în patul meu după ce-am aflat că e măritată. Cred că am dreptul să hotărăsc cu cine mă culc. Nu?

Îmi închipuiam că o asemenea revelaţie o să-l şocheze. Speram mai ales să se simtă jenat şi să se hotărască să nu-şi mai bage nasul în treburile mele. El s-a mulţumit să se plesnească peste frunte.

– Firește. Ei, ar fi trebuit să se-aştepte s-o arunci din aşternutul tău odată ce-ai descoperit că e măritată, dar... Fitz, înţelegi ce înseamnă asta pentru ea? Gândeşte-te bine.

Probabil că, dacă nu mi-aş fi dat seama că era foarte hotărât să mă înveţe ceva, m-aş fi simţit jignit. Căpătase un aer deosebit de familiar, aşa că nu-i puteam lua întrebarea decât drept o încercare de începere a unei lecţii. Îmi vorbise adesea astfel pe vremea când se străduia să mă înveţe cum pot descoperi toate motivele care puteau îndemna pe cineva să facă un anumit lucru, în loc să mă mulţumesc cu primele care-mi veneau în minte.

– Se simte umilită fiindcă a scăzut în ochii mei când am aflat că venea în patul meu deşi era măritată?

– Nu. Gândeşte-te bine, băiete. Chiar a scăzut în ochii tăi din pricina asta?

Am clătinat din cap fără tragere de inimă.

– M-am simțit ca un prost, atât și nimic mai mult. Chade, într-un fel, n-am fost nici măcar surprins. Starling și-a îngăduit întotdeauna astfel de lucruri. Am știut-o de când am întâlnit-o prima oară. Nu mă așteptam să-și schimbe purtările de menestrel. Pur și simplu n-am vrut să fiu părtaș la așa ceva.

A oftat.

– Fitz, Fitz. Ești cel mai adesea orbit fiindcă nu-ți poți imagina că alții te văd altfel decât te vezi tu însuți. Ce ești, cine ești pentru Starling?

Am ridicat dintr-un umăr.

– Fitz. Bastardul. Un om pe care-l cunoaște de cincisprezece ani.

Pe față i-a jucat un zâmbet foarte firav. Mi-a vorbit încet, cu blândețe.

– Nu. Ești FitzChivalry Farseer. Prințul nerecunoscut. Înainte de-a te întâlni a scris un cântec despre tine. De ce? Pentru că i-ai înflăcărat imaginația. Bastardul Farseer. Dacă te-ar fi recunoscut Chivalry, ai fi avut o șansă să urci pe tron. Respins și ignorat de tatăl tău, ai fost totuși loial, ai fost totuși erou în bătălia de la Turnul de pe Insula Cornului. Ai murit, în dizgrație, în temnițele lui Regal și te-ai ridicat din morți, ca spectru răzbunător, ca să-l chinui pe Regal în zilele Domniei Sale de uzurpator. Starling te-a însoțit în căutarea în care ai pornit ca să-ți salvezi regele și, cu toate că lucrurile n-au mers așa cum ar fi vrut oricare dintre noi, totul s-a încheiat cu un triumf. Iar ea n-a fost doar o martoră a faptelor, a luat parte la cele petrecute.

– Când o spui așa, povestea pare minunată, fără nimic din toată mizeria, toată suferința, tot ghinionul.

– E o poveste minunată, cu tot cu mizerie, suferință și ghinion. O minunată poveste glorioasă, care ar umple un menestrel de faimă îndeajuns pentru o viață, dacă ar putea s-o cânte vreodată. Numai că Starling n-o poate cânta. Pentru că i s-a interzis. Marea ei aventură și minunatul ei cântec, două taine ferecate. Dar măcar știe că a luat și ea parte, că a făcut parte din viața bastardului de viță regească. A devenit metresa lui, o parte din secretul lui. Cred că se aștepta să revii într-o bună zi la Buckkeep, să fii

din nou în centrul intrigilor şi al unor întâmplări miraculoase. Şi se aştepta să fie ea însăşi şi o parte din ele, să se întoarcă toate capetele către ea, să-ţi împărtăşească gloria, să se scalde în strălucirea ei. Iubita Menestrel a Bastardului cu Har. Dacă nu poate s-o cânte ea însăşi, cel puţin şi-ar fi asigurat un loc în istorisire, presupunând că ar fi spusă vreodată. Şi nu mă îndoiesc că o are deja scrisă undeva, în chip de cântec sau de poem. Se vedea ca parte din povestea ta, atinsă de fantastica ta glorie. Pe urmă, tu i-ai luat toate astea. Nu numai că te-ai îndepărtat de ea, dar te-ai mai şi întors la Buckkeep ca slujitor umil. Nu numai că-ţi închei povestea într-o notă dezamăgitoare, prin asta faci şi din Starling un personaj lipsit de orice importanţă. Ea e menestrel, Fitz. Cum credeai c-o să reacţioneze? Cu eleganţă?

Atunci am văzut brusc totul în altă lumină. Cruzimea ei faţă de Hap, jignirile aduse mie.

– Eu nu mă gândesc la mine însumi astfel, Chade.

– Ştiu, a spus, cu mai multă blândeţe. Însă acum înţelegi tot ce şi-a putut imagina ea? Şi că i-ai spulberat toate visurile?

Am dat din cap cu încetineală.

– Dar nu pot face nimic ca s-o ajut. Nu-mi iau în pat o femeie măritată. Şi nu mă pot întoarce aici ca FitzChivalry Farseer. Mi-aş vârî singur capul în ştreang.

– E adevărat, într-o foarte mare măsură. Sunt de acord că nu te poţi face din nou cunoscut ca FitzChivalry. Cât despre cealaltă parte... eh. Dă-mi voie să-ţi amintesc că Starling ştie foarte multe. De aceea suntem cu toţii vulnerabili, la mâna ei. Mă aştept să ai grijă să-i rămânem cu toţii în graţii.

Înainte de-a avea timp să mă gândesc ce să-i răspund, a vrut să ştie de ce amânasem toate lecţiile de Meşteşug ale Prinţului până după plecarea soliei din Bingtown. Dutiful îmi pusese deja întrebarea. I-am spus lui Chade ceea ce îi spusesem şi lui: mă temeam că băiatul cu solzi din Bingtown avea o anumită sensibilitate faţă de Meşteşug şi, până la plecarea negustorilor, aveam să ne limităm lecţiile la traducerea manuscriselor. Prinţul îşi pierdea repede răbdarea când era vorba de studii atât de banale. Iar bănuielile pe

care mi le stârnise negustorul cu văl îi intrigau atât pe el, cât şi pe Chade. Acesta din urmă mă pusese să-i repet de trei ori conversaţia mea cu Selden Vestrit şi o întorsese pe toate părţile. Nici el, nici eu nu izbuteam să-i descoperim miezul. Începeam să învăţ că, uneori, era mai simplu să nu-i oferi lui Chade nicio informaţie, decât să-i dai numai frânturi pe care nu putea să le verifice. Ca şi atunci când îi vorbisem despre tatuajele Narcescăi.

Ştiam că-şi petrecuse el însuşi câteva ore cu ochiul la gaura de observare fără să-i zărească tatuajele. Şi, cum ea nu se plânsese de sănătate, nu-şi putea trimite vindecătorul în odăile ei, să confirme ceea ce văzusem eu. Elliania răspunsese cu câte un refuz usturător la mai multe invitaţii ale prinţului la călărie sau la jocuri, aşa că Dutiful n-avusese cum să-şi dea seama dacă ea era sau nu chinuită de vreo durere. Iar regina nu cutezase să-i trimită prea multe invitaţii insistente, de teamă să nu lase impresia că logodna era dorită de cele Şase Ducate într-o mai mare măsură decât o doreau Insulele Străine. În final, niciunul dintre ei nu avea nimic altceva decât istorisirea mea despre ceea ce descoperisem. Tatuajele ne nedumereau pe toţi, ca şi Henja, camerista Narcescăi.

Femeia aia rămânea pentru noi un mister. Tot ce spusese ea despre o Doamnă era neclar, dacă nu cumva se referea la o rudă mai vârstnică a Ellianiei, care avea autoritate asupra ei. Cercetările noastre discrete nu ne dezvăluiseră nimic. Şi spionii lui Chade dăduseră greş. Henja fusese urmărită de două ori pe drumul către oraşul Buckkeep. Şi de fiecare dată izbutise să se facă nevăzută, prima oară în mulţimea din piaţă, iar a doua oară după ce dăduse pur şi simplu un colţ. N-aveam idee nici cu cine se întâlnea în oraş, nici dacă asta avea vreo importanţă. Misterioasa pedeapsă care înfierbânta tatuajele vorbea despre o magie necunoscută pentru noi. Poate că trebuia să ne bucurăm fiindcă o putere necunoscută o îndemna pe narcesă să facă din logodna cu prinţul o legătură cât mai puternică. Însă pe amândoi ne îngrozea acea cruzime tainică.

– Eşti sigur că Lordul Auriu n-ar putea să arunce o oarecare lumină asupra tuturor acestora? m-a întrebat Chade pe neaşteptate.

Mi-aduc aminte că într-o seară, la cină, le-a spus mai multor meseni că într-o vreme l-a pasionat studiul istoriei şi culturii Insulelor Străine.

Am ridicat din umeri cu elocinţă.

Chade a pufnit.

– Măcar l-ai întrebat?

– Nu, am răspuns scurt. Pe urmă, după ce s-a uitat la mine încruntând din sprâncene, am adăugat: Ţi-am mai spus. S-a vârât în pat şi nu se mai dă jos aproape deloc. Până şi mâncarea îi e adusă acolo. Stă cu draperiile trase, şi la ferestre, şi în jurul patului.

– Dar nu crezi că e bolnav?

– N-a spus că ar fi, dar asta e impresia pe care-o lasă pălăvrăgeala pajului său prin castel. Uneori cred că, măcar pe jumătate, l-a luat pe Char[1] în slujba lui tocmai ca să răspândească zvonurile care îi convin lui. Cred că nu vrea să mai apară în public înainte de a pleca trimişii Bingtownului. A trăit în oraşul lor o vreme şi acolo n-a fost nici bufon, nici Lordul Auriu. Presupun că se teme să nu fie recunoscut şi să dea de bucluc la curte din pricina asta.

– Bun. Cred că e logic să se poarte aşa. Dar nu e deloc convenabil pentru mine. Fitz, n-ai putea pur şi simplu să te duci să vorbeşti cu el? Să vezi dacă şi-a dat cumva seama că acest Selden Vestrit ar stăpâni Meşteşugul?

– El însuşi nu-l stăpâneşte, aşa că nu mi se pare cu putinţă să-i simtă aura în jurul lui Vestrit.

– Dar nu l-ai întrebat, nu-i aşa? a zis Chade, lăsându-şi din mână paharul cu vin.

L-am ridicat pe al meu şi am băut, ca să câştig câteva clipe.

– Nu, am spus, punându-l jos. Nu l-am întrebat.

M-a privit cu atenţie. Pe urmă a spus uluit:

– Voi doi v-aţi certat dintr-un motiv sau altul, nu-i aşa?

– Prefer să nu discut despre asta, am răspuns cu asprime.

---

[1] Prăjit (n. tr.).

– Hmm. Toate vin în momentul cel mai potrivit. Îi amestecăm pe negustorii din Bingtown cu Străinii și, când treaba asta e în toi, tu îi aduci o ofensă menestrelului favorit al reginei, după care vine cearta prostească dintre tine și bufon, și nu mai sunteți niciunul bun de nimic.

S-a lăsat scârbit pe spătarul scaunului, de parcă am fi pus totul la cale cu gândul să-i facem lui greutăți.

– Mă îndoiesc că bufonul ar putea intui cum stau lucrurile, am răspuns.

În ultimele trei zile, nu mă putusem hotărî să-i adresez mai mult de vreo zece cuvinte, dar n-aveam de gând să-i mărturisesc așa ceva lui Chade. Dacă bufonul îmi observase cumva răceala, nu o luase în seamă. Îi poruncise lui Tom Badgerlock să nu lase pe nimeni să-i treacă pragul înainte de a-și veni în fire, și eu chiar asta făceam. Îmi petreceam cât mai puțin timp cu putință în odăile pe care le împărțeam cu el. De câteva ori văzusem, la întoarcere, mici semne că, în absența mea, fusese cineva acolo, și nu era vorba doar de pajul Char, care făcea ordine. Jek venea și pleca în lipsa mea, fiindcă recunoșteam parfumul ei atâtător, care zăbovea mult în aer.

– Ei. S-ar putea să fie cum zici. S-a încruntat la mine. Ei, indiferent despre ce-ar fi vorba, ați face bine să vă peticiți repede ruptura. Când te frământă astfel de lucruri, nu ești mai bun decât o ceapă degerată.

Am tras aer în adâncul pieptului ca să nu-mi ies din fire.

– Nu e singurul lucru pe care l-am avut pe cap zilele astea, am spus scuzându-mă.

– Firește. Toți avem pe cap mult prea multe. Ce-a vrut fiul tău alaltăieri, când a venit la castel? Cu el e totul bine?

– Nu tocmai.

Fusesem de-a dreptul uluit când îmi bătuse la ușă un băiat de la bucătărie ca să-mi spună că acolo, în curte, era un tânăr care mă căuta. Mă grăbisem să cobor și-l găsisem pe Hap așteptându-mă sub cerul liber și părând furios și sfios în același timp. Și nu voise să intre nici măcar în ghereta străjilor, deși îl asigurasem

că nu s-ar fi supărat nimeni. În ultima vreme, se învățaseră toți să mă vadă printre ei. Hap nu voia să-mi răpească mult timp, știa că sunt ocupat, că trebuie să-mi văd de ale mele. Și așa începusem să mă simt vinovat, fiindcă știam că fusesem mereu ocupat în ultima vreme, adesea prea ocupat ca să trec pe la el când ar fi trebuit. Până când își făcuse curaj să-mi spună și că Jinna îl dăduse afară, și de ce-l dăduse, hotărârea mea începuse deja să se clatine.

Se uitase tot timpul peste umărul meu, ca și cum i s-ar fi adresat cerului mohorât.

– Așa că, neavând niciun ban, în ultimele două nopți am dormit pe unde am găsit cât de cât adăpost. Dar nu pot să fac la fel tot restul iernii. Și n-am de ales, nu-mi rămâne decât să mă mut în casa ucenicilor, cu ceilalți. Numai că... mi-e tare greu să-i cer găzduire meșterului Gindast după ce el m-a sfătuit de-atâtea ori să locuiesc acolo și eu am refuzat de fiecare dată.

Asta fusese o noutate pentru mine.

– Te-a sfătuit să te muți acolo? De ce? S-ar părea că economisește niște bani dacă nu trebuie să-ți dea de mâncare la dejun și la cină.

Hap se foise amărât. Răsuflase adânc.

– Mi-o spune ori de câte ori nu-mi fac destul de bine treaba. Spune că, dacă aș dormi bine noaptea și m-aș trezi odată cu ceilalți, dacă aș veni la timp la muncă și m-aș duce la timp la culcare, m-aș descurca mai bine. Își ferise privirea. Și adăugase îmbufnat, dar cu mândrie: Spune că-și dă seama că aș face treabă mai bună, mult mai bună, dacă n-aș fi somnoros dimineața. Eu i-am tot repetat că sunt în stare să-mi fac singur programul. Și mi l-am făcut. Ei, am întârziat o dată sau de două ori, dar, de când am sosit în Buckkeep, am fost acolo în fiecare zi. Pe cuvântul meu.

O spusese ca și cum eu aș fi avut îndoieli în privința asta. Iar eu nu-i spusesem că mă întrebam mereu dacă stătea la lucru cât i-o cerea meșterul.

Șovăisem puțin.

– Și-atunci? De ce ai greutăți? Dacă te-a sfătuit de mai multe ori să te muți acolo, o să fie încântat când o să-i asculți sfatul.

Hap păstrase tăcerea. Şi i se înroşiseră uşor urechile. Eu aşteptasem. În cele din urmă, îşi luase inima-n dinţi.

– Mă întrebam dacă n-ai putea tu să-i spui că ai hotărât c-o să-mi fie mai bine aşa. Ar fi mai simplu. Mai puţin stânjenitor.

I-am vorbit rostind rar cuvintele şi întrebându-mă dacă erau înţelepte.

– Mai puţin stânjenitor decât dacă i-ai da impresia că-i asculţi sfatul fiindcă n-ai încotro? Sau decât a fost când te-a dat Jinna afară fiindcă nu vrea să aibă necazuri din pricina ta?

Se înroşise ca racul şi ştiusem că vorbele mele îşi atinseseră ţinta. Îmi întorsese spatele, gata să plece. Îl prinsesem de umăr şi-l strânsesem mai tare când încercase să se elibereze. Tresărise când îşi dăduse seama că nu putea scăpa din strânsoarea mea. Prin urmare, exerciţiile zilnice de pe terenul de instrucţie îmi fuseseră de folos. Puteam să ţin pe loc un flăcău care se smucea. Mare brânză! Aşteptasem până când nu se mai zvârcolise. Nu încercase să mă lovească, dar nici nu se întorsese cu faţa la mine. Îi vorbisem cu voce înceată, numai pentru urechile lui, nu şi pentru ale celor care căscau gura la mica noastră ceartă.

– Du-te chiar tu la Gindast, fiule. Poţi să-ţi salvezi obrazul faţă de ceilalţi ucenici povestindu-le că tatăl tău ţi-a cerut să te muţi împreună cu ei. Dar, până la urmă, Gindast o să te respecte mai mult dac-o să-i spui că te-ai gândit şi ţi-ai dat seama că e cel mai bine să locuieşti acolo. Şi n-ar trebui să uiţi că Jinna s-a purtat foarte frumos, nu numai cu tine, ci cu noi amândoi, prea frumos ca să poată fi răsplătită cu bani şi mult mai frumos decât merită oricare dintre noi. N-o ocoli fiindcă nu vrea necazuri în casă. Nu trebuie să primească belele în schimbul prieteniei pentru tine.

Îmi slăbisem strânsoarea, ca să se poată desprinde de mine, şi plecase furios. Nu ştiam ce făcuse apoi. Nu mă dusesem să verific. Îl lăsasem să-şi pună singur ordine în propria viaţă. Avea mâncare şi adăpost, dacă voia să le primească aşa cum îi erau oferite. Nu puteam face nimic mai mult pentru el. Mi-am îndreptat din nou gândurile către discuţia cu Chade.

– Lui Hap îi vine greu să se învețe cu traiul în oraș, am recunoscut în fața bătrânului asasin. În coliba noastră, odată ce-și termina treburile, putea face ce voia cu timpul lui. Viața era mai simplă. Mai puțină rutină, mai multe altele de ales.

– Îmi imaginez că și mai puțină bere, și mai puține fete, a adăugat Chade, iar eu am bănuit că, așa cum se întâmpla de obicei, știa, despre orice, mai multe decât lăsa să se vadă.

Dar a rostit cuvintele zâmbind și nu m-am supărat. Nu numai fiindcă nu voise să ne insulte, nici pe mine, nici pe Hap, ci și fiindcă era o ușurare să-l știu la fel de ascuțit la minte ca întotdeauna. Se părea că era cu atât mai înfloritor cu cât se încâlceau mai tare țițele intrigilor din castelul Buckkeep.

– Ei, știi, sper că, în orice bucluc ar intra Hap, îmi poți cere ajutorul. Dacă e nevoie. Fără să-mi dai nimic în schimb.

– Știu, am răspuns cu o oarecare brutalitate, și el m-a lăsat să plec.

Trebuia să ne pregătim amândoi pentru evenimentele după-amiezii. El trebuia să se îmbrace așa cum se cuvenea pentru ceremonia oficială de rămas-bun a Străinilor. Spera din răsputeri că onorurile și darurile aveau să astupe toate rupturile și să facă uitate toate neînțelegerile. Că aveau să plece a doua zi cu logodna consfințită. Iar eu trebuia să-mi adun proviziile și să trec la postul meu de spion, să privesc totul din acel punct de observare avantajos și să rețin orice amănunt i-ar fi putut scăpa lui Chade.

El s-a dus în odăile lui să se pregătească. Pregătirile mele erau de cu totul alt soi. Mi-am luat o rezervă de lumânări, o pernă de pe patul lui și o pătură, o sticlă cu vin și ceva de-ale gurii. Mă așteptam să stau ghemuit în ascunzătoare mai multe ore și eram hotărât s-o preschimb de data asta într-un loc plăcut. Asprimea iernii luase castelul în stăpânire în ultimele câteva zile, iar în tunelele și coridoarele secrete, nicidecum ospitaliere, domnea frigul.

Am strâns totul grămadă, dându-l de mai multe ori pe Gilly la o parte. Dihorul devenise prietenos în ultima vreme, mă întâmpina adulmecându-mă cu mustățile fremătându-i ori de câte ori ne întâlneam prin încrengătura de coridoare tainice. Cu toate

că-i plăcea atât de mult vânătoarea şi-şi lăsa trofeele peste tot ca să-şi demonstreze dibăcia, mă uimea adesea cerşind stafide şi bucăţele de pâine. Dar nu le mânca, părea mai încântat să le ascundă în spatele raftului cu manuscrise sau pe sub fotolii. Mintea i se repezea în toate părţile, ca un colibri, cercetătoare şi neobosită. Ca mai toate animalele, nu era deloc interesant să se lege de un om. Ne atingeam adesea unul pe altul cu Harul, dar nu comunicam niciodată. Era totuşi intrigat de tot ce făceam şi mă urmărea curios când străbăteam culoarele înguste.

Am sosit înainte de începerea banchetului de rămas-bun şi am avut timp berechet pentru pregătiri. Mi-am aşezat perna pe un taburet şubred pe care-l găsisem pe drum şi mi-am lăsat alături de el mâncarea, dincolo de care mi-am pus lumânarea aprinsă şi pe cele de rezervă. M-am instalat, mi-am pus pătura pe umeri şi m-am înfăşurat în ea, apoi m-am uitat prin gaura de observare. Am constatat, mulţumit, că era plasată foarte avantajos. Vedeam daisul înalt şi aproape o treime din restul sălii.

Decoraţiunile de iarnă din Sala Mare fuseseră reînnoite. Tocurile uşilor şi şemineurile erau încadrate de crengi de brad şi de ghirlande, iar menestrelii cântau în surdină în timp ce oaspeţii intrau rând pe rând şi-şi căutau locurile. Totul îmi amintea în foarte mare măsură de ceremonia de logodnă, pe care o urmărisem dintr-un alt unghi. Pânzeturi brodate acopereau mesele lungi, iar pâinea, fructele uscate şi vinul aşteptau oaspeţii. Tămâia din sud, un dar al negustorilor din Bingtown, îşi răspândea în aer parfumul dulce. De data asta, ducii şi ducesele şi-au făcut intrarea cu mai puţină ceremonie. Bănuiam că până şi nobilimea începuse să se satură de toate festivităţile şi de toată pompa din ultima vreme. Am observat, cu interes, că solii din Bingtown au intrat odată cu mica nobilime şi au fost aşezaţi la o bună distanţă de daisul Străinilor. M-am întrebat dacă stăteau destul de departe unii de alţii ca să nu iasă scântei.

La asta mă gândeam când a intrat grupul lui Arkon Bloodblade. Păreau cu toţii foarte bine dispuşi şi hainele lor extravagante erau din nou o imitaţie a modei din Buckkeep. Blănurile grele fuseseră

înlocuite cu satin și catifea, dantela abunda, iar culorile dominante erau roșu și portocaliu. Și, bizar, vestimentația aceea îi prindea pe toți, bărbați și femei. Excesul barbar cu care ne adoptaseră moda devenise un stil al lor. Iar faptul că imitau o parte dintre obiceiurile noastre îmi spunea că aveau să se deschidă în curând ușile pentru orice soi de negoț. Dacă Arkon Bloodblade avea de spus un cuvânt cu greutate.

Peottre Blackwater și Elliania nu îi însoțeau.

Încă nu-și făcuseră apariția când regina și prințul s-au îndreptat spre daisul înalt, cu Chade, sobru, în urma lor. Am văzut ochii lui Kettricken mărindu-se de o exasperare pe care n-a lăsat-o să-i atingă zâmbetul. Prințul Dutiful avea un aer rezervat, plin de demnitate, părând să nu observe că logodnica lui nu găsise de cuviință să ia parte la ceremonia desfășurată cu prilejul plecării sale. După ce Farseerii s-au așezat la locurile lor, a urmat o mică pauză stânjenitoare. În mod normal, regina ar fi trebuit să le poruncească slujitorilor să toarne vin și să toasteze în cinstea onoraților oaspeți. Lumea tocmai începuse să bombăne când în ușa sălii a apărut Peottre Blackwater. Își păstrase îmbrăcămintea de Străin, din piele împodobită cu lanțuri, dar bogăția blănurilor și a aurului de pe brațe spunea că-i acordase ținutei sale cea mai mare atenție. A rămas în cadrul ușii până s-a stins murmurul stârnit de apariția lui. Pe urmă s-a tras în tăcere deoparte și a intrat Narcesca. Alcătuit din mărgele de culoarea fildeșului, narvalul, blazonul descendenței ei materne, îi împodobea tunica de piele tivită cu blană albă, probabil de vulpe de zăpadă. Purta fustă și pantofi din piele de focă. Și nicio bijuterie pe degete și pe brațe. Negru ca noaptea, părul i se revărsa liber pe spate și avea pe cap o podoabă albastră stranie, aproape ca o coroană. Îmi amintea de ceva, dar nu izbuteam să-mi dau seama de ce anume.

S-a oprit o clipă în ușă. Privirea ei a întâlnit-o pe a lui Kettricken și a susținut-o. Cu capul sus, a străbătut încăperea în lung, îndreptându-se spre daisul înalt, cu Peottre Blackwater mergând încet în spatele ei. O lăsă să-l conducă într-o măsură suficientă pentru ca prezența lui să nu distragă atenția de la a ei, dar, ca întotdeauna,

stătea destul de aproape ca s-o apere dacă ar fi încercat cineva să-i facă vreun rău. Elliania s-a uitat în ochii reginei tot timpul, chiar și când a urcat treptele daisului. Când a ajuns în sfârșit în fața lui Kettricken, a făcut o reverență solemnă, dar nu și-a plecat fruntea și nici nu și-a desprins privirea de a reginei.

– Mă bucur mult că ni te-ai alăturat, a spus Kettricken cu căldură în vocea înceată.

Sinceritatea tonului ei nu era prefăcută.

Mi s-a părut, pentru o clipă, că în privirea Narcescăi s-a strecurat o îndoială trecătoare. Însă hotărârea ei a părut să se întărească. Când a vorbit, vocea tânără i-a răsunat înaltă și limpede, în cuvintele clare, răspicate. Voia să fie auzită de toată lumea.

– Sunt aici, regină Kettricken a celor Șase Ducate. Dar, din păcate, încep să mă îndoiesc că mă voi alătura vreodată vouă, ca soție a fiului tău.

S-a răsucit și a măturat ușor cu privirea întreaga adunare. Tatăl ei stătea cu spatele foarte drept. Am bănuit că nu se așteptase să audă așa ceva și se străduia să-și ascundă surprinderea. Privirea șocată a reginei fusese imediat înlocuită de o mască rece, politicoasă.

– Cuvintele tale mă dezamăgesc, narcesc Elliania Blackwater din Runele Zeului.

Kettricken n-a spus nimic mai mult. N-a rostit nicio întrebare care să ceară răspuns. Am văzut o Elliania șovăind, căutând cu stângăcie ceva care s-o conducă la discursul plănuit. Se așteptase, fără îndoială, la o reacție mai viguroasă, care să pretindă explicații. În lipsa unei astfel de introduceri, s-a văzut nevoită să-și îndulcească tonul, acordându-l cu regretul curtenitor al reginei.

– Găsesc că această logodnă nu e pe măsura așteptărilor mele, care sunt și ale casei mamelor mele. Mi s-a spus că vin aici pentru a promite mâna mea unui rege. Am descoperit în schimb că îi este oferită unui băiețel care nu e decât prinț, nu e nici măcar prinț moștenitor, așa cum îl numiți aici pe cel care învață ce îndatoriri impune Coroana. Asta nu-mi satisface așteptările.

Kettricken nu s-a grăbit să răspundă. A lăsat să se stingă ecoul vorbelor fetei. Pe urmă a vorbit cu simplitate, ca și cum i-ar fi

explicat ceva unui copil prea mic ca să înțeleagă. Și a părut o femeie matură, răbdătoare, care-i vorbea unei fetițe îndărătnice.

– Narcescă Elliania, e mare păcat că nu te-a învățat nimeni nimic despre obiceiurile noastre în această privință. Prințul Dutiful trebuie să împlinească măcar șaptesprezece ani înainte de a fi declarat prinț moștenitor. Pe urmă, ducii săi vor hotărî dacă va fi sau nu încoronat ca rege. Cred că n-o să dureze mult până când va dobândi această responsabilitate.

În timp ce vorbea, și-a ridicat privirea și s-a uitat la duci și la ducese. Recunoscându-le rolul, le aducea un omagiu, iar ei o știau. Cei mai mulți au dat din cap, cu aerul unor înțelepți. Totul mersese ca uns.

Cred că Elliania a simțit că scăpa frâiele din mâini. A vorbit cu glas ceva cam strident și poate cu o secundă cam prea repede.

– N-are importanță. Dacă accept acum să devin logodnica prințului Dutiful, nu poate nimeni nega că risc să-mi leg soarta de a unui prinț care s-ar putea să nu fie proclamat rege niciodată.

În timp ce-și trăgea răsuflarea, s-au strecurat, calme, vorbele lui Kettricken:

– Așa ceva e aproape imposibil, narcescă Elliania.

Am simțit cum îl incita pe Dutiful orgoliul, de parcă ar fi fost al meu. În spatele măștii lui calme, de muntean, se ascundea firea iute a unui Farseer. Legătura noastră prin Meșteșug vibra în ritmul furiei lui crescânde.

Calmează-te. Lasă totul în seama reginei.

M-am străduit să-mi trimit sfatul ca pe un fir subțire, bine întins între noi.

Cred că așa trebuie, mi-a răspuns, nu cu aceeași prudență. *Oricât de mult mi-ar displăcea. Așa cum trebuie să suport și căsătoria asta aranjată.*

Înfierbântat de provocare, nu se controla prea puțin, ci deloc. Am tresărit și m-am uitat la negustorul cu văl din Bingtown. Selden Vestrit stătea foarte țeapăn și poate că își încorda atenția pur și simplu fiindcă era interesat, ca toți ceilalți trimiși ai Bingtownului, de discuția între regină și narcescă. Numai că

stătea mult prea neclintit, ca și cum ar fi ascultat cu toți porii. Mă temeam de el.

– N-are importanță! a repetat Narcesca și, de data asta, accentul ei a stâlcit mai tare cuvintele.

O vedeam pierzându-și aplombul, dar continua cu încăpățânare. Nu mă îndoiam că-și repetase îndelung discursul în camera ei, dar îl rostea fără finețe și fără niciun gest. Nu erau decât cuvinte, ca tot atâtea pietre azvârlite cu disperare. Fără îndoială, mulți își închipuiau că voia să scape de logodnă. Însă eu aveam alte bănuieli.

– Totuși, dacă trebuie să accept acest obicei și să făgăduiesc că mă voi mărita cu un prinț care s-ar putea să nu ajungă niciodată rege, atunci mi se pare echitabil și bine să cer în schimb să se respecte o tradiție a poporului meu.

Mi-a fost imposibil să urmăresc reacțiile zugrăvite de pe toate chipurile. Însă am avut grijă să n-o scap pe a lui Arkon Bloodblade. Nu mă îndoiam că discursul fiicei sale era, pentru el, o surpriză deplină. Totuși a părut încântat când a auzit-o vorbind despre tradiția aceea. Pe de altă parte, m-am gândit, era un om care savura orice provocare și orice joc de noroc, și căruia îi plăcea să facă impresie. O lăsa să tulbure apele și aștepta să vadă ce aveau să scoată la suprafață. Ar fi putut fi în avantajul lui. Dintre cei așezați alături de el, unii nu păreau atât de optimiști. Schimbau priviri îngrijorate, temându-se că insolența fetei putea să pună în pericol logodna și toate înțelegerile lor negustorești.

Fața prințului Dutiful a început să se împurpureze. Îl vedeam și îl simțeam străduindu-se să-și păstreze seninătatea. Kettricken a rămas calmă aproape fără efort.

– Poate că e acceptabilă, a răspuns încet, tot ca și cum ar fi făcut pe placul unui copil. Vrei să ne spui ce cere această tradiție?

Narcesca Elliania părea să-și dea seama că nu se află într-o postură favorabilă. Și-a îndreptat spatele și a răsuflat adânc înainte de a vorbi.

– În țara mea, pe Runele Zeului, se obișnuiește ca, atunci când au îndoieli în ceea ce privește stirpea sau caracterul bărbatului

care vrea să se însoare cu o femeie, mamele ei să-i ceară să treacă printr-o încercare pentru a dovedi că e demn de ea.

Şi gata. Insulta era destul de gravă pentru ca niciun duce să nu-şi învinovăţească regina dacă rupea imediat logodna şi alianţa. Nu, nu i-ar fi găsit nicio vină, deşi pe chipul multora orgoliul se războia cu dorinţa de câştig negustoresc. Ochii zvâcneau în toate părţile în vreme ce ducii şi ducesele îşi puneau întrebări din priviri, cu feţe încă neclintite şi cu buzele strânse. Dar, înainte a apuca regina să tragă aer în piept ca să-şi rostească răspunsul, Narcesca a continuat:

– Fiindcă stau în faţa voastră fără mamele mele, care să vorbească în numele meu, îi voi cere eu însămi prinţului să-mi ofere dovada că mă merită.

Eu unul o cunoscusem pe Kettricken pe vremea când era fiica Sacrificiului Munţilor, înainte de a deveni regina celor Şase Ducate. Pe vremea când fetiţa în care abia înmugurea femeia se transforma nu numai în femeie, ci şi în regină. Poate că alţii fuseseră alături de ea mai multă vreme, sau se aflaseră în preajma ei mai de curând, dar cred că, mulţumită faptului că o cunoscusem atunci, la începuturi, o puteam citi mai bine decât oricine altcineva. Mişcarea abia schiţată a buzelor sale mi-a spus cât de dezamăgită era. Atâtea luni în care se înaintase cu o chinuitoare trudă către alianţa dintre cele Şase Ducate şi Insulele Străine erau spulberate în grabă de cuvintele unei fetiţe impetuoase. Uitându-se cu neîncredere la Dutiful, Elliania se uitase cu neîncredere la întregul regat.

Şi faptul nu putea fi trecut cu vederea, nu din pricina amorului propriu matern, ci fiindcă bagateliza alianţa cu cele Şase Ducate. Mi-am ţinut răsuflarea aşteptând s-aud cum punea Kettricken capăt negocierilor. Priveam atât de concentrat faţa reginei, încât n-am întrezărit decât cu coada ochiului încercarea discretă şi eşuată a lui Chade de a-şi pune mâna pe umărul lui Dutiful, împiedicându-l să se ridice vijelios în picioare.

– Accept provocarea.

Vocea prințului a răsunat tânără și puternică. Încălcând tot ce ținea de protocol, s-a îndepărtat de scaunul său și s-a oprit în fața Narcescăi, de parcă ar fi fost de fapt vorba de o ceartă între îndrăgostiți. Gestul lui părea s-o excludă pe regină, ca și cum ea n-ar fi avut niciun cuvânt de spus.

– O accept, dar nu ca să mă dovedesc demn de mâna ta, narcescă. Nu vreau să-ți dovedesc nimic ție, și nimănui altcuiva. O accept pentru că nu vreau să văd zilele de negociere a păcii între popoarele noastre în pericol să se irosească din pricina unei fete orgolioase care se îndoiește de mine.

Elliania i-a răspuns la fel de rănită în mândria ei, reîncepând brusc să ne vorbească clar, fără cusur.

– Pentru mine n-are aproape nicio importanță de ce o faci. Atâta vreme cât însărcinarea e îndeplinită.

– Și care e însărcinarea? a întrebat el.

– Prințe Dutiful, a spus regina.

Niciunui fiu n-ar fi trebuit să-i scape înțelesul acestor cuvinte. Strigându-l pe nume, Kettricken îi poruncea să tacă și să se retragă pe scaunul lui. Numai că prințul n-a părut nici măcar să le fi auzit. Își îndrepta întreaga atenție asupra fetei care îl umilise și care-l nesocotise cu dispreț când încercase să-și ceară scuze.

Elliania a respirat adânc. Și, când a început să vorbească, am recunoscut clar stilul spilcuit al unui discurs îndelung repetat. Ca un gonaci care simte în sfârșit teren solid sub picioare, s-a năpustit pe urmele vânatului.

– Știi puține lucruri despre Runele Zeului, prințe, și încă și mai puține despre legendele noastre. Mulți cred că dragonul numit Icefyre e o legendă, dar eu te asigur că e real. Tot atât de real cum au fost dragonii voștri, din cele Șase Ducate, când au trecut în zbor pe deasupra satelor noastre, răpindu-le locuitorilor amintirile și rațiunea.

Cuvinte amare, care nu le puteau trezi oamenilor din cele Șase Ducate decât amintiri și mai amare. Cum îndrăznea să se plângă de ceea ce-i făcuseră dragonii noștri poporului ei, după ce ne provocaseră anii de raiduri și de transformări în neoameni? Se

aventura într-un joc cu focul, aţâţându-l cu fiecare cuvânt. Cred că singurul lucru care a salvat-o a fost dramatismul absolut al situaţiei. Huiduielile ar fi amuţit-o dacă n-ar fi ars toată lumea de curiozitate să afle ce era acel Icefyre. Până şi negustorii din Bingtown au devenit brusc mai atenţi.

– „Legenda" noastră spune că Icefyre, dragonul negru din Runele Zeului, doarme adânc în miezul gheţarului de pe Insula Aslevjal. E cufundat într-un somn magic, care-i păstrează focul vieţii până în clipa când îl va trezi o mare nevoie de ajutor a poporului de pe Runele Zeului. Atunci se va smulge din strânsoarea gheţarului şi va veni să ne salveze.

Elliania a tăcut şi şi-a plimbat încet privirea prin întreaga sală. A continuat cu voce calmă, lipsită de căldura oricărui sentiment:

– N-ar fi trebuit să se întâmple când au zburat dragonii voştri pe deasupra noastră? Atunci am avut, cu siguranţă, mare nevoie de ajutor. Însă eroul n-a izbutit să se trezească. Şi, ca orice alt erou care îşi nesocoteşte îndatoririle, merită să moară pentru asta. Narcesca s-a întors spre Dutiful. Adu-mi capul lui Icefyre. Atunci voi şti că, spre deosebire de el, eşti un erou merituos. Şi mă voi cununa cu tine şi-ţi voi fi o soţie desăvârşită, chiar dacă nu vei ajunge niciodată regele celor Şase Ducate.

L-am simţit pe Dutiful gata să dea răspunsul pe loc. *NU*, i-am interzis-o atunci şi, pentru prima oară de când mă folosisem fără să vreau de Meşteşug ca să-i poruncesc să nu mă înfrunte şi să-i întipăresc asta în minte, am sperat din toată inima că izbutisem s-o fac bine şi că avea să mi se supună.

Şi speranţa mi s-a îndeplinit. L-am simţit izbindu-se de barieră ca un iepure ajuns la capătul laţului capcanei. Aidoma iepurelui, s-a zbătut, încercând să scape de opreliştea sufocantă a poruncii mele. Dar am simţit că, spre deosebire de iepure şi cu toate că-l stăpâneau panica şi furia, s-a întrebat ce îl sugruma. Iute ca gândul, şi-a săltat capul şi l-am simţit, aproape ca pe un vârf de deget, urmărind laţul până la mine.

L-a tăiat. Nu cu uşurinţă. Cu o clipă înainte de a pierde legătura cu el, am simţit cum îi ţâşnea sudoarea din piele. Pentru mine

a fost ca și cum m-aș fi izbit cu fruntea de o nicovală; m-am clătinat sub forța loviturii, dar n-am avut când să mă gândesc la durere. Fiindcă mi-am dat brusc seama că ochii de un albastru palid ai negustorului cu văl se zăreau într-adevăr prin dantela diafană care-i acoperea fața. Și se holba, dar nu la prinț, ci în direcția găurii în spatele căreia stăteam nevăzut. În timp ce mă rugam să nu fi fost nimic altceva decât o coincidență bizară, tânjeam să mă ghemuiesc, pitindu-mă, cu ochii închiși, până când avea să treacă privirea lui dincolo de mine.

Dar n-am putut. Trebuia să-mi fac datoria, nu doar ca Farseer, ci și ca a doua pereche de ochi a lui Chade. Am continuat să mă uit în sala de dincolo de perete. Capul îmi zvâcnea de durere, iar Selden Vestrit continua să se holbeze la peretele care ar fi trebuit să mă ascundă. Și pe urmă Dutiful a vorbit.

A răspuns cu voce tunătoare, vocea lui Verity, voce de bărbat.

– Primesc provocarea!

Totul se întâmplase atât de repede! Am auzit icnetul lui Kettricken. N-avusese timp să formuleze un refuz. A urmat o tăcere uluită. Străinii, printre care și Arkon Bloodblade, schimbau priviri îngrijorate la gândul că prințul celor Șase Ducate ar fi putut să le măcelărească dragonul. Mesele celor din regatul nostru erau dominate de ideea, aproape palpabilă, că Dutiful nu era obligat să accepte provocarea Străinei. L-am văzut pe Chade strângând din pleoape și crispându-se. Însă, o clipă mai târziu, ochii bătrânului asasin s-au deschis, mari și sticlind de speranță. Fiindcă în aer se înălțau urale, nu doar de la mesele celor Șase Ducate, ci și de la ale Străinilor. Entuziasmul tânărului care mugise ca un taur anunțând că primea provocarea era mai puternic decât orice urmă de rațiune a tuturor celor de față. Până și eu mi-am simțit pieptul umflându-se de mândrie pentru tânărul prinț Farseer. Ar fi putut să refuze provocarea, ar fi fost îndreptățit s-o facă, fără să i se știrbească onoarea. Însă el o primise cu brațele deschise, sfidând presupunerea insultătoare a Străinilor care nu-l credeau demn de Narcesca lor. Am presupus că, la mesele lor, unii făceau deja prinsoare că băiatul

avea să dea greș. Dar, chiar dacă n-avea să izbândească, acceptând fără șovăire provocarea, crescuse în ochii lor. Poate că, la urma urmelor, n-o măritau pe Elliania cu un prinț al țăranilor. Poate că în venele lui curgea un strop de sânge fierbinte.

Și am văzut pentru prima oară privirile consternate, aproape îngrozite, ale negustorilor din Bingtown. Selden Vestrit nu se mai holba la perete. Gesticula frenetic, străduindu-se cu disperare să se facă auzit de cei de la masa lui în vacarmul care umpluse Sala Mare.

Am întrezărit-o pe Starling Birdsong. Sărise pe masă și capul i se rotea în toate părțile ca o morișcă asaltată de vânturi, într-o încercare de a surprinde toate amănuntele scenei, reacțiile tuturor și toate comentariile. Dacă despre cele ce se petreceau avea să scrie cineva un cântec, ea avea să fie aceea.

– N-am terminat! a strigat prințul Dutiful, acoperind larma din jur.

Și în încrețiturile din jurul ochilor lui era ceva care mi-a prevestit un pericol.

– Eda, fie-ți milă, m-am rugat, dar niciun zeu și nicio zeiță nu puteau să-l oprească.

Excitarea și încăpățânarea îi licăreau deopotrivă în privire și mă temeam de ceea ce urma să spună. La strigătul lui, rumoarea din Sala Mare a încetat brusc. A vorbit din nou cu voce mai scăzută pentru urechile Narcescăi. Dar, în liniștea deplină din încăpere, toată lumea l-a auzit cât se putea de clar.

– Am și eu o provocare. Pentru că, dacă eu trebuie să mă dovedesc demn de Narcesca Elliania, care nu poate spera să ajungă regină nicăieri dacă nu-mi oferă mâna ei, cred că e cazul să se dovedească ea că e demnă să fie regina celor Șase Ducate.

A fost rândul lui Peottre să tresară și să pălească, căci încă nu se stinseseră bine cuvintele de pe buzele prințului, când fata a și răspuns:

– Spune-mi care e provocarea!

– Ți-o spun, n-ai teamă!

Dutiful a tras aer în piept. Cei doi tineri se priveau în ochi. Se sinchiseau atât de puțin de prezența noastră, a tuturor celorlalți,

încât era ca și cum s-ar fi aflat singuri într-un deșert. Nu se țintuiau cu priviri fixe, ci pline de viață, de parcă s-ar fi văzut prima oară în clipa când se încleștaseră în acea luptă a voințelor.

– După cum poate că știi, tatăl meu nu era decât „prinț moștenitor" când a plecat la luptă pentru salvarea celor Șase Ducate. Nu-l călăuzea aproape nimic mai mult decât curajul său când a pornit în Căutarea Străbunilor care aveau să ne vină în ajutor pentru a pune capăt războiului purtat de poporul tău împotriva noastră.

Prințul a tăcut, m-am gândit eu, aproape ca și cum ar fi vrut să se convingă că spusele lui își atinseseră scopul. Elliania a păstrat o tăcere de gheață, continuând să-l studieze cu atenție. El a reînceput brusc să vorbească.

– După ce s-au scurs mai multe luni fără nicio veste de la el, mama, care, între timp, ajunse regina asediată de dușmani, dar legitimă, a celor Șase Ducate, a plecat pe urmele lui. Cu numai o mână de însoțitori, l-a căutat, l-a găsit și l-a ajutat să trezească dragonii din regatul nostru.

O altă pauză. Pe care Elliania a refuzat din nou s-o umple cu cuvinte.

– Fiindcă ea și-a dovedit meritele alăturându-i-se tatălui meu în încercarea sa de a trezi dragonii, mi se pare potrivit să joci un rol asemănător în încercarea mea de a-l ucide pe dragonul din țara voastră. Vino cu mine, narcescă Elliania. Îndură greutățile umăr la umăr cu mine și fii martora faptei pe care-o voi săvârși spre a-ți îndeplini dorința. Iar dacă nu există niciun dragon pe care să-l ucid, depune mărturie după ce te vei fi convins cu ochii tăi. Dutiful s-a întors brusc spre restul încăperii și și-a înălțat glasul într-un strigăt: Pentru ca nimeni dintre cei aici de față să nu poată spune vreodată că numai cele Șase Ducate au dorit uciderea dragonului Icefyre! Narcesca voastră, cea care i-a cerut moartea, să ia parte la omorârea lui, alături de mine. S-a răsucit din nou către ea și și-a coborât glasul până la o șoaptă suavă: Dacă îndrăznește!

Buzele ei s-au curbat a dispreț.

– Îndrăznesc.

Dacă ar fi rostit mai mult de un singur cuvânt, celelalte n-ar mai fi fost auzite, pentru că sala a prins să vuiască. Peottre încremenise, palid și nemișcat ca o statuie de gheață, însă toți ceilalți, chiar și tatăl Ellianiei, băteau în mese. Au început cu toții, brusc, în limba lor și în sala mare a unui castel străin, un cântec monoton, ritmat, despre hotărâre și sete de sânge, mai potrivit pentru vâslașii de pe o corabie de pirați decât pentru negociatori. Lorzii și doamnele din cele Șase Ducate strigau unii la alții ca să se facă auziți. Unii erau de părere că Narcesca meritase să fie provocată cu dispreț de prinț, iar alții mergeau până la a spune că fata Străină dăduse un răspuns plin de curaj și că poate în ea se ascundea o regină demnă de cele Șase Ducate.

În mijlocul tuturor, regina mea rămăsese dreaptă și neclintită, privindu-și fiul în tăcere. Am văzut buzele lui Chade mișcându-se când i-a dat un sfat, pe șoptite. Ea a oftat. Am bănuit ce-i spusese el. Era prea târziu ca să mai schimbe ceva; cele Șase Ducate trebuiau să meargă înainte, pe calea deschisă de lovitura dată de prinț. Nu departe de ei, în lateral, Peottre se străduia să-și mascheze groaza profundă. Iar în fața lor, prințul și Narcesca stăteau în picioare, duelându-se din priviri.

Regina a vorbit cu voce joasă, pentru început doar ca să facă liniște în sală.

– Onorați oaspeți și voi, domnii și doamnele mele, vă rog să m-ascultați.

Vacarmul s-a stins încet, cu loviturile de la masa străinilor s-au domolit treptat, fiind ultimele care au încetat. Kettricken a răsuflat adânc și i-am văzut hotărârea întipărită pe trăsăturile feței. Nu s-a întors spre Arkon Bloodblade și spre masa lui, ci spre locul unde știa că se afla în clipa aceea puterea. Și-a îndreptat privirea în direcția Narcescăi, dar știam că de fapt se uita la Peottre Blackwater.

– S-ar părea că am ajuns la o înțelegere bine stabilită. Prințul Dutiful este astfel logodit cu Narcesca Elliania Blackwater din Runele Zeului, dacă el îi va aduce Narcescăi capul dragonului negru Icefyre, iar ea îl va însoți ca să fie martoră la îndeplinirea acestei îndatoriri.

– AȘA SĂ FIE! a tunat Arkon Bloodblade, fără să-și dea seama că dreptul de a hotărî nu-i aparținuse lui niciodată.

Peottre a încuviințat cu gravitate, dând de două ori din cap în tăcere. Iar Narcesca Elliania s-a întors spre regina mea ridicându-și bărbia.

– Așa să fie, a spus și ea, și negocierea s-a încheiat.

– Aduceți mâncarea și vinul! a poruncit regina pe neașteptate.

Nu astfel cerea eticheta să înceapă banchetul, dar am bănuit că simțea nevoia să se așeze și că un pahar cu vin ar fi fost un întăritor bine-venit. Eu unul tremuram, nu doar fiindcă mă temeam de ceea ce putea ieși în final din toate astea, ci și din pricina durerii ce-mi zvâcnea în cap, stârnită de Dutiful când tăiase legătura care-mi dăduse putere asupra lui. La semnul lui Chade, menestrelii au început brusc să cânte, în vreme ce șuvoiul servitorilor pătrundea în sală. Toată lumea s-a așezat la locul său, chiar și Starling, care a coborât cu grație de pe masă în brațele soțului ei, aflate în așteptare. Molipsit de buna dispoziție a întregii curți, bărbatul a învârtit-o înainte de a o lăsa cu picioarele pe podea. Indiferent pentru ce s-ar fi certat, se părea că se împăcaseră.

Ca și cum ar fi simțit că mă întrebam cum izbutise să scape de porunca dată de mine prin Meșteșug, Dutiful mi-a pătruns pe neașteptate în minte.

Tom Badgerlock, pentru asta o să-mi dai mai târziu socoteală.

Și m-a părăsit la fel de brusc. Când am încercat, șovăitor, să ajung la el, pur și simplu avea ușa închisă pentru mine. Știam că se afla acolo, dar nu reușeam să găsesc nimic de care să trag ca să-i deschid mintea în fața mea. Nu era semn bun. Îl înfuriasem și probabil că încrederea care ne lega se zdruncinase din temelii. Așa ceva n-avea să m-ajute să-i dau lecții cu mai multă ușurință. Mi-am înfășurat pătura mai strâns în jurul umerilor.

Jos, în sală, numai negustorii din Bingtown nu erau exaltați. Vorbeau încet, doar între ei. Ceea ce nu-i împiedica totuși să-și umple din belșug farfuriile și paharele. Numai Selden Vestrit părea adâncit în gânduri. Nu mai avea nimic în farfurie și pahar și părea să se uite-n gol.

Însă la toate celelalte mese se discuta cu însufleţire şi toată lumea mânca lacom, ca oştenii abia întorşi de pe câmpul de luptă. Entuziasmul părea palpabil, ca şi sentimentul de triumf. Se făcuse. Cel puţin pe moment, cele Şase Ducate şi Insulele Străine aveau o înţelegere temeinică. Meritul era al reginei, firește, dar şi al prinţului, căruia i se aruncau priviri mult mai laudative decât înainte. Fără nicio îndoială, tânărul le dovedise deopotrivă nobililor din regatul său şi Străinilor că era plin de curaj.

Oaspeţii şi-au îndreptat tot mai mult atenţia asupra mâncării şi a băuturii. Un menestrel a început un cântec vesel şi discuţiile s-au împuţinat când pofta de mâncare şi-a intrat în drepturi. Am destupat sticla cu vin pe care-o luasem cu mine şi mi-am desfăcut şervetul, din care am scos pâine, carne şi brânză. Dihorul a apărut ca prin farmec şi şi-a pus lăbuţele din faţă pe genunchiul meu. Am rupt o bucată de carne pentru el.

– Un toast! a strigat cineva din sală. În cinstea prinţului şi a Narcescăi!

Cuvintele au dezlănţuit urale zgomotoase.

Mi-am ridicat sticla zâmbind amar şi am băut.

Capitolul XIV

MANUSCRISE

Pescarul Owan trăia pe insula rună numită Fedois. Casa mamelor soției sale era din lemn și piatră și se afla la o bună distanță deasupra nivelului fluxului, fiindcă acolo apa poate urca uneori foarte mult și alteori foarte puțin. Era un loc bun. Pe plaja dinspre miazănoapte găseai moluște gustoase, iar sub ghețar pășunea era destul de întinsă pentru ca nevasta lui să-și poată hrăni cele trei capre proprii dintr-o turmă numeroasă, deși era una dintre fiicele tinere. Adusese pe lume doi fii și o fiică, și toți îl ajutau la pescuit. Nu le lipsea nimic și asta ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru el. Dar nu era.

În zilele cu văzduhul limpede, un om cu vederea ageră de pe Fedois putea zări insula Aslevjal, cu ghețarul ei scânteind albastru sub cerul azuriu. Toată lumea știe că iarna, la data când urcă fluxul cel mai puțin, o barcă se poate aventura pe sub poalele ghețarului, căutând o cale către centrul insulei. Și toată lumea știe că acolo doarme dragonul, cu o comoară împrăștiată în jurul său. Unii spun că un bărbat curajos poate ajunge la Icefyre, care doarme captiv în răceala gheții, ca să-i ceară să-i îndeplinească o dorință, și mai spun și că trebuie să fii și lacom, și nesăbuit ca să faci așa ceva. Fiindcă se zice că Icefyre nu-i dă unui astfel de om numai ce cere, ci și ceea ce

merită, și că nu e vorba întotdeauna de noroc și de aur. Ca să ajungi astfel la Icefyre, trebuie să fii foarte iute, să aștepți să scadă apa de sub ghețar și să te repezi sub el imediat ce-ți alunecă barca printre suprafața ei și acoperișul de gheață. Odată ajuns în interiorul acelui safir rece, trebuie să-ți numeri bătăile inimii, pentru că, dacă zăbovești prea mult, vine fluxul și ești zdrobit între apă și gheață. Și nu e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla dacă te aventurezi acolo. Sunt puțini cei care povestesc că au văzut locul acela, și, dintre ei, puțini spun adevărul.

Owen știa toate acestea, pentru că le auzise de la mama lui, și de la nevasta lui, și de la mama nevestei.

– N-ai de ce să te duci să cerșești la ușa dragonului, îl preveniseră ele. Fiindcă n-o să primești nimic mai bun decât ar primi un cerșetor nesăbuit ajuns la ușa noastră.

Până și cel mai mic dintre fiii săi, care nu văzuse decât șase ierni, știa că așa stăteau lucrurile. Însă fiul său cel mare avea șaptesprezece ani și-n inimă, și-n vintre îi ardea focul dragostei pentru Gedrena, fiica lui Sindre și a mamelor Lindsfall. Era o mireasă bogată, care nu și-ar fi ales drept soț un fiu de pescar. Așa că băiatul bâzâia la urechea lui Owan ca un țânțar noaptea, văietându-se și mormăind că, dacă ar fi avut curaj să-i facă o vizită lui Icefyre, s-ar fi îmbogățit amândoi.

Bârlogul lui Icefyre – manuscris din Insulele Străine

Străinii au plecat în dimineața următoare, în ceasul din zori al fluxului. Nu-i invidiam pentru călătoria care îi aștepta. Ziua era posomorâtă și friguroasă, și vântul aducea stropi fini de pe crestele valurilor. Însă ei nu păreau să se sinchisească de asprimea vremii, o acceptau, făcea parte din viața lor de zi cu zi. Auzisem că o procesiune coborâse către port, pentru un rămas-bun oficial în clipa îmbarcării Ellianiei pe corabia care urma s-o ducă înapoi, pe Runele Zeului. Dutiful se aplecase asupra mâinii ei și și-o sărutase. Ea răspunsese cu o reverență pentru el și cu una pentru regină.

Peottre fusese ultimul care-şi luase rămas-bun de la Farseeri. Şi tot el o escortase pe narcescă la bordul corabiei. Rămăseseră cu toţii pe doc, făcând cu mâna în vreme ce ieşea vasul din port. Cred că lumea adunată să vadă spectacolul s-a simţit dezamăgită fiindcă în ultima clipă n-a apărut o răsturnare dramatică a lucrurilor. Totul te ducea cu gândul la calmul de după o furtună. Poate că, după cele petrecute într-o noapte în care dormise prea puţin şi după hotărârile zguduitoare în privinţa cărora se ajunsese la o înţelegere, Elliania era încă prea năucită ca să mai pună piedici în ultima clipă.

Ştiam că, după banchetul oficial, regina şi Chade discutaseră în linişte cu Blackwater şi Bloodblade. Aranjaseră în grabă acea întâlnire care se prelungise până în primele ore ale dimineţii. Vorbiseră, fără îndoială, despre îndărătnicia de care dăduseră dovadă prinţul şi Narcesca, dar mult mai important, preschimbaseră călătoria prinţului în căutarea dragonului într-o simplă etapă a unei vizite îndelungate în Insulele Străine. Chade mi-a povestit, mai târziu, că despre uciderea ipoteticului dragon vorbiseră mult mai puţin decât despre un program al acelei vizite care să permită nu doar întâlnirea prinţului cu Hetgurdul Insulelor Străine, ci şi o vizită la familia mamelor Ellianiei. Hetgurdul era o alianţă fără constrângeri a şefilor de trib, care se ocupa de legile negoţului într-o mult mai mare măsură decât de orice fel de guvernare. Însă în privinţa casei mamelor Ellianiei lucrurile stăteau cu totul altfel. Chade mi-a spus că Blackwater păruse din cale afară de stânjenit, şi chiar dornic să refuze dacă ar fi putut, când Bloodblade declarase că întâlnirea cu ele trebuia să fie o parte a vizitei lui Dutiful în Insulele Străine. Prinţul şi escorta sa aveau să plece într-acolo în primăvară. După ce am aflat asta, am spus că lui Chade îi rămânea prea puţin timp ca să adune informaţii.

N-am luat parte nici la acele negocieri desfăşurate în grabă, nici la alte evenimente din ziua plecării. Spre nemulţumirea lui Chade, Lordul Auriu se ferea în continuare să apară în public, dând vina pe sănătatea sa, care lăsa de dorit. Iar eu m-am bucurat la fel de mult ca el fiindcă puteam rămâne în castel. Încă mă mai dureau toţi muşchii şi mă simţeam ţeapăn după noaptea petrecută

înțepenit într-un spațiu strâmt, trăgând cu ochiul printr-o gaură. O cavalcadă până în orașul Buckkeep și înapoi nu mă tenta câtuși de puțin.

Ca urmare a plecării Străinilor, mulți nobili mărunți din cele Șase Ducate au început să părăsească la rândul lor curtea. Serbările și ceremoniile prilejuite de logodna prințului încetaseră, iar ei aveau multe de povestit celor rămași acasă. Castelul se golea ca o sticlă întoarsă cu gâtul în jos. Grajdurile și încăperile servitorilor au devenit brusc mai spațioase și viața a intrat în rutină mai puțin zgomotoasă din vremea iernii.

Spre disperarea mea, negustorii din Bingtown n-au plecat. Asta însemna că Lordul Auriu continua să rămână în odăile sale ca să nu fie recunoscut, iar eu puteam da oricând nas în nas cu Jek, venită să-l viziteze. Decența era un concept inexistent pentru ea. Crescuse într-o lume necizelată, era fiică de pescari și trăia în stilul lor indolent. Am întâlnit-o de mai multe ori pe coridoarele castelului. Mi-a zâmbit de fiecare dată și m-a salutat cu voie bună. La un moment dat, când ne îndreptam în aceeași direcție, m-a bătut pe braț și mi-a spus să nu mai fiu posomorât tot timpul. I-am dat un răspuns care se voia neutru, dar, înainte de a apuca să mă îndepărtez, m-a prins de încheietura mâinii și m-a tras deoparte.

S-a uitat în jur, ca să se convingă că locul era pustiu, și mi-a șoptit:

– Sunt sigură că mă leg la cap fără să mă doară, dar nu mai suport să vă văd pe voi doi așa. Refuz să cred că nu cunoști „secretul Lordului Auriu". Și dacă-l cunoști... A șovăit o clipă, apoi a continuat cu voce la fel de înceată, dar insistentă. Deschide ochii, omule, și vezi ce-ai putea primi. Nu mai aștepta. O dragoste ca aceea de care-ai putea avea parte nu...

M-am grăbit s-o întrerup.

– Poate că „secretul Lordului Auriu" nu e ceea ce crezi. Sau poate ai stat prea mult printre jamaillieni, am sugerat jignit.

Privirea mea ursuză n-a izbutit decât să-i stârnească râsul.

– Uite ce e, a spus, ai putea să ai încredere în mine. „Lordul Auriu" are de ani de zile, încrede-te în prietenia mea și să știi că,

la fel ca tine, pot să păstrez secretul unui prieten atunci când merită să fie păstrat. A întors capul şi s-a uitat la mine ca o pasăre la un vierme. Însă unele secrete imploră să fie trădate. Ca al iubirii nemărturisite. Amber e o proastă fiindcă nu-ţi spune ce simte. Păstrarea unui asemenea secret nu vă face niciunuia vreun bine.

M-a privit în ochi cu gravitate, continuând să mă strângă de încheietura mâinii.

– Habar n-am despre ce secret vorbeşti, i-am răspuns cu asprime, în timp ce mă întrebam, stânjenit, câte secrete de-ale mele îi împărtăşise bufonul.

În clipa aceea, în capătul coridorului au apărut două servitoare şi s-au îndreptat spre noi, sporovăind vesel.

Jek mi-a dat drumul, m-a privit oftând şi a clătinat din cap, compătimindu-mă în bătaie de joc.

– Sigur că n-ai habar, şi n-ai fi în stare să vezi nici ce ţi se pune sub nas. Voi, bărbaţii! Dacă ar ploua cu supă, aţi ieşi s-o adunaţi cu furculiţa.

M-a bătut cu palma pe spate şi apoi, spre uşurarea mea, drumurile ni s-au despărţit.

Pe urmă am început să-mi doresc să lămuresc lucrurile cu bufonul. Chinuitor ca un dinte dureros, mi-am repetat iarăşi şi iarăşi tot ce voiam să-i spun. Muream de ciudă fiindcă nu puteam intra în dormitorul lui, deşi părea s-o primească pe Jek cu plăcere, pentru conversaţii între patru ochi. E drept că nici nu i-am bătut la uşă ca să mă lase să intru; în prezenţa lui tăceam, ursuz, aşteptând să mă întrebe ce nu-mi convenea. Necazul era că nu mă întreba. Toate gândurile păreau să i se îndrepte în altă parte; aveam impresia că nici măcar nu-mi observa tăcerea şi supărarea. Există ceva mai iritant decât s-aştepţi să înceapă cineva o ceartă înjositoare? Mă posomoram din ce în ce mai tare. Faptul că Jek îl credea pe bufon o femeie, o oarecare Amber, nu-mi oferea nicio alinare. Doar făcea totul încă şi mai bizar.

Încercam zadarnic să-mi distrag atenţia gândindu-mă la alte mistere. Laurel dispăruse. În zilele tot mai puţine ale iernii, îi observasem absenţa. Întrebările mele discrete despre ea îmi aduseseră la

urechi zvonul că plecase să-şi viziteze familia. Având în vedere cum stăteau lucrurile, mă îndoiam că era adevărat. Când îl întrebasem direct, Chade îmi spusese că nu era treaba mea dacă regina hotărâse să-şi trimită vânătorul acolo unde nu se afla în primejdie. Când voisem să aflu unde, mă măsurase cu o privire aspră.

– Ceea ce nu ştii nu te pune în pericol şi nu o pune nici pe ea.

– Şi ar fi periculos să ştiu unde e?

Chade căzuse o clipă pe gânduri, apoi oftase din greu.

– Nu ştiu nici eu. A implorat-o pe regină să-i acorde o audienţă între patru ochi. N-am idee ce-au vorbit şi Kettricken refuză să-mi povestească. I-a făgăduit prosteşte vânătorului că va fi secretul lor. Şi pe urmă Laurel a plecat. Nu ştiu dacă regina a trimis-o undeva sau dacă ea a cerut să i se îngăduie să plece, sau dacă a fugit pur şi simplu. I-am spus lui Kettricken că nu e înţelept să-mi ascundă asta, dar e de neclintit, nu vrea să-şi încalce cuvântul.

Mă gândisem la ultima mea întâlnire cu Laurel. Bănuiam că plecase să se lupte cu pestriţii în felul ei. N-aveam habar cum anume. Dar mă temeam pentru ea.

– Mai avem vreo veste despre Laudwine şi adepţii lui?

– Nimic despre care să ştim că e în totalitate adevărat. Însă zice-se că trei zvonuri fac cât o certitudine. Şi până la noi au ajuns destule care spun că s-a refăcut după ce l-ai rănit şi că se pregăteşte să ia din nou hăţurile. Dar s-ar părea că o parte dintre Pestriţi susţin că nu mai are dreptul să-i conducă, şi asta se apropie cel mai mult de o veste bună. Nu putem decât să sperăm că-şi are propriile necazuri.

Era speranţa mea arzătoare, dar, în adâncul inimii, nu puteam să cred că era adevărat.

Nici în rest nu-mi însenina nimic viaţa. Prinţul nu venise în Turnul Meşteşugului în dimineaţa plecării Narcescăi. Atunci nu mă mirasem. Se culcase târziu noaptea, iar prezenţa lui fusese necesară în port în zori. Dar şi în următoarele două dimineţi îl aşteptasem zadarnic. Mă dusesem acolo la ora stabilită, îl aşteptasem lucrând singur la traducerea manuscriselor, apoi plecasem. Nu-mi trimisese vorbă ca să-mi ofere explicaţii. În a treia

dimineaţă, după ce fiersesem la foc mic în propria mea furie, mă hotărâsem, cu fermitate, să nu încerc să iau legătura cu el. Îmi spusesem că nu eram eu cel care trebuia să facă primul pas. Încercasem să mă pun în pielea lui. Cum m-aş fi simţit dacă aş fi aflat că Verity se folosise de Meşteşug ca să-mi poruncească să-i fiu credincios? Ştiam foarte bine cum fusese când îmi înceţoşase maestrul Galen mintea ca să nu-mi pot găsi talentul pentru Meşteşug. Dutiful avea, deopotrivă, dreptul să fie furios şi să mă sfideze, ca un prinţ ce era. Intenţionam să-i las şi furia, şi sfidarea să-şi urmeze cursul, risipindu-se. Când avea să fie pregătit, urma să-i dau singura explicaţie posibilă: adevărul. Nu voiseм să-l silesc să mi se supună, ci doar să nu-l las să încerce să mă ucidă. Gândul îmi smulsese un oftat şi mă aplecasem din nou asupra muncii mele.

Era seară şi mă aflam în turnul lui Chade. Venisem acolo imediat ce trecuse de amiază, ca să-l aştept pe Thick. Era încă o întâlnire la care nu venea. Aşa cum îi spusesem lui Chade, nici el, nici eu nu puteam face mare lucru dacă netotul nu venea de bunăvoie la întâlnirea cu mine. Însă nu pierdusem timpul. Pe lângă mai multe dintre cele mai vechi şi mai greu de descifrat manuscrise despre Meşteşug, Chade îmi dăduse două, tot vechi, despre Icefyre, dragonul din Runele Zeului. Două legende, dar speram că era cu putinţă să găsesc sâmburele de adevăr din care luaseră naştere. Bătrânul asasin îşi trimisese deja spioni în Insulele Străine. Unul călătorise chiar pe corabia Narcescăi, pretinzând că se folosea de prilej ca să-şi viziteze rudele din ţinutul ei. Adevărata sa însărcinare era s-ajungă pe insula Aslevjal sau măcar să afle cât mai multe despre ea şi să-i dea raportul lui Chade. Acesta se temea că, după ce se obligase să se supună încercării, Dutiful chiar trebuia să caute dragonul. Şi era hotărât să nu-l lase să plece decât foarte bine pregătit şi cu o escortă de nădejde.

– S-ar putea să-l însoţesc chiar eu, mă înştiinţase când ne întâlniserăm în turn ultima oară.

Şi gemusem, dar numai în sinea mea. Era prea bătrân pentru o astfel de călătorie. Printr-un mare efort de voinţă, reuşisem să

păstrez și cuvintele numai pentru mine. Fiindcă știam că altminteri ar fi urmat un protest:

– Atunci pe cine crezi c-ar trebui să trimit?

Nu înclinam în favoarea unei vizite făcute de mine pe Aslevjal mai mult decât în favoarea vizitei lui Chade. Și nici în favoarea vizitei lui Dutiful.

Am împins manuscrisul despre Icefyre într-o parte și m-am frecat la ochi. Era interesant, dar mă îndoiam că povestea conținea ceva care l-ar fi putut ajuta pe prinț în aventura lui. Din câte știam despre dragonii noștri de piatră, și chiar din tot ce-mi istorisise bufonul despre dragonii din Bingtown, mi se părea foarte puțin probabil să existe unul adormit într-un ghețar, pe una dintre Insulele Străine. Era mult mai degrabă posibil ca pe un „dragon adormit" să se dea vina pentru cutremure și pentru ruperea ghețurilor. În plus, pe moment îmi primisem porția de dragoni. Cu cât studiam mai mult manuscrisul, cu atât mai tulburătoare erau gândurile la bingtownianul cu văl care-mi amenințau somnul. Totuși aș fi dorit să fie acestea singurele mele griji.

Ochii mi-au căzut pe un castron greu, de lut, așezat cu fața în jos pe colțul mesei. Sub el era un șobolan mort. Ei, cea mai mare parte a unui șobolan mort. I-l luasem dihorului cu o noapte înainte. Dormeam adânc și mă trezisem când Harul îmi adusese la urechi un țipăt de durere atroce. Nu fusese obișnuita stingere a vieții unei creaturi mărunte. Când ești înzestrat cu Har trebuie să te înveți cu aceste pulsații neîntrerupte. Vietățile mici dispar, de obicei, ca niște balonașe de săpun care se sparg. Pentru ele, moartea e un pericol care te paște zi de zi, pe toată durata vieții. Numai un om legat de un animal putea să pună într-un urlet atâta groază, atâta furie și atâta amărăciune pentru moartea unei făpturi.

Odată trezit, renunțasem la orice speranță că aș fi putut adormi din nou. Fusese ca și cum mi s-ar fi redeschis rana făcută de pierderea lui Ochi Întunecați. Îmi sărise somnul și, neavând niciun chef să-l trezesc pe bufon, o pornisem în schimb către turn. Pe drum, dădusem de dihor, care târa după el șobolanul. Cel mai mare care-l văzusem vreodată, și cel mai sănătos, judecând după

blana lui lucioasă. După o urmărire și o scurtă luptă, dihorul mi-l lăsase mie. N-aveam cum să dovedesc că șobolanul îi fusese cuiva tovarăș de Har, dar era o bănuială greu de înlăturat. Păstrasem animalul mort ca să i-l arăt lui Chade. Știam că avem un spion în castel. Ramura de dafin găsită de Laurel era o dovadă îndestulătoare. Acum era posibil ca șobolanul și tovarășul lui de Har nu doar să fi pătruns în reședința regală, ci să fi știut câte ceva și despre ascunzătorile noastre. Speram că bătrânul urma s-ajungă în turn în seara aceea.

M-am întors către cele două manuscrise vechi despre Meșteșug pe care ne străduiam să le punem cap la cap. Erau mult mai greu de descifrat decât cele despre Icefyre, dar și rezultatele se dovedeau mult mai mulțumitoare. Pornind de la vechimea pe care păreau s-o aibă pergamentele și de la stilul în care erau caligrafiate, Chade credea că făceau amândouă parte din aceeași lucrare. Iar eu, pornind de la cuvintele alese și de la desenele care le împodobeau, credeam că erau fragmente din lucrări diferite. Ambele pergamente erau pătate și pe ambele cerneala se decolorase, mai multe cuvinte, ba chiar și fraze, erau, în parte, de necitit. Erau caligrafiate într-un stil arhaic, care-mi dădea dureri de cap. Alături de fiecare pergament era un altul, nou, pe care traduceam eu și Chade textul, cuvânt cu cuvânt. Uitându-mă la ele, mi-am dat seama că scrisul meu apărea mult mai des. Am aruncat o privire către ultimele rânduri scrise de Chade. O frază începea astfel: „Întrebuințarea scoarței de spiriduș". M-am încruntat și am căutat rândul corespunzător de pe pergamentul vechi. Ilustrația de alături era destul de decolorată, dar nu înfățișa nicidecum scoarța de spiriduș. Cuvântul tradus astfel de Chade era pe jumătate ascuns de o pată. Uitându-mă cu mai multă atenție, n-am putut să nu-i dau dreptate. Însă logica lipsea. Dacă nu cumva desenul ilustra o altă parte a textului. Și atunci însemna că tot ce tradusesem eu ar fi putut fi greșit. Am oftat.

Raftul cu sticle de vin s-a rotit brusc. A intrat Chade, urmat de Thick, care aducea o tavă cu mâncare și băutură.

– Bună seara, i-am salutat eu, punându-mi cu grijă pergamentele deoparte.

– Bună seara, Tom, mi-a răspuns Chade.

– 'Nă seara, jupâne, *pute-a-câine*, a zis și nerodul.

Nu-mi spune mie așa.

– Bună seara, Thick. Cred că noi doi ar fi trebuit să ne întâlnim ceva mai devreme.

Netotul a lăsat tava jos și s-a scărpinat.

– Am uitat, a răspuns, cu o ridicare din umeri, dar ochii lui mici s-au îngustat când a rostit cuvintele.

I-am aruncat lui Chade o privire resemnată. Mă străduisem, dar expresia lui ursuză voia să spună că nu îndeajuns. Am încercat să mă gândesc cum să scap de Thick ca să pot vorbi cu bătrânul între patru ochi despre șobolan.

– Thick? Data viitoare când aduci lemne pentru foc, n-ai putea aduce un braț în plus? Seara se face uneori foarte frig aici.

I-am arătat flăcările din ce în ce mai mici. Le lăsasem să se stingă, fiindcă nu mai aveam lemne.

Pute-a-câine înghețat.

I-am auzit gândul cât se putea de clar, însă el se holba la mine cu nepăsare, ca și cum nu mi-ar fi înțeles cuvintele.

– Thick? Două brațuri de lemne în seara asta. Da?

Chade îi vorbea mai tare decât ar fi fost nevoie, rostind fiecare cuvânt foarte clar. Oare nu-și dădea seama ce mult îl enerva asta pe Thick? Era netot, nu surd. Și nici pe de-a-ntregul idiot.

Slujitorul a dat încet din cap.

– Două brațuri.

– Ai putea să le-aduci chiar acum, a spus Chade.

– Acum, a încuviințat Thick.

Când s-a răsucit pe călcâie ca să plece, mi-a aruncat o scurtă privire cu coada ochiului.

Pute-a-câine. Mai multă muncă.

Am așteptat să iasă înainte de a-mi începe discuția cu Chade. El așezase tava departe de pergamente, în celălalt capăt al mesei.

– Nu mai încearcă să m-atace cu Meșteșugul. Dar îl folosește ca să mă insulte fără martori. Știe că tu nu-l poți auzi. Nu știu de ce nu mă poate suferi în halul ăsta. Nu i-am făcut nimic.

Chade a ridicat dintr-un umăr.

– Ei bine, trebuie să treceți amândoi peste asta și să lucrați împreună. Prințul trebuie să fie însoțit în aventura lui de un soi de coterie de oameni care stăpânesc Meșteșugul, chiar dacă n-o să poată primi forță în plus decât de la un servitor. Fitz, fă-i curte lui Thick și cucerește-l. Avem nevoie de el.

Nu i-am răspuns, și a oftat.

– Vin? m-a îmbiat după ce s-a uitat în jur.

I-am arătat cana mea.

– Nu, mulțumesc. În seara asta beau ceai fierbinte.

– Oh, foarte bine. Chade a ocolit masa să vadă la ce lucram. Oh, ai dat gata pergamentele despre Icefyre?

Am clătinat din cap.

– Încă nu. Nu cred c-o să găsim în ele ceva folositor. Despre dragonul ăsta nu spun nimic clar. Povestesc doar despre cutremure, care dovedesc că pedepsește pe cineva fiindcă nu se poartă cum se cuvine, pentru ca omul să priceapă că trebuie să se întoarcă pe calea cea dreaptă.

– Citește-le oricum până la sfârșit. S-ar putea să conțină totuși ceva, să amintească printre rânduri vreun amănunt pe care ne-ar prinde bine să-l știm.

– Mă îndoiesc. Chade, chiar crezi că au un dragon? N-ar putea fi un șiretlic al Ellianiei, ca să-și amâne nunta trimițându-l pe prinț să caute ceva care nu există?

– Sunt sigur că-n gheața de pe Aslevjal e captivă o creatură. În pergamente foarte vechi se spune de mai multe ori, în treacăt, c-a fost zărită. Câteva ierni în care a nins foarte mult și o avalanșă au ascuns-o vederii. Dar, pentru o vreme, călătorii care ajungeau acolo se abăteau foarte mult din drum ca să se uite în ghețar și-și dădeau cu părerea despre ceea ce deslușeau în interior.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

– Oh, minunat. Poate e o treabă pentru lopeți și fierăstraie de gheață, nu pentru un prinț și o sabie.

Pe fața lui Chade a licărit un zâmbet fugar.

– Ei, dacă trebuie să dăm repede deoparte gheața și zăpada, cred c-avem o metodă mai bună. Dar e totuși nevoie de rafinament.

– Aha. Așadar luna trecută, pe plajă, a fost mâna ta?

Auzisem zvonuri despre o detunătură însoțită de o străfulgerare de lumină, la care fuseseră martori corăbierii de pe mai multe vase din port. Se întâmplase în miez de noapte și în toiul unui viscol. Toată lumea care povestea despre asta era nedumerită. Nu zăriseră niciun fulger brăzdând cerul și, într-o astfel de noapte, așa ceva nici nu era de așteptat. Dar detunătura o auziseră cu toții. Spulberase o grămadă de piatră și de nisip.

– Pe plajă? m-a întrebat Chade, ca și cum s-ar fi mirat.

– Nu contează, m-am lăsat eu păgubaș, aproape cu ușurare.

Nu voiam să fiu amestecat în experiențele lui cu pulbere explozivă.

– Așa e, a încuviințat el. Avem de vorbit despre altele, mult mai importante. Cum se descurcă prințul la lecțiile de Meșteșug?

Am tresărit. Nu-i spusesem că Dutiful nu mai venise la lecții. Mai întâi am încercat să ocolesc răspunsul.

– Nu-l las să exerseze Meșteșugul cât timp e aici bingtownianul cu solzi, i-am reamintit. Așa că ne-am mulțumit să studiem manuscrisele...

Pe urmă mi-am dat brusc seama că era lipsit de sens să-i ascund adevărul, că nu puteam ajunge departe mințindu-l.

– De fapt, după banchetul de rămas-bun n-a mai venit la lecții. Cred că e încă furios fiindcă a descoperit că m-am folosit de Meșteșug ca să-i dau o poruncă.

Chade s-a încruntat la auzul veștii.

– Ei, o să iau măsuri ca să-l readuc la sentimente mai bune. Indiferent cât de tare s-a supărat, trebuie să-și vadă de treabă. Mâine o să fie acolo. O să am grijă să-și poată petrece în fiecare dimineață o oră în plus cu tine fără să i se simtă lipsa. Să trecem la Thick. Trebuie să-i dai și lui lecții, Fitz, sau măcar să-l faci să ți se supună. Nu mă interesează cum o să izbutești, dar îți sugerez că mita e mai bună decât amenințările și decât pedepsele. Și-acum

următoarea noastră însărcinare: cum propui să începem să căutăm alți tineri potriviți să deprindă Meșteșugul?

M-am așezat și mi-am încrucișat brațele pe piept. M-am străduit să-mi reținfuria în timp ce l-am întrebat:

– Înseamnă c-ai găsit un maestru care să-i învețe după ce-i descoperi?

M-a privit încruntând din sprâncene.

– Te-avem pe tine.

Am clătinat din cap.

– Nu. Eu îl învăț pe prinț, la cererea lui. Iar tu m-ai silit să încerc să-l învăț pe Thick. Dar nu sunt maestru. N-aș fi nici dacă aș avea toate cunoștințele necesare. Nu pot. Îmi ceri să fac asta o viață. Să-mi iau în cele din urmă un ucenic, care să fie maestru după moartea mea. N-am cum s-adun un grup de oameni și să-i învăț Meșteșugul fără să le spun cine sunt. Și asta n-o s-o fac.

M-a fixat îndelung cu privirea, cu buzele ușor întredeschise, ca răspuns la furia mea reținută. Asta a părut să le dea vorbelor mele avânt.

– Mai mult decât atât, aș prefera să mă lași să găsesc eu însumi o cale de împăcare cu prințul. O să fie mai bine așa. E ceva personal, între mine și el. Și vrei să știi când și unde voi putea să-i dau lecții lui Thick? Niciodată și nicăieri, am răspuns scurt. Nu mă poate suferi. Și el e nesuferit, prost crescut și pute. Și, dacă n-ai băgat de seamă, e încet la minte. E puțin cam periculos să-i încredințăm lui tainele magiei Farseer. Dar, chiar și fără să ținem cont de toate astea, mi-a respins toate încercările de a-l învăța ceva.

Ceea ce era adevărat, mi-am spus, luându-mi apărarea față de mine însumi. Thick pusese repede capăt tuturor încercărilor mele de a sta de vorbă lăsându-mi mintea într-un nor de insulte trimise prin Meșteșug.

– Și e puternic. Dacă insist, aversiunea lui față de mine ar putea deveni violentă. Ca să fiu sincer, mă sperie.

Sperasem să-l înfurii pe Chade, dar nu mi-a reușit. S-a așezat încet în fața mea și a sorbit din paharul cu vin. M-a privit câteva clipe în tăcere, apoi a clătinat din cap.

– Așa nu rezolvi nimic, Fitz, mi-a spus cu voce scăzută. Știu, te îndoiești că vei putea să-l instruiești pe prinț și să-i aduni și o coterie în timpul care ne-a mai rămas, dar trebuie s-o facem. Mă încred în tine, sunt sigur că vei găsi o cale.

– Tu ești cel convins că prințul are nevoie să ia ființă coteria asta înainte de a pleca în căutarea dragonului. Eu nici măcar nu sunt sigur că e o căutare în toată puterea cuvântului și cu atât mai puțin că o coterie o să-i fie de mai mult folos decât niște oșteni cu lopeți.

– Totuși, mai curând sau mai târziu, prințul va avea nevoie de coteria asta. Așa că poți începe s-o înființezi de-acum. Chade s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele la piept. M-am gândit cum am putea găsi oameni potriviți pentru așa ceva.

M-am holbat la el în tăcere. Îmi nesocotea cu inima ușoară refuzul de a deveni maestru. Următoarele lui cuvinte m-au umplut de furie.

– Aș putea pur și simplu să-l pun la treabă pe Thick. A găsit-o cu ușurință pe Nettle. Poate, dacă își dă silința și e răsplătit după fiecare izbândă, descoperă și alții.

– Pur și simplu nu vreau să am de-a face cu Thick, am murmurat.

– Păcat, a ripostat Chade, cu voce la fel de înceată. Fiindcă mă tem că asta nu mai ține de ceea ce stabilim noi doi. Dă-mi voie să ți-o spun pe șleau: e porunca pe care ne-a dat-o regina. Ne-am întâlnit azi-dimineață și am discutat câteva ore despre Dutiful și căutarea în care va porni. E de aceeași părere cu mine, trebuie să existe o coterie care să-l însoțească. M-a întrebat ce oameni am găsit. I-am vorbit despre Thick și Nettle. Vrea să înceapă imediat instruirea lor.

Mi-am încrucișat brațele și am mai păstrat o vreme tăcerea. Eram șocat, nu doar fiindcă voiau s-o amestece pe Nettle. În Regatul Munților, copii de soiul lui Thick erau de obicei abandonați la scurt timp după naștere. Îmi imaginasem că ideea de a avea un astfel de om în slujba fiului ei avea s-o îngrozească pe regină. De fapt, fusesem sigur c-avea s-o respingă. Mă surprindea încă o dată.

– A trimis deja pe cineva după Nettle? am întrebat imediat ce am putut vorbi fără să-mi tremure glasul.

– Nu încă. Vrea să se ocupe ea însăşi de toate astea, cu mult tact. Ştim că, dacă va cere aşa ceva, Burrich ar putea să refuze iarăşi. Dacă va fi o poruncă, ei bine, niciunul dintre noi nu ştie ce va face el. Regina vrea să fie de acord şi Burrich, şi fata. De aceea trebuie să se gândească bine la cuvintele în care să-şi îmbrace dorinţa şi, în clipa de faţă, solia din Bingtown îi înghite tot timpul. După plecarea negustorilor, regina îi va invita aici pe Burrich şi pe Nettle ca să le explice de ce e nevoie de ei amândoi. Şi, poate, şi de Molly. Firește, a adăugat, cu multă grijă, dacă nu cumva preferi să le vorbeşti tu în numele reginei. Atunci Nettle şi-ar putea începe lecţiile mai curând.

Am tras aer în piept.

– Nu. Nu prefer. Iar Kettricken n-ar trebui să-şi piardă timpul gândindu-se cum să-i înduplece. Pentru că eu unul n-o s-o învăţ pe Nettle Meşteşugul.

– M-am gândit c-o să răspunzi aşa, mânat de sentimente. Numai că sentimentele nu au ce căuta aici, Fitz. E porunca reginei noastre. N-avem de ales, trebuie să ne supunem.

M-am gârbovit pe scaun. Am simţit gustul înfrângerii amar ca fierea. Aşadar se întâmplase. Regina poruncise să-mi fie sacrificată fiica pentru binele moştenitorului Farseer. Tihna vieţii şi siguranţa căminului ei nu însemnau nimic pe lângă nevoile arzătoare ale tronului. Mă mai izbisem de aşa ceva. Cândva crezusem că nu puteam decât să mă supun. Dar fusese gândul unui Fitz mai tânăr.

Mi-am îngăduit să chibzuiesc câteva clipe. Kettricken, prietena mea şi soţia unchiului meu Verity, era o Farseer prin căsătorie. Jurăminte din copilărie, din adolescenţă şi din tinereţe mă legau de Farseeri, mă obligau să mă supun poruncilor lor, neprecupeţindu-mi nici măcar viaţa. Pentru Chade, datoria mea părea mai presus de orice dubiu. Dar ce însemna un jurământ? Cuvinte rostite cu glas tare şi cu bună intenţie de a le respecta. Pentru unii nu erau decât atât, simple cuvinte pe care le puteai da uitării când se schimba ceva în inima ta. Bărbaţi şi femei care se juruiseră unul altuia se întâlneau pe furiş cu altcineva sau pur

şi simplu îşi părăseau perechea. Oştenii care-i juraseră credinţă unui lord dezertau în iernile cu prea mult ger şi prea puţină hrană. Nobilii care se dedicau unei cauze o abandonau dacă puteau trage mai multe foloase intrând în tabăra opusă. Prin urmare, chiar eram obligat să mă supun reginei? Mâna mi s-a dus la mica insignă în formă de vulpe înfiptă în cămaşă, pe dedesubt.

Aveam o sută de motive să nu-i îndeplinesc porunca şi, dintre ele, niciunul n-avea legătură cu Nettle. Îi spusesem mai înainte lui Chade că Meşteşugul era o magie care ar fi putut fi lăsată să se stingă. Însă mă lăsasem convins să-l învăţ pe Dutiful. Citirea manuscriselor despre Meşteşug nu mă ajutase să fiu sigur că hotărârea mea era corectă. În acele pergamente date uitării întrezărisem o sferă a Meşteşugului cu mult mai vastă decât cutezase vreodată Verity să şi-o imagineze. Mai rău decât atât, cu cât citeam mai mult, cu atât mai bine îmi dădeam seama că nu aveam o bibliotecă plină cu scrieri despre Meşteşug, ci numai fragmente din ea. Manuscrisele noastre descriau îndatoririle profesorilor sau cele mai sofisticate întrebuinţări ale acestei magii. Probabil că existaseră şi altele, despre elementele sale de bază şi despre modul în care puteai să capeţi nişte deprinderi şi să ţi le controlezi la un nivel cerut de cele mai avansate scopuri. Dar pe acelea nu le aveam. Numai El ştia care le fusese soarta. Crâmpeiele de cunoştinţe pe care le întrezărisem mă convinseseră că Meşteşugul oferea puteri aproape egale cu ale zeilor. Cu ajutorul lui puteai să răneşti sau să vindeci, să iei lumina ochilor sau s-o dăruieşti, să încurajezi sau să nimiceşti. Nu credeam că eram destul de înţelept ca să stăpânesc o asemenea putere şi, cu atât mai puţin, să hotărăsc cine s-o primească şi cine nu. În schimb, pe măsură ce citea mai mult, Chade îşi dorea cu o tot mai mare lăcomie să stăpânească acea magie care-i fusese refuzată din pricina naşterii lui nelegitime. Ceea ce putea oferi Meşteşugul îl umplea de un entuziasm care mă înspăimânta adesea. Iar faptul că insista să se aventureze pe tărâmul său de unul singur mă speria în alt mod. Dar în ultima vreme nu mai vorbise despre asta şi speram că nu izbândise.

Însă nu cutezam să sper că asta lăsa pe seama mea luarea unei hotărâri. Aș fi putut să refuz să mă supun reginei, aș fi putut fugi, dar Chade ar fi continuat să studieze Meșteșugul fără mine. Voința lui era puternică, așa cum îi era și dorința de a deprinde Meșteșugul. Nu s-ar fi mulțumit să învețe el, ar fi încercat să-i dea lecții lui Dutiful; și poate și lui Thick. Și lui Nettle, mi-am dat apoi seama. Fiindcă, în ochii lui, Meșteșugul nu era periculos, ci ispititor. Și se considera îndreptățit să-l stăpânească. Era un Farseer, și magia Farseerilor i se cuvenea de drept, dar acest drept îi fusese negat de propria naștere, fiindcă era un Farseer bastard. Ca și fiica mea.

M-am trezit punând brusc degetul pe o rană în care-mi mustea puroiul de mulți ani. Magia Farseer. Asta era Meșteșugul. Se presupunea că orice membru al familiei regale avea „dreptul" să și-o însușească. Iar această presupunere era urmată de ideea că un Farseer era destul de înțelept ca s-o folosească oriunde în lume. Născut în patul cui nu trebuia, Chade fusese socotit nedemn și i se negase cu brutalitate dreptul de a deprinde Meșteșugul. Poate că n-avusese niciodată talentul necesar pentru a-l stăpâni; sau poate că acest talent i se ofilise, neglijat. Dar nedreptatea care i se făcuse neoferindu-i-se prilejul să-l învețe continua să-l macine pe bătrânul asasin chiar și după atâta vreme. Eram sigur că, în spatele dorinței mistuitoare de a se trece din nou la întrebuințarea Meșteșugului, se ascundea ambiția lui zădărnicită. Avea impresia că eu o lipseam pe Nettle de ceva care i se cuvenea, așa cum i se întâmplase lui? L-am privit. Dacă el, Verity și Patience n-ar fi intervenit în favoarea mea, aș fi putut fi și eu în situația lui.

– Ești foarte tăcut, a spus cu blândețe.

– Mă gândesc, am răspuns.

S-a încruntat.

– E porunca reginei, Fitz. Nu o cerere la care să te gândești cum răspunzi. De data asta trebuie să te supui.

Nu o cerere la care să te gândești cum răspunzi. În tinerețea mea, trecusem atât de des la fapte fără să stau pe gânduri. Îmi făcusem pur și simplu datoria. Dar pe atunci fusesem un băiețandru.

Acum eram bărbat. Şi nu oscilam între a-mi face sau nu datoria, ci între ce era bine şi ce era rău. Am privit întrebarea de departe, ca s-o văd într-un tablou cât mai larg. Era bine să-i dau unei alte generaţii lecţii de Meşteşug şi să-l păstrez astfel în lumea noastră? Era bine să las tot ce se ştia despre el să se piardă, ca să nu mai poată fi folosit de oameni? Dacă existau întotdeauna unii care n-aveau dreptul să-l înveţe, nu era mai bine să i-l interzic întregii omeniri? Cunoştinţele despre magie erau aidoma obiectelor de preţ adunate rând pe rând într-un tezaur, sau nu reprezentau decât un talent cu care te năşteai sau nu, ca acela de a trage bine cu arcul sau de a cânta fără cusur fiecare notă a unei melodii?

Mă simţeam asediat de întrebările care mi se învârtejeau în minte. Din inimă striga la mine o alta. Nu puteam face nimic ca s-o feresc pe Nettle de asta? Pentru că nu puteam suporta. Nu puteam suporta să văd că tot ce sacrificasem devenea zadarnic fiindcă secretul naşterii ei şi al supravieţuirii mele le erau brusc dezvăluite celor cărora le puteau face cel mai mult rău. Puteam refuza să-i iniţiez pe alţii în tainele Meşteşugului, dar nu puteam păstra pacea vieţii ei. Puteam s-o răpesc de-acasă şi să fug, dar urmările s-ar fi dovedit exact atât de dezastruoase cum mă temeam.

Când mă învăţase Kettle jocul cu pietre, modul în care priveam lumea se schimbase pe neaşteptate. Pe atunci lupul se afla alături de mine. Văzusem pietrele mici, aşezate în locurile unde se încrucişau liniile de pe pânza de joc, ca pe o stare a lucrurilor nicidecum neschimbătoare, ci ca pe un punct din fluxul bogat al posibilităţilor. Nu puteam câştiga partida cu Chade spunând *nu*. Dar dacă aş fi spus *da*?

Alegi întotdeauna să te laşi încătuşat de ceea ce eşti. Acum lasă ceea ce eşti să te elibereze.

Gândul mi-a pătruns nepoftit în minte şi mi-am ţinut răsuflarea.

Ochi Întunecaţi?

M-am întins spre gândul acela, dar venise de nicăieri, ca vântul. Nu ştiam dacă era al altcuiva şi mi-l adusese Meşteşugul sau dacă se înălţase din adâncul fiinţei mele. Dar, de oriunde ar fi apărut,

purta pecetea adevărului. L-am întors pe toate părțile cu delicatețe, ca și cum m-ar fi putut tăia. Așadar mă încătușa ceea ce eram. Și eram un Farseer. Dar într-un mod straniu, distanțat, care mă elibera.

– Vreau o făgăduință, am spus tărăgănând cuvintele.

Chade a simțit schimbarea din mine. Și-a lăsat paharul jos cu băgare de seamă.

– Vrei o făgăduință?

– Între regele Shrewd și mine nimic n-a rămas nerăsplătit. Eu am fost omul lui. În schimb, el s-a îngrijit de nevoile mele trupești și sufletești, a avut în vedere să primesc învățătură. Și a făcut totul foarte bine, dar am înțeles asta întru totul abia când am ajuns bărbat în toată firea. Vreau acum o făgăduință asemănătoare.

Chade m-a privit pe sub sprâncenele încruntate.

– Îți lipsește ceva? Bine, știu că odaia în care locuiești lasă mult de dorit, dar, așa cum ți-am mai spus, cea în care ne aflăm acum poate fi modificată oricum ai vrea, ca să fie pe potriva nevoilor tale. Calul tău pare bun, dar, dacă vrei unul și mai bun, pot aranja...

– Nettle, am spus cu voce joasă.

– Vrei să i se poarte ei de grijă? Se poate face cu ușurință dac-o aducem aici, să fie educată și să aibă prilejul să cunoască tineri bine situați...

– Nu. Nu vreau să i se poarte de grijă. Vreau să fie lăsată în pace.

A clătinat din cap cu încetineală.

– Fitz, Fitz. Știi că așa ceva nu-ți pot oferi. Regina a poruncit să fie adusă aici și să învețe.

– Nu ți-o cer ție. I-o cer reginei mele. Dacă primesc să devin Maestrul Meșteșugului la curtea ei, trebuie să mă lase să învăț pe cine vreau, în taină și în felul meu. Și trebuie să-mi făgăduiască, în primul rând, c-o să-mi lase fiica în pace. Pentru totdeauna.

Pe fața lui s-a așternut o expresie nemaipomenită. În ochi i s-a aprins, nebunește, speranța că aveam să fiu Maestru al Meșteșugului. Dar cerusem un preț care-l speria.

– Vrei să-ţi făgăduiască regina ta ceva? Nu ţi se pare că astfel ceri prea mult?

Mi s-au încordat fălcile.

– Poate că da. Dar, poate pentru prea mult timp, Farseerii au cerut prea mult de la mine.

A tras aer pe nări îndelung. Ştiam că-şi ţinea furia în frâu mulţumită speranţei. Mi-a vorbit protocolar, cu o răceală de gheaţă:

– O să aduc la cunoştinţa Maiestăţii Sale cererea ta şi o să-ţi transmit răspunsul.

– Te rog, am zis curtenitor, cu glas scăzut.

S-a ridicat ţeapăn şi s-a îndepărtat fără să mai scoată niciun cuvânt. După tăcerea lui, mi-am dat seama că era mai furios decât crezusem. Am avut nevoie de câteva clipe ca să înţeleg. Nu eram la fel ca el, nici ca Farseer, nici ca asasin. Nu eram sigur că asta mă făcea un om mai bun decât el. Tânjeam să-l las să plece, dar ştiam că mai aveam şi altele de discutat.

– Chade, înainte de a pleca, mai am ceva să-ţi spun. Cred că pe coridoarele noastre secrete e un spion.

Şi-a lăsat furia deoparte, retrăgându-se aproape vizibil din braţele ei. Când s-a întors spre mine, am ridicat castronul ca să-i arăt şobolanul.

– L-a omorât dihorul, azi-noapte. Am simţit pe cineva suferind pentru moartea lui. Cred că era tovarăş de Har cu cineva din Buckkeep. Ar putea fi cel pe care l-am întâlnit pe drum, în noaptea dinainte de logodna prinţului.

Cu o strâmbătură de dezgust, Chade s-a aplecat asupra şobolanului şi l-a împuns cu degetul.

– Putem afla în vreun fel de cine-l lega Harul?

Am clătinat din cap.

– Nu cu certitudine. Dar moartea lui a îndurerat profund pe cineva. Cred că va avea nevoie de cel puţin o zi ca să-şi revină. Prin urmare, dacă din vârtejul vieţii la curte dispare cineva vreme de o zi sau mai mult, poate-o să vrei să-i faci o vizită, să afli de ce suferă.

– O să fac cercetări. Crezi aşadar că e un nobil?

– Asta e partea cea mai grea. Ar putea fi orice bărbat şi orice femeie, dintre nobili, dintre servitori şi dintre menestreli. Ar putea fi cineva care-a locuit aici toată viaţa lui sau cineva care-a sosit după ce-a început sărbătorirea logodnei.

– Bănuieşti pe cineva?

M-am încruntat o clipă.

– Am putea urmări cu cea mai mare atenţie familia Bresinga şi însoţitorii săi. Dar numai pentru că ştim că unii dintre ei au Har şi sunt plini de simpatie pentru alţii, înzestraţi cu Har.

– Sunt puţini. Civil Bresinga se află aici, cu un singur valet, un paj şi, cred, şi cu un grăjdar pentru calul lui. O să văd ce se ştie despre ei.

– Mă intrigă c-a rămas aici, când atât de mulţi alţi nobili s-au întors pe domeniile lor. Poţi pune întrebări, discret, ca să aflăm de ce?

– A devenit prieten foarte bun cu prinţul. E în interesul familiei lui să profite de asta. Dar o să mă interesez, fără zarvă, cum stau lucrurile la Galekeep. Ştii că am pe cineva acolo.

Am dat din cap cu gravitate.

– Mi-a spus că servitorimea e în declin de vreo lună încoace. Slujitorii mai bătrâni au plecat, iar cei noi par să nu cunoască bunele maniere şi sunt nesupuşi. Mi-a povestit c-a fost un incident cu nişte ajutoare noi de la bucătărie care s-au servit cu vin din pivniţă. Bucătăreasa i-a găsit beţi şi s-a supărat cu atât mai tare când a aflat că furau băutură de mai multă vreme. Şi, când a văzut că lady Bresinga nu-i dă afară pe vinovaţi, a plecat ea, după ce fusese bucătăreasă acolo câţiva ani buni. S-ar părea că s-au schimbat şi oaspeţii primiţi la castel. Nu mai vin nobilii de ţară, şi nici alţii, tot de rang mărunt, care îi erau de obicei oaspeţi; în locul lor a găzduit câteva grupuri de vânători care mi s-au părut lipsiţi de rafinament, ba chiar grosolani.

– Ce crezi că înseamnă?

– Poate că lady Bresinga face alianţe noi. Bănuiesc că noii ei prieteni sunt, în cel mai bun caz, oameni cu Har, dacă nu cumva chiar Pestriţi. Totuşi, e posibil să n-o facă de bunăvoie. Iscoada

mea spune că-şi petrece din ce în ce mai mult timp singură în odăile ei, chiar şi când „oaspeţii" stau la masă.

– Ai pus mâna pe câte ceva din corespondenţa ei cu Civil?

Chade a clătinat din cap.

– Pe nimic în ultimele două luni. S-ar părea că nu-şi scriu.

A fost rândul meu să clatin din cap.

– Mi se pare din cale-afară de bizar. Acolo se întâmplă ceva. Trebuie să-l supraveghem pe Civil mai îndeaproape ca oricând. Am oftat. Şobolanul ăsta e prima dovadă a activităţii Pestriţilor după ramura spânzurată a lui Laurel. Speram că s-au potolit.

Chade a răsuflat adânc şi prelung. S-a întors la masă şi s-a aşezat.

– Au mai fost şi altele, a spus încet. Dar, ca şi de data asta, n-au sărit în ochi.

Era o noutate.

– Oh?

Şi-a dres glasul.

– Regina a izbutit să pună capăt execuţiilor oamenilor cu Har din Buck. Sau cel puţin execuţiilor publice. Bănuiesc că s-ar putea să continue în oraşele mici şi în sate, dar veştile nu ajung până la noi. Sau s-ar putea face sub pretextul pedepsei pentru o altă fărădelege. Dar, în loc de execuţii, s-au săvârşit crime. Îi omoară lumea pe cei cu Har? Sau Pestriţii se ridică împotriva unora de-ai lor, ca să-i silească să li se supună? Nu putem spune. Ştim doar că omorurile continuă.

– Am mai vorbit despre asta. Aşa cum spuneai, regina Kettricken nu poate face mai nimic ca să-i oprească, am zis pe ton neutru.

A scos un sunet scurt din fundul gâtului.

– Mi-ai fi de mare ajutor dac-ai putea s-o convingi pe ea de asta. Povestea o macină într-o foarte mare măsură, Fitz. Şi nu numai fiindcă fiul ei are Har.

Mi-am înclinat fruntea, înţelegând că regina îşi făcea griji şi pentru mine.

– Şi în afara ţinutului Buck? am întrebat.

– Acolo e mult mai complicat. Ducilor nu le-a plăcut niciodată să amestece prea mult Coroana în ceea ce numesc ei problemele „interne" ale puterii și justiției. Să le ceri celor din Farrow sau lui Tilth să nu mai condamne oamenii la moarte fiindcă au Har e ca și cum le-ai cere celor din Shoaks să-și înceteze atacurile de hărțuire de la hotarul cu Chalced.

– Hotarul ăla a fost întotdeauna o pricină de ceartă între ei.

– Iar în Farrow și Tilth i-au omorât întotdeauna pe cei cu Har.

– Nu e pe de-a-ntregul adevărat.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Primisem, spre încântarea mea, îngăduința să citesc pergamentele din colecția lui Chade și pe cele aflate în biblioteca din castel. Înainte de Prințul Pestriț, Harul era privit în aceeași lumină ca magia tămăduitoare. Nu ca o putere foarte mare, dar, dacă o avea cineva, o avea și gata. Nu era văzut ca un ticălos dezgustător.

– Ei, da, a recunoscut Chade. Așa e. Dar oamenii au acum o altă părere, atât de bine înrădăcinată încât e imposibil să le-o scoți din cap. Lady Patience a făcut tot ce era cu putință în Farrow. Ori de câte ori n-a putut împiedica o execuție, i-a pedepsit pe toți cei amestecați. Nimeni n-o poate învinovăți că n-a încercat să schimbe lucrurile. Chade și-a mușcat buza de sus. Regina a primit săptămâna trecută un mesaj anonim.

– De ce nu mi s-a spus? am întrebat imediat.

– De ce să ți se fi spus? mi-a răspuns el c-o altă întrebare. Pe urmă, când m-am încruntat, a continuat pe un ton mai blând. Nu era mare lucru de spus. Mesajul nu conținea nicio cerere și nicio amenințare. Era o simplă listă a oamenilor cu Har executați în tot regatul în ultimele șase luni. A oftat. O listă lungă. Patruzeci și șapte de nume. M-a privit lăsându-și capul pe-o parte. Nu purta însemnul Pestriților, calul ăla al lor. De aceea credem c-a fost trimis de o altă facțiune a celor cu Sânge Străvechi.

Am rămas o vreme pe gânduri.

– După părerea mea, Chade, cei cu Sânge Străvechi știu că regina își pleacă urechea către ei. Cred că-i dau de știre ce se petrece, ca să vadă ce va face ea. Să nu facă nimic ar fi o greșeală.

A dat din cap, deşi nu părea încântat că-şi trăda mulţumirea.

– Aşa am zis şi eu. Regina spune că izbutim într-o tot mai mare măsură să câştigăm încrederea celor cu Sânge Străvechi. Nu i-ar fi trimis lista dacă n-ar fi crezut că ea poate face ceva. Ne străduim să găsim rudele celor ucişi. Pe urmă regina va înştiinţa toate ducatele că trebuie să le plătească preţul sângelui.

– Mă îndoiesc c-o să le puteţi găsi rudele. Toată lumea se fereşte să dezvăluie că se înrudeşte cu cineva înzestrat cu har.

A dat iarăşi din cap.

– Am găsit totuşi câteva. Iar aurul cuvenit celorlalţi ca răscumpărare pentru sângele vărsat va fi păstrat aici, în Buckkeep, în grija vistiernicului reginei. Dacă n-o să-i găsească, se vor face pancarte pe care va sta scris că rudele celor ucişi pot veni la noi să primească răscumpărarea.

M-am gândit şi la asta.

– Multora o să le fie frică s-apară. Aurul poate fi privit ca momeală. Dintre nobili, unii se vor gândi că merită să-l dea ca să scape de toţi cei cu Sânge Străvechi din ţinuturile lor. Ca atunci când plăteşti pe cineva ca să-ţi prindă şobolanii.

Chade şi-a lăsat capul în piept şi şi-a frecat tâmplele. Când şi-a ridicat fruntea şi m-a privit, i-am văzut pe faţă oboseala.

– Facem tot ce ne stă în puteri, FitzChivalry. Ai o idee mai bună?

Am căzut din nou pe gânduri câteva clipe.

– Nu tocmai. Dar aş vrea să văd pergamentele pe care le-au trimis. Pe ăsta, cu lista, şi pe celelalte, de mai înainte. Mai ales pe cel sosit imediat după ce l-au luat pe Prinţ.

– Dacă vrei să le vezi, atunci le vei vedea.

În glasul lui era ceva aparte. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. Am vorbit cu prudenţă.

– Am mai spus deja că vreau să le văd. De mai multe ori. Şi chiar vreau, Chade. Când pot s-arunc o privire asupra lor?

S-a uitat la mine pe sub sprâncenele lăsate. Pe urmă s-a ridicat şi s-a îndreptat încet, cu paşi apăsaţi, spre raftul lui cu pergamente.

– Cred că, în cele din urmă, va trebui să-mi afli oricum toate secretele, a spus, fără tragere de inimă.

Apoi, fără să-mi dau seama cum, a apăsat pe ceva care-a pornit un mecanism. Ornamentul de deasupra raftului s-a lăsat în jos. El şi-a strecurat mâna în interior şi, o clipă mai târziu, a scos trei suluri de pergament. Toate erau mici şi rulate strâns, în cilindri uşor de ascuns în pumn. M-am ridicat la rândul meu, însă a închis locaşul înainte de-a apuca să văd ce mai conţinea.

– Cum l-ai deschis? am întrebat.

Mi-a zâmbit scurt.

– Am spus „în cele din urmă", Fitz. Nu „azi".

Tonul era al mentorului meu de odinioară. Părea să fi uitat că-l supărasem mai înainte. A venit lângă mine şi mi-a întins cele trei suluri.

– Eu şi Kettricken am avut motivele noastre. Sper c-o să le găseşti întemeiate.

Am luat pergamentele, dar, înainte de a-l desface pe primul, stativul cu băuturi s-a rotit iarăşi şi a intrat Thick. Mi-am ascuns în mânecă toate cele trei misive, cu o mişcare atât de mult exersată, încât o făceam aproape din instinct.

– Iar acum trebuie să plec, FitzChivalry, a spus Chade. Apoi s-a întors spre netot.

– Thick. Ar fi trebuit să te întâlneşti cu Tom azi, mai devreme. Acum, dacă tot sunteţi amândoi aici, vreau să petreceţi un timp împreună. Vreau să fiţi prieten. Bătrânul asasin mi-a aruncat o ultimă privire nimicitoare. Sunt sigur c-o să vă facă plăcere să staţi de vorbă. Eu vă spun noapte bună.

Şi cu asta a plecat. Oare în glas i se simţise uşurarea fiindcă putea s-o facă? A ieşit în grabă, înainte de a se închide stativul în urma lui Thick.

Servitorul încet la minte adusese de două ori mai multe lemne ca de obicei într-o bandulieră de pânză, agăţată de un umăr. S-a uitat în jur, probabil surprins că bătrânul plecase cu atâta iuţeală.

– Lemne, mi-a spus.

Şi-a aruncat povara pe podea, şi-a îndreptat umerii şi mi-a întors spatele, gata să plece şi el.

– Thick.

Vocea mea l-a oprit. Chade avusese dreptate. Trebuia să-l deprind măcar să mi se supună.

– Ştii că altceva trebuia să faci. Stivuieşte lemnele în suportul de lângă cămin.

S-a uitat urât la mine, strângând din umeri şi frecându-şi mâinile butucănoase. Pe urmă a prins legătura de pânză de un capăt şi a târât-o spre cămin, împrăştiind în urmă surcele, sfărâmături de scoarţă de copac şi murdărie. Nu i-am spus nimic. S-a ghemuit lângă mormanul de lemne şi a început să le stivuiască cu şi mai multă vigoare şi cu mai mult zgomot decât ar fi trebuit. Muncea aruncându-mi des priviri peste umăr, dar n-am reuşit să-mi dau seama dacă ochii lui mijiţi însemnau duşmănie sau teamă. Mi-am umplut paharul cu vin şi m-am străduit să nu-i dau atenţie. Trebuia să fac ceva, cumva, ca să nu-l văd în fiecare zi. Nu-l voiam în preajma mea şi cu atât mai puţin nu-mi doream să-i dau lecţii. De fapt, trupul lui diform şi mintea lui ceţoasă mă umpleau de un anumit fel de repulsie.

Aşa cum nu mă putuse Galen suferi pe mine. Cum nu-şi dorise el să mă înveţe pe mine.

Gândul mi-a tras un ghiont într-o vânătaie dureroasă, de care nu scăpasem cu adevărat niciodată. Uitându-mă cum muncea Thick, ursuz, m-am simţit pentru o clipă copleşit de vinovăţie. Nu ceruse el să devină o unealtă a coroanei Farseerilor, aşa cum nu cerusem nici eu. Nu hotărâse el să se nască diform şi încet la minte. Mi-a trecut prin cap că exista o întrebare pe care nu i-o pusese nimeni, una care mi s-a părut dintr-odată foarte importantă. Una care punea întreaga problemă a coteriei lui Dutiful într-o altă lumină.

– Thick, am spus.

A mârâit. Am păstrat tăcerea până când i s-a domolit furia cu care stivuia lemnele şi s-a întors să se uite urât la mine. Probabil că nu era cel mai bun moment ca să-l întreb ceva. Dar mă îndoiam

că exista vreunul favorabil pentru ceea ce voiam să vorbesc cu el. Când am fost sigur că aveam parte de atenția lui, că ochii lui mici mă țintuiau, i-am vorbit iarăși.

– Thick, ți-ar plăcea să te învăț Meșteșugul?

– Ce?

Părea bănuitor, ca și cum s-ar fi așteptat să-l iau în bătaie de joc.

Am respirat adânc.

– Ai un talent.

S-a încruntat mai tare. M-am grăbit să-l lămuresc.

– Ceva pe care-l poți face mai bine decât alții. Ceva de care te folosești ca să-i împiedici pe oameni să te vadă. Și ca să mă insulți fără să te-audă Chade. Ca atunci când îmi spui „pute-a-câine".

Asta i-a smuls un zâmbet disprețuitor. Nu i l-am luat în seamă.

– Ți-ar plăcea să te învăț cum să-l folosești în alte feluri? Să-l folosești bine, ca să te-ajute să-ți slujești prințul?

N-a stat pe gânduri.

– Nu.

Mi-a întors spatele și s-a apucat din nou să stivuiască lemnele.

Iuțeala cu care-mi răspunsese m-a surprins întrucâtva.

– De ce nu?

S-a lăsat pe călcâie și a tras cu ochiul la mine peste umăr.

– Am destul de lucru.

Și-a mutat privirea grăitoare de la mine la lemne.

Pute-a-câine.

Termină cu asta.

– Ei, de lucru avem cu toții. Așa-i viața.

Nu mi-a răspuns, a continuat să pună lemnele la locul lor făcând înadins cât mai mult zgomot. M-am hotărât să nu iau în seamă asta. Și m-am întrebat cum l-aș fi putut face să se poarte măcar o idee mai frumos. Fiindcă mi-am dorit brusc să-l învăț. Aș fi putut începe să mă ocup de el, dovedindu-i astfel reginei devotamentul meu. Oare Thick putea fi mituit, așa cum mă sfătuise Chade, ca să încerce să învețe Meșteșugul? Puteam cumpăra siguranța fiicei mele ademenindu-l pe el?

– Ce-ţi doreşti tu, Thick? l-am întrebat.

Asta l-a făcut să încremenească. S-a întors spre mine încruntându-se.

– Ce?

– Ce-ţi doreşti? Ce te-ar face fericit? Ce vrei de la viaţă?

– Ce vreau eu? M-a privit îngustându-şi ochii, ca şi cum mi-ar fi putut înţelege mai bine cuvintele dacă mă vedea mai bine. Ce vreau să am? Ce vreau să fie al meu?

Am dat din cap după fiecare întrebare, încuviinţând. S-a ridicat încet, scărpinându-şi ceafa. În timp ce se gândea, şi-a ţuguiat buzele, cu vârful limbii vizibil între ele.

– Vreau... vreau eşarfa aia roşie a lui Rowdy.

A tăcut şi m-a privit posomorându-se. Probabil se aştepta să-i spun că n-o putea primi. Nici măcar nu ştiam cine era Rowdy.

– O eşarfă roşie. Cred că-ţi pot face rost de ea. Şi altceva?

S-a holbat pur şi simplu la mine vreme de câteva minute.

– Şi o prăjitură roz, ca s-o mănânc eu pe toată. Nu una arsă. Şi... şi un pumn întreg de stafide.

S-a oprit şi m-a privit provocator.

– Şi ce altceva? l-am întrebat.

Din tot ce ceruse, nimic nu părea greu de găsit.

S-a uitat la mine cu atenţie, apropiindu-se. Credea că-mi bat joc de el.

M-am străduit să-mi îmblânzesc vocea cât mai mult cu putinţă.

– Dacă ai primi acum toate astea, ce altceva ţi-ai mai dori?

– Dacă eu... stafide *şi* prăjitură?

– Stafide *şi* prăjitură, *şi* o eşarfă roşie. Şi ce altceva?

Buzele i se mişcau şi îşi mijea ochii mici. Cred că nu se gândise niciodată că şi-ar fi putut dori mai mult de-atât. Dacă voiam să folosesc mita, trebuia să-l învăţ să fie lacom. Pe de altă parte, lucrurile atât de simple după care tânjea, gândindu-se că era imposibil să le primească, mi-au sfâşiat inima. Nu voia să fie plătit mai bine, nici să aibă mai mult timp liber. Nu voia decât lucruri mărunte, mici plăceri care să-i facă o viaţă grea suportabilă.

– Vreau... un cuțit ca al tău. Și una dintre penele alea, o pană de-aia mare, cu ochi în ea. Și un fluier. Un fluier roșu. Am avut unul – mămica mea mi-a dat un fluier roșu, un fluier roșu pe un șnur verde. S-a încruntat mai tare, adunându-și gândurile. Dar ei mi l-au luat și mi l-au făcut bucăți.

În clipa următoare a amuțit, respirând hârșâit pe măsură ce-și amintea. M-am întrebat cu cât timp în urmă se întâmplase. Se străduia din răsputeri să-și aducă aminte, strângând din ochi atât de tare încât aproape îi închisese. Îl crezusem prea netot ca să poată avea amintiri din copilărie. Imaginea pe care mi-o formasem despre el se schimba cu iuțeală. Cu siguranță că mintea lui nu lucra la fel de bine ca e mea și ca a lui Chade, dar lucra totuși. A clipit de mai multe ori și a răsuflat prelung, tremurător. A vorbit din nou cu un suspin. Cuvintele lui, trunchiate în cele mai fericite cazuri, deveniseră aproape de neînțeles.

– N-au vrut să sufle-n el. „Puteți să suflați în el", le-am zis eu. „Dar mi-l dați pe urmă înapoi." Și nici măcar n-au suflat. L-au făcut bucăți. Și au râs de mine. Fluierul meu roșu, pe care mi l-a dat mămica mea.

Poate că, așa cum plângea, cu limba ieșită printre buze, după fluierul lui, omulețul bondoc avea ceva caraghios. Cunoșteam mulți oameni care ar fi râs cu poftă. Însă eu mi-am ținut răsuflarea. Suferința radia din el cum radiază căldura din flăcări și-mi aprindea propriile amintiri din copilărie, de mult îngropate în uitare. Nepăsarea cu care mă îmbrâncea Regal când mă întâlnea pe coridoare, sau jucăriile pe care mi le călcase în picioare când stăteam cu ele pe podea, într-un colț din Sala Mică. În mine s-a surpat ceva, un zid pe care-l înălțasem ca să mă despartă de Thick, fiindcă văzusem atât de multe deosebiri între noi. La urma urmelor, era încet la minte și gras, stângaci, diform și necioplit. Neîngrijit, împuțit și mojic. Proscris într-un castel al bogăției și plăcerii în aceeași măsură în care mă simțisem eu, nu când eram doar un puști fără nume, care trăia printre câini. Vârsta lui nu conta. Brusc, n-am mai văzut decât un copil, un băiat care n-avea să devină niciodată bărbat, care

n-avea să poată spune nicicând că astfel de suferinţe făceau parte dintr-un trecut în care fusese vulnerabil. Thick avea să fie întotdeauna vulnerabil.

Avusesem de gând să-l mituiesc. Avusesem de gând să aflu ce-şi dorea, ca să-i flutur recompensa în faţa nasului, momindu-l să-mi facă pe plac. Nu cu cruzime, doar ca troc, oferindu-i-o în schimbul supunerii. Nu s-ar fi deosebit prea mult de modul în care mă cumpărase bunicul meu. Regele Shrewd îmi dăduse un ac şi-mi făgăduise c-o să mă bucur de învăţătură. Nu-mi oferise niciodată dragostea lui, deşi cred că, în cele din urmă, ajunsese să ţină la mine la fel de mult cât ţineam eu la el. Însă îmi dorisem întotdeauna să-mi fi dăruit simpatia lui la început, nu la sfârşit. În amurgul vieţii sale, avusesem bănuiala că ajunserăm să împărtăşim această dorinţă deja zadarnică.

Aşa că m-am trezit rostindu-mi gândurile cu glas tare înainte de a-mi da seama că-mi treceau prin minte:

– Oh, Thick, nu ne-am purtat frumos cu tine, nu-i aşa? Dar de-acum înainte va fi bine. Ţi-o făgăduiesc. Îţi vom face viaţa mai bună înainte de a-ţi cere din nou să înveţi ceea ce vreau eu.

Capitolul XV

CEARTA

În Insulele Străine există trei locuri în care merită să-şi petreacă timpul un călător. Unul dintre ele e Osuarul de Gheaţă din Insula Perlious. De mai multe veacuri, Străinii îşi îngroapă acolo toţi marii războinici. Femeile sunt înhumate, de obicei, pe pământurile propriei familii. Contopirea sângelui, cărnii şi oaselor cu pământul sărac e privită ca o ultimă ofrandă adusă rudelor. Pe de altă parte, bărbaţii îi sunt de obicei oferiţi mării. Numai cei mai mari eroi ajung în câmpul de gheaţă de pe Perlious. Monumentele înălţate deasupra mormintelor sunt sculptate în sloiuri. Cele mai vechi şi-au pierdut forma, devenind de nerecunoscut, deşi s-ar părea că locuitorii insulei le refac din când în când. Într-o strădanie de a împiedica netezirea inevitabilă a gheţii, sculpturile sunt de multe ori mai mari decât modelul lor real. De obicei înfăţişează totemul clanului eroului. Aşa că vizitatorul descoperă acolo urşi uriaşi, foci de dimensiuni înfricoşătoare, vidre imense şi câte un peşte care ar umple o căruţă.

Al doilea loc pe care merită să-l vezi e Peştera Vânturilor. Acolo sălăşluieşte Prezicătoarea Străinilor. Unii spun că e o fecioară frumoasă, de vârsta măritişului, goală, în ciuda suflării îngheţate a vânturilor. Alţii spun că e o cotoroanţă inimaginabil de bătrână,

întotdeauna în veşminte groase, din pene de păsări. Alţii zic că fecioara şi baba sunt una şi aceeaşi. Prezicătoarea nu iese în întâmpinarea tuturor călătorilor care-i ajung la uşă. Şi e adevărat, eu unul n-am văzut-o. În jurul intrării în peşteră, pe o întindere de mai mulţi acri, pământul e plin de ofrandele aduse Prezicătoarei. Se povesteşte că-ţi găseşti moartea şi numai dacă te apleci cu gândul de a atinge vreuna.

Al treilea loc în care merită să-ţi dai osteneala s-ajungi e insula de gheaţă numită Aslevjal. Multe dintre Insulele Străine sunt presărate cu gheţari, dar aceasta e scufundată într-unul. Nu poţi ajunge pe ea decât la reflux, când e dezgolită o plajă neagră, stâncoasă, ce pare un tiv în partea de răsărit. De acolo trebuie să te caţări pe panta muntelui de gheaţă, folosindu-te de o frânghie şi de o secure. Pe Insula Rogeon poţi tocmi călăuze care te vor ajuta s-o faci. Te costă mult, dar, mulţumită lor, urcuşul e mult mai puţin primejdios. Drumul către Monstrul din Gheţar e înşelător. Ceea ce pare gheaţă trainică poate fi, de fapt, o crustă amăgitoare din zăpadă suflată de vânt peste o crăpătură adâncă. Însă, în pofida frigului, a greutăţilor şi a pericolelor, merită să rişti ca să vezi Monstrul captiv în gheaţă. Odată ce ai ajuns, trebuie s-aştepţi până când îndepărtează însoţitorii zăpada aşternută de curând peste fereastra de gheaţă prin care se zăreşte fiara. Odată curăţată, călătorul se poate uita cu gura căscată. Deşi nu se zăreşte cu mult mai mult decât spatele, umerii şi aripile creaturii, şi imaginea e ceţoasă, mărimea monstrului nu poate fi pusă la îndoială. Şi, fiindcă pe an ce trece gheaţa se îngroaşă, priveliştea de dincolo de ea devine mai pâcloasă şi, în cele din urmă, nu va mai exista decât în amintiri.

CREON HEVCOLDWELL, *Călătorii în Ţinutul de la Miazănoapte*

După plecarea lui Thick, am rămas cam o oră cu ochii la focul abia aprins. Vorbele schimbate cu netotul mă lăsaseră cu inima grea. Purta o atât de mare povară de amărăciune, şi asta numai din pricina cruzimii unor oameni care nu-l puteau suferi

pentru simplul motiv că era altfel decât ei. Un fluier. Un fluier roşu. Ei bine, aveam să fac tot ce-mi stătea în puteri ca să primească unul, indiferent dacă astfel devenea sau nu mai dispus să înveţe Meşteşugul.

Am mai zăbovit în acelaşi loc, întrebându-mă apoi ce-avea să-i răspundă regina lui Chade după ce va fi aflat de la el ce târg îi propuneam. Acum îmi părea rău: nu fiindcă mă hotărâsem să pretind să mi se făgăduiască aşa ceva, ci fiindcă nu-i spusesem bătrânului că aveam să-mi înfăţişez cererea eu însumi. Părea o laşitate să-l trimit în locul meu, ca şi cum m-aş fi temut să apar în faţa reginei. Ei. Nu mai puteam schimba nimic.

După ce m-am tot gândit la asta o vreme, mi-am amintit de pergamentele pe care mi le îndesasem sub manşetă. Le-am tras pe rând afară. Erau din hârtie din scoarţă de copac, ţeapănă şi sfărâmicioasă după ce se învechea, şi era deja greu să le desfaci. L-am întins pe unul pe masă cu băgare de seamă şi l-am fixat cu câteva obiecte grele să stea aşa. Pe urmă a trebuit s-aduc lângă el mai multe lumânări ca să pot deslueşi scrisul neciteţ şi şters. Îl desfăcusem pe cel despre care Chade nu-mi spusese nimic. Mesajul era simplu: „Grim Lendhorn din oraşul Buckkeep şi soţia lui, Geln, sunt înzestraţi cu Har. El are un ogar, iar ea un terier." Singura semnătură era schiţa unui cal pestriţ. N-aveam după ce să-mi dau seama când fusese scris. Oare îi fusese trimis reginei sau era unul dintre denunţurile pe care le afişau ca să-i dea de gol pe cei cu Sânge Străvechi care refuzau să le devină aliaţi? Trebuia să-l întreb pe Chade.

Al doilea pergament pe care am reuşit să-l desfăşor era cel despre care tocmai îmi vorbise. Nu era atât de greu de desfăcut. Pe acesta scria doar: „Regina spune că să ai Har nu e o fărădelege. Atunci de ce-au fost executaţi aceşti oameni?" Şi urma lista numelor. Le-am citit; cel puţin două grupuri păreau să reprezinte câte o familie ai cărei membri muriseră împreună. Am strâns din dinţi şi am sperat că nu fuseseră copii, deşi nu-mi dădeam seama cum ar fi putut fi o astfel de moarte mai uşoară pentru un om în toată firea sau pentru un bătrân. N-am dat decât peste un singur

nume pe care am crezut că-l recunoșteam, totuși fără să am certitudinea că era vorba de aceeași femeie. Relditha Cane ar fi putut să nu fie Rellie Cane. Printre cei cu Sânge Străvechi de lângă Crowsneck fusese o femeie cu numele ăsta. O întâlnisem de mai multe ori în casa lui Rolf cel Negru. Bănuisem că nevasta lui Rolf, Holly, se gândea că eu și Rellie am fi fost potriviți unul pentru altul, însă Rellie se purtase întotdeauna cu mine doar cu o politețe rece. Probabil că numele de pe listă era al altcuiva, m-am mințit singur, și am încercat să nu-mi imaginez buclele părului ei castaniu zgârcindu-se la atingerea flăcărilor. Pe pergament nu se vedeau nicio semnătură și niciun însemn.

Ultimul sul era înfășurat atât de strâns, încât părea aproape solid. Era, probabil, cel mai vechi. Când m-am străduit să-l desfac, s-a rupt: în două, în trei și, în final, în cinci. Mi-a părut rău, dar n-aveam cum altcumva să-l citesc. Dacă rămânea în continuare rulat, avea să se fărâmițeze pur și simplu, pentru a nu mai putea fi citit niciodată.

După ce l-am citit, m-am întrebat dacă nu cumva tocmai asta fusese intenția lui Chade, dacă nu cumva chiar asta sperase.

Era mesajul primit înainte de dispariția prințului. Cel care-l făcuse pe Chade să trimită în grabă la ușa mea un călăreț care să-mi ceară, cu insistență, să vin imediat la Buckkeep. Îmi spusese ce conținea amenințarea anonimă. Acum le aveam sub propriii mei ochi. „Faceți ce trebuie, și nu va mai afla nimeni. Nesocotiți această avertizare și vom face noi ceea ce trebuie făcut."

Însă Chade trecuse sub tăcere cuvintele dinaintea acestora. Hârtia din scoarță nu absorbise uniform cerneala, iar suprafața curbată făcea textul foarte greu de citit. M-am încăpățânat să-l descifrez. Pe urmă m-am lăsat pe spătarul scaunului și am încercat să-mi aduc aminte cum se respiră.

„Bastardul cu Har trăiește. O știți, așa cum o știm și noi. Trăiește și aveți grijă să nu i se întâmple nimic rău, pentru că v-a slujit. Pe el îl apărați chiar și atunci când lăsați bărbați și femei din popor să moară pur și simplu fiindcă au Sânge Străvechi. Sunt nevestele noastre, bărbații noștri, fiii noștri, fiicele noastre,

surorile noastre şi fraţii noştri. Poate că veţi pune capăt măcelului când vă vom arăta cum e când îl pierzi pe unul dintre ai tăi. Cât de aproape trebuie să tăiem ca să sângeraţi la fel ca noi? Ştim multe lucruri pe care nu le cântă menestrelii. Harul încă mai curge prin venele clanului Farseer. Faceţi ce trebuie, şi nu va mai afla nimeni. Nesocotiţi această avertizare şi vom face noi ceea ce trebuie făcut."

Nu urma niciun fel de semnătură.

Mi-am revenit foarte încet. Am cântărit tot ce făcuse Chade, ca şi motivul pentru care îmi ascunsese intenţionat acea ameninţare. În momentul când dispăruse prinţul şi înţelesese că era reală, trimisese după mine. Mă lăsase să cred că, înainte de asta, Pestriţii trimiseseră un bilet care-l ameninţa. Firește că mesajul putea fi înţeles şi astfel. Dar ameninţarea mult mai clară era la adresa mea. Mă chemase ca să mă apere sau pentru a feri Coroana Farseer de un scandal? Pe urmă mi-am scos din minte ceea ce făcuse Chade şi m-am aplecat din nou, cu atenţie, asupra cernelii decolorate de pe foaia din scoarţă. Cine trimisese misiva? Pestriţilor părea să le facă plăcere să-şi semneze scrisorile cu armăsarul care le era emblemă. Aceea era însă nesemnată, ca şi cealaltă, cu lista morţilor. Le-am alăturat. Mai multe litere semănau foarte bine. Ar fi putut fi scrise de aceeaşi mână. Pe cea semnată de Pestriţi scrisul era gros, mare, cu multe înfloriturі. O scrisese altcineva, dar asta nu dovedea mare lucru. Pentru toate fusese ales acelaşi soi de hârtie. Nu era de mirare; hârtia bună costa scump, însă oricine putea jupui scoarţă de pe un mesteacăn. Asta nu însemna că mesajele aveau un singur autor, şi nici măcar doar doi. Mi-am pus în balanţă ipotezele. Oare cei cu Har fuseseră împărţiţi, chiar dinainte de dispariţia prinţului, în două tabere care se străduiau să pună capăt persecuţiei semenilor lor? Sau îmi închipuiam aşa ceva numai fiindcă mi-ar fi plăcut să reprezinte adevărul? Era destul de rău că Rolf cel Negru şi prietenii lui bănuiseră cine sunt şi, ca urmare, trăseseră concluzia că bastardul cu Har nu murise în temniţa lui Regal. Nu voiam să ştie şi Pestriţii că FitzChivalry trăia.

M-am uitat din nou la lista morților. Am văzut un alt nume, Nat din Mlaștini. Ar fi putut fi un bărbat pe care-l întâlnisem când stăteam la Rolf cel Negru. Dar n-aveam cum să fiu sigur. Am început să bat darabana cu degetele în masă, întrebându-mă dacă puteam îndrăzni să merg în mijlocul grupului de oameni cu Sânge Străvechi din Crowsneck. Dar de ce m-aș fi dus? Ca să-i întreb dacă nu cumva îi trimiseseră reginei un mesaj prin care-mi amenințau viața? Nu părea cea mai potrivită strategie. Poate nu fusese decât un vicleșug. Dacă mă duceam să dau ochii cu ei, chiar și după atâția ani, le-aș fi dovedit că supraviețuisem într-adevăr. În cel mai fericit caz, aș fi ajuns un ostatic valoros pentru ei și, viu sau mort, i-aș fi pus pe Farseeri în încurcătură dacă se afla cine eram de fapt. Nu. Nu era un moment potrivit pentru confruntări. Poate că oricum Chade n-ar fi putut face nimic mai bun decât ceea ce hotărâse să facă. Mă luase de unde mă aflam, purtându-se ca și cum amenințarea n-ar fi fost decât o vorbă-n vânt. Supărarea pe care mi-o stârnise pălea. Trebuia totuși să-l conving că nu era o idee bună să-mi ascundă adevărul. De ce se temuse? Că n-aveam să-i vin în ajutor prințului, că aveam să fug din regat, să încep altundeva o nouă viață? Asta era părerea lui despre mine?

Am clătinat din cap. Era limpede că venise vremea să vorbesc cu Chade cu cărțile pe față. Trebuia să înțeleagă că eram bărbat în toată firea, că-mi controlam singur viața și eram în stare să-mi iau propriile hotărâri. Și cu regina Kettricken trebuia să stau de vorbă. Chade trebuia să-mi aranjeze o întâlnire cu ea, ca să-i explic eu însumi că mă temeam pentru fiica mea și s-o rog să-mi promită că avea să fie lăsată în pace. Urma bufonul. Era bine să lămuresc lucrurile și cu el. Toate astea mi-au trecut prin minte în timp ce părăseam turnul lui Chade ca să-mi petrec noaptea în patul meu.

Am avut un somn agitat. Nettle s-a lovit tot timpul de visele mele, ca un fluture de noapte care se străduiește să-și găsească pieirea în flacăra lămpii. Am avut parte de odihna unui om care doarme cu spatele sprijinit de o ușă asediată. Am fost tot timpul conștient de prezența ei. La început a fost doar hotărâtă, apoi s-a

înfuriat. Către dimineață a ajuns la disperare. Cel mai greu mi-a fost să-mi păstrez zidurile înălțate în fața rugăminților ei.

Te rog. Te rog.

Numai atât spunea. Dar Meșteșugul ei preschimba cele două cuvinte într-un vânt implorator care-mi biciuia nervii.

M-am trezit cu capul zvâcnindu-mi surd. Aveam impresia că mi se ascuțiseră toate simțurile. Lumina galbenă a lumânării din odaia mea părea prea strălucitoare și toate sunetele erau prea puternice. Vinovăția care mă rodea fiindcă o ignorasem pe Nettle nu îmbunătățea lucrurile. Era fără îndoială o dimineață în care mi-ar fi prins bine niște scoarță de spiriduș și, cu sau fără încuviințarea lui Chade, n-aveam să-mi încep ziua lipsindu-mă de ea. M-am ridicat din pat, mi-am împroșcat fața cu apă și m-am îmbrăcat. Apa rece izbindu-mi fața cu un șoc și aplecarea grăbită către șireturile propriilor pantofi mi s-au părut pedepse la fel de cumplite ca o bătaie.

Am ieșit din camerele noastre. Am coborât încet către bucătărie. Pe drum m-am întâlnit cu Char, pajul Lordului Auriu. I-am spus că era liber toată dimineața, fiindcă lordului aveam să-i duc eu micul dejun. Zâmbetul lui plin de încântare și mulțumirile repetate mi-au adus aminte că fusesem și eu cândva un băiat care-și putea umple cu ușurință ceasurile libere cu o duzină de îndeletniciri. M-a făcut să mă simt bătrân. Recunoștința lui sinceră m-a umplut de rușine pentru o clipă. Voiam să fiu singur cu bufonul în odăile noastre și, aducându-i eu însumi mâncarea, îmi ofeream cea mai bună acoperire.

Zăngănitul, aburul și zarva din bucătărie n-au avut darul să-mi domolească durerea de cap. Am umplut tava, adăugând un vas de dimensiuni generoase cu apă fierbinte și am făcut cale întoarsă spre scări. Eram la jumătatea celui de-al doilea palier când o femeie m-a ajuns din urmă gâfâind.

– Ai uitat florile Lordului Auriu, mi-a spus.

– Dar e iarnă, am mormăit, oprindu-mă în silă. Nu găsești flori nicăieri.

– Nu contează, mi-a răspuns cu un zâmbet cald care i-a redat tinerețea. Pentru Lordul Auriu vor fi întotdeauna flori.

Am clătinat din cap, cu gândul la fanteziile stranii ale bufonului. Femeia a așezat pe tavă un buchețel din nuiele negre de care fuseseră cusuți muguri mici, din panglică albă. Creația era întregită de două funde înguste, una albă și una neagră. I-am mulțumit îndatoritor și femeia m-a asigurat că fusese plăcerea ei, apoi a plecat să-și vadă de treburi.

Când am ajuns cu tava în odăile noastre am văzut, surprins, că bufonul se ridicase din pat și stătea pe un scaun lângă cămin. Purta unul dintre halatele de casă sofisticate ale Lordului Auriu, dar părul îi cădea nepieptănat pe umeri. În clipa aceea nu poza în nobil. M-a năucit. Îmi făcusem planul să duc mâncarea în camera mea, apoi să bat la ușa lui și să-i spun că micul dejun îl aștepta pe masă. Ei, măcar Jek nu era acolo. Poate izbuteam în sfârșit să stau de vorbă cu el între patru ochi. La intrarea mea, a întors încet capul.

– Iată-te, a spus, fără vlagă.

Arăta ca după o noapte albă.

– Da, am răspuns scurt.

Am lăsat tava din mâini cu zgomot surd și m-am dus să încui ușa. Pe urmă am intrat în camera mea, după farfuriile pe care le furasem rând pe rând din bucătărie, și am aranjat pe masă micul dejun pentru noi amândoi. Venise momentul să-l înfrunt, dar n-aveam idee cu ce să încep. Îmi doream cu ardoare să termin cu asta. Însă primele cuvinte care mi-au ieșit din gură au fost despre cu totul altceva.

– Îmi trebuie un fluier roșu. Pe șnur verde. Crezi că-mi poți face rost de unul?

S-a ridicat în picioare, zâmbind încântat, dar uimit. S-a apropiat încet de masă.

– Cred că da. Îți trebuie curând?

– Cât mai curând cu putință.

Vocea îmi suna plat și dur chiar și în propriile urechi. Ca și cum aș fi suferit fiindcă eram nevoit să-i cer o favoare.

– Nu-l vreau pentru mine. E pentru Thick. A avut cândva unul, dar cineva i l-a luat și i l-a făcut bucăți. Evident ca să-l facă să sufere. N-a uitat niciodată.

– Thick, a zis el. Apoi: E un individ ciudat, nu-i așa?

– Cred că da, am încuviințat bățos.

N-a părut să-mi observe răceala.

– De câte ori îl întâlnesc, se holbează la mine. Și dacă mă uit și eu la el, se grăbește să plece, ca un câine bătut.

Am ridicat din umeri.

– Când e vorba de servitori, Lordul Auriu nu e cel mai blajin nobil din castel.

A tras aerul scurt pe nări, apoi și l-a scos din piept cu un oftat prelung.

– Adevărat. O decepție necesară, dar mă doare când îl văd reacționând așa. Un fluier roșu pe un șnur verde; cât mai curând cu putință, mi-a făgăduit.

– Mulțumesc.

Un alt răspuns rece. Cuvintele lui îmi reamintiseră că Lordul Auriu nu era decât un rol în care intrase. Deja îmi doream să nu-l fi rugat nimic. Cererea unui favor e un mod neinspirat de a începe o ceartă. Am refuzat să-i întâlnesc privirea nedumerită. Mi-am luat cana în odaia mea. Am pus în ea o măsură de scoarță de spiriduș și m-am întors la masă. Bufonul își răsucea nedumerit buchetul pe deget, cu buzele curbate schițând un zâmbet. Am turnat apă fierbinte peste scoarța de spiriduș și peste ierburile din ceainic. M-a urmărit cu zâmbetul pierindu-i de pe față și din privire.

– Ce faci? m-a întrebat cu blândețe.

Am gemut, apoi am răspuns cu asprime în glas.

– Durere de cap. Nettle mi-a bătut toată noaptea în obloane. Mi-e din ce în ce mai greu s-o țin la distanță.

Mi-am ridicat cana și am învârtit apa în ea. Din scoarța de spiriduș înmuiată se înălțau lujeri negri precum cerneala. Ceaiul s-a închis la culoare și am luat o sorbitură. Amară. Dar durerea care-mi zvâcnea în țeastă s-a domolit aproape imediat.

– Chiar e nevoie de așa ceva? m-a întrebat bufonul cu voce plată.

– Dacă n-aș fi de părere că e nevoie, n-aș face-o.

– Dar Chade...

– Chade nu stăpânește Meșteșugul, nu știe ce dureri dă și nu înțelege rostul leacurilor pentru astfel de dureri.

I-am răspuns mai tăios decât aș fi vrut, cu o furie la care nu mă așteptasem. Mi-am dat seama că eram încă supărat pe Chade fiindcă nu-mi dezvăluise tot conținutul mesajului. Încă mai încerca să-mi țină viața sub control, cum făcuse întotdeauna. E straniu când descoperi că un sentiment pe care-l credeai uitat încă mai clocotește la suprafață. Am luat o a doua înghițitură de băutură amară. Ca de obicei, scoarța de spiriduș avea să m-aducă într-o stare de spirit mizerabilă, făcându-mă în același timp foarte agitat. O combinație nefericită, dar mai bună decât încercarea de a străbate întreaga zi cu o durere de cap care-mi zvâcnea în tâmple.

Bufonul a rămas înfiorător de neclintit preț de câteva clipe lungi. Apoi m-a întrebat, cu ochii la ceainic, în vreme ce, cu mișcări delicate, își umplea cana:

– Scoarța de spiriduș n-o să-ți facă necazuri în timpul lecției de Meșteșug cu prințul Dutiful?

– De necazuri s-a ocupat deja prințul, fiindcă n-a mai venit la lecții de câteva zile. Cu scoarță de spiriduș sau nu, pe un băiat care nu vine la mine nu-l pot învăța nimic.

M-am simțit încă o dată ușor surprins când am descoperit cât de mult mă supăra asta. Faptul că stăteam la masă cu un vechi prieten, știind că voiam să mă cert cu el, făcea cumva toate adevărurile dureroase să iasă din mine bolborosind. Ca și cum el ar fi fost de vină pentru toate, fiindcă fusese atât de distant față de mine în ultima săptămână, lăsându-și totodată prietena să ia de bune niște minciuni despre noi doi.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, cu cana de ceai cuibărită între palmele lui lungi, grațioase. S-a uitat pe lângă mine.

– Ei. Se pare că ai ceva de lămurit cu prințul.

– Așa e. Dar am ceva de lămurit și cu tine.

Mi-am auzit vocea îngroşându-se, învinovăţitoare, în timp ce rosteam cuvintele, dar nu izbuteam să mi-o controlez.

Între noi s-a lăsat o tăcere îndelungată. La un moment dat, bufonul a strâns din buze, ca şi cum ar fi vrut să-şi oprească vorbele. Pe urmă a sorbit din ceai. Şi-a ridicat privirea ca s-o întâlnească pe a mea, şi m-a uluit oboseala care-i marca faţa.

– Serios? m-a întrebat fără tragere de inimă.

În mine ceva se împotrivea, dar m-am silit să vorbesc.

– Da. Serios. Vreau să ştiu ce i-ai spus acestei Jek ca s-ajungă să creadă că eu, că noi, că...

Nu-mi plăcea că nu-mi găseam cuvintele. Era ca şi cum m-aş fi temut să-mi dezvălui gândurile, ca şi cum ceea ce rosteam cu glas tare ar fi început să ţină întrucâtva de realitate.

O expresie stranie i-a măturat fulgerător chipul. A clătinat din cap.

– Nu i-am spus nimic, Fitz. „Această Jek", cum i-ai spus tu, e în stare să născocească teorii despre orice. Face parte dintre oamenii pe care nu e nevoie să-i minţi niciodată; le ascunzi pur şi simplu câte ceva şi îşi scornesc propriile poveşti. Unele sunt extraordinar de îndepărtate de adevăr, aşa cum ai văzut. Aşa cum face Starling, într-un anumit fel.

N-ar fi trebuit s-aud numele ei atunci. Se număra printre cei convinşi că de bufon mă lega ceva mai mult decât prietenia. Mi-am dat seama c-o făcuse să creadă aşa ceva mulţumită aceleiaşi metode pe care le folosise cu Jek. Fără să nege nimic, strecurând comentarii şi vorbe de duh cu subînţeles, toate călăuzitoare către o părere greşită. Cândva, mi se păruse jenant, dar amuzant, s-o văd pe Starling zbătându-se în plasa iluziilor. Acum faptul că bufonul o făcuse să creadă şi aşa ceva se părea umilitor şi necinstit.

El şi-a pus cana de ceai pe masă.

– Aveam impresia că am prins puteri, dar m-am înşelat, a zis pe tonul aristocratic al Lordului Auriu. Cred c-o să mă retrag în camera mea. Nu primesc pe nimeni, Tom Badgerlock.

A început să se ridice.

– Rămâi pe scaun, am spus. Trebuie să stăm de vorbă.

S-a săltat în picioare.

– Nu cred.

– Insist.

– Eu refuz.

S-a uitat pe lângă mine, cu privirea pierdută în depărtare. Şi-a înălţat bărbia.

M-am ridicat la rândul meu.

– Trebuie să ştiu, bufonule. Uneori, după cum te uiţi la mine şi după cum îmi vorbeşti, s-ar zice că glumeşti, dar... Le-ai lăsat pe Starling şi pe Jek să creadă că suntem amanţi.

Cuvântul a sunat brutal, ca o insultă.

– Poate că ţie puţin îţi pasă că Jek te ia drept femeie îndrăgostită de mine. Dar pe mine nu mă amuză astfel de presupuneri. M-am lovit deja de zvonuri despre gusturile tale când e vorba să-ţi aduci pe cineva în pat. Până şi prinţul Dutiful mi-a pus întrebări. Ştiu că şi Civil Bresinga are bănuieli. Şi detest asta. Nu-mi place cum se uită oamenii la noi, întrebându-se ce faci noaptea cu servitorul tău.

La auzul vorbelor mele aspre, s-a cutremurat şi s-a clătinat pe picioare, ca un pom tânăr la prima lovitură de secure. Când a vorbit, cuvintele i-au fost şoapte.

– Tu şi cu mine ştim ce e de fapt între noi, Fitz. Întrebările pe care şi le pun alţii ar trebui să fie problema lor, nu a noastră.

Mi-a întors încet spatele, vrând să pună capăt discuţiei.

Aproape că l-am lăsat să plece. Mi se înrădăcinase obiceiul de a-i accepta hotărârile în astfel de privinţe. Dar pentru mine devenise brusc important tot ce se bârfea în castel, tot ce-ar fi putut Hap s-audă în vreo tavernă din oraş, chip de glumă grosolană.

– Vreau să ştiu! am strigat pe neaşteptate. Contează, şi vreau să aflu, o dată pentru totdeauna. Cine eşti? Ce eşti? I-am văzut pe bufon şi pe Lordul Auriu, şi te-am auzit vorbind cu această Jek cu glasul unei femei. Al lui Amber. Mărturisesc că asta mă uimeşte mai mult decât orice. De ce trăieşti în Bingtown în chip de femeie? De ce-o laşi pe Jek să te creadă o femeie care mă iubeşte?

Bufonul nu se uita la mine. Am crezut c-avea să mă lase fără răspuns, cum făcea de multe ori. Dar a răsuflat adânc și a zis cu voce înceată:

– Am devenit Amber pentru că s-a potrivit cel mai bine scopului meu și nevoilor mele din Bingtown. M-am dus printre ei ca străin și ca femeie slabă, care nu poate fi o amenințare. Sub această deghizare, mi-au vorbit fără fereală cu toții, sclavii și negustorii, bărbații și femeile. Rolul s-a potrivit cu treburile mele. Așa cum mi se potrivește acum cel al Lordului Auriu.

Cuvintele lui mi-au străpuns inima. I-am spus, cu răceală, ce mă rănise cel mai mult:

– Atunci și bufonul a fost tot un rol? Cineva în pielea căruia ai intrat pentru că „se potrivea scopului tău"? Și care ți-a fost scopul? Să câștigi încrederea unui rege senil? Să te împrietenești cu bastardul regal? Să devii omul de care aveam cea mai mare nevoie, ca să te-apropii cel mai mult de noi?

Nu se uita la mine, dar, în timp ce-i priveam eu profilul neclintit, a închis ochii. Pe urmă a vorbit.

– Bineînțeles. N-ai decât să înțelegi de-aici ce vrei.

Asta a dat pinteni furiei mele.

– Înțeleg. Nimic n-a fost real. De fapt, nu te-am cunoscut niciodată, nu-i așa?

Mânia și ofensa m-au sufocat și mi-a pierit graiul pentru o clipă în care nu m-am așteptat la niciun răspuns.

Totuși l-am primit.

– Ba da. M-ai cunoscut. Mai bine decât oricine altcineva din viața mea.

Acum se uita în jos, încremenit, și totul părea să îi încremenească în jur.

– Dacă e adevărat, cred că ești dator să-mi spui adevărul despre tine. Vreau să știu ce e real, bufonule, nu ceea ce sugerează glumele tale și ceea ce îi lași pe alții să bănuiască. Cine și ce ești? Ce sentimente te leagă de mine?

Și-a îndreptat în sfârșit fața spre mine. I-am văzut în ochi suferința. Dar, în timp ce continuam să-i cer din priviri un răspuns,

am văzut cum se aprindea într-ale lui furia. Şi-a îndreptat brusc spatele şi a pufnit scurt, dispreţuitor, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că-l întrebasem aşa ceva. Vorbele i s-au revărsat ca un torent năvalnic.

– Ştii cine sunt. Ţi-am spus chiar şi numele meu adevărat. Cât despre ceea ce sunt, ştii şi asta. Cauţi o alinare măsluită când îmi ceri să mă definesc pentru tine în cuvinte. Cuvintele nu conţin un om, nu-l pot descrie. O inimă poate, dacă e dornică s-o facă. Însă mă tem că a ta nu e. Ştii despre mine, întregul, mai multe decât orice altcineva care are suflare, şi totuşi continui să insişti că tot ce ştii nu mă poate defini. Ce-ai vrea să fie tăiat din mine şi abandonat? Şi de ce trebuie să mă mulţumesc cu mai puţin decât sunt ca să te mulţumesc pe tine? Eu nu ţi-aş cere niciodată aşa ceva. Şi, spunând asta, recunosc un alt adevăr. Ştii ce simt pentru tine. O ştii de ani de zile. Să nu pretindem, noi doi, când suntem aici singuri, că n-ai habar. Ştii că te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna. Şi te voi iubi întotdeauna.

A rostit totul pe un ton egal. Ca şi cum ar fi vorbit despre ceva de neînlăturat. Fără nicio umbră de ruşine sau de triumf în glas. Pe urmă a aşteptat. Astfel de cuvinte cer neapărat răspuns.

Am respirat adânc ca să pot trece peste proasta dispoziţie de care se făcea vinovată scoarţa de spiriduş. I-am vorbit sincer, fără ocolişuri.

– Ştii că şi eu te iubesc, bufonule. Aşa cum îşi iubeşte un bărbat cel mai bun prieten. Fără să mă ruşinez. Dar a le lăsa pe Jek şi Starling, sau pe altcineva, să creadă că asta trece dincolo de hotarele prieteniei, că vrei să te culci cu mine, e...

M-am oprit. Aşteptam de la el un semn de încuviinţare. N-a venit. I-am întâlnit în schimb ochii de culoarea ambrei. Privirea lor nu nega nimic.

– Te iubesc, a spus încet. Nu-mi ţin dragostea între hotare. Între niciun fel de hotare. Înţelegi?

– Mă tem că înţeleg foarte bine. Am răsuflat adânc şi cuvintele mi-au scrâşnit. Dar niciodată... pricepi ce spun? Niciodată n-o să doresc să te am pereche în pat. Niciodată.

Şi-a ferit privirea. Obrajii i s-au înroşit uşor, nu de ruşine, ci învăpăiaţi de o pasiune mai profundă. A vorbit încet, controlându-şi vocea.

– Şi asta o ştim amândoi, de mulţi ani. E un adevăr care n-ar fi trebuit rostit niciodată, fiindcă acum voi purta toată viaţa cu mine cuvintele în care-a fost pus. M-a privit din nou, dar părea să nu mă vadă. Ne-am fi putut trăi vieţile în întregime fără să purtăm vreodată discuţia asta. Acum suntem condamnaţi să ne-o reamintim până la sfârşitul zilelor noastre.

Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat agale spre dormitorul lui. Păşea cu grijă, ca şi cum ar fi fost cu adevărat bolnav. S-a oprit şi m-a privit iarăşi. În ochi îi sticlea o furie care m-a şocat, nu crezusem că s-ar fi putut uita vreodată astfel la mine.

– Chiar ai crezut că aş fi în stare să-ţi cer să-mi satisfaci o dorinţă pe care tu n-o împărtăşeşti? Ştiu foarte bine cât de mult te-ar dezgusta aşa ceva. Ştiu foarte bine că, cerându-ţi asta, aş strica, ireparabil, orice altceva există între noi. De aceea am ocolit întotdeauna să discutăm despre prietenia noastră aşa cum m-ai silit s-o facem acum. A fost o mutare greşită, Fitz. Greşită şi câtuşi de puţin necesară.

A mai făcut un pas împleticit, sau doi, ca un om năucit de o lovitură. Şi s-a oprit brusc. Cu mişcări şovăitoare, a scos din buzunarul halatului bucheţelul alb cu negru.

– Ăsta nu e de la tine, nu-i aşa? m-a întrebat.

Avea vocea brusc răguşită. Nu se uita la mine.

– Bineînţeles că nu.

– Atunci de la cine?

Am ridicat din umeri, iritat de întrebarea stranie pusă brusc în mijlocul unei discuţii serioase.

– De la grădinăreasă. Îţi pune câte unul pe tavă în fiecare dimineaţă.

A răsuflat ceva mai adânc şi a închis o clipă ochii.

– Firește. N-au fost niciodată de la tine, niciunul n-a fost de la tine. Atunci de la cine?

A închis ochii şi, privindu-i faţa, m-am temut dintr-odată că avea să leşine. Pe urmă a reînceput să vorbească cu voce joasă.

– Firește. Nu puteau fi decât de la cineva care-a văzut dincolo de deghizarea mea și, dacă a putut cineva s-o facă, atunci a fost ea. Bufonul a deschis ochii. Grădinăreasa. E cam de vârsta ta. Cu pistrui pe față și pe brațe. Cu părul de culoarea paielor curate.

Mi-am readus în minte imaginea femeii.

– Cu pistrui, da. Are părul castaniu-deschis, nu auriu.

A închis iar ochii, strângând cu putere din pleoape.

– Atunci culoarea s-a închis când a îmbătrânit. Când tu nu erai decât un băiat, Garetha era ucenică în grădină.

Am dat din cap.

– Mi-o aduc aminte, deși îi uitasem numele. Ai dreptate. Și ce-i cu asta?

A râs scurt. Aproape amar.

– Dragostea și speranța ne orbesc pe toți. Am crezut că florile erau de la tine, Fitz. O idee prostească. Sunt, în schimb, de la o femeie care, cu mult timp în urmă, era îndrăgostită nebunește de bufonul regelui. Îndrăgostită nebunește, așa mă gândeam eu. Dar, la fel ca a mea, nici dragostea ei nu era împărtășită. Însă i-a rămas acestei iubiri destul de fidelă ca să mă recunoască, în ciuda tuturor schimbărilor. Destul de fidelă acestei iubiri ca să-mi păstreze secretul, dându-mi totuși discret de înțeles că îl cunoaște. A ridicat din nou buchetul. Alb și negru. Culorile mele de iarnă, Fitz, de pe vremea când eram măscăriciul regelui. Garetha știe cine sunt. Și încă mai ține la mine.

– Ai presupus că eu îți aduceam flori?

Nu-mi venea să cred că-și putuse imagina așa ceva.

Și-a ferit brusc privirea și mi-am dat seama că și cuvintele, și tonul meu îl făcuseră să se rușineze. Cu capul în jos, s-a îndreptat încet spre dormitorul lui. Nu mi-a răspuns, și m-a invadat brusc un val de milă pentru el. Ca prieten, îl iubeam. Nu-mi puteam schimba sentimentele în privința dorinței lui nefirești, dar nu voiam să-l văd rușinându-se sau suferind. Așa că am înrăutățit firește lucrurile când m-am trezit spunând, fără ocolișuri:

– Bufonule, de ce nu-ţi îndrepţi dorinţele către un loc unde ar fi întâmpinate cu braţele deschise? Garetha e o femeie foarte atrăgătoare. Poate, dacă i-ai primi cu bucurie atenţiile...

S-a întors brusc spre mine şi furia sinceră care i-a licărit în ochi i-a colorat într-un auriu intens. Emoţia i-a întunecat faţa când m-a întrebat sarcastic:

– Ce-ar fi atunci? Ce? Aş fi ca tine, m-aş mulţumi cu oricine mă vrea, pentru simplul fapt că mi s-a oferit? Mie aşa ceva mi se pare „dezgustător". Nu m-aş folosi niciodată astfel nici de Garetha, nici de altcineva. Spre deosebire de una dintre cunoştinţele noastre comune.

Mi-a adresat ultimele cuvinte apăsându-le. A mai făcut încă doi paşi spre camera lui, apoi s-a răsucit din nou pe călcâie către mine. Avea pe faţă un zâmbet de o amărăciune cumplită.

– O clipă. Înţeleg. Îţi închipui că n-am avut niciodată parte de genul ăsta de intimitate. Că m-am „păstrat" pentru tine. A pufnit cu dispreţ. Nu te flata, FitzChivalry. Mă îndoiesc că ar fi meritat aşteptarea.

M-am simţit ca şi cum mi-ar fi tras o palmă, însă el a fost cel care şi-a dat brusc ochii peste cap şi a căzut moale pe podea. Pentru o clipă, am încremenit de furie şi de spaimă. Aşa cum n-o pot face decât prietenii, îl loviserăm fiecare pe celălalt în punctul cel mai sensibil. Cea mai rea parte din mine îmi cerea să-l las să zacă acolo unde căzuse; nu-i datoram nimic. Dar, după nici o secundă, m-am lăsat într-un genunchi lângă el. Avea ochii aproape închişi, păreau două dungi albe. Gâfâia de parcă tocmai ar fi alergat o grămadă.

– Bufonule? am întrebat, şi mândria mi-a pus iritare în glas. Acum ce-ai păţit?

Şovăind, i-am atins faţa.

Era caldă.

Aşadar, boala lui din ultimele zile nu fusese prefăcătorie. Ştiam că, de obicei, trupul îi era mai rece decât al unui om obişnuit, prin urmare, căldura aceea plăcută însemna, pentru el, ceea ce ar fi fost pentru mine o febră puternică. Am sperat că nu era nimic

mai mult decât unul dintre rarele și straniile momente când se simțea slăbit și mistuit de febră. Știam, din experiență, că își revenea după o zi sau două, timp în care i se cojea o mare parte din piele, lăsând la vedere una mai întunecată. Poate că leșinase din pricina acelei slăbiciuni. Totuși, când m-am aplecat ca să-mi strecor brațele pe sub el și să-l ridic, mi s-a strâns inima de teamă că boala ar fi putut fi gravă. Găsisem într-adevăr cel mai prost moment cu putință pentru mica noastră confruntare. Cu el cuprins de febră și cu mine năucit de scoarța de spiriduș, nu era de mirare că vorbele noastre o luaseră pe căi greșite.

L-am săltat și l-am dus în odaia lui, deschizând ușa cu piciorul. Înăuntru domnea un miros greu, apăsător. Patul era răvășit, ca și cum s-ar fi zvârcolit toată noaptea. Ce soi de idiot insensibil devenisem, ca nici măcar să nu mă întreb dacă nu cumva era bolnav cu adevărat? I-am așezat pe pat trupul fără vlagă. Am scuturat o pernă groasă înainte de a i-o strecura cu stângăcie sub cap și am încercat să trag așternuturile în jurul lui. Ce aveam de făcut? Știam că nu trebuia să dau fuga să chem un vindecător. În toți anii petrecuți la Buckkeep, bufonul nu-i îngăduise niciodată vreunuia să-l atingă. Când era Burrich mai-marele grajdurilor, se ducea din când în când la el, să-i ceară un leac sau altul, dar Burrich se afla acum prea departe, nu mă putea ajuta. L-am bătut pe bufon ușor peste obraji, dar nu și-a revenit.

M-am dus la ferestre. Am dat deoparte draperiile grele, am desferecat obloanele și le-am deschis pentru frigul zilei de iarnă. Aerul curat și rece s-a revărsat înăuntru. Am găsit una dintre eșarfele Lordului Auriu și am adunat în ea zăpadă de pe pervaz. Am împăturit-o ca pe o compresă și m-am întors lângă pat. M-am așezat lângă bufon și i-am atins-o cu delicatețe de frunte. S-a foit ușor, iar când i-am apăsat-o în lateralul gâtului și-a recăpătat cunoștința brusc, cu o rapiditate înfricoșătoare.

– Nu mă atinge! s-a răstit, împingându-mi mâinile într-o parte.

Când a respins grija pe care i-o purtam, neliniștea mi-a devenit furie arzătoare.

– Cum dorești.

M-am îndepărtat cu o zvâcnire și am trântit compresa pe noptieră.

– Te rog să pleci, a spus pe un ton care-a preschimbat formula de politețe într-o vorbă goală.

Și am plecat.

Cu un soi de turbare, am făcut ordine în odaia alăturată, cu vasele zăngănind când le-am pus la loc, pe tavă. Niciunul dintre noi nu mâncase nimic. N-avea importanță. Oricum îmi pierise pofta de mâncare. Am dus tava înapoi, în bucătărie, și am golit-o acolo. Pe urmă am luat apă și lemne pentru odăile noastre. Când m-am întors sus, împovărat cu ele, am găsit dormitorul bufonului cu ușa închisă. Chiar în timp ce stăteam în fața ei am auzit cum, de cealaltă parte, erau închise obloanele. Am bătut cu putere în tăblie.

– Lord Auriu, am adus lemn de foc și apă pentru odaia ta.

Nu mi-a răspuns, așa că am reumplut cu lemne căminul din camera principală și cu apă vasul meu pentru spălat. Am lăsat provizia rămasă în fața ușii lui. În suflet îmi clocoteau mărunt furia și durerea. Iar cea dintâi se îndrepta, în cea mai mare parte, împotriva mea. De ce nu-mi dădusem seama că era într-adevăr bolnav? De ce insistasem să continuăm discuția în ciuda împotrivirii lui? Și, mai presus de toate, de ce, în privința prieteniei noastre, nu-mi ascultasem instinctul, în loc să-mi plec urechea la bârfele unora care nu știau nimic despre noi? Iar durerea mă mistuia fiindcă știam ceea ce-mi repetase Chade atât de des: că nu era întotdeauna de ajuns să-mi cer iertare ca să repar lucrurile. Mă temeam că răul pe care-l făcusem în ziua aceea era ireparabil; și că, așa cum mă avertizase bufonul, discuția noastră era ceva pe care aveam să-l purtăm amândoi după noi toată viața. Nu puteam decât să sper că amintirea tăioasă a vorbelor mele avea să se tocească pe măsura scurgerii timpului. Ale lui încă mă căsăpeau ca niște brice.

Mi-aduc aminte de următoarele patru sau trei zile ca de o ceață încărcată de nefericire. Pe bufon nu l-am văzut deloc. Continua să-l primească în dormitor pe tânărul său paj, dar, din câte știam

cu, el nu ieșea. Bineînțeles că Jek l-a mai vizitat cel puțin o dată înainte de plecarea soliei din Bingtown, pentru că m-a oprit iarăși pe scări. Cu o politețe rece, mi-a spus că Lordul Auriu îi scosese definitiv din minte toate ideile greșite despre ceea ce mă lega de stăpânul meu. M-a rugat s-o iert dacă presupunerile ei mă făcuseră să sufăr în vreun fel. Pe urmă a adăugat, șuierând cu voce joasă, că eram cel mai prost și mai crud om pe care-l întâlnise vreodată. Au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus. Trimișii Bingtownului au plecat a doua zi. Regina și ducii ei nu le dăduseră niciun răspuns clar în privința alianței, dar fuseseră de acord să le dea douăsprezece păsări-mesager și să primească în schimb tot atâția porumbei din Bingtown. Negocierile aveau să continue.

Imediat după plecarea lor, în castel s-a stârnit rumoare când regina a ieșit, în miez de noapte, însoțită de o companie din garda ei. Chade mi-a spus că până și el a găsit gestul ei mai degrabă extremist. Iar ducii au fost într-o mult mai mare măsură de aceeași părere. Scopul cavalcadei a fost împiedicarea unei execuții în Bidwell, un cătun din apropierea hotarului dintre ducatele Buck și Rippon. Au făcut drumul călare în toiul nopții, evident ca urmare a raportului trimis de un spion care-o anunțase că, în dimineața următoare, o femeie avea să fie spânzurată și arsă. Au plecat în grabă, luminându-și drumul cu torțe și cu răsuflarea cailor vizibilă în aerul rece. Regina era în mijlocul lor, purtându-și pelerina purpurie peste tunica din blană albă, de vulpe. Eu stăteam la fereastră, dorindu-mi zadarnic să călăresc alături de ea. Rolul meu de slujitor al Lordului Auriu părea să mă condamne întotdeauna că mă aflu acolo unde-mi doream cel mai puțin.

S-au întors în seara următoare. Îi însoțea o femeie plină de vânătăi, care se clătina în șa. Era clar că sosiseră în ultimul moment când se mai putea face ceva, smulgând-o în adevăratul sens al cuvântului din lațul spânzurătorii. Mulțimea care o linșa nu li se opusese călăreților înarmați din gardă. Iar Kettricken nu se mulțumise să-i adune pe bătrânii satului pentru a-i dojeni oficial și cu asprime vreme de câteva ceasuri. Poruncise să vină în mica piață a satului toată suflarea, din fiecare colibă, ca s-o asculte.

Stătuse ea însăşi în faţa lor şi le citise cu voce puternică proclamaţia regală care interzicea execuţia cuiva pentru simplul fapt că stăpânea Harul. Pe urmă, toată lumea, până la cel mai mic copil în stare să ţină în mână un condei, fusese obligată să semneze pe o copie a acelei proclamaţii, ca dovadă că fusese de faţă, auzise porunca regală şi avea să i se supună. Fiindcă n-aveau primărie, Kettricken decretase că proclamaţia semnată trebuia afişată tot timpul deasupra vetrei din singura cârciumă din mica aşezare. Le garantase oamenilor că garda regală avea să treacă des pe acolo, ca să s-asigure că era la locul ei, intactă. Şi le făgăduise că, dacă avea să mai ia vreodată parte la o astfel de încercare de ucidere a cuiva înzestrat cu Har, orice semnatar urma să-şi piardă toată averea şi să fie surghiunit nu doar din Buck, ci din toate cele Şase Ducate.

După întoarcerea reginei, femeia învinovăţită a fost dusă la vindecătorii gărzii, să-i lecuiască rănile. Sătenii nu se purtaseră blând cu ea. Era nou sosită şi avea puţine cunoştinţe. Venise în vizită la verişoara ei, cea care se dusese la bătrânii cătunului să spună că o văzuse, chipurile, stând de vorbă cu porumbeii. Se zvonea că la mijloc era o ceartă legată de o moştenire, fapt care m-a făcut să mă întreb dacă osândita era o femeie cu Har sau doar o ameninţare la adresa proprietăţilor verişoarei sale. Imediat ce s-a simţit destul de bine ca să poată călători, regina Kettricken i-a dat bani, un cal şi, după spusele unora, un act de proprietate pentru o bucată de teren aflată departe de satul verişoarei ei. În orice caz, femeia a plecat din Buck imediat ce s-a simţit în stare să călătorească.

Întâmplarea a devenit centrul unui vârtej de controverse. Unii susţineau că regina făcuse mai mult decât avea dreptul, că Bidwell se găsea de fapt chiar pe graniţa dintre Buck şi Rippon şi că n-ar fi trebuit să se treacă la fapte înainte de a se fi cerut măcar şi părerea ducelui de Rippon. Acesta părea să vadă în intervenţia personală a reginei o critică şi un afront. Deşi el însuşi nu rostise astfel de cuvinte, bârfele spuneau că poate regina din munţi era prea nerăbdătoare să se alieze cu oameni din afara ţării, cum erau

Străinii și negustorii din Bingtown, în vreme ce ducilor săi nu le oferea tot respectul cuvenit. Nu-i credea pe nobili în stare să rezolve problemele din ducatele lor? De aici, bârfele și bombănelile mergeau mult mai departe. Credea că o mireasă din cele Șase Ducate nu era destul de bună pentru fiul ei pe jumătate muntean? Și, încă și mai perfide, alte vorbe răspândite pe la colțuri spuneau că fusese adus un afront casei ducelui Shemshy, căci prințul se arătase vădit interesat de Lady Vance până când se pusese regina mamă de-a curmezișul. De ce o curta Kettricken pe disprețuitoarea narcescă a Străinilor, când până și tânărul prinț își dădea seama că mult mai aproape exista o fată de obârșie nobilă cu mult mai demnă de el?

Pentru că toate aceste plângeri nu erau înfățișate oficial, reginei îi venea greu să le răspundă. Însă știa că nu puteau fi nesocotite întru totul, pentru că ar fi pus paie pe focurile nemulțumirii din Rippon și Shoaks, ajutându-le să se răspândească în celelalte ducate. Soluția aleasă de ea a fost să le poruncească ducilor să-și numească împuterniciți într-un consiliu însărcinat cu găsirea unui mod de a pune capăt persecuției oamenilor cu Har. Însă singurul rezultat a fost cel pe care-l prezisesem eu; consiliul a propus întocmirea unei liste cu numele tuturor celor care aveau Harul, ca să se poată verifica dacă nu erau cumva persecutați pe nedrept. O a doua sugestie a fost mutarea tuturor în anumite sate, pe care să fie îndemnați să nu le părăsească, pentru a fi astfel tot timpul protejați. Iar a treia, cea mai generoasă, sugera să li se permită tuturor să plece în Chalced sau în Bingtown, unde ar fi fost cu siguranță mult mai bine primiți decât în cele Șase Ducate.

Îmi cunoșteam propria reacție la toate cele trei propuneri. Până și cei mai înceți la minte își puteau da seama că o asemenea înregistrare sau strămutare în locuri bine cunoscute s-ar fi putut dovedi preludiul unui masacru general. Cât despre „plecarea" în Chalced sau Bingtown, așa ceva nu se deosebea prea mult de un surghiun. Regina le-a spus membrilor consiliului, cu acreală și asprime, că soluțiile găsite de ei erau lipsite de imaginație și le-a poruncit s-o ia de la început. Atunci, din întâmplare, un bărbat tânăr din Tilth i-a oferit un mare avantaj.

– Execuţiile celor cu Har, a spus el, în glumă, nu-i deranjează pe cei mai mulţi oameni. De fapt, cei care stăpânesc Magia Animalelor atrag asemenea dezastre asupra lor înşişi. Ceea ce se petrece nu-i supără decât pe înzestraţii cu Har; poate-ar trebui să li se ceară lor o soluţie.

Regina s-a grăbit să-i primească sfatul. Zâmbetul batjocoritor a pierit de pe faţa lui şi chicotelile celorlalţi au încetat brusc când au auzit răspunsul ei.

– Măcar asta e o soluţie care dă dovadă de imaginaţie şi merită să fie luată în considerare. Voi face aşa cum m-aţi sfătuit.

Probabil că numai eu şi Chade ştiam că era vorba de o idee care îi făcea lui Kettricken cu ochiul de multă vreme. A scris o proclamaţie regală şi le-a poruncit mesagerilor s-o răspândească pe întreg teritoriul celor Şase Ducate, unde nu trebuia doar citită în sate şi în oraşe, ci şi afişată în locuri cât mai vizibile. Îi invita pe cei cu Har, sau cu Sânge Străvechi, cum li se mai spunea, să-şi trimită împuterniciţi la o întâlnire cu ea, ca să găsească împreună un mod de a pune capăt persecuţiilor şi omorurilor neîndreptăţite de nicio lege. A ales ea însăşi cuvintele proclamaţiei, deşi Chade a implorat-o cu stăruinţă să fie prudentă. Pe mulţi nobili i-a înfuriat, acuzându-i astfel, indirect, că aprobau asasinatele de pe domeniile lor. Însă eu unul am apreciat poziţia luată de Kettricken şi am presupus că o apreciau şi toţi ceilalţi deţinători ai Harului, deşi mă îndoiam că avea să se înfăţişeze vreunul ca să-şi apere cauza. De ce şi-ar fi riscat vieţile făcându-se cunoscuţi?

După dezastruoasa mea confruntare cu bufonul, m-am ales cel puţin cu destulă înţelepciune ca să mă port cu mai multă prudenţă cu Chade, cu regina şi cu prinţul. Am lăsat bucăţile de pergament acolo unde Chade nu putea să nu le vadă, adică pe masa noastră de lucru. O întâlnire întâmplătoare în turn mi-a oferit ocazia să-l întreb, calm, de ce-mi ascunsese o parte din mesaj. Mi-a dat un răspuns la care nu mă aşteptam:

– În împrejurările de atunci, era ceva prea personal ca să ţi-l pot dezvălui. Aveam nevoie să m-ajuţi să aflu unde se afla prinţul şi să-l aduci în siguranţă la Buckkeep. Dacă ţi-aş fi arătat mesajul,

atenţia ta s-ar fi îndreptat spre altceva. Te-ai fi străduit din toate puterile să-l descoperi pe autor, chiar dacă nu ne-ar fi fost întru totul de folos ca să-l găsim pe prinţ. E necesar să ai mintea limpede, Fitz. N-am putut să nu-mi amintesc ce iute la mânie erai pe vremuri şi cum te împingea firea ta nestăpânită la fapte nebuneşti. Aşa că ţi-am ascuns ceea ce am crezut că ţi-ar fi putut abate atenţia de la cea mai importantă parte a însărcinării tale.

Asta nu m-a domolit pe de-a-ntregul, dar m-a făcut să pricep că bătrânul asasin privea adesea lucrurile sub un unghi foarte diferit de ceea ce îmi imaginam eu. I-am acceptat raţionamentul cu un asemenea calm, încât cred că a fost oarecum uluit. Se aşteptase la confruntarea pe care eu unul chiar o plănuisem cu atât de puţin timp în urmă. Fără niciun imbold din partea mea şi aproape ruşinându-se, m-a asigurat că înţelegea că mă maturizasem şi a recunoscut că nu fusese corect din partea lui să-mi ascundă mesajul.

– Şi dacă-mi îndrept acum atenţia către autor? l-am întrebat cu voce înceată.

– Ne-ar fi de folos să ştim cine l-a trimis, a mărturisit. Dar nu cu preţul pierderii maestrului de Meşteşug al prinţului sau al abaterii atenţiei sale. Am cercetat cu mare grijă toate urmele care ne-ar fi putut conduce la autor. Însă pare să se fi risipit în văzduh precum ceaţa. N-am uitat nici de şobolan, dar, în ciuda tuturor străduinţelor mele, n-am descoperit absolut nimic care să trădeze prezenţa unui spion înzestrat cu Har. Ştii că nici supraveghindu-l pe Civil n-am aflat nimic. A oftat. Te implor, Fitz, ai încredere în mine şi lasă-mă să mă ocup singur de asta şi să te folosesc pe tine acolo unde eşti de cea mai mare importanţă pentru noi.

– Atunci ai vorbit cu regina. Mi-a acceptat condiţiile.

Verdele ochilor lui s-a asprit până la nuanţa minereului de aramă.

– Nu. N-am făcut-o. Am sperat c-o să te răzgândeşti.

– De fapt, chiar m-am răzgândit, am spus, şi am încercat să nu savurez şocul care i s-a citit pe faţă. Şi m-am grăbit să adaug, înainte de a apuca să creadă că tocmai capitulasem întru totul: Am hotărât că despre asta trebuie să vorbesc cu regina eu însumi.

– Bine. Chade şi-a căutat cuvintele. Sunt de aceeaşi părere. O s-o rog să-şi facă azi timp pentru o discuţie cu tine.

Şi aşa ne-am despărţit, fără să fim de acord, dar şi fără să ne certăm. A plecat aruncându-mi o privire stranie, ca şi cum aş fi continuat să-l uimesc. M-am simţit încântat de mine însumi şi mi-am dorit să fi învăţat lecţia aceea mai devreme.

Prin urmare, când m-a înştiinţat că puteam merge la regină, am privit cu calm întâlnirea. Ea poruncise să se aducă o măsuţă cu vin şi prăjituri pentru noi. Eu mă pregătisem, înainte de a intra, să dau dovadă de sânge rece. Poate că asta mi-a îngăduit să văd cât de obosită era Kettricken.

Regina mea mă aştepta stând dreaptă, senină, dar mi-am dat seama că aerul împăciuitor îi servea drept armură. Şi ea se aştepta să mă înfierbânt şi să jignesc. Prudenţa pe care-o afişa aproape că mă provoca să-mi dezvălui sentimentele rănite de părerea ei despre caracterul meu. Însă am răsuflat adânc şi mi-am ţinut indignarea în frâu. M-am silit să mă înclin calm în faţa ei şi am aşteptat până când m-a invitat să mă aşez la masă, alături de ea, şi chiar am schimbat câteva vorbe despre vreme şi despre starea sănătăţii ei înainte de a trece la ceea ce mă rodea. Chiar şi aşa, i-am văzut colţurile ochilor îngustându-se, semn că se aştepta la o tiradă. Când hotărâseră toţi aceia care mă cunoşteau cel mai bine că eram iraţional şi arţăgos? Dar nu mi-am îngăduit nici măcar să mă gândesc din a cui vină se ajunsese la asta. Am întâlnit în schimb privirea reginei mele şi am întrebat-o cu voce scăzută:

– Ce-ai de gând să faci în privinţa lui Nettle?

Într-o străfulgerare, i-am văzut ochii albaştri-verzui mărindu-se de uimire. Pe urmă şi-a revenit. S-a lăsat pe spătarul scaunului şi m-a studiat câteva secunde.

– Ce ţi-a spus Chade despre asta? a zis în cele din urmă.

Am zâmbit larg, fără să vreau. Pe moment, toate grijile pe care mi le făceam pentru fiica mea au dispărut. Şi m-am auzit vorbind:

– Mi-a spus să mă feresc de femeile care răspund la o întrebare cu o alta.

Pentru o scurtă clipă, am crezut că întrecusem măsura. Dar Kettricken mi-a răspuns apoi zâmbind la rândul ei. M-am întristat când, odată ce i-a înflorit zâmbetul, a lăsat garda jos. Am văzut brusc că, în spatele măştii ei de calmă indiferenţă, era istovită şi neliniştită. Asupra ei se abătuseră prea multe griji, ca nişte câini care lătrau duşmănoşi. Logodna prinţului cu o narcescă imprevizibilă şi ridicola lui „aventură", problema celor cu Har, tulburările stârnite de Pestriţi, nobilimea arţăgoasă, ba chiar şi negustorimea din Bingtown, cu războiul şi cu dragonii ei, toate cerând să le dea cât mai multă atenţie. Aşa cum o pală întâmplătoare de vânt poate învăpăia un tăciune muribund, privirea ei de animal hăituit mi-a trezit în minte un ecou difuz al dragostei pe care i-o purtase Verity. Legătura creată cândva prin Meşteşug între mine şi regele meu îmi îngăduise uneori să-i cunosc sentimentele. Era totuşi straniu să simt susurul îndepărtat al iubirii lui pentru ea. În numele lui, ca şi datorită propriei mele afecţiuni pentru Kettricken, am descoperit brusc că nu puteam să nu-mi fac griji pentru ea. Când s-a lăsat pe spătarul scaunului, vizibil uşurată fiindcă n-aveam de gând să încep o ceartă, mi-a fost ruşine preţ de o clipă. Prins în zbuciumul propriilor necazuri, uitam prea des că alţii purtau poveri la fel de grele.

Ea a lăsat să scape răsuflarea pe care şi-o ţinuse.

– Fitz, mă bucur că te-ai hotărât să-mi vorbeşti nemijlocit. Chade e un sfetnic înţelept, trecut prin multe şi loial tronului Farseer. În zilele lui bune, vede limpede tot ce ţine de treburile ţării. Ştie şi să citească în inimile oamenilor. Dă sfaturi înţelepte, întemeiate. Dar pe Nettle o priveşte întotdeauna prin ochii de sfetnic al tronului Farseer. Kettricken şi-a întins braţul peste masă şi şi-a pus mâna delicată peste asprimea mâinii mele. Prefer să vorbesc cu tatăl ei, ca prietenă.

Mi s-a părut potrivit să păstrez tăcerea.

Regina nu şi-a clintit mâna de pe a mea în timp ce a continuat cu simplitate:

– Fitz, Nettle trebuie să înveţe cum se foloseşte Meşteşugul. În inima ta, o ştii. Nu doar ca să fie apărată de pericolul care e

această magie în mâini profane – da, am citit o parte din pergamente ca să pot hotărî ce e de făcut cu talentul lui Dutiful –, dar și pentru că e cine e. Posibila moștenitoare a tronului Farseer.

Vorbele ei mi-au tăiat răsuflarea. Mă așteptam să cântărim cât de înțelept era s-o învăț Nettle Meșteșugul, nu să ne întoarcem la amenințarea mai veche și mai gravă care plana asupra ei. N-am izbutit să găsesc cuvintele cu care să-mi descriu neliniștea, dar n-avea importanță. Regina mea încă nu spusese tot ce avea de spus.

– Nu putem schimba ceea ce suntem. Eu voi fi întotdeauna regina lui Verity. Tu ești fiul lui Chivalry, nelegitim, dar totuși un Farseer. Și ești totodată considerat mort de poporul tău, iar Chade e deopotrivă bătrân și nerecunoscut vreodată membru al casei regale. Cât despre August, știm amândoi că nu și-a mai recăpătat mințile după ce a ajuns Verity la mine prin el. Sunt sigură că regele meu n-a vrut niciodată să-i facă rău vărului său, dar s-a întâmplat și asta e. Nu putem schimba ceea ce suntem și, cu toate că, prin nume, e un Farseer, a devenit, înainte de vreme, un bătrân cu mintea dusă. Nu-l putem privi cu adevărat ca pe un posibil moștenitor al tronului dacă urmașii lui Verity se sting.

Construit cu minuțiozitate, raționamentul ei m-a convins. M-am văzut silit să dau aprobator din cap, deși știam către ce conducea, inevitabil, înlănțuirea gândurilor ei.

– Însă trebuie să avem, e întotdeauna necesar să avem, un moștenitor aflat în rezervă, gata să ocupe tronul dacă nu mai există nimeni altcineva. Kettricken s-a uitat în gol, pe lângă mine. Deși nu i-a fost înfățișată poporului său, fiica ta e, cu siguranță, următoarea din linia succesiunii. Nu putem schimba ceea ce este ea. Oricât de mult și-ar dori-o cineva, n-o să facă din ea o Farseer într-o mai mică măsură. Dacă va fi nevoie, FitzChivalry Farseer, fiica ta va sluji tronul. Așa am aranjat noi lucrurile, cu ani în urmă. Știu că tu ai fost împotrivă atunci, când am întocmit hrisoavele, la Jhaampe. Știu că nu ești de acord nici acum. Dar e o Farseer recunoscută de tine, ca tată, de mine, ca regină, și de un menestrel căruia i-ai mărturisit adevărul și care ne-a fost martor.

Hrisovul încă mai există, Fitz, așa cum se și cuvine. Chiar dacă eu, tu, Chade și Starling Birdsong am muri cu toții odată, hrisovul va putea fi găsit în arhivele regale, cu un codicil care spune unde poate fi găsită Nettle. Așa trebuie să fie, Fitz. Nu putem schimba sângele care-i curge prin vene; nu-i putem anula venirea pe lume. Și chiar ai dori cu adevărat așa ceva? Eu cred că nu. Până și simpla dorință ar fi un afront adus zeilor.

Și atunci s-a întâmplat din nou. Am văzut, dintr-odată, cu ochii altcuiva. Când am înțeles cum gândea regina, furia mea a rămas fără miez. Pentru Kettricken, faptul că Nettle își avea locul în șirul moștenitorilor tronului era de neschimbat. Nu conta ce doream eu sau ce dorea ea însăși. Lucrurile stăteau așa cum stăteau, noi nu puteam schimba nimic. Pentru ea, Nettle nu putea face obiectul unei negocieri. Nu putea fi de acord s-o scutească de o îndatorire pentru care se născuse. Asta era viziunea lui Kettricken.

Am răsuflat adânc, dar ea a ridicat un deget, cerându-mi s-o las să spună tot ce avea de gând.

– Știu că te sperie ideea că Nettle ar putea deveni Sacrificiu. Și eu mă rog să nu se întâmple niciodată. Gândește-te ce-ar însemna pentru mine: fiul meu ar fi mort sau, cumva, prea nevolnic ca să-și mai poată servi regatul. Ca mamă, îmi îndepărtez cât mai mult cu putință gândurile de la o asemenea posibilitate și, așa cum o faci și tu, mă rog fierbinte să nu-i fie sortită povara coroanei. Însă, deși sperăm amândoi că așa ceva nu se va întâmpla niciodată, trebuie să fim pregătiți, dacă se va întâmpla totuși, s-o avem atunci pe ea gata să-și slujească poporul. Va fi instruită, nu numai în ceea ce privește Meșteșugul, ci va învăța și mai multe limbi, istoria țării și a locuitorilor săi, eticheta și tradițiile legate de tron. Am dat amândoi dovadă de neglijență fiindcă n-a deprins deja toate acestea, și suntem amândoi de neiertat fiindcă încă nu știe nimic despre obârșia ei. Dacă va veni momentul să servească regatul, crezi că ne va mulțumi fiindcă am ținut-o în ignoranță?

Și astfel au primit convingerile mele o nouă lovitură. Lumea mi s-a răsucit în jur și am pus brusc sub semnul întrebării toate

hotărârile pe care le luasem vreodată în privința fiicei mele. Când am înțeles adevărul, mi s-a făcut rău. Mi-am lăsat gândurile să prindă glas.

– Probabil mă va urî fiindcă i-am ascuns totul. Însă nu văd cum aș putea schimba asta atât de târziu fără să-i fac și mai mult rău. M-am gârbovit pe scaun. Kettricken, oricât de neglijent s-ar putea să-ți par, totuși te implor: las-o să rămână așa cum e acum. Dacă spui „da", îți promit că voi face tot ce-mi stă în puteri și mă voi strădui cu dragă inimă să mă asigur că nu va fi niciodată necesar să slujească ea ca Sacrificiu.

Am înghițit în sec și cuvintele mele mi-au legat din nou soarta de a tronului; mă aflam iarăși în fața unui suveran din Casa Farseer, punându-mi viața în mâinile sale. Numai că de data asta o făceam ca bărbat matur.

– Mă voi strădui din toată inima să alcătuiesc o coterie pentru Dutiful. Voi fi maestru al Meșteșugului.

Regina m-a fixat cu privirea.

– Și ce e nou în această ofertă a ta, FitzChivalry? m-a întrebat după o clipă. Sau în ceea ce-mi ceri?

Întrebările ascundeau o dojană. Mi-am lăsat capul în jos și am primit-o.

– Poate acum sunt gata să îndeplinesc această îndatorire de bunăvoie și fără să ascund ce gândesc cu adevărat.

– Și-o să accepți ceea ce va făgădui regina ta, fără să insiști să-și mai dea din nou cuvântul? Am să-ți vorbesc cât se poate de clar: Voi îngădui ca fiica ta, Nettle Farseer, să rămână acolo unde se află, cu Burrich ca tată adoptiv, atâta vreme cât asta nu ne pune în pericol. Te mulțumește această făgăduială și ești convins că o voi respecta?

O altă dojană. Îi rănisem sentimentele rugând-o, în repetate rânduri, să fie lăsată Nettle în pace? Poate.

– Da, am răspuns cu voce înceată.

– Bine, a spus ea, și încordarea dintre noi a dispărut treptat în timp ce am rămas așezați la masă, în tăcere, ca și cum liniștea ar fi fost o completare a vorbelor reginei. Apoi, tot în tăcere, ea mi-a

umplut paharul cu vin și mi-a pus în față o prăjitură mică, savuroasă. Pe urmă am mâncat și am vorbit o vreme numai despre lucruri lipsite de importanță. Nu i-am spus că Dutiful mă ocolea. În privința asta, aveam să pun lucrurile la punct împreună cu prințul. Cumva.

Când m-am ridicat să plec, Kettricken și-a înălțat privirea spre mine și mi-a zâmbit.

– Mi se pare o rușine, FitzChivalry, că izbutesc atât de rar să stau de vorbă cu tine. Regret că avem nevoie de toată prefăcătoria asta, pentru că ne ține departe unul de altul. Îți simt lipsa, dragul meu prieten.

Am plecat, dar am luat aceste cuvinte cu mine, ca pe o binecuvântare.

Capitolul XVI

PĂRINȚI

Când un căpitan negustor are legături destul de puternice în Jamaillia, e întru totul posibil să-și umple calele cu obiecte valoroase din multe porturi străine îndepărtate. Are avantajul de a dobândi mărfuri exotice fără să fie nevoit să înfrunte pericolele în care te pun deopotrivă echipajul și vasul într-o călătorie pe mări adânci. Desigur, plătește cu bani pentru toate grijile de care scapă, dar e un târg pe care trebuie să-l accepte orice negustor înțelept.

Jamaillia nu e doar cel mai nordic port de pe Insula Mirodeniilor în care ajung cu regularitate negustorii, e și singurul port de pe țărmurile noastre în care poposește flota Velierelor Mari. Corăbiile ce o alcătuiesc ajung în Jamaillia (pe care, în limba lor barbară, o numesc Portul Apusean) în grup, din trei în trei ani. Despre primejdiile prin care trec traversând apele vorbesc pânzele zdrențuite și corăbierii vlăguiți. Aduc mărfuri pe cât de exotice, pe atât de scumpe; numai la ei găsești mirodenia roșie și guma de sed; și întreaga cantitate e cumpărată pentru palatul Satrapului, de unde se întoarce pe piață mult prea puțin, de aceea putem considera că acestea n-au cum să ajungă la negustorii obișnuiți. Dar orice altceva aduc e de vânzare

pentru cei deopotrivă destul de înțelepți și de norocoși ca vină la Jamaillia când sosește flota Velierelor Mari.

CĂPITANUL BANROP, *Sfaturi pentru Cordbierii Negustori*

Un alt mănunchi de zile a venit și a trecut. Lordul Auriu a ieșit din dormitorul său, cu obișnuita sa înfățișare rafinată și sofisticată, și a anunțat sus și tare că era din nou sănătos tun. Aplicat cu migală în fiecare dimineață, machiajul lui jamaillian devenise chiar mai extravagant ca oricând. Uneori își purta solzii chiar și în plină zi. Bănuiesc că voia să abată atenția, să nu observe nimeni că pielea i se întuneca la culoare. Și bănuiesc că îi izbutea, fiindcă n-am auzit pe nimeni pomenind de asta. Curtea a întâmpinat însănătoșirea sa cu mare entuziasm; nu-și pierduse popularitatea.

Mi-am reluat îndatoririle de servitor. Uneori, Lordul Auriu îi distra după-amiaza pe curteni în odăile sale, cu jocuri de noroc sau aducând menestreli. Nobilii tineri, bărbați și femei deopotrivă, concurau pentru onoarea de a fi invitați. În astfel de ocazii, rămâneam în mica mea odaie, oricând la dispoziția lui, sau eram liber să plec. Continuam să-l însoțesc în timpul plimbărilor călare cu alți aristocrați și stăteam în spatele scaunului său la dineurile cu pretenții. Însă astfel de evenimente erau acum mai rare. După ce plecaseră atât Străinii, cât și negustorii din Bingtown, mulțimea din castelul Buckkeep se subțiase și reintrase în rutina de mai înainte pe măsură ce nobilii celor Șase Ducate se înapoiaseră pe domeniile lor. Se răriseră jocurile de noroc, reprezentațiile de teatru de păpuși și alte distracții. Serile erau mai lungi și mai liniștite. Aveam o oră liberă în fiecare dintre ele și de obicei mi-o petreceam în Sala Mare. Copiii din castel își învățau din nou lecțiile lângă focul din cămin, în timp ce femeile țeseau și bărbații ascuțeau săgeți. Bârfele și poveștile se înșirau în ritmul firului tors. Umbrele ascundeau colțurile încăperilor și, dacă mă străduiam, puteam să mă cred în acel Buckkeep din vremea copilăriei mele.

Dar pe bufon nu-l mai întrezăream deloc. Lordul Auriu nu-mi arăta prin nicio vorbă şi prin niciun gest că eram altceva decât ceea ce ne credea lumea din castel: stăpân şi servitor. Şi nu-mi adresa niciodată cuvinte care să-l scoată din rolul său de nobil jamaillian. Iar dacă făceam eu vreo glumă care trecea dincolo de limitele acestui rol, n-o lua în seamă.

Prăpastia care mi se căscase în suflet din pricina unui asemenea soi de însingurare mă uimea. Se lărgea şi se adâncea în fiecare zi. La un moment dat, când m-am întors în odaia mea după ce antrenasem împreună cu Wim pe terenul de instrucţie, am găsit pe pat un pachet mic. O pungă de pânză adăpostea un fluier roşu atârnat de un şnur verde. Pe un bilet erau caligrafiate cuvintele „Pentru Thick", cu scrisul clar al bufonului. Am sperat că era un soi de ofertă de pace, dar, când am îndrăznit să-i mulţumesc, Lordul Auriu şi-a ridicat privirea din tratatul despre plante pe care-l răsfoia, părând absent şi iritat.

– N-am idee pentru ce-mi mulţumeşti, Tom Badgerlock. Nu-mi amintesc să-ţi fi dăruit ceva, şi cu atât mai puţin un fluier roşu. E ridicol. Găseşte alte trăsnăi cu care să-ţi pierzi timpul, omule. Eu citesc.

M-am retras, înţelegând că fluierul nu fusese făurit ca să mi se facă mie o favoare, ci ca dar sincer pentru Thick din partea cuiva care ştia foarte bine ce înseamnă să fii nesocotit şi batjocorit. N-avea într-adevăr nicio legătură cu mine. Şi la gândul ăsta mi s-a strâns inima.

Cel mai rău era că nu-i puteam destăinui nimănui cât de mizerabil mă simţeam, dacă nu voiam să-i dezvălui lui Chade întreaga măsură a prostiei mele. Aşa că sufeream în tăcere şi mă străduiam din răsputeri să le-o ascund tuturor.

În ziua când mi-a dat bufonul fluierul, m-am gândit că eram pregătit să-mi ţin în frâu învăţăceii neascultători. Negustorii din Bingtown părăsiseră castelul şi Selden Vestrit plecase împreună cu ei. Sosise timpul să fac ceea ce îi făgăduisem reginei mele.

Am mers mai întâi în turnul lui Chade, apoi am urcat într-al Meşteşugului. Când, aşa cum începuse să devină un obicei, Dutiful

n-a apărut, am deschis larg obloanele, lăsând să intre frigul și întunericul dimineții de iarnă. M-am așezat pe scaunul lui Verity și am privit deprimat negurile. Știam că bătrânul asasin îi spusese lui Dutiful să vină la mine și chiar îi plănuise timpul astfel încât să-i rămână mai mult pentru învățătură. Dar asta nu schimbase nimic. De când descoperise porunca dată prin Meșteșug și o spulberase, nu mai venise deloc la lecții. Îi suportasem nesupunerea mai mult decât mi-ar fi suportat-o Verity mie. Lăsat de capul lui, prințul n-avea să revină la mine niciodată. Mi-am îndepărtat îndoielile la adresa înțelepciunii faptelor mele. Am răsuflat de câteva ori adânc și lent în marea de aer rece și am închis ochii. Mi-am îngustat Meșteșugul către un punct minuscul, poruncitor.

Dutiful. Vino la mine.

N-am simțit niciun răspuns. Fie nu mi-l trimisese, fie refuza să-mi asculte mesajele. Mi-am întins mintea către el. Mi-a fost greu să-l prind. Mi-am spus că mă bloca probabil cu bună știință, că își ridicase zidurile Meșteșugului în calea mea. M-am aplecat către ele și am devenit cât se putea de sigur că dormea. I-am pus la încercare tăria zidurilor. Știam că, dacă voiam, le puteam sparge ca să trec prin ele. Am tras aer în piept, adunând forța de care aveam nevoie. Pe urmă mi-am schimbat brusc strategia. M-am sprijinit de zidurile lui, apăsând pe nesimțite. Și am avut senzația că undeva, departe, mi se întindeau buzele într-un zâmbet subțire. Metoda Nettle, mi-am spus, și m-am strecurat prin zid în mintea lui adormită.

Dacă visa, nu i-am putut simți visul. Nu era decât neclintirea minții lui, răspândindu-mi-se în jur pe tăcute, ca o băltoacă. M-am lăsat să cad în ea, ca și cum aș fi fost o pietricică.

Dutiful.

A devenit conștient de prezența mea cu o zvâcnire. În prima clipă a fost indignat.

Ieși!

A încercat să m-azvârle din minte, dar trecusem deja de apărarea lui. I-am opus rezistență în tăcere, fără să fiu agresiv, ci doar refuzând să mă las izgonit. Ca și în timpul primei noastre lupte,

s-a aruncat asupra mea condus de furie, fără nicio strategie. Am rămas pe poziție, suportându-i loviturile mentale de pumn în vreme ce se sleia de puteri. Când l-a zdrobit oboseala, i-am vorbit din nou.

Dutiful. Te rog, vino în turn.

M-ai mințit. Mă dezgusti. Nu te-am mințit. Te-am nedreptățit fără să vreau. Am încercat să repar lucrurile și am crezut că izbutisem. Pe urmă, în cel mai nepotrivit moment cu putință, ne-am dat amândoi seama că nu era așa.

M-ai ținut în frâu. Încă de când ne-am cunoscut m-ai silit să fac ce-ai vrut tu. Probabil m-ai forțat să cred că-mi ești pe plac.

Cercetează-ți amintirile, Dutiful. O să descoperi că nu e adevărat. Dar n-o să mai vorbesc cu tine astfel. Vino în Turnul Meșteșugului. Te rog.

Nu vin.

Te aștept.

Și m-am retras din mintea lui.

Am rămas o vreme nemișcat, adunându-mi puterile și gândurile. O durere de cap îmi apăsa tâmplele, vrând să-i dau atenție. Am împins-o deoparte. Am răsuflat adânc și m-am întins din nou în afară.

Să-l găsesc pe Thick a fost ușor. Din mintea lui izvora muzică, o muzică unică în felul ei, fiindcă nu avea sunet. Când am lăsat-o să-mi curgă în voie prin cap a devenit și mai stranie, fiindcă nu era alcătuită din note cântate de un flaut sau de o harfă. M-a captivat pentru o clipă. Pe un nivel al melodiei, „notele" erau frânturi din zgomotele obișnuite ale vieții de zi cu zi. Tropotul unei copite, zăngănitul unei farfurii așezate pe masă, șuierul vântului când pătrunde prin coșul de fum, clinchetul unei monede căzute pe caldarâm. Era o muzică alcătuită din sunetele vieții. Pe urmă am alunecat în adâncul ei și pe al doilea nivel nu am dat de muzică, ci de un anumit motiv melodic. Sunetele erau separate unele de altele diferitele lor înălțimi, dar asta ținea seamă de un același tipar, ca și modul în care se repetau. Semăna mai degrabă cu o tapiserie. Vedeai mai întâi întregul tablou, pentru ca, după o

privire mai atentă, să deslușești și materialul din care erau alcătuite imaginile. Iar studiind în amănunt descopereai fiecare fir, cu textura și culoarea lui aparte.

M-am descâlcit cu greu din cântecul lui Thick. Și m-am întrebat cum era cu putință ca o minte atât de simplă să dea naștere unei melodii atât de întortocheate și de subtile. Iar în clipa următoare mi s-a tăiat răsuflarea, fiindcă am înțeles. Broderia muzicală era cadrul gândurilor și al lumii lui. Aduna amănuntele cărora le dădea atenție, punând fiecare sunet auzit la locul care i se potrivea în acel tablou sonor. Nu era așadar mai deloc de mirare că grijile meschine pentru lumea înconjurătoare, din pricina cărora ne agitam eu și Chade, nu-și găseau loc în gândurile lui și nu se sinchisea de ele. Cât de mult mă concentram eu asupra sunetului picăturilor de apă sau al unei lame ascuțite de o piatră?

Mi-am venit în fire, așezat pe fotoliul lui Verity. Aveam senzația că mintea îmi era burete căzut într-o apă a muzicii. Trebuia să las melodia lui Thick să se scurgă din mine înainte de a-mi regăsi propriile gânduri și intenții. După o vreme, mi-am umplut din nou plămânii cu aer, m-am liniștit și m-am întins din nou în afară.

De data asta am avut grijă să nu m-ating decât de marginile muzicii lui, foarte ușor. Acolo am șovăit, încercând să-mi dau seama cum era cel mai bine să-l fac conștient de prezența mea fără să-l sperii. Am făurit o legătură cu toată delicatețea de care eram în stare.

Thick?

I-am simțit spaima și furia izbindu-mă ca un pumn în stomac. A fost ca și când aș fi înghiontit o pisică adormită. A fugit, dar nu înainte de a mă zgâria. Zguduit, am deschis ochii și am văzut zbuciumul valurilor mării, întocmai cum se zărea de la fereastra turnului. Dar chiar și așa mi-a venit greu să mă reașez în propriul trup și să mă conving că acolo îmi era locul. M-a invadat un val de greață. Ei, prima încercare a mers grozav de bine, mi-am spus, cu acreală. M-am lăsat o vreme în brațele descurajării. Dutiful nu venea, iar Thick n-avea să mă lase niciodată să-l învăț ceva. La

acest șirag al înfrângerilor s-a adăugat gândul că nu mai primisem nicio veste de la Hap de când îi spusesem să se împace cu meșterul lui fără ajutorul meu. Mă pricepeam uimitor de bine să-i spulber iluziile oamenilor pe care-i îndrăgeam cel mai mult și să-i nemulțumesc.

Încă un efort, atât mi-am făgăduit. Pe urmă aveam să mă întorc în odaia mea sumbră și de-acolo aveam să-i dau de știre Lordului Auriu că umilul său servitor își lua o zi liberă. Aveam să plec în oraș, ca să dau într-un fel sau altul de Hap. Am scos fluierul roșu și l-am privit. Bufonul se întrecuse pe sine însuși. Era mult mai frumos decât oricare altul pe care-l mai văzusem vreodată. Îl împodobeau păsări minuscule. L-am dus la buze și am încercat să cânt câteva note. În tinerețea mea, Patience încercase să mă învețe să cânt la mai multe instrumente. Dar nu izbutise mare lucru cu niciunul dintre ele. Puteam totuși să înșir notele unui cântecel simplu, pentru copii. L-am repetat de mai multe ori, străduindu-mă zadarnic să-l fac să curgă cât mai lin. Pe urmă m-am lăsat pe spătarul scaunului, cu fluierul încă la buze. Cântând, m-am întins spre Thick, trimițându-i doar notele în loc de orice fel de gând sau semn al prezenței mele. Cântecul s-a năpustit în muzica lui și o vreme s-a contopit cu ea, într-un amestec discordant. Pe urmă melodia lui s-a stins, pe măsură ce-și îndrepta tot mai mult atenția către mine.

Ce-i asta?

Gândul nu mi se adresa mie. Thick aproape că nici nu s-a întins în afară, să vadă de unde venea sunetul. Mi-am trimis către el cuvintele, străduindu-mă s-o fac cu mare delicatețe. Și nu m-am oprit din cântat în acest timp.

E un fluier roșu. Pe un șnur verde. E al tău, dacă vrei să vii să-l iei.

Întrebarea lui a venit după un moment în care și-a ascuns gândurile.

Unde?

Asta m-a pus pentru o clipă pe gânduri. La piciorul scării care urca în Turnul Meșteșugului se afla un străjer. Nu-i puteam spune lui Thick să vină pe acolo. Ar fi fost întors din drum. Chade îi

dezvăluise cel puțin o parte din labirintul coridoarelor secrete din castel. Știam că ar fi trebuit să cer părerea bătrânului asasin înainte de a-i arăta eu și altele, dar prilejul era prea bine venit ca să-l nesocotesc. Voiam să văd dacă-l puteam călăuzi pe Thick folosindu-mă de legătura dintre mințile noastre. Nu aș fi pus doar la încercare limitele talentului nostru de a comunica unul cu altul prin Meșteșug, mi-aș fi dat totodată seama și care erau puterile lui. Am refuzat să pierd prea mult timp șovăind.

Vino la mine pe aici.

Am trimis către mintea lui imaginea odăii lui Chade din turn. Apoi i-am arătat, pas cu pas, coridoarele pe care trebuia să meargă. N-am făcut-o în grabă, dar nici cu încetineală.

Dacă te rătăcești, am adăugat, în încheiere, *întinde-te spre mine. O să te-ajut.*

Pe urmă am întrerupt cu delicatețe legătura dintre noi. M-am sprijinit din nou de spătar și m-am uitat la fluierul din mâna mea. Speram să fie o momeală destul de puternică. L-am așezat pe masă și am pus lângă el o figurină care înfățișa o femeie. Era cea găsită de prinț pe plaja pe care ne duseseră stâlpii Meșteșugului. Fără să știu prea bine de ce, o luasem din turnul lui Chade ca să i-o înapoiez prințului. Mi-am amintit, cu bruscă strângere de inimă, de penele găsite pe aceeași plajă. Nu-i vorbisem niciodată bufonului despre ele. Nu mi se păruse niciodată că ar fi fost momentul potrivit. Și mă întrebam dacă aveam s-o fac vreodată. Mi-am alungat gândul din minte. Aveam de făcut lucruri pentru care era nevoie de toată atenția mea.

Mi-am șters sudoarea de pe frunte. Când m-am ridicat în picioare, am văzut că tremuram ușor. Trecuse destulă vreme de când nu mă mai folosisem de Meșteșug atât de mult ca în dimineața aceea. Și durerea de cap era mai puternică în aceeași măsură. Dacă aș fi avut un ceainic, o cană, apă și scoarță de spiriduș, probabil că m-aș fi lăsat ispitit. M-am mulțumit în schimb să-mi torn un pahar de rachiu și să-mi scot câtva timp capul pe fereastră.

Pe urmă am auzit paşi pe treptele turnului. M-am gândit că era străjerul. Mi-am luat sticla şi paharul, m-am retras într-un colţ întunecos şi am rămas nemişcat. Am auzit cheia răsucindu-se încet în broască şi uşa s-a deschis. Pe urmă a intrat Dutiful. A închis uşa cu hotărâre şi şi-a rotit privirea prin încăperea care părea pustie. Iritarea i se citea clar pe faţă. S-a apropiat de masă şi s-a uitat din nou în jur. Şi atunci, încet, am înţeles ceva. Prinţul stăpânea Harul, dar nu cu aceeaşi forţă ca mine. Deşi ne aflam în aceeaşi încăpere, nu simţea prezenţa. Descoperisem ceva nou pentru mine: ca şi Meşteşugul, Harul nu era la fel de puternic pentru toţi cei care se bucurau de el. Mi-am făgăduit să chibzuiesc la asta mai târziu.

– Aici.

A tresărit violent când mi-a auzit glasul şi a devenit conştient de prezenţa mea când am ieşit din umbră, cu paharul în mână. M-a privit cu asprime când m-am apropiat şi am pus paharul pe masă.

– Bună dimineaţa, prinţul meu.

Mi-a vorbit cu hotărâre şi cu un dispreţ enorm.

– Poţi să pleci, Tom Badgerlock. Nu mai vreau să mă înveţi nimic. O să vorbesc cu mama, ca să-ţi poruncească să părăseşti castelul.

Mi-am păstrat calmul.

– Cum ţi-e voia, prinţul meu. Fără îndoială, asta va fi şi pentru mine calea cea mai uşoară.

– Nu e vorba de ceea ce e „mai uşor" pentru mine. E vorba despre încredere înşelată, despre trădare. Ai folosit Meşteşugul împotriva mea, a prinţului căruia îi datorezi de drept supunere. Aş putea cere să fii surghiunit. Sau chiar executat.

– Ai putea, prinţul meu. Sau ai putea să-mi ceri o explicaţie.

– Nicio explicaţie nu poate scuza ceea ce ai făcut.

– N-am spus c-ai putea să-mi ceri o scuză; doar o explicaţie.

Şi aici conversaţia s-a întrerupt. Am refuzat să-mi las ochii în jos. I-am susţinut privirea. Eram hotărât să nu mai scot niciun cuvânt înainte de a-mi cere el, curtenitor, să-i explic. Iar el părea

la fel de hotărât să mă intimideze cu aerul său princiar până când mă hotăram să-l implor să mă ierte.

Încordarea dintre noi a lucrat în favoarea mea.

– Explicația trebuia dată de mult.

– Poate că da, am recunoscut, și am așteptat din nou.

– Explică-te, Tom Badgerlock.

Un „te rog" ar fi sunat frumos, dar mi-am dat seama că mai mult de-atât nu se putea umili. La un băiat de vârsta lui, amorul propriu e din cale-afară de fragil.

M-am apropiat de masă și mi-am umplut din nou paharul. Am ridicat sticla întrebător către el, dar a clătinat din cap, refuzând cu grosolănie să bea cu unul de teapa mea. Am oftat.

– Cât de bine îți amintești ce s-a întâmplat pe plajă? Plaja pe care-am ajuns când am fugit prin monolit?

S-a înnegurat la față și a căpătat un aer prudent.

– Păi... A șovăit, aproape gata să mintă. Apoi: Îmi amintesc câte ceva. Totul pălește, ca un vis, dar îmi revin pe urmă în minte frânturi foarte clare. Știu că te-ai folosit de magia Meșteșugului ca să ne duci acolo. Asta m-a vlăguit și, cumva, m-a năucit. Îmi imaginez că atunci ți-ai aruncat vraja de putere asupra mea.

Am oftat. Avea să fie mult mai greu decât mă temusem.

– Îți amintești momentul în care eram lângă un foc și m-ai atacat? Ții minte că m-ai atacat ca să mă ucizi?

Și-a ferit o clipă privirea, apoi a dat din cap ca și cum ar fi fost surprins fiindcă-și amintea așa ceva.

– Dar n-a fost întru totul din propria mea voință. Doar știi! Peladine se străduia să-mi controleze până și trupul. Și atunci nu te cunoșteam. Credeam că-mi ești dușman!

– Nici eu nu te cunoșteam. Nu așa cum te cunosc acum. Dar aveam deja o legătură prin Meșteșug, fiindcă fusesem nevoit mai înainte să plec după sufletul tău și să ți-l readuc în corp.

Am șovăit, apoi m-am hotărât să nu vorbesc despre cealaltă ființă pe care o întâlnisem, creatura uriașă care ne ajutase să ne întoarcem. Amintirea aceea rămânea cețoasă chiar și în mintea

mea. Era mai bine să nu aduc vorba despre ceea ce nu puteam să explic. Am tras aer în piept.

– Știam că Peladine era în tine. Și că pe ea n-o putea împiedica nimic să mă ucidă, nu-i păsa dacă, făcând-o, tu ai fi fost rănit. Mă înspăimânta. Și atunci, copleșit de furie și de teamă pentru viața mea, ți-am poruncit: „Dutiful, nu mi te mai împotrivi!" A fost o poruncă dată prin Meșteșug. S-a întipărit în mintea ta cu mai multă forță decât aș fi vrut. N-am făcut-o dinadins, Dutiful. A fost un accident, pe care l-am regretat și am încercat să îndrept lucrurile. Și am crezut că-mi izbutise.

Mi-am simțit pe buze un zâmbet nepoftit.

– Am crezut că te scăpasem de ea, până în clipa când am încercat să te împiedic să faci declarația prostească din Sala Mare. Abia atunci mi-am dat seama că legătura își lăsase o umbră, și asta s-a petrecut în clipa când ai rupt-o.

– Da. Am rupt-o.

A vorbit cu satisfacție. Pe urmă m-a săgetat din nou cu privirea.

– Dar, știind că a existat, știind că-mi poți face așa ceva, cum aș mai putea avea vreodată încredere în tine?

Încă mă mai gândeam ce să-i răspund când Thick a deschis ușa din lateralul căminului. Pentru un trup masiv, ca al lui, intrarea cu pânze de păianjen și praf pe margini era mai strâmtă decât pentru mine. A rămas o clipă nemișcat, clipind și țintuindu-ne cu ochii lui parcă somnoroși pe mine și pe prințul uluit. Cu falca împinsă în afară și cu limba ieșindu-i printre buze, părea căzut pe gânduri. Pe urmă a și vorbit:

– Am venit să-mi iau fluierul.

– Și o să-l primești, am spus.

Am ridicat fluierul de pe masă și i l-am întins, legănându-se la capătul șnurului verde. Și am adăugat cu blândețe:

– Și ești iscusit, Thick. Ai făcut ce ți-am spus, și iată-te aici.

S-a apropiat de mine bănuitor, târșindu-și picioarele. Mă îndoiesc că îl recunoscuse pe prințul Dutiful, departe de tron și fără însemnele puterii. S-a strâmbat și la el, spunând:

– M-ai făcut să merg o grămadă.

A înhățat fluierul și l-a apropiat de ochii lui mici, cercetători. Pe urmă s-a încruntat.

– Ăsta nu e fluierul meu!

– Acum e, l-am încredințat. E nou, făcut special pentru tine. Vezi păsările de pe el?

L-a răsucit în mâini.

– Îmi plac păsările, a recunoscut în silă.

Ne-a întors spatele, gata să plece, cu fluierul strâns la piept.

Prințul îl privea fix, cu o groază vecină cu dezgustul. Știam care era, în Regatul Munților, soarta oricărui copil cum fusese Thick. Avea parte de o moarte rapidă și poate milostivă, așa cum ar fi înecat Burrich un cățeluș diform. Însă regina Kettricken îmi poruncise să-i dau lecții acelui om. Oare tradițiile din țara mamei sale aveau să-l împiedice pe prinț să-l accepte pe Thick? Mi-am propus să nu sper că Dutiful n-avea să-l primească în coteria lui. M-am străduit să-l întârzii pe netot.

– Nu-l încerci, Thick?

Mi-a răspuns târșindu-și picioarele spre ușă.

– Nu.

– Încearcă melodia pe care ți-o cânți în gând. Asta: la-da-da-da-de...

Când mă străduiam să redau cântecul pe care ajunsesem să-l învăț, Thick s-a răsucit brusc spre mine.

– E-al meu! a urlat. Cântecul meu! Cântecul mămicii mele!

S-a repezit la mine cu o privire ucigașă. A ridicat fluierul ca pe un cuțit pe care mi l-ar fi putut împlânta în inimă.

– Îmi pare rău, Thick. N-am știut că vrei să-l ții numai pentru tine.

Dar mi-am dat brusc seama că ar fi trebuit să știu. M-am retras din fața lui. Avea trupul îndesat, cu picioare și brațe scurte, stângace. Știam că, dacă ne-am fi luat la trântă, l-aș fi înfrânt. Dar mai știam și că n-aș fi reușit fără să-l rănesc. Și nu voiam. Trebuia să-i câștig bunăvoința. M-am repezit dincolo de masă.

– Cântecul meu! a repetat el. Hoț împuțit, duhoare-de-căcat-de-câine!

Lui Dutiful i-a scăpat un hohot de râs. Cred că era deopotrivă îngrozit și fascinat de netotul care mă ataca din pricina unui cântec. Pe urmă s-a încruntat brusc. În timp ce ocoleam masa, având grijă să mă despartă tot timpul de Thick până ce izbuteam să-l domolesc, prințul a exclamat pe neașteptate:

– Știu cântecul ăsta! A fredonat o frântură, făcându-l pe Thick să se încrunte mai tare. E primul lucru pe care-l aud de fiecare dată când încerc să folosesc Meșteșugul. De la tine vine?

Părea uluit.

– Cântecul meu! a strigat Thick din nou, apărându-și proprietatea. Cântecul mămicii mele! Nu poți să-l auzi. Numai eu pot!

S-a răsucit și s-a repezit deodată către prinț, alergând. A înșfăcat din fugă sticla de rachiu, ridicând-o ca pe o bâtă, fără să-i pese că alcoolul se scurgea vijelios din ea și în josul brațului lui. Dutiful a făcut ochii mari, dar un orgoliu prostesc nu l-a lăsat să se retragă, ferindu-se de atacul violent al netotului. A rămas pe loc, aplecându-se într-o poziție de luptă învățată de la mine. Mâna i s-a dus la cuțitul de la centură. Thick s-a apropiat și mai mult și i-am simțit mintea împrăștiindu-și, drept răspuns, norul care amorțea mintea:

Nu mă vezi, nu mă vezi, nu mă vezi.

L-am văzut pe Dutiful încercând să reziste și adunându-și puterile ca să străpungă cu o lovitură scutul creat de Meșteșugul bondocului.

– Nu! am urlat îngrozit. Nu vă faceți niciun rău unul altuia!

Și sub porunca mea a scânteiat tăișul Meșteșugului. I-am văzut pe amândoi înfiorându-se la atingerea lui, i-am văzut răsucindu-se ca să mă înfrunte cu brațele ridicate, ca și cum astfel ar fi putut para magia. Și am putut aproape s-o văd ricoșând de ei, dar pentru o clipă i-a năucit pe prinț și pe netot deopotrivă. Propria mea poruncă, respinsă instinctiv de cei doi, m-a cutremurat și pe mine, dar mi-am revenit mai repede decât ei. Dutiful a dat înapoi cu un pas, clătinându-se, iar Thick a scăpat sticla și-a ridicat palmele durdulii ca să-și acopere ochii. Ceea ce făcusem mă îngrozea, dar, când au rămas amândoi nemișcați, docili pentru o clipă, m-am grăbit să adaug:

– Ajunge! Nu trebuie să vă mai atacați niciodată așa. Nu și dacă vreți să învățați împreună cum să stăpâniți Meșteșugul.

Am fost mândru de mine însumi fiindcă nu-mi lăsasem vocea să tremure.

Prințul a scuturat din cap.

– Ai făcut-o iar! a exclamat năucit. Ai *îndrăznit* să folosești Meșteșugul împotriva mea!

– Întocmai, am recunoscut. Ce altceva ai fi vrut să fac? am întrebat apoi. Să mă uit cum vă distrugeți mintea unul altuia? L-ai întâlnit vreodată pe vărul tău August, Dutiful? Pe bătrânul ăla care tremură tot timpul, cu saliva scurgându-i-se printre buze? El a fost victima unui accident, dar alții au pățit-o după ce s-au slujit de Meșteșug într-o luptă ca asta pe care erați gata s-o începeți voi. Și, da, uneori sfârșitul a fost moartea, o moarte care l-a vătămat pe cel care-a ucis aproape la fel de cumplit ca pe acela care-a fost ucis.

Dutiful s-a sprijinit de masă. Thick și-a luat mâinile de la ochi și le-a lăsat din nou în jos. Își mușcase limba, care sângera. Dutiful ne-a vorbit amândurora.

– Sunt prințul vostru. Mi-ați jurat credință. Cum îndrăzniți să mă atacați?

Mi-am umplut plămânii cu aer și am intrat fără tragere de inimă în rolul pe care mi-l impusese Chade.

– Nu și aici, am spus, cu voce înceată. E adevărat că am jurat credință casei Farseer. O slujesc cât de bine pot. Iar ca s-o pot sluji astfel, trebuie, Dutiful, să-ți spun un lucru pe care vreau să-l înțelegi. În încăperea asta, nu ești prințul meu, ci învățăcelul meu. Și, la fel cum îți face maestrul tău de scrimă vânătăi cu o lamă boantă ca să te învețe să lupți, voi folosi și eu forța ori de câte ori va fi necesar. M-am întors spre Thick, care ne privea bosumflat pe amândoi. În încăperea asta, Thick nu e servitor. Aici e învățăcelul meu. M-am uitat de la unul la altul și i-am pus în hamul pe care trebuiau să-l poarte împreună. Aici sunteți egali. Învățăcei. O să vă tratez cu respect și vreau să vă respectați unul pe altul. Dar nu mă înțelegeți greșit. În încăperea asta, în timpul lecțiilor

noastre, autoritatea mea e absolută. Mi-am plimbat din nou privirea de la unul la celălalt. Ați priceput amândoi?

Pe chipul prințului se citea încăpățânarea, iar Thick era bănuitor.

– Nu servitor? a întrebat tărăgănând silabele.

– Nu, dacă te hotărăști să-mi fii învățăcel. Să înveți ce-am să-ți spun eu. Pentru ca, în final, să-l poți ajuta pe prinț.

S-a încruntat, pe măsură ce înțelegea totul încetul cu încetul.

– Să-l ajut pe prinț. Să muncesc pentru el. Servitor. Mai multă muncă pentru Thick.

Ochii lui mici au licărit răutăcioși în timp ce dezvăluia ceea ce luase drept intenția mea ascunsă.

Am clătinat din cap.

– Nu. O să-l ajuți pe prinț. O să faci parte din grupul lui. Ca prieten.

– Oh, te rog, a mormăit prințul cu dispreț.

– Nu ca servitor.

Asta îl încânta evident pe Thick. Mi-a dezvăluit ceva în plus despre el. Îl crezusem prea greoi la minte ca să-i pese care-i era locul în lume. Însă, fără nicio îndoială, prefera să nu fie servitor.

– Da. Dar numai dacă ești învățăcel. Dacă nu vii aici în fiecare zi și nu te străduiești să înveți ce-ți spun eu, nu ești învățăcel. Thick e atunci din nou servitor. Cară lemne și aduce apă.

Am pus sticla goală pe masă. El s-a grăbit să-și atârne fluierul de gât.

– Îl păstrez, a zis apăsat, ca și cum ar fi fost o parte importantă a înțelegerii noastre.

– Servitor sau învățăcel, fluierul e al lui Thick, l-am lămurit eu.

Asta a părut să-l facă din nou să cântărească lucrurile. Limba mică, groasă i-a ieșit mai mult dintre buze în timp ce se gândea.

– Nu se poate să vorbești serios, a zis prințul cu jumătate de glas. *Ăsta* o să facă parte din coteria mea?

M-am simțit, în aceeași clipă, cuprins de milă pentru el și de o puternică iritare stârnită de disprețul lui față de Thick.

I-am răspuns cu voce plată.

– Pentru asta, e cel mai potrivit om găsit de Chade până acum. Firește, dacă nu cumva ai întâlnit tu alții cu aceeași înclinare înnăscută către Meșteșug.

A tăcut și a clătinat din cap în silă. Într-un colț al minții, mă amuzam descoperind că-l supăra mai mult ideea că Thick urma să-i fie tovarăș de învățătură decât intenția mea de a-i trata pe amândoi la fel în timpul lecțiilor. M-am hotărât să profit de acea abatere vremelnică a atenției lui.

– Bun. Atunci ne-am înțeles. Și cred c-am învățat cu toții destul de multe pentru o singură dimineață. Sper că mâine veți veni amândoi la timp. Acum sunteți liberi.

Thick a fost încântat să plece. Cu fluierul încă strâns în pumn, s-a repezit la ușa de lângă cămin. În timp ce se închidea în urma lui, prințul m-a întrebat cu voce înceată:

– De ce-mi faci asta?

– Pentru că am jurat credință tronului Farseer. Ca să-l slujesc cât de bine pot. Iar tu, Dutiful, poți pleca acum.

Am sperat c-avea să se îndrepte spre ușă, dar n-a făcut-o. Nu înainte de a ciocăni cineva pe neașteptate. Am tresărit amândoi. M-am uitat la prinț, care a întrebat cu glas sonor:

– Ce e?

Vocea unui paj tânăr a ajuns la noi prin lemnul masiv. Un mesaj pentru voi, prințe, de la sfetnicul Chade. Mi-a poruncit să vă cer iertare, dar să vă spun că e urgent.

– O clipă.

M-am retras din nou într-un colț când el s-a dus la ușă, a descuiat-o, a întredeschis-o și a primit un sul mic de pergament, sigilat. Urmărindu-l cu privirea, m-am gândit, posomorându-mă, că, indiferent cum o mai fi fost maestrul Galen, în mai multe privințe făcea ce și cum trebuia. Discipolii săi n-ar fi cutezat niciodată să se atace unii pe alții, și cu atât mai puțin să pună sub semnul întrebării autoritatea lui. Și îi aducea, imediat și brutal, pe toți pe picior de egalitate, chiar dacă eu fusesem o excepție; toată lumea știa că mă considera mai prejos decât ceilalți. Oricât de mult mi-ar fi stat în gât, trebuia să imit măcar o parte din ceea ce făcea, deși

refuzam să mă port cu aceeași violență. A disciplina nu e totuna cu a pedepsi, m-am gândit, și am recunoscut ecoul vorbelor lui Burrich.

Dutiful a închis ușa și a rupt pecetea de ceară. Și s-a încruntat când a desfăcut sulul pentru a găsi în el un altul, tot cu sigiliu.

– Cred că e pentru tine, a spus stânjenit.

Pe al doilea sul am zărit cuvântul „dascăl" caligrafiat astfel încât n-aș fi recunoscut niciodată scrisul lui Chade. La vederea blazonului meu, căpriorul Farseer gata de atac, am luat pergamentul din mâna prințului.

– Da, este, am încuviințat scurt.

M-am întors cu spatele, am rupt pecetea și am citit singura propoziție. Apoi, sub ochii prințului, am aruncat mesajul în foc.

– Ce-a fost? a întrebat el.

– Am fost chemat, i-am răspuns. Trebuie să plec. Dar mă aștept să te văd mâine venind aici la timp, pregătit să înveți. Zi bună, prințul meu.

L-am lăsat în urmă, amuțit de uimire, și am ieșit pe mica ușă de lângă cămin, pe care-am închis-o și am încuiat-o în urma mea. Odată intrat în culoarul îngust, m-am grăbit cât de mult am putut. Am înjurat în gând tavanele scunde, colțurile pe lângă care mă strecuram cu greu și labirintul de tunele care șerpuiau, când eu aș fi vrut s-alerg cât mai repede cu putință, pe cel mai drept drum cu putință.

Când am ajuns la gaura din peretele sălii de audiențe private a reginei, aveam gura uscată și gâfâiam ca un ogar. Am răsuflat de mai multe ori adânc și m-am silit să rămân nemișcat până când am putut să respir din nou fără zgomot. Pe urmă m-am așezat pe un taburet mic și mi-am lipit ochiul de gaura de observare. Întârziasem. Regina și Chade se aflau deja acolo, ea așezată, iar el în picioare, alături. Amândoi stăteau cu spatele la mine. În fața lor era un băiat deșirat, de vreo zece ani. Sudoarea îi lipea de țeastă buclele părului negru, iar zăpada noroioasă care-i murdărea tivul mantiei se topea și picura pe podea. Pantofii pe care-i purta nu fuseseră făcuți pentru o călătorie la vreme de iarnă. Nici

crusta de zăpadă de pe jambiere și de pe picioare încă nu i se topise cu totul. Indiferent de unde venise, mersese probabil toată noaptea. Ochii lui negri, imenși susțineau privirea reginei.

– Înțeleg, a spus ea cu voce înceată.

Răspunsul a părut să-i dea băiatului curaj. Îmi părea rău că n-auzisem începutul conversației.

– Da, doamna mea, a întărit el. Și, astfel, auzind că n-o să mai îngăduiți să se repete ceea ce li s-a făcut oamenilor cu Har, am venit la Înălțimea Voastră. Poate aici, în Buckkeep, pot fi ceea ce sunt fără să mă alunge nimeni pentru asta. Făgăduiesc că nu-mi voi folosi niciodată Harul în scopuri josnice. Voi jura credință Casei Farseer și vă voi sluji bine, în orice fel veți dori.

Și-a înălțat fruntea ca să întâlnească ochii reginei, nu cu obrăznicie, ci cu sinceritate, ca un băiat convins că alesese calea cea bună. M-am uitat cu atenție la fiul lui Burrich și am recunoscut ceva din Molly în pometii și în genele lui.

– Și tatălui tău îi place ce-ai hotărât? a întrebat Chade, sobru, dar cu blândețe în glas.

Băiatul și-a ferit privirea. A răspuns cu voce mai înceată.

– Tata nu știe, domnul meu. Am plecat când am simțit că nu mai puteam suporta. N-o să mi se simtă lipsa. Ați văzut casa noastră. Mai are și alți fii, băieți buni, fără Har.

– Asta nu înseamnă că nu-ți simte lipsa, Nim.

Băiatul mi s-a părut pentru prima oară iritat.

– Nu sunt Nim. Nimble nu e înzestrat cu Har. Sunt Swift, fratele lui geamăn. Vedeți, tata n-o să-mi simtă lipsa și din această pricină. Mai are pe cineva care arată la fel ca mine, dar n-are niciun cusur.

Ceilalți au păstrat tăcerea, șocați. Mă îndoiesc că băiatul a înțeles adevăratul motiv al liniștii care se lăsase. Într-un târziu a spulberat-o Kettricken, încercând să îndrepte lucrurile.

– L-am cunoscut pe Burrich cu ani în urmă. Oricât de mult s-ar fi schimbat, sunt sigură că, înzestrat cu Har sau nu, o să-ți simtă lipsa.

– Când am vorbit cu el, a adăugat Chade, părea să țină foarte mult la toți copiii lui și era foarte mândru de ei.

Pentru o clipă, am crezut că băiatul avea să cedeze. Însă el a tras aer în piept și a spus cu voce plată:

– Ei, da, dar asta a fost înainte.

Chade l-a privit, pesemne, nedumerit, fiindcă băiatul l-a lămurit, cu durere în glas.

– Înainte s-apară pata asta în mine. Înainte să afle că am Harul.

I-am văzut pe regină și pe Chade întorcându-se unul spre altul și sfătuindu-se în șoaptă. O clipă mai târziu, ea a spus cu blândețe:

– Atunci, Swift, fiu al lui Burrich, iată ce zic eu: te primesc în slujba mea. Dar cred că e cel mai bine s-o fac cu îngăduința tatălui tău. Trebuie să i se spună unde te afli. E nedrept să-ți lași părinții să se teamă că ai avut o soartă cruntă.

Înainte de a termina ce avea de spus, am auzit cu toții că pe culoarul de lângă încăpere se vorbea cu voci ridicate. A urmat o bătaie ușoară în ușă, apoi, înainte de a avea cineva timp să răspundă, o alta, mai grăbită și mai puternică. Kettricken a dat din cap către un paj tinerel de lângă ea, care s-a dus să deschidă. De cealaltă parte a ușii stătea un oștean din gardă, gata să transmită un mesaj. În spatele lui era Burrich, mătăhălos și încruntat, negru de supărare și, în ciuda anilor scurși, am început să tremur la vederea lui. Cu flăcări în ochii negri, se uita în sală, peste umărul oșteanului. Era limpede că-l considera lipsit de orice importanță, fiindcă a strigat:

– Chade! Numai o vorbă, te rog.

Dar i-a răspuns regina Kettricken.

– Burrich. Intră, te rog. Ești liber, pajule. Închide ușa după tine. Nu, străjer Senna, te încredințez că totul merge bine. În clipa asta n-am nevoie de serviciile tale. Închide ușa.

Burrich a intrat furios, cu pași mari, dar curtenia împăciuitoare a vorbelor reginei și seninătatea ei l-au făcut să șovăie. Mergea rotindu-și un picior, fiindcă încheietura nu i se îndoia cât ar fi trebuit.

S-a lăsat într-un genunchi în fața lui Kettricken, deși ea a exclamat:

– Oh, Burrich, nu e nevoie de așa ceva. Te rog, ridică-te!

S-a supus ca și cum i-ar fi venit greu s-o facă. Când și-a înălțat ochii spre ea, ceva m-a izbit. O cataractă abia vizibilă, un început sfios de pâclă târâtoare, îi încețoșa privirea. A salutat ceremonios.

– Regina mea. Lord Chade.

Pe urmă, ca și cum n-ar mai fi avut nimic altceva să le spună, s-a întors spre Swift.

– Hai acasă, băiete! Acum.

Și, când copilul a cutezat să se uite la regină, cerând o confirmare, a mârâit:

– Am spus că mergem acasă! Ai uitat cine ți-e tată?

– Nu, tată. Nu. Dar... cum m-ai găsit? a întrebat Swift descurajat.

Burrich a pufnit cu dispreț.

– Destul de ușor. L-ai întrebat pe fierarul din Trura care e drumul spre Buckkeep. Am bătut cale lungă, prin frig, iar tu i-ai sâcâit destul pe oamenii ăștia. Te iau acasă chiar acum.

L-am admirat pe Swift fiindcă n-a dat înapoi în fața mâniei tatălui său.

– I-am cerut adăpost reginei. Dacă mi-l oferă, vreau să rămân aici.

– Vorbești prostii. N-ai nevoie să ți se ofere adăpost. Ți-ai speriat mama atât de tare încât ai adus-o în pragul isteriei, iar sora ta plânge de două nopți. Acum vii acasă, acolo unde ți-e locul, și-ți vezi de treburile tale. Fără să te plângi.

– Da, tată, a răspuns Swift, nu în semn de supunere, ci doar ca să se știe că auzise.

Și-a ridicat în tăcere ochii negri spre regină. Stând alături, Burrich, îmbătrânit și încărunțit, și fiul său, cu o încăpățânare geamănă cu a lui în privire, alcătuiau un tablou straniu.

– Dacă-mi este îngăduit să fac o propunere..., a început Chade, dar regina l-a întrerupt.

– Swift, ai făcut repede un drum lung. Știu că ești ud, înfrigurat și obosit. Spune-i străjerului de la ușă să te ducă la bucătărie și să aibă grijă să primești mâncare, apoi să te lase să stai lângă vatră, ca să te încălzești și să te usuci. Vreau să vorbesc cu tatăl tău.

Băiatul a şovăit şi Burrich s-a încruntat mai tare.

– Supune-te, băiete! s-a răstit. E regina ta. Dacă nu eşti în stare să-ţi respecţi şi să-ţi asculţi tatăl, măcar dovedeşte că eşti bine crescut ascultându-ţi regina. Pleacă-te în faţa ei şi fă ce ţi-a spus.

Am văzut speranţele băiatului spulberându-se. S-a înclinat ţeapăn, dar corect, şi a plecat. Dar nu în grabă, ci cu paşi mari, demn, de parcă s-ar fi dus la propria sa execuţie. După ce s-a închis uşa în urma lui, Burrich şi-a întors din nou privirea spre Kettricken.

– Îmi implor regina să mă ierte fiindcă fiul meu a sâcâit-o cu aşa ceva. De obicei e un băiat destul de bun. Numai că a ajuns la... o vârstă dificilă.

– Nu ne-a sâcâit. Ca să fiu sinceră, suport bucuroasă astfel de sâcâieli, dacă te fac să ne vizitezi. Nu vrei să stai jos, Burrich?

I-a arătat un scaun gol, unul dintre mai multele înşiruite în faţa ei.

Burrich a rămas în picioare, drept.

– Mulţumesc, dar nu pot zăbovi, doamna mea. I-am promis nevestei mele că mă întorc la ea, cu băiatul, cât de repede pot şi...

– Trebuie să-ţi poruncesc să te-aşezi, bătrânul meu prieten căpos? Sunt sigură că, dacă te odihneşti o clipă, buna ta soţie îţi va ierta întârzierea.

El n-a răspuns. Apoi, aidoma unui câine căruia i s-a poruncit să stea şi să aştepte, s-a îndreptat spre un scaun şi s-a aşezat. Şi a rămas în aşteptare.

După o pauză, Kettricken a mai făcut o încercare.

– După atâţia ani, e păcat că ne aflăm din nou împreună într-o situaţie atât de jenantă. Însă, oricum ar fi, mă bucur să te văd din nou. Da, şi să văd că ai un fiu tot atât de demn ca tatăl lui.

Pe orice alt tată l-ar fi entuziasmat un asemenea compliment, însă Burrich s-a uitat în jos şi a domolit entuziasmul spunând:

– Mă tem, doamna mea, că are şi toate cusururile tatălui său.

Kettricken n-a făcut risipă nici de timp, nici de cuvinte.

– Vorbeşti despre Har.

Burrich a tresărit de parcă l-ar fi înjurat.

– Swift ne-a spus, Burrich. Nu văd nimic ruşinos în asta. Mi-a mărturisit că a venit la mine fiindcă am interzis persecuţia oamenilor cu Har. Mi-a cerut să-l iau în slujba mea. Adevărul e că mi-ar plăcea să am ca paj un băiat atât de curajos. Dar i-am spus că nu se poate decât cu încuviinţarea tatălui lui.

Burrich a refuzat cu o clătinare a capului.

– Nu încuviinţez, doamna mea. Swift e mult prea mic ca să trăiască printre străini. Dacă ajunge atât de repede şi cu atât de mult mai sus faţă de locul care i se cuvine, i s-ar putea urca la cap. Trebuie să mai rămână alături de mine câţiva ani, până învaţă să-şi stăpânească impulsurile copilăreşti.

– Până când vei izbuti să-l laşi fără Har, a completat Chade.

Burrich i-a cântărit spusele, apoi s-a încruntat.

– Nu cred că aşa ceva e cu putinţă. Încerc de mulţi ani să scot Harul din mine însumi. Şi totuşi rămâne acolo. Dar, dacă nu putem scăpa un om de el, îl putem măcar învăţa să-l respingă. Aşa cum poate învăţa să respingă orice alte apucături rele.

– Şi eşti atât de sigur că Harul e o apucătură rea, că trebuie dispreţuit? Kettricken vorbea cu blândeţe. Cu atâţia ani în urmă, dacă tu n-ai fi fost înzestrat cu Har, eu aş fi murit de mâna lui Regal, iar Fitz ar fi pierit în temniţa lui.

Burrich a respirat scurt. Răsuflarea a părut să i se oprească în gât, aşa că a luat o altă gură de aer, ca un om care se controlează străduindu-se din greu. Şi-a ridicat privirea clipind şi mi s-a frânt inima când i-am văzut genele ude de lacrimi pe care nu şi le ascundea.

– Îi rosteşti numele, a spus, cu vocea răguşită, dar nu-ţi dai seama că el e motivul pentru care mă port astfel? Regina mea, dacă n-ar fi fost Harul, Fitz n-ar fi ajuns niciodată în temniţa lui Regal. Dacă n-ar fi fost Harul, poate ar mai trăi şi azi. Harul l-a osândit la moarte, şi nici măcar ca om. Ca animal.

Respira întretăiat şi îi hârjâia vocea, dar stătea drept şi se stăpânea.

– Îmi trăiesc fiecare zi a vieţii gândindu-mă că am dat greş. Prinţul meu, prinţul Chivalry, mi l-a încredinţat pe singurul său

copil, cerându-mi numai să-l cresc așa cum se cuvine. Nu mi-am putut ține cuvântul față de prinț, nu l-am putut ajuta pe Fitz și m-am dezamăgit pe mine însumi. Fiindcă am fost slab. Voința nu mi-a fost atât de puternică încât să mă port cu asprime cu un băiat care trebuia strunit. Așa că i-a căzut pradă acelei magii abjecte, a practicat-o și ea l-a dus la pieire. A plătit fiindcă dragostea mea pentru el și-a spus cuvântul acolo unde nu trebuia. A avut parte de o moarte cumplită și s-a stins singur, ca un animal.

Regina mea, l-am iubit pe Fitz, mai întâi ca pe fiul prietenului meu și apoi ca prieten al meu. L-am iubit ca pe un fiu. Și nu-mi voi pierde încă un fiu din pricina acestei magii de joasă speță. N-o să-l pierd.

Vocea lui groasă n-a tremurat decât la ultimele cuvinte. Își tot încleștase și descleștase mâinile, până când le lăsase în jos, cu pumnii strânși. Și le ținuia cu ochii încețoșați.

– Burrich, bătrâne prieten. Chade vorbea cu glas sugrumat. Cu mult timp în urmă, mi-ai trimis vorbă că Fitz s-a stins. Atunci m-am îndoit de asta. Și încă mă mai îndoiesc. Cum poți fi sigur de moartea lui? Adu-ți aminte ce ne-a spus amândurora. Că pleacă spre miazăzi, spre Chalced și mai departe de Chalced. Poate că asta a și făcut și...

– Nu. N-a izbutit.

Burrich și-a dus încet mâinile la gât. Și-a întors gulerul și a scos de sub el un obiect mic, strălucitor. Mi s-a răsucit inima-n piept și m-au podidit lacrimile. Le-a arătat celor doi obiectul care-i lucea în palmele pline de bătături.

– Îl recunoașteți? E acul pe care i l-a dat regele Shrewd, când a hotărât că băiatul e în slujba lui. A suspinat zgomotos, apoi și-a dres glasul. Când i-am găsit trupul, Fitz murise de mult. Din el mușcaseră multe creaturi. Dar ăsta era încă acolo, în gulerul cămășii în care a murit. A murit ca un animal, luptându-se cu alte animale, aproape semeni de-ai lui. A fost fiul unui prinț, al celui mai bun dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut, și a murit ca un câine.

A strâns pe neașteptate acul în pumn. Și l-a înfipt la loc, sub guler, fără să mai scoată nicio vorbă.

Stăteam în întuneric, dincolo de perete, apăsându-mi gura cu palma. Încercam să nu mă înec cu propriile lacrimi, trădându-mi prezența. Trebuia să-mi păstrez secretul. Pentru el trebuia să rămân mort. Nu mă gândisem niciodată ce putea să însemne pentru el moartea mea. Nu, nu-mi imaginasem niciodată că-i putea aduce atâta durere, atâtea remușcări. Burrich continua să creadă că Harul mă luase în stăpânire, că ajunsesem să duc o viață de animal, în pădure, până când mă atacaseră și mă uciseseră neoamenii. Nu se îndepărta prea mult de adevăr. O vreme îmi găsisem *refugiu* într-o viață de lup dusă în trup omenesc. Dar mă smulsesem din adăpostul acela, îmi impusesem să fiu om din nou. Când mă atacaseră neoamenii, dând buzna în casa mea, fugisem. Și trecuseră mai multe zile până când îmi dădusem seama că uitasem acolo acul pe care-l prețuiam atât de mult. Burrich găsise trupul unui neom ucis de mine. Purta cămașa cu acul înfipt în guler. Așa că Burrich crezuse că leșul era al meu. În toți anii scurși de atunci, ignoranța în care trăia astfel fusese de folos pentru atingerea scopurilor mele. Crezusem că era cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla tuturor. El și Molly se îndrăgostiseră și-și duceau viața împreună. Dacă aflau că eram în viață, legătura care-i unea s-ar fi putut rupe. Lucrurile trebuia să rămână așa cum erau. Întru totul. Stăteam nemișcat, amorțit, uitându-mă la bărbatul care se simțea vinovat de moartea mea. Trebuia să poarte mereu povara acelei vinovății. Nu puteam să schimb nimic.

– Burrich, eu cred că n-ai greșit cu nimic și n-ai dezamăgit pe nimeni, a spus Kettricken cu blândețe. Și nu văd Harul ca pe un cusur al fiului tău. Lasă-l aici, cu mine. Te rog.

El a clătinat din cap, încet, hotărât.

– N-ai spune asta dacă ar fi fiul tău. Dacă ar fi zi de zi în pericol să afle lumea ce e de fapt.

Am văzut umerii lui Kettricken înălțându-se ca și cum ar fi tras aer în piept și am știut că se pregătea să-i dezvăluie că și fiul ei avea Har. Și Chade a simțit pericolul, fiindcă s-a amestecat imediat în vorbă.

– Te înțeleg, Burrich. Nu-ți împărtășesc părerea, dar ți-o înțeleg. A șovăit o clipă, apoi a întrebat: Ce-o să faci cu băiatul?

Burrich s-a holbat la el. Pe urmă a râs scurt.

– Ce? Te temi c-o să-i pun pielea pe băț? Nu. O să-l duc acasă, o să-l țin cât mai departe de animale și o să-l pun la muncă în fiecare zi, până când o să fie atât de obosit încât s-adoarmă seara înainte de a ajunge în pat. Nimic mai rău decât asta. Limba ascuțită a mamei lui o să-i lase probabil urme mai dureroase decât un ciomag. Nici sora lui n-o să-l ierte ușor fiindcă ne-a pricinuit atâtea griji.

Pe urmă s-a încruntat brusc, posomorându-se mai tare ca oricând.

– Flăcăul v-a zis cumva că se teme c-o să-l omor sau c-o să-l schilodesc? Fiindcă e o minciună, și el o știe, și pentru asta ar merita un dos de palmă.

– N-a spus nicidecum așa ceva, a răspuns Kettricken încet. Numai că nu mai poate suporta traiul într-o casă unde Harul îi e interzis.

Burrich a pufnit.

– Nimeni nu moare fiindcă i s-a interzis Harul. Când renunți la el, te simți singur, asta o știu foarte bine. Dar nimeni nu moare dacă se ferește de el. Îți aduce moartea numai când îl folosești.

S-a ridicat brusc în picioare. I-am auzit genunchiul beteag trosnind și i-am văzut strâmbătura de durere.

– Iartă-mă, regina mea, dar înțepenesc dacă stau prea mult pe scaun, și-o să-mi fie mai greu să fac azi drumul către casă.

– Atunci rămâi o zi aici, Burrich. Du-te la baia de aburi, să-ți ușurezi durerile din piciorul rănit de două ori în vreme ce apărai viața unui Farseer. Mănâncă bine și dormi la noapte într-un pat moale. Dacă pleci mâine înapoi se cheamă c-o faci destul de repede.

– Nu pot, doamna mea.

– Ba poți. Trebuie să-ți dau o poruncă și ca să te bucuri de odihnă?

Vocea reginei era plină de căldură.

Burrich a privit-o în ochi.

– Regina mea, îmi poruncești să-mi încalc cuvântul dat doamnei mele de acasă?

Kettricken și-a înclinat cu gravitate fruntea în fața lui.

– Om bun, numai onoarea îți mai e la fel de neclintită ca încăpățânarea. Nu, nu ți-aș porunci niciodată să-ți încalci cuvântul. Propria mea viață a depins de el prea des. Te las să pleci, dacă asta vrei. Dar trebuie să mai zăbovești atât cât e nevoie ca să împachetez câteva daruri pe care vreau să le duci familiei tale. Și, în acest timp, te poți bucura și tu de o masă caldă și de căldura vetrei.

El a păstrat o clipă tăcerea.

– Cum dorești, doamna mea, a spus apoi.

Și s-a lăsat din nou într-un genunchi, încet și suportând durerea.

Pe urmă s-a ridicat și a așteptat. Kettricken a oftat.

– Poți pleca, prietene.

După ce s-a închis ușa în urma lui, Kettricken și Chade au stat o vreme fără să scoată nicio vorbă. Rămaseseră singuri în încăpere. Chade s-a întors către gaura prin care spionam. Mi-a vorbit cu blândețe.

– Ai puțin timp, cât mănâncă. Gândește-te foarte bine. Să-l chem înapoi, aici, în camera asta? I-ai putea vorbi între patru ochi. Ai putea să-i iei piatra de pe inimă. S-a întrerupt o clipă. Alegerea îți aparține, băiatul meu. Nici eu, nici Kettricken nu vom hotărî în locul tău. Dar...

Glasul i s-a stins. Poate știa la fel de bine ca mine că nu-mi doream sfatul lui. A adăugat cu voce înceată.

– Dacă vrei să-l chem din nou pe Burrich aici, spune-i Lordului Auriu să-mi trimită vorbă. Dacă nu..., nu face nimic.

Pe urmă regina s-a ridicat și Chade a ieșit odată cu ea, escortând-o. Ea a aruncat o privire rugătoare către peretele meu înainte de a părăsi mica sală de audiențe.

Nu știu cât timp am rămas acolo, în praf și în semiîntuneric. Când flacăra lumânării a început să mi se înece în propria ceară, m-am ridicat și m-am întors în cămăruța mea. Coridoarele mi s-au părut lungi și lugubre. Mergeam nevăzut de nimeni, prin praf, printre pânze de păianjeni și căcăreze de șoarece. Ca o stafie,

mi-am spus, cu un zâmbet forțat. La fel cum treceam prin propria viață.

În odaia mea, mi-am luat mantia din cui. Am ascultat puțin la ușă, apoi am intrat în încăperea centrală din apartamentul Lordului Auriu. Stătea singur la masă. Își împinsese tava cu micul dejun într-o parte. Părea să nu facă nimic. Nu m-a salutat. Eu i-am vorbit fără nicio introducere.

– Burrich e aici. A venit după fiul lui, Swift, fratele geamăn cu Nimble. Swift are Har și i-a cerut reginei să-i ofere adăpost, luându-l în serviciul ei. Burrich n-a fost de acord. Îl duce înapoi, acasă, să-l învețe să nu folosească Harul. Crede că Harul e malefic. Spune că poartă vina pentru moartea mea. Se învinuiește și pe sine însuși, fiindcă n-a izbutit să mi-l scoată din cap.

O clipă mai târziu, Lordul Auriu și-a întors nepăsător capul spre mine.

– Interesantă poveste. Acest Burrich era pe vremuri șef la grajduri, nu-i așa? Cred că nu l-am întâlnit niciodată.

O vreme m-am mulțumit să mă uit la el. Mi-a răspuns cu o privire lipsită de orice interes.

– Azi cobor în oraș, l-am înștiințat cu voce plată.

S-a dedicat din nou contemplării mesei.

– Faci ce vrei, Tom Badgerlock. Azi n-am nevoie de serviciile tale. Dar fii gata pentru un drum călare mâine la amiază. Lady Thrift și nepoata ei m-au invitat la o vânătoare cu șoimi. Știi că eu nu-mi doresc o pasăre a mea. Îmi strică mânecile hainelor cu ghearele. Dar poate reușesc să-mi îmbogățesc colecția de pene.

Mâna mi-a ajuns pe clanța ușii înainte de a-și încheia șarada răutăcioasă. Am închis-o zgomotos în urma mea și am coborât scările în grabă. Am îndrăznit să provoc soarta. Dacă aș fi dat nas în nas cu Burrich pe coridoare, m-ar fi recunoscut. Am lăsat zeii să hotărască dacă urma să plece păstrându-și ignoranța și chinul vinovăției, sau cu inima frântă după aflarea adevărului. Dar nu l-am întâlnit pe culoarele castelului și nici măcar nu l-am zărit când am trecut pe lângă sala de mese a gărzii. Pe urmă, fantezia mea prostească m-a făcut să pufnesc cu dispreț. Oaspetele reginei

fusese probabil dus în Sala Mare, să mănânce pe săturate, alături de fiul său îndărătnic. Nu mi-am oferit niciun răgaz ca să-mi îndrept gândurile spre alte ispite. Am ieşit în curte şi, nu peste mult timp, străbăteam cu paşi mari drumul către oraş.

Era o zi frumoasă, senină şi rece. Simţeam tăişul frigului pe obraji şi pe vârfurile urechilor. Văzusem în minte o duzină de scene în care dădeam ochii cu Burrich într-un fel sau altul. Mă îmbrăţişa. Mă lovea şi mă înjura. Nu mă recunoştea. Leşina şocat. În unele mă întâmpina cu căldură şi cu lacrimi de bucurie, în altele mă blestema pentru toţi anii în care-l lăsasem să poarte povara vinovăţiei. Dar în niciuna nu-mi puteam imagina cum aveam să vorbim despre Molly şi Nettle şi ce urma să se întâmple după aceea. Dacă descoperea că eram în viaţă, Burrich putea să-i ascundă asta lui Molly? Avea s-o facă? Onoarea lui atingea culmi atât de înalte încât nimeni altcineva nu-şi putea închipui care era, pentru el, singura hotărâre corectă.

M-am smuls din gânduri şi m-am văzut în centrul oraşului Buckkeep. Din calea mea se fereau şi femeile, şi bărbaţii, căscându-mi în faţă un gol larg, şi mi-am dat seama că eram încruntat şi înnegurat la faţă şi bombăneam probabil în barbă. M-am străduit să-mi aştern pe chip o expresie mai plăcută, dar faţa mea părea să nu-şi aducă aminte cum se face aşa ceva. Nici nu mă puteam hotărî unde să merg. Am trecut pe lângă atelierul meşterului lemnar la care ucenicea Hap. M-am foit pe-afară până când l-am zărit pe el înăuntru. Ţinea unelte în mâini. M-am întrebat dacă acum i se încredinţau treburi mai importante sau dacă doar i le ducea altcuiva. Ei, dar măcar se afla acolo unde trebuia să se afle. N-aveam să-l tulbur cu prezenţa mea în ziua aia.

Pe urmă am dat târcoale atelierului Jinnei, dar totul era închis, încuiat. O privire grăbită în grajd a fost de-ajuns ca să-mi dau seama că poneiul şi căruţa lipseau. Probabil avusese motiv să plece undeva, departe. Nu eram sigur dacă mă simţeam uşurat sau dezamăgit. Alinarea singurătăţii pe care mi-o putea oferi nu m-ar fi ajutat, dar, dacă ar fi fost acasă, probabil m-aş fi lăsat ispitit.

Așa că mi-a venit următoarea idee din șirul celor mai proaste cu putință, adică m-am dus la *Porcul Pârlit*. Bastardul cu Har într-o tavernă bună pentru Har. Am intrat și, stând în prag, cu razele soarelui venind din spatele meu, m-am gândit că eram într-unul dintre acele locuri care arată mai bine la lumina lămpilor. Strălucirea zilei nu făcea să sară-n ochi doar șubrezenia meselor și stratul de paie umede care implorau milă de pe podea, ci și fețele mohorâte ale oamenilor care veneau într-o asemenea speluncă într-o după-amiază strălucitoare de iarnă. Oameni ca mine, am presupus, cu acreală. Un moș și un ciung cu un picior schilod, răsucit, stăteau la o masă de lângă cămin, cu piesele din os ale unui joc între ei. La altă masă, un bărbat cu fața plină de vânătăi urâte mângâia o cană cu capac și bombănea ceva pentru el însuși. O femeie și-a ridicat privirea la intrarea mea. Când a înălțat întrebător din sprâncene, am clătinat din cap. S-a strâmbat la mine și și-a îndreptat din nou ochii către flăcările din cămin. Un băiat cu găleată și o cârpă freca mesele și banchetele. Când m-am așezat, și-a șters mâinile de pantaloni și a venit la mine.

– Bere, am spus, nu fiindcă mi-o doream, ci fiindcă eram acolo și trebuia să comand ceva.

A dat din cap în semn că înțelesese, mi-a luat banul, mi-a adus o stacană și s-a întors la treburile lui. Eu am luat o înghițitură și am încercat să-mi amintesc de ce venisem în oraș. Am hotărât că o făcusem fiindcă simțeam nevoia de mișcare. Și acum stăteam nemișcat. Ce idioțenie!

Tot nemișcat stăteam și când a intrat tatăl Svanjei. Cred că nu m-a zărit în prima clipă, când a lăsat în urmă lumina zilei senine de iarnă ca să pătrundă în semiîntunericul din tavernă. Mi-am coborât privirea către tăblia mesei imediat ce l-am recunoscut, de parcă m-aș fi putut face nevăzut dacă nu mă uitam la el. N-a mers. I-am auzit ghetele grele pășind pe paiele ude, apoi și-a tras un scaun și s-a așezat în fața mea. L-am salutat prudent, cu o înclinare a capului. El m-a învăluit într-o privire cețoasă. Avea ochii înroșiți, dar nu mi-am putut da seama dacă din pricina lacrimilor, a lipsei de somn sau a beției. Își pieptănase părul negru în dimineața

aceea, dar nu se și bărbierise. M-am întrebat de ce era acolo, în loc să-și vadă de negoț. Băiatul cu găleata i-a adus după nu mult timp o stacană cu bere. I-a luat moneda și s-a apucat din nou de curățenie. Hartshorn a sorbit din bere, și-a scărpinat favoriții și a spus:

– Ei, da.

– Ei, da, am repetat împăciuitor și am băut din berea mea.

Îmi doream cu atâta putere să mă aflu în altă parte, încât mi se părea de necrezut că trupul îmi rămânea în același loc.

– Băiatul tău. Hartshorn s-a foit pe scaun. Are de gând să se însoare cu fata mea sau doar să-i distrugă viața?

Fața i-a rămas calmă, dar am avut senzația că văd furia și durerea urcând în el ca bulele de gaz împuțit de pe fundul unei bălți cu apă stătută. Cred c-am știut că urma să ne luăm la bătaie. Am simțit-o ca pe un soi de iluminare. Trebuia să-și recâștige cumva respectul de sine, iar eu îi ofeream primul prilej. Bătrânul și schilodul și-au luat ochii de la jocul lor ca să și-i îndrepte spre noi. Știau la fel de bine ca mine ce urma. Aveau să fie martorii lui Hartshorn.

N-aveam cum să scap de ceea ce urma să se întâmple, dar am încercat să găsesc o cale. N-am ridicat glasul, tonul a fost echilibrat, plin de seriozitate. Am încercat să ajung la sufletul lui, să-i vorbesc ca de la un tată la altul.

– Hap mi-a spus că o iubește pe Svanja. Așa că n-are nicidecum de gând să-i distrugă viața, să se folosească de ea și s-o arunce. Sunt amândoi foarte tineri. Dar, da, amândoi, și fiul meu, și fiica ta, sunt în pericol să-și distrugă viețile.

Am greșit fiindcă apoi am tăcut. Cred că, dacă aș fi continuat să vorbesc, ar fi rămas așezat și ar fi dat o oarecare atenție cuvintelor mele. Voiam să-l întreb ce credea că am fi putut face noi, ca părinți, ca să ne ținem copiii în frâu până când pasiunea lor și-ar fi putut construi un soi de fundație din niște planuri de viitor. Poate, dacă nu mi-aș fi ales cu atâta sinceritate cuvintele, dacă nu m-aș fi întrebat cu adevărat ce era de făcut, mi-aș fi dat seama că el se gândea cu toată seriozitatea cum să-mi tragă o bătaie.

S-a ridicat în picioare pe neașteptate. Avea stacana în mână și în ochi îi ardea o furie cumplită.

– Fiul tău i-o trage! Fetiței mele, micuței mele Svanja! Și tu crezi că nu-i distruge viața?

Mă ridicam și eu când stacana grea m-a lovit în față. O parte din mine a priceput că-i înțelesesem greșit intenția. Crezusem că voia să mă pocnească folosind stacana ca pe bâtă și că mă lăsasem pe spate destul de mult ca să nu mă atingă. Când a aruncat-o, mica distanță care mă despărțea de ea mi-a fost de-ajuns. M-a lovit în umărul obrazului stâng, am auzit un pocnet și din locul atins a izvorât durerea, întinzându-se, albă, ca o pânză de păianjen.

O durere usturătoare îi face pe unii să bată în retragere și îi paralizează pe alții. Torturile la care mă supusese Regal întipăriseră în mine o cu totul altă reacție. Atacă acum, cât nu e mai rău, înainte de a te copleși celălalt, ca să te chinuie după bunul lui plac. M-am azvârlit peste masă înainte de a cădea stacana pe podea, cu un zgomot surd. Durerea din obraz și-a atins culmea exact în clipa când i-am tras primul pumn în gură. Dinții lui mi-au pătruns în încheieturile degetelor și mâna mea dreaptă l-a pocnit în osul pieptului, mai sus de ținta aleasă.

Jinna îmi spusese adevărul când mă avertizase în privința lui. Hartshorn n-a căzut, dar a urlat de furie. Eram cu un genunchi pe masă. Mi-am tras și celălalt picior sub mine și m-am azvârlit, întinzându-mi mâinile către gâtul lui în timp ce greutatea mea îl trântea pe podeaua murdară. Banca din spatele genunchilor lui m-a ajutat să-l dobor, dar marginile ei m-au lovit dureros în fluierele picioarelor când m-am prăvălit peste el.

Era mai puternic decât părea și se lupta fără nicio reținere, fără nicio grijă pentru propriul lui corp. Nu-și dorea decât să-mi facă mie rău, fără să-i pese ce pățea el, și, în timp ce ne rostogoleam, încleștați unul de altul, i-am auzit încheieturile trosnind când m-a lovit pumnul lui în țeastă. Continuam să-l strâng de gât, dar mesele și scaunele care umpleau din belșug taverna erau piedici în plus pentru lupta noastră. La un moment dat, a ajuns deasupra mea, dar ne aflam sub o masă, așa că am izbutit să mă ridic spre

el şi să-l izbesc cu capul de partea de dedesubt a tăbliei. Asta l-a năucit şi am putut să mă rostogolesc, scăpându-i din strânsoare. M-am grăbit să ies de sub masă şi să mă ridic în picioare. El a mârâit la mine de sub ea, fără să dea vreun semn că i s-ar fi domolit furia.

În timpul unei lupte, se întâmplă multe în acelaşi timp: când l Iartshorn ieşea de sub masă şi mă pregăteam să-l lovesc cu piciorul, l-am auzit pe proprietarul tavernei:

– Am chemat garda! Încăieraţi-vă afară! a zbierat, în vreme ce bătrânul de la masa de joc striga, cu voce spartă:

– Atenţie, Rory! Vrea să-ţi tragă un picior, fereşte-te!

Dar glasul care mi-a abătut atenţia a fost al lui Hap:

– Tom! Nu-i face niciun rău tatălui Svanjei!

Dar Rory Hartshorn îi putea face rău tatălui lui Hap fără nicio remuşcare. A ieşit de sub masă rostogolindu-se şi dezechilibrându-mă cu o lovitură de picior în gleznă. Am căzut, însă peste el. L-am înşfăcat de gât, dar şi-a îndesat bărbia în piept, încercând să mă împiedice să-l strangulez, în timp ce mă lovea cu pumnii în coaste.

– Garda oraşului! ne-a avertizat o voce de bas.

Doi bărbaţi vânjoşi ne-au săltat pe amândoi ca pe un singur trup. N-au pierdut vremea ca să ne despartă, s-au mulţumit să ne târască împreună spre uşă şi să ne azvârle în zăpada de pe stradă. Un cerc de bărbaţi ne-a înconjurat în timp ce încă mă mai străduiam să-mi încleştez degetele în jurul gâtului lui Rory. El m-a prins de păr, trăgându-mi capul pe spate şi încercând să-mi înfigă în ochi degetele celeilalte mâini.

– Despărţiţi-i! a urlat un sergent, şi înverşunarea mea a părut brusc prosteasca.

I-am dat drumul lui Rory şi m-am răsucit ca să mă desprind de el. Am făcut-o lăsându-mi în mâna lui un smoc de păr. Cineva m-a prins de braţ şi m-a ridicat în picioare. Pe urmă m-a apucat de încheieturile mâinilor şi mi le-a dus cu pricepere la spate. Am strâns din dinţi şi am avut nevoie de toată voinţa ca să nu-i opun

rezistență. Gâfâind, am rămas nemișcat și docil, și am simțit strânsoarea slăbindu-se ușor.

Rory Hartshorn nu gândea la fel de limpede. S-a zbătut în timp ce o femeie din Gardă îl sălta de jos și a primit din partea ei câteva lovituri puternice de bâtă. Când a rămas neclintit, era în genunchi. Din gură îi picura sânge pe bărbie. Mi-a aruncat o privire rea.

– Pentru încăierarea într-o tavernă amenda e de șase arginți. De fiecare. Plătiți acum și despărțiți-vă în pace sau mergeți la închisoare și plătiți dublu ca să fiți eliberați. Ai pagube înăuntru, cârciumarule?

N-am auzit răspunsul omului, pentru că Hap mi-a șuierat pe neașteptate la ureche:

– Tom Badgerlock, cum ai putut?

M-am întors să-mi privesc băiatul. S-a tras înapoi când mi-a văzut fața. Nu m-am mirat. Chiar și în aerul rece al zilei de iarnă, obrazul îmi ardea. Îl simțeam umflându-se.

– El a început.

Am spus-o ca să-l lămuresc, dar a sunat a scuză de băietan bosumflat.

Bărbatul din gardă care mă ținea m-a zgâlțâit.

– Ei, tu! Fii atent. Sergentul te-a întrebat dacă ai șase arginți. Ai?

– Am auzit. Eliberează-mi o mână ca să-mi scot punga.

Am dat din cap către proprietarul tavernei, care nu ne pusese pagubele la socoteală. Poate fiindcă îi eram client fidel.

Oșteanul mi-a eliberat ambele mâini.

– Fără șmecherii prosteși, da?

– Am făcut-o deja pe cea de azi, am mormăit, și am primit drept răsplată un chicotit pe care nu și l-a putut reține.

Mâinile începeau să mi se umfle. M-au durut când mi-am desfăcut șnururile pungii și am scos monezile. Frumoasă întrebuințare a generozității reginei! Omul le-a luat și i le-a întins căpitanului său, care le-a numărat înainte de a le lăsa să cadă în punga cu însemnele orașului prinsă de centură. Încă ținut de

câte-un om de fiecare mână, Rory Hartshorn a clătinat din cap ursuz.

– Eu n-am bani, a spus fără vlagă.

Cineva din Gardă a pufnit.

– După cât ai cheltuit pe băutură în ultimele zile, e o minune c-ai avut azi bani de bere.

– La închisoare, a hotărât sergentul cu asprime.

– Am eu, a spus Hap pe neașteptate.

Mi-am adus aminte că era și el acolo când l-am văzut trăgându-l pe sergent de mânecă.

– Ce ai? a întrebat omul surprins.

– Amenda lui. Plătesc eu pentru Hartshorn. Vă rog, nu-l închideți.

– Nu vreau banii tăi! Nu vreau nimic de la el!

Rory Hartshorn era gata să se prăbușească între cei care-l țineau. Odată ce i se potolise furia, îl copleșea durerea. Pe urmă, groaznic, a început să plângă.

– A distrus viața fiicei mele. Mi-a distrus familia. Nu iau banii lui murdari.

Hap s-a albit la față. Sergentul l-a măsurat cu răceală, din creștet până în tălpi. Vocea tânărului s-a frânt când a spus:

– Vă rog, nu-l închideți. E destul de grav rănit, nu?

Pe punga pe care-a ridicat-o și a deschis-o se vedea clar pecetea meșterului său, Gindast. A scos banii și i-a întins către sergent.

– Vă rog, a repetat.

Sergent i-a întors brusc spatele.

– Duceți-l pe Hartshorn acasă. Amenda se anulează.

S-a îndepărtat cu răceală de băiatul meu, care s-a clătinat de parcă l-ar fi lovit. Rușinea i-a împurpurat obrajii. Cei doi bărbați din gardă care-l țineau pe Hartshorn l-au împins ca să se pună în mișcare, dar acum era clar că, de fapt, nu-l țineau ca să nu fugă, ci îl ajutau să meargă. Restul patrulei a plecat să-și facă rondul obișnuit. Eu și Hap ne-am trezit brusc singuri în mijlocul străzii înghețate. Am clipit, și propriile mele răni au început să-mi ceară vehement să le dau atenție. Cea mai urâtă era pe obraz, unde mă

lovise stacana grea de bere. Ochiul de deasupra ei mi se înceţoşase. O clipă, am simţit o mulţumire egoistă fiindcă Hap era acolo şi putea să mă ajute. Dar, când s-a întors spre mine, nu părea să mă vadă.

– Totul e pierdut, s-a plâns neajutorat. N-o să izbutesc niciodată să îndrept lucrurile. Niciodată. S-a întors să privească lung după Hartshorn, care se îndepărta. Pe urmă s-a uitat din nou la mine. De ce, Tom? m-a întrebat cu inima frântă. De ce mi-ai făcut asta? M-am dus să stau la Gindast, cum mi-ai spus tu. Pusesem totul în ordine. Şi-acum tu ai distrus totul. S-a holbat din nou în urma bărbaţilor de care ne despărţea o tot mai mare distanţă. Acum n-o să mă mai împac niciodată cu familia Svanjei.

– Hartshorn a fost cel care-a sărit la bătaie, am spus prosteşte, apoi m-am înjurat singur pentru acea scuză jalnică.

– Şi tu nu puteai să pleci? m-a întrebat, cu siguranţă de sine. Mi-ai spus întotdeauna că, dacă se-ajunge la o încăierare, cea mai bună hotărâre pe care-o poţi lua e să stai deoparte, dacă poţi.

– Nu mi-a dat prilejul s-aleg, am răspuns.

Furia începea să-mi crească mai tare decât umflătura de pe obraz. M-am apropiat de marginea străzii şi m-am întins ca să iau un pumn de zăpadă ceva mai curată decât restul de pe o streaşină. Mi-am apăsat-o pe faţă.

– Nu pricep cum poţi să dai vina pe mine pentru toată povestea asta, am adăugat îmbufnându-mă. Nu eşti ăla care-a stârnit-o. Te-ai grăbit să-ţi aduci fata în pat.

Pentru o clipă a arătat ca şi cum l-aş fi lovit. Dar, înainte de a apuca să-mi regret vorbele, s-a lăsat pradă mâniei.

– Vorbeşti de parcă aş fi avut de-ales, a zis cu răceală. Dar presupun că e de aşteptat din partea cuiva care, în toată viaţa lui, n-a cunoscut adevărata dragoste. Crezi că toate femeile sunt ca Starling. Nu sunt. Svanja e pentru totdeauna adevărata mea dragoste, şi dragostea adevărată nu poate fi lăsată s-aştepte. Tu şi părinţii ei nu ne-aţi lăsat să ne ducem dragostea la împlinire, de parcă orice om ar fi sigur că vede ziua de mâine. Dar noi nu credem asta. Dragostea cere să iei totul astăzi.

Cuvintele lui mi-au mărit furia. Erau sigur că nu-i aparţineau, că le auzise de la vreun menestrel, într-o tavernă sau alta.

– Dacă-ţi închipui că n-am cunoscut niciodată dragostea, nu ştii nimic despre mine, am ripostat. Cât despre tine şi Svanja, e prima fată căreia i-ai spus vreodată mai mult decât două vorbe de salut, ai căzut în patul ei şi ai proclamat asta dragoste. Dragostea, băiete, înseamnă mai mult decât să te culci cu cineva. Dacă dragostea nu apare prima şi nu poate dăinui, dacă nu le poate face faţă dezamăgirilor şi despărţirii, nu e dragoste. Dragostea n-are nevoie de tăvăleli în pat ca să existe. Nu cere nici măcar întâlniri zi de zi. O ştiu pentru că am cunoscut-o, cu toate multele ei feţe, şi, printre ele, ştiu ce-am simţit pentru tine.

– Tom, s-a răstit el mustrător.

M-am uitat peste umărul lui şi am văzut o pereche în trecere.

– Te temi că-mi vor înţelege greşit spusele? am rânjit.

Simţindu-mi furia din glas, bărbatul a luat femeia de braţ şi a grăbit pasul. Probabil păream nebun. Puţin îmi păsa.

– Mă tem că tu ai înţeles mereu greşit lucrurile. Ai venit în Buckkeep şi ai uitat tot ce-am încercat vreodată să te învăţ. Nici măcar nu mai ştiu cum să-ţi vorbesc.

M-am apropiat de streaşină ca să mai iau un pumn de zăpadă. M-am uitat în urmă, la Hap, dar privirea lui împietrită era pierdută în depărtare. În clipa aceea am simţit că mă rupeam de el. Plecase de lângă mine, o pornise propriul său drum, şi eu nu puteam face nimic. Să stau de vorbă cu el era tot atât de inutil ca mulţimea de cuvinte irosite de Patience şi Burrich când mi le adresaseră mie. Hap avea să-şi urmeze calea, să-şi facă propriile greşeli şi, poate, când avea s-ajungă la vârsta mea, să şi înveţe din ele. Eu nu făcusem la fel?

– O să plătesc totuşi pentru toată ucenicia ta, am zis încet.

Vorbeam, în aceeaşi măsură, pentru el şi pentru mine, îmi spuneam că acela era sfârşitul. Că se sfârşise deja, nu mai trebuia decât să respect înţelegerea pe care-o făcusem cu mine însumi.

I-am întors spatele şi am pornit-o pe lungul drum de întoarcere la castel. Aerul rece pe care-l respiram îmi îndurera coastele lovite.

N-aveam ce face, trebuia să rabd. Durerea din încheieturile umflate ale degetelor îmi era îngrețoșător de cunoscută. M-am întrebat plictisit, când aveam să fiu destul de bătrân și de înțelept ca să nu mă mai bat cu nimeni. Și m-am minunat de ciudata ruptură din pieptul meu, de golul rămas în locul pe care-l ocupase Hap în viața mea până cu doar câteva clipe înainte. Îl simțeam ca pe o rană mortală.

Pe urmă am auzit pe cineva alergând în spatele meu și m-am întors brusc să-l înfrunt, temându-mă de un alt atac. Când mi-a văzut strâmbătura războinică, Hap s-a oprit alunecând pe zăpadă. Preț de o clipă încremenită, am stat pur și simplu uitându-ne unul la altul. Pe urmă el a întins mâna și-a încleștat degetele de mâneca mea.

– Tom, nu-mi place ce se întâmplă. Mă străduiesc din toate puterile, dar spun și fac numai ce nu trebuie. Părinții Svanjei o ceartă tot timpul, furioși, și, când mi s-a plâns mie, eu am spus că poate-ar trebui să mă întâlnesc cu ei și să le promit c-o s-o luăm mai încet, iar ea s-a supărat pe mine. Și e furioasă și fiindcă stau la Gindast și trebuie să rămân acasă aproape în toate nopțile. Dar eu m-am dus la Gindast să-l rog să mă primească la el. Și el m-a făcut să-mi vină să mușc țărâna, dar am lăsat capul în jos și am îndurat, dar acum sunt acolo și fac totul cum spune el, așa cum m-ai sfătuit. Nu-mi place că ne trezim foarte devreme, că ne dă lumânări cu porția pentru noapte, că nu mai pot ieși în fiecare seară. Dar îi dau ascultare. Și azi, pentru prima dată, m-a trimis după ceva, după niște scoabe de pe strada fierarilor. Și-o să mă întorc prea târziu cu ele, și-o să fiu iar nevoit să las capu-n jos când o să mă dojenească. Dar n-am putut să te las să pleci crezând c-am uitat tot ce m-ai învățat. N-am uitat nimic. Dar trebuie să-mi găsesc aici propria viață, iar lucrurile pe care le-am învățat de la tine pur și simplu par să nu se potrivească deloc cu ceea ce gândește aici toată lumea. Aici par să nu meargă. Dar îmi dau silința, Tom. Îmi dau silința.

Cuvintele i s-au rostogolit de pe buze în mare grabă. După ce s-au revărsat în cascadă și am simțit liniștea amenințând să le ia

locul, i-am pus mâinile pe umeri şi l-am strâns la piept în ciuda durerii din coaste.

– Fugi să-ţi îndeplineşti însărcinarea, i-am spus la ureche.

Am încercat să mai găsesc ceva de adăugat, dar n-am izbutit să găsesc nimic. Nu-i puteam spune c-o să se termine totul cu bine, fiindcă de asta nu eram sigur. Nu-i puteam spune nici că aveam încredere în judecata lui, pentru că nu era adevărat. Pe urmă a găsit el cuvinte pentru noi amândoi.

– Îmi eşti drag, Tom. O să mai încerc.

Am răsuflat uşurat.

– Şi eu. Şi eu ţin la tine, şi eu o să mai încerc. Acum grăbeşte-te. Ai picioare lungi şi eşti iute. Dacă alergi, poate că n-o să întârzii.

Mi-a zâmbit în grabă, mi-a întors spatele şi a rupt-o la fugă spre strada fierarilor. L-am invidiat pentru uşurinţa cu care se mişca. Şi am pornit-o din nou spre castel.

La jumătatea urcuşului pe coasta dealului, m-am întâlnit cu Burrich, care cobora. Swift călărea în spatele lui, strângându-l de mijloc cu mâinile încleştate. Burrich îşi ţinea piciorul beteag întins stângaci în afară. Modificase scara pentru asta. M-am holbat la el pentru o clipă. Swift m-a privit cu gura căscată, fără îndoială fiindcă faţa mea învineţită era o privelişte bizară. Mi-am amuţit Harul, lăsând din el numai un tăciune. Cu capul în jos, am trecut de ei înaintând cu greu prin zăpadă. Inima mi-a cerut să mă uit în urma lor, dar am refuzat-o. Mă temeam prea mult să nu se uite şi Burrich înapoi, către mine.

Restul drumului mi s-a părut sumbru şi am simţit din plin frigul. M-am dus la baia de aburi. Gărzile care intrau şi ieşeau nu mi-au dat atenţie. Sperasem că durerile aveau să-mi fie alinate de căldura umedă, dar n-a fost aşa. Lungul drum pe trepte până în camerele noastre m-a făcut să sufăr şi, deşi ştiam că aveam să înţepenesc dacă nu mă mişcam, singurul lucru la care mă puteam gândi era patul meu. Mi-am spus că ziua aceea fusese o irosire dureroasă. Mă gândeam că nici măcar strădaniile mele cu Dutiful şi Thick n-aveau să dea roade.

Ușa odăilor noastre s-a deschis când mă apropiam de ea. A ieșit grădinăreasa. Ținea pe braț un coș cu flori uscate. A tresărit sub privirea mea și și-a ridicat ochii ca să-i întâlnească pe ai mei. S-a împurpurat brusc la față, atât de tare, încât nu i s-au mai văzut pistruii. Și-a ferit privirea și s-a grăbit să se îndepărteze, dar am apucat să-i zăresc pandantivul. O amuletă pe un șnur de piele. Micul trandafir cioplit era vopsit în alb, iar tulpina era neagră. Mi-am dat imediat seama că îl meșterise bufonul. Ascultase sfatul meu neinspirat? N-am înțeles de ce am simțit un ghimpe în inimă. Am bătut cu prudență la ușă și m-am anunțat înainte de a intra. Pe urmă m-am uitat în jur și l-am descoperit pe Lordul Auriu instalat pe fotoliul de lângă cămin, cu aerul unui om perfect echilibrat. Ochii lui de culoarea chihlimbarului s-au mărit o clipă la vederea vânătăilor mele, dar și-a recăpătat controlul aproape imediat.

– Credeam că-ți petreci ziua în oraș, Tom Badgerlock, a zis binedispus.

– De-acolo vin, am răspuns, și am crezut că n-aveam să spun nimic mai mult.

Dar m-am pomenit pironit locului, privindu-l în timp ce se uita la mine cu un calm păstrat cu atâta grijă.

– Azi am stat de vorbă cu Hap. I-am spus că să iubești pe cineva e una și să te culci cu cineva e alta.

Lordul Auriu a clipit alene înainte de a mă întreba:

– Și el te-a crezut?

Am tras aer în piept.

– Nu cred că m-a înțeles pe de-a-ntregul. Dar va înțelege cu timpul.

– Pentru multe lucruri e nevoie de timp, a remarcat el.

Și-a îndreptat din nou privirea spre foc, și speranțele mele, care prinseseră aripi cu o clipă înainte, și-au domolit avântul. Am dat din cap, încuviințând în tăcere, și m-am dus în odaia mea.

M-am dezbrăcat și m-am întins în patul îngust. Am închis ochii.

Ziua aceea îmi luase mai mult decât îmi oferise. Am dormit nu doar toată după-amiaza, ci și după căderea nopții. Am avut

parte de un somn odihnitor, profund și fără vise, până când, în bezna nopții, un ghiont m-a împins din somnul încântător de pustiu în acel spațiu care planează între vis și trezie. Ce mă tulbură? m-am întrebat, apoi mi-am dat seama. Dincolo de zidurile Meșteșugului meu, Nettle plângea. Nu-mi mai asalta adăpostul, nici nu mă mai implora cu furie. Stătea pur și simplu acolo, plângând. Fără oprire.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile, ca și cum așa aș fi putut s-o țin la distanță. Pe urmă am respirat adânc și mi-am lăsat zidurile să se surpe. Un singur pas mi-a adus gândurile lângă ale ei. Am vrut să-i ofer alinare, am înfășurat-o în această dorință a mea și i-am spus:

Îți faci griji fără rost, draga mea. Tatăl și fratele tău sunt în drum spre casă, spre tine. Nu sunt în primejdie. Te asigur că-ți spun adevărul. Gata, nu te mai frământa, odihnește-te.

Dar... de unde știi?

Știu, și-atât.

I-am trimis siguranța mea absolută, ca și imaginea lui Burrich și Swift călărind împreună, așa cum îi zărisem.

Pentru o clipă, a fost atât de ușurată, încât și-a pierdut forma. Am început să mă retrag, dar s-a agățat brusc de mine.

Aici e cumplit. Întâi a dispărut Swift, și ne-am gândit cu toții că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Pe urmă, fierarul din oraș i-a spus tatei că Swift l-a întrebat ce drum duce la castelul Buckkeep. Și tata s-a înfuriat și a plecat călare, ca scos din minți, și de-atunci mama nu mai face nimic altceva decât să plângă și să bombăne, nemulțumită. Spune că, dintre toate locurile din lume, Buckkeep e cel mai periculos pentru Swift. Dar nu vrea să spună de ce. Mă sperie când e așa. Câteodată mă privește și nu pare să mă vadă. Și țipă la mine să fac ceva folositor, sau începe să plângă și n-o pot opri. Nimic din toate astea n-are sens. Mergem cu toții prin casă tiptil, ca niște șoareci. Și Nim simte că lipsește jumătate din el și că e, cumva, vina lui.

I-am întrerupt cascada de vorbe.

Ascultă-mă. O să fie bine.

Te cred. Dar cum le pot spune asta celorlalți?

Am căzut pe gânduri. I-ar fi putut spune lui Molly că avusese un vis? Nu.

Nu poți. Mă tem că trebuie să mai sufere. Așa că, știind că totul se va termina cu bine, fii puternică pentru ei. Ajută-ți mama, ai grijă de frații tăi mai mici și așteaptă. Dacă-ți cunosc bine tatăl, o s-ajungă alături de tine atât de repede cât îl poate aduce calul.

Îl cunoști pe tata?

Ce întrebare!

Chiar foarte bine.

Și apoi am știut că mersesem prea departe, că îi spusesem lucruri primejdioase pentru noi amândoi. Așa că, folosindu-mă de Meșteșug, i-am sugerat, mult mai ușor decât mișcarea frunzelor de salcie când adie vântul, că ar fi trebuit s-adoarmă, să doarmă cu adevărat și să se trezească dimineața odihnită. Și-a slăbit strânsoarea și m-am îndepărtat de ea alunecând lin, până ce am ajuns din nou la adăpost, în spatele zidurilor mele. Am deschis ochii în întunericul din odaie. Am respirat adânc, m-am răsucit în pat și m-am învelit mai bine. Mi-era foame, dar până la micul dejun nu mai aveam mult de așteptat.

Un gând mi-a pătruns în minte pe bâjbâite, purtat de muzică. Meșteșugul era șovăitor, nu fiindcă ar fi fost stângaci, ci din pricina unui oarecare dezgust stârnit de ideea atingerii de mintea mea.

Ai oprit-o în sfârșit din plâns. Acum poate și Thick să doarmă.

Atingerea lui mi-a dispărut din minte, lăsându-mă să mă holbez neliniștit la tavan. Dar, chiar în vreme ce-mi ordonam gândurile și încercam să mă conving că întâlnirea cu Thick prin Meșteșug putea fi privită ca un pas în direcția dorită, nu ca o invazie, o altă minte s-a atins de a mea. Era departe și era imensă, și incredibil de străină. Gândurile ei n-aveau nimic omenesc când a spus, cu amărăciune dincolo de amuzament:

Poate c-o să înveți să nu mai visezi atât de zgomotos. El nu e singurul pe care l-ai deranjat. Și nu e nici singurul în fața căruia te-ai dezvăluit, omulețule. Ce ești? Ce însemni pentru mine?

Pe urmă gândurile ei m-au părăsit, s-au îndepărtat ca un val ce se retrage, lăsând pe plajă leșul unui om înecat. M-am rostogolit

pe marginea patului și am icnit fără să vărs, mult mai zdrobit de contactul cu mintea aceea monstruoasă decât de bătaia pe care mi-o trăsese Rory. Natura străină a ființei care își apăsase mintea peste a mea m-a sfărâmat, mi-a sufocat gândurile, de parcă aș fi încercat să respir ulei sau să beau foc. Gâfâind în întuneric, am simțit sudoarea prelingându-mi-se pe frunte și pe spate și m-am întrebat ce trezise în lume Meșteșugul meu vagabond.

Capitolul XVII

RĂBUFNIRI

... și am tras cu urechea la discuția dintre Erikska și căpitan, care s-a plâns că vântul bătea din fața corabiei, de parcă EL însuși s-ar fi opus întoarcerii lor acasă. Erikska a râs și și-a bătut joc de credința lui în „zei din vremuri atât de vechi. Aștia nu mai au nici putere, nici minte. Vânturilor le poruncește acum Stăpâna Palidă. E supărată pe narcescă și pentru asta plătiți toți". La auzul acestor cuvinte, căpitanul i-a întors spatele. Părea furios, așa cum par furioși Străinii când nu se rușinează de teama lor și vor s-o ascundă.

Cât despre camerista pe care mi-ați poruncit s-o urmăresc, n-am zărit-o deloc. Fie a rămas în cabina Narcescăi pe tot timpul călătoriei, fie nu e pe această corabie. Cred că mai degrabă a doua ipoteză e adevărată.

Raport nesemnat despre călătoria Narcescăi către casă, primit de Chade Farseer

Mi-a sărit somnul. În cele din urmă, m-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat și am urcat în turn. Acolo, sus, era frig și singura

lumină venea dinspre cei câțiva cărbuni din cămin. Am aprins de la ei câteva lumânări și am făcut din nou focul. Apoi am udat o cârpă și mi-am pus-o pe obrazul dureros. O vreme m-am holbat pur și simplu la flăcări. Pe urmă, străduindu-mă zadarnic să-mi abat gândurile de la toate întrebările pentru care n-aveam răspuns, m-am așezat și am încercat să studiez pergamentele lăsate de Chade pe masă. Conțineau legendele Străinilor despre dragoni, dar două fuseseră scrise de curând; pe pergamentul de un crem palid, cerneala neagră nu se decolorase și cuvintele erau clare. Chade nu le-ar fi lăsat acolo dacă n-ar fi vrut să le văd. Pe unul era scrisă povestea despre un dragon albastru-argintiu, zărit deasupra portului Bingtown în timpul unei bătălii dintre negustorii din oraș și chalcedeni. Celălalt părea să fi fost scris de un copil care se deprindea cu alfabetul, literele erau lăbărțate și diforme. Dar bătrânul asasin mă învățase mai multe cifruri de care ne foloseam ca să ne trimitem mesaje, și am izbutit să descifrez textul de pe pergament fără niciun efort. De fapt, am făcut-o cu atâta ușurință, încât m-am încruntat, întrebându-mă dacă bătrânul asasin nu mai era în stare să păstreze secretele noastre sau dacă avea în slujba lui spioni nepricepuți. Fiindcă mesajul era unul dintre primele rapoarte ale iscoadei trimise în Insulele Străine. Conținea mai ales bârfe, zvonuri și discuții la care omul nostru trăsese cu urechea pe nava Narcescăi, în timpul călătoriei spre Insulele Străine. Am găsit puține lucruri care ne-ar fi putut fi imediat de folos, deși faptul că era pomenită Stăpâna Palidă m-a tulburat. Era una dintre umbrele vechi, din viața mea trecută, care ajunseseră până la mine, având gheare în loc de degete fantomatice.

Îmi făceam ceai când a apărut Chade. A deschis ușa mascată de raftul cu pergamente împingând-o cu putere și a intrat clătinându-se. Nasul și obrajii îi erau roșii și, pentru un moment, am crezut, uluit, că era beat. Și-a încleștat mâinile de marginea mesei, s-a așezat pe scaunul meu și a spus, cu lacrimi în glas:

– Fitz?

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat apropiindu-mă.

S-a uitat la mine, apoi m-a înștiințat cu voce mult prea puternică:

– Nu te aud.

Am repetat întrebarea, vorbind mai tare:

– Ce ți s-a întâmplat?

Cred că nici de data asta nu mi-a auzit cuvintele, dar m-a lămurit totuși:

– A sărit în aer. Lucram la același amestec, cel pe care ți l-am arătat în coliba ta. De data asta a mers mult prea bine. A sărit în aer!

Și-a dus mâinile la față și și-a atins obrajii și fruntea. Avea un aer tragic. Am știut imediat ce îl neliniștea. I-am dat o oglindă. S-a privit îndelung în ea, vreme în care am adus un lighean cu apă și o bucată de pânză. Am udat-o, și și-a ținut-o puțin pe față. Când a îndepărtat-o, o parte din roșeața pielii îi dispăruse, ca și cea mai mare parte a sprâncenelor.

– S-ar părea că te-a lovit o flacără care a răbufnit cu putere. Ți s-a pârlit și o parte din păr.

– Ce?

I-am făcut semn să vorbească mai încet.

– Nu te aud, a repetat cu aceeași jale. Îmi răsună urechile ca atunci când mă altoia tatăl meu vitreg peste ele. Cerule, cât l-am urât pe omul ăla!

Aceste cuvinte mi-au arătat adevărata măsură a suferinței sale. Chade nu-mi povestise niciodată prea multe despre copilăria lui. Și-a pipăit urechile, convingându-se că erau la locurile lor, apoi a încercat să și le desfunde cu degetele.

– N-aud, a repetat. Dar fața mea n-arată chiar atât de rău, nu-i așa? N-o să rămân cu cicatrice, nu?

Am clătinat din cap.

– Sprâncenele îți vor crește la loc. Asta – i-am atins ușor obrazul – nu pare cu nimic mai gravă decât pielea arsă de soare sau de vânt. O să dispară. Și cred c-o să scapi și de surzenie.

Ultima mea presupunere nu se baza pe nimic altceva în afară de ardoarea cu care speram să se adeverească.

– Nu te aud, a spus îndurerat.

L-am îmbărbătat cu o bătaie pe umăr şi i-am pus în faţă cana mea cu ceai. Mi-am atins buzele ca să-i atrag atenţia asupra lor, apoi a vorbit rostind răspicat fiecare cuvânt.

– Ucenicul tău a păţit ceva?

Ştiam foarte bine că, la o asemenea oră, nu făcea astfel de experimente de unul singur.

Mi-a urmărit mişcarea buzelor şi a părut să-mi înţeleagă spusele, fiindcă o clipă mai târziu mi-a răspuns.

– Nu-ţi face griji. M-am ocupat eu de ea.

Pe urmă, când am tresărit şocat la auzul pronumelui feminin, a exclamat furios:

– Vezi-ţi de treburile tale, Fitz!

Furia i se îndrepta mai mult împotriva lui decât împotriva mea şi, dacă starea în care se afla nu m-ar fi îngrijorat, aş fi râs. Ea. Aşadar fusesem înlocuit cu o fată. Mi-am ţinut gândurile în frâu, ca să nu mă întreb cine era şi de ce-o alesese Chade, străduindu-mă în schimb să alin suferinţa lui. După o vreme, am observat că putea să m-audă, dar nu prea bine. Am cutezat să sper că avea să-şi recapete până la urmă pe deplin auzul şi am încercat să i-o spun. A dat din cap şi şi-a fluturat mâna ca şi cum n-ar fi meritat să vorbim despre asta, dar am citit în ochii lui că era bântuit de spaimă. Dacă rămânea surd, i-ar fi venit foarte greu să-i dea în continuare sfaturi reginei.

Însă a încercat cu mult curaj să nu-şi ia în seamă vătămarea şi m-a întrebat, cu voce prea sonoră, dacă văzusem pergamentele de pe masă şi ce se întâmplase cu faţa mea. Ca să nu-şi mai zbiere şi alte întrebări, i-am răspuns în scris, pe scurt. I-am spus că fusesem rănit fiindcă mă trezisem amestecat, din întâmplare, într-o încăierare dintr-o tavernă. Şi era prea preocupat de propriile sale probleme ca să-mi pună la îndoială sinceritatea. Pe urmă a scris pe peticul de hârtie de care ne foloseam:

„Ai vorbit cu Burrich?"

„M-am gândit că e mai bine să n-o fac", am scris drept răspuns.

Chade şi-a ţuguiat buzele, a oftat şi n-a spus nimic, dar mi-am dat seama că voia să spună multe. Le lăsa pe mai târziu, când spera

că o să discutăm cu mai multă uşurinţă. Pe urmă ne-am uitat peste pergamentele trimise de spioni, arătându-ne unul altuia fragmente interesante, deşi eram de acord că nu conţineau nimic util pe moment. Chade a scris că spera să primească veşti de la un spion trimis pe Insula Aslevjal, ca să vadă dacă în legendă exista vreun strop de adevăr.

Aş fi vrut să-i vorbesc despre progresele mele în ceea ce-i privea pe Dutiful şi Thick, dar am renunţat nu doar din cauza surzeniei sale, ci şi fiindcă încă mă mai străduiam să-mi dau seama cât de bine mă descurcam de fapt. Mă hotărâsem deja să fac mai multe eforturi cu Thick în dimineaţa care urma.

Şi atunci mi-am dat seama că dimineaţa începuse deja. Chade a părut să descopere acelaşi lucru. Mi-a spus că voia să meargă la culcare şi că avea să scape de servitorii veniţi să-l trezească spunându-le că suferea de dureri de stomac.

Pentru mine, mai multă odihnă în pat era un lux pe care nu mi-l puteam îngădui. M-am retras în odaia mea doar ca să-mi schimb hainele înainte de a urca în turnul lui Verity, să-mi aştept învăţăceii. Sunt sigur că lecţia din acea zi mă înspăimânta mai mult decât pe oricare dintre ei, căci tâmplele încă îmi mai zvâcneau dureros. Mi-am încleştat mâna de frunte ca să-mi suport mai uşor suferinţa în timp ce aprindeam lemnele din cămin şi cele câteva lumânări de pe masă. Nu-mi aduceam aminte când izbutisem ultima oară să scap cu totul de durerea de cap pe care mi-o dădea Meşteşugul. Pentru o scurtă clipă, mi-a trecut prin minte să mă întorc în camera mea după nişte scoarţă de spiriduş. N-am respins ideea fiindcă mă temeam să nu micşoreze forţa cu care stăpâneam Meşteşugul. În minte mi se crease o legătură prea puternică între leacul acela şi prostească mea ceartă cu bufonul. Nu, scoarţă de spiriduş nu mai voiam.

De dincolo de uşă s-au auzit paşii lui Dutiful pe scări, aşa că n-am mai avut timp să chibzuiesc. Prinţul a închis hotărât uşa în urma lui şi s-a apropiat de masă. Am oftat în sinea mea. Întreaga lui atitudine îmi spunea clar că nu mă iertase întru totul. Primele cuvinte care i-au ieşit din gură au fost:

– Nu vreau să învăț Meșteșugul alături de un netot. Trebuie să existe altcineva.

Pe urmă s-a holbat la mine.

– Ce-ai pățit?

– M-am bătut cu cineva. I-am dat cel mai scurt răspuns posibil, ca să înțeleagă că nu voiam să spun mai mult. Cât despre Thick, e singurul potrivit pentru asta. N-avem de ales.

– Oh, nu se poate. Ați organizat niște căutări, ca să mai găsiți și alții?

– Nu.

Pe urmă, înainte de a apuca să mai adaug și altceva, Dutiful a luat mica figurină de masă. Lănțișorul atârna de ea.

– Ce-i asta? a întrebat.

– E a ta. Ai găsit-o pe plajă, acolo unde l-am întâlnit pe Celălalt. Îți aduci aminte?

– Nu. S-a uitat îngrozit la mica statuetă. Și a adăugat, fără tragere de inimă. Ba da. Îmi amintesc. S-a legănat pe scaun, cu ochii la ea. E Elliania, nu? Ce înseamnă asta, Tom? Faptul că am găsit-o acolo, înainte de a o fi văzut vreodată pe ea?

– Ce?

Am întins mâna spre figurină, dar el n-a părut să observe. Stătea pur și simplu nemișcat, holbându-se la ea. M-am ridicat și am ocolit masa. Când m-am uitat la fața mică și la buclele de păr negru, la sânii goi și la ochii întunecați ca bezna, mi-am dat brusc seama că avea dreptate. Era Elliania. Nu așa cum arăta atunci, ci cum avea să arate, ca femeie. Podoaba albastră sculptată în păr nu se deosebea cu nimic de cea pe care o purtase Narcesca. Am respirat adânc.

– Habar n-am ce înseamnă.

Prințul vorbea ca prin vis. Și-a coborât privirea spre chipul păpușii.

– Locul unde-am ajuns, plaja aia... era ca un vârtej. Ca o bulboană care atrage toată magia în ea. Orice fel de magie.

A închis ochii o clipă. Continua să strângă în mână figurina.

– Am fost pe punctul să-mi găsesc moartea acolo, nu-i aşa? Meşteşugul m-a aspirat şi m-a dezmembrat. Dar tu ai venit după mine şi... cineva te-a ajutat. Cineva...

A bâjbâit zadarnic în căutarea unui cuvânt.

– Cineva mare. Mai mare decât cerul.

Eu n-aş fi folosit aceeaşi descriere, dar ştiam ce voia să spună. Mi-am dat deodată seama că nu mă trăsese deloc inima să vorbesc despre cele petrecute pe plajă şi nici măcar să mă gândesc la ele. Orele petrecute acolo erau înconjurate de un nimb, de o lumină care mai degrabă ascundea decât dezvăluia. Mă îngrozea. De aceea nu-i arătasem bufonului penele şi nici nu-i vorbisem nimănui despre ele. Reprezentau un punct vulnerabil. O poartă către necunoscut. Când le adunasem, pusesem în mişcare ceva mai amplu, pe care nimeni nu-l putea controla. Gândurile mi s-au retras, de parcă, refuzând să mi le amintesc, aş fi putut anula cele întâmplate.

– Ce-a fost? Cine a fost creatura cu care ne-am întâlnit acolo?

– Nu ştiu, am răspuns scurt.

În ochii lui s-a aprins brusc un entuziasm profund.

– Trebuie să aflăm.

– Nu. Nu trebuie. Am tras aer în piept. De fapt, cred că ar trebui să ne ferim cu multă grijă să aflăm.

M-a privit lung, consternat.

– De ce? Nu-ţi aminteşti ce senzaţie am avut? Cât de minunat a fost?

Îmi aminteam mult prea bine, mai ales fiindcă vorbeam despre asta. Am clătinat din cap şi mi-am dorit dintr-odată să fi ţinut figurina ascunsă. La vederea ei îmi reveneau toate amintirile, aşa cum un parfum familiar sau câteva note dintr-un cântec îţi reamintesc pe neaşteptate nebunia unei seri.

– Da. A fost minunat. Şi e primejdios. N-am vrut să plec de-acolo, Dutiful. Nici tu nu voiai. Ea ne-a făcut să părăsim locul.

– Ea? Nu mi s-a părut c-avea ceva care să amintească de o femeie. Era... ca un tată. Puternic şi protector. Tandru.

– Cred că nu era nimic din toate astea, m-am trezit spunând. Cred că am văzut fiecare creatură în altă formă, sub înfățișarea pe care ne-ar fi plăcut s-o aibă.

– Crezi că am născocit-o noi?

– Nu. Nu. Cred că am întâlnit ceva mai mare decât pot mințile noastre să cuprindă. Așa că fiecare i-a dat o formă familiară, ca s-o poată vedea. Ca să fie pe înțelesul nostru.

– Ce te face să crezi asta? Ceva pe care l-ai citit pe un pergament despre Meșteșug?

I-am răspuns fără chef.

– Nu. În pergamentele despre Meșteșug n-am găsit nimic despre așa ceva. Cred asta pentru că... Pentru că o cred.

S-a holbat la mine, iar eu am ridicat nedumerit din umeri, fiindcă n-aveam nicio explicație mai bună, nici pentru el, nici pentru mine. Numai o senzație de anticipare tulburătoare la amintirea creaturii, însoțită de o spaimă de rău augur.

M-a salvat scârțâitul ușii de lângă cămin. Thick a intrat strănutând. Purta fluierul peste cămașă. Contrastul dintre vopseaua lucioasă a micului instrument muzical și hainele lui zdrențuite și murdare m-a făcut să-l privesc într-o nouă lumină. M-am îngrozit. Părul lins îi stătea lipit de cap, iar pielea care i se zărea prin rupturile hainelor era soioasă. L-am văzut dintr-odată așa cum îl vedea Dutiful și am înțeles că pe prinț nu-l dezgustau doar diformitatea trupului și încetineala minții lui. Dutiful s-a tras vizibil înapoi, strâmbând din nas când s-a apropiat Thick. Pe mine, anii petrecuți alături de lup mă deprinseseră să mă împac cu faptul că anumite lucruri au un anumit miros. Însă duhoarea de corp nespălat a lui Thick nu făcea parte din el însuși, ca izul de mosc al dihorului. Putea fi înlăturată, și trebuia să fie, dacă voiam să învețe prințul alături de el.

– Thick, nu vrei să stai jos? m-am mulțumit să întreb pentru început, și am tras pentru el scaunul cel mai îndepărtat de prinț.

Netotul m-a privit bănuitor. Pe urmă a tras de scaun către el, l-a privit îndelung, ca și cum ar fi putut ascunde vreo șmecherie urâtă, apoi s-a așezat. A început să se scarpine după urechea

stângă. M-am uitat la Dutiful, care părea ţintuit locului, fascinat de ceva oribil.

– Ei, iată că suntem aici cu toţii, am spus, apoi m-am întrebat ce-aveam să fac cu ei.

Ochii lui Thick s-au întors spre mine.

– Fata aia plânge din nou, m-a înştiinţat, de parcă ar fi fost vina mea.

– Ei, o să mă ocup de asta mai târziu, i-am răspuns ferm, dar cu o strângere de inimă.

– Care fată? a întrebat imediat prinţul.

– Nu contează, n-avem de ce să ne facem griji.

Thick, acum nu discutăm despre fată. Ai venit aici ca să înveţi ceva.

El a terminat fără grabă cu scărpinatul. Şi-a pus mâna pe masă şi s-a uitat la mine lung, cu cel mai serios aer din lume.

– De ce faci asta? De ce vorbeşti aşa în capul meu?

– Ca să văd dacă te pot face să m-auzi.

A pufnit gânditor.

– Te aud.

Pute-a-câine.

Încetează cu asta.

—Vorbiţi unul cu altul prin Meşteşug? a întrebat prinţul cu sincer interes.

– Da?

– Şi eu de ce nu vă pot auzi?

– Fiindcă vrem să ne-auzim doar unul pe altul.

– Cum a învăţat el să facă asta, pe când eu n-o pot face?

– Nu ştiu, m-am văzut nevoit să recunosc. Thick pare să fi învăţat singur cum să se folosească de Meşteşug. De fapt, nu ştiu tot ce poate face sau nu cu ajutorul lui.

– Poate să nu ne mai trimită tuturor muzica aia tot timpul?

Am încercat să-mi dau seama ce făceam eu însumi cu Meşteşugul. Nu fusesem conştient de efortul cu care despărţeam gândurile lui Thick de melodia care le înconjura. M-am întors spre el.

– Thick, poţi opri muzica? Îmi poţi trimite numai gândurile tale, fără ea?

M-a privit fără nicio expresie.

- Muzica?

- Cântecul mamei tale. Îl poți face să nu se mai audă?

S-a gândit o vreme la asta, mestecându-și limba mică, groasă.

- Nu, a spus, cu voce tăioasă.

- De ce nu poți opri muzica? a întrebat prințul.

Stătuse o vreme în tăcere. Cred că încercase să caute printre notele melodiei, să vadă dacă putea deslușI gândurile pe care ni le trimiteam unul altuia, prin Meșteșug, eu și Thick. Părea înciudat. Plin de ciudă și de invidie.

Thick l-a măsurat cu o privire plictisită, nepăsătoare.

- Nu vreau.

Și-a luat ochii de la el și a reînceput să se scarpine după ureche.

Dutiful a părut șocat. A tras aer în piept.

- Și dacă eu, prințul tău, ți-o poruncesc?

În glas îi vibra o furie reținută.

Thick l-a privit din nou. Apoi s-a uitat la mine. Limba i-a ieșit ceva mai mult în afară, ca și cum ar fi chibzuit. Pe urmă m-a întrebat:

- Aici învățăcei amândoi?

Nu mă așteptasem la așa ceva din partea lui. Nu-l crezusem în stare să se agațe cu atâta putere de ideea aceea, și cu atât mai puțin să se folosească de ea. În mine s-au născut speranțe noi și temeri la fel de noi ca ele.

- Da, aici învățăcei amândoi, am confirmat.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a încrucișat la piept brațele scurte și groase.

- Iar eu sunt dascălul, am continuat. Și învățăceii trebuie să i se supună dascălului, Thick. Poți opri muzica?

S-a uitat la mine o vreme.

- Nu vreau, a răspuns, dar pe un alt ton.

- Poate că nu vrei. Dar eu sunt dascălul și tu ești învățăcelul. Învățăcelul i se supune dascălului.

- Învățăceii se supun ca servitorii?

S-a ridicat, gata să plece.

Fără să mai sper nimic, am încercat totuși.

– Învățăceii se supun ca învățăceii. Ca să poată învăța. Ca să poată învăța toată lumea. Dacă Thick se supune, Thick rămâne învățăcel. Dacă nu se supune, nu mai e. Îl dăm afară de-aici, să fie din nou servitor.

A rămas o vreme locului, în tăcere. Nu-mi dădeam seama dacă se gândea sau nu. Și nici dacă pricepuse ce-i spusesem. Dutiful stătea gârbovit în scaun, cu bărbia în piept și cu brațele încrucișate, încruntat. Era clar, spera că Thick avea să plece. Dar, o clipă mai târziu, bondocul s-a așezat din nou.

– Opresc muzica, a spus.

A închis ochii. Pe urmă i-a redeschis și i-a îngustat când s-a uitat la mine și a spus:

– Iată.

Nu-mi dădusem seama că Meșteșugul lui îmi bătuse în ziduri fără încetare. În liniștea care a urmat, am simțit o ușurare imensă. Era ca acalmia din toiul furtunii, când vântul își încetează brusc urletul și în jur ți se revarsă tăcerea. Mulțumit, am oftat din rărunchi, iar Dutiful și-a îndreptat brusc spatele. Și-a frecat urechile, părând nedumerit, apoi și-a îndreptat privirea spre mine.

– El era toate astea?

Am dat încet din cap, încă revenindu-mi.

Pe fața prințului s-a lățit nedumerirea.

– Dar eu am crezut... am crezut că e Meșteșugul însuși. Fluviul imens despre care vorbeai...

S-a uitat din nou la Thick, dar cu alți ochi. În ei nu era respect, dar se zărea prudența, care vestește adesea apariția respectului.

Pe urmă, ca o perdea de ploaie căzută brusc, muzica a prins din nou viață în jurul gândurilor mele, despărțindu-mă de Dutiful, așa cum se lasă ceața, ascunzând un vânător de altul. M-am întors spre Thick. Își recăpătase figura obișnuită, cu trăsături flasce. Am înțeles dintr-odată că, pentru el, întrebuințarea Meșteșugului era o stare firească. Eforturi făcea ca să nu se folosească de el. Și de unde căpătase o asemenea deprindere?

Mama ta îți vorbea vreodată astfel?

Nu.

Atunci cum ai învățat așa ceva?

S-a încruntat.

Mama îmi cânta. Cântam împreună. Și ea îi făcea pe băieții răi să nu mă vadă.

M-a cuprins entuziasmul.

Unde e mama ta, Thick? Ai frați sau...

– Terminați! Nu e corect!

Prințul se bosumflase ca un copil.

M-a smuls din gânduri.

– Ce nu e corect?

– Vorbiți între voi, prin Meșteșug, astfel încât să nu vă pot auzi. E nepoliticos. Ca și cum ai șopti în spatele cuiva.

I-am simțit în glas și invidia. Thick, netotul, făcea ceva de care Prințul celor Șase Ducate nu era în stare. Și eu arătam limpede că asta mă entuziasma. Trebuia să am mai multă grijă. Bănuiam că Galen, maestrul Meșteșugului, ar fi creat o rivalitate între ei, vrând să-i îmboldească pe amândoi să se străduiască mai mult. Dar eu nu urmăream același țel. Voiam să creez între ei o alianță, să fac din ei o unitate.

– Îmi pare rău. Ai dreptate, am nesocotit curtenia. Thick mi-a spus că mama lui se folosea de Meșteșug ca să-i cânte, că obișnuiau să cânte împreună. Și că, uneori, Meșteșugul ei îi împiedica pe alți băieți să-l vadă.

– Așadar și mama lui stăpânea Meșteșugul? Și ea era netoată?

L-am văzut pe Thick tresărind și crispându-se la auzul ultimelor cuvinte, așa cum mi se întâmpla mie când spunea cineva „bastard". Asta mi-a înfipt un cuțit în inimă. Aș fi vrut să-l corectez pe prinț cu o replică tăioasă, dar n-ar fi fost decât ipocrizie. Nu mă gândeam și eu la Thick tot numindu-l „netotul"? M-am făcut că n-auzisem, dar mi-am propus să vorbesc între patru ochi cu Dutiful, ca să mă conving că Thick n-avea să mai audă niciodată cuvântul acela desprins de pe buzele noastre.

– Thick, unde e mama ta?

El s-a mulțumit o vreme să se holbeze la mine. Pe urmă a răspuns cu vocea unui copil îndurerat:

– A mu-riiit.

A lungit ultimul cuvânt. Și s-a uitat în jur ca și cum ar fi pierdut ceva.

– Îmi poți povesti cum s-a întâmplat?

S-a încruntat gânditor.

– Am venit în oraș cu ceilalți. În vremea când se înghesuie lumea pentru Festivalul Primăverii. Da. A dat din cap, bucuros că-și amintise cum se numea. Pe urmă, într-o dimineață, ea nu s-a mai trezit. Și ceilalți mi-au luat lucrurile și au spus că nu mai merg cu ei. Și-a scărpinat obrazul, cu nefericirea întipărită pe chip. Pe urmă s-a terminat totul, a dispărut, și eu eram aici. Și apoi... eram aici.

Povestea nu mă mulțumea, dar mă îndoiam că aș fi putut scoate mai mult de la el. Dutiful a fost cel care l-a întrebat cu blândețe:

– Ce făceau mama ta și ceilalți în locurile unde mergeați?

Thick a respirat adânc, ca și cum cuvintele l-ar fi îndurerat.

– Ei, știi. Găsit loc cu lume multă. Mama cântă, Prokie bate toba și Jimu dansează. Și mama zice „Nu-l vedeți, nu-l vedeți" când mă duc eu să tai pungi cu foarfeca mea mică, de argint. Dar mi-a luat-o Prokie, mi-a luat și pălăria cu ciucure și pătura.

– Tăiai pungi? a întrebat Dutiful, nevenindu-i să creadă.

Ce întrebuințare pentru Meșteșug, m-am gândit – să-ți ascunzi copilul când taie pungile de la brâul oamenilor.

Thick a dat din cap, mai mult pentru el decât pentru noi.

– Și, dacă fac treabă bună, primesc un bănuț, ca să-mi cumpăr dulciuri. În fiecare zi.

– Ai avut frați sau surori, Thick?

S-a încruntat, căzând din nou pe gânduri.

– Mama era bătrână, prea bătrână pentru prunci. De-aia m-am născut eu prost. Așa spunea Prokie.

– Ei, Prokie ăsta pare un individ încântător, a mormăit prințul cu sarcasm.

Thick i-a aruncat o privire bănuitoare.

M-am grăbit să-l lămuresc.

– Prințul crede că Prokie a fost rău cu tine.

Thick și-a supt o clipă buza de sus, apoi a dat din cap ca și cum ne-ar fi prevenit.

– Lui Prokie nu trebuie să-i spui „tati". Niciodată.

– Niciodată, a încuviințat Dutiful din toată inima.

Și cred că aceea a fost clipa când s-au schimbat sentimentele lui față de Thick. L-a privit pe bondocul diform lăsându-și capul pe-o parte.

– Thick? Poți să-mi spui ceva cu Meșteșugul? Numai mie, fără s-audă și Tom?

– De ce?

– Ca să fii învățăcel aici, m-am amestecat, Învățăcel, nu servitor.

Thick a păstrat o clipă tăcerea. Vârful limbii i s-a curbat peste buza de sus. După care prințul a râs zgomotos.

– Pute-a-câine? De ce-i spui așa?

Bondocul s-a strâmbat, apoi a înălțat dintr-un umăr, ca și cum n-ar fi știut. Și atunci am simțit c-avea un secret. Nu era adevărat că nu știa. Ne ascundea ceva. Sau se temea de ceva?

M-am silit să râd, deși n-aveam chef.

– E-n ordine, Thick. Spune-i, dacă vrei.

Asta a părut să-l năucească pentru o clipă. Îi ceruse cineva să nu-mi spună ceva? Chade? S-a uitat la prinț încruntându-se ușor. Pe urmă a vorbit. Mă așteptam să dezvăluie că știa că stăpânesc Harul și că simțise cumva că animalul meu fusese un lup. Însă a spus ceva care m-a speriat atât de tare încât mi s-a făcut greață.

– Așa-i zic ei când mă întreabă de el. Cei din oraș, care-mi dau bănuți pentru nuci și pentru dulciuri. Trădătorul ăla de câine împuțit.

S-a întors spre mine cu un surâs batjocoritor. M-am străduit să-mi lățesc zâmbetul silit. Și am chicotit.

– Așa-mi zic, nu? Ce șmecherí!

Zâmbește, Dutiful. Și râzi, dar nu-mi spune nimic cu Meșteșugul.

Mi-am trimis gândul micșorându-l, îngustându-l. Dar, chiar și așa, privirea lui Thick a zvâcnit de la mine la prinț. Dutiful se

albise la față, dar a râs zgomotos, un „ha-ha-ha" țeapăn, care-a sunat mai degrabă a icnet decât a râs. Mi-am încercat norocul.

– Ciungul îmi spune cel mai des așa, nu?

Surâsul lui Thick a devenit nesigur. M-am gândit că încercarea mea dăduse greș, dar bondocul mi-a răspuns:

– Nu. Nu el. El e nou. Vorbește rar. Dar când povestesc și îmi dă bănuții, zice uneori: „Stai cu ochii pe bastardul ăla. Cât mai mult." Și eu îi spun: „Da. Da."

– Bun. Te descurci de minune, Thick. Faci treabă bună și-ți meriți bănuții.

S-a legănat înainte și înapoi pe scaun, mulțumit de sine.

– Stau cu ochii și pe omul auriu. Și-a luat un căluț frumos. Și o pălărie, cu pene cu ochi.

– Da, așa e, am încuviințat cu gura uscată. Ca pana pe care ți-o dorești tu.

– O s-o capăt, după ce n-o să mai fie el, a spus Thick încântat. Așa au zis cei din oraș.

Am avut senzația că rămăsesem fără aer. Bondocul stătea acolo, dând aprobator din cap, fericit. Servitorul netot al lui Chade, prea prost ca să recunoască un secret dacă dădea peste el, ne vânduse pentru câțiva bănuți. Și asta numai pentru că eu însumi fusesem prea prost ca să-mi dau seama că acela care umblă printre secretele altuia fără să le priceapă își poate avea propriile secrete. Dar ce văzuse și cui îi povestise?

– Lecția de azi s-a terminat, am izbutit să spun.

Am sperat că Thick avea să plece, dar el a rămas acolo, părând să rumege un gând.

– Fac treabă bună. Fac. Nu e vina mea c-a murit șobolanul. Oricum nu l-am vrut. El a zis: „Șobolanul o să fie prietenul tău", și eu am spus nu, m-a mușcat cândva un șobolan, iar ei au spus: „Ia-l oricum, șobolanul ăsta e cumsecade. Dă-i mâncare și adu-ni-l aici, în vizită, în fiecare săptămână." Și așa am făcut. Și pe urmă a murit, sub castron. Cred c-a căzut castronul peste el.

– Probabil, Thick. Probabil. Dar nu e vina ta. Nicidecum.

Voiam s-o iau la fugă pe coridoarele castelului, să-l găsesc pe Chade. Dar adevărul începea să se înalțe, rece și lent, în jurul meu. Chade nu-și dăduse seama ce se întâmpla. Nu știa nimic. Nu mai putea să-și apere ucenicul. Era timpul să-nvăț să mă păzesc singur. Am ridicat un deget ca și cum mi-aș fi amintit brusc ceva.

– Oh, Thick. Azi e ziua când te duci la ei, nu?

S-a uitat la mine ca la un idiot.

– Nu. Nu în ziua când se face pâinea. În ziua când se spală rufele. Când sunt atârnate cearșafuri la uscat. Atunci mă duc și îmi primesc bănuții.

– În ziua când se spală rufele. Firește. Asta e mâine. Atunci e bine. Fiindcă n-am uitat de prăjitura roz. Vreau să ți-o dau azi. Ce zici, m-aștepți o vreme în odaia lui Chade? S-ar putea să nu vin prea repede, dar vreau să ți-o aduc.

– O prăjitură roz.

L-am privit în timp ce-și scormonea mintea. Cred că nici măcar nu-și amintea că-i făgăduisem una. Am încercat să-mi aduc eu aminte ce-mi mai ceruse. O eșarfă ca a lui Rowdy. Roșie. Stafide. Mintea îmi alerga. Era ca unul din jocurile pe care mi le pregătea pe vremuri Chade. Ce altceva? Un cuțit. Și o pană de păun. Și bani pentru dulciuri sau chiar dulciuri. Trebuia să fac rost de toate până a doua zi.

– Da. O prăjitură roz. Una nearsă. Știu că-ți place.

M-am rugat să existe așa ceva la bucătărie.

– Da!

Ochii lui mici au fost însuflețiți de o expresie pe care nu i-o mai văzusem pe față. Bucuria anticipării.

– Da. O s-aștept. Să mi-o aduci repede.

– Ei, nu foarte repede. Dar azi. O să m-aștepți acolo, fără să pleci nicăieri altundeva?

S-a încruntat când am spus „nu foarte repede", dar a dat din cap în silă.

– Minunat. Thick. Ești un învățăcel foarte bun. Acum du-te acolo și așteaptă-mă.

Imediat ce s-a închis în urma lui uşa de lângă cămin, Dutiful a şi deschis gura să vorbească. I-am făcut semn să tacă. Am aşteptat până ce am fost sigur că paşii săi târşiţi îl duseseră pe Thick destul de departe ca să nu ne poată auzi. Pe urmă m-am lăsat să cad pe un scaun.

– Laudwine, a şoptit Dutiful şocat.

Am dat din cap. Încă nu mă simţeam pregătit să vorbesc. Laudwine mă numise bastard. M-am întrebat dacă fusese o simplă insultă sau ştia că sunt *Bastardul*.

– Ce facem?

Mi-am ridicat privirea spre prinţ. Pe faţa lui palidă, ochi negri erau imenşi. Zidurile lui Chade ne dezamăgiseră, ca şi spionii lui. Am simţit brusc că eu eram singurul care mai stătea între Dutiful şi Pestriţi. Poate că fusesem întotdeauna singurul. Am simţit o bucurie egoistă fiindcă plecase Laurel, fiindcă era destul de departe ca să n-o poată ajunge Laudwine. Măcar pentru ea nu era nevoie să-mi fac griji.

– Tu nu trebuie să faci nimic. Nimic! Am repetat cuvântul când a deschis gura să protesteze. Nu face nimic ieşit din comun, care să dea cuiva impresia că bănuim existenţa unui complot. Totul trebuie să rămână la fel ca ieri. Dar nu ieşi din castel.

A păstrat tăcerea preţ de o răsuflare. Apoi:

– I-am promis lui Civil Bresinga că mergem să călărim împreună. Numai noi doi. Voiam să ne strecurăm afară singuri, ca să vânăm în după-amiaza asta cu pisica lui. A venit la mine în cameră azi-noapte, foarte târziu, şi m-a rugat să-l însoţesc.

Şi-a ţinut răsuflarea, şi l-am urmărit în vreme ce începea să vadă invitaţia lui Civil într-o altă lumină. A continuat cu voce mai joasă:

– Părea agitat. Şi arăta de parcă plânsese. Când l-am întrebat dacă se simte bine, mi-a spus că şi-a făcut singur necazurile şi că prietenii n-au cum să-l ajute. M-am gândit că e vorba de vreo fată.

I-am reţinut spusele, apoi am întrebat:

– Pisica lui e aici?

A dat din cap, părând să se ruşineze.

– Plăteşte o babă ca să i-o ţină într-un adăpost, la marginea pădurii, în apropierea debarcaderului de pe râu. Baba hrăneşte pisica, dar o lasă să plece şi să se întoarcă oricând vrea. Iar Civil merge s-o vadă cât de des poate. L-am însoţit o dată, a recunoscut, după ce a tras aer în piept. O singură dată. Noaptea, foarte târziu.

Am înghiţit cuvintele care-mi stăteau pe limbă. Nu era momentul să mă înfurii şi să-l dojenesc. Iar furia se îndrepta mai ales împotriva mea. Dădusem greş şi în privinţa asta.

– Ei, azi nu te duci. Ţi-a ieşit un buboi pe-o bucă. De-asta nu-l poţi însoţi. Spune-i motivul când îţi ceri scuze.

– Nu vreau... n-o să-i spun aşa ceva. E jenant. O să-i spun că mă doare capul. Tom, nu-l cred pe Civil trădător. Nu mi-ar înşela încrederea.

– Ba chiar asta o să-i spui, tocmai fiindcă e jenant. Durerea de cap sună a pretext. Buboiul pe bucă nu. Am răsuflat adânc şi i-am împărtăşit bănuielile mele: Poate Civil nu te trădează. Poate se slujeşte cineva de el ca să te facă să ieşi din castel şi să te îndepărtezi. Sau poate-l ameninţă cineva, spunându-i, oh, de pildă, că, dacă nu te aduce, îi denunţă mama, care are Har. Asta e. Întrebarea nu e dacă ai sau nu încredere în Civil. Ajută-mă să câştig timp. Du-te să te scuzi. Şi nu uita să păşeşti cu mare grijă şi să te fereşti de tot ce te-ai feri dacă ai avea într-adevăr un buboi dureros.

S-a strâmbat, dar şi-a înclinat capul, încuviinţând. Asta m-a uşurat într-o mică măsură. Însă pe urmă a adăugat:

– N-o să fie uşor să-l refuz. Spunea că e nevoit să-mi ceară azi o favoare aparte.

– Care anume?

– Nu sunt sigur. Cred că are legătură cu pisica lui.

– Un motiv în plus ca să nu pleci nicăieri împreună cu el.

Am încercat să mă gândesc la toate ramificaţiile posibile. Prin minte mi-a mai trecut ceva.

– Civil ţi-a mai adus vreun animal? A încercat să-ţi mai ofere vreun tovarăş de Har?

– Crezi că, dacă ar face-o, aş fi atât de prost încât să mă încred în el? Prinţul s-a înroşit şi s-a înfuriat la auzul întrebării mele. Nu

sunt idiot, Tom. Nu. De fapt, Civil mi-a spus că nu trebuie să mă leg de niciun alt animal înainte de a trece măcar un an. Așa e obiceiul celor cu Sânge Străvechi. E timpul hotărât pentru doliu și jale. Ca să fie sigur că omul își va alege un nou tovarăș de har fiindcă se simt într-adevăr atrași unul de altul, nu doar ca să-l înlocuiască pe cel pierdut.

– După cum s-ar părea, Civil ți-a povestit foarte multe despre obiceiurile celor cu Sânge Străvechi.

Prințul Dutiful a păstrat o clipă tăcerea. Pe urmă mi-a răspuns cu răceală:

– Tu n-ai vrut să mă înveți, Tom. Însă undeva, în adâncul ființei mele, știam că trebuie să aflu toate astea. Nu doar ca să mă apăr, ci ca să-mi pot controla propria magie. N-o să-mi fie niciodată rușine că am Har, Tom. Să mi-l ascund trebuie, din pricină că, pe nedrept, îl detestă atât de multă lume. Dar n-o să-l consider niciodată o rușine și n-o să mă lepăd de el.

În privința asta, se părea că n-aveam mare lucru de făcut sau de spus. Un gând trădător mi-a șoptit că băiatul avea dreptate. Oare mie și lui Ochi Întunecați nu ne-ar fi mers mult mai bine dacă, înainte de a ne lega unul de altul, aș fi învățat cum să mă folosesc de acea magie care era Harul? În cele din urmă, i-am răspuns bățos:

– Sunt sigur că prințul meu va face așa cum crede că e cel mai bine.

– Într-adevăr, a recunoscut. Pe urmă, ca și cum ar fi câștigat un soi de luptă, a schimbat tactica. Eu o să mă prefac așadar că nu știu nimic, a adăugat. Dar ce-o să faci tu? Fiindcă mă tem că te afli în pericol în aceeași măsură ca mine. Ba nu, într-o mai mare măsură. Pe mine numele o să mă apere întrucâtva. Vor fi nevoiți să dovedească fără dubiu că am Har înainte de a face vreo mișcare împotriva mea. Însă pe tine te-ar putea ciomăgi pe vreo străduță din oraș și lumea ar lua-o drept o simplă încăierare. N-ai un nume care să te apere, Tom.

Am fost cât pe ce să zâmbesc. Simplul fapt că numele nu-mi era cunoscut mă proteja, era scutul pe care mă străduiam să-l păstrez.

– Trebuie să-l caut pe Chade. Imediat. Dacă vrei să m-ajuți cu ceva, du-te la bucătărie și spune-le că azi ți-e poftă de prăjituri roz.

A dat din cap cu gravitate.

– Te mai pot ajuta și în alt fel?

Oferta lui sinceră m-a mișcat. Era prințul meu și totuși se oferea să mă slujească. Aș fi putut să-l refuz. Dar cred c-a apreciat mai mult ceea ce i-am spus:

– Adevărul e că ai putea. Pe lângă prăjitura roz, mai am nevoie de o porție mare de stafide frumoase, de o eșarfă roșie, de un cuțit bun, cu teacă, și de o pană de păun.

Când i s-au rotunjit ochii la auzul acelei înșiruiri stranii, m-am grăbit să adaug:

– Și un castron cu nuci, plus ceva dulciuri, ar fi o idee bună. Dacă le-ai putea aduce aici fără să te vadă nimeni, mi-ai fi de mare folos. Pe urmă le-aș duce eu în bârlogul lui Chade.

– Toate sunt pentru Thick? Ca să-i cumperi credința?

Dutiful părea scandalizat.

– Da. Toate pentru el. Dar nu ca să-l cumpăr. Sau nu tocmai. Trebuie să-l atragem de partea noastră, Dutiful. O să începem oferindu-i daruri și atenție. Cred că, până la urmă, atenția e mai importantă. Ai auzit ce viață a dus. Cum ar putea să-i mai fie loial cuiva? Dă-mi voie să-ți spun ce m-a învățat viața, prințul meu. Oricine, chiar și un rege, poate începe să cumpere un om cu daruri. Și, la început, s-ar putea să se pară că între ei nu există nimic mai mult. Însă în cele din urmă pot să apară loialitatea și chiar și un adânc respect. Pentru că atunci când îi pasă cuiva de noi, sau când ne pasă de cineva, începe să se înfiripe o legătură.

Gândul mi-a zburat, pentru o clipă, nu numai la regele Shrewd și la mine însumi, ci și la ceea ce împărțisem eu și Hap, la ceea ce luase naștere între mine și Burrich, apoi între mine și Chade.

– Asta este. Începem cu daruri foarte simple, care pot alina o inimă simplă.

– Nicio baie nu i-ar prinde rău. Şi nişte haine întregi.

Prinţul vorbea dus pe gânduri, fără nicio urmă de sarcasm.

– Ai dreptate, am încuviinţat cu voce scăzută.

Mă îndoiesc că ştia ce însemna de fapt răspunsul meu. Era bine să fie el acela care se întreba cum poate fi cucerită inima lui Thick. Pentru că, în final, legătura pe care încercam s-o făuresc trebuia să fie între el şi Thick. Descoperisem dintr-odată că împărtăşeam părerea lui Chade: prinţul avea nevoie de o coterie. Ar fi putut veni o vreme când cuvintele „nu-l vedeţi, nu-l vedeţi" ar fi putut ţine un laţ departe de gâtul lui.

Ne-am despărţit ca să facem amândoi ceea ce aveam de făcut. Eu am străbătut în grabă labirintul de coridoare şi am ajuns în odaia mea. Am ieşit de acolo şi am trecut prin camerele bufonului fără să mă uit nici măcar dacă se trezise. Câteva clipe mai târziu, urcam scările din acea parte a castelului în care locuia sfetnicul favorit al reginei. Îmi doream să fi putut ajunge la el pe o cale mai discretă, dar, dacă m-ar fi oprit cineva, eram hotărât să mint pur şi simplu, pretinzând că-i aduceam un mesaj din partea Lordului Auriu.

Deşi se întâmplaseră atâtea, era încă dimineaţa devreme. Prin castel se foiau fără zgomot mai ales servitorii, ocupaţi să-şi ducă la bun sfârşit îndatoririle menite să le ofere stăpânilor lor o dimineaţă cât mai plăcută. Unii cărau găleţi cu apă rece, iar alţii tăvi cu micul dejun. O vindecătoare c-o tavă plină de bandaje şi de borcane cu alifii a trecut de mine în grabă, deşi mergeam cu paşii mari. Ai femeii scunde erau mici şi şi-i iuţea cu îndârjire, ca şi cum de asta ar fi depins ceva foarte important. Am bănuit că se ducea la Chade, să-i lecuiască arsurile. Aproape că m-am împiedicat de ea când mi s-a oprit brusc în faţă. Mi-am recăpătat echilibrul prinzându-mă cu o mână de perete, apoi mi-am cerut scuze.

– Nu e nevoie, nu e nevoie. Dar deschide-mi uşa asta, te rog.

O uşă care nu era a lui Chade. Mă asigurasem cu mult timp în urmă că ştiu care e camera lui. Dar mi se stârnise curiozitatea, aşa că am pus mâna pe clanţă exclamând cu toată seriozitatea:

– Sper că Lady Modesty nu e grav rănită. Ai o grămadă de leacuri.

A clătinat din cap iritată.

– Odaia asta nu e a ei. Lady Rosemary are nevoie de mine. Azi-noapte a căzut funingine din coș drept în fața ei, sărmana. Și-a ars amândouă mâinile și părul ei frumos s-a pârlit. Deschide ușa, omule.

M-am supus căscând gura prosteşte şi am cutezat să arunc o privire grăbită înăuntru înainte de a închide ușa în urma femeii. Lady Rosemary avea pielea frunții și a obrajilor la fel de roșie cum o văzusem pe a lui Chade. Înfășurată într-un halat galben, stătea lângă fereastră în timp ce o cameristă îi tăia vârfurile pârlite ale șuvițelor de păr. Își ținea mâinile bandajate în pânză umedă în față, ca și cum ar fi durut-o. Atât am apucat să zăresc înainte ca ușa s-o ascundă vederii mele.

Am pus lucrurile cap la cap clătinându-mă ușor. Tocmai descoperisem încă un secret. Noua ucenică a lui Chade are Lady Rosemary. Ei, și de ce nu? Cu ani în urmă, Regal îi oferise micuței Rosemary cunoștințele de bază ale unui asasin. De ce să fi irosit un spion care-și învățase meseria? Cumva, o atitudine atât de practică m-a întristat. Însă nu auzisem doar un singur Farseer spunând că o armă pe care-o arunci azi poate fi întrebuințată mâine împotriva ta. Mai bine s-o controlăm pe Lady Rosemary, având-o în slujba noastră, decât să ne atace alții folosindu-se de ea.

Mi-am continuat drumul spre odaia lui Chade încetinindu-mi pașii. Ceea ce aflasem nu făcea misiunea mea mai puțin urgentă, însă îmi simțeam mintea plină de prea multe gânduri ca să pot urmări unul singur, limpezindu-l. Am bătut la ușă și mi-a deschis un băietan de vreo zece ani. I-am vorbit tare, pe un ton prietenos.

– Bună dimineața, tinere domn! Mi-s Tom Badgerlock, servitor la Lordul Auriu, și-am un mesaj pentru lordul Chade.

Băiatul m-a privit clipind nedumerit. Nu se trezise de prea multă vreme.

– Stăpânul meu nu se simte bine azi, mi-a răspuns în cele din urmă. Nu vrea să vadă pe nimeni.

I-am zâmbit cu blândeţe.

– Oh, tinere domn, nu e nevoie să-l văd. Nu trebuie decât să m-audă, să-i spun care e mesajul. Nu se poate să-i vorbesc?

– Mă tem că nu. Dar îi duc eu mesajul, dacă vrei.

– Oh, tinere domn, Lordul Auriu nu l-a scris. Are încredere în mine, mă ştie în stare să-i repet cuvintele.

Vorbeam cu glas răsunător, fără să mă sinchisesc de tăcerea care domnea, deopotrivă, pe culoarele din spatele meu şi în odaia întunecoasă, cu obloanele trase. Băiatul a aruncat o privire către o uşă din spatele lui. M-am gândit că era a dormitorului lui Chade. Am avut o strângere de inimă. Poate că, rănit fiind, bătrânul chiar se culcase. Şi, dacă dormea în spatele unei uşi închise, cu auzul vătămat de păţania lui nefericită, n-aveam prea multe şanse să-mi recunoască vocea şi să-şi facă apariţia.

– Şi care sunt cuvintele? m-a întrebat tânărul paj, cu hotărâre.

Zâmbea frumos, dar se proptise bine în uşă, împiedicându-mă să intru. Era clar că îi păream la fel ca orice oştean din castel: cu mintea nu prea ageră din născare şi nicidecum iuţită de loviturile în cap primite de-a lungul anilor.

Mi-am dres glasul şi mi-am aplecat capul spre el.

– Lordul Auriu de Jamaillia îl invită pe Lordul Chade de Buckkeep, Primul Sfetnic al reginei Kettricken a celor Şase Ducate, în această dimineaţă, la micul dejun şi la cel mai amuzant joc de noroc. E un joc pe care l-a învăţat de curând şi crede că sfetnicului reginei o să i se pară captivant. Acolo unde a fost născocit i se spune „Laudwine". Fiecare jucător primeşte un singur grup de piese şi soarta jocului depinde de priceperea cu care îşi asumă mai multe riscuri decât ceilalţi, înainte de a se încheia timpul stabilit pentru partidă. S-ar părea că jos, în oraş, a început deja să fie jucat, dar stăpânul meu nu ştie exact unde.

Micului paj începea să-i cadă falca. Nu mă îndoiam că fusese bine şcolit ca să reţină mesajele trimise prin viu grai, dar nu unele atât de lungi. Am continuat să zâmbesc şi să-mi ridic vocea, ca să răzbată prin uşile închise.

– Dar cea mai fascinantă parte e faptul că, prin tradiție, nu se joacă decât în zilele când se spală rufe. Imaginează-ți! Firește că poate fi jucat în orice altă zi, însă în ziua când se spală rufe miza e cea mai mare.

– O să-i dau de știre, m-a întrerupt pajul, că e invitat în odăile Lordului Auriu să joace Laudwine. Însă mă tem că va refuza. După cum ți-am spus, azi nu se simte bine.

– Ei, asta nu depinde nici de tine, nici de mine, nu-i așa? Noi nu trebuie decât s-avem grijă să primească mesajul. Îți mulțumesc și-ți doresc o dimineață frumoasă.

M-am răsucit pe călcâie și am pornit-o pe coridor fredonând. M-am străduit să nu las impresia că mă grăbeam. M-am dus la bucătărie și am pus pe o tavă o grămadă de mâncare. Ca să fie clar că Lordul Auriu îl invitase pe Chade la el, să se distreze împreună, am luat farfurii și căni în plus și am urcat cu toate către camerele lui. Am ajuns la ușă la timp ca să tai calea pajului lui Chade. Băiatul venise să prezinte scuzele stăpânului său, care nu putea veni din cauza unei dureri groaznice de cap. I-am promis c-o să-i transmit stăpânului meu regretele lui. Abia am avut timp să intru, să încui ușa în urma mea și să las tava pe masă înainte de a ieși Chade din odaia mea.

– Ce-i cu povestea asta despre Laudwine? a vrut să știe.

Înfățișarea nu i se schimbase decât în rău. Pielea arsă de pe frunte și de pe obraji i se jupuia, făcându-l să semene a lepros. Însă măcar vorbea mai încet, pe un ton mult mai apropiat de cel firesc. I-am pus la încercare întrebându-l, cu voce scăzută:

– Auzul ți-a revenit întru totul?

M-a privit încruntându-se.

– E ceva mai bine, dar tot trebuie să-mi vorbești tare ca s-aud clar. Dar să lăsăm asta. Ce-i cu Laudwine?

În clipa aceea, Lordul Auriu a ieșit din camera lui, încă legându-și cordonul halatului de casă.

– Ah. Bună dimineața, sfetnic Chade. E o plăcere neașteptată, dar văd că servitorul meu ți-a ieșit în întâmpinare și a adus micul dejun pentru noi amândoi. Ia loc, te rog.

Chade s-a uitat urât la el, apoi s-a încruntat şi către mine.

– Ajunge. În clipa asta, puţin îmi pasă de ce sunteţi nemulţumiţi unul de altul. Tronul Farseer e în pericol şi n-am de gând să vă suport tâmpeniile. Bufonule, ţine-ţi gura. Iar tu, FitzChivalry, povesteşte.

Bufonul a ridicat din umeri şi s-a aşezat pe un scaun din faţa lui Chade. Lăsând deoparte orice protocol, a umplut farfuria bătrânului meu dascăl. Am văzut, cu durere, că-şi putea regăsi vechiul sine pentru el, dar nu şi pentru mine. M-am aşezat şi eu la masă. În farfuria mea bufonul nu pusese nimic. Mi-am mai luat mâncare singur, în vreme ce vorbeam. Am povestit tot ce se întâmplase. Chade a lăsat să i se vadă pe chip că spusele mele îl alarmau din ce în ce mai tare, dar nu m-a întrerupt. Ca să-i plătesc bufonului cu aceeaşi monedă, nu i-am aruncat în tot acel timp nicio privire. Când am terminat în sfârşit, am turnat ceai pentru Chade şi pentru mine şi am început să mănânc. Mi-am dat seama că eram mort de foame.

– Te-ai gândit să faci ceva anume? m-a întrebat bătrânul, după un lung moment de tăcere.

Am ridicat din umeri cu o nepăsare prefăcută.

– Mi se pare limpede. Îl ţin pe Thick pe-aproape, ca să nu ne trădeze. Azi şi mâine, îl ţin pe prinţ în siguranţă, în castel. Aflu de la Thick unde se duce să-şi dea raportul. Cercetez locul. Mă duc acolo şi omor cât mai mulţi cu putinţă, asigurându-mă de data asta că Laudwine îşi pierde viaţa.

Mi-am păstrat vocea egală, dar, la auzul propriilor mele cuvinte, m-am simţit dezgustat. Aşadar începe din nou, mi-am spus. Nu ucid în luptă sau fiindcă sunt atacat, ci, în taină, pun la cale asasinate pentru binele casei Farseer. Spusesem că nu eram asasin, că n-aveam să mai fiu niciodată? N-am întrebat dacă în clipa când rostisem aşa ceva fusesem idiot sau mincinos.

– Nu te mai strădui s-o faci pe grozavul pentru bufon. Nu e impresionat, mi-a răspuns Chade cu brutalitate.

Dacă n-ar fi nimerit exact la ţintă, nu m-aş fi întristat. Da. Încercasem să-l impresionez pe bufon. Nici măcar n-am îndrăznit

să mă uit la el ca să văd cum primise remarca lui Chade. Mi-am umplut gura cu mâncare, ca să nu pot vorbi.

Chade a continuat, uluindu-mă.

– Nu omori pe nimeni, Fitz. Şi nu te-apropii de niciunul dintre ei. Nu-mi place că ne spionează şi mi-e ruşine fiindcă ne-au păcălit cu atâta uşurinţă. Dar nu putem risca să ucidem pe cineva cu Har tocmai acum, fiindcă astfel ar fi încălcat cuvântul pe care şi l-a dat regina. Ştii că s-a oferit să primească o solie a celor cu Sânge Străvechi, ca să vadă împreună cum să scape de persecuţia asta nedreaptă?

Am dat din cap şi el a adăugat:

– Ei bine, în ultimele două zile a primit mesaje care-o înştiinţează că i-au acceptat propunerea. Bănuiesc că Laurel are un amestec în toate astea. Nu crezi?

Mi-a pus întrebarea învăluindu-mă într-o privire sumbră. Dar, dacă sperase că, luându-mă prin surprindere, putea afla de la mine vreun secret, se înşelase. După o clipă de gândire, am dat din cap.

– Mi se pare într-adevăr posibil. Atunci înseamnă că n-au pus la cale... asta sub îndrumarea ta?

Era cel mai plin de tact mod în care izbutisem s-o spun.

Chade a dat din cap la rândul lui, mai sumbru decât oricând.

– Nu doar fără să fi fost sub îndrumarea mea, ci chiar nesocotindu-mi sfatul. Acum n-avem nevoie de belele diplomatice în plus. Dar presupun că una vom avea. Regina pare să lase pe seama celor cu Sânge Străvechi toate amănuntele legate de momentul şi locul întâlnirii. Au spus că vor să se protejeze şi că totul trebuie să se facă în taină. Nu vom da de ştire nimic nimănui până când nu ne vor spune ei că sunt pregătiţi. Cred că se tem de ceea ce ar putea face nobilimea dacă ar afla din timp. Aşa cum mă tem şi eu! Şi-a tras răsuflarea şi şi-a redobândit stăpânirea de sine. Încă n-au ales data exactă, dar ne-au promis că o vor face „curând". Laudwine ar putea fi solul lor. Să-l omori în locul unde e găzduit ar însemna... o politică nechibzuită.

– Ca să nu mai vorbim de bădărănie, s-a amestecat bufonul, între două mușcături din pâine, dând dojenitor din deget, cu ochii la Chade.

– Atunci să stau cu mâinile-n sân? am întrebat cu răceală.

– Nu tocmai, mi-a răspuns bătrânul asasin cu blândețe. Ai dat dovadă de înțelepciune când ai făcut ce-ai făcut. Ține-l pe Thick închis. Nu-l lăsa să se ducă în oraș. Vezi ce altceva mai poți scoate de la el. Și ai avut dreptate când i-ai spus lui Dutiful să nu plece singur cu Civil Bresinga. Poate că invitația n-a fost făcută cu intenții rele, dar ar putea fi și un vicleșug ca să-l ia ostatic. Încă n-am izbutit să aflu în cât de mare măsură a fost amestecată familia Bresinga în ultima răpire. Din Galekeep primesc rapoarte stranii. O vreme am bănuit că și Lady Bresinga e în pericol sau e un soi de ostatică. Nu pleacă niciodată prea departe și duce o viață atât de austeră. Pe urmă am început să mă întreb dacă nu e pur și simplu vorba de lipsa banilor. Acum mi s-a dat de știre că bea mult mai mult decât înainte. Se duce la culcare devreme și se trezește târziu. Așa stau lucrurile. A oftat. Și, fiindcă regina se străduiește să fie prietenoasă cu toți cei cu Har, n-am cutezat să fac nimic împotriva casei Bresinga. A tăcut, s-a încruntat și a adăugat: Mare ghinion că mi-am pocit fața tocmai când trebuie să ies și să vorbesc cu oamenii. Nu-mi permit să stârnesc gura lumii. Unii ar putea face legături nedorite.

Bufonul s-a ridicat în tăcere și s-a dus în camera lui. S-a întors cu un vas cu pomadă. L-a pus pe masă, lângă umărul lui Chade. Când bătrânul asasin i-a aruncat o privire curioasă, l-a lămurit cu voce scăzută:

– E foarte bună pentru jupuituri. Are-n ea și culoare, face pielea mai luminoasă. Dă-mi de știre dacă e prea colorată. Pot s-o schimb.

Am observat că nu l-a întrebat ce pățise, și nici Chade nu s-a gândit să-i povestească. Bufonul a continuat cu prudență:

– Dacă vrei, îți pot arăta cum s-o folosești. Poate izbutim să-ți refacem și o parte din sprâncene.

– Da, te rog, a spus Chade o clipă mai târziu.

Așa că un colț de masă a fost golit, și bufonul și-a adus vopselele și pudrele și a trecut la treabă. Era, într-un fel, fascinant să-l privești. Chade a părut mai întâi stânjenit, însă ceea ce i se întâmpla l-a captivat în curând și a început să se uite în oglindă, urmărind cum i se refăcea înfățișarea. Când a terminat bufonul, a dat din cap foarte încântat.

– Dac-aș fi avut pomezi și alte născociri atât de bune cât o făceam pe Lady Thyme! N-ar fi trebuit nici să port atât de multe văluri, nici să miros atât de urât ca să țin lumea la distanță!

Asta mi-a trezit amintiri care m-au făcut să zâmbesc. Plus, pe de altă parte, o tulburare de o clipă. Nu stătea în firea lui Chade să vorbească despre secretele lui cu atâta nepăsare, indiferent cât de vechi ar fi fost. Presupunea că eu îi spusesem bufonului totul despre noi? Sau se încredea în el întru totul? A ridicat mâna să-și pipăie obrazul, dar bufonul l-a oprit cu un gest.

– Atinge-ți fața cât mai puțin cu putință. Ia poțiunile astea cu tine și găsește o scuză ca să te retragi după fiecare masă undeva unde ești singur și ai o oglindă. Probabil că atunci o să fie mai necesar decât oricând să-ți refaci masca. Iar dacă ai nevoie de ajutorul meu, invită-mă pur și simplu printr-un bilet să te vizitez. O să vin în odăile tale.

– Spune-i pajului tău că ai o întrebare despre jocul Laudwine, m-am amestecat. Și mi-am adăugat explicația fără să mă uit la bufon. Asta a fost acoperirea mea când m-am dus la Chade, azi-dimineață. L-am înștiințat că l-ai invitat aici la micul dejun, ca să-l înveți un nou joc de noroc.

– O invitație pe care-am refuzat-o, fiindcă sănătatea mea lasă de dorit, a completat Chade, iar bufonul a dat din cap cu gravitate. Iar acum trebuie să plec. Continuă cum ai început, Fitz. Spune-i Lordului Auriu să-mi trimită un mesaj care să conțină cuvântul „cal" dacă vrei să ne întâlnim. Și dă-mi repede de știre dacă afli de la Thick unde se află Laudwine. O să trimit pe cineva să iscodească prin împrejurimi.

– Cred c-aș putea s-o fac eu însumi, am spus cu voce înceată.

– Nu, Fitz. Te cunoaşte. Şi e posibil să fi aflat de la Thick că eşti în slujba mea. E mai bine să nu te-apropii de el.

A luat şervetul să se şteargă la gură. Dar, după ce bufonul l-a avertizat cu o privire, s-a mulţumit să-şi tamponeze uşor buzele. S-a ridicat, gata să plece, apoi s-a întors brusc către mine.

– Figurina de pe plaja Celorlalţi, Fitz. Spuneai că prinţului i se pare c-o înfăţişează pe narcescă? Crezi că aşa ceva e cu putinţă?

Mi-am desfăcut braţele şi am ridicat din umeri.

– Plaja aia mi s-a părut un loc foarte straniu. Iar când mă gândesc la tot ce s-a petrecut acolo descopăr că am amintiri vagi, ceţoase.

– Spuneai că asta poate fi din pricina trecerii prin stâlpii Meşteşugului.

Am tras aer în piept.

– Poate. Cred totuşi că mai e şi altceva. Poate cineva, Ceilalţi sau vreo altă făptură, păstrează locul ăla sub puterea unei vrăji. Când privesc în urmă, Chade, toate hotărârile mele de-atunci îmi par lipsite de sens. De ce n-am încercat s-o iau pe poteca spre pădure? Mi-aduc aminte că am privit-o gândindu-mă c-a fost făcută de cineva. Şi totuşi nu m-am simţit nici măcar îndemnat să mă mai uit la ea. Pădurea părea ameninţătoare, aşa cum nu mi s-a mai părut niciodată vreo alta. Am clătinat din cap. Cred că e un tărâm cu o magie a sa, aparte, diferită deopotrivă şi de Har, şi de Meşteşug. O magie cu care nu-mi doresc să mai am de-a face vreodată. Acolo Meşteşugul părea din cale-afară de ispititor. Şi...

Mi-am lăsat gândul să se piardă. Încă nu eram pregătit să vorbesc despre indiferent ce ne scosese pe mine şi pe Dutiful din fluviul Meşteşugului, refăcându-ne. Era o experienţă prea amplă şi prea personală.

– O magie care i-o poate înfăţişa prinţului pe viitoarea lui mireasă nu aşa cum arată acum, ci cum va arăta cândva?

Am ridicat iarăşi din umeri.

– Odată ce mi-a atras Dutiful atenţia, am fost de părere că ăsta e adevărul. Ştiu că am văzut-o pe narcesca purtând în păr o podoabă

albastră, ca a figurinei. Dar n-am văzut-o îmbrăcată așa și nici nu are încă sâni.

– Mi-aduc aminte că am citit despre o ceremonie a Străinilor în care o fată se înfățișează îmbrăcată astfel, cerându-i lumii să recunoască în ea femeia.

Obiceiul mi s-a părut barbar. Am spus și am adăugat:

– Figurina seamănă cu Narcesca, dar poate nu e decât simpla asemănare a tuturor femeilor străine. Nu cred că e cazul să-i dăm acum prea multă importanță.

Chade a oftat.

– Despre Străini nu știm atât de puțin! Trebuie să mă grăbesc să plec. Am multe să-i povestesc reginei și multe întrebări de pus altora. Fitz, vino la mine imediat ce afli ceva clar de la Thick. Trimite-mi, într-un mesaj de la bufon, cuvântul „levănțică".

Pentru o clipă, mi-a stat inima.

– Parcă ai spus să folosesc cuvântul „cal".

Chade s-a oprit în fața ușii odăii mele. Știam că-l năucisem, dar a încercat s-o ascundă.

– Așa am spus? Dar, știi, pare un cuvânt atât de obișnuit. „Levănțică" se potrivește mai bine. E mult mai puțin probabil să apară din întâmplare. La revedere.

Și a plecat, închizând în urma sa ușa dormitorului meu. M-am întors să văd dacă greșeala bătrânului îl speriase pe bufon la fel de mult ca pe mine, însă el dispăruse. Se făcuse nevăzut pe nesimțite, ca o nălucă, luându-și cu el pomezile și pudrele. Am oftat în sinea mea și m-am apucat să strâng masa. Scurtul timp petrecut în prezența lui mă făcuse să-mi dau mai bine seama cât de mult îmi lipsea. Faptul că putea redeveni el însuși ca să-i facă pe plac lui Chade, dar nu și pentru mine, mă rănise adânc.

Dacă, mi-am reamintit, posomorându-mă, intrând în pielea bufonului, redevenea într-adevăr el însuși.

CAPITOLUL XVIII

PRĂJITURA ROZ

Cereți-i învățăcelului să se întindă pe spate. Ar trebui să stea pe un pat moale sau pe o suprafață goală. Orice altceva îi poate abate atenția. O pătură îndoită, așternută pe podea, e de-ajuns. Puneți învățăcelul să-și scoată sau să-și descheie hainele prea strâmte. Unii vor face exercițiile mai bine fiind dezbrăcați, ca să nu-și îndrepte niciun gând spre atingerea hainelor. Pe alții, goliciunea îi va face să se simtă vulnerabili, și atenția li se va îndrepta către asta. Lăsați-l pe fiecare să aleagă ce i se potrivește cel mai bine, fără comentarii.

Subliniați că singura mișcare a trupului trebuie să fie răsuflarea uniformă. Ochii trebuie să fie închiși. Cereți-i pe urmă învățăcelului să devină conștient de propriul său corp, fără să clintească vreuna dintre părțile sale. La început, pentru asta ar putea fi necesar să-l călăuziți. Spuneți-i să conștientizeze existența degetelor mijlocii ale picioarelor, fără să și le atingă și fără să și le miște. Pe urmă să se gândească la genunchii săi, dar să nu-i îndoaie. Continuați cu pielea pieptului, cu a frunții, cu dosul palmelor și continuați atât cât este nevoie ca să conturați marginile cărnii sale înainte de a-i cere să reflecteze cu adevărat la hotarele materiale ale trupului în care trăiește. Odată ce ați încheiat această pregătire, cereți-i să-și găsească

hotarele gândurilor. Se opresc acolo unde i se termină carnea frunții? Și le poate pecetlui în țeastă sau închide în piept?

În afară de cei mai grei de cap, toți învățăceii vor înțelege foarte repede că trupul nu poate ține gândurile captive în el însuși. Gândurile trec de hotarele cărnii, ajung mai departe decât putem vedea cu ochii, așa cum auzul, pipăitul, mirosul, chiar și gustul sunt simțuri care ne leagă de lumea dinafara noastră, fiind, totodată, făptuiri ale corpului fizic. Însă gândurile ajung mai departe, nu sunt legate nici de distanță, nici de timp. Întrebați învățăcelul:

– Simți, în întreaga odaie, mirosul vinului dintr-o sticlă deschisă? Auzi strigătele corăbierilor care trudesc departe, pe întinderea de apă? Atunci nu refuza să crezi că poți auzi gândurile altui om când plutesc către tine.

Pregătirea învățăceilor, în traducerea lui TREEKNEE

M-am dus mai întâi în turnul lui Verity, să văd dacă prințul avusese destul noroc ca să găsească tot ce cuprindea lista lui Thick. Spre marea mea uimire, nu numai că izbutise să facă rost de toate, ci mă și aștepta acolo în persoană.

– Prietenii tăi nu vor observa că lipsești? l-am întrebat, cu ochii la comoara de pe masă.

A clătinat din cap.

– Am găsit pretexte. Lumea mă crede puțin cam ciudat, și reputația asta îmi e uneori de folos. Nimeni nu se întreabă de ce simt brusc nevoia să fiu singur.

Am dat din cap, privind pe rând obiectele. Am împăturit eșarfa roșie și am dat-o deoparte.

– Te-am văzut purtând-o. Și, dacă am remarcat-o eu, se cheamă că au remarcat-o și alții. Dac-o să apară Thick cu ea, lumea o să creadă c-a furat-o. Sau că are o legătură aparte cu tine. Pentru noi ar fi rău oricum. La fel stau lucrurile cu cuțitul. Apreciez faptul că poți să renunți la el, dar o lamă atât de bine lucrată ar stârni tot felul de întrebări despre Thick.

Am pus cuțitul peste eșarfa împăturită.

Mica prăjitură roz era caldă încă, proaspăt scoasă din cuptor. Răspândea un miros puternic, de migdale. Pana de păun era lungă și s-a arcuit grațios când am ridicat-o. Era și un vas de lut, plin cu stafide dolofane. Printre ele luceau miezi de nucă însiropați.

– Minunat. Mulțumesc.

– Mulțumesc, Tom Badgerlock. Dutiful a răsuflat adânc, apoi a întrebat: Crezi că Laudwine a venit ca să te ucidă?

– Cred că e posibil. Dar Chade crede că ar putea face parte din solii trimiși de cei cu Sânge Străvechi să discute cu regina. Așa că mi-a cerut să stau liniștit până când primesc alte porunci.

– Așadar deocamdată n-o să faci nimic.

– Oh, ba da, o să fac multe, am mormăit. Numai că n-o să mă duc imediat să-l omor.

Prințul a râs zgomotos și mi-am dat brusc seama cu câtă neglijență vorbisem față de el. Eram norocos fiindcă-și imaginase că glumeam. M-am silit să zâmbesc.

– Pe astea trei le iau pentru Thick și mă duc să văd ce mai are de spus. Iar tu ai grijă să-ți petreci ziua cât mai normal cu putință.

Asta n-a părut să-l încânte, dar a recunoscut că era necesar. Am plecat pe ușa de lângă cămin. Eu am urcat pe treptele inegale și m-am strecurat pe culoarele înguste încercând să descopăr ce putea să însemne prezența lui Laudwine în Buckkeep. Kettricken îi chemase pe cei cu Har la negocieri. Iar el conducea gruparea Pestriților, așa că avea sens să vină pentru a face cunoscută părerea lor. Dar eram uimit fiindcă el, omul care-l răpise mai înainte pe prinț, sperând că putea să-i ia viața, cuteza să se înfățișeze înaintea reginei. Probabil că nu plănuia să-l spânzure fiindcă avea Har, dar Laudwine își merita moartea pentru că uneltise împotriva casei Farseer. Aici exista totuși o hibă. Regina nu-l putea învinovăți de nimic fără să dezvăluie că fiul ei avea Har. Iar tot ce avusese legătură cu dispariția lui Dutiful fusese ținut sub tăcere sau explicat ocolindu-se adevărul. Nobilimea de la curte credea că se retrăsese pur și simplu să mediteze. M-am întrebat dacă Laudwine avea de gând să folosească toate astea ca pe o bâtă împotriva casei Farseer. Am oftat și am sperat că din solia

celor cu Sânge Străvechi făceau parte și oameni moderați, care aveau un cuvânt de spus. Simțeam că Laudwine se număra printre cei mai răi și mai neînduplecați semeni ai mei. Din pricina unora ca el ne ura lumea și se temea de noi. Dacă se înfățișa de unul singur, pretinzând că vorbea în numele tuturor, proasta noastră reputație rămânea neschimbată.

Am lăsat deoparte astfel de gânduri când m-am văzut la ușa lui Chade. Am intrat și am dat cu ochii de Thick, posomorât, așezat pe lespezile din fața căminului, în fața focului aproape stins. Se uita la flăcări, cu vârful limbii ieșit printre buze.

– Credeai c-am uitat de tine? l-am întrebat trecând pragul.

S-a întors spre mine și, când i s-a înălțat privirea și a văzut ce aduceam, un val teribil de recunoștință a pornit dinspre el ca să se reverse asupra mea. S-a ridicat în picioare, tremurând de entuziasm.

– Să le punem pe masă, am propus.

El părea năucit de uimire. Fremăta ca un cățeluș nerăbdător în timp ce împingeam cu grijă deoparte pergamentele și călimările din fața mea și lăsam darurile jos pe rând.

– Prințul Dutiful m-a ajutat să fac rost de ele pentru tine, i-am spus. Uite, aici ai prăjitura roz. E caldă încă, abia a fost scoasă din cuptor. Uite un castron cu stafide pentru tine, și nuci glazurate. Și pana de păun, pana cu ochi. Totul pentru tine.

Thick nici măcar nu le-a atins. Stătea în picioare, fixându-le cu privirea, cu mâinile încleștate peste pântecul lui rotund. Buzele i se mișcau, ca și cum s-ar fi gândit la vorbele mele.

– Prințul Dutiful? a întrebat într-un târziu.

Am tras un scaun pentru el.

– Stai jos, Thick. Prințul tău ți-a trimis toate astea ca să-ți facă o bucurie.

S-a așezat încet. Palmele i s-au târât pe masă și, în cele din urmă, a cutezat să atingă marginea penei cu un deget.

– Prințul meu. Prințul Dutiful.

– Întocmai, am întărit.

Mă așteptasem să-și umple imediat gura cu prăjitură și cu stafide. În schimb, a stat o vreme un deget butucănos pe cotorul

penei, abia atingându-l. Pe urmă a ridicat prăjitura roz şi a întors-o pe toate părţile, privind-o sub toate unghiurile. Şi a aşezat-o cu grijă la loc, pe masă. Cu aceeaşi grijă a tras spre el bolul cu stafide. A luat una, s-a uitat la ea, a mirosit-o, apoi şi-a pus-o în gură. A mestecat-o foarte încet şi a înghiţit-o înainte de a lua alta. Simţeam cu cât de multă atenţie făcea totul. Ca şi cum ar fi pipăit cu Meşteşugul fiecare bob, pentru a înţelege pe de-a-ntregul ce era înainte să-l mănânce.

Eu aveam timp din belşug. Chiar şi aşa, căratul apei până în camerele bufonului şi apoi în susul scărilor, către odaia lui Chade, s-a dovedit istovitor. Cicatricea de pe spate a început să mă doară cumplit chiar înainte de a termina şi mi-am dat foarte bine seama de ce o asemenea muncă nu-i plăcea deloc lui Thick. Am turnat ultima găleată într-un cazan de aramă şi am lăsat-o să se încălzească în vreme ce pregăteam cada. Thick nu mi-a dat nici cea mai mică atenţie. Continua să mănânce stafidele una câte una. Prăjitura roz stătea pe masă, în faţa lui, neatinsă. Ceea ce făcea îl absorbea întru totul. Uitându-mă cum mânca, mi-am dat seama că îl supărau cumva dinţii. Părea să mestece cu greutate. Şi asta mi-a sărit mai tare în ochi când a trecut la nuci. L-am lăsat în pace, să le dea gata pe îndelete. Pe urmă am crezut c-avea să mănânce în sfârşit prăjitura. Însă s-a mulţumit s-o admire.

– Nu-ţi mănânci prăjitura, Thick? l-am întrebat, după o vreme, când din apă au început să se înalţe aburi.

S-a încruntat gânditor.

– O mănânc, şi nu mai e. Ca stafidele.

Am dat încet din cap.

– Dar poate c-o să primeşti alta. De la prinţ.

Privirea lui a devenit bănuitoare.

– De la prinţ?

– Desigur. Dacă faci lucruri bune şi-ţi ajuţi prinţul, probabil că-ţi va da lucruri bune în schimb.

L-am lăsat să se gândească la asta un timp, apoi l-am întrebat.

– Thick, mai ai şi alte haine?

– Alte haine?

– Altele, în afară de cele pe care le porți. O cămașă și o pereche de pantaloni în plus.

A clătinat din cap.

– Numai pe astea.

Nimic măcar eu nu fusesem lăsat vreodată să trăiesc într-o asemenea sărăcie. Speram că nu era adevărat.

– Cu ce te-mbraci când sunt spălate hainele astea?

Am turnat apă fierbinte în cadă.

– Spălate?

M-am dat bătut. Chiar nu voiam să aflu mai mult.

– Thick, ți-am adus apă și am încălzit-o pentru o baie.

M-am îndreptat spre un raft de pe care am luat cutia de cusut a lui Chade. Puteam măcar să-i cârpesc cele mai mari rupturi.

– O baie? Ca atunci când te scalzi în râu?

– Cam așa ceva. Dar cu apă caldă. Și cu săpun.

S-a gândit iarăși câteva clipe. Apoi:

– Nu fac asta.

A reînceput să soarbă din ochi prăjitura.

– Ai putea să încerci. E plăcut să fii curat.

L-am îmbiat împroșcând ușor apa.

A rămas o vreme neclintit, holbându-se la mine. Pe urmă și-a împins scaunul în spate și s-a apropiat de cadă. S-a uitat în apă. Mi-am strecurat din nou mâna în lichid, făcându-l să clipocească. Thick a îngenuncheat încet lângă cadă. S-a prins de marginea ei cu o mână și a împroșcat apa. A mormăit amuzat.

– E caldă, a spus.

– E plăcut să stai în ea și să simți căldura peste tot. Și să miroși frumos pe urmă.

A scos un sunet care nu însemna nici aprobare, nici refuz. Și-a afundat mâna mai tare în apă. Și-a udat manșeta zdrențuită a cămășii.

M-am ridicat și m-am îndepărtat, lăsându-l singur lângă cadă. A avut nevoie de ceva timp ca s-o cerceteze întru totul. Când i s-au udat leoarcă ambele manșete, l-am sfătuit să-și scoată cămașa. Apa se răcise zdravăn când s-a încumetat să-și scoată pantofii și

pantalonii şi să intre în cadă. Nu purta lenjerie de corp. M-a privit bănuitor când am încercat să mai adaug apă fierbinte, dar, în cele din urmă, m-a lăsat s-o fac. Cu săpunul şi cu spălătorul mai mult s-a jucat decât s-a spălat. După ce l-a pătruns căldura apei, s-a destins treptat. Nu mi-a fost uşor să-l conving să nu-şi săpunească doar faţa, ci şi părul, şi să şi-l clătească apoi.

Din frânturi de conversaţie, am aflat că nu se mai spălase de la Festivalul Primăverii. După ce murise mama lui, nu-i mai spusese nimeni s-o facă. Aşa mi-am dat seama de cât de puţin timp o pierduse. Când l-am întrebat cum ajunsese să lucreze la castel, n-a fost în stare să-mi spună. Am bănuit că intrase pur şi simplu din întâmplare şi, cum în timpul festivalului şi apoi în aşteptarea ceremoniei de logodnă înăuntru pătrunsese atâta lume, în castel se crezuse că era servitorul cuiva. M-am hotărât să-l întreb pe Chade cum ajunsese în slujba lui.

În vreme ce se deprindea cu apa şi cu săpunul, i-am cârpit hainele cât de bine se putea. Cusăturile cedaseră pur şi simplu, aşa că mi-a fost destul de uşor să le refac, în ciuda crustei de murdărie de pe material. Însă în dreptul coatelor şi al genunchilor se tociseră şi se destrămaseră şi, neavând cu ce să le peticesc, le-am lăsat aşa.

Când a început să i se încreţească pielea degetelor, i-am găsit un prosop şi i-am spus să stea lângă foc. I-am îndesat hainele în apa deja clisoasă şi le-am spălat în grabă. Când le-am stors şi le-am întins pe spătarele scaunelor nu erau curate, ci doar mai curate decât înainte.

Să-l fac să stea pe un scaun şi să mă lase să-i descâlcesc părul n-a fost cu nimic mai uşor decât să-l fac să intre în apă. A continuat să se uite bănuitor la pieptăn chiar şi după ce i-am pus în mână o oglindă în care să vadă cum îl foloseam. De când îl adoptasem pe Hap şi-l lămurisem că lindinile şi păduchii nu erau o parte a părului, nimic nu-mi mai pusese puterea de convingere la încercare într-o asemenea măsură.

Spălat şi şters, cu părul pieptănat, stătea toropit în faţa focului, înfăşurat într-o pătură de-a lui Chade. Cred că baia fierbinte îl

întovise. Am răsucit în mână unul dintre pantofii lui crăpați. Pentru asta aveam leac, învățasem de la Burrich.

– Pot să-ți fac pantofi noi imediat ce mă duc în oraș să cumpăr piele, i-am spus.

A dat din cap somnoros, fără să mai fie uluit de atâta generozitate.

– În privința hainelor, nu știu cum o să ne descurcăm acum. Mă pricep să cârpesc haine vechi, nu și să fac haine noi. Dar o să ne gândim la ceva.

A dat iarăși din cap.

Eu am căzut o vreme pe gânduri, apoi am deschis vechiul dulap al lui Chade din colțul odăii. Înăuntru încă mai erau câteva dintre hainele lui de lucru vechi, din stofă de lână. O robă era pârlită, iar celelalte aveau din belșug tot soiul de pete. Mă îndoiam că le mai folosise în ultimii ani. Dar erau oricum mai curate și în stare mai bună decât zdrențele lui Thick. Am scos una, am dus-o la o lungime de braț ca să văd cât de lungă era și am scurtat-o fără milă, tăind-o cu o foarfecă.

– Așa o să ai cu ce să te îmbraci până-ți facem rost de mai multe haine.

Thick abia dacă a dat din cap, holbându-se la flăcări, pe jumătate adormit. Pe măsură ce se destindea, muzica Meșteșugului său se revărsa tot mai bogată. Am început să-mi înalț zidurile în calea ei. Pe urmă m-am răzgândit și mi-am deschis mintea, gata s-o primesc.

Am luat roba, acul și ața și m-am instalat pe celălalt scaun. M-am uitat la Thick. Părea aproape adormit. Am pus ață în ac, am început să-i fac un tiv nou și am întrebat, cu voce înceată:

– Vasăzică îmi spun „câine împuțit", nu?

– Erhm.

Muzica s-a schimbat oarecum. Note mai stridente. Răsunetul fierului încins sub ciocanul fierarului. O ușă trântită. O capră behăind undeva și răspunsul alteia. Am lăsat melodia să-mi pătrundă în minte și să mi-o poarte cu ea, fără să mă gândesc la acul pe care-l priveam dispărând sub material și reapărând deasupra lui.

– Thick, ți-aduci aminte cum i-ai întâlnit prima oară? Pe cei care-mi spun câine împuțit?

Arată-mi, te rog.

Am lăsat rugămintea trimisă prin Meşteşug să plutească alături de murmurul vocii mele şi de mişcarea ritmică a acului. Am ascultat aţa spintecând abia auzit materialul şi pocnetul slab al flăcărilor, contopindu-mi mesajul cu ele.

Thick a păstrat o vreme tăcerea, lăsând doar muzica să curgă dinspre el. Apoi am desluşit în melodie zgomotul firav al acului şi focul trosnind.

El a spus: Lasă găleata aia jos şi vino cu mine.

– Cine-a spus? am întrebat, cu prea multă nerăbdare.

Muzica lui Thick a încetat. Şi mi-a răspuns cu glas tare:

– Nu trebuie să vorbesc despre el. Ca să nu mă omoare. Cu un cuţit uriaş. O să-mi taie burta, ca să-mi cadă maţele în ţărână.

În mintea lui, stătea privind cum i se răsfirau măruntaiele pe pietrişul unei străzi din Buckkeep.

– Ca maţele de porc.

– O să am grijă să nu ţi se întâmple niciodată aşa ceva, i-am făgăduit.

A clătinat din cap cu încăpăţânare. Şi a început să respire scurt, pe nas.

– El a spus: „Nimeni n-o să mă poată opri. O să te omor." Dacă vorbesc despre el, o să mă omoare. Dacă nu vă pândesc pe omul de aur, de bătrân şi pe tine, o să mă omoare. Dacă nu mă uit prin gaura cheii, nu trag cu urechea şi nu-i povestesc, o să mă omoare. Toate maţele mele în ţărână.

Uniţi fiind prin Meşteşug, am ştiu că Thick era convins de asta până-n măduva oaselor. Deocamdată trebuia să-l las în pace.

– Bine, am spus cu blândeţe. M-am lăsat pe spătarul scaunului şi mi-am îndreptat din nou atenţia asupra muncii mele. Nu te gândi la el, l-am sfătuit. Numai la ceilalţi. La cei cu care te-ai dus să te întâlneşti.

A încuviinţat cu o mişcare greoaie a capului său mare, ţintuind flăcările cu privirea. După o vreme, muzica lui a început din nou să se prelingă. M-am străduit să respir în ritmul ei, apoi să-mi mişc

În același ritm și acul. Mi-am apropiat mintea încetul cu încetul, apoi am lăsat-o să se-atingă ușor de a lui Thick.

Abia cutezam să răsuflu. Îmi împingeam firul în material și îl trăgeam apoi, cu ața unduind în urma lui. Thick respira ușor, pe nas, cu ochii la foc. Nu i-am pus nicio întrebare, doar i-am lăsat Meșteșugul să se scurgă prin mine. Nu-i plăcuse acea primă întâlnire, nu-i plăcuse deloc, nu-i plăcuse nici drumul de la castel până în oraș, lung și făcut în grabă, nici însoțitorul său, care-l ținuse zdravăn de mânecă de la început până la sfârșitul acelei îndelungate călătorii obositoare. Bărbatul încleștat astfel era mai înalt și-l silea să meargă și și prea repede. Îl dureau picioarele și i se uscase gura de când băteau parcă nesfârșita cale pe care el nu voise să pornească. Thick ținea minte că bărbatul care-i strângea mâneca în pumn îl zgâlțâia până când răspundea la fiecare întrebare a oamenilor adunați în odaie.

Amintirile lui nu erau neclare. Dacă aveau vreun cusur, atunci erau prea amănunțite. Își aducea aminte de bășica din călcâi în aceeași măsură în care ținea minte cuvintele acelui bărbat. Behăitul îndepărtat al unei capre și huruitul căruțelor care hodorogeau pe stradă cântăreau, pentru el, la fel de mult ca vorbele oamenilor. Era zguduit în repetate rânduri până când dădea un răspuns și își amintea atât spaima, cât și nedumerirea, fiindcă nu pricepea de ce se purtau așa cu el.

Răspunsurile lui erau nesigure atât din ignoranță, cât și pentru că avea un simț bizar al ierarhiilor. Le povestea despre munca lui la bucătărie. Ei îl întrebau ce nobili servise la masă. El nu era sigur că le știa bine numele. La început erau nerăbdători și bombăneau și unul îl înjurase pe cel care-l adusese, fiindcă-i făcea să-și irosească timpul. Pe urmă Thick se plânsese fiindcă era pus să muncească în plus, să urce toate scările pentru moșul înalt, cu fața plină de pete.

– Chade, Lordul Chade, sfetnicul reginei, șuierase cineva. Și se apropiaseră toți încă și mai mult de el.

Astfel aflaseră că lui Chade îi plăcea să aibă cele mai mici lemne de foc stivuite într-o parte și pe cele mai mari stivuite în

partea opusă, şi că Thick trebuia să şteargă orice strop de apă căzut pe scări. Că nu trebuia s-atingă niciodată manuscrisele bătrânului. Şi nici să deschidă uşa mică dacă-l vedea şi altcineva. Numai ultimul fapt păruse să-i intereseze, dar, după ce îi mai puseseră şi alte întrebări despre asta fără să afle prea multe, recunoscuse în glasurile lor nemulţumirea. Se trăsese înapoi, ferindu-se de ea, dar bărbatul care-l adusese le tot repetase celorlalţi că vorbeau cu el pentru prima oară şi că tontul putea fi învăţat ce să iscodească. Pe urmă cineva îi înşirase ţinte noi pe care să stea cu ochii:

– *Un nobil jamaillian spilcuit, cu păr galben şi piele cafenie. Călăreşte pe un cal alb. Şi ţine ca slugă un câine împuţit, cu nasul strâmb şi cu o cicatrice pe faţă.*

Thick nu-l cunoştea pe Lordul Auriu şi nu mă cunoştea nici pe mine. Dar cel care-l ţinea de mânecă ne recunoscuse pe amândoi după descrierea aceea şi-i făgăduise să ne arate netotului. Atunci puseseră aur în mâna întinsă a acelui bărbat, aur gros, care zornăia. Iar un alt bărbat îi dăduse monede şi lui Thick, trei bănuţi de argint care căzuseră în palma lui deschisă cu un clinchet. Şi îi sfătuiseră, pe el şi pe slujitorul fără chip, să se ferească de *„câinele ăla împuţit şi trădător. O să vă ucidă imediat ce-o să dea cu ochii de voi dac-o să creadă că-l urmăriţi"*.

Am simţit ochii negri ai vorbitorului străpungându-mă cu privirea. Plutind în Meşteşug printre amintirile lui Thick, am încercat să-i văd faţa, dar bondocul nu-şi amintea decât ochii lui sfredelitori.

– *Ultima oară când l-am văzut, câinele împuţit i-a retezat unui bărbat braţul drept. Trosc! Cum tai un cârnat pe masă. Iar tu o s-o păţeşti mai urât dacă descoperă că-l pândeşti. Ai mare grijă, nerodule. Nu te lăsa văzut.*

Cuvintele lui, behăitul caprei şi huruitul căruţelor se contopeau în mintea lui Thick cu urletul vântului iernii, care mătura strada. De undeva se auzeau loviturile de ciocan ale unui fierar, imprimându-i amestecului o cadenţă răsunătoare, de clopot.

Pe drumul de întoarcere spre castel, celălalt servitor îi sfătuise din nou să nu se lase surprins de „câinele ăla împuţit, despre care

ne-au spus. Urmăreşte-l, dar ai grijă să nu te vadă. Ai priceput, băiete? Dă-ne de gol, şi nu numai c-o să mori, o să mă laşi şi pe mine fără slujbă. Aşa că ai grijă. Nu te lăsa văzut. Auzi ce-ţi spun? Auzi?"

Şi, când Thick se chircise, îndepărtându-se de el şi murmurând că-l auzise, servitorul îi ceruse bănuţii primiţi.

– *Tu nici măcar nu ştii ce să faci cu ei, nerodule. Dă-mi-i mie.*

– *Sunt ai mei,* răspunsese el. *Ca să-mi cumpăr ceva dulce. O prăjitură.*

Dar celălalt îl pocnise şi-i luase banii.

Pluteam în torentul Meşteşugului lui, retrăind totul odată cu el. Când îl plesnise servitorul, o lovitură cu palma deschisă, care-l lăsase cu urechile ţiuind, valul Meşteşugului mă izbise dintr-un salt, aproape acoperindu-mă. N-avea rost să încerc să văd faţa omului. Thick se ferise să-l privească, se retrăsese ghemuindu-se, închizând ochii în faţa pumnului care cobora.

Uită-te la el, Thick. Te rog, lasă-mă să-l văd, l-am implorat. Însă atât spaima lui, cât şi valul de ură izvorâtă din mine împotriva celuilalt ne-au smuls pe amândoi din iluzia pe care-o împărţeam prin Meşteşug. Thick a scos un ţipăt fără cuvinte şi, ferindu-se de o lovitură care-i rămăsese întipărită în amintire, a căzut pe scaun şi s-a rostogolit periculos de aproape de foc. Am sărit în picioare, cu capul învârtindu-mi-se după neaşteptata întrerupere a legăturii dintre noi. Când l-am înşfăcat, aşa înfăşurat în pătură cum era, ca să-l îndepărtez de cămin, a crezut probabil că-l atacam, fiindcă a ripostat brusc.

Nu, omule Pute-a-câine, nu! Nu mă vezi, nu-mi faci rău, nu mă vezi, nu mă vezi!

M-am prăbuşit ca lovit de secure. Fusesem atât de deschis pentru el, încât o vreme mi-am pierdut cu desăvârşire văzul, şi jur că am simţit chiar şi o duhoare de câine râios, care nu se dădea dusă.

Mi-am recăpătat vederea în scurt timp. Şi m-am concentrat din răsputeri ca să-mi înalţ zidurile Meşteşugului. Nu peste multă vreme, m-am săltat în patru labe. Mi-am trecut mâinile prin păr, aşteptându-mă să le văd apoi pline de sânge, atât de mare era

durerea. Tremurând, m-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Thick se lupta cu pantalonii lui uzi, se străduia să-i îmbrace mormăind speriat, cu disperare. Am respirat adânc şi am spus, cu voce hârjâită:

– Thick, totul e bine. Nu-ţi face nimeni nimic.

Nu mi-a dat atenţie şi nu şi-a întrerupt strădaniile. M-am prins de scaun ca să mă salt în picioare. Am luat roba la care lucrasem.

– Aşteaptă puţin, Thick. O termin imediat, pentru tine. E uscată şi ţine de cald.

M-am aşezat cu mare grijă. Ei bine, aflasem. Aflasem de ce eram Pute-a-câine, omul pe care trebuia să-l urăşti şi de care trebuia să te temi, şi de ce îmi poruncise să nu-l văd. Căpătase sens şi povestea despre cineva care-l bătuse ca să-i ia banii. Thick nu încercase niciodată să ne ascundă nimic. Noi fuseserăm pur şi simplu prea proşti ca să-i vedem secretele etalate în faţa noastră. Îmi venea greu să-mi concentrez privirea asupra acului, dar am izbutit. Încă o duzină de împunsături, şi gata. Am înnodat firul, l-am retezat cu dinţii şi am ridicat roba.

– Îmbracă-te cu ea deocamdată. Până ţi se usucă hainele.

A lăsat pantalonii uzi să cadă pe podea, dar nu s-a apropiat.

– Te-am înfuriat. O să mă baţi. Poate-o să-mi tai mâna.

– Nu, Thick. Mi-ai făcut rău, dar erai speriat. Nu m-ai înfuriat şi n-o să-ţi tai niciodată braţul. Nu vreau să te bat.

– Ciungul a spus...

– Ciungul minte. Ca şi prietenii lui. Spun o grămadă de minciuni. Gândeşte-te. Miros eu a rahat de câine?

Un moment de tăcere şovăielnică. Apoi:

– Nu.

– Te lovesc eu, încerc să-ţi tai vreo mână? Haide, vino să iei roba. Se vede că ţi-e frig.

S-a apropiat cu precauţie.

– Nu. A privit bănuitor veşmântul. De ce mi-o dai?

– Pentru că e la fel ca prăjitura roz, ca stafidele şi ca pana. Prinţul tău vrea să ai haine mai bune. Asta o să-ţi ţină de cald cât

aşteptăm să se usuce cele vechi. Şi prinţul va porunci curând să i se croiască lui Thick haine noi.

Cu zidurile ridicate, am făcut un pas prudent către el. Am căscat larg deschiderea de la gât a robei, l-am privit prin ea şi i-am trecut-o peste cap. Era totuşi prea lungă. A căzut pe podea, în jurul lui şi, chiar şi după ce i-am găsit mânecile, manşetele îi ajungeau mai jos de degete. L-am ajutat să le ridice îndoindu-le. Am folosit o bucată din materialul tăiat în chip de cordon. I l-am legat strâns, săltând roba, şi a putut să meargă fără să se împiedice. S-a cuprins cu braţele, lipindu-şi straiul mai bine de trup.

– E moale.

– Ei, probabil mai moale decât hainele tale vechi. Mai ales fiindcă e mai curată.

M-am întors la scaunul meu şi m-am lăsat să cad pe el. Durerea de cap începea deja să se domolească. Chade avea pesemne dreptate în privinţa durerilor stârnite de Meşteşug. Dar trupul îmi era încă în suferinţă după căderea pe podea; era slăbit după umflăturile şi vânătăile rămase după încăierarea cu tatăl Svanjei. Am oftat din rărunchi.

– Thick, de câte ori ai fost la oamenii ăia?

A rămas nemişcat, cu limba ieşită printre buze, gândindu-se.

– În zilele când se spală rufe.

– Ştiu, în zilele alea te duci. Dar de câte ori ai fost?

A căzut din nou pe gânduri, cu limba curbându-i-se peste buza de sus. Pe urmă a dat din cap şi mi-a răspuns pronunţând apăsat cuvintele:

– În fiecare zi în care se spală rufe.

Părea să fie tot ce puteam scoate de la el.

– Te duci la ei singur?

La asta s-a încruntat.

– Nu. Aş putea, dar el nu mă lasă.

– Fiindcă vrea monedele pe care i le dau ei. Şi cele pe care ţi le dau ţie.

S-a încruntat mai tare.

– Îl pocnește pe Thick și ia banii. Ciungul s-a înfuriat. I-am spus. Acum ia monedele, dar îmi dă înapoi câțiva bănuți. Pentru dulciuri.

– Cine?

A păstrat tăcerea câteva clipe.

– Nu trebuie să vorbesc despre el.

I-am auzit un ecou al spaimei când muzica Meșteșugului său a crescut brusc, plină de behăituri de capre și de clinchet de clopoței de pe hamuri. S-a scărpinat în cap, apoi s-a tras de șuvițele de păr, ca să le poată vedea.

– O să-mi tunzi părul? Mama mi-l tundea uneori, după ce mă spălam.

– De fapt, da, e o idee bună. Hai să te tundem.

M-am ridicat clătinându-mă. Probabil mă lovisem la genunchi în cădere. Mă durea. Mi-era ciudă, dar încercând să scot mai multe de la Thick n-aș fi izbutit decât să-i afund amintirile sub spaime.

– Așază-te la masă până găsesc o foarfecă. Poți să-mi mai spui și altceva despre ei? Despre ciung? Unde stă?

Thick nu mi-a răspuns. S-a îndreptat spre masă și s-a așezat. A luat aproape imediat prăjitura roz și a început s-o cerceteze cu mare atenție. A răsucit-o în mâini, părând să uite de orice altceva. M-am întors cu foarfeca.

– Thick, despre ce-ți vorbește ciungul?

Nu și-a ridicat privirea spre mine; i-a răspuns prăjiturii.

– Nu trebuie să vorbesc despre el. Cu nimeni. Altfel mă omoară și-mi cad mațele în țărână.

S-a bătut cu ambele mâini peste pântecul rotund, ca și cum ar fi vrut să se convingă că era încă întreg.

Am găsit un pieptăn și i-am netezit părul. Asta l-a liniștit și a reînceput să admire prăjitura.

– Ți-l tai până în dreptul bărbiei. Așa o să-ți țină și de-acum înainte de cald la urechi și la ceafă.

– Daa, a încuviințat el, cu voce moale, pierdut în contemplarea prăjiturii.

În timp ce-l tundeam, m-am dus cu gândul la Hap. Am simțit brusc și puternic lipsa băiețelului care fusese. Când avea zece ani, era mult mai ușor să-mi dau seama dacă făceam sau nu ceea ce era mai bine pentru el. Îl hrăneam bine, îl învățam să pescuiască, aveam grijă să poarte haine curate și să doarmă bine noaptea. Asta conta, în cea mai mare parte, pentru un băiat. Însă un bărbat tânăr era o făptură cu totul diferită. Poate-mi găseam timp să trec pe la el după lăsarea serii. Lamele argintii tăiau, iar pe podea, în jurul scaunului, cădeau șuvițe inegale din părul lui Thick. M-am gândit să-l iau altfel.

– Știu că nu poți să-mi vorbești despre ciung. Că nu trebuie să vorbești cu nimeni despre el. Așa că n-o să vorbim. N-o să te mai întreb nici măcar ce-a vrut să afle de la tine. Dar îmi poți povesti ce i-ai spus tu lui, nu-i așa? Nu ți-au cerut niciodată să nu faci așa ceva, nu?

– N-nu, a răspuns, gândind cu încetineală. A oftat adânc, destinzându-se sub atingerea mâinilor mele. Ciungul, a spus apoi, cu voce scăzută, și, în ritmul muzicii lui, mi-a unduit în minte imaginea lui Laudwine.

Se uita în jos, către mine, și asta m-a năucit în prima clipă, până când am acceptat să-l văd foarte înalt, așa cum i se părea lui Thick. Însă oricum n-avea contururi limpezi. Bondocul își amintea mai bine sunetele decât imaginile. Ceea ce vedea cu ochii minții era mult mai neclar decât ceea ce auzise. Am ascultat glasul lui Laudwine pulsând în amintirea lui Thick și umilindu-l cu nemulțumirea lui.

– *Asta ți-e iscoada? Ce-a fost în capul tău, Padget? Așa te ocupi de cele mai importante griji ale mele? Tontul nu e bun de nimic. N-are destulă minte nici ca să-și amintească numele lui, darămite altceva.*

– *O să-ți fie de mare folos*, i-a răspuns cineva. Am bănuit că era cel pe care-l numise Padget. *Ne-a spus deja foarte multe, nu-i așa, nerodule? Bătrânul a prins drag de el. Nu-i așa, Thick? Nu lucrezi acum chiar pentru Lordul Chade? Povestește-i despre odaia lui specială.* Și a adăugat, fără nicio îndoială, vorbindu-i lui Laudwine, nu lui Thick. *A fost un noroc chior. Când l-a târât prima oară aici*

grăjdarul, am crezut, ca și tine, că nu e bun de nimic. Însă, la castel, idiotul ăsta e lăsat să umble pe unde vrea. Știe multe, Laudwine. Nu trebuie decât să te pricepi să le scoți de la el.

Nu puteam să-l văd pe Padget prin ochii lui Thick, dar îl simțeam. Un bărbat voinic, mai degrabă lat în spate decât înalt, înspăimântător, ale cărui mâini te puteau face să suferi fără să te lovească.

Pe urmă a vorbit o altă voce, a unei femei.

– *Face treabă bună pentru noi, călărețule. Nu încerca să schimbi... cum spuneți voi? Să schimbi caii în mijlocul apei? Da. Dacă vrei ceea ce avem noi de oferit, nu distruge ceea ce ne e de folos.*

M-am gândit că-i mai auzisem glasul. Mi-am scotocit mintea, încercând să-i dau de urmă, dar n-am izbutit să-mi dau seama decât că era cineva din castel. Mi-am păstrat gândul firav numai pentru mine, temându-mă să nu rup firul amintirilor lui Thick. În ziua aceea fusese năucit și îngrozit, pus în umbră de sosirea ciungului și intimidat de discuția celorlalți, care vorbeau despre el ca și cum n-ar fi fost de față. Însă cel care-l ținea de braț nu-și slăbise strânsoarea nicio clipă.

Vocea lui Laudwine era barosul cu care lovea fierarul.

– *Puțin îmi pasă ce vă e vouă de folos, femeie, ca și de ce-aveți de oferit. Răzbunarea mea îmi aparține mie și nu v-o vând pentru aurul vostru străin. Și puțin îmi pasă de acest Chade. Vreau capul Lordului Auriu și brațul însângerat al câinelui care-l slujește. Sau ai uitat asta, Padget, de când te tot străduiești să-i vinzi pe Pestrițiltora? Ai uitat că Lordul Auriu îmi datorează o viață, iar sluga lui trădătoare un braț?*

– *N-am uitat, Laudwine. Am fost acolo, cu tine, omule!* Vocea lui Padget era huruitul surd al unei căruțe, își scrâșnea furia și învinuirile. *Ai uitat că eu am călărit în ziua aia pe același cal cu tine, ca să nu cazi din șa? Când a venit ea cu propunerea, singurul lucru la care m-am gândit a fost: Ei bine, ce ne pasă nouă cum mor ei? Să-i ia ea și să folosim noi aurul pentru lupta noastră, ca să surpăm tronul Farseerilor.*

Glasul i s-a înălțat, plin de siguranță de sine, dar în mintea lui Thick s-a contopit cu behăitul îndepărtat al unei capre.

– *Taci!* Vocea lui Laudwine era fierbinte și grea, cu răsunet de ciocan lovind fier încins. *Mie* îmi *pasă cum mori! Morțile lor sunt treaba mea! Și răzbunarea mea nu e de vânzare. Cauza „noastră" poate aștepta până o înfăptuiesc pe a mea. Padget, ți-am spus ce vreau. Să știu când se trezesc și unde mănâncă. Când și unde pot să-i ucid. Asta vreau să știu. Netotul tău ne poate spune asta?*

Fiecare cuvânt cădea ca o lovitură de târnăcop, dând formă furiei lui Padget.

– *Da, poate, și ne-a spus deja mai mult decât atât, după cum ai și ști dacă m-ai fi ascultat. Acest Lord Chade e important, ca și tot ce-am aflat despre el de la neghiob. Dar, dacă tot ce vrei e răzbunarea, fără să te gândești la multe altele pe care le putem avea, ei bine, o să afli ce dorești. Dacă-i pui întrebările potrivite. Spune-i, tontule. Vorbește-i despre împuțitul ăla de câine trădător care i-a retezat brațul, spune-i cum îi zice bătrânul. Poate așa o să priceapă că, în timp ce i se lecuia rana, eu am făcut pentru PestrițI mai mult decât a făcut el când avea două mâini.*

Și Thick și-a amintit apoi plesnetul unei palme pe un loc cărnos și vocea lui Laudwine urmându-l, cu răsuflarea ușor tăiată de efort.

– *Nu uita care ți-e locul, Padget. Dacă nu vrei să ți-l pierzi.*

Thick s-a aplecat brusc înainte, cu mâinile încleștate deasupra capului. Scotea sunete scurte, ca un animal, legându-se pe scaun, agitat de amintirea violenței la care fusese martor.

– Nu, nu, nu, se ruga, și l-am lăsat o vreme în pace.

Am îndepărtat de el pieptenele și foarfeca și am așteptat să se liniștească. Am dat dovadă de cruzime lăsându-l pe bondoc să-și retrăiască spaima. Nu mi-a plăcut, dar am fost nevoit s-o fac. Am așteptat așadar să-i treacă și mi-am folosit Meșteșugul, cu toată subtilitatea de care eram în stare, ca să-l domolesc și să-l readuc în odaia în care ne aflam.

– Îți poți aminti fără nicio teamă, i-am spus. Aici și acum ești în siguranță. Ei nu te pot găsi în locul ăsta și nu-ți pot face niciun rău. Nu ești în primejdie.

Prin legătura Meșteșugului, l-am simțit încruntându-se. Se opunea. L-am îmboldit ușor, și șuvoiul amintirilor și-a reluat curgerea.

A respirat adânc și și-a scos aerul din trup cu un oftat. Eu am reînceput să-l tund. Cred că mișcarea mângâietoare a pieptenului și părul care îl gâdila în cădere îl uluiau deopotrivă și în foarte mare măsură. Mă îndoiam că-l mai atinsese cineva vreme atât de îndelungată și bănuiam că rareori o făcuse cineva cu blândețe. Mușchii i se destindeau ca ai unui cățeluș alintat. A scos un sunet de încuviințare.

– Și? După toate astea? Ce i-ai spus?

Am avut grijă să nu-mi pierd blândețea din glas.

– Oh, nimic. Numai despre bătrân. Cum îi stivuiesc lemnele. Că nu trebuie să zdruncin sticlele de vin când i le aduc. Că trebuie să iau în fiecare dimineață vasele murdare și mâncarea veche. Că n-am voie să-i mut hârtiile din loc, deși pe tine te lasă să le muți. Că mi-a spus să fac ce zici tu, deși eu nu vreau să vin la tine. Că tu vrei să vorbești cu mine. Și ei au zis: „Nu te duce! Spune că ai uitat!" Și cum vorbiți voi uneori noaptea.

– Cine vorbește? Eu și Chade?

I-am trecut pieptenul încet prin păr și am tăiat firele de sub el. Vârfurile negre, ude au căzut pe podea, în timp ce următoarele lui cuvinte mi-au urcat inima în gât, să zvâcnească acolo nebunește.

– Da. Că vorbiți despre Meșteșug și despre Sângele Străvechi. Că el îți spune altfel. Fizshovly. Că ție nu-ți place să știu eu de fata care plânge.

Spaima care m-a înjunghiat când mi-am auzit numele desprinzându-se, pocit, de pe buzele lui a fost înghițită de alta când a pomenit de „fată".

– Care fată? l-am întrebat cu voce plată, dorindu-mi cu jind să răspundă doar „fata aia" sau „nu știu".

Groaza îmi răsucea măruntaiele.

– Plânge și iar plânge, a spus el încet.

– Cine? am repetat, cu inima cât un purice.

– Fata aia. Nettle aia, care se smiorcăie toată noaptea, fără încetare. Thick și-a lăsat capul pe-o parte, făcându-mi foarfeca să taie prea adânc. Plânge și acum.

Asta mi-a întins mai tare coarda spaimei.

– Da? am întrebat.

Mi-am coborât zidurile cu prudență. M-am deschis către Nettle, dar n-am simțit nimic.

– Nu, acum tace, l-am contrazis.

– Plânge pentru ea. În alt loc.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– În locul gol.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, am repetat cuprins din ce în ce mai mult de panică.

S-a încruntat foarte tare preț de câteva clipe, apoi trăsăturile i s-au destins brusc.

– Nimic. S-a oprit.

– Așa, pur și simplu? m-am mirat neîncrezător.

Am lăsat din mână foarfeca și pieptenele.

– Da.

Și-a pipăit nepăsător nasul cu vârful unui deget.

– Acum plec, m-a înștiințat dintr-odată. S-a ridicat și și-a rotit privirea prin încăpere. Să nu-mi mănânci prăjitura! mi-a spus, amenințător, pe neașteptate.

– Nu ți-o mănânc. Ești sigur că nu vrei să rămâi ca s-o mănânci tu?

Un soi de șoc mă amorțise, rupându-mă de orice sentiment. Oare Laudwine îmi deslușise numele stâlcit de Thick? Pe al fiicei mele îl știa cu siguranță. Pericolul se căsca sub noi, gata să ne înghită, iar eu vorbeam cu un netot despre prăjituri roz.

– Dac-o mănânc, o să dispară.

– S-ar putea să apară alta.

– Sau să nu apară, a subliniat cu o logică imparabilă.

– Am o idee. M-am apropiat de unul dintre rafturile nu tocmai ticsite ale lui Chade și am început să mut obiectele. Uite, am făcut aici un loc pentru tine. O să punem lucrurile lui Thick pe raftul ăsta. Le vei găsi întotdeauna aici.

Dintr-un motiv sau altul, ideea i s-a părut greu de priceput. M-am străduit să-l lămuresc în mai multe feluri și l-am pus să-și

așeze pe raft prăjitura și pana. Șovăind, a luat și castronul în care fuseseră stafidele; în el mai rămăseseră doar câteva nuci glasate.

– Îl poți pune tot aici, i-am spus. Și o să încerc să ți-l umplu cu mai multe lucruri bune de mâncare.

M-a ascultat, apoi a rămas o clipă locului, admirând raftul.

– Acum plec, m-a înștiințat din nou tot pe nepregătite.

– Thick, am început eu cu prudență. Mâine, în ziua când se spală rufele. O să vină un bărbat să te ducă la ciung?

– Nu vorbi despre el.

Părea neînduplecat. Neînduplecat și îngrozit. I-am auzit muzica Meșteșugului tulburându-se.

– Vrei să te duci, Thick? Vrei să-l vezi pe ciung?

– Trebuie să mă duc.

– Nu, nu trebuie. Nu mai trebuie. Vrei să te duci?

A avut nevoie să chibzuiască îndelung. Apoi:

– Vreau bănuții. Ca să cumpăr dulciuri.

– Dacă-mi spui unde e Ciungul, mă pot duce în locul tău. Iau bănuții tăi și-ți aduc dulciurile.

S-a încruntat și a clătinat din cap.

– Îmi iau singur bănuții. Îmi place să-mi cumpăr eu dulciurile.

Era din nou bănuitor și se îndepărta încet de mine.

Am răsuflat adânc și m-am sfătuit să am răbdare.

– Atunci ne vedem mâine, la lecție.

A dat din cap cu seriozitate și a ieșit din odaia lui Chade. Eu i-am ridicat pantalonii uzi de pe podea. Mă îndoiam că avea să-și pună cineva întrebări despre roba lui Thick. Era croită într-un stil la care în castel se renunțase de mult, iar servitorii, mai ales cei din tagma de jos, purtau adesea hainele vechi ale stăpânilor lor. Am oftat, m-am așezat pe scaun și am rămas cu ochii la foc. Ce trebuia să fac?

Îmi doream să-l fi putut convinge pe Thick să-mi spună unde se afla Laudwine, sau măcar cine îl dusese la șeful Pestriților. Nu-l puteam sili să-mi dezvăluie nimic fără să-l sperii și fără să distrug firava încredere pe care abia i-o câștigasem. Aș fi putut să-l urmăresc a doua zi până în oraș, dar nu mă înduram; l-aș fi pus pe

bondoc în pericol dacă mă vedea cineva și mă recunoștea. Și dacă mă țineam după el și se întâlnea cu Laudwine, ce-aș fi putut să fac? Să dau buzna peste ei, trădându-mă, sau să-l las pe ciung să-i pună din nou întrebări netotului și să afle și mai multe despre noi? M-am gândit să-l urmăresc pe Thick până când avea să apară servitorul care-l ducea în oraș și să pun mâna pe acel om de legătură. Bănuiam că aș fi putut scoate de la el ce mă interesa, dar lipsa de la întâlnire l-ar fi pus pe Laudwine în gardă. Nu voiam să fac nimic care să sperie pasărea și să-și ia zborul înainte de a-mi întinde eu plasele. Ultima tactică pe care-o puteam folosi părea cea mai simplă: să găsesc ceva care să-l împiedice pe Thick să coboare a doua zi în oraș. Să-i abat atenția cu vreo jucărie sau pur și simplu să-i dau de lucru ceva într-un loc în care să nu se poată apropia nimeni de el pe neobservate. Însă asta nu m-ar fi apropiat nici măcar cu un singur pas de ascunzătoarea lui Laudwine. Și îmi doream cu disperare să-l am în puterea mea.

Tânjeam să-l ucid. Știam că niciun dușman nu e mai de temut decât cel pe care l-ai rănit grav. Și eu nu numai că-i tăiasem lui Laudwine brațul, dar mai și pusesem capăt vieții ciuntite a surorii sale și le zădărnicisem strădaniile de a pune mâna pe tron. Poate că visase cândva să dobândească puterea pentru grupul lui de PestrițI, însă bănuiam că acum era condus în primul rând de ura împotriva mea și de dorința de răzbunare pe casa Farseer. Și exista oare vreo răzbunare care să i se pară prea crudă? Mă îndoiam.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și m-am lăsat pe spătarul scaunului, privind focul pe sub sprâncenele încruntate. Poate înțelesesem greșit totul. Poate că Laudwine venise în oraș doar ca sol trimis de cei cu Har la Kettricken. Poate ne spiona numai din prudență. Dar mă îndoiam. Aveam mari îndoieli.

Nu voiam să vorbesc despre asta cu Chade. Numele aflat de Laudwine era al meu, și tot al meu era și copilul pe care-l amenința. Eu aveam acum dreptul să hotărăsc ce era de făcut în privința lui. Poate că, mai târziu, Chade avea să mă ocărască, să-mi facă scandal. Dar trebuia s-aștepte până ce Nettle și Dutiful nu aveau să se mai afle în primejdie.

Cu cât cântăream mai mult lucrurile, cu atât mă umpleam mai mult de ciudă. Am plecat din odaia lui Chade, am coborât scările către a mea. Nici bufonul, nici Lordul Auriu nu erau acolo. Asta n-a avut darul să-mi alunge supărarea. Trebuia să mă gândesc, dar nu puteam sta locului. Am coborât pe terenul de instrucție acoperit de zăpadă. Mi-am luat vechea sabie urâtă. Cea elegantă, primită de la Lordul Auriu, a rămas atârnată pe perete, ca o mută și neiertătoare aducere aminte a prostiei mele.

Norocul mi-a surâs, Wim era acolo. Mi-am făcut încălzirea cu sabia adevărată și m-am încins, deși era o zi rece. Pe urmă l-am înfruntat pe Wim, după ce ne-am luat amândoi lame boante. El a părut să simtă că voiam să-mi mișc doar arma și trupul, nu și limba, și că n-aveam de gând să-mi folosesc mintea mai mult decât era nevoie pentru asta. Mi-am lăsat deoparte orice altă grijă și n-am urmărit decât un singur țel: uciderea potrivnicului. Wim a făcut brusc un pas înapoi.

– Ajunge! a exclamat, și am crezut că vrea o pauză ca să-și tragă răsuflarea. Însă el și-a lăsat sabia în jos, până ce a atins pământul cu vârful, și a adăugat: Cred că ai redevenit ceea ce ai fost cândva, Tom. Indiferent ce-ai fi fost.

– Nu înțeleg, am spus, după ce m-am uitat câteva clipe cum respira adânc.

A tras aer în piept cu și mai multă putere.

– Când ne-am încrucișat pentru prima oară săbiile, am simțit că erai un luptător care încerca să-și aducă aminte ce înseamnă asta. Acum ți-ai amintit. Te-ai întors în vechea ta piele, Tom Badgerlock. Pot să țin pasul cu tine, dar nu mai mult de-atât. Și voi fi foarte bucuros să continui să mă cizelez înfruntându-te. Dar dacă vrei ceva cu adevărat provocator pentru măiestria ta sau dacă vrei să înveți ceva nou, trebuie să te antrenezi cu cineva mai bun decât mine.

Pe urmă și-a mutat arma în mâna strângă și și-a întins dreapta ca s-o strângă pe-a mea. Un val de căldură mi-a străbătut tot trupul. Trecuseră ani de când nu mă mai simțisem atât de mândru, dar nu pentru ceea ce făcusem eu însumi, ci fiindcă un veteran ca

Wim găsise de cuviinţă să mă onoreze cu astfel de vorbe. Am plecat de pe terenul de instrucţie împovărat de toate grijile pe care le adusesem cu mine acolo, dar încurajat de gândul că poate aveam tot ce-mi trebuia ca să le fac faţă.

M-am dus la baia de aburi, încă având grijă să nu mă gândesc la ceea ce trebuia să fac pe urmă. Am ieşit de acolo curat, cu voinţa întărită şi cu mintea limpede. Am pornit-o pe drumul care cobora spre oraş.

Mi-am spus că aveam de făcut mai multe. Să-l văd pe Hap. Să cumpăr un cuţit şi o eşarfă roşie. Şi poate să găsesc o stradă plină de lume, unde behăie o capră, iar loviturile de ciocan ale fierarilor răsună din depărtare.

Capitolul XIX

LAUDWINE

După cum știa toată lumea, regele Shield era vesel din fire, îi plăcea vinul și îi plăceau glumele. Sub domnia lui, Maestra Meșteșugului era Solem și el obișnuia să spună râzând că era tot atât de solemnă ca numele ei. Ea una îl găsea pe rege prea înclinat spre zeflemea și spre veselie. El a ajuns rege când Solem văzuse șaptezeci de veri și, odată cu coroana, a moștenit și coteria pregătită de ea pentru Regina Perceptive. Înainte, grupul îi slujise foarte bine mama, dar era format din oameni bătrâni, ca și maestra lor. Regele se plângea de multe ori că și ea, și coteria îl tratau deseori ca pe un copil, iar Solem, simțindu-se în siguranță la anii ei, îi răspundea că vina era a lui, fiindcă se purta adesea copilărește.

Ca să scape de curtenii și de sfetnicii săi bătrâni, regele Shield pleca adesea pe furiș din castel și călătorea deghizat pe drumurile regatului. Se îmbrăca aidoma unui tinichigiu ambulant și îi plăcea să se amestece printre oamenii de rând în hanuri și taverne de cea mai joasă speță, unde se distra spunând povești fără perdea și cântând cântece pline de haz ca să-i distreze pe obișnuiții acelor locuri. Într-o astfel de seară, după ce golise deja multe pahare, a început să-și spună poveștile și tot soiul de ghicitori la fel de nerușinate. În tavernă lucra

un băietan care n-avea mai mult de unsprezece ani și nu învățase nimic altceva decât s-aducă o stacană cu bere și să șteargă mesele. Dar, după fiecare ghicitoare, el dădea răspunsul, nu doar corect, ci și cu cuvintele pregătite și îndelung repetate de rege. Acesta n-a fost la început prea încântat să vadă furate astfel aclamațiile ce i se cuveneau. Pe urmă și-a dat seama că iritarea pe care i-o pricinuiau răspunsurile prea curând date de copil amuza oamenii la fel de mult ca ghicitorile în sine. Înainte de a pleca de la han l-a luat pe băiat deoparte și l-a întrebat de unde știa răspunsurile pentru un număr atât de mare de ghicitori. Copilandrul a părut surprins.

– Păi nu mi le-ai șoptit tu, chiar în timp ce spuneai ghicitorile?

Regele avea tot atâta intuiție cât și umor. L-a luat pe băiat cu el la Buckkeep chiar în noaptea aceea și i l-a dat în primire lui Solem, spunând:

– Băiatul ăsta vesel vine la tine deja pornit pe calea Meșteșugului. Găsește și alții ca el și fă-mi o coterie din oameni care știu să râdă la fel de bine cum stăpânesc Meșteșugul.

Băiatul a ajuns să fie cunoscut ca Merry[1], iar grupul care a luat ființă în jurul lui s-a numit Coteria lui Merry.

Istorisirile lui Slek

Era o zi rece, cu aer uscat. Mergeam spre oraș cu pași mari, și zăpada bătătorită îmi scârțâia sub cizme. Când am auzit tropot de copite pe drum, în spatele meu, m-am retras pe margine, ca să las loc pentru cal și călăreț. Și, în același timp, mi-am dus mâna pe mânerul sabiei. Însă Starling și-a strunit calul, ca să meargă în ritmul meu. Mi-am ridicat privirea spre ea și n-am spus nimic. Era aproape ultima persoană pe care îmi doream s-o văd în ziua aceea.

Însă ea mi-a vorbit.

– Ți-a transmis Chade mesajul meu?

[1] Vesel (n. trad.).

Am dat din cap fără să mă opresc din mers.

– Şi?

– Şi cred că n-am niciun răspuns.

A tras de frâu atât de brusc încât calul a fornăit. Pe urmă a sărit din şa şi l-a ocolit în fugă, ca să se proptească în faţa mea. M-am oprit.

– Ce-ai păţit? Ce vrei de la mine? m-a întrebat. E cu putinţă să te aştepţi la ceva pe care nu ţi l-am dat deja?

Vocea îi tremura şi, spre uimirea mea, din ochi i-au izvorât lacrimi.

– Eu... nimic. Nu... Ce vrei tu de la mine?

– Ceea ce aveam înainte. Prietenie. Să stăm de vorbă. Să ne putem bizui unul pe altul.

– Dar... Starling, eşti măritată.

– Şi de-asta nu-mi mai poţi vorbi? Nu mai poţi nici măcar să-mi zâmbeşti când ne întâlnim în Sala Mare? Te porţi ca şi cum n-aş mai exista. Cincisprezece ani, Fitz. Ne cunoaştem de cincisprezece ani, şi tu afli că sunt măritată şi brusc nu mai poţi nici să mă saluţi?

M-am uitat la ea cu gura căscată. Avea adesea un asemenea efect asupra mea, dar nu izbutisem să mă obişnuiesc cu asta. Uimirea m-a stăpânit prea mult. Starling m-a atacat iarăşi:

– Ultima oară când te-am văzut... aveam nevoie de un prieten. Şi tu m-ai respins. Eu ţi-am fost prietenă când ai avut nevoie, mulţi ani de-a rândul. Fir-ai afurisit să fii, Fitz, am împărţit patul cu tine vreme de şapte ani. Dar tu nu te-ai ostenit nici măcar să mă întrebi ce s-a întâmplat. Şi n-ai vrut să călăreşti alături de mine, de parcă aş fi avut cine ştie ce boală de care te temeai că te molipseşti.

– Starling!

Am ţipat la ea ca să-i întrerup şuvoiul vorbelor, nu ca să mă port cu asprime. Dar a icnit brusc şi a izbucnit în lacrimi. Iar un obicei intrat în sânge după şapte ani m-a făcut s-o cuprind cu braţele şi s-o strâng la piept.

– N-am vrut să te fac să suferi, i-am spus la ureche.

Părul ei mătăsos mi s-a învolburat pe piept, iar în nări mi-a pătruns vechiul ei miros familiar. Și am simțit brusc nevoia să-i explic ceea ce știa deja.

– M-a durut când am aflat că nu eram singurul bărbat din viața ta. Poate am fost un prost fiindcă mi-am imaginat cândva că sunt. Tu nu mi-ai spus niciodată așa ceva. Știu că m-am decepționat singur. Dar m-a durut cu adevărat.

A început să hohotească mai tare, agățându-se de mine. Calul ei se foia neliniștit și a călcat pe frâu. Am izbutit să-l prind după ce m-am tras într-o parte, cu un braț încă în jurul lui Starling.

Răbdare. Așteaptă, i-am spus animalului, și și-a lăsat botul ușor în jos.

Pe Starling am ținut-o în brațe, sperând c-avea să se oprească repede din plâns, dar lacrimile continuau să-i curgă. O crezusem fără inimă. Nechibzuită părea însă un cuvânt mai potrivit. Starling era ca un copil care ia ce vrea fără să se gândească la urmări. Eu știam mai bine care puteau fi urmările și ar fi trebuit să mă port mai frumos. I-am vorbit cu voce înceată și, așa cum mă așteptasem, suspinele i s-au domolit destul încât să mă poată auzi.

– Vreau să știi adevărul într-o privință. Ultima dată ți-am spus că mă gândeam la Molly când erai în brațele mele. Nu e adevărat. N-a fost niciodată. Am fost o josnicie, ca și cum v-aș fi disprețuit pe amândouă. Când te aveam în brațe, îmi umpleai toate simțurile. Îmi pare rău că am încercat să te rănesc cu o minciună. Lacrimile ei nu s-au oprit. Starling, răspunde-mi. Ce s-a întâmplat?

– Nu e... nu e doar din pricina cruzimii tale. E..., i-a tremurat răsuflarea. Cred... bănuiesc că bărbatul meu... În noaptea aia îmi spusese că nu și-a dat niciodată seama cât de mult își dorește un copil. A spus-o, deși el nu are nici ce moșteni, nici nevoie de un moștenitor. Și... și cred că e, sau că ar putea fi...

Vocea i s-a stins, neizbutind să-i pună în cuvinte cea mai mare dintre temeri.

– Și-a luat o metresă? am întrebat încet.

– Cred că da! a țipat, înlăcrimată, pe neașteptate. După nuntă, mă voia în fiecare noapte. Sigur, știam că asta nu putea să dureze la nesfârșit, dar, după ce i s-a domolit focul, încă mai... însă de la o vreme, abia dacă mai observă că exist. Nici măcar după ce lipsesc de lângă el câteva zile nu mai pare să mă dorească. Stă până noaptea târziu la jocuri de noroc cu prietenii și vine la culcare beat. Nu contează cum mă înfrumusețez, nu dă nicio atenție rochiilor, bijuteriilor și parfumurilor.

Cuvintele i se scurgeau odată cu lacrimile. Mâneca i-a mânjit fața fără să i-o șteargă. Am găsit o batistă și i-am întins-o.

– Mulțumesc.

Și-a șters din nou obrajii. A respirat adânc, pe neașteptate, și i s-au înălțat umerii când a dat aerul afară.

– Cred că s-a săturat de mine. Mă privește și vede o femeie bătrână. Stau în fața oglinzii și mă uit la sânii mei, la pântec, la liniile feței... Fitz, am îmbătrânit chiar atât de mult? Crezi că-i pare rău că s-a însurat cu o femeie cu atât de mulți ani mai vârstnică decât el?

N-aveam de unde să scot răspunsuri pentru întrebările ei. Am cuprins-o cu brațul.

– E frig aici. Hai să nu stăm pe loc, am zis, ca să câștig câteva clipe de gândire.

A rămas cu brațul în jurul mijlocului meu când ne-am pus în mișcare, cu calul ei în urma noastră. Am mers o vreme în tăcere.

Pe urmă a spus, cu glas scăzut:

– Știi, m-am măritat cu el ca să fiu în siguranță. În sfârșit în siguranță. N-avea nevoie de copii, era bogat, frumos și mă găsea îmbietoare. O dată am tras cu urechea și l-am auzit spunându-i unui prieten ce plăcere adâncă simțea fiindcă nu era niciodată nevoit să mă prezinte altfel decât drept nevasta lui. Sunt menestrelul reginei și toată lumea îmi știe numele. Îl încânta faima mea, iar eu vedeam în asta un nou prilej de mândrie. Când mi-a cerut să mă mărit cu el și să-i aparțin pentru totdeauna, a fost... a fost ca și cum aș fi ajuns la liman, Fitz. După atâția ani în care m-am întrebat ce-o să se aleagă de mine când o să-mi pierd vocea

sau n-o să mă mai bucur de favorurile reginei. Nu m-am gândit niciodată că pentru a-l avea pe el trebuie să te pierd pe tine. Pe urmă, când ai susținut că altfel nu e cu putință, ei bine... atunci m-am umplut de furie împotriva ta. Ajunsesem să cred că timpul petrecut împreună era ceva care ne aparținea *nouă*, amândurora. Am fost șocată când ai putut să mi-l iei, fără voia mea. Dar, chiar și așa, încă îl mai aveam pe Lordul Fisher[1]. Și-mi spuneam că pierderea ta nu era un preț prea mare pentru o viață bună la bătrânețe.

A amuțit o vreme și am auzit vântul suflând printre noi. Credeam că terminase, însă a continuat:

– Dar dacă-și ia o metresă și o lasă grea sau doar dacă o găsește mai atrăgătoare decât mine... atunci voi fi pierdut totul pentru nimic și voi rămâne cu năvoadele goale.

– Starling, cum îți poți imagina că regina Kettricken și Chade te vor lăsa vreodată în mizerie? Știi că n-o să duci niciodată lipsă de nimic.

A oftat și a părut dintr-odată mai bătrână.

– Un pat, de-ale gurii și haine pe spinare. Presupun că pe astea le voi avea cu siguranță, dar va veni o vreme când vocea n-o să mă mai ajute, când plămânii nu-mi vor mai îngădui să înalț sunete prelungi. O vreme când nimănui n-o să-i mai par frumoasă, când n-o să mă mai dorească nimeni. O să scad în ochii tuturor și Menestrelul Starling va deveni Baba Cloanța Starling. N-o să mai contez pentru nimeni. O să pierd respectul tuturor. În cele din urmă, voi rămâne singură.

Am văzut-o într-o lumină nouă. Poate era singura lumină în care se vedea ea. Nu o interesau decât propriile nevoi. Era o cântăreață pricepută, chiar excelentă, dar nu avea acea sclipire care-ți aduce gloria eternă. Și mai era și o femeie al cărei pântec nu putea să poarte copii, așa că se temea întotdeauna să nu-și piardă bărbatul, momit de farmecul și de rodnicia alteia. Și, pe măsură ce îmbătrânea și frumusețea începea să-i pălească, teama asta era tot

[1] Pescar (n. trad.).

mai puternică. Fără copii care să-i lege bărbatul de ea, îi era frică să nu-l piardă odată ce patul ei n-avea să-l mai atragă. Poate că eu îi plăcusem, în cea mai mare parte, tocmai fiindcă o dorisem fără încetare, nu mă plictisisem de trupul ei niciodată. În plus, reprezentasem ceva pe care îl posedase, un secret cumplit pe care îl cunoştea şi, pe deasupra, un iubit şi un bărbat care nu-i ceruse niciodată mai mult decât putea să ofere ea din când în când. Lipsită de neîndoielnicul entuziasm cu care intram în patul ei şi pusă faţă în faţă cu tot mai puţina ardoare a celui cu care se cununase, începuse să se întrebe dacă farmecul ei nu era cumva pe ducă. Iar eu nu puteam nici să-i ofer un ceas de dragoste trupească, dovedindu-i că era încă ispititoare, nici s-o asigur că bărbatul ei continua s-o iubească. M-am străduit să găsesc altceva.

Am oprit-o brusc, m-am întors spre ea şi am ţinut-o la un braţ distanţă. M-am prefăcut că-i cercetez din priviri deopotrivă chipul şi corpul, ca şi cum aş fi vrut să-i măsor frumuseţea. De fapt, nu vedeam decât o înfăţişare familiară, n-o puteam privi cu ochii altcuiva. Dar am reuşit să vorbesc zâmbind larg:

– Dacă bărbatul tău nu te mai găseşte atrăgătoare, e un dobitoc. Sunt sigur că toţi bărbaţii din Buckkeep sunt dornici să-ţi ajungă în pat. M-aş număra şi eu printre ei, dacă lucrurile ar sta altfel. M-am străduit să par gânditor. Să i-o spun şi lui?

– Nu! a exclamat şi a izbutit să râdă, deşi veselia îi era firavă.

Am prins-o de mână ca s-o ţin la o distanţă care-mi convenea mai mult şi ne-am continuat drumul.

– Fitz, m-a întrebat ea, cu voce pierită, ceva mai târziu, mai ţii cât de puţin la mine?

Ştiam că nu puteam lăsa o astfel de întrebare să atârne prea multă vreme între noi fără răspuns.

– Da. Mai ţin. Am mers mai departe privind-o în ochi. M-ai rănit uneori. Mi-ai spus cuvinte pline de cruzime şi alteori nu mi-a plăcut cum te-ai purtat. Şi eu ţi-am făcut ţie asta. Dar ai avut dreptate, Starling: sunt cincisprezece ani. Când îi uneşte un timp atât de îndelungat, oamenii ajung să se accepte aşa cum sunt. Trec cu vederea şi greşelile, şi favorurile celuilalt. De câte ori ai cântat

în fața vetrei mele doar pentru mine? De câte ori am gătit pentru tine? Cincisprezece ani în comun sunt dincolo de plăcere și neplăcere, există pur și simplu. Uneori nu ne-am sinchisit unul de sentimentele altuia, așa cum eu și Chade nu ne sinchisim unul de toanele altuia. Suntem convinși că mai presus de cuvintele aruncate la mânie se află ceea ce suntem și ceea ce am învățat unul despre altul de-a lungul anilor.

– Te-am dezamăgit, a spus ea încet după un alt răstimp.

– Da. Așa e, am recunoscut, și am descoperit că puteam vorbi fără ranchiună. Iar eu te-am dezamăgit pe tine. Am dreptul să hotărăsc ce fac cu viața mea, indiferent care ți-ar fi ție părerea, dar dreptul ăsta îl ai și tu. Te-ai măritat. Eu am ales să mă ascund. Ambele hotărâri s-au înălțat între noi. Nu numai a ta. Dar vreau să știi un singur lucru. Indiferent cum ni se vor scurge anii de acum înainte și chiar dacă nu vom mai împărți niciodată patul, când vom fi bătrâni, te vei afla în ochii mei la fel de sus. Sus vei rămâne întotdeauna.

Credeam fiecare cuvințel din tot ce-i spusesem? Nu. Însă, în ciuda tuturor celor întâmplate, îmi era prietenă și avea nevoie de alinare. Cuvintele mele i-o ofereau și nu mă costau nimic. Un zâmbet firav mi-a înălțat colțurile gurii. Se culcase cu mine din aceleași motive care mă îndemnau acum să-i spun micile minciuni pe care simțea nevoia să le audă.

A dat din cap fără să mai plângă. După încă o vreme, m-a întrebat:

– Ce-ar trebui să fac în privința bărbatului meu?

I-am răspuns cu o clătinare a capului.

– Nu știu, Starling. Îl mai iubești? Îl mai dorești?

A zis de două ori „da" fără cuvinte, înclinându-și doar fruntea.

– Ei, atunci cred că ar trebui să i-o spui.

– Atâta tot?

Am ridicat din umeri.

– Cred că pentru astfel de sfaturi n-ai găsit omul potrivit. Cineva mai norocos în dragoste ți-ar putea oferi unele mai bune.

– Poate Chade.

– Chade? Răspunsul m-a uimit și m-a amuzat deopotrivă, dar ispita era prea mare. Mi-am luat un aer indiferent. E sfătuitorul ideal.

Îmi doream să pot fi de față la discuția lor.

– Cred că ai dreptate. Iubitele lui sunt întotdeauna mulțumite și discrete. Chiar și când le părăsește, a adăugat gânditoare și a râs când mi-a văzut privirea uluită. Înțeleg. Nici măcar tu nu știi nimic despre aventurile lui. Ah, da, bine zici, pe el trebuie să-l întreb. Din câte am auzit, nicio femeie nu l-a alungat din patul ei; a fost întotdeauna invers. Și nu e cel mai tânăr dintre bărbați. Da. O să vorbesc cu el diseară, când o să-i dau raportul.

Ultimele ei cuvinte mi-au trezit o bănuială. Am riscat.

– Prin urmare, crezi că poți afla unde stă ciungul?

M-a privit piezișe, ca și cum mi-ar fi recunoscut un punct câștigat într-un joc.

– Mai repede decât tine. Și m-a rugat să-ți spun, când te-ajung din urmă, că nu vrea să te-apropii de Laudwine. Ceea ce nu înseamnă că-n orașul Buckkeep e cunoscut sub numele ăsta, fiindcă altminteri Chade l-ar fi găsit de mult. Bun. Așadar ți-am spus ce dorește. Și te asigură că, în privința asta, el știe cel mai bine ce e de făcut.

– Sau cel puțin așa crede, am răspuns cu răceală.

Începeam să-mi dau seama că întâlnirea noastră nu fusese întâmplătoare. Chade aflase cumva că plecasem din castel și o trimisese pe Starling pe urmele mele, ca să mă țină departe de Laudwine. Se părea că plănuise să-mi ofere astfel și prilejul să-i cer iertare femeii menestrel supărate. Ce-i mai plăcea bătrânului să tragă sforile! Am găsit un zâmbet și mi l-am pus pe față.

– Păi, dacă vrei să găsești bârlogul lui Laudwine înaintea mea, ar fi cazul să încaleci și să-ți vezi de drum.

Mi-a aruncat o privire nedumerită.

– Tot mai mergi în oraș?

– Da. Am alte treburi acolo.

– De pildă?

– Hap.

– E în oraș? Credeam c-a rămas în coliba ta.

Așadar, Starling nu știa tot ce știa Chade. Asta mă alina întrucâtva.

– Nu. În parte, adică în cea mai mare parte, m-am întors la Buckkeep ca să poată intra ucenic la un meșter bun. E la Gindast.

– Da? Și se descurcă bine?

– Nu i-a fost ușor să se învețe cu viața din oraș, am scăldat-o, deși, pe toți zeii, tare mai aveam chef s-o mint, să-i spun că era cel mai bun! Dar cred că începe să facă față.

– Ar trebui să trec să-l văd. Gindast e unul dintre marii mei admiratori. Lui Hap n-o să-i strice dac-o să m-arăt interesată de el.

Se încredea în faima și în importanța ei cu atâta nevinovăție încât nu i-o puteai lua în nume de rău. A amuțit brusc, apoi a întrebat, ca și cum ideea ar fi surprins-o:

– Băiatul nu mai e supărat pe mine, nu-i așa?

Rănea cu atâta ușurință; și se aștepta, probabil, să fie iertată la fel de ușor. Poate că menestrelii erau blestemați să facă rău cu vorbele lor. Văzând că șovăiam, a adăugat.

– Tot supărat e, nu?

– N-am idee, m-am grăbit să-i răspund. I-ai rănit sentimentele destul de adânc. Dar a avut atât de multe pe cap, ca și mine, de altfel. N-am mai discutat despre asta.

– Ei, atunci cred că trebuie să repar ce-am stricat. Dac-o să am prilejul, o să-l răpesc într-o după-amiază. Știu că Gindast nu va avea nimic împotrivă. O să-l duc undeva unde se mănâncă bine și-o să-i arăt părți din Buckkeep pe care un ucenic nu are cum să le vadă. Nu te încrunta astfel. Hap nu e decât un băiețandru; o să-i netezesc repede penele zburlite. Iar acum trebuie să mă grăbesc, chiar așa cum spuneai, Fitz. Mă bucur că, între noi doi, lucrurile stau mai bine. Mi-ai lipsit.

– Și tu mie, am răspuns, lăsând baltă orice încercare de a fi sincer.

M-am întrebat cum avea să-i primească Hap invitația și dacă Starling avea să-și dea vreodată seama că el crescuse și se schimbase. De fapt, aș fi vrut să-l lase pur și simplu în pace, dar nu știam cum

să i-o cer fără s-o ofensez iar. Chade voia s-o știe binevoitoare față de mine, asta era limpede. Aveam să-l încolțesc mai târziu cu întrebările, ca să aflu de ce. Deocamdată am ajutat-o să se salte în șa și i-am zâmbit când s-a uitat în jos. Și când mi-a răspuns zâmbindu-mi la rândul ei, mi-am dat seama că, da, îmi lipsise. Și că preferam să-mi surâdă în loc să mustească de furie împotriva mea. Și pe urmă ea aproape c-a stricat totul când a spus, cu zâmbetul preschimbându-i-se în rânjet:

– Acum spune-mi adevărul, dând uitării veninul din ultima mea insultă. Lordului Auriu îi plac băieții în locul fetelor? De-aia le e atât de greu doamnelor nobile să-i cucerească inima?

Am izbutit să-mi păstrez zâmbetul la locul lui.

– Din câte știu eu, preferă să doarmă singur. Pentru că l-am văzut flirtând de atât de multe ori, dar n-a trebuit niciodată să scot pe nimeni din așternutul lui în dimineața următoare. Am șovăit, apoi am adăugat, aproape în șoaptă, detestându-mă pentru asta: Bănuiesc că e foarte, foarte discret. Nu-i sunt decât gardă de corp, Starling. Nu te poți aștepta să-i știu toate secretele.

– Oh, a spus, evident dezamăgită fiindcă nu eram în stare să bârfesc.

Menestrelii sunt mereu avizi de scandaluri. Ea însăși îmi spusese adesea că la cele mai frumoase cântece ajungi urmărind un zvon până la capăt. Am crezut că avea să plece, dar m-a surprins din nou.

– Bine, atunci. Dar tu, în ultima vreme?

Am oftat din greu.

– Urmez pilda stăpânului meu. Dorm singur, mulțumesc.

– Nu ești nevoit, a strecurat, arcuindu-și o sprânceană.

– Starling!

– Oh, bine, a râs ea, și am văzut că, într-un mod bizar, răspunsul meu o liniștise.

Nu o înlocuisem. Și, refuzând-o, mă obligam să rămân în continuare singur. Am bănuit că asta i-a făcut plăcere. Mi-a trimis un sărut pe vârful degetelor și a plecat. Am clătinat din cap privind

în urma ei și am reînceput să cobor dealul, înaintând cu greu pe panta înghețată.

Peste numai câteva minute, Civil Bresinga a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre oraș în goană, deși drumul era abrupt și plin de zăpadă. Nu și-a încetinit calul și abia dacă mi-a aruncat o privire. Mă îndoiesc că m-a recunoscut sau că, dacă m-a recunoscut, mi-a dat vreo importanță. Dar călărea fără mănuși, cu capul descoperit și cu mantia fluturându-i în urmă, ca și cum ar fi plecat din castel în mare grabă. Oare avea vreo legătură cu refuzul prințului de a-l însoți în afara zidurilor în dimineața aceea? Trebuia să dea cuiva de știre că planul dăduse greș? Am înjurat în sinea mea și mi-am iuțit pașii în urma lui prin zăpadă, dar dispăruse deja.

M-am oprit cu răsuflarea tăiată, gâfâind. Liniștește-te, m-am sfătuit. Liniștește-te. N-aveam de unde ști ce era cu Civil. Trebuia să rămân la primul meu plan, să încerc să dau de urma lui Laudwine. Bănuiam că astfel aveam să aflu și unde se dusese tânărul Bresinga.

Odată ajuns în oraș, m-am oprit mai întâi în piață. Am cumpărat o eșarfă roșie și un cuțit rezistent, de purtat la centură, și între timp am întrebat, pe ici, pe colo, de unde aș fi putut cumpăra carne proaspătă de capră, pentru un fel de mâncare jamaillian de care i se făcuse brusc poftă stăpânului meu. Am fost îndrumat în mai multe locuri, dar mai ales către stânele de capre de pe dealuri din afara orașului. În Buckkeep nu erau decât două turme, și numai una se afla în apropierea Străzii Fierarilor.

Ziua scurtă, de iarnă, era pe sfârșite când m-am îndreptat într-acolo. Lăsarea întunericului mă avantaja. Crescătorul de capre care-mi fusese recomandat avea numai câteva animale și le ținea pentru lapte, nu pentru carne. I-am găsit casa mai degrabă după miros decât după indicațiile primite. În lumina săracă a amurgului, m-am apropiat fără zgomot. Pe o fereastră am zărit o familie cu trei copii mici, retrasă înăuntru la căderea serii. În spatele casei lor era un staul cu o duzină de capre. Brânza stătea înșirată pe grinzi. Cea mai periculoasă creatură din împrejurimi era un țap bătrân, morocănos, cu ochi galbeni, răi. M-am îndepărtat tot în

tăcere, întrebându-mă dacă nu cumva mă înşelasem. Poate că sunetele din amintirile împărtăşite de Thick prin Meşteşug n-aveau nicio legătură cu locul unde se afla Laudwine în acel moment. Poate fusese vorba de un simplu loc de întâlnire, nu de locuinţa şefului Pestriţilor.

Fără să fac mai mult zgomot decât o nălucă, am tras cu ochiul în alte trei case din vecini, unde n-am văzut decât familii care se pregăteau de cină şi de culcare. Între un gard părăsit şi următoarea casă, am dat de calul lui Civil. Era priponit, încă înşeuat şi cu aburi înălţându-i-se din trupul încins. Fusese legat acolo ca să sară în ochi cât mai puţin? Dacă mă apropiam de ascunzătoarea lui Laudwine, locul era păzit cu siguranţă de oameni cu Har şi de animalele lor. Era posibil să-mi fi simţit deja prezenţa. La gândul ăsta, am devenit conştient că-mi transpirase brusc spatele. Iar în clipa următoare am ştiut că nu puteam face nimic ca să schimb situaţia. M-am apropiat tiptil, străduindu-mă să-mi înăbuş zgomotul paşilor mergând prin zăpada moale dintre clădiri. În timp ce mă ghemuiam acolo, am auzit, din stradă, un cal care se apropia. În oraşul Buckkeep sunt puţini cai de călărie. Străzile abrupte, pietruite cu bolovani, nu sunt potrivite pentru ei şi cheltuieşti prea mult ţinându-i într-un loc unde nu-ţi sunt de fapt de niciun folos. Judecând după tropotul copitelor, era un animal mare, masiv. Zgomotul a încetat în faţa casei. Am auzit uşa deschizându-se aproape în aceeaşi clipă. Cineva a ieşit pe verandă cu paşi grei şi l-a întâmpinat pe călăreţ spunând:

– Nu e vina mea. Nu ştiu de ce-a venit aici şi mie nu vrea să-mi spună nimic. Zice că nu vorbeşte decât cu tine.

Cunoşteam vocea din amintirile lui Thick. Era primul bărbat la care fusese adus.

– Mă ocup eu, Padget.

Glasul lui Laudwine. Pe un ton care a pus capăt oricărei încercări de a i se oferi explicaţii. L-am auzit descălecând. M-am ghemuit, ascunzându-mă mai bine după calul lui Civil.

– Hammer, du-te cu el, i-a spus Laudwine armăsarului său, şi am văzut o umbră trecând când un bărbat robust l-a condus

pe tovarășul de Har al șefului către gura aleii și spre grajdul dărăpănat.

L-am recunoscut dintr-o singură privire. Îl văzusem prima oară călărind alături de Laudwine. Șeful Pestriților a intrat în casă trântind ușa în urma lui. Câteva clipe mai târziu, Padget a terminat cu calul, s-a întors și a intrat la rândul său.

Casa era bine construită, cu toate crăpăturile din pereți perfect astupate și cu obloanele lăsate bine închise, ca să nu pătrundă frigul nopții. Nu vedeam ce se petrecea înăuntru, însă sunetul vocilor ridicate ajungea până la mine. Dar nu deslușeam cuvintele. M-am ghemuit în întunericul des dintre clădiri și mi-am lipit urechea de perete. Am ascultat.

– Cum ai putut fi atât de idiot încât să vii aici? Ți s-a spus să nu cobori niciodată în oraș ca să mă cauți și să nu încerci să iei legătura cu noi în niciun fel.

Furia îngroșa glasul lui Laudwine.

– Am venit să-ți spun că înțelegerea noastră a luat sfârșit.

Am avut impresia că recunoșteam vocea lui Civil, dar spaima i-o făcea mai stridentă.

– Așa crezi tu?

Din nou Laudwine și, când i-am simțit amenințarea din glas, mi s-a zbârlit părul de pe ceafă.

Civil a răspuns cu voce scăzută. Probabil sfidător, fiindcă Laudwine a râs.

– Ei bine, te înșeli. Eu sunt cel care o să-ți spună când ia sfârșit înțelegerea noastră. Iar asta se va întâmpla când nu-mi vei mai fi de folos. Și o să știi că nu-mi mai ești de folos fiindcă în ziua aia o să mori. Înțelegi ce vreau să spun, Civil Bresinga? Fii folositor, băiete. De dragul mamei tale, dacă nu de al tău. Ce noutăți picante ai pentru mine?

– De dragul mamei mele, pentru tine n-am nimic. Nici n-o să mai am vreodată.

Vocea lui Civil tremura de spaimă și de înverșunare.

După cum îmi aminteam foarte bine, Laudwine nu umbla cu ocolișuri. Și părea să fi învățat să-și folosească foarte bine mâna

stângă. Am auzit trupul lui Civil izbindu-se de perete. O clipă mai târziu, Laudwine a adăugat:

– Şi de ce, băiete?

N-a primit niciun răspuns. M-am întrebat dacă-l omorâse pe tânăr cu o singură lovitură.

– Ridică-l, i-a poruncit cuiva.

Am auzit cum era târât un scaun pe podea, probabil pentru Civil. Laudwine a vorbit din nou după o clipă.

– Te-am întrebat ceva, băiete. De ce mă trădezi pe neaşteptate?

Vocea lui Civil era înăbuşită. Probabil fusese lovit peste gură sau în falcă.

– Nu te trădez. Nu-ţi datorez nimic.

– Nu? a râs Laudwine. Mama ta e încă în viaţă. Nu-mi eşti dator pentru asta? Tu eşti încă în viaţă. Nu mi-e ea datoare pentru asta? Nu fi prost, flăcăule. Crezi în făgăduielile mincinoase ale reginei din munţi? Crezi că vrea să ne asculte, să îmbunătăţească lucrurile pentru noi? Pfui! Vrea să ne momească, cum momeşti şobolanii cu grăunţe otrăvite. Crezi că eu sunt o ameninţare pentru voi, că aş putea pune capăt vieţilor voastre trădându-vă? Chiar aş putea. Dar numai dacă mă trădezi tu mai întâi. Acum te ţin în palmă şi te apăr. Duc tratative într-un mod mult mai rezonabil decât unii dintre Pestriţii care mă urmează. Fii recunoscător că-i ţin în frâu. Şi termină cu prostiile. Noi doi avem prea multe în comun ca să ne opunem unul altuia.

A schimbat tonul şi a întrebat prietenește:

– Oricum, de la ce a pornit toată povestea asta?

Civil a şuierat o învinuire pe care n-am auzit-o.

Laudwine a râs.

– Aşa deci. E femeie, băiete, şi e una de-ale noastre. Ştiu că unui flăcău îi vine greu să se gândească la propria lui mamă ca la o femeie, dar femeie e, şi e atrăgătoare. Ar trebui s-o ia drept compliment şi ca o reîmprospătare a memoriei. A trăit prea mult departe de noi, negând ceea ce era, întovărăşindu-se cu „nobilii", de parcă ei sau ea ar fi mai buni decât noi. Se închide cercul, Bresinga. Consideraţi-vă norocoşi fiindcă vă primim

iarăşi în rândurile noastre. Fiindcă după ce vom ajunge la putere, toţi cei cu Sânge Străvechi care s-au lepădat de magia lor şi le-au întors spatele fraţilor lor sau chiar i-au trădat împuţiţilor de Farseeri... vor muri cu toţii. În Arena Regelui lor, exact aşa cum a ucis Regal atât de mulţi de-ai noştri. Şi pentru ce? De ce-au pierit în arenele alea atât de mulţi dintre părinţii noştri împreună cu animalele lor? Ca să fie găsit un trădător cu Har, unul care să-l doboare pe Bastardul cu Har pentru el. A sosit şi răs-sosit timpul ca Farseerii să plătească pentru asta.

Şi, cu urechea lipită de lemnul rece, ghemuit în frigul tot mai puternic şi în întunericul tot mai gros al nopţii, mi-am recunoscut în oase un rău familiar. Trecutul Casei Farseer se reîntorcea încă o dată să ne bântuie. Pentru că Laudwine spusese adevărul. Regal mă urâse atât de mult şi se temuse de mine într-o asemenea măsură, încât se gândise că nu mă putea ucide decât cu ajutorul cuiva înzestrat cu Har. Mulţi bărbaţi şi femei muriseră torturaţi de el până când găsise unul care să vâneze Sângele Străvechi. Săgeata acelui om mă lăsase cu cicatricea dureroasă din mijlocul spatelui. Însă faptele de care-l considerasem întotdeauna vinovat numai pe Regal erau puse acum pe seama întregii familii.

Civil a răspuns cu voce înceată, dar clară.

– Ea n-o ia drept „compliment", ci drept insultă şi atac mârşav. M-ai silit să rămân în castelul Buckkeep, să spionez pentru tine, lăsând-o singură şi vulnerabilă. I-ai alungat de lângă ea pe toţi servitorii de încredere şi pe toţi prietenii adevăraţi pe care i-a avut vreodată. Şi acum oamenii tăi au dezonorat-o, totul în numele redobândirii moştenirii voastre de Pestriţi. Ei bine, mama n-o vrea, şi n-o vreau nici eu. Dacă asta înţelegeţi voi prin frăţia celor cu Sânge Străvechi, prefer să nu fac parte din ea.

Laudwine i-a răspuns cu voce aproape leneşă.

– Ei, băiete, tu sau eşti prost, sau nu asculţi ce-ţi spun. Răspunde-mi la o singură întrebare. Ce eşti dacă nu te numeri printre noi?

– Sunt liber, a mârâit Civil.

– Greşit. Eşti mort. Ucide-l, Padget.

Era un bluf. De asta eram sigur, dar eram sigur și că tânărul Bresinga avea să-i ia în serios. Voiau să-l terorizeze, ca să li se supună iarăși. Iar eu n-aveam niciun motiv convingător ca să-l apăr, indiferent dacă se mulțumeau să-l bată sau îl omorau. Poate în afară de faptul că nu era decât un băiețandru, silit de împrejurări să se supună unei voințe străine și încolțit. Am simțit un sloi de gheață în pântec și am scrâșnit din dinți, așteptând ce avea să i se întâmple.

Pe urmă, năvala violentă a Meșteșugului lui Dutiful a fost cât pe ce să mă trântească în genunchi.

Găsește-l pe Civil Bresinga. E în mare pericol. Te rog, Tom, du-te acum. Cred c-a coborât în oraș.

Prințul își trimitea rugămintea care nu suferea amânare ca pe un potop. Eram vag conștient că, undeva, uimirea oprise muzica lui Thick.

Mi-am revenit și am trimis un gând drept răspuns.

– Nu sunt departe de el. E în pericol, dar nu într-unul atât de mare cum crezi. De unde ai știut?

Asupra mea s-a revărsat un gând încărcat de o suferință cumplită strivindu-mi creierul.

Mi-a spus motanul lui. Civil mi l-a adus legat într-un sac și m-a rugat să-l țin în odaia mea și să nu-l las să iasă, indiferent ce s-ar întâmpla. Asta e favoarea pe care mi-o ceruse. A spus că are ceva de făcut, într-un loc unde nu poate lua motanul. Tom, nu mai sta pe gânduri. Motanul spune că pericolul e real, cât se poate de real. Îl vor ucide.

O *să-l apăr*, am făgăduit, apoi mi-am înălțat brusc zidurile Meșteșugului, lăsându-l pe Dutiful pe dinafară. O secundă mai târziu, alergam ocolind casa mică. E ciudat cum ajungi, cât ai clipi, să vezi lucrurile cu totul altfel. Civil stârnise confruntarea așteptându-se să moară. O plănuise. Își lăsase tovarășul de Har la Dutiful ca să salveze viața micii feline, căci se temuse să nu intre în luptă în ajutorul lui. Îmi țineam sabia urâtă în mână când am deschis ușa casei cu o lovitură de umăr. Un bărbat a căzut, cu măruntaiele revărsându-i-se printre degete. Nu era înarmat și nu

mă amenințase, îmi stătuse pur și simplu în drum. Mi-am ridicat o stavilă în calea ecourilor durerii lui și am dat buzna în odaie.

Mi-am dat seama dintr-o singură privire că tânărul nobil avusese dreptate. Laudwine stătea la masă, cu un pahar de vin în față, uitându-se cum îl strangula Padget. Care părea să-și savureze fapta. Era destul de puternic ca să pună imediat capăt vieții băiatului, dacă ar fi vrut s-o facă. În schimb, îl prinsese de gât din spate, săltându-l de la pământ și lăsându-l să-și agite picioarele în timp ce-l sugruma încetul cu încetul. Fața lui Civil era de un roșu strălucitor și unghiile i se înfigeau zadarnic în pielea hainei de pe brațele lui Padget. Un câine mic, o corcitură cu păr scut, nesuferită și războinică, țopăia în jurul lor cu veselie, mușcându-l pe Civil de picioarele care i se bălăngăneau. Scena a trezit în mine furia luptătorului și am văzut roșu în fața ochilor. Mi-am simțit imediat pieptul umflându-se și mi-am auzit bătăile inimii ca pe tot atâtea tunete. Orice altceva mi-a dispărut din minte. Aveam să-i omor pe amândoi.

Când am năvălit înăuntru, Laudwine privea spectacolul sprijinindu-se destins de spătarul scaunului.

– Termină-l, i-a poruncit scurt lui Padget, fără nicio urmă de panică în glas, și s-a ridicat în picioare trăgându-și din teacă sabia scurtă, totul dintr-o singură mișcare lină.

Pe urmă m-a recunoscut și s-a schimbat la față. Cu coada ochiului, am văzut degetele lui Padget adâncindu-se în gâtul băiatului.

Puteam să parez lovitura sabiei lui Laudwine sau să salvez viața lui Civil, dar nu și una, și alta. Masa era între tânărul nobil și mine. După un pas în fugă, am sărit și m-am oprit pe tăblia ei, sprijinit într-un genunchi. Mi-am avântat lama însângerată pe lângă Civil și am implântat-o în pieptul lui Padget. În același timp, am simțit mușcătura sabiei lui Laudwine. Mi-a pătruns în mușchii din partea stângă a spatelui, între șold și coapse. Am țipat și m-am rostogolit, îndepărtându-mă de ea, și lama mi-a sfâșiat carnea. Am contraatacat, dar lovitura mea n-a avut forță. M-am clătinat și am căzut de pe masă, cu piciorul drept îndoindu-se sub

mine. A fost un noroc, fiindcă următoarea lovitură a lui Laudwine, ţintită sus, nu m-a nimerit. Am tras aer în piept.

– Fugi! i-am strigat lui Civil cu voce stridentă.

Când Padget îşi dusese mâinile la piept şi îi dăduse drumul, băiatul se prăvălise grămadă pe podea, de parcă n-ar fi avut oase. Era încă întins acolo, ţinându-se de gât, şi respira şuierat, încercând cu disperare să-şi umple plămânii. Padget căzuse în genunchi, apăsându-şi degetele peste şuvoiul de sânge roşu aprins care-i izvora din piept, în timp ce micul animal cu care-şi împărţea Harul scheuna foindu-se înnebunit în jurul lui.

L-am văzut pe Laudwine deasupra mea, ocolind masa cu sabia în mâna stângă. M-am rostogolit sub tăblie, ţipând când rana a atins podeaua. Odată ajuns în partea opusă, m-am săltat în patru labe şi apoi în picioare. Masa se afla între noi, însă Laudwine era înalt şi, în mâna lui, chiar şi o sabie scurtă putea ajunge destul de departe. M-am ferit de prima lovitură a lamei aplecându-mă.

– O să te ucid, bastard trădător, mi-a făgăduit, cu o mulţumire sălbatică.

Cuvintele lui au trezit lupul din mine. Durerea nu mi-a dispărut; şi-a pierdut pur şi simplu importanţa. *Întâi omoară; rănile ţi le lingi pe urmă. Şi mârâie arătându-ţi mai bine colţii.*

– Eu n-o să te ucid, am dat de ştire, cu voce prietenoasă. O să-ţi tai şi mâna cealaltă şi-o să te las în viaţă.

Groaza care i-a licărit o clipă în ochi mi-a spus că vorbele mele îl înfricoşaseră până în măduva oaselor. Am prins masa de-o margine pe care-am săltat-o în sus, apoi am împins-o spre el. A dat înapoi şi s-a împiedicat, poate de Padget, sau poate de câinele lui care scheuna. Ar fi putut să dea drumul sabiei, să se proptească în mână, oprindu-şi căderea. Dar a continuat prosteşte s-o ţină strâns în vreme ce se prăbuşea. Am profitat şi am împins masa, astfel încât să-i prindă picioarele sub ea. Căzut pe spate peste Padget, şi-a rotit sabia spre mine, dar loviturii i-a lipsit forţa. M-am ferit şi am izbutit să evit lama şi când a făcut cale-ntoarsă, apoi am sărit pe masă şi l-am ţintuit cu ea de podea. Mi-am prins sabia cu amândouă mâinile şi i-am înfipt-o în piept. A ţipat şi am

auzit urletul de luptă al calului ca pe un ecou. Sabia a alunecat și s-a răsucit când m-am lăsat pe ea cu toată greutatea, i s-a strecurat printre coaste și i s-a implântat în organele vitale. Încă mai țipa, așa că am scos-o și l-am înjunghiat iarăși. De data asta în gât.

De-afară, din stradă, am auzit strigăte omenești, apoi ceva ca un tunet îndepărtat. Un cal necheza cu furie.

– Animalul ăsta a înnebunit! a zbierat cineva. Chemați Garda Orașului!

Judecând după zgomote, mi-am dat seama că armăsarul lui Laudwine izbea cu copitele în peretele grajdului încercând să scape și să-i vină în ajutor. El se stingea pe podea, cu inima încă pompându-i sângele afară din gât, cu ochii încă plini de furie și spaimă. Mintea mi s-a limpezit brusc. M-am întors spre Civil.

– N-am timp să te-ajut. Ridică și ieși prin spate. Ferește-te de gardă și întoarce-te la castel. Povestește-i lui Dutiful totul. Totul, ai priceput?

Băiatul se uita cu ochi mari, din care șiroiau lacrimi, dar n-aș fi putut spune dacă motivul erau spaima, șocul sau strangularea de care abia scăpase. Corcitura pipernicită a lui Padget s-a luat după mine când m-am îndreptat spre ușă. Mi-am împietrit inima, m-am răsucit și am strivit-o cu o lovitură de picior. A scheunat subțire și n-a mai mișcat. Oare murise și Padget în aceeași clipă? Nu eram sigur. Dar când am ieșit în stradă clătinându-mă, am văzut calul de luptă al lui Laudwine zguduind grajdul care-l ținea captiv. De cealaltă parte a străzii înguste, copiii crescătorului de capre priveau cu ochi holbați, îngrămădiți în cadrul ușii deschise. Uriașele copite potcovite ale calului furios spărseseră scândurile. Șubrezise mai tare grajdul vechi, care se înclinase, și îi era mai greu să scape trecând prin peretele strâmb.

Însă nu era un simplu cal. Nu mai era. Cu Harul, simțeam în el ceva care mă năucea, aveam senzația că omul și armăsarul împărțeau un singur trup. Am văzut animalul retrăgându-se din fața spărturii pe care-o făcuse și cântărind deodată situația cu inteligență omenească. Nu-i puteam lăsa timp să găsească o cale de scăpare. N-am dat nicio atenție mulțimii de gură cască adunate și

am luat-o la fugă spre cal, scoțând strigăte nearticulate. Calul a încercat să se cabreze ca să poată lovi cu ucigătoarele sale copite din față, însă grajdul era scund, nu fusese construit pentru un animal atât de mare. N-a izbutit decât să-și dezvăluie pieptul, iar eu mi-am proptit mânerul sabiei în propriul piept și am înfipt-o într-al lui cât de adânc a fost cu putință.

Armăsarul a urlat și valul de furie purtată de Har și de ură mi-a spart zidurile și m-a izbit. Am fost azvârlit înapoi, și sabia mi-a rămas înțepenită în pieptul lui. S-a repezit către pereții crăpați, zbierându-și furia. Știam că, dacă n-ar fi fost închis în grajd ca-n cușcă, m-ar fi ucis înainte de a muri. În cele din urmă s-a prăbușit, cu sângele țâșnindu-i din bot și din nări, când a sosit Garda Orașului. Cu torțe pâlpâind în bătaia vântului din noaptea de iarnă și aruncând umbre năucitoare, ce săreau peste mine ca niște lupi jucăuși.

– Ce se întâmplă aici? a întrebat sergentul și, după ce ne-am recunoscut unul pe altul, a mârâit: E a doua oară când faci scandal pe străzile mele. Nu-mi place.

Am încercat să mă gândesc la o explicație, dar piciorul drept s-a îndoit brusc sub mine. Am căzut în zăpada răscolită.

– Înăuntru sunt doi morți! a strigat cineva.

Mi-am întors capul și am văzut o fată în uniforma gărzii ieșind din casa lui Laudwine albă ca varul la față. Am clipit și mi-am încordat vederea încercând să străpung întunericul de pe stradă. Calul lui Civil dispăruse. Fie fugise, fie băiatul izbutise să scape. Am încercat să mă mișc și am devenit brusc conștient de umezeala fierbinte care mi se prelingea de sub coaste. Mi-am apăsat mâinile pe rană.

Sergentul s-a răstit la mine.

– Ridică-te!

– Nu pot, am izbutit să spun gâfâind. Am întins palmele, ca să-i arăt sângele de pe ele. Sunt rănit.

A scuturat din cap cu ciudă și cu furie și am știut că tânjea să-mi facă o rană în plus. Era din soiul oamenilor pentru care datoria e o problemă personală.

– Ce s-a întâmplat aici?

Am încercat să-mi trag răsuflarea şi l-am binecuvântat pe fiul crescătorului de capre, care-a ieşit în fugă, desculţ, strigând tulburat că bidiviul înnebunise, că încercase să scape din grajd lovind în pereţi cu copitele şi că apoi ieşisem eu şi-l omorâsem. Sub spatele meu, zăpada se uda şi se încălzea şi simţeam cum mi se închidea noaptea în jur, îngustându-mi vederea.

Tom?

Meşteşugul prinţului se infiltra cu frenezie prin zidurile mele năruite.

Tom, eşti rănit?

Pleacă!

Sergentul s-a aplecat asupra mea:

– Ce s-a întâmplat aici?

Nu eram în stare să mă gândesc la o minciună. Am spus adevărul.

– Calul a-nnebunit. Am fost nevoit să-l omor.

– Da, asta ştim. Dar ce s-a întâmplat cu oamenii din casă?

Tom? Eşti rănit?

Am încercat să mă folosesc de Meşteşug ca să-i răspund prinţului, dar durerea mă străbătea acum zvâcnind în valuri. M-am străduit să mă îndepărtez de ea, dar era foarte puternică şi m-a ţintuit de strada plină de zăpadă. În jurul nostru se aduna tot mai multă lume. Am privit cercetător chipurile, căutând zadarnic pe cineva care ar fi putut să mă ajute. Se holbau pur şi simplu cu toţii, cu gurile căscate şi ochii cât cepele, arătând cu degetul şi strigându-şi explicaţiile unii altora. Pe urmă am întrezărit o faţă pe care o cunoşteam. Preţ de o singură clipă, s-a aplecat, apropiindu-se de mine, şi mi s-a părut că-i desluşesc în privire o îngrijorare sinceră. Henja, servitoarea Narcescăi, mă privea încruntată. Pe urmă, când ni s-au întâlnit ochii, mi-a întors brusc spatele şi s-a pierdut în mulţime.

Spune-i lui Chade! Henja e încă aici, e în oraşul Buckkeep.

Pentru o clipă, am ştiut ce mare importanţă avea asta. Era esenţial să afle Chade. Apoi s-a revărsat durerea, alungându-mi orice altă grijă. Muream.

Oprește. Fă să se oprească. Strici muzica.

Nefericirea lui Thick mă izbea cum izbesc valurile plaja.

– Răspunde-mi!

Minciunile dispăruseră, dispăruse și adevărul. M-am uitat în sus, la sergent, și am încercat să vorbesc. Și pe urmă am prins să alunec, mă îndepărtam de ei alunecând în întuneric.

Stai de veghe, Ochi Întunecați! l-am implorat, dar nu mi-a răspuns nimeni, iar în preajma mea nu era niciun lup.

Capitolul XX

COTERIA

Oamenii din cele Șase Ducate au fost întotdeauna independenți din fire. Simplul fapt că regatul rămâne împărțit în șase regiuni separate, toate loiale monarhiei Farseer, dar conduse de propria lor nobilime, vorbește despre acest spirit autonom. Fiecare ducat reprezintă un teritoriu anexat, de obicei cucerit într-un război. De multe ori, cuceritorul Farseer a fost destul de înțelept ca să lase o parte a nobilimii locale să diriguiască în continuare. Așa au stat lucrurile mai ales în Farrow și Beans. Unul dintre avantajele acestui sistem de guvernare e faptul că, în fiecare ducat, legile sunt adaptate la situația particulară existentă și țin cont de obiceiurile vechi ale locuitorilor. O ilustrare a acestei concesii făcute guvernării locale e faptul că orașele mari și cetățile nu numai că își au propriile gărzi care mențin ordinea, dar le și plătesc din bani obținuți dintr-un sistem de taxe asupra negoțului și din amenzile plătite, ca pedeapsă, de oricine încalcă legea.

Fedwren, guvernarea celor Șase Ducate

Tom.

Tom.

Tom.

La început nu m-a deranjat. Eram într-un hău atât de adânc, încât nici marea însăşi nu putea ajunge până la mine. Totul era beznă şi, atâta timp cât stăteam nemişcat, durerea n-avea cum să mă găsească. Pe urmă cuvântul s-a furişat, încetul cu încetul, a înaintat până când mintea mea n-a mai putut nu-l ia în seamă. Era ca un ciocan, mă izbea în ţeastă cu zgomot surd.

Nu Tom, am spus iritat. *Pleacă.*

Nu Tom?

Şi interesul avid din gândul lui Dutiful m-a adus la hotarul treziei. Mi-am înălţat din reflex zidurile, apărându-mă de curiozitatea lui. O clipă mai târziu, o senzaţie din cale-afară de neplăcută mi-a secătuit în întregime voinţa şi puterea de a mă folosi de Meşteşug. Eram întins pe burtă, pe ceva care părea să fie o saltea de paie. Nu era umplută cu destul de multe ca să-şi merite numele. Răceala pardoselii de piatră pătrundea prin ea. Aveam tot trupul ţeapăn şi rece, în afară de şale. Care mă ardeau. Când am încercat să mă mişc, durerea a fost cruntă. Am gemut slab şi am auzit paşi târşiţi.

– Te-ai trezit?

Mi-am mişcat vag mâna şi am întredeschis ochii. Chiar şi lumina slabă părea să mi-i agreseze. M-am uitat la bărbatul de deasupra mea. Scund, cu haine murdare, cu o hălăciugă de păr în jurul feţei, se holba la mine. Cu nasul şi obrajii roşii ai unui beţiv înveterat.

– Vindecătorul te-a cusut. A zis să-ţi spun să nu te mişti mai mult decât e nevoie.

Am mormăit în semn că înţelesesem, iar el a rânjit.

– Nici nu era nevoie să-ţi spun, nu?

Am mormăit din nou. Acum, când eram treaz de-a binelea, durerea se făcea simţită în totalitate. M-am întrebat care îmi era adevărata situaţie, dar aveam gura prea uscată ca să pot vorbi. Bărbatul vorbăreţ părea binevoitor; ar fi putut fi ajutorul vindecătorului?

Mi-am mișcat buzele și, îndată ce am putut, am respirat adânc și am murmurat:

– Apă?

– Să văd ce pot face, a răspuns.

S-a dus la ușă. Eu l-am urmărit cu privirea. Și am observat că ferestruica ușii era zăbrelită. A strigat prin ea:

– Hei! Rănitul s-a trezit. Vrea apă!

Dacă i-a răspuns cineva, eu n-am auzit. S-a întors la mine și s-a așezat pe un taburet de lângă salteaua mea. Încetul cu încetul, izbuteam să văd tot mai clar ceea ce mă înconjura. Pereți de piatră. Un țucal într-un colț. Paie împrăștiate pe podea. Aha. Prietenul meu îmi era tovarăș de celulă. Înainte de a izbuti să merg cu gândul mai departe, a reînceput să vorbească:

– Ei, ai omorât trei bărbați și un cal, eh? Frumoasă luptă, pun prinsoare. Aș vrea s-o fi văzut. Și eu m-am încăierat azi-noapte. Dar n-am omorât pe nimeni. M-am luat la bătaie cu un slăbănog înalt, tot numai cicatrice, parc-ar fi fost ciupit de vărsat. N-a fost vina mea. Vorbeam, poate, ceva cam prea tare, și știi ce mi-a spus? „Tacă-ți fleanca! E întotdeauna cel mai bun sfat pentru unul de teapa ta, care trăncănește și crede că dă explicații, dar încurcă rău lucrurile. Ar trebui să-și lase prietenii să vorbească.“ Pe urmă m-a pocnit, și l-am pocnit și eu. Și a venit garda și m-a arestat, și iată-mă aici, în același rahat ca tine.

Am izbutit să dau din cap, în semn că-i înțelesesem mesajul. Era unul dintre ciripitorii lui Chade. Chade voia să-mi țin gura și să aștept. M-am întrebat dacă știa cât de grav rănit eram. M-am întrebat dacă tânărul Civil se întorsese la castel. Pe urmă mi-am dat seama că puteam primi răspunsuri. Mi-am lăsat ochii să se închidă, mi-am adunat slabele puteri și am trimis un gând firav în afară.

Dutiful?

Tom! Ești bine?

Meșteșugul lui mi se contura în minte tremurător, aidoma cuvintelor scrise cu cerneală pe hârtie udă. Mesajul fugea și pălea chiar în clipa când încercam să-l pricep.

M-am străduit să-mi umplu plămânii cu aer și să mi-adun gândurile. Durerea mă străpungea până-n măduva oaselor. Am respirat mai puțin adânc și m-am întins spre el, șovăielnic.

Nu. Laudwine m-a înjunghiat în spate și sunt la închisoare. I-am omorât, pe el și pe un oarecare Padget. Și mai e ceva, e important. Spune-i lui Chade că am văzut-o pe Henja în mulțime. E încă în oraș.

Da, știe. L-am înștiințat. A fost ultimul lucru pe care mi l-ai spus prin Meșteșug. De ce e important?

Nu i-am luat întrebarea în seamă. Nu știam răspunsul și îmi aveam propriile întrebări, mai urgente.

Ce se petrece? De ce sunt încă aici? Civil s-a întors la voi?

Da, da, s-a întors. Acum ascultă-mă și nu mă întrerupe. I-am simțit surescitarea și spaima zăngănind. Meșteșugul îi răpăia în minte ca potcoavele pe bolovani. Știam că se temea să nu leșin din nou. Chade zice: „*Să nu spui nimic.*" *Născocește el o explicație pentru tot ce-ai făcut. Toată lumea vorbește despre asta, orașul și castelul zumzăie ca un stup. Dacă în Buckkeep s-a mai săvârșit vreodată o crimă triplă, de-atunci au trecut foarte mulți ani, și asta se simte în bârfele și zvonurile de-acum. Te-au văzut atât de mulți oameni omorând calul, încât o să fie imposibil să spunem că pe Laudwine și pe oamenii lui nu i-ai ucis tu. Așa că Chade caută acum ceva care să poată dovedi că n-a fost crimă. Nu poate veni pur și simplu să te scoată de-acolo. Înțelegi de ce, nu?*

Înțeleg.

Nu trebuia să existe nicio legătură între Chade și o gardă de corp care a săvârșit o crimă triplă, nicio legătură între regină și omul care i-a ucis pe solii celor cu Sânge Străvechi, nicio legătură între prinț și asasinul care i-a îndeplinit porunca. Înțelegeam. Înțelesesem întotdeauna.

Nu-ți face griji pentru mine.

Un gând trimis cu răceală.

Îmi dădeam seama că Dutiful încerca să-și controleze spaimele, dar își lăsau urmele pe Meșteșugul lui. Șopteau, scăpându-i de sub pază: și dacă până la urmă Chade nu putea născoci nimic util, și

dacă omul ăsta moare fiindcă i se infectează rana, bună Eda, i-a ucis pe toți, bărbații și calul, cine e Tom Badgerlock, cine e de fapt, cine e cel în stare să ucidă astfel. Ca să-i amuțesc temerile, mi-am închis zidurile în fața lui. Oricum eram prea slăbit pentru Meșteșug, și-mi spusese deja tot ce trebuia să știu. M-am simțit separându-mă, nu doar de Dutiful, ci de toți. M-am încuiat în propria mea piele. Eram Tom Badgerlock, un servitor din Buckkeep, în închisoare, învinuit de asasinarea a trei bărbați și de omorârea unui cal de rasă. Atâta tot.

Paznicul a venit la ferestruică, i-a cerut celuilalt prizonier să plece de lângă ușă, apoi s-a aventurat înăuntru cu o găleată și cu un polonic. Le-a pus lângă salteaua mea. I-am privit cizmele printre genele lăsate.

– Nu pare treaz.

– Ei, pentru un minut a fost. N-a zis mare lucru, doar „apă".

– Dacă se trezește din nou, să strigi. Sergentul vrea să stea de vorbă cu el.

– Sigur, o s-o fac. Dar nevastă-mea încă n-a venit să-mi plătească amenda? Ați trimis un băiat să-i dea de veste, nu?

– Ți-am spus c-am trimis. Ieri. Dacă vine cu banii, poți pleca.

– E rost să primesc ceva de mâncare?

– Ai primit deja. Aici nu e han.

Paznicul a plecat trântind ușa în urma lui. Am auzit cum erau trase mai multe zăvoare. Prietenul meu s-a dus la ferestruică și l-a urmărit din priviri în timp ce se îndepărta. Pe urmă s-a întors lângă mine.

– Crezi că poți să bei?

N-am răspuns, dar am izbutit să-mi salt, tremurând, capul de pe saltea. Mi-a ținut polonicul plin ochi lângă buze și am sorbit cu grijă o gură. Era răbdător, stătea ghemuit, ținând polonicul nemișcat, ca să pot bea. A durat mult. Nu-mi dădusem niciodată seama că trebuia să-mi folosesc mușchii spatelui ca să trag apă printre buze sau ca să-mi țin capul ridicat. După o vreme, mi-am lăsat capul să cadă la loc, iar el a luat apa. Stătea întins, gâfâind ușor. Întunericul a început să-mi îngusteze vederea, apoi s-a retras încet.

– E noapte?

– În locurile astea e mereu noapte, mi-a răspuns, morocănos, şi, pentru o clipă, l-am întrezărit ceea ce era cu adevărat, un om care-şi petrecuse prea multă vreme în asemenea situaţii.

M-am întrebat de când era în slujba lui Chade, apoi m-am îndoit că ştia cine-l plătea în realitate pentru aşa ceva. Şi-a tras taburetul mai aproape şi mi-a vorbit încet.

– E după-amiază. Eşti aici de două zile. Când m-au adus pe mine, te îngrijea vindecătorul. Am crezut că atunci erai treaz. Nu-ţi aduci aminte?

– Nu.

Poate aş fi izbutit dacă încercam, dar am fost dintr-odată sigur că nu voiam să-mi amintesc. Două zile. Pentru o clipă, mi-a stat inima. Dacă ar fi putut să mă scoată repede de-acolo, Chade ar fi făcut-o până atunci. Cele două zile deja trecute însemnau că mă puteam aştepta să mai rămân o vreme în închisoare. Împunsătura bruscă a durerii mi-a rupt firul gândurilor. Am încercat să mi le adun din nou.

– N-a venit nimeni să mă vadă, nici nu s-a oferit nimeni să-mi plătească amenda?

S-a holbat la mine.

– Amendă? Omule, ai omorât trei bărbaţi. După aşa ceva nu scapi cu o amendă.

Pe urmă şi-a îmblânzit brusc vocea. Începusem să pricep că mi-aş fi putut sfârşi zilele în laţul unei spânzurători când a adăugat:

– După ce a terminat vindecătorul cu tine, a venit un bărbat. Un mare lord, cu haine frumoase, din ţări străine. Erai leşinat, aşa că nu l-au lăsat să intre. A vrut să ştie ce se întâmplase cu punga lui pe care-o aveai asupra ta. Cei din gardă i-au răspuns că n-au idee. Atunci s-a înfuriat de-a binelea şi le-a cerut să aibă mare grijă ce spun, fiindcă, dacă obiectul care-i aparţine n-o să fie înapoiat intact, o să ia măsuri severe. A zis c-aveai la tine o pungă mică, roşie, pe care e brodată o pasăre, un, ăă, fazan. N-a zis ce e în pungă, doar că înăuntru se află ceva valoros, care e al lui şi pe care îl vrea înapoi.

– Lordul Auriu? am întrebat încet.

– Da, ăsta e numele.

N-aveam habar despre ce vorbise bufonul.

– Nu-mi amintesc de pungă, am spus.

Durerea urca în mine, înghiţindu-mă ca un val. Am vrut să-mi păstrez gândurile limpezi, dar n-am izbutit. Mi-am alungat frica şi am descoperit că sub ea se ascundea furia. Nu meritam aşa ceva. De ce mă lăsau acolo? Aveam să mor în locul ăla.

Îl simţeam pe Dutiful bâjbâind la marginea minţii mele.

– Sunt atât de obosit..., am spus rostind cu glas tare ceea ce voiserm să trimit prin Meşteşug.

Rana mă durea zvâcnindu-mi în josul piciorului ca un bubuit surd, îmi tortura şoldul şi genunchiul. Braţul drept îmi era lipsit de vlagă. Am închis ochii şi m-am concentrat, încercând să ajung la prinţ. În schimb, m-am scufundat în întuneric.

Următoarele câteva zile s-au scurs ca o înşiruire de imagini întrezărite la lumina fulgerului pe vreme de furtună. Puţinele amintiri care mi-au rămas sunt sărace şi bine întipărite, dar prea scurte ca să poată avea vreun înţeles. Un bărbat care bănuiesc că era vindecător îmi privea sângele adunat într-un vas şi spunea că e prea închis la culoare. În faţa gratiilor uşii, tovarăşul meu de celulă i se plângea cuiva, spunând cu amărăciune în glas că duhoarea era de-ajuns ca să sufoce un ţap. Eu mă uitam la un desen vechi, închipuit de paiele de pe podea, şi-l ascultam pe Hap strigându-i cuiva obscenităţi. Îmi doream cu disperare să înceteze, temându-mă că altminteri aveau să-l înjunghie şi pe el. Să fiu conştient însemna să-mi fie frică. Să fiu bolnav, rănit, înspăimântat. Şi singur. Mă lăsaseră să mor acolo singur, ca să nu-i stânjenesc cumva. Somnul îmi aducea vechile coşmaruri ale lui Ochi Întunecaţi, cu o cuşcă împuţită şi un stăpân care-l bătea.

Meşteşugul e o magie pentru care ai nevoie de forţă fizică, de o minte limpede şi de o voinţă puternică. Mie-mi lipseau toate. Valurile de gânduri trimise de Dutiful se izbeau de mine şi treceau prin mine, nelăsând în urmă nici măcar resturi clare. Nu ştiam decât că încerca să ajungă la mine şi îmi doream din toată inima

să înceteze. Voiam liniște și nemișcare, ca să mă pot ascunde de durere. Uneori o simțeam și pe Nettle. Mă îndoiam că ea își dădea seama că mă atingea.

Și între aceste întrezăriri ale lumii reale și somnul bântuit de coșmaruri trăiam o altă viață. Dealurile rotunjite aveau pante line, albite de zăpadă, sub un cer cenușiu. Nu erau nici copaci, nici tufișuri, nici măcar colți de stâncă. Numai zăpada, vâjâitul vântului și un amurg nesfârșit. Întinderea albă nu era întreruptă decât de urmele lui Ochi Întunecați, care trecuse pe-acolo înaintea mea. Mă lăsam călăuzit de ele cu încăpățânare. Aveam să-l găsesc, aveam să ajung alături de el. Nu putea fi cu mult înaintea mea. La un moment dat, am auzit, în locul vântului, urletele unor lupi din depărtare și m-am străduit să mă grăbesc. Efortul m-a trezit în frigul duhnitor din celulă. Mă mișcasem, și din rană mi se prelingea ceva cald, urât mirositor. Am închis din nou ochii și am căutat pacea dealurilor înzăpezite.

Aveau să treacă săptămâni înainte de a fi în stare să pun totul cap la cap. Punga dispărută a Lordului Auriu, plină cu pietre prețioase neprelucrate, a fost găsită în casa lui Laudwine. Dar nu sub numele ăsta era cunoscut în oraș. Starling avusese dreptate. Vecinii lui îl știau drept Keppler. Un martor a povestit că văzuse un bărbat, care, descris de el, semăna cu mine, intrând în casa lui Keppler pe urmele altuia, din a cărui descriere putea fi recunoscut Padget. Era clar că, în timp ce duceam nestematele stăpânului meu la un șlefuitor, fusesem jefuit. Îi urmărisem pe hoți, ei săriseră la bătaie și eu îi ucisesem pe toți, fiind rănit în lupta cu ei. Pe urmă dădusem dovadă de eroism omorând calul nebun înainte să scape din grajd și să vatăme trecătorii. Am crescut în ochii tuturor, preschimbându-mă dintr-un asasin învinuit de o triplă crimă într-un servitor loial, gata să apere avutul stăpânului său cu prețul vieții. Pentru că nimeni nu și-a ridicat glasul ca să nege toate acestea sau măcar ca să ceară trupurile neînsuflețite ale lui „Keppler" și Padget, povestea născocită a fost recunoscută în oraș drept adevăr. Vecinii crescătorului de capre au început aproape imediat să

spună că li se păruse întotdeauna că acel Keppler avea mulți oaspeți care veneau și plecau la ore neobișnuite.

Așa se face că Lordului Auriu i-a fost îngăduit să ia ce mai rămăsese din mine. A trimis doi servitori să mă aducă acasă. Duhnitor și pe jumătate leșinat, am fost pus pe o targă, ca să fiu hurducat prin frig pe drumul către castel. Nu-i cunoșteam pe cei însărcinați să mă care și nici ei nu s-au sinchisit prea mult de mine. Le-am simțit fiecare pas și aș fi plâns dacă aș fi avut putere. Durerea era atât de cumplită, încât mă tot trezea smulgându-mă din leșin. Zdrahonii m-au cărat în susul dealului cu greutate, spunând că aerul proaspăt și rece era un noroc, fiindcă făcea duhoarea puroiului din rana mea mai ușor de suportat. M-au adus la ușa Lordului Auriu. Apăsându-și o batistă parfumată peste gură și peste nări, acesta le-a poruncit să mă așeze în patul meu. Pe urmă i-a plătit cu generozitate și le-a mulțumit că mă aduseseră să mor acasă. În întunericul din odaia mea fără ferestre, am închis ochii, dorindu-mi să nu fac nimic mai mult.

În minte mi s-au învârtejit frânturi de discuții, ca niște frunze în cădere. Mi s-au scurs în cap și mi l-au umplut, așa cum umple mobila altcuiva o încăpere care ți-a fost cândva familiară. Nu puteam să mă desprind de ele. Ceva mă țintuia acolo, la fel de ferm ca mâna care o strângea pe a mea.

– ... nu-l putem muta din nou, n-ar fi cu putință nici măcar dacă pe scările alea ar încăpea o targă. Trebuie s-o facem aici.

– Nu știu cum. Nu știu cum. Nu știu cum! se auzea vocea lui Dutiful. Pe Eda și El, Chade, nu sunt încăpățânat. Crezi că nu l-aș salva dacă aș fi în stare? Dar habar n-am cum; nici măcar nu sunt sigur c-am înțeles ce vrei de la mine.

Acum pute mai urât decât rahatul de câine.

Thick se plictisise și-și dorea să se afle în altă parte.

Chade i-a explicat răbdător încă o dată.

– Nu contează că nu știi cum s-o faci. O să moară dacă stăm cu mâinile-n sân. Dacă încerci și încercarea ta îl ucide, măcar o să scape mai repede de ceea ce îndură acum. Vreau să te uiți cu

atenție la desenele astea. Le-am făcut eu cu ani în urmă. Din ele afli cum arată organele când sunt nevătămate...

M-am prăbușit, îndepărtându-mă de ei. Am stat o vreme în binecuvântatul întuneric. Tocmai când ajunsesem la dealurile rotunjite de zăpadă, m-au tras înapoi. Mâinile lor erau pe mine. Îmi tăiau hainele. Cineva a icnit îngrețoșat, Chade, respirând scurt, le-a cerut să iasă din odaie până când avea să-i cheme înapoi. Pe urmă, cârpe aspre, apă și rece, și fierbinte, pe rana mea și, lângă mine, o femeie spunând cu amărăciune:

– Nu e nimic de făcut cu puroiul ăsta. Nu-l putem lăsa să se stingă în pace?

– Nu!

Am crezut că era vocea regelui Shrewd. Pe urmă am știut că nu putea fi. Trebuia să fie Chade, cu glasul semănându-i cu al fratelui său.

– Adu-l pe prinț înapoi. E timpul.

Pe urmă am simțit mâinile reci ale lui Dutiful pe carnea mea fierbinte, de o parte și de alta a rănii.

– Intră cu Meșteșugul în trupul lui, i-a spus Chade. Pătrunde cu Meșteșugul în el, vezi ce e vătămat și repară.

– Nu știu cum, a repetat Dutiful, dar l-am simțit încercând.

Mintea i se izbea de a mea ca un fluture de noapte de sticla lămpii. Încerca să ajungă la gândurile mele, nu la trupul meu. L-am împins ușor. Și asta a fost o greșeală.

Pentru o clipă, mințile ni s-au atins și ni s-au legat.

Nu, i-am spus. *Nu. Lasă-mă-n pace.*

Și-a retras mâinile.

– Nu vrea s-o facem, a dat de știre nesigur.

– Puțin îmi pasă! Chade se înfuriase. Nu-i e îngăduit să moară. Eu nu-i dau voie. Cuvintele i s-au auzit deodată mai tare, strigate în urechea mea. Fitz, mă auzi? Mă auzi, băiete? Nu te las să mori, așa că ai face bine să lupți alături de noi. Nu-ți mai plânge de milă, zbate-te pentru viața ta.

– Fitz?

În vocea lui Dutiful era uimire și groază.

S-a deschis un abis de tăcere. Pe urmă Chade s-a grăbit să explice.

– S-a născut bastard ca mine. E o glumă veche de-a noastră: cuvântul nu e usturător, decât atunci când vine de la cineva căruia nu i se potrivește.

Slăbuț, Chade, slăbuț, aș fi vrut să-i spun, și Dutiful te cunoaște prea bine ca să-l păcălești cu asta.

Cineva mi-a îndepărtat cu o mângâiere părul de pe frunte și m-a luat de mână. M-am gândit că era bufonul. Am vrut să-mi strâng degetele în jurul palmei lui prelungi, ca să-i dau cumva de înțeles că, dacă aș fi putut, i-aș fi cerut iertare. Și în gând mi-au venit brusc toți cei de la care nu-mi luasem rămas bun: Hap, Kettricken, Burrich și Molly. Avusesem întotdeauna de gând să fac pace cu toată lumea înainte de a muri.

– Patience, mama, am spus, dar nu m-a auzit nimeni.

Poate nici nu rostisem cuvintele cu glas tare.

– Arată-mi desenul, a cerut Lordul Auriu.

A dat drumul mâinii mele și am ajuns brusc în întuneric. Am căzut și am tot căzut, până am murit. De pe moliciunea de pernă a unei culmi de deal înzăpezite am zărit tărâmul verii. O licărire cenușie mergea prin iarba înaltă.

– Ochi Întunecați! am strigat.

S-a întors spre mine și m-a privit. Și-a arătat colții într-un mârâit, avertizându-mă să rămân pe loc. Am încercat să înaintez, dar am fost tras din nou la suprafață. M-am zvârcolit neajutorat, ca peștele în undiță, dar trupul nu mi s-a clintit.

– ... făcut-o mai înainte, spunea bufonul. Sau, cel puțin, a fost ceva asemănător. Eram acolo când a folosit Meșteșugul ca să-și lecuiască lupul. Și, cu ani în urmă, am studiat modul în care stă pus laolaltă corpul unui om. Eu însumi nu stăpânesc Meșteșugul, dar îl cunosc pe Fi... Tom. Dacă te poți sluji de Meșteșug prin mine, ți-o îngădui.

Tonul bufonului era insistent.

– Trebuie să merg la privată.

– Atunci du-te, Thick, dar întoarce-te imediat. M-ai înțeles? Vino înapoi de îndată ce termini. Simțeam iritarea din glasul lui

Chade. Și nesiguranța. Ei bine, ce-ar putea fi rău în asta? Dă-i drumul. Încearcă.

Pe urmă l-am simțit pe bufon atingându-mi spatele. Dacă mâinile lui Dutiful fuseseră reci pe pielea mea încinsă de febră, degetele bufonului erau țurțuri. Mă cercetau cu vârfurile lor de gheață. Veșnicia s-a oprit în așteptarea acelei atingeri temute și dorite în același timp.

Cu multă vreme în urmă, bufonul mă însoțise în Munți, în căutarea lui Verity. Când mă ajutase să-l îngrijesc pe regele nostru istovit, își atinsese fără să vrea degetele de mâinile lui argintate de Meșteșug. Acea manifestare fizică a magiei pure a Meșteșugului scânteiase ca argintul viu. Atingerea ei îl zgâlțâise pe bufon și îl însemnase pentru totdeauna. Magia argintată pălise cu timpul, dar o parte din ea îi rămăsese pe vârfurile degetelor și îl văzusem folosind-o când cioplea lemnul. Îi îngăduia să cunoască, în amănunt, tot ce atingea, indiferent dacă era lemn, plantă sau animal. Sau eu. Odată, de mult, își pusese vârfurile degetelor pe încheietura mâinii mele. Mănușile Lordului Auriu îi acopereau degetele cunoscătoare de Meșteșug, ferindu-le de orice atingere întâmplătoare. Însă mâinile care stăteau pe pielea spatelui meu erau dezgolite.

Am știut imediat că degetele lui învelite în Meșteșug au ajuns pe pielea mea. Le-am simțit atingerile pătrunzând în mine ca tot atâtea cuțite mici și reci, mai tăioase decât sabia care-mi răscolise măruntaiele. Nu era nici durere, nici plăcere; era o legătură, pură și simplă, ca și cum am fi împărțit aceeași piele. Zăceam neclintit, lăsându-le să mă cutreiere, neavând destulă putere nici ca să tremur și rugându-mă să nu treacă mai departe. Dar nu era nevoie să mă tem. Am simțit în atingerea aceea onoarea bufonului, ca pe o armură între noi. Nu-mi cerceta decât corpul, nu și inima și mintea. Și am știut, cu un înfiorător sentiment de vinovăție, cât de tare îmi nedreptățisem prietenul cu învinuirile mele. Nu mi-ar fi cerut niciodată nimic pe care să nu i-l fi oferit eu mai întâi. L-am auzit vorbind, cu Meșteșugul trimițând ecourile cuvintelor în mine chiar în clipa când îmi pătrundeau în urechi.

Văd vătămările, Chade. Mușchii sunt ca niște corzi încordate plesnite, care trag de ele însele. Și, acolo unde l-a tăiat lama, din propriile lui viscere se prelinge putreziciune și otravă. Sângele i le poartă prin trup. Răul nu e doar în rană. Îi licărește pretutindeni, așa cum se răspândește vopseaua în apă, sau putregaiul în scoarța unui copac. L-a copleșit, Chade. Beleaua nu e doar aici, unde a pătruns lama, ci și în alte părți, unde corpul lui încearcă să îndrepte lucrurile și, în schimb, e nimicit de otravă.

– Poți reface ce e vătămat? Îi poți lecui trupul?

Vocea lui Chade mi s-a părut slabă, înăbușită, dar poate numai fiindcă gândurile bufonului răsunaseră ca niște bubuituri de tunet.

– *Nu. Văd răul, dar nu e de ajuns să-l văd ca să-l pot îndrepta. Nu e o bucată de lemn, așa că nu-l pot ciopli pur și simplu, ca să îndepărtez putreziciunea, lăsând doar ce e sănătos.*

Bufonul a amuțit, dar, în tăcerea aceea, am simțit lupta care se dădea în el. A vorbit cu disperare în glas.

– *N-am izbutit să-l salvăm. Moare.*

– Nu, o, nu! Nu băiatul meu, nu Fitz al meu. Vă rog, nu.

Mâinile bătrânului s-au așezat pe mine, ușoare ca niște frunze. Știam cu câtă ardoare își dorea să mă vindece. Pe urmă mâinile lui au părut să mi se afunde în carne și căldura atingerii mi-a curs prin vene, arzătoare ca alcoolul. Cineva a scos un icnet și apoi am simțit, l-am simțit pe bufon unindu-și mintea cu a lui. S-au legat în mine. Într-o lucrătură șubredă, cu toată strădania meșteșugului lor.

– *Dutiful! Ia-mă de mână! Împrumută-mi forța!* a strigat bătrânul cu voce spartă.

Prințul li s-a alăturat. Asta a distrus totul. Lumina a răbufnit, devenind beznă.

– Aduceți-l pe Thick! a zbierat cineva.

N-avea importanță. M-am prăbușit vreme îndelungată, micșorându-mă din ce în ce mai mult. Am auzit urletul lupilor. Din ce în ce mai puternic.

Pe urmă am devenit conștient de lumină. Nu era fierbinte, doar cumplit de pătrunzătoare. Am căzut în ea și am devenit ea.

Părea să izvorască din adâncul ochilor mei. N-aveam cum s-o evit. Pârjolea, dar nu lumina. Nu vedeam nimic. Era insuportabil de strălucitoare, iar strălucirea i-a crescut brusc. Am țipat, și întregul trup mi-a urlat cu forța lumii care se năpustea în mine. Eram braț frânt îndreptat dintr-o zvâcnire, fluviu scăpat de stăvilare, păr încâlcit pieptănat cu brutalitate. Vindecarea mă străbătea sfâșiindu-mă. Leacul era mai rău decât boala. Mi s-a oprit inima. S-au auzit țipete de groază. Pe urmă, cu o bufnitură, inima a reînceput să-mi bată. Aerul mi-a pârjolit plămânii.

Am ajuns brusc într-o stare de luciditate dezlănțuită, vedeam totul, știam totul, simțeam totul. Ceilalți erau un cerc în jurul meu. Degetele înzestrate cu Meșteșug ale bufonului îmi apăsau spatele. Chade îl strângea de mâna liberă și cu cealaltă mână o ținea pe a lui Dutiful. Degetele prințului erau încleștate de încheietura dolofană a mâinii lui Thick, care stătea locului nepăsător, neclintit și totuși vuind ca un foc sub cerul liber. Ochii lui Chade erau larg deschiși, arătându-și tot albul, și un rânjet de încântare îi dezgolea dinții încleștați. Fața lui Dutiful era albă de spaimă și-și ținea ochii strâns închiși. Iar bufonul, bufonul era aur lucitor și bucurie și zbor de dragoni cu scânteieri de nestemate sub cer de un albastru imaculat. Și el a țipat brusc, ascuțit ca o femeie:

– Încetați! Încetați! Încetați! E prea mult, am mers prea departe!

Mi-au dat drumul. Și am mers mai departe fără ei. Nu mă puteam opri. Goneam ca viitura prăvălită în josul unei râpe, curățând toate gunoaiele din calea ei cu copaci vii, smulși de pe margini. Vindecare? Nu era o vindecare. Vindecarea e blândețe, refacere încetul cu încetul. Am știut, dintr-odată, că vindecarea nu e ceva pe care i-l făcea un om altuia. E ceea ce face trupul pentru sine însuși, dacă i se oferă timp și hrană. Eu eram ca un om care-și dădea foc picioarelor ca să-și încălzească mâinile. Corpul meu își desprindea carnea putrezită și își lepăda fluidele otrăvitoare. Însă dintr-o construcție nu poți lua nimic fără să-l înlocuiești, și cărămizile trebuie să vină de undeva. Fura prin urmare din el însuși, iar eu îl simțeam făcând-o, dar nu-l puteam opri. Așa că eram întregit, dar plăteam cu forța întregului. Ca atunci când înalți un zid

cu mortar prea puțin, puterea era sacrificată ca să te poți lipsi de o parte din materiale. Când am fost gata și, cu un bubuit de tunet, lumea mi s-a liniștit în jur, zăceam privind în sus, la ceilalți, dintr-o baltă de mizerie și de otravă lepădată din trupul meu și n-aveam putere destulă nici măcar ca să clipesc.

Și ei se uitau la mine, cei patru care-mi reconstruiseră trupul. Bătrânul, Lordul Auriu, prințul și idiotul mă fixau cu ochi holbați și, în privirile lor, uimirea se contopea cu spaima, iar mulțumirea rivaliza cu regretul. Așa s-a format Coteria lui Dutiful, și nu-mi puteam imagina un mod mai nepotrivit de a lega cinci oameni între ei. De la coteria de schilozi a lui Crossfire nu mai existase o asemenea adunătură jalnică de oameni în stare să folosească Meșteșugul. Bufonul nu-l stăpânea de fapt, nu avea decât umbrele argintii de pe vârfurile degetelor și firul subțire al înțelegerii Meșteșugului, care ne legase unul de altul atât de multă vreme. Thick mustea de această magie, dar n-avea nici cunoștințe despre ea, nici ambiția de a le dobândi, ca s-o poată întrebuința cu cât mai mult folos. Eu aveam Meșteșugul, dar, ca de obicei, scădea și apoi izvora pe neașteptate, nu era constant, nu fusesem instruit așa cum s-ar fi cuvenit. Iar Chade, zeii să ne aibă pe toți în paza lor, își descoperise talentul în amurgul vieții. Îl folosea cum agită un băiețel o sabie de lemn, fără să știe ce putea face de fapt un tăiș ascuțit. Avea cunoștințe și ambiția îl potopea, dar îi lipsea acea înțelegere înnăscută de care se bucura Thick. Numai la prințul nostru Meșteșugul era o contopire echilibrată a cunoașterii cu ambiția, dar Harul i-l impurifica. Mi-am contemplat lucrarea înfăptuită prin simplul fapt că mă aflasem în pragul morții și mi-am pierdut curajul. Ce mai Catalizator eram! O coterie ar fi trebuit să fie în stare să-i împrumute puterea sa monarhului Farseer la vreme de restriște. A noastră nu era bună de nimic fără el. Și ar fi trebuit construită pe temelia unei camaraderii între oameni care se aleseseră unii pe alții. Însă era ca întâlnirea întâmplătoare a unor călători într-o tavernă.

Probabil că supărarea mi se vedea în privire, pentru că bătrânul asasin a îngenuncheat lângă patul meu și mi-a luat mâna într-a lui.

– E totul bine, băiatule, mi-a spus pe un ton liniștitor. O să trăiești.

Știam că o spunea cu toată sinceritatea. Am închis ochii ca să mai văd bucuria nebună care-i lumina chipul.

Am dormit patru zile și patru nopți. În vreme ce-mi spălau trupul istovit și-mi puneau haine noi. Mi-au povestit, mai târziu, că în zilele acelea am băut supă și vin și am mâncat terci. Cineva a avut grijă să fiu mereu curat. Nu-mi aduc aminte, dar asta mă bucură. Poate că am băut în somn. Mi s-a povestit că Starling a venit de mai multe ori să vadă cum mă simțeam și că Wim mi-a adus o licoare dătătoare de puteri, preparată după rețeta bunicii sale. Dar nici ei, nici lui nu li s-a îngăduit să intre în odaia mea. Nimic din toate astea nu mi-a rămas în minte, o mărturisesc cu rușine. Însă am chemat amintiri pe care nu știusem că le am. Alergam cu o haită de lupi, urmărind-o pe dealuri. Mă uitam cum își duceau viața și-mi doream să le fiu alături. Dar cineva, sau un soi de fir, trăgea întotdeauna de mine, reamintindu-mi că trebuia să mă întorc.

Totuși ceva țin minte foarte bine. O femeie mi-a cuprins umerii cu brațul, m-a săltat și mi-a ținut la buze o cană cu lapte cald. Numai că laptele cald nu-mi plăcuse niciodată și am încercat să întorc capul, însă ea era hotărâtă. Îl beam sau mă înecam, și cea mai mare parte mi s-a scurs pe gât. Abia după ce m-a așezat din nou pe perne mi-am dat seama că acea putere a voinței îi aparținea reginei mele. Am întredeschis ochii.

– Iertare, am murmurat, în timp ce-mi ștergea laptele vărsat pe barba țepoasă și pe cămașa de noapte.

Mi-a zâmbit și am văzut în ochii ei ușurare.

– E prima oară când ai destulă putere ca să-mi faci greutăți. Să fie semn că te refaci și că vei fi iarăși cel dinainte?

A pus întrebarea tachinându-mă, dar, dincolo de asta, simțeam din freamătul fiecărui cuvânt că-și îngăduia în sfârșit să se destindă. A lăsat cârpa deoparte și mi-a prins mâinile într-ale ei. Oasele mi s-au frecat unele de altele în strângerea ei blândă; carnea mi se topise, lăsându-mi mâinile ca niște gheare. Nu suportam să

le privesc, şi la fel de greu suportam tandreţea din ochii albaştri ai reginei. M-am uitat pe lângă ea şi m-am încruntat când n-am recunoscut locul. Ea mi-a urmărit privirea.

– Eu am făcut schimbările, mi-a spus. Nu puteam să mă împac cu gândul că zăceai în celula asta, aşa cum arăta.

Pe podea fusese aşternut un covor gros, ţesut în Regatul Munţilor. Eu eram întins pe o canapea joasă, iar regina mea exaltată stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă pufoasă aşezată alături, pe podea. Într-un colţ, o etajeră spiralată susţinea câteva şiruri de lumânări aromate groase, care luminau încăperea, încălzind-o deopotrivă. Pe un scrin cu partea din faţă sculptată se lăfăiau o cană graţioasă şi un lighean. Sub urcior am zărit marginea unui şervet dantelat. Pe măsuţa scundă de lângă pat erau cana goală şi un castron cu bucăţi de pâine înmuiate în supă. Mirosul pe care-l răspândea mi-a trezit foamea. Kettricken a văzut probabil încotro mi se îndrepta privirea, fiindcă a luat imediat castronul şi a ridicat din el o lingură plină.

– Cred că pot să mănânc singur, m-am grăbit să spun.

Am încercat să mă salt în capul oaselor şi m-am făcut de râs fiindcă am avut nevoie de ajutorul ei. În timp ce mă ridica, am zărit tapiseria de pe peretele din faţa mea. Fusese spălată şi reparată de curând, dar un rege Wiston la fel de alungit ca întotdeauna purta tratative cu Străbunii uitându-se în jos, la mine. Probabil că şocul mi s-a citit pe faţă, pentru că regina a zâmbit.

– Chade a spus c-o să fii uimit şi încântat. Mie tapiseria mi se pare fioroasă, dar el mi-a povestit că pe vremuri era una dintre preferatele tale.

Ocupa un perete întreg. Ca şi în timpurile când atârna în camera mea de copil, vedeam în ea o imagine de coşmar. Iar bătrânul o ştia foarte bine. Deşi eram atât de slăbit, farsa lui grosolană mi-a adus un zâmbet pe buze. Totuşi am protestat:

– Dar odaia trebuia să rămână locuinţa umilă a unui servitor. E mică şi n-are ferestre, dar altminteri ai decorat-o ca pentru un prinţ.

Ea a oftat.

– M-a mustrat și Chade, dar am refuzat să-mi plec urechea la vorbele lui. E destul de rău că, bolnav fiind, trebuie să stai într-o încăpere atât de mică și de întunecoasă. N-am vrut să fie, pe deasupra, și sărăcăcioasă, și rece.

– Însă camera ta e simplă și cu mobilă puțină, în stilul Regatului Munților. Eu nu...

– Cât o să te simți destul de bine ca să primești vizitatori, o să poți scoate totul de-aici, dacă asta o să vrei. Însă deocamdată vreau să ai parte de confort. În stilul celor Șase Ducate. A oftat și a adăugat cu mai puțină asprime: Ca de obicei, ne-am folosit de o minciună ca să explicăm totul. Lordul Auriu răsplătește loialitatea servitorului său. Suportă așadar.

Tonul ei nu admitea replică. M-a proptit între perne și am mâncat pâinea îmbibată cu supă. Aș fi putut mânca mai mult, dar Kettricken a luat castronul gol și mi-a spus că era bine să mă refac fără să grăbesc lucrurile. Și apoi m-am simțit deodată stors de puteri. M-am întins, copleșit de slăbiciune și mirându-mă că nu exista nicio durere. Și mi-am dat brusc seama că stăteam pe spate. Probabil că m-am schimbat la față, pentru că Kettricken m-a întrebat, îngrijorată, ce se întâmplase.

M-am întors pe-o parte și mi-am dus cu prudență mâna la șale.

– Nu simt nicio durere, i-am spus.

Și nu exista niciun bandaj.

Mi-am pipăit carnea netedă, apoi vertebrele și coastele ieșite în afară, ca ale unui câine mort de foame. Am început să tremur, cu dinții clănțănindu-mi. Kettricken m-a înfășurat mai strâns în pături.

– Rana a dispărut cu desăvârșire, am spus năucit.

– Da. Rana s-a închis. Lovitura de sabie n-a lăsat nicio urmă. E unul dintre motivele pentru care n-am îngăduit nimănui să te viziteze. Asta i-ar fi uimit cu siguranță și s-ar fi întrebat și de ce ești slab și istovit, ca după multe săptămâni de boală.

S-a întrerupt și am crezut că avea de gând să-mi mai dea explicații, dar n-a făcut-o. Mi-a zâmbit cu tandrețe.

– Acum nu-ţi mai face niciun fel de griji. Trebuie să te odihneşti, Fitz, nu să te zbuciumi. Dormi şi mănâncă şi-o să te pui în curând pe picioare.

Regina mea m-a mângâiat pe obrazul neras şi mi-a netezit părul, eliberându-mi fruntea.

În minte mi s-au îngrămădit brusc o mie de întrebări.

– Hap ştie că mă simt bine? A venit să mă vadă? E îngrijorat?

– Sst. Încă nu te simţi bine, nu încă. A venit aici, dar ne-am gândit că e mai bine să nu-l lăsăm să te vadă. Lordul Auriu a stat de vorbă cu el, l-a asigurat c-o să te faci sănătos şi că eşti îngrijit cel mai bine cu putinţă. I-a spus cât de recunoscător îi e lui Tom Badgerlock fiindcă s-a străduit să-i apere comoara plătind atât de scump şi l-a făcut pe băiat să-i promită că-i va da lui de ştire dacă va avea nevoie de ceva în timpul refacerii tale. Şi o femeie pe nume Jinna a venit să te vadă, dar nici pe ea n-am lăsat-o să intre.

Mi-am dat seama că luaseră o hotărâre înţeleaptă. Înfăţişarea mea i-ar fi uluit pe Hap şi pe Jinna deopotrivă, şi am sperat că băiatul meu nu fusese mai neliniştit decât trebuia. Apoi, ca şi cum s-ar fi deschis o poartă, toate celelalte întrebări mi-au năvălit în minte.

– Au mai fost şi alţi Pestriţi în afară de Laudwine şi Padget? Şi Henja. Am văzut-o pe Henja acolo şi nu cred c-a fost o coincidenţă. Şi am impresia că mama lui Civil trăia sub o ameninţare. Chade ar trebui să trimită pe cineva s-o ajute. Şi încă mai există un spion, cel care l-a dus pe Thick la Laudwine, Chade trebuie să...

– Tu trebuie să te odihneşti, m-a întrerupt ea, cu hotărâre. Se ocupă alţii de toate astea, chiar acum.

S-a ridicat cu o mişcare lină. N-a avut nevoie decât de doi paşi ca să traverseze odaia mea minusculă. A suflat în toate lumânările, în afară de una, pe care a scos-o din sfeşnic. Şi mi-am dat seama că regina mea purta o cămaşă de noapte şi un capot. Părul îi atârna pe spate, împletit într-o coadă groasă, aurie.

– E noapte, am spus prosteşte.

– E noapte, e foarte târziu. Acum culcă-te, Fitz.

– Ce faci aici în toiul nopţii?

– Mă uit cum dormi.

N-avea sens. Mă trezise înadins.

– Și laptele, și pâinea?

– I-am cerut pajului meu să le-aducă pentru mine, i-am spus că nu mă ia somnul. Fiindcă, de fapt, chiar așa e. Și apoi am venit cu ele aici pentru tine. Vorbea aproape ca și cum s-ar fi dezvinovățit. În tot răul care ți s-a întâmplat e un bine. M-a făcut să-mi aduc foarte bine aminte ce mult îți datorez și cât de mult te prețuiesc. S-a uitat o clipă în jos, la mine. Dacă te pierd, a adăugat parcă fără să vrea, îl pierd pe singurul om care-mi cunoaște întreaga poveste. Pe singurul om care mă privește știind pe de-a-ntregul prin ce am trecut alături de regele meu.

– Dar și Starling a fost acolo. Și Lordul Auriu.

A clătinat din cap.

– N-au fost de față tot timpul. Și niciunul dintre ei nu l-a iubit cum l-am iubit noi.

Pe urmă, cu lumânarea în mână, s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

– Dormi, FitzChivalry.

Și apoi m-a sărutat pe buze, și a fost ca o sorbitură prelungă de apă rece, și am știut că sărutul nu era pentru mine, ci pentru cel pe care-l pierduserăm amândoi.

– Odihnește-te ca să-ți recapeți puterile, m-a sfătuit, apoi și-a îndreptat spatele și a ieșit pe ușa secretă.

A luat cu ea cana și castronul, nelăsând nicio altă urmă a prezenței sale în afară de parfumul care a mai zăbovit plutind în întuneric. Am oftat și m-am afundat într-un somn adânc, dar aproape normal.

Capitolul XXI

CONVALESCENȚA

Pietrele Mărturiei se află pe stâncile din preajma castelului Buckkeep de când a fost construit, sau poate chiar mai de mult. Sunt patru, înalte și negre, ridicându-se din solul stâncos ca să dea naștere unui patrulater. Dacă n-a făcut-o curgerea timpului, atunci mâinile oamenilor au tocit semnele care le înfrumusețau cândva toate fețele. Runele sunt acum de necitit. Pietrele însele seamănă foarte mult cu blocurile negre din care e construit castelul; vinișoarele aurii care le străbat, creând iluzia unor fisuri, sunt singura deosebire. Nimeni nu știe cum a luat naștere tradiția care le cere Pietrelor să fie martore ale legămintelor și ale adevărului din spusele cuiva. Uneori sunt martore la lupte, cu speranța că invocarea prezenței lor va da putere celui a cărui cauză merită să învingă. De spațiul din mijlocul lor se leagă multe superstiții. Unii spun că, acolo, o femeie goală poate rămâne grea; iar alții, că o femeie le poate cere pietrelor să ia ceea ce crește în pântecul ei.

LADY CLARINE, *Obiceiuri din Ducatul Buck*

A doua zi, m-am ridicat din pat. În bezna din odaia mea fără ferestre, am făcut cei trei paşi către cufărul cu haine. Pe urmă am căzut şi n-am mai găsit destulă putere ca să mă ridic. Am rămas nemişcat, hotărât să nu strig după ajutor, ci să aştept până când aveam să-mi adun puterile ca să mă întorc în aşternut. Dar uşa s-a deschis aproape imediat şi, odată cu lumina şi cu aerul, a intrat Lordul Auriu. S-a oprit în prag ca într-un cadru şi s-a uitat în jos, la mine, cu o dezaprobare aristocratică.

– Tom, Tom, a spus, clătinând din cap. Trebuie să fii întotdeauna atât de supărător de încăpăţânat? Întoarce-te în pat până când spune Chade că-l poţi părăsi.

Puterea ascunsă în trupul lui zvelt m-a uimit, ca de obicei. Nu m-a ajutat să mă ridic în picioare, m-a luat pe sus şi m-a aşezat în aşternut. Mi-am căutat pătura pe bâjbâite. El a prins-o de un colţ şi a aruncat-o peste mine.

– Nu pot să zac pur şi simplu aici zile de-a rândul! m-am plâns.

Asta a părut să-l amuze.

– Mi-ar plăcea să te văd încercând să faci orice altceva, fiindcă evident nu poţi. O să las uşa deschisă, ca să ai ceva lumină. Vrei şi o lumânare?

Am clătinat din cap, simţind din plin răceala amabilităţii lui impersonale, dar atât de îngăduitoare. A plecat, dar uşa a rămas deschisă. Vedeam focul arzând în căminul lui curăţat cu meticulozitate. El s-a aşezat la mica masă de scris şi şi-a luat din nou pana. A început să scrie energic pe pergament.

Nu după mult timp, s-a auzit o bătaie în uşă şi, la invitaţia lui, a intrat Char, pajul, cu micul dejun pe o tavă. A pus-o pe masă şi a început să descarce cu mare grijă. După ce a terminat, pe tavă au rămas câteva castroane şi o cană. A ridicat-o şi s-a uitat spre uşa mea, însă Lordul Auriu a spus, fără să se oprească din scris:

– Las-o pe masă.

Char a plecat, iar el a continuat să scrie. Peste alte câteva momente, a urmat o nouă bătaie în uşă. De data asta, băiatul a adus găleţi cu apă. Îl însoţea un om cu un braţ de lemne. Lordul Auriu nu le-a dat atenţie în vreme ce-şi vedeau de treburi. După plecarea

lor, a oftat, s-a ridicat, s-a dus la uşă şi a încuiat-o. Pe urmă mi-a vorbit din nou mie.

– Tom, mănânci în odaia ta sau la masă?

În loc de răspuns, m-am săltat în capul oaselor. De-a curmezişul patului meu, la picioare, era întinsă o robă nouă, albastră, din stofă de lână. Mi-am tras-o peste cap, apoi m-am ridicat. Patul era scund, aşa că mi-a fost mai greu decât aş fi crezut, şi am rămas câteva clipe nemişcat, cu capul învârtindu-mi-se. Pe urmă m-am îndreptat cu paşi prudenţi spre masă. Lordul Auriu se instalase deja şi descoperea mâncarea lăsată de paj pentru el. M-am aşezat pe scaunul din faţa lui.

Îmi pregătiseră mâncare pentru un om bolnav, supă, terci şi pâine înmuiată în lapte. În faţa Lordului Auriu erau ochiuri şi cârnaţi, pâine şi unt şi fructe conservate şi altele, şi m-am uitat la toate cu jind. Pentru o clipă, m-a cuprins o furie iraţională împotriva lui. Pe urmă am mâncat tot ce mi se dăduse şi am băut o cană de ceai călduţ, de muşeţel. Apoi m-am ridicat şi m-am întors în pat. N-am schimbat nici măcar un singur cuvânt cu bufonul.

După o vreme, plictisit, m-am lăsat furat de somn.

M-am trezit în sunetul unor voci joase.

– Atunci se simte destul de bine ca să se ridice şi să stea la masă?

– O face cu chiu, cu vai, a răspuns Lordul Auriu. Mai bine s-o ia încet. N-are nicio rezervă de putere pe care să se poată bizui. Dacă-i dai acum însărcinări noi, o să...

– Sunt treaz, am strigat, dar nu s-a auzit decât o mormăială răguşită. Mi-am dres glasul şi am mai făcut o încercare. Sunt treaz, Chade.

S-a grăbit să se îndrepte spre uşă şi mi-a zâmbit. Buclele părului alb îi străluceau şi părea plin de viaţă, energic. S-a uitat cu dispreţ la perna lăsată de Kettricken lângă pat.

– Îmi aduc un scaun, băiete, şi-o să stăm pe urmă de vorbă. Arăţi mult mai bine.

– Pot să mă ridic.

– Poți? Ah. Ei, ia-mă de mână și sus cu tine. Nu, lasă-mă să te-ajut, nu te încăpățâna. Vrei să stăm lângă foc?

Îmi vorbea ca unui copil prostuț. L-am lăsat să-mi poarte de grijă, am mers sprijinindu-mă de el. M-am lăsat pe unul dintre scaunele capitonate de lângă cămin. El și-a luat altul, cu un oftat. Am aruncat o privire spre bufon, dar Lordul Auriu lucra din nou la masa lui de scris.

Bătrânul mi-a zâmbit și și-a întins picioarele spre foc.

– Sunt încântat că te simți atât de bine, Fitz. Ne-ai tras o spaimă zdravănă. A fost nevoie să ne-adunăm toate puterile ca să te tragem înapoi.

– Și trebuie să discutăm despre asta, am spus cu gravitate.

– Da, dar nu acum. Deocamdată ia-o încet, fără nicio sforțare. Ai nevoie în primul rând de somn și mâncare.

– De mâncare adevărată, am spus cu hotărâre. De carne. N-o să capăt putere din păsatul care mi-a fost trimis azi-dimineață.

A înălțat din sprâncene.

– Ai chef de harță, nu? Ei, nu e de mirare. O să am grijă să primești carne la prânz. Nu trebuia decât să ne spui că te simți în stare s-o mănânci. La urma urmelor, de când te-am adus acasă și până acum câteva clipe, nu te-am auzit scoțând vreun cuvânt.

N-avea nicio logică, dar m-a cuprins furia. Am simțit usturimea lacrimilor. Mi-am întors fața, străduindu-mă să mă stăpânesc. Ce era cu mine?

– Fitz, băiete, a zis Chade parcă răspunzând gândurilor mele. Încă nu te aștepta la prea multe de la tine însuți. Te-am văzut de mai multe ori dând piept cu greul, dar atât de cumplit ca acum n-a fost niciodată. Oferă-le minții și corpului tău timp în care să-și recapete puterile.

Am răsuflat adânc, pregătindu-mă să-i spun că mă simțeam foarte bine. Dar dintre buze mi-a ieșit cu totul altceva:

– Am crezut c-o să mor acolo. Singur.

Toate amintirile dezlânate din celulă mi-au dat buzna în minte. Mi-am amintit spaima și disperarea și m-am înfuriat fiindcă purtam

povara unor astfel de aduceri aminte. Mă lăsaseră acolo. Chade, bufonul, Kettricken, Dutiful – toți.

– Și eu m-am temut de asta, a spus încet bătrânul asasin. Am trecut cu toții prin momente grele, dar pentru tine a fost cel mai rău. Totuși, dacă m-ai fi ascultat...

– Da, firește, totul s-a întâmplat din vina mea. Ca de obicei.

Lordul Auriu i-a vorbit lui Chade peste umăr.

– N-are rost să discuți cu el când e în starea asta. N-o să izbutești decât să-l întorci pe dos mai tare. Deocamdată e mai bine s-o lași baltă.

– Taci!

Am urlat la el, dar vocea mi s-a frânt la a doua silabă, pierzându-se într-un soi de chițăit.

Privirea pe care mi-a aruncat-o Chade a fost, deopotrivă, reproș fără cuvinte și îngrijorare. Mi-am săltat genunchii la piept, strângându-mă ghem în scaun. N-aveam să plâng. Se așteptau să mă prăbușesc, dar nici asta n-avea să se întâmple. Fusesem bolnav și trăsesem o spaimă urâtă. Atâta tot. Am respirat adânc, liniștindu-mă.

– Te rog doar să-mi povestești, l-am implorat pe bătrân.

Mi-am dezdoit picioarele tremurătoare și mi-am pus din nou tălpile pe podea. Detestam slăbiciunea care mă copleșise tocmai atunci.

– Povestește-mi tot ce s-a întâmplat, ca să nu-ți mai pun întrebări prostești. Începe cu Civil.

– Nu cred că e înțelept, a oftat Chade.

Am început să protestez, dar el a ridicat o mână.

– Nu contează, facem cum vrei. Bun. Civil. S-a urcat pe cal și s-a întors la castel cât de repede a fost cu putință, fără s-atragă atenția asupra lui. Când a ajuns la Dutiful, abia a izbutit să spună câte-un cuvânt hârjâit, atât de tare fusese sugrumat. Dar l-a făcut totuși să înțeleagă că servitorul Lordului Auriu îl salvase din mâinilor ucigașilor din oraș. Mai mult n-a fost în stare să-i povestească atunci lui Dutiful. Dar pentru prinț a fost de-ajuns ca să vină la mine, și nici mie nu mi-a mai trebuit și altceva ca să-mi trimit iscoadele în goană.

Şi-a dres glasul.

– Am avut nevoie de mai mult timp decât credeam ca să te găsim, a recunoscut apoi. Dar nu mă aşteptasem nici să ucizi pe cineva, nici să laşi garda oraşului să te prindă viu. Însă, îndată ce am aflat că eşti arestat şi învinuit de asasinat, am strecurat un om în celula ta cât de iute s-a putut. Din nefericire, îţi aduseseră deja un vindecător, aşa că nu l-am putut trimite pe-al meu. Sergentul s-a dovedit foarte încăpăţânat când i-am cerut să te elibereze. Era sigur că-i omorâseşi pe cei trei şi o încăierare în care mai fuseseşi amestecat îl convinsese că eşti un scandalagiu. Lordul Auriu a fost nevoit să se plângă de trei ori de lipsa nestematelor sale până când au trimis pe cineva să le caute în casa lui Laudwine, unde le-au şi găsit. Eu pregătisem deja un martor care să spună că nu erai tu cel care sărise primul la bătaie. Mai mult de-atât n-aveam cum să-i îmboldesc. Până când a pus sergentul lucrurile cap la cap ca să priceapă că, de fapt, apăraseşi averea stăpânului tău de hoţi şi să te elibereze, aproape că a fost prea târziu.

– Mai mult n-aveai cum să-i îmboldeşti, am spus cu voce plată.

Fusesem singur, chinuit de frisoane şi pe moarte. Iar el îi „îmboldise".

– Regina a vrut să facem mai mult. A vrut să trimită pur şi simplu garda ei ca să te scoată din închisoare. Dar n-am putut să îngădui aşa ceva, Fitz. Pentru că, da, mai erau şi alţi Pestriţi. În ziua de după uciderea lui Laudwine, în mai multe locuri au apărut pergamente pe care scria că Laudwine şi Padget aveau Har şi că oamenii reginei îi omorâseră pe amândoi, împreună cu animalele lor. Şi luau în râs declarata ei intenţie de a pune capăt persecuţiei celor cu Sânge Străvechi. Îi preveneau pe toţi, le spuneau să nu fie atât de proşti încât să răspundă la chemarea ei. Şi încheiau trâmbiţând că regina şi lingăii din slujba ei aveau să ucidă pe oricine îndrăznea să dezvăluie adevărul: că propriul ei fiu are Har. Chade s-a întrerupt pentru o clipă. Aşa că acum înţelegi. Am fost nevoit să te las acolo. N-am vrut, Fitz, dar n-am avut încotro. Şi n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea.

Mi-am afundat fața în mâini. Da. Ar fi trebuit să-l ascult pe Chade. Eu stârnisem totul.

– Presupun c-ar fi fost de preferat să-i las să-l omoare pe Civil. Și să mă grăbesc apoi să dau de știre că se săvârșise o crimă.

– Ar fi fost o cale, a încuviințat bătrânul. Dar cred că prietenia ta cu Dutiful ar fi avut de suferit, chiar dacă nu i-ai fi mărturisit că puteai să-l salvezi. Iar acum cred c-ajunge pentru azi. Treci înapoi în pat.

– Nu. Termină măcar povestea asta. Ce-ai făcut în privința pergamentelor care-l trădau pe Dutiful?

– Ce să fac? Nimic, firește. Nu le-am dat atenție, ca semn că le consideram o tâmpenie. Și am avut grijă să nu se manifeste câtuși de puțin vreun interes al Coroanei față de servitorul întemnițat al Lordului Auriu. Garda Orașului își avea asasinul. Am lăsat legea să-și urmeze cursul. Învinuirile răspândite de pergamente erau ridicole, o încercare disperată de întinarea bunului nume al prințului. Cu atât mai ridicole, cu cât Dutiful era plin de zgârieturi adânci, cu care se alesese de la pisica de vânătoare a bunului său prieten. Și n-ar fi atacat nicidecum un om cu Har. Toată lumea știe ce putere au aceștia asupra tuturor animalelor. Și așa mai departe. Cu timpul, s-a dovedit că morții nu erau decât niște hoți de rând. Harul n-avea nicio legătură cu cele petrecute, iar coroana, niciun amestec. Tâlharii fuseseră uciși de un servitor credincios, care apăra avutul stăpânului său.

– Prin urmare, m-ai lăsat să putrezesc acolo fiindcă Pestrițiii au fost pe punctul să-l demaște pe prinț.

M-am străduit s-o spun pe tonul omului care acceptă faptele. O parte din mine înțelegea. O alta îl ura.

Cuvintele în care-mi pusesem gândul l-au făcut să tresară, crispându-se ușor, dar a încuviințat cu o înclinare a capului.

– Îmi pare rău, Fitz. N-am avut de ales.

– Știu. Și m-am băgat singur în belea.

Am încercat să nu-mi las amărăciunea să se simtă în voce și mi-a reușit destul de bine. M-am simțit brusc înfiorător de istovit, dar trebuia să aflu mai mult.

– Şi Civil?

– Odată ce am aflat cine erau morţii, am ştiut că trebuia să-i pun o mulţime de întrebări. Am scos totul de la el. Am aflat şi de ce s-a dus în oraş. Mama lui s-a sinucis, Fitz. I-a trimis un mesaj în care l-a implorat s-o ierte şi i-a spus că nu mai putea să continue aşa. Că nu mai putea suporta ceea ce trebuia să facă pentru a fi în siguranţă, chiar şi atunci când se afla într-un fals adăpost, unde bărbaţii o asaltau după bunul lor plac.

Oroarea din spatele cuvintelor m-a îngreţoşat.

– Atunci Civil a vrut să se lase ucis.

– Mama lui era moartă. Cred că a vrut să-i omoare, fără să-i pese dacă asta însemna şi pierderea vieţii lui, dar nici măcar n-a ştiut de unde să înceapă. Avea capul plin de idealuri înalte, de poveşti cu dueluri şi provocări corecte. Laudwine nici măcar nu i-a oferit prilejul să-şi invoce dreptul la luptă.

– Şi acum ce s-a ales de el?

Chade a tras aer în piept.

– Lucrurile sunt încurcate. Dutiful a insistat să-l interoghez pe Civil în prezenţa lui. Prin urmare, tânărul lord îi e acum devotat trup şi suflet. Prinţul i-a luat apărarea în faţa mea. Dacă trebuie să aibă în slujba lui pe cineva cu Har, măcar să fie unul căruia i-am smuls colţii. Prinţul e pe deplin convins, aşa cum aproape sunt şi eu, că familia Bresinga a acţionat sub ameninţare. Dacă Pestriţii s-au bucurat vreodată de vreun strop de loialitate din partea lui Civil, sinuciderea mamei lui şi modul în care a fost tratată înainte de asta i-au şters orice urmă. Îi urăşte mai mult decât i-am putut noi urî vreodată. Lady Bresinga a fost constrânsă să-i aducă prinţului pisica, fiind ameninţată de Pestriţi, care altminteri ar fi dezvăluit că ea şi fiul ei aveau Har. Iar odată ce a făcut-o, a ajuns cu totul la mâna lor. Nu numai că deţinea Harul, dar mai şi săvârşise un act de trădare a prinţului. Pestriţii au despărţit-o pe mamă de fiu. Civil a fost trimis la Buckkeep. I-au poruncit să rămână prieten cu prinţul, să-l atragă tot mai mult către Har şi să iscodească pentru ei. I-au făgăduit că, dacă li se supunea, mama lui avea să se afle în siguranţă. Şi castelul ei, Galekeep, a ajuns să-i fie temniţă.

Pestriții au devenit repede foarte lacomi. Întâi i-au vrut casa, pe urmă pivnița cu vinuri, pe urmă averea. Dacă nu le făcea pe plac, îi amenințau fiul. În cele din urmă, o parte dintre bărbați au vrut-o chiar și pe ea. Iar Lady Bresinga n-a putut trăi astfel. Cred că Pestriții au subestimat puterea voinței ei, ca și pe a lui Civil.

Era o poveste urâtă, una care te aducea cu picioarele pe pământ. Dar nu mi-am îngăduit să chibzuiesc prea mult asupra ei. Aveam alte griji, mai urgente.

– Dar Henja? Ți-a spus prințul că am văzut-o?

Chade a căpătat o expresie mai sobră.

– Da. Dar... nu e cu putință să te fi înșelat? Spionii mei din oraș n-au auzit nicio vorbuliță despre ea.

M-am străduit să cântăresc amintirea feței întrezărite.

– Eram rănit și era întuneric. Însă... nu cred că m-am înșelat. Și cred că ea era femeia care se afla acolo când a fost și Thick. Le-a oferit lui Padget și Laudwine aur pentru mine și pentru bufon... așa cred. E greu să-ți dai seama ce voia să cumpere de la ei. Lui Laudwine nu-i plăcea. Și pare să fie cumva amestecată în toate astea.

Chade a ridicat o mână, cu palma în sus.

– Dac-a fost ea, și-a acoperit urmele foarte bine. N-a lăsat în oraș niciuna pe care s-o pot descoperi.

Slabă alinare. Spionii lui nu-l găsiseră nici pe Laudwine. Dar mi-am păstrat nemulțumirea pentru mine.

– Încă mai avem o iscoadă de-a Pestriților aici, în castel. Omul care l-a dus pe Thick la Laudwine.

Bătrânul asasin mi-a răspuns cu voce indiferentă.

– Grăjdarul lui Civil a avut unul dintre cele mai nefericite accidente cu putință. A fost găsit mort în boxa unui armăsar de prăsilă, ucis cu lovituri de copită. De ce s-o fi dus acolo e un mister.

Am dat din cap. Încă un fir retezat.

– Și mama, și averea lui Civil?

Chade și-a ferit privirea.

– Vestea tragică a ajuns la noi a doua zi după arestarea ta. Lady Bresinga a murit din pricina unei mâncări stricate. Au murit și o parte dintre oaspeții și servitorii săi. O poveste foarte tristă, dar

fără nimic ruşinos sau scandalos. Ea a fost descoperită prima, dar în următoarele zile s-au îmbolnăvit şi alţii şi s-au prăpădit foarte repede. Am auzit c-ar fi fost vorba de nişte peşte stricat. Trupul neînsufleţit i-a fost trimis mamei sale pentru înmormântare. Civil ia parte, trebuie să-şi facă această datorie tristă. Prinţul Dutiful şi-a trimis garda de onoare să-l însoţească, dovedind înalta stimă pe care i-o poartă. Civil înţelege că, după ce se vor pune la punct toate amănuntele legate de moştenire, e bine să se întoarcă la Buckkeep, ca să rămână aici până la vârsta majoratului. Galekeep va fi închis, deşi regina noastră i-a oferit lui Civil servitori şi un majordom care pot avea grijă de castel în lipsa lui.

Am dat din cap. Prinţul îl putea numi pe Civil prietenul său, însă, în următorii câţiva ani, acesta avea să fie prizonierul răsfăţat al lui Chade. Planul era abil. Tânărul Bresinga se putea simţi protejat sau ţinut în cuşcă. Totul fusese aranjat cu mare grijă. M-am întrebat dacă Lady Rosemary găsise pe neaşteptate un motiv ca să-şi viziteze prietena din Galekeep sau dacă spionul plasat acolo de Chade pusese otrava. Lui Rosemary i-ar fi fost probabil greu să călătorească, aşa arsă cum era. Pe urmă m-am întors brusc spre Chade. Mi-a întâmpinat privirea cercetătoare cu una plină de uimire. M-am aplecat brusc şi, înainte de a apuca să se retragă, i-am atins obrazul. Pe degete nu mi s-a luat vopsea. Avea pielea sănătoasă, rozalie. Fără urme de arsuri vindecate.

– Oh, Chade, l-am dojenit atât de şocat, încât mi-a tremurat vocea. Ai grijă, omule! Te avânţi orbeşte şi nu ştim care e preţul. Niciunul dintre noi nu ştie.

Şi-a îngăduit un zâmbet.

– Nu mă sinchisesc prea mult de preţ, când ştiu deja atât de bine care sunt foloasele. Arsurile mi s-au vindecat. Pentru prima oară după mulţi ani merg fără să mă înjunghie genunchii şi şoldurile. Dorm noaptea fără să mă doară nimic. Şi am început chiar şi să văd mai bine.

– Nu faci asta singur.

S-a uitat la mine fără să răspundă şi am ştiut răspunsul.

– Iei din puterea lui Thick, i-am reproşat cu voce scăzută.

– Pe el nu-l deranjează.

– N-ai idee care sunt pericolele. Iar el nu înțelege ce riscă.

– Așa cum nici tu n-ai habar! m-a repezit cu voce tăioasă. Fitz, sunt vremuri când trebuie să fii prudent și vremuri când e nevoie să fii cutezător. Pentru noi e timpul să riscăm. Când va pleca prințul să-l ucidă pe Icefyre, tu îl vei însoți. Până atunci va trebui să știi care sunt puterile Meșteșugului, ca să-l poți mânui. Asta – și s-a bătut zgomotos cu palma peste piept, e o minunăție și un miracol. Dacă am fi avut-o la dispoziție când era Shrewd bolnav, n-ar fi murit niciodată. Imaginează-ți ce ar fi însemnat!

– Da, am ripostat, imaginează-ți! Imaginează-ți că Shrewd ar fi acum în viață și ar domni. Și pe urmă întreabă-te de ce nu e așa. Pentru că el n-a fost instruit de Galen. Maestra lui de Meșteșug a fost Solicity. Nu putem presupune că el știa mult mai multe decât noi despre Meșteșug? Poate chiar și cum să-și prelungească viața? Așa că hai să ne întrebăm de ce n-a făcut-o. Și de ce n-a făcut-o Solicity? Nu cumva știau pentru asta că există un preț prea mare ca să-ți poți permite să-l plătești?

– Sau nu i-a lipsit cumva pur și simplu o coterie care să-l ajute? a contraatacat el.

– Ar fi folosit-o pe a lui Galen dacă ar fi fost cazul.

– Pfui! N-ai de unde ști așa ceva, și nici eu nu știu. De ce trebuie să fii atât de pesimist? De ce te gândești mereu la ce e mai rău?

– Poate-am învățat să fiu precaut de la un bătrân înțelept. Care acum se poartă prosteste.

Obrajii lui Chade s-au împurpurat. Ochii i-au sticlit de furie.

– Nu ești tu însuți. Sau e chiar mai rău. *Ești* tu însuți. Ascultă-mă, cățelandrule. L-am văzut pe fratele meu murind. L-am văzut pe regele Shrewd ofilindu-se și am fost alături de el și în zilele când nu-și dădea seama pe unde-i hoinăreau gândurile, și în cele când era conștient de slăbiciunea trupului și a minții sale și se simțea atât de umilit încât începea să plângă. Și nu știu la care din acele zile a fost mai groaznic să-l privesc. Dacă ar fi știut cum să se folosească de Meșteșug ca să-și schimbe starea, ar fi făcut-o cu orice preț. Această

cunoştinţă despre Meşteşug s-a pierdut. Eu am de gând s-o regăsesc. Şi s-o întrebuinţez.

Cred că se aştepta să ţip la el. Şi eu mă aşteptam, în mare măsură, şi poate aş fi făcut-o dacă n-aş fi simţit un asemenea amestec de oboseală, disperare şi spaimă. Chade mă speriase rău când văzusem că sănătatea şi mintea lui lăsau tot mai mult de dorit, mă temusem că aş fi putut pierde tezaurul lui de informaţii şi de informatori. Acum, când era sănătos tun, îi străluceau ochii şi clocotea de ambiţie, mă îngrozea. Îi cunoşteam această latură, ştiusem că îşi dorise întotdeauna cu sete să stăpânească Meşteşugul. Dar nu ştiusem că aveam să mă confrunt cu setea lui. Am respirat de două ori adânc şi l-am întrebat încet:

– Tu eşti cel în măsură să ia o asemenea hotărâre?

S-a încruntat.

– Ce vrei să spui? Cine altul ar trebui s-o ia?

– Poate că maestrul Meşteşugului ar trebui să decidă cum e întrebuinţat în Buckkeep. Mai ales de învăţăceii fără experienţă.

I-am susţinut privirea cu asprime. Adevărul era că el mă silise să accept responsabilitatea acelei poziţii. M-am întrebat dacă se cutremura văzând că propria încăpăţânare i se întorsese împotrivă.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Vrei să spui că mi-o interzici? Şi te aştepţi să-ţi dau ascultare?

Cu mâinile pe genunchi, s-a aplecat să mă înfrunte.

Nu voiam să mă prind cu el într-o încleştare a voinţelor. În momentul acela nu eram destul de puternic. I-am ocolit întrebarea.

– A mai fost un Farseer care a încercat să profite de Meşteşug ca să-şi atingă propriile scopuri. El unul îl stăpânea fără să fie nicidecum puternic sau talentat, dar întrebuinţa forţa coteriei ca să obţină ce voia. S-a folosit de ceilalţi cu brutalitate, fără să-i pese ce le făcea, cum îi secătuia de puteri şi cum le stâlcea voinţa. Vrei să ajungi un alt Regal?

– Nu seamăn nicidecum cu el, s-a răstit Chade. În primul rând, Regal nu era interesat decât de sine însuşi. Eu, după cum ştii, mi-am petrecut toată viaţa lucrând fără odihnă pentru binele

Coroanei. Şi, ca o altă diferenţă, îmi *voi* mări puterea propriului Meşteşug. Nu voi rămâne prea mult timp dependent de altcineva.

– Chade.

Cuvântul a fost şoaptă găunoasă. Mi-a dres glasul, dar n-am izbutit să-i dau vigoare.

– Poate că-ţi vei mări puterea propriului Meşteşug. Dar nu continuând aşa cum ai început, nu experimentând de unul singur, supunându-te riscurilor şi primejduindu-l acum şi pe Thick, care n-are habar ce pericol s-ar putea afla.

Nu eram sigur că mă asculta. Se uita pe lângă mine cu privirea ochilor verzi pierdută în depărtare. Am continuat totuşi să vorbesc, auzindu-mi vocea din ce în ce mai stinsă şi mai răguşită.

– Chade, trebuie să înveţi care sunt pericolele magiei înainte de a plonja în ea folosind-o după bunul tău plac. Meşteşugul nu e nici jucărie, nici ceva pe care să-l întrebuinţeze fiecare numai în folosul său.

– N-a fost drept! a protestat el pe neaşteptate. Nu m-au lăsat să învăţ, aşa cum ar fi trebuit. Eram un Farseer în aceeaşi măsură ca Shrewd. Se cuvenea să fiu instruit.

Oboseam cu iuţeală. Trebuia să câştig confruntarea sau măcar să fiu pe picior de egalitate cu Chade în clipa în care aveam să cad frânt în pat.

– Nu, n-a fost drept, am încuviinţat. Dar nu e drept nici să-ţi faci din Thick cârjă şi unealtă. Şi asta nu poate ţine locul lecţiilor care ţi-au fost refuzate. Trebuie să te descurci fără el. Meşteşugul lui e puternic, dar el n-are noţiunea pericolelor pe care le-ar putea reprezenta pentru sine însuşi. Şi n-are nici destulă voinţă ca să ţi se opună când foloseşti magia lui pentru atingerea ţelurilor tale. N-o să te avertizeze când o să iei prea mult de la el, iar tu n-o să-ţi poţi da seama înainte de a fi prea târziu. E o greşeală să iei din puterea lui, folosind-o ca pe a unui bou înhămat la căruţa ta. O fi el netot, dar în Meşteşug sunteţi egali. E un membru al coteriei noastre. Aşa că ar trebui să fiţi ca fraţii, indiferent ce însuşiri aparte are fiecare.

– Coterie?

Când s-a uitat la mine uluit, cu gura căscată, mi-am dat seama că nu vedea ceea ce mie îmi sărea în ochi.

– Coterie, am repetat. Tu. Eu. Dutiful. Bufonul. Şi Thick.

Am tăcut, aşteptându-mă să spună ceva. Am auzit în schimb zgomotul uşor făcut de scaunul îndepărtat de masa de scris. Şi pe cel încă şi mai uşor făcut de paşii bufonului, care a traversat încăperea ca să se oprească lângă noi. M-am întrebat ce expresie căpătase faţa lui, dar nu mi-am desprins ochii de ai lui Chade. Văzând că bătrânul continua să tacă, i-am reamintit:

– Chade. Am fost acolo. Nu pe deplin stăpân pe mine însumi, ştiu, dar ar fi trebuit să fiu mort ca să nu-mi dau seama ce mi se întâmpla. Că v-aţi unit ca să mă salvaţi. N-ai înţeles că aşa acţionează o coterie? Că e vorba de contopirea forţelor şi a talentelor pentru atingerea unui ţel? Asta aţi făcut. Puterea lui Thick. Cunoştinţele tale despre interiorul trupului omenesc. Controlul şi hotărârea lui Dutiful. Şi legătura bufonului cu mine. Toate au fost necesare pentru ceea ce aţi făcut. Şi-o s-o puteţi face din nou dacă o să fie nevoie. Dutiful are coterie. Una care şchioapătă, dar totuşi o coterie. Însă numai dacă acţionăm toţi ca unul. Dacă tu-l duci pe Thick pe altă cale, ca să-l foloseşti drept rezervor personal de forţă, o să ne distrugi înainte de a afla de ce suntem în stare.

Am tăcut. Mi se uscase gura şi mi se tăiase răsuflarea. În orice alt moment, m-aş fi îngrozit descoperind cât de slăbit eram. Dar în clipa aceea nu-mi îngăduiam să mă gândesc la asta. Simţeam că eu şi bătrânul ajunseserăm într-un punct de cumpănă. Îmi fusese dascăl şi călăuză mulţi ani de-a rândul. Ca ucenic, îi pusesem rareori la îndoială înţelepciunea şi metodele. Fusesem întotdeauna sigur că alegea cea mai potrivită cale. Însă, începând din vara trecută, văzusem că mintea lui sclipitoare se întuneca încetul cu încetul şi că nu mai avea memoria fără cusur de odinioară. Dar, cu mult mai rău pentru noi amândoi, începusem să nu-i mai privesc hotărârile şi ideile ca un copil. Şi, după ce cercetam cu ochii mei de om trecut de treizeci de ani toate deciziile legate de mine şi de Casa Farseer pe care le luase în trecut, nu mă mai simţeam întru totul de acord cu ele. Acum, când eram în stare să-mi dau

seama că înțelepciunea lui nu era desăvârșită, mă consideram îndreptățit să-i cer să admită că nu știa mai mult decât mine despre orice. Revendicam un soi de egalitate stranie, una care nu susținea că aveam cunoștințe tot atât de bogate ca ale sale, ci mai degrabă că, deși mă depășea în multe privințe, existau și unele în care trebuia să cedeze în fața mea.

Atât de multă vreme îmi fusese mentor, fusese mai presus de orice întrebare. Acum ne venea amândurora greu să-l considerăm un simplu om. Nu-mi plăcea deloc că devenisem conștient de lipsurile lui. Nu-mi dorisem niciodată să fiu acela care-i pune o oglindă în față și i le arată cu degetul. Oricât de greu mi-ar fi venit, trebuia să recunosc, față de mine însumi, că fusese întotdeauna ambițios și însetat de putere. Cu limite politice impuse căutării magiei sale, însemnat de un accident care îl osândise să lucreze fără să se lase văzut, devenise totuși o forță demnă de luat în seamă. Voința lui susținuse tronul Farseer în zilele când regele Shrewd se stingea încetul cu încetul și cei doi fii care-i rămăseseră își disputau coroana. Rețeaua lui de spioni și de servitori o ajutase pe regina Kettricken să păstreze puterea până la majoratul fiului ei. Și acum era aproape gata să urce pe tron un alt moștenitor din Casa Farseer.

Dar îl priveam și îmi dădeam seama că aceste izbânzi nu-i erau de-ajuns. În ochii lui, nimic nu mai putea însemna o adevărată victorie până când nu dobândea, pentru sine, lucrurile după care tânjise întotdeauna. Acum avea puterea, cu toate capcanele ei. Putea s-o folosească, toată lumea îi recunoștea dreptul ăsta, fiindcă era sfetnicul reginei Kettricken. Însă în înțeleptul respectat încă mai stătea la pândă bastardul nedreptățit, copilul dezmoștenit. Nicio altă izbândă nu-l putea mulțumi până când nu ajungea să stăpânească Meșteșugul, da, și până când nu le arăta altora cât de bine îl stăpânea.

Mă temeam că, urmărind un singur țel, avea să zădărnicească tot ce construise până atunci. Încăpățânarea putea să-l orbească. Și îl vedeam cântărindu-mi cuvintele și țesându-și în jurul lor propriile gânduri. L-am privit cu atenție în vreme ce așteptam.

Nu izbutise să inverseze scurgerea anilor. Nici măcar Meşteşugul nu avea puterea de a-i reda tinereţea. Dar, poate reuşea, aşa cum o făcuse Kettle, să pună stavilă îmbătrânirii, să scape de belele pricinuite de înaintarea în vârstă. Avea părul la fel de alb şi ridurile la fel de adânci. Dar îi dispăruseră nodurile de la încheieturile degetelor şi o sănătate trainică îi îmbujora obrajii. Albul ochilor îi era limpede.

Urmărindu-l astfel, l-am văzut luând o hotărâre. Şi mi s-a strâns inima când s-a ridicat cu iuţeală, fiindcă în graba cu care pleca i-am citit dorinţa de a pune capăt conversaţiei.

– Încă nu te-ai înzdrăvenit, Fitz, a spus stând în picioare. Vor mai trece destule zile până când vei fi destul de puternic ca să-i înveţi pe Dutiful şi pe Thick tot ce ştii despre Meşteşug. Iar aceste zile înseamnă un timp pe care nu vreau să-l irosesc. Aşa că, în vreme ce te refaci, o să continui explorarea Meşteşugului. Îţi făgăduiesc c-o voi face cu mare precauţie. În afară de mine însumi, n-o să supun pe nimeni niciunui risc. Dar, odată ce am început asta, după ce am simţit pentru prima oară tot ce poate însemna pentru mine, n-o să încetez. Nicidecum.

S-a îndreptat spre uşă. M-am chinuit să-mi trag răsuflarea. Eram aproape la capătul puterilor.

– Nu pricepi, Chade? Ceea ce simţi tu e o atracţie de care oricine învaţă Meşteşugul e sfătuit să se ferească! Te aventurezi într-un şuvoi al Meşteşugului care te duce la pieire. Dacă te pierdem, scade puterea întregii coterii. Iar dacă-l iei pe Thick cu tine, coteria e în întregime distrusă.

Era cu mâna pe clanţa uşii. Nu s-a întors să mă privească.

– Trebuie să te odihneşti, Fitz, nu te forţa astfel. O să continuăm discuţia când o să te simţi mai bine. Ştii că prudenţa îmi stă în fire. Ai încredere în mine.

Şi a ieşit, uşa s-a închis în urma lui. Mergea repede, ca un copil grăbit să se întoarcă în odaia sa şi să scape de dojeni. Sau aşa cum fugi de un adevăr pe care nu vrei să-l auzi.

M-am prăbuşit în scaun. Gâtul şi gura mi se uscaseră şi îmi zvâcnea capul. Mi-am ridicat mâinile ca să-mi feresc ochii de lumină. Şi am întrebat, din micul meu colţ de întuneric:

– Ţi s-a întâmplat vreodată să-ţi dai seama că un om la care ţineai cândva nu-ţi mai place acum prea mult?

– E ciudat că mă întrebi *pe mine* asta, a remarcat sec bufonul, din spatele meu, de foarte aproape de mine.

Pe urmă l-am auzit plecând.

Probabil că m-a furat somnul acolo. Când m-am trezit, era după-amiază şi poziţia ghemuită în care dormisem îmi îndurerase tot corpul. Alături de scaunul meu, stătea pe masă o tavă cu mâncare. Se răcise, deşi era acoperită. Grăsimea se adunase în cocoloaşe mici care pluteau deasupra supei. Aveam şi carne, dar se răcise şi ea. După primele două îmbucături, mestecatul m-a obosit. M-am silit s-o termin, dar aveam senzaţia că mi se adunase grămadă în stomac. Îmi aduseseră şi vin îndoit cu apă şi, din nou, pâine înmuiată în lapte. Nu voiam, dar nu spusesem asta. M-am silit s-o mănânc şi pe ea.

Mă cuprinsese o slăbiciune atât de cumplită, încât simţeam nevoia să plâng ca un copil. M-am întors în odaia mea clătinându-mă. Am vrut să-mi spăl faţa, ca să ies cumva din letargie. Aveam apă în urcior şi un şervet cu care să mă şterg, dar oglinda îmi dispăruse, probabil dusă altundeva când îmi rearanjase Kettricken camera. M-am spălat, dar asta nu m-a înviorat deloc. M-am întins în pat.

Am petrecut încă două zile în aceeaşi ceaţă a slăbiciunii şi moleşelii. Am mâncat şi am dormit, dar puterile mi se refăceau teribil de încet. Chade n-a mai venit să mă vadă. Asta nu m-a surprins, dar n-a venit nici Dutiful. Oare bătrânul îi ceruse să stea departe de mine? Lordul Auriu avea puţine să-mi spună şi-mi întorcea vizitatorii din drum, explicându-le că încă nu mă simţeam destul de bine ca să-i pot primi. Am auzit de două ori vocea îngrijorată a lui Hap şi o dată pe a lui Starling. N-aveam destulă putere ca să mă mişc, iar lipsa mişcării îmi dădea dureri. Stătea singur, fie zăcând în pat, fie pe un scaun, lângă foc. Eram îngrijorat şi plictisit deopotrivă. Îmi veneau în minte pergamentele

despre Meşteşug din vechea odaie a lui Chade, dar gândul la numeroasele trepte care mă despărţeau de ea mă descuraja. Nici nu mă puteam convinge să-i cer bufonului o asemenea favoare. Nu doar fiindcă nu se aventura niciodată în afara rolului Lordului Auriu. Ne mai şi încleiasem amândoi într-o indiferenţă rece, politicoasă. Nu izbutea decât să înrăutăţească urmările certei noastre, dar nu mă puteam hotărî să încerc altceva. Mi se părea că făcusem deja destule eforturi ca să îndrept lucrurile şi că fusesem respins. Voiam să dea el un semn că dorea să le reparăm. Însă n-o făcea. Şi aşa s-au scurs încă două zile mizerabile.

În ziua a treia, m-am trezit hotărât să-mi revin. Poate, dacă mă ridicam şi mă mişcam ca şi cum aş fi fost sănătos, aveam să mă şi simt aşa. Pentru început, m-am spălat, apoi m-am gândit să mă şi bărbieresc. Mirişteа care-mi acoperea obrajii ajunsese aproape o barbă în toată puterea cuvântului. M-am apropiat încet de uşa odăii mele şi m-am uitat în jur. Aşezat la masă, Lordul Auriu studia o duzină de batiste de mătase de diverse nuanţe de galben şi portocaliu şi le compara pe rând una cu alta. Mi-am dres glasul. El nu s-a clintit. Bine, atunci.

– Lord Auriu, îmi cer scuze că te deranjez. Nu mai ştiu unde mi-e oglinda pentru bărbierit. Ai putea să-mi împrumuţi una?

Nu s-a întors spre mine.

– Crezi că e o idee bună?

– Să împrumut o oglindă? Să mă rad orbeşte mi se pare o idee mai rea.

– Crezi că e o idee bună să te razi?

– Cred că trebuia s-o fac de mult timp.

– Bine. E hotărârea ta.

Tonul era indiferent, rece, ca şi cum m-aş fi pregătit să fac ceva primejdios, la care el nu voia să ia parte. S-a dus în camera lui şi s-a întors în scurt timp cu propria sa oglindă bogat ornamentată, cu ramă de argint.

Am ridicat-o, îngrozit de gândul că urma să-mi văd faţa suptă. Propria mea înfăţişare a fost un şoc care m-a înlemnit; am scăpat oglinda din mână. Numai norocul a ajutat-o să nu se spargă când

a căzut pe covor. Mi se întâmplase să leşin de durere, dar cred că niciodată pur şi simplu din pricina surprizei. Totuşi nu mi-am pierdut în totalitate cunoştinţa, dar m-am prăbuşit grămadă pe podea.

– Tom? a făcut Lordul Auriu iritat şi uimit.

Nu i-am dat atenţie. Am tras oglinda către mine fără s-o salt de pe covor şi m-am privit. Pe urmă mi-am atins faţa. Cicatricea pe care-o aveam de atâta amar de vreme dispăruse. Nasul nu-mi era perfect drept, vechea ruptură a osului devenise mai puţin vizibilă. Mi-am dus mâinile sub robă şi mi-am pipăit spatele. Da, rana de sabie dispăruse, dar nu mai exista nici cicatricea veche a rănii supurânde făcute de vârful săgeţii care-mi rămăsese în carne. Pe urmă am inspectat locul unde mi se unea gâtul cu umărul. Cu ani în urmă, un neom îmi muşcase de-acolo o bucăţică de carne, lăsând o cicatrice ondulată. Pielea îmi era acum netedă.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Lordul Auriu privindu-mă cu groază.

– De ce? l-am întrebat înnebunit. Pentru numele Edei, de ce mi-aţi făcut aşa ceva? Toată lumea o să observe că m-am schimbat. Ce explicaţie o să pot da?

A venit cu un pas mai aproape. Părea încurcat. A răspuns fără tragere de inimă:

– Tom Badgerlock, noi nu ţi-am făcut nimic.

Nu ştiu cum m-am schimbat la faţă la auzul cuvintelor lui, dar s-a tras înapoi. A continuat cu voce neutră.

– Adevărul e că nu ţi-am făcut noi asta. Ne-am străduit doar să-ţi închidem rana şi să-ţi curăţăm otrava din sânge. Când ţi-am văzut cealaltă cicatrice începând să-şi schimbe forma şi s-azvârle frânturi de carne, am strigat că trebuie să ne oprim. Dar, după ce ne-am lăsat mâinile în jos şi ne-am îndepărtat de tine...

Am încercat să-mi amintesc momentul despre care-mi povestea, dar n-am izbutit.

– Poate, după ce le-aţi îmboldit, corpul şi Meşteşugul meu au continuat să lucreze. Nu-mi aduc aminte.

Lordul Auriu se uita în jos, la mine, acoperindu-şi gura cu mâna.

– Chade... A şovăit, apoi şi-a impus să continue. Vocea îi suna aproape ca a bufonului. Cred că Lordul Chade a simţit... N-ar trebui să vorbesc pe ghicite despre ce simte el. Numai că-l cred convins că ştiai cum se face asta, dar nu i-ai dezvăluit secretul.

– Pe Eda şi El contopiţi! am gemut.

Chade avea dreptate. Nu mă pricepusem niciodată să deslușesc ce simţeau oamenii dacă nu-mi spuneau chiar ei. Simţisem că între noi se afla ceva stânjenitor, dar ăsta era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat. Chiar dacă aş fi ştiut că trupul îmi fusese curăţat de cicatrice, nu mi-aş fi imaginat că bătrânul asasin se simţea nedreptăţit fiindcă nu-i împărtăşisem o taină. În spatele iritării cu care se retrăsese se ascundea de fapt hotărârea de a descoperi ceea ce credea că-i ascundeam. Mi-am adunat picioarele sub mine şi m-am ridicat fără ajutor. Oricum Lordul Auriu nu încercase să-mi ofere aşa ceva. I-am înapoiat oglinda şi m-am întors în odaia mea.

– Aşadar te-ai răzgândit, te mai razi, Badgerlock? m-a întrebat.

– Deocamdată nu. Urc în vechea odaie a lui Chade. Dacă l-ai putea înştiinţa că vreau să-l văd acolo, ţi-aş fi recunoscător.

I-am vorbit ca şi cum ar fi fost bufonul. Nu m-am aşteptat să primesc răspuns şi nici n-am primit.

Pur şi simplu n-aveam destulă putere. Pe scări, m-am oprit ca să mă odihnesc de atât de multe ori încât am crezut că lumânarea avea să mi se ardă în întregime, lăsându-mă pe întuneric. Când am ajuns în sfârşit, îmi pierdusem orice urmă de ambiţie. La uşă, Gilly, dihorul, m-a provocat cu o săritură. Şi a început un soi de dans sălbatic, invitându-mă la luptă pentru teritoriu.

– Ţi-l poţi păstra, i-am spus. Probabil ai învinge oricum.

Fără să-l iau în seamă când se repezea la picioarele mele, m-am dus să m-aşez pe marginea patului, apoi m-am întins şi am adormit aproape imediat. Cred că am dormit multă vreme.

Când m-am trezit, dihorul îmi dormea sub bărbie. A fugit în clipa când m-am mişcat. Era limpede că între timp cineva venise şi plecase. Nu mi-a plăcut că asta nu mă trezise; când fusesem legat de lupul meu, mintea lui stătuse mereu de veghe, servindu-se de simţurile mele. M-ar fi trezit imediat ce ar fi simţit că auzeam

un intrus. Devenisem prea dependent de simțurile lui de sălbăticiune, mi-am spus, trecându-mi picioarele peste marginea patului.

Pe capătul curățat al mesei erau farfurii și o sticlă cu vin. Un castron cu supă fusese pus să se încălzească pe marginea căminului și rezerva de lemne fusese completată. M-am ridicat și m-am îndreptat imediat spre masă. Am mâncat, am băut și am așteptat. În timp ce așteptam, am citit pergamentele care-mi fuseseră lăsate. Am găsit un raport despre Icefyre și dragonii din Insulele Străine. Un alt raport vorbea despre ceea ce se petrecea în Bingtown și despre războiul negustorilor cu Chalced. Pe un pergament vechi, o schiță a mușchilor spatelui fusese corectată. Amănuntele și notițele erau adăugate cu scrisul lui Chade. Ei, cel puțin călătoria mea pe lângă pragul morții oferise cunoștințe noi. Alături de schiță erau alte trei pergamente, legate laolaltă. Aveau marginile zdrențuite și slovele a căror cerneală se decolorase erau scrise de aceeași mână. Descriau un grupaj de exerciții de Meșteșug, create pentru Singuratici. M-am încruntat, întrebându-mă ce însemna asta. Câteva minute de lectură m-au lămurit. Erau pentru acei practicanți ai Meșteșugului care n-aveau o coterie. Până atunci nici măcar nu-mi trecuse prin minte că exista așa ceva, dar, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că nu se putea să nu existe. Chiar eu devenisem unul dintre ei, nu? Întotdeauna fuseseră oameni stângaci în compania altora sau oameni cărora pur și simplu le plăcea singurătatea. Când se alcătuiau coteriile, erau excluși. Exercițiile acelea erau pentru ei.

Citind, am înțeles că de cele mai multe ori fuseseră folosiți ca vindecători sau ca iscoade. Exercițiile de pe primul pergament păreau să se concentreze asupra întrebuințării subtile a Meșteșugului, fie pentru a trage cu urechea, fie pentru a strecura idei în mintea altcuiva. Al doilea pergament vorbea despre refacerea trupului altcuiva. M-a fascinat, nu numai fiindcă trecusem de curând prin așa ceva, ci și pentru că îmi confirma bănuielile. Ceea ce începea omul cu Meșteșugul și cu voința lui era adesea continuat de trup. Trupul înțelegea vindecarea. Și mai înțelegea și că o refacere grabnică era uneori mai importantă decât una perfectă, că închiderea rănii conta

mai mult decât netezimea pielii de după vindecare. Așa spunea textul scris pe pergament. Corpul înțelegea că forțele și rezervele sale trebuiau conservate pentru ceea ce avea să fie necesar în zilele următoare. Utilizatorii Meșteșugului erau învățați să nu treacă nicidecum cu vederea tendințele trupului și să urmărească refacerea cu prea multă ardoare. M-am întrebat dacă bătrânul asasin citise partea asta.

Al treilea pergament vorbea despre menținerea trupului în stare bună. Pe acesta din urmă, însemnările lui Chade contrastau puternic cu cerneala veche, decolorată. Asta voise să văd; pentru notițe lăsase pergamentul la vedere. Dorise să știu că, începând din clipa când intrase în posesia pergamentelor, încercase zadarnic să-și repare propriul corp. Nu izbutise decât după ce fusese martor la vindecarea mea și descoperise că putea sorbi din talentul lui Thick ca să-și susțină strădaniile nesigure, dibuielile.

Am citit jurnalul ciudei sale și am recunoscut spaima care o însoțea. Știam foarte bine cum era să trăiești într-un trup vătămat. Fiind martor la declinul lui Ochi Întunecați, simțisem gustul îmbătrânirii. Chade nu își reluase viața normală decât în ultimul deceniu. Își petrecuse tinerețea sechestrat în odaia unde mă aflam, lucrând din umbră sau deghizat. Câtă amărăciune simțeai ieșind într-o lume a oamenilor și a muzicii, a dansului și a conversației și, da, a puterii și a bogăției care-ți îngăduiau să te bucuri de ele, numai ca să te simți amenințat să pierzi din nou totul, din pricina propriului trup decrepit? Nu-l puteam învinui pentru ceea ce făcuse, în ciuda riscurilor asumate. Îl înțelegeam foarte bine. Mă îngrozea ziua când aveam să fiu pus în fața unei astfel de hotărâri, fiindcă mă temeam să nu fac exact ce făcuse el.

Am citit de mai multe ori și cu mare atenție pergamentul care descria vindecarea trupurilor prin Meșteșug. Mi-a dezvăluit multe lucruri utile, dar nu tot ce aveam nevoie să aflu. Știam, cu o tristă certitudine, de ce nu-mi arătase Chade cele trei pergamente până atunci. Dacă le-aș fi văzut, aș fi știut că se aventurase de unul singur pe o cale a deprinderii Meșteșugului. Și era clar că începuse cu ani înainte de a mă atrage înapoi, la Buckkeep.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am încercat să mă pun în locul bătrânului asasin. Ce îşi imaginase, ce visase? M-am trimis cu mulţi ani înapoi. Războiul Corăbiilor Roşii se încheiase în sfârşit. Invadatorii fuseseră izgoniţi de dragonii celor Şase Ducate. În regat se reînstăpânise pacea, regina era grea, urma s-aducă pe lume un moştenitor al Casei Farseer, Regal nu numai că înapoiase întreaga bibliotecă de manuscrise dispărute, dar, ca fapt extrem de convenabil, mai şi murise după ce îşi reafirmase loialitatea faţă de Coroană. Iar Chade, după atâta amar de ani petrecuţi în umbră, putea ieşi în lume ca Sfetnic de mare încredere al reginei. Putea umbla după bunul său plac prin Buckkeep, savurând mâncarea, băutura şi compania nobilimii. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori? Numai ceea ce îi fusese refuzat cu mulţi ani în urmă.

Bastarzii regali nu erau lăsaţi să înveţe Meşteşugul, chiar dacă aveau înclinaţii către el. Regii le dădeau uneori copiilor din flori scoarţă de spiriduş ca să le stârpească talentul înnăscut al Meşteşugului. Nu mă îndoiam că unii făcuseră economie de timp omorând pur şi simplu bastarzii. Eu fusesem trimis să deprind această magie numai pentru că în favoarea mea pledaseră Lady Patience şi Chade. Dar nu mă îndoiesc că, dacă nevoia de o coterie a Meşteşugului n-ar fi fost disperată, regele Shrewd i-ar fi refuzat.

Chade nu primise niciodată lecţii de Meşteşug. Iar eu, aşa cum fac toţi băieţii, acceptasem pur şi simplu această stare a lucrurilor. Nici prin gând nu-mi trecuse să-mi întreb maestrul:

– Te-a pus cineva vreodată la încercare, ca să vadă dacă ai talent pentru Meşteşug? Le-ai cerut să te înveţe şi te-au refuzat sau nici măcar n-ai cerut aşa ceva?

Nu încercasem niciodată să aflu amănunte. Însă ştiusem că tânjea după cunoştinţele care-i fuseseră interzise. Îmi dădusem seama după ardoarea cu care urmărise progresele mele, cu care sperase că aveam să izbândesc. Durerea pe care i-o provocase eşecul meu fusese la fel de mare ca a mea.

Totuşi nu mă mai gândisem niciodată unde l-ar fi putut conduce toate astea odată ce îi ajunseră în mâini cele trei pergamente. De când venise la mine, în coliba mea, ştiusem că începuse să le

citească. Cunoscându-l așa cum îl cunoșteam, ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să încerce să stăpânească magia despre care citea, cu sau fără ajutorul unui maestru. Ar fi trebuit să mă ofer să-l învăț ceea ce știam. Oare ori de câte ori vorbise despre oameni potriviți să deprindă Meșteșugul sperase, în taină, că aveam să-l propun chiar pe el? Și de ce nu luasem niciodată cu adevărat în considerare ideea asta? Oh, da, aruncasem la un moment dat o vorbă, așa cum îi arunci un os unui câine flămând, ca să-l liniștești. Dar nu-l considerasem cu adevărat în stare să învețe. De ce nu?

Aveam mai multe întrebări despre mine decât despre Chade. Cu gândul la ele, am încălzit apă și am găsit o oglindă. În dulapul cu unelte de asasin al lui Chade erau mai multe cuțite destul de ascuțite ca să-mi radă barba. M-am descurcat destul de bine cu el, bărbierindu-mă pe îndelete și uitându-mă cum îmi ieșea la lumină fața fără cicatrice. Când a intrat Chade, stăteam la masă, privindu-mă în oglindă. N-am așteptat să vorbească el primul.

– Nu mi-am dat seama că mi-au dispărut cicatricele vechi. Se pare că roțile au fost puse în mișcare de coterie, după care vindecarea mea a fost o căruță pe o stradă abruptă. A mers mai departe singură. Nici măcar nu știu cum s-a petrecut.

Mi-a răspuns pe un ton la fel de smerit ca al meu.

– Lordul Auriu a izbutit să mă convingă că ăsta e adevărul.

A venit mai aproape. Odată ajuns lângă mine, mi-a studiat fața lăsându-și capul pe-o parte. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut zâmbind, pierdut în amintiri.

– Oh, băiatul meu. Ce bine semeni cu tatăl tău! Mult prea bine pentru ceea ce urmărim acum. N-ar fi trebuit să te razi. Măcar barba îți acoperea o parte din schimbările feței. O să fim nevoiți s-așteptăm, o să poți umbla prin castel, la vedere, abia după ce-ți crește destul ca să nu se observe ce mult te-ai schimbat.

Am clătinat din cap.

– N-o să fie de-ajuns, Chade. Nici măcar o barbă deasă n-o să fie de-ajuns.

M-am uitat lung la mine însumi, așa cum aș fi putut arăta. Pe urmă am râs și am împins oglinda într-o parte.

– Vino, așază-te. Știm amândoi ce e de făcut. Ți-am citit pergamentele, dar s-ar părea că nu conțin nimic potrivit. În seara asta va trebui să lucrăm pe bâjbâite.

Nu lucram bine împreună. Cred că, din fire, eram amândoi Singuratici, însă trebuia să ne obișnuim să ne unim strădaniile, ca parte a coteriei lui Dutiful. Așa că am început de câteva ori anapoda, dând iritați vina pe talentul înceţoșat de Galen, pe ceaiul de scoarță de spiriduș, băut de mine destul de des, și pe toți cei cu vederi înguste care nu-l lăsaseră pe Chade să învețe în tinerețea lui. Dar, până la urmă, Meșteșugul a curs șovăitor între noi și, așa cum o mai făcusem destul de des, m-am încredințat mâinilor lui cu degete lungi. I-am dat putere și chiar și Meșteșug, fiindcă el nu stăpânea încă decât picături sporadice ale magiei. Ne-au călăuzit cunoștințele lui despre alcătuirea trupului omenesc, combinate cu ceea ce știa trupul meu despre sine. În mai multe privințe, era mai greu decât fusese vindecarea, fiindcă fiecare parte trebuia făcută separat, sfidând ceea ce știa corpul meu că era corect. Dar am izbutit.

După ce am terminat, m-am uitat din nou în oglindă. Noua mea cicatrice atrăgea privirile ceva mai puțin decât cea veche, iar nasul nu-mi mai era chiar așa de coroiat. Dar atât era de-ajuns. Existau. Ca și vechea cicatrice a mușcăturii de pe gât, cea lăsată de săgeată lângă șira spinării, plus una nouă, ca un păienjeniș, acolo unde ar fi trebuit să se afle rana făcută de sabie. Toate erau mai ușor de suportat decât cele vechi, fiindcă le creaserăm numai pe piele, fără să le ancorăm în carne. Totuși îmi întindeau sâcâitor pielea. Însă știam că, până la urmă, aveam să mă obișnuiesc cu ele. Chade a fost cel care a observat că părul din „dunga de bursuc"[1] îmi avea acum rădăcini negre. A clătinat din cap nedumerit.

– N-am idee cum să schimbăm asta. În pergamente nu scrie nimic despre modificarea culorii părului. Te sfătuiesc să-ți vopsești în negru întreaga dungă de păr alb. Lasă schimbarea să sară-n

[1] Badgerlock (n. tr.).

ochi. Lumea o să creadă c-ai devenit vanitos. Şi vanitatea e uşor de explicat.

Am dat din cap şi am lăsat oglinda din mână.

– Dar mai târziu. Nu acum. Sunt istovit, am spus, şi era purul adevăr.

Mi-a aruncat o privire stranie.

– Şi durerea ta de cap?

– Nu e mai rea decât una obişnuită, deşi ne-am folosit atât de mult de Meşteşug în seara asta. Poate-ai avut dreptate. Nu era nevoie decât să devină obişnuinţă.

A clătinat uşor din cap, a ocolit masa şi şi-a pus mâinile pe ţeasta mea.

– Aici, a spus, urmărind acum inexistenta cicatrice care dăduse naştere dungii mele de păr alb. Şi aici.

M-a împuns cu un deget în apropierea unui ochi.

Am clipit şi m-am tras înapoi din obişnuinţă, apoi am rămas nemişcat.

– Nu mă doare. Capul mă durea mereu, ori de câte ori mă pieptănam, iar dacă stăteam mult în frig, mă durea faţa. Dar până acum n-am dat importanţă.

– Înclin să cred că rana ta de lângă ochi e de când a încercat Galen să te omoare în vârful turnului. În grădina reginei, pe vremea când i-ai fost învăţăcel. Ai uitat bătaia pe care ţi-a tras-o?

Am clătinat din cap în tăcere.

– Nici corpul tău n-a uitat-o. Ţi l-am văzut, privindu-l din interior. Am văzut toate vătămările pricinuite craniului tău în temniţa lui Regal şi alte rupturi de mult lecuite, ale oaselor feţei şi ale vertebrelor. S-ar părea că vindecarea prin Meşteşug a reparat tot ce stricaseră rănile tale vechi. Aflu cu interes că acum nu mai ai dureri de cap după ce te slujeşti de Meşteşug. Ar fi interesant de ştiut dacă ţi-au încetat şi crizele de nelinişte.

A plecat de lângă mine, s-a dus la raftul lui cu pergamente. Şi s-a întors cu o copie a celei mai oribile dintre cărţi, *Carnea Omului*, scrisă de Verdad Jupuitorul. Era un obiect frumos lucrat, un teanc de foi încă mirosind a cerneală legate între coperţi

din lemn sculptat. O copie făcută de curând, fără îndoială. Autorul, un preot jamaillian corupt şi crud, jupuise şi dezmembrase trupuri ani de-a rândul, într-o mănăstire din acel ţinut îndepărtat, dar, după ce îi fusese descoperit viciul, vestea se răspândise, ajungând până şi în cele Şase Ducate. Auzisem despre tratatul lui, dar nu mai văzusem niciodată vreun exemplar.

– De unde-l ai? am întrebat surprins.

– Am trimis pe cineva să-l caute cu ceva timp în urmă. Am avut nevoie de doi ani ca să-l găsesc. Şi textul e evident modificat. Verdad nu s-a numit niciodată pe sine însuşi „Jupuitorul", ca în manuscrisul ăsta. Şi mă îndoiesc că savura mirosul de carne putrezită, aşa cum pretinde aici. Am vrut un exemplar pentru desenele pe care le conţine, nu pentru cuvintele adăugate de alţii.

A deschis cartea cu veneraţie şi mi-a pus-o în faţă. Aşa cum mă sfătuise, n-am dat nicio atenţie scrisului jamaillian plin de înfloriturişi am studiat numai descrierile amănunţite ale interiorului corpului omenesc. În copilărie văzusem schiţele făcute de Chade şi pe cele rămase de la maestrul lui, dar, pe lângă ceea ce vedeam acum, erau grosolane. Desenele care-ţi arătau unde să înfigi un pumnal ca să ucizi cât mai repede nici măcar nu puteau fi comparate cu acelea care înfăţişau toate organele vitale. Culorile erau fireşti. Era straniu să le privesc şi să-mi aduc aminte de măruntaiele aburinde ale unei căprioare spintecate. Cum să explic cât de vulnerabil m-am simţit dintr-odată? Toate acele alcătuiri moi, de un roşu-aprins, cu sclipiri cenuşii, ficatul strălucitor şi încâlceala complicată a maţelor potrivindu-se perfect în trupul meu. Pe urmă, Laudwine a înfipt lama unei săbii în spatele meu şi în ele. Fără să mi-o propun, mi-am dus o mână la cicatricea falsă de pe şale. Acolo nu erau coaste care să mă apere, doar muşchi în straturi suprapuse. Gestul meu nu i-a scăpat lui Chade.

– Acum înţelegi de ce mi-am făcut atâtea griji pentru tine. Am bănuit de la bun început că numai Meşteşugul putea să te vindece.

– Te rog, închide-o, am spus, desprinzându-mi privirea de preţioasa lui carte, cu senzaţia că eram bolnav.

Nu m-a luat în seamă, a întors pagina, dezvăluind un alt desen. Era al unei mâini, cu pielea și carnea date deoparte ca să se vadă osul și încheieturile.

– Pe ăsta l-am studiat înainte de a încerca să-mi vindec mâinile. Nu cred că desenele lui sunt foarte corecte, dar simt că totuși m-au ajutat. Cine și-ar fi imaginat că mâna și degetele omului sunt alcătuite din atât de multe oase?

Pe urmă și-a ridicat în sfârșit privirea, și-a dat seama cât de tulburat eram și a închis tomul.

– Fitz, îți recomand să studiezi cartea după ce-o să te refaci într-o mai mare măsură. Cred că oricine stăpânește Meșteșugul ar trebui s-o studieze.

– Chiar și Thick? am întrebat cu un zâmbet strâmb.

Am fost surprins când a ridicat dintr-un umăr.

– N-o să pățească nimeni nimic dacă o să i-o arătăm. Uneori e în stare să rumege foarte mult o idee, Fitz. Cine poate ști ce reține în căpățâna lui diformă?

Asta m-a dus cu gândul la altceva.

– Diformă. Atunci crezi că Meșteșugul l-ar putea ajuta? Ar putea repara ce e stricat, l-ar putea face din el un om normal?

A clătinat din cap cu încetineală.

– „Diferit" nu înseamnă „stricat", Fitz. Trupul lui Thick se vede pe sine în bună stare. Pentru el, diferențele față de alții nu sunt decât... ei, aici merg pe ghicite, dar bănuiesc că i se par ca acelea dintre un om înalt și unul scund. Corpul lui a crescut după un plan propriu. Thick e ceea ce e. Poate-ar trebui să ne simțim pur și simplu recunoscători că-l avem, chiar dacă e altfel decât noi.

– Atunci ai studiat treaba asta în amănunt, am constatat, încercând să-mi scot din glas orice urmă de reproș.

– Nu-ți poți imagina cum e viața pentru mine, Fitz, a zis cu voce scăzută. Parcă mi s-ar fi deschis ușa celulei și pot umbla liber prin lume. Tot ce văd mă uimește. Pentru un astfel de prizonier eliberat, un fir de iarbă e o minune în aceeași măsură ca întinderea unei văi imense. Nu pot să sufăr nimic care mă îndepărtează de

această explorare. Nu vreau nici să dorm, nici să mă întrerup ca să mănânc. Mi-e greu și să-mi silesc mintea să dea atenție problemelor reginei. Ce-mi pasă mie de negustorii din Bingtown, de dragoni și de narcesce? Meșteșugul a pus stăpânire pe imaginația și pe inima mea. Explorarea lui e unica îndeletnicire pe care mi-o doresc cu adevărat.

Am simțit o împunsătură în inimă. Recunoșteam obsesia lui Chade drept ceea ce era. Îl mai văzusem adesea pe deplin înrobit de câte o preocupare febrilă. Odată ce-i acapara ceva mintea, urmărea acel ceva până când îl înțelegea pe deplin. Sau până când îi abătea atenția o altă pasiune arzătoare.

– Înțeleg. Încercam să vorbesc cu detașare. Asta vrea să însemne că-ți întrerupi pentru o vreme experiențele cu explozive?

M-a privit nedumerit o clipă, ca și cum ar fi uitat cu desăvârșire. Apoi:

– Oh. Alea. Cred că am descoperit ceea ce voiam să deslușesc. Pot fi utili, dar e greu să te bizui pe ei întotdeauna. A închis subiectul cu o fluturare a mâinii. Am renunțat. Acum e mult mai important pentru mine să înțeleg subtilitățile Meșteșugului.

– Chade, i-am spus încet, nu trebuie să te aventurezi pe tărâmul lui de unul singur. Mai mult decât atât, nu trebuie să-l târăști acolo și pe Thick. Sper că acum îți dai seama că-ți atrag atenția fiindcă-mi fac griji pentru tine, nu ca să apăr cu egoism un secret de-al meu. Am tras aer în piept. Ai nevoie de o temelie solidă. Când o să-mi recapăt puterile și-o să încep să studiez din nou împreună cu Dutiful și Thick, trebuie să vii în turn cu noi.

O vreme m-a privit cercetător, în tăcere.

– Și Lordul Auriu? M-a privit pieziș. Mai înainte ai spus că face și el parte din coteria noastră.

– Serios? Am mimat nedumerirea pentru câteva clipe. Oh. A fost de față la vindecarea mea. Și am crezut că simțeam... crezi că a avut într-adevăr un rol atunci?

M-a privit ca pe o ciudățenie.

– Nu crezi că tu poți aprecia asta mai bine decât mine? Ieri mi-ai spus c-a avut.

Mi-am întors pe toate părțile strania, dar puternica neplăcere pe care mi-o trezea ideea participării bufonului la lecțiile noastre de Meșteșug. Mi-am spus că oricum n-avea să vină, apoi m-am întrebat dacă nu cumva mă înșelam.

– Știu c-a fost de față, dar mi-e greu să-mi dau seama ce-a făcut, m-am corectat.

Chade mi-a răspuns cu gravitate.

– Aș zice că ne-a călăuzit. A spus c-a mai luat parte la ceva asemănător cândva, când a fost bolnav Ochi Întunecați. A șovăit, apoi a adăugat cu voce inexpresivă: Te cunoaște bine. Și cred că asta ne-a fost de cel mai mare folos. Te cunoaște bine și pare să știe... calea către tine. A oftat. Fitz, atâta lucru ai recunoscut deja.

– A fost cu mine când mi-am folosit deopotrivă Harul și Meșteșugul ca să-mi vindec lupul. Dar nu m-a ajutat să-l lecuiesc. M-a ajutat doar să-mi revin pe urmă.

Am amuțit. Și am continuat ceva mai târziu:

– Neîncrederea și secretul. Oare se preschimbă într-un obicei? Chade, îți jur că nu știu de ce... Fir-ar să fie. Da. Eu și bufonul avem o legătură prin Meșteșug. Firavă, dar existentă, o rămășiță din momentul când și-a îmbibat vârfurile degetelor cu Meșteșug, atingându-l pe Verity și apoi pe mine. Iar când a folosit-o ca să mă tragă înapoi, în trupul meu, a devenit mai puternică. Bănuiesc că, dacă aș studia-o acum, aș descoperi că, după această vindecare a mea, a dobândit și mai multă putere. Însă mă îndoiesc că bufonul stăpânește cu adevărat Meșteșugul prin sine însuși. Nu are decât ceea ce i-a rămas pe degete, și e posibil să nu poată intra în legătură cu nimeni altcineva în afară de mine.

Chade mi-a zâmbit aproape cu vinovăție.

– Ei, e o dublă ușurare. Fiindcă te-am auzit spunându-mi adevărul și fiindcă mi-ai dezvăluit că... ei. Îl cunosc pe bufon de multă vreme. Îl prețuiesc. Dar, chiar și în toată mascarada asta cu Lordul Auriu, are ceva straniu care mă poate face uneori să mă simt stânjenit. Uneori pare să știe prea multe, iar alteori mă întreb dacă lucrurile importante pentru noi îl interesează măcar cât negru sub unghie. Acum, când am început să cunosc cât de cât

Meşteşugul, să văd cum ne deschide unul faţă de altul... ei. Cum spuneai, neîncrederea şi secretul pot deveni un obicei. Unul pe care trebuie să ni-l păstrăm amândoi dacă vrem să supravieţuim. Şi eu am tot atât de multe rezerve dacă e vorba să-i împărtăşesc bufonului toate secretele mele şi să le aflu pe ale lui.

Sinceritatea bătrânului asasin m-a cutremurat, iar părerea lui m-a năucit. Totuşi avea dreptate. Era plăcut să ştiu că eram sinceri unul faţă de altul.

– O să vorbesc cu Lordul Auriu despre rolul lui în coteria noastră, am spus. De ceea ce e dispus să facă depind multe. Nimeni nu poate fi silit să ne-ajute.

– Da. Şi foloseşte prilejul ca să pui capăt neînţelegerii voastre prosteşti. Cine ajunge să se afle în aceeaşi cameră cu voi se simte la fel de bine ca între doi câini care-şi arată colţii. Cum ar putea şti cine-o să fie muşcat când se vor repezi, în cele din urmă, unul la altul?

Am trecut peste asta.

– Şi-o să vii în Turnul Meşteşugului, la lecţiile noastre?

– Da.

– Şi experimentele tale personale legate de Meşteşug? am întrebat, după o scurtă aşteptare, hotărând că şi despre asta trebuia să vorbim deschis.

– Vor continua, mi-a răspuns încet. Pentru că trebuie. Fitz, doar mă cunoşti. Ştii care e tiparul obiceiurilor mele. Am învăţat întotdeauna singur şi fără zarvă şi, de fiecare dată când am descoperit un filon de cunoştinţe pe care am simţit că trebuie să le dobândesc, mi-am urmărit ţelul cu ardoare. Nu-mi cere să mă schimb acum. Nu pot.

Am fost sincer convins că-mi spunea din nou adevărul. Am oftat adânc, dar n-am cutezat să-i interzic să continue.

– Atunci fii prudent, prietene. Foarte prudent. Curenţii sunt puternici şi terenul înşelător. Dacă faci un singur pas greşit...

– O să fiu prudent, mi-a făgăduit.

Apoi a plecat, iar eu m-am târât în patul care era deja mai mult al meu decât al lui şi am căzut într-un somn adânc, fără vise.

Capitolul XXII

LEGĂTURI

Pentru această călătorie au fost necesare cu mult mai multe fonduri decât ați considerat; și n-aș fi întreprins nici în ruptul capului o asemenea cercetare dacă mi s-ar fi spus tot ce trebuia despre vremea și mâncarea deopotrivă de mizerabile și despre locuitorii și mai mizerabili ai insulelor. Mă aștept la o recompensă deosebit de mare când mă voi întoarce.

Am izbutit în sfârșit să mă văd pe insula demonului blestemat. Ca să ajung pe bucata aia de piatră și gheață a fost nevoie de ultimii bănuți din mult prea mica sumă cu care m-ați înzestrat și de o zi de muncă la depozitarea proviziilor de cod sărat pentru o scârbă de căței de mare. Barca pe care am primit-o lua apă, era greoaie, de un soi necunoscut, și vâslele ei nu-și meritau numele. Numai printr-un miracol am traversat cu bine apele înghețate care mă despărțeau de Aslevjal. Odată ajuns, am debarcat pe un țărm negru, stâncos. S-ar părea că ghețarul care acoperea cândva întreaga insulă, până la linia fluxului, s-a retras. Un doc abandonat și stâlpii de amarare sunt la vedere, dar orice putea fi luat cu ușurință a dispărut. Dincolo de plajă e o întindere de piatră neagră. În micile ei buzunare de pământ nu cresc decât mușchi și ierburi pipernicite. E posibil să fi existat

cândva câteva construcții rudimentare, dar, ca și pe doc, orice s-ar fi putut refolosi cumva a dispărut. Se vede limpede că de acolo s-a extras cândva piatră, dar, după cum arată locul, cariera a fost părăsită de cel puțin zece ani. Blocuri uriașe de piatră au fost tăiate și aliniate cap la cap, ca pentru construcția unui zid imens, la ale cărui capete sunt așezate pe câte un singur șir. Se pare că toată piatra a fost tăiată pentru un soi de statuie culcată, dar străduniile au fost abandonate înainte de a o termina măcar pe un sfert. Mi-a fost imposibil să-mi dau seama ce ar fi trebuit să reprezinte.

Am străbătut toată partea liberă a țărmului și m-am aventurat și pe o mică parte a gheții înainte de a mă prinde noaptea. N-am văzut niciun dragon, nici viu, nici prins în gheață, și nimic altceva care să semene, măcar pe departe, a creatură vie. M-am întors pe plajă pe bâjbâite și am petrecut o noapte geroasă adăpostit în spatele blocurilor de piatră. N-am găsit nici măcar o așchie de lemn ca să fac un foc. Am dormit prost, bântuit de vise înspăimântătoare, în care eram unul dintr-o mare mulțime de locuitori ai celor Șase Ducate închiși într-o înfiorătoare temniță de piatră.

Când s-a luminat de ziuă, am fost încântat să plec. Oricine altcineva vrea să se aventureze până acolo trebuie să ia cu sine tot ce i-ar putea fi necesar, fiindcă insula aia nu-i oferă omului absolut nimic.

Raport pentru Chade Fallstar, nesemnat

Refacerea cicatricelor mi-a întârziat însănătoșirea. În următoarele trei zile, m-am retras în mine însumi, străduindu-mă doar să-mi recapăt sănătatea. Am dormit, am mâncat și iar am dormit. Am rămas în odaia de lucru. De mâncare îmi aducea chiar Chade. Nu cu regularitate, dar asta nu mă deranja, fiindcă îmi lăsa de-ale gurii din belșug, iar pe cămin puteam să-mi fac ceai sau să-mi încălzesc supa.

Încăperea n-avea ferestre, așa că, pentru mine, timpul își pierduse înțelesul. Îmi redobândisem obiceiurile de lup, adoptate

vreme de mulți ani. Eram foarte vioi în zori și în amurg, și atunci studiam pergamentele. Pe urmă mâncam și moțăiam lângă foc, sau dormeam în pat tot restul zilei. Dar, când eram treaz, nu-mi petreceam tot timpul citind. Mă distram și îl distram și pe Gilly ascunzând, în lipsa lui din odaie, bucățele de carne și uitându-mă cum le descoperea la întoarcere. Făuream obiecte fără însemnătate, după cum mi se năzărea. Am făcut o tablă pentru Jocul Pietrelor, trăgând pe ea linii cu vârf de fier încins în foc, și am cioplit piesele dintr-un fanon de balenă, pe care mi-a dat Chade voie să-l folosesc. Le-am vopsit pe unele în roșu, pe altele în negru, și am lăsat tot atât de multe nevopsite. Însă am sperat zadarnic să joc o partidă cu bătrânul asasin. Îmi vorbea câte puțin despre studiile lui legate de Meșteșug și era întotdeauna grăbit. Probabil spre binele meu. Când eram singur dormeam mai mult și mai adânc.

În privința noutăților din castel era zgârcit la vorbă. Dar puținul pe care-l storceam de la el mă îngrijora. Regina încă nu-și încheiase tratativele cu negustorii din Bingtown, dar le îngăduise cu grație ducilor de Shoaks și Farrow să facă incursiuni în Chalced de-a lungul hotarelor lor după bunul plac. Nu era vorba de o declarație de război oficială, dar numărul jafurilor și raidurilor de la granița dintre cele Șase Ducate și Statele Chalced avea să crească, și asta cu binecuvântarea ei tacită. Nu era cine știe ce noutate. Sclavii din Chalced știau de generații că-și puteau câștiga libertatea dacă izbuteau să fugă în cele Șase Ducate. Și, odată eliberați, se întorceau adesea împotriva foștilor lor stăpâni și treceau peste graniță turmele și cirezile pe care le avuseseră cândva în grijă. Cu toate astea, negoțul dintre Chalced și cele Șase Ducate continua și prospera. Însă ar fi încetat dacă regatul nostru trecea, pe față, de partea Bingtownului.

Războiul dintre orașul negustorilor și Chalced pusese stavile urâte în calea fluxului de informații trimise de spionii lui Chade din regiunea lor. Trebuia să se bizuie pe istorisiri la a doua sau chiar la a treia mână, care, așa cum era de așteptat, ajungeau adesea să fie contradictorii. Așa că ne îndoiam amândoi de adevărul

„faptelor" din rapoarte. Da, negustorii din Bingtown aveau o crescătorie de dragoni undeva, departe, în susul Râului Sălbatic. Un dragon matur fusese văzut în zbor sau poate fuseseră chiar doi. Erau descrişi în mai multe feluri, ba albaştri la culoare, ba argintii, ba albaştri cu argintiu. Negustorii din Bingtown hrăneau dragonii, care le păzeau în schimb portul. Însă nu se îndepărtau de ţărm decât atât cât se puteau fără să-l piardă din vedere; de aceea corăbiile din Chalced continuau să ameninţe şi să jefuiască în larg flota negustorilor. De ferma de dragoni aveau grijă nişte corcituri, jumătate dragoni şi jumătate oameni. Şi se afla în mijlocul unui oraş frumos, cu pietre preţioase superbe strălucind noaptea pe ziduri. Oamenii care trăiau acolo preferau să locuiască în castele de lemn superbe din vârfurile unor arbori uriaşi.

Astfel de informaţii mai mult ne iritau decât ne luminau.

– Crezi că ne-au minţit când ne-au povestit despre dragoni? l-am întrebat pe Chade.

– Nu, probabil că ne-au spus adevărul, mi-a răspuns el scurt. Spionii sunt buni ca să ne ofere alte versiuni ale acestui adevăr, ca să le putem pune pe toate laolaltă şi să ne scoatem din ele adevărul propriu. Însă ce-avem aici nu ne satisface setea de adevăr, e de-ajuns doar ca să ne chinuiască. Ce putem deduce cu certitudine din toate zvonurile? Doar că a fost văzut un dragon şi că undeva, pe cursul Râului Sălbatic, se petrece ceva neobişnuit.

Cu asta a încheiat subiectul. Însă eu bănuiam că ştia mult mai mult decât recunoştea şi că mai avea pe cap şi altele, despre care nu-mi povestea nimic. Aşa că-mi petreceam zilele dormind, studiind şi odihnindu-mă. Odată, căutând printre pergamentele lui unul în care îmi aminteam că găsisem istoria Jamailliei, am dat peste penele de pe plaja comorilor. Le-am privit o vreme în semiîntuneric, apoi le-am dus pe masa de lucru a lui Chade. Acolo le-am cercetat într-o lumină mai bună. Până şi simpla lor atingere mă umplea de nelinişte. Îmi readuceau aminte de zilele petrecute pe plaja aceea dezolantă şi mă făceau să-mi pun o sută de întrebări.

Erau cinci cu totul, de mărimea celor curbate, din coada unui cocoş mic. Fuseseră sculptate fără să se piardă niciun detaliu,

astfel încât toate nervurile se conturau clar, unele lângă altele. Păreau făcute dintr-un lemn cenuşiu, deşi îmi cântăreau bizar de greu în palmă. Le-am încercat cu tăişul mai multor lame; cel mai ascuţit n-a lăsat decât o urmă subţire, o zgârietură argintie. Dacă era lemn, atunci era aproape tot atât de dur ca metalul. Cel care le sculptase cunoştea o şmecherie, le făcuse să reflecte lumina într-un mod bizar. Erau de un cenuşiu lipsit de luciu, dar, dacă le priveam cu coada ochiului, culoarea părea să se prelingă de-a lungul lor. Nu aveau niciun miros aparte. Am atins-o pe una cu limba şi am simţit, vag, gustul apei de mare, urmat de unul amar. Atâta tot.

După ce le studiasem folosindu-mi toate simţurile, mi-am recunoscut înfrângerea. Nu le puteam dezlega misterul. Mă gândeam că şi-ar fi găsit locul potrivit pe coroana cu cocoşi a bufonului. M-am întrebat din nou de unde apăruse obiectul acela straniu. Îl avusese înfăşurat într-o bucată de ţesătură de o asemenea frumuseţe, încât nu putea fi decât din Bingtown. Însă diadema veche, de lemn, avea o înfăţişare prea umilă ca să vină dintr-un oraş al minunilor şi al Magiei. Când îmi arătase coroana străveche, o recunoscusem imediat. O mai văzusem o dată, într-un vis. Atunci fusese plină de culoare, cu pene strălucitoare deasupra diademei, unde se înclinau în bătaia vântului. O purta o femeie, cu pielea încă şi mai palidă decât a bufonului, şi oamenii dintr-un oraş străvechi, de-al Străbunilor, îşi întrerupseseră o festivitate ca s-o asculte şi să râdă de cuvintele ei batjocoritoare. Bănuisem că era un soi de măscărici. Acum m-am întrebat dacă nu trecusem cu vederea o semnificaţie mai subtilă. M-am uitat la penele răsfirate în evantai şi m-a cuprins brusc un tremur. Penele ne legau, am ştiut-o dintr-odată, străbătut de un fior rece. Ne legau, pe bufon şi pe mine, nu doar unul de altul, ci şi de o altă viaţă. M-am grăbit să le înfăşor într-o bucată de pânză. Mi le-am ascuns sub pernă.

De ce ajunseseră tocmai la mine? Nu-mi puteam da seama ce însemna asta, dar nu voiam să discut cu Chade despre ele. Bănuiam că era cu putinţă să aibă bufonul un răspuns şi mă ruşinam fiindcă nu mă trăgea inima să i le arăt. Nu numai din cauza prăpastiei pe

care o deschisese cearta între noi, ci și fiindcă lăsasem să se scurgă atât de mult timp fără să pomenesc de ele. Știam că nimic din toate astea n-avea să se schimbe dacă mai așteptam. Dar mă simțeam prea slăbit ca să-i înfățișez penele. Așa că dormeam cu ele sub pernă în fiecare noapte.

În miezul celei de a treia nopți din odaia de lucru, Nettle mi-a invadat somnul. A apărut ca o femeie plângând. În visul meu, o statuie stătea în șuvoiul lacrimilor pe care le vărsa. Ele îi erau strai argintiu și suferința o înconjura ca o ceață. O vreme pur și simplu am privit-o plângând. Fiecare lacrimă argintie prelinsă pe obraz cădea, devenind fir de borangic, și făcea parte din veșmântul ei înainte de a se preschimba în torentul care curgea pe lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o într-un târziu.

Dar nu mi-a răspuns, a continuat să plângă. M-am apropiat de ea și, în cele din urmă, i-am pus mâna pe umăr, așteptându-mă să simt răceala pietrei. În schimb, s-a întors spre mine cu ochii cenușii precum ceața. Cu ochi făcuți din lacrimi.

– Te rog, am spus. Te rog, vorbește cu mine. Îmi spui de ce plângi?

Și, dintr-odată, era Nettle. Și-a sprijinit fruntea de umărul meu și a plâns pe el. Până atunci, ori de câte ori o întâlnisem în vise, avusesem senzația că venise să mă caute. De data asta simțeam că venisem eu la ea, atras de amărăciunea ei într-un loc de obicei numai al ei. Nu eram un oaspete nepoftit, ci doar unul sosit pe neașteptate.

Ce s-a întâmplat?

Știam chiar și în somn că îi vorbeam prin Meșteșug.

Se ceartă. Chiar și atunci când nu vorbesc, cearta atârnă între ei ca pânzele de pănanjen. Și orice cuvânt rostit, indiferent de cine, își găsește locul în cearta lor. Se poartă ca și cum n-ar fi cu putință să-i iubesc pe amândoi, ca și cum ar trebui să aleg între ei. Și nu pot.

Cine se ceartă?

– Tata și fratele meu. S-au întors acasă cu bine, așa cum ai spus. Dar, imediat ce-au coborât de pe cal, am simțit furtuna dintre ei. Habar n-am ce-a stârnit-o. Tata nu vrea să vorbească despre asta

și i-a interzis și fratelui meu s-o facă. E ceva rușinos, sumbru, oribil. Un lucru pe care fratele meu vrea totuși să-l facă. Și-o dorește din toată inima. Nu știu de ce. Swift a fost întotdeauna un băiat atât de bun; liniștit, blajin, ascultător. Ce-ar putea fi acest ceva pe care l-a descoperit, după care tânjește atât de mult și care îl scârbește atât de tare pe tata?

Aproape că-i simțeam mintea bâjbâind printre bănuieli urâte, legate de fratele ei blajin. Își dorea nespus să afle ce-l făcea de ocară în ochii tatălui lor. Nu era în stare să-și imagineze nimic destul de rău săvârșit de un băiat de vârsta lui. Așa că începea să-și creadă tatăl irațional. Însă nu-și putea imagina nici așa ceva. Prin urmare, speculațiile ei se împleticeau printre două idei de neacceptat. Și asta în vreme ce, în casa lor, încordarea creștea fără încetare.

– Nu-l lasă pe fratele meu să iasă afară fără el. Cât e ziua de lungă, trebuie să-l însoțească pe tata oriunde ar avea treabă. Numai că nu-i e îngăduit să-l ajute când antrenează sau când îngrijește caii. Trebuie să stea pur și simplu să-l privească. Mie și fraților mei mi se pare lipsit de sens. Dar ori de câte ori întrebăm ceva, tata devine foarte aspru și foarte tăcut. Ne face pe toți să ne simțim groaznic și nu știu cât mai poate îndura fratele meu. Mă tem că va face cine știe ce de disperare.

Ce te temi c-ar putea să facă?

– Nu știu. Dacă aș ști, aș putea să-l împiedic.

Nu-mi dau seama cum aș putea să te-ajut.

Mi-am mărginit gândul cu mare grijă, desprinzându-l de tot ce știam. Ce-ar fi crezut ea despre Swift dacă ar fi aflat că avea Har? Și cum vorbeau Burrich și Molly în casa lor despre această magie, dacă o făceau vreodată? Nu-mi povestise și ce făcea și ce spunea mama ei despre tot ce se petrecea. Iar eu nu găseam destul curaj ca să întreb.

– Nici nu m-am gândit c-ai putea, Umbră de lup. De aceea nici n-am venit la tine. Dar mă bucur că ai venit tu la mine, chiar dacă nu poți să m-ajuți. A oftat. Când ridici ziduri în calea mea, mă simt mai singură decât pot să explic, chiar și pentru mine însămi.

Ai fost atât de multă vreme acolo, la marginea viselor mele, privindu-le prin mine. Pe urmă te-ai dus altundeva. Și nu știu de ce. Nu știu nici măcar cine sau ce ești de fapt. Vrei să mă lămurești?

Nu pot.

Mi-am auzit asprimea propriului refuz și un ecou al Meșteșugului mi-a adus durerea pe care i-o pricinuise ei. Împotriva voinței mele, m-am simțit încercând să-mi îndulcesc răspunsul.

Nu-ți pot explica. Într-un fel, sunt un pericol pentru tine, de aceea mă străduiesc să stau deoparte. Nu ai cu adevărat nevoie de mine. Însă voi veghea asupra ta și te voi apăra, pe toate căile pe care pot s-o fac. Și voi veni la tine când o să cred că este nevoie.

– Te contrazici. Ești un pericol care-o să mă apere? Nu am nevoie de tine, dar vei veni când crezi că am nevoie? Vorbești fără sens.

Da. Fără sens, am recunoscut cu simplitate. *Și tocmai de aceea nu-ți pot explica, Nettle. Nu-ți pot da decât un singur sfat: ceea ce se petrece între tatăl și fratele tău e numai și numai treaba lor. Nu lăsa asta să stea între tine și oricare dintre ei, oricât de greu ți-ar fi. Nu-ți pierde încrederea nici în unul, nici în celălalt. Și iubește-i pe amândoi cum i-ai iubit mereu.*

– De parcă aș putea să nu-i mai iubesc, a spus cu amărăciune. Dacă ar fi cu putință, nu m-ar mâhni tot ce-și fac unul altuia.

Și aici am dispărut din visul ei. O astfel de întâlnire cu fiica mea nu mi-a adus mie niciun fel de alinare și sunt sigur că ei i-a oferit prea puțină. Îngrijorarea ei a devenit îngrijorarea mea. Burrich fusese întotdeauna sever, dar corect, așa cum înțelegea el corectitudinea. Cu mine fusese întotdeauna aspru, dar niciodată crud. Poate că-mi mai trăsese câte-o palmă când îl iritasem și câte-un ghiont când își pierduse răbdarea, dar nu mă bătuse decât foarte rar. În puținele dăți când mă burdușise voise să mă învețe o lecție, nu să mă facă să sufăr. Privind în urmă, înțelegeam că toate pedepsele fizice primite din partea lui fuseseră întemeiate. Însă mă temeam că Swift avea să-l sfideze pe față, așa cum nu-mi stătuse mie în obicei, și nu știam care puteau fi urmările. Era convins că singurul băiat pe care-l primise în grijă avusese parte

de o moarte oribilă fiindcă el nu fusese în stare să-l convingă să renunțe la Har. Oare se credea dator să-și apere fiul de o soartă asemănătoare, indiferent de câtă asprime ar fi fost nevoie ca să izbândească? Mă temeam pentru amândoi și n-aveam cum să-mi spulber teama.

În zorii celei de a patra zile, m-am trezit simțindu-mă mai puternic, dar fără astâmpăr. Am hotărât că mă înzdrăvenisem îndeajuns ca să ies din odaie și să umblu prin castel. Era timpul să-mi reiau viața. Mi-am luat penele de sub pernă. Și am coborât în odaia lui Tom Badgerlock ca să-mi pun haine curate. Abia închisesem în urma mea ușa către scara secretă când am auzit o bătaie în cealaltă. Am ajuns lângă ea din doi pași și am deschis-o. Lordul Auriu a tresărit și s-a tras înapoi.

– Ei, s-ar părea că, până la urmă, s-a trezit. S-a și îmbrăcat. Bun. Te simți mai sigur pe tine, Tom Badgerlock?

– Oarecum, am răspuns, încercând să mă uit pe lângă el ca să văd pentru cine era toată mascarada.

Abia am avut timp să observ expresia șocată cu care îmi fixa cicatricele reapărute când Hap aproape că l-a îmbrâncit ca să-l dea deoparte și s-ajungă la mine. Băiatul meu m-a prins de umeri și m-a privit cu spaimă.

– Arăți groaznic. Întoarce-te în pat, Tom.

Pe urmă, aproape fără să răsufle, s-a întors spre Lordul Auriu.

– Îmi cer iertare, domnul meu. Aveai dreptate, dar eu credeam că mă amăgești spunându-mi cât de bolnav este. Ai făcut bine ținând toți oaspeții departe de ușa lui. Acum îmi dau seama. Mă rog cu umilință să fiu iertat pentru toate vorbele mele necuviincioase.

Bufonul și-a dres ușor glasul.

– Ei, nici nu m-așteptam din partea unui băiat de la țară să aibă maniere de curtean, și înțeleg că ți-ai făcut foarte multe griji pentru tatăl tău. Așa că, oricât de puțin mi-ar fi plăcut că ai dat buzna peste mine la ore scandaloase și că te-ai purtat ca un necioplit când nu te-am lăsat s-ajungi la Tom, te iert pentru toate. Și sper că n-o să mi-o luați în nume de rău dacă mă retrag, în timp ce vă bucurați de vizită.

Ne-a întors spatele şi ne-a lăsat singuri în mica mea odaie. Hap n-a fost nevoit să mă îndemne prea mult să m-aşez pe patul scund. Lungul drum pe scările şerpuitoare ale lui Chade mă istovise. Hap s-a aşezat alături şi a rămas cu o mână pe umărul meu. Mi-a cercetat faţa şi mi-a privit obrajii supţi cu milă, prin ochii îngustaţi.

– Mă bucur atât de mult să te văd, a spus cu voce crispată.

S-a mai uitat câteva clipe la mine, cu toate trăsăturile încordate de emoţie. Pe urmă ochii i s-au umplut brusc de lacrimi, şi-a îngropat faţa în palme şi a început să se legene înainte şi înapoi pe marginea patului meu.

– Tom, am crezut că erai pe moarte, a izbutit să spună printre degete.

Pe urmă a rămas tăcut, în luptă cu plânsul care ameninţa să-l potopească. I-am înconjurat umerii cu braţul şi l-am lipit de mine. Îl zguduiau suspine fără lacrimi. Era din nou băiatul meu şi era foarte speriat. A început să vorbească întretăiat, gâfâind.

– De când te-au adus aici, am venit în fiecare zi, înainte de răsăritul soarelui, şi Lordul Auriu mi-a spus în fiecare zi că erai prea slăbit ca să primeşti vizite. La început am avut răbdare, dar în ultimele câteva zile... A înghiţit în sec. M-am purtat foarte grosolan, Tom. A fost groaznic. Sper că asta n-o să se răsfrângă asupra ta. Am fost, pur şi simplu...

I-am vorbit la ureche, calm, liniştindu-l.

– Am fost foarte bolnav şi încă mă refac foarte încet. Dar n-o să mor, fiule. Nu acum. O să mai fiu aici o vreme pentru tine. Iar Lordul Auriu ţi-a spus deja că te iartă.

Mi-a luat o mână într-ale lui şi a strâns-o. Câteva clipe mai târziu, şi-a îndreptat spatele şi şi-a întors faţa spre mine. Obrajii îi şiroiau de lacrimi.

– Am crezut c-o să mori şi că n-o să-ţi mai pot spune niciodată că-mi pare r-r-rău. Fiindcă m-am purtat aşa cum m-am purtat. Ştiam că aproape nu-ţi mai păsa de mine, fiindcă abia dacă-mi mai vorbeai şi nu mai veneai să mă vezi. Şi pe urmă ai fost rănit, şi eu n-am reuşit s-ajung la tine în închisoarea aia. N-am putut s-ajung nici pe urmă, după ce te-au adus aici. Şi nu mă puteam gândi

decât c-aveai să mori crezându-mă și prost, și nerecunoscător, după tot ce-ai făcut pentru mine. Ai avut dreptate, să știi. Ar fi trebuit să te-ascult. Voiam atât de mult să-ți spun asta! Ai avut dreptate. Acum am văzut, am aflat.

– Ce? am întrebat, cu inima grea, fiindcă știam deja răspunsul.

A fornăit și și-a ferit privirea.

– Despre Svanja. A continuat cu voce mai groasă, mai profundă. M-a părăsit, Tom. Pur și simplu. Și auzisem deja că și-a găsit pe altcineva – sau poate a avut mereu pe altcineva. Un corăbier de pe vasele alea mari, pentru negoț.

Și-a coborât privirea către podeaua dintre picioarele sale. A înghițit în sec.

– Bănuiesc că au fost... apropiați înainte de ultima plecare a corăbiei lui, în primăvară. Acum el s-a întors, cu cercei de argint pentru ea, și cu rochii frumoase, și cu parfum din mirodenii de foarte departe. Și cu daruri pentru părinții ei. Care-l găsesc pe placul lor. Hap vorbea cu voce din ce în ce mai înceată, așa că abia i-am deslușit ultimele cuvinte. Dacă aș fi știut..., a adăugat, și glasul i s-a stins.

Pentru mine, cel mai bun lucru era să păstrez tăcerea.

– Am așteptat-o o noapte întreagă și pur și simplu n-a apărut. Am fost foarte îngrijorat, m-am temut pentru ea. Mi-a fost frică să nu i se fi întâmplat ceva rău pe drumul către locul nostru de întâlnire. Și, în cele din urmă, mi-am luat inima-n dinți și m-am dus la ea acasă. Tocmai mă pregăteam să bat la ușă, când am auzit râsete înăuntru. Și n-am mai îndrăznit să bat, fiindcă taică-său nu mă poate suferi. Mama ei nu mă ura chiar atât de mult, dar, după ce te-ai încăierat cu el... Ei. Oricum. Așa că mi-am închipuit că Svanja nu putuse să iasă, ei, să se furișeze ca s-ajungă la mine. Fiindcă, știi, taică-său începuse să n-o mai scape din ochi. Hap a șovăit, înroșindu-se. E ciudat. Când mă uit acum în urmă, totul mi se pare rușinos, copilăresc. Noi furișându-ne tot timpul, ascunzându-ne de tatăl ei, ea mințindu-și mama ca să-și facă rost de timp pe care să-l petrecem împreună. Dar nu mi s-a părut mereu astfel, nu, nicidecum. Părea romantic și, ei, predestinat. Așa spunea Svanja mereu. Că era menit

să fim împreună şi că nu trebuia să lăsăm pe nimeni şi nimic să ne despartă. Că minciunile şi amăgirile nu contau, pentru că noi doi, împreună, eram un adevăr pe care nimeni nu putea să-l nege. Şi-a frecat fruntea cu încheieturile palmelor. Şi eu am crezut-o. Am crezut totul.

– Dacă n-ai fi crezut-o, am comentat, oftând, ceea ce ai făcut n-ar fi fost doar prostie, ar fi fost de neiertat. Asta e.

Şi am amuţit, întrebându-mă dacă nu cumva înrăutăţisem lucrurile.

– Am fost atât de prost, a recunoscut după ceva timp. Iar partea cea mai rea e că, dacă s-ar întoarce la mine, aş primi-o fără şovăire. Aşa necredincioasă cum ştiu c-a fost, mai întâi faţă de el şi apoi faţă de mine, aş primi-o, chiar dacă ar trebui să mă întreb apoi dacă sunt în stare s-o păstrez.

Pe urmă, după ceva timp, m-a întrebat încet:

– Asta ai simţit şi tu când ţi-am spus că Starling e măritată?

Grea întrebare, mai ales fiindcă nu voiam să-i mărturisesc că pe Starling n-o iubisem niciodată.

– Nu cred că două suferinţe pot fi vreodată identice, Hap, m-am mulţumit să răspund. Dar, da, m-am simţit şi eu ca un prost.

– Eu am crezut c-o să mor, a spus cu patimă. A doua zi, meşterul Gindast m-a trimis în oraş, cu treabă. A început să aibă încredere în mine când e vorba de cumpărături, fiindcă ţin întotdeauna cont şi de ceea ce-şi doreşte, şi de preţ. Aşa că mergeam grăbit, când am văzut o pereche apropiindu-se de mine. Şi mi-am spus, uite ce bine seamănă fata asta cu Svanja, parcă i-ar fi soră. Şi pe urmă mi-am dat seama că era chiar Svanja, dar cu cercei de argint şi cu un şal violet, de-o nuanţă cum nu mai văzusem niciodată. Iar bărbatul de lângă ea o ţinea de braţ şi ea se uita în sus, la el, exact la fel cum obişnuia să se uite la mine. Nu mi-a venit să cred. Am rămas locului, cu gura căscată, şi, când au trecut pe lângă mine, ea m-a privit. Şi s-a înroşit toată, Tom, dar s-a prefăcut că nu mă cunoaşte. Iar eu... n-am ştiut ce să fac. Ne-am furişat tot timpul atât de mult, încât n-am gândit că, ei, poate bărbatul îi era unchi, sau era un cunoscut de-al tatălui ei, şi ea fusese nevoită să se poarte ca şi cum aş fi fost un străin. Dar

am știut totuși, încă de atunci, că nu era așa. Iar peste două zile, când am intrat la *Porcul Pârlit* sperând să dau de ea, bărbații din tavernă m-au luat în râs, întrebându-mă cum mă simțeam în chip de plevușcă acum, când peștele cel mare mușca momeala din nou. N-am priceput ce voiau să spună, dar m-au lămurit repede. Cu toate amănuntele. Tom, nu m-am mai simțit niciodată atât de umilit. Am fugit pur și simplu și mi-e rușine să mă întorc, sau chiar să mai dau ochii cu cei doi. O parte din mine ar vrea s-o facă, să-i spună corăbierului cât de necredincioasă e Svanja, iar ei, că am descoperit cât de puțin prețuiește. Însă o altă parte tânjește să se bată cu el și să-l înfrângă, ca să văd dacă așa aș putea s-o recapăt pe ea. Mă simt idiot și las deopotrivă.

– Nu ești nici una, nici alta, l-am asigurat, deși știam că nu putea să mă creadă. Să lași toată povestea baltă e cel mai înțelept lucru pe care-l poți face. Luptă-te cu el și recâștig-o pe ea, și cu ce-o să te-alegi? C-o femeie cu nimic mai bună decât o cățea în călduri, care se-mperechează cu cel mai puternic dulău. Aruncă-i ei adevărul în față și-o să te privească de sus, ca să te simți și mai umilit. Și, dacă asta-ți aduce vreun strop de alinare, gândește-te că Svanja o să fie uimită fiindcă ai renunțat la ea cu ușurința cu care vei lăsa impresia c-o faci.

– Amară alinare, Tom. Pe lumea asta există și femei credincioase bărbaților lor?

A pus întrebarea cu o voce atât de obosită, încât mi s-a rupt inima văzându-l cu toate iluziile spulberate la o vârstă atât de fragedă.

– Da, există, am răspuns cu hotărâre. Iar tu ești foarte tânăr, ai toate șansele s-o întâlnești pe una dintre ele.

– Nu tocmai, a spus Hap. Și s-a ridicat brusc. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet trist. Pentru că n-am timp s-o caut, Tom. Îmi pare rău că nu-ți pot face decât o vizită atât de scurtă, dar trebuie să fug ca s-ajung înapoi la atelier, la timp. Bătrânul Gindast e un tiran. De când a aflat că ai fost rănit, m-a lăsat să vin aici în fiecare zi, dis-de-dimineață, ca să încerc să te văd, dar vrea să stau seara la lucru, să termin ce am de făcut.

– E înțelept. Munca e cel mai bun leac când vrei să uiți de griji. Și ca să-ți vindeci inima frântă. Lasă-te absorbit de ea și nu te mai mustra pentru prostie. În privința asta, toți oamenii își fac partea lor de greșeli.

A rămas câteva clipe nemișcat, cu ochii la mine. Pe urmă a clătinat din cap.

– De fiecare dată când cred că am devenit ceva mai matur, mă uit la mine și mă văd purtându-mă din nou ca un copil. Am venit să te văd, bolnav de grijă pentru tine, și, imediat ce m-am convins că te poți ține pe picioare, ei bine, n-am făcut altceva decât să-ți împuiez urechile cu necazurile mele. Nu mi-ai povestit nimic din toate cele prin care ai trecut.

Am izbutit să zâmbesc.

– Și așa și trebuie să lăsăm lucrurile, fiule. N-a fost nimic de care să-mi amintesc cu plăcere. Să lăsăm asta în urmă.

– Deocamdată. Mâine vin să te văd din nou.

– Nu, nu, să n-o faci. Dac-o să vii în fiecare zi, după cum îmi dau seama că ai de gând, știu cât de obosit și de plictisit o să fii. Vindecarea mea merge bine, după cum vezi. Curând o să cobor eu în oraș ca să ne întâlnim, și-o să-i cer lui Gindast să-ți dea o întreagă după-amiază liberă, ca să putem sta de vorbă.

– Mi-ar plăcea, a spus, și mi-a crescut inima când i-am simțit sinceritatea din glas.

M-a îmbrățișat înainte de a pleca și m-am temut că puterea lui tinerească avea să-mi frângă oasele slăbite. Pe urmă a ieșit, și l-am urmărit cu privirea. Pentru prima oară după mai multe luni, simțeam că-l am din nou pe Hap al meu, mi-am spus, în vreme ce mă trudeam să-mi iau haine curate și să intru în ele. Ușurarea pe care-o simțeam fiindcă-l recăpătasem era întinată de vinovăție. Nu-l puteam împiedica să devină bărbat. Nu trebuia să m-aștept să fie „Hap al meu" mai mult decât se putea aștepta Chade să fiu eu „băiatul" lui. Să mă simt ușurat fiindcă inima lui frântă și dezamăgirea mi-l redaseră și-l convinseseră de înțelepciunea mea era un soi de trădare. La următoarea noastră întâlnire trebuia să-i mărturisesc nu că știusem că Svanja avea să-l înșele, ci doar că avea

să-i abată atenţia de la ucenicie. Dar gândul la o asemenea destăinuire nu mă încânta.

Odată îmbrăcat, am trecut din odaia mea în a Lordului Auriu. Nu mă mai clătinam pe picioare, dar trebuia să merg totuşi încet, cu mare grijă. Pajul lui încă nu-i adusese micul dejun. Masa era goală. El stătea în faţa focului şi părea obosit. L-am salutat cu o înclinare a capului, apoi am pus pe masă penele înfăşurate într-o bucată de pânză.

– Cred că astea îţi sunt destinate, am spus fără nicio inflexiune în glas.

Am desfăcut pânza, timp în care el s-a ridicat de pe scaun şi a venit să vadă ce făceam. M-a urmărit din priviri, fără să scoată nicio vorbă, până când am aşezat penele una lângă alta, pe un singur rând.

– Sunt extraordinare. Unde ai dat peste ele, Badgerlock? a spus într-un târziu, şi am simţit că tăcerea mea îi smulsese întrebarea.

Iar accentul jamaillian al Lordului Auriu, la care nu renunţase, m-a usturat ca o palmă.

– Când am intrat cu Dutiful în stâlpul Meşteşugului, am ajuns pe o plajă. Le-am adunat de acolo, de pe linia fluxului. Zăceau ca nişte epave printre bucăţi de lemn plutit şi alge. Mergând, am dat rând pe rând peste ele.

– Interesant. N-am mai auzit niciodată povestea asta.

Sub nepăsarea replicii lui se simţea o întrebare nerostită. Îi ascunsesem înadins descoperirea mea sau uitasem de ea fiindcă nu-i dădusem importanţă? I-am oferit cel mai bun răspuns de care am fost în stare:

– Timpul petrecut pe plaja aia încă mi se pare straniu. Rupt de orice altceva. Când m-am întors, s-au petrecut atât de multe: lupta pentru recâştigarea lui Dutiful, moartea lui Ochi Întunecaţi şi apoi drumul nostru de întoarcere aici, în castel, când n-am putut sta de vorbă cu tine între patru ochi. Pe urmă, odată ajunşi la Buckkeep, au urmat logodna şi tot restul.

Găsisem nişte scuze, dar păreau şubrede. De ce nu-i spusesem nimic despre pene?

– Le-am dus în odaia de lucru a lui Chade. Şi niciodată n-a părut să fie momentul potrivit.

El se holba pur şi simplu la pene. Le-am mai privit şi eu. Aşa cum stăteau una lângă alta pe pânza grosolană, cenuşiul lor uniform sporea impresia că n-aveau nimic aparte. Şi în acelaşi timp păreau deosebit de stranii, prea fără cusur ca să fi fost făurite de mâna omului şi totuşi fără nicio îndoială lucrate de ea. Mă simţeam bizar de puţin îndemnat să le ating.

– Înţeleg, a spus Lordul Auriu în cele din urmă. Ei, îţi mulţumesc că mi le-ai arătat.

Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat spre cămin.

N-am fost în stare să pricep ce se petrecea. Am făcut încă o încercare.

– Bufonule. Cred că sunt din Coroana cu cocoşi.

– Ai dreptate, fără nicio îndoială, mi-a răspuns cu voce egală, fără nicio urmă de interes.

S-a aşezat în faţa căminului şi şi-a întins picioarele spre el. O clipă mai târziu, şi-a încrucişat braţele şi şi-a afundat bărbia în piept. A rămas cu ochii la foc.

M-a străbătut o răbufnire de furie, ca o flacără purificatoare. Pentru o clipă, am vrut să-l înşfac şi să-l zgâlţâi, să-i cer să fie din nou bufonul pentru mine. Pe urmă furia a dispărut şi eu am rămas tremurând, îngreţoşat. Apoi am simţit că-l ucisesem cumva pe bufon, că-l nimicisem când îi cerusem să-mi răspundă la întrebări care plutiseră întotdeauna între noi nerostite. Ar fi trebuit să ştiu că n-aveam cum să-l înţeleg vreodată, nu aşa cum înţelegeam alţi oameni. Între noi doi, explicaţiile nu fuseseră nicicând de vreun folos. Încrederea da. Însă eu stricasem totul. Ca un copil care face bucăţi ceva, dornic să înţeleagă cum merge, şi rămâne cu un pumn de piese. Poate că nu mai avea cum să redevină bufonul, aşa cum nu mai puteam eu să redevin băiatul de la grajduri, care-l ajuta pe Burrich. Poate că legătura dintre noi se schimbase prea din adânc ca să mai putem fi unul pentru altul, Fitz şi bufonul. Poate că Tom Badgerlock şi Lordul Auriu erau tot ce ne mai rămăsese.

M-am simțit dintr-odată istovit, iarăși cuprins de slăbiciune. Am înfășurat din nou penele în bucata de pânză, fără să mai scot nicio vorbă. Cu ele strânse în pumn, m-am întors în camera mea și am închis ușa. Am deschis-o pe cea secretă, mi-am închis-o și pe ea în urmă și am început lungul urcuș către odaia mea de lucru.

Când am ajuns în pat, tremuram de oboseală. M-am târât sub pături fără să mă dezbrac. Și, după o vreme, am căzut într-un somn adânc. Câteva ore mai târziu, când m-am trezit, mi-era foame și focul din cămin era aproape stins. M-am dat jos din pat, am mâncat și am pus lemne pe foc; nimic din toate astea n-a părut să merite efortul. M-am adâncit în așternut și mi-am găsit din nou refugiu în inconștiență.

Când m-am trezit din nou, a fost fiindcă am simțit pe cineva aplecându-se asupra mea. Am sărit din somn cu un țipăt, în panică, și l-am înșfăcat pe prinț de gât înainte de a-l recunoaște. O clipă mai târziu, stăteam din nou pe pat, gâfâind în vreme ce mă părăsea spaima.

– Iertare, iertare, am izbutit să bâigui.

Prințul era la o bună distanță de mine, frecându-și gâtul și fixându-mă cu ochi holbați.

– Ce te-a apucat? m-a întrebat răgușit și zbătându-se între furie și groază.

Mi-am umplut gâtul uscat cu aer, simțindu-mi transpirația și tremurul. Aveam ochii lipiți și gura cleioasă.

– Iertare, am reușit să repet. M-ai trezit prea brusc. M-ai speriat.

M-am străduit să ies de sub pături și m-am dat jos din pat clătinându-mă. Panica mea părea continuarea unui coșmar pe care nu mi-l aminteam. Mi-am rotit privirea prin odaie, confuz și dezorientat. Thick stătea pe scaunul lui Chade, cu pantofii întinși către foc. Purta tunică și pantaloni de aceeași culoare, albastrul servitorimii din castel; păreau noi și îi erau pe măsură. Cu cât timp înainte îmi propusesem să-i fac rost de haine și de pantofi buni? Probabil că avuse Chade grijă de toate. Focul ardea vesel în cămin și pe masă trona o tavă cu mâncare.

– Tu ai făcut asta? Mulțumesc.

M-am apropiat de masă și mi-am turnat vin într-un pahar.

Prințul a clătinat din cap nedumerit.

– Ce să fac?

Am lăsat jos paharul pe care-l golisem. Gura îmi rămăsese uscată. Mi-am mai umplut un pahar, l-am băut și pe acela, apoi mi-am tras răsuflarea.

– Mâncarea și focul, l-am lămurit. Și vinul.

– Nu. Erau aici când am sosit noi.

Simțurile îmi reveneau încetul cu încetul la normal și inima mea își regăsea ritmul obișnuit. Probabil că, în timp ce dormeam, Chade venise și plecase.

– Cum ai ajuns aici? l-am întrebat pe prinț imediat ce m-am dezmeticit.

– M-a adus Thick.

La auzul numelui său, netotul a întors capul. Și a răspuns la zâmbetul conspirativ al prințului cu unul de același fel. Am simțit ceva trecând de la unul la altul, prea repede și prea controlat ca să-l pot urmări. Thick a chicotit și s-a răsucit din nou spre foc cu un oftat.

– N-ar trebui să fii aici, am spus cu asprime.

M-am așezat la masă și mi-am mai turnat vin. Mi-am pus palma pe capacul castronului cu supă de pe tavă. Abia dacă mai era călduț. Oricum, mi se părea prea greu să mănânc. Am băut vinul.

– De ce n-ar trebui să fiu aici? De ce n-ar trebui să cunosc secretele castelului în care voi fi cândva rege? Sunt considerat prea tânăr, prea prost sau prea nedemn de încredere?

Era un punct mult prea sensibil, nu mă așteptasem să fiu nevoit să-l ating. I-am răspuns cu blândețe.

– Am crezut că nu vrea Chade s-ajungi în odaia asta.

– Probabil că nu vrea. Dutiful s-a așezat la masă, lângă mine, în vreme ce-mi turnam din nou vin. Probabil că sunt mult mai multe lucruri pe care preferă Chade să le țină numai pentru el. Omul ăsta adoră secretele. A umplut castelul Buckkeep de ele, ca o coțofană care adună pietricele strălucitoare. Și, din același motiv, vrea să le păstreze doar pentru sine. M-a privit cercetător. Ți-au

reapărut cicatricele. Înseamnă că efectele lecuirii prin Meșteșug dispar?

– Nu. Le-am refăcut, cu ajutorul lui Chade. Ne-am gândit că e cel mai înțelept așa. Scăpăm de întrebări, înțelegi.

A dat din cap, dar a continuat să se holbeze la mine.

– Arăți, în același timp, mai bine și mai rău decât înainte. Și n-ar trebui să bei atâta vin înainte de a mânca.

– Mâncarea e rece.

– Ei, e destul de simplu s-o încălzim.

Tonul vocii lui mi-a dat de înțeles că nu era dispus să-mi tolereze prostia. Credeam că avea de gând să-l pună pe Thick la treabă. Dar a luat el însuși castronul, a amestecat în el și l-a acoperit la loc. Ca și cum ar fi avut experiență la așa ceva, i-a pus cârligul și l-a atârnat deasupra flăcărilor. A rupt pâinea mică în două și a pus-o pe o farfurie, în apropierea focului, să se încălzească și ea.

– Vrei apă pentru ceai? Ți-ar face mult mai bine decât vinul pe care-l tot dai peste cap.

Mi-am pus paharul gol pe masă, dar nu l-am mai umplut.

– Uneori mă uluiești. Pentru un prinț, ai cunoștințe surprinzătoare.

– Ei, știi cum e mama. Slujitoarea poporului. Când eram mai mic, a vrut să mă educe ca pe Sacrificiul din Regatul Munților, adică să mă învețe să fac cele mai obișnuite treburi, ca un băiat de țăran. Când a văzut că în castelul Buckkeep era greu să mă învețe tot ce voia, a hotărât să mă dea în grija cuiva din afară, departe de servitorii care săreau să-mi îndeplinească orice dorință. Își dorea să mă trimită o vreme în Regatul Munților, dar Chade a sfătuit-o să mă țină aici, în cele Șase Ducate. Așa că ea s-a gândit că nu putea face decât un singur lucru. Când am împlinit opt ani, m-a trimis la Lady Patience să-i fiu paj vreme de un an și jumătate. Nu e nevoie să-ți spun că acolo n-am fost tratat ca un prințișor răsfățat. În primele două luni, Lady Patience îmi tot uita numele. Însă m-a învățat o mulțime de lucruri minunate.

– Dar de la ea n-aveai cum să înveți să gătești, am subliniat înainte de a apuca să-mi strunesc limba.

– Ah, dar am învățat, mi-a răspuns Dutiful, zâmbind cu gura până la urechi. N-am avut încotro. Dacă voia să-și încălzească, noaptea târziu, ceva în camera ei, și o lăsai s-o facă singură, ardea mâncarea și umplea tot apartamentul de fum. De fapt, am învățat multe de la Lady Patience, dar ai dreptate. Gătitul nu e primul pe lista talentelor ei. Lacey m-a învățat cum să încălzesc mâncarea deasupra focului din cămin. Și altele, o grămadă. Sunt în stare să croșetez mai bine decât jumătate din doamnele de la curte.

– Serios? am întrebat, pe tonul neutru al interesului prietenesc.

Amesteca în castron stând cu spatele la mine. Mirosul a devenit dintr-odată îmbietor. Mica mea cădere în greșeală trecuse neobservată.

– Da, serios. Dacă vrei, te învăț într-o zi.

A pescuit supa de deasupra flăcărilor, a mai amestecat o dată în ea, apoi a adus-o din nou pe masă, împreună cu pâinea.

– Lacey mi-a povestit că, în copilărie, tu n-ai învățat niciodată, a adăugat, punându-mi mâncarea în față, de parcă mi-ar fi fost paj. Că erai prea agitat ca să stai într-un loc atâta timp.

Îmi luasem lingura în mână. Am lăsat-o jos din nou. El s-a întors lângă foc și s-a uitat la ibric.

– Încă nu e destul de fierbinte, a zis, apoi mi-a explicat. Lacey spunea întotdeauna că a fiert destul când aburul se înalță cu o palmă mai sus de cioc. Dar sunt sigur că atâta lucru ți-a spus și ție. Și ea, și Lady Patience mi-au istorisit o droaie de povești despre tine. Însă aici, la Buckkeep, despre tine n-am auzit prea multe. Numele tău era pomenit alături de înjurături sau de regrete. Însă acolo era ca și cum nimeni nu s-ar fi putut abține, deși pe urmă Patience se simțea de multe ori distrusă și plângea. Însă un singur lucru nu înțeleg. Ea te crede mort și te jelește. În fiecare zi. Cum o poți lăsa să sufere astfel? Pe propria ta mamă!

– Lady Patience nu e mama mea, l-am contrazis cu voce firavă.

– Ea spune că este. Că a fost, s-a corectat cu amărăciune. Îmi tot repeta că, de fapt, știe ce vreau să mănânc, să fac sau să port. „Nu fi ridicol", spunea dacă protestam, insistând că preferam altceva.

„Știu totul despre băieți. Am avut cândva un fiu." Și fiul erai tu, a subliniat Dutiful, ca să fie sigur că nu-mi scăpase concluzia.

Am păstrat tăcerea. M-am gândit că încă nu mă vindecasem, că zilele petrecute în închisoare, în frig și suferință, lecuirea prin Meșteșug și refacerea cicatricelor și, da, încercările mele de împăcare respinse de bufon mă slăbiseră și mă secătuiseră. Așa că tremuram și mi se îngusta gâtlejul și nu mă puteam gândi ce să fac când un secret păstrat atât de bine era deodată rostit cu glas tare. Am avut impresia că mă înghițea o beznă mai cumplită decât cele mai urâte efecte ale scoarței de spiriduș. M-au podidit lacrimile. M-am gândit că, poate, dacă nu clipeam, n-aveau să se prelingă. Poate, dacă stăteam destul de mult nemișcat, ochii mei aveau să le reabsoarbă.

Din ibric au început să se înalțe nori de abur și Dutiful s-a dus să-l ia de pe foc. M-am grăbit să-mi șterg ochii cu mâneca. Prințul a adus ibricul care bolborosea și a turnat apa fierbinte peste ierburile din ceainic. Pe urmă l-a dus înapoi, vorbindu-mi peste umăr. În glasul lui stins era ceva care mi-a dezvăluit că nepăsarea mea nu-l păcălise. Cred că a simțit cât de aproape de punctul unde m-aș fi pierdut cu firea mă adusese și asta l-a îndurerat.

– Mama mi-a spus, a adăugat, aproape dezvinovățindu-se. Și ea, și Chade și-au ieșit din minți când au aflat că erai în închisoare rănit. Fiecare era plin de furie împotriva celuilalt și nu izbuteau nicidecum să se pună de acord. Am fost de față când s-au certat. Ea a spus c-o să se ducă pur și simplu în oraș, să te scoată din temniță. El a zis că nu trebuie, că n-ar fi reușit decât să ne pună, pe tine și pe mine deopotrivă, într-un pericol și mai mare. Așa că a spus c-o să-mi dezvăluie cine moare pentru mine acolo, jos; el a încercat să-i interzică așa ceva. Ea a adăugat că venise timpul să aflu ce înseamnă să fii Sacrificiu pentru poporul tău. Pe urmă mi-au cerut să-i las singuri și și-au continuat cearta.

Dutiful a pus ibricul la loc, lângă cămin, și s-a întors la masă, alături de mine. Ochii nu ni s-au întâlnit.

– Știi ce vrea să spună când te numește pe tine Sacrificiu? Știi cum te vede ea? Prințul a împins pâinea spre mine. Ar trebui să

mănânci. Arăţi groaznic. Cât te numeşte Sacrificiu, vrea să spună că eşti regele legitim al celor Şase Ducate. Probabil că asta vede în tine de când a murit tata. Sau de când s-a lăsat absorbit de dragonul lui.

Am tresărit şi mi-am întors ochii spre el. Kettricken chiar îi povestise totul şi, înţelegând asta, m-am cutremurat până în măduva oaselor. M-am uitat la Thick, care moţăia în faţa focului. Prinţul mi-a urmărit privirea. N-a scos nicio vorbă, dar netotul a deschis brusc ochii şi s-a răsucit spre el.

– Mâncarea asta e groaznică, i-a spus Dutiful. Crezi că ne-ai putea aduce de la bucătărie ceva mai bun? Poate ceva dulce?

Pe faţa lui Thick s-a lăţit un zâmbet.

– Pot. Ştiu ce-au făcut acolo. Plăcintă cu fructe de pădure uscate şi cu mere.

S-a lins pe buze. Când s-a ridicat în picioare, i-am văzut, cu surprindere, pe pieptul tunicii, blazonul cu Cerbul Farseer.

– Du-te pe drumul pe care-am venit şi întoarce-te, te rog, tot pe-acolo. E important să ţii minte asta.

Thick a dat din cap de mai multe ori.

– Important. Ţin minte. O ţin minte încă mult timp. Ies pe uşa frumoasă; vin înapoi tot pe uşa frumoasă. Şi numai când nu mă vede nimeni.

– Bravo, Thick. Nu ştiu cum m-am descurcat până acum fără tine.

În glasul prinţului se simţea satisfacţia, dar mai era ceva. Nu bunăvoinţă, ci... ah. Am înţeles. Mândria posesorului. Îi vorbea bondocului aşa cum îi vorbeşti unui câine ciobănesc foarte preţuit.

– L-ai făcut omul tău? Pe faţă? am întrebat, după plecarea lui Thick.

– Dacă bunicul meu a putut să aibă ca măscărici şi însoţitor un băiat albinos şi costeliv, eu de ce n-aş avea un netot?

M-am crispat.

– Sper că nu laşi curtenii să-şi bată joc de el.

– Sigur că nu. Aveai idee că ştie să cânte? Vocea lui le dă cântecelor o tonalitate stranie, dar notele nu sunt false. Nu-l pot ţine

lângă mine tot timpul, dar suntem împreună destul de des ca să nu-i mai vorbească nimeni cu răutate. Și faptul că putem comunica fără să fim auziți e de mare folos, fiindcă știe când vreau să fie cu mine și când vreau să plece. Prințul a dat din cap, mulțumit de sine însuși. Cred că acum e mai fericit. A descoperit plăcerile oferite de o baie fierbinte și de hainele curate. Și i-am dăruit jucării simple, care-i plac. Un singur lucru mă îngrijorează. Femeia care-l ajută să-și poarte de grijă mi-a povestit c-a mai întâlnit doi ca el. Și spune că nu trăiesc la fel de mult ca oamenii obișnuiți, că Thick ar putea să fi ajuns deja foarte aproape de sfârșitul zilelor sale. Știi cumva dacă e adevărat?

– N-am nici cea mai mică idee, prințul meu.

I-am folosit titlul onorific fără să mă gândesc. Și astfel i-am adus pe față un zâmbet larg.

– Dacă tu-mi spui mie așa, eu cum ar trebui să-ți spun ție? Preastimate văr? Lord FitzChivalry?

– Tom Badgerlock, i-am reamintit cu voce plată.

– Bineînțeles. Și Lordul Auriu. Mărturisesc că mi-e mult mai ușor să accept că ești Lordul FitzChivalry decât să mi-l imaginez pe el în chip de măscărici, în straie pestrițe.

– De-atunci a făcut un drum lung, am zis, străduindu-mă să nu-mi las regretul să se simtă în glas. Când s-a hotărât regina să-ți dezvăluie toate secretele de familie?

– În noaptea de după vindecarea ta. M-a adus înapoi, în odaia ta, mai târziu, prin coridoarele secrete, și ne-am petrecut toată noaptea stând lângă pat. După un timp, a început pur și simplu să-mi vorbească. Mi-a spus că așa, fără cicatrice, semănai foarte mult cu tata. Că uneori se uită la tine și-l vede în ochii tăi. Și pe urmă mi-a istorisit totul. Nu într-o singură noapte. Cred că s-au scurs trei până a terminat povestea. Și în tot timpul ăsta a stat pe o pernă, lângă patul tău, ținându-te de mână. Pe mine m-a pus să stau pe podea. Și n-a primit pe nimeni altcineva în odaie.

– Și eu nici măcar n-am știut c-ai fost acolo. Și nici c-a fost ea.

A săltat dintr-un umăr.

– Trupul tău se vindecase, dar restul ajunsese prea aproape de moarte ca să mai conteze. Nu puteam pătrunde până la tine cu Meşteşugul, iar cu Harul erai pâlpâirea firavă a unui muc de lumânare. Te-ai fi putut stinge în orice clipă. Dar, când te ţinea ea de mână şi vorbea, flacăra ta părea mai strălucitoare. Cred că a simţit şi ea. Era ca şi cum ar fi vrut să te ancoreze de viaţă.

Mi-am ridicat mâinile şi, neajutorat, le-am lăsat să recadă pe masă.

– Habar n-am ce-ar trebui să fac, am mărturisit fără ocolişuri. N-am habar nici cum să reacţionez în clipa asta, după ce am aflat că ştii totul.

– Aş zice c-ar trebui să te simţi uşurat. Chiar dacă în castel trebuie să mai continuăm o vreme mascarada cu Tom Badgerlock. Măcar aici, numai între noi, poţi fi tu însuţi, nu mai trebuie să te străduieşti din răsputeri să-ţi ţii limba în frâu. Oricum nu prea îţi ieşea. Şi mănâncă-ţi supa. Nu vreau s-o mai încălzesc o dată.

Părea o idee bună şi mi-a oferit un timp în care să mă gândesc în tăcere. Însă prinţul mă privea cu atâta atenţie încât mă simţeam ca un şoarece sub ochii unei pisici. Când m-am încruntat la el, a râs cu poftă şi a clătinat din cap.

– Nu-ţi poţi imagina cum e. Mă uit la tine şi mă întreb dac-o să fiu şi eu un bărbat înalt. Şi tata se încrunta aşa? Aş vrea să nu fi fost nevoie să-ţi pui cicatricele la loc. Aşa mi-e mai greu să-mi regăsesc trăsăturile pe faţa ta. Când stai acolo şi eu ştiu cine şi ce eşti... am senzaţia că tata a pătruns pentru prima oară în viaţa mea.

Băiatul tresălta şi se foia pe scaun, ca un căţeluş care tânjea să-mi sară în braţe. Îmi venea greu să-i întâlnesc ochii. În ei ardea ceva pentru care nu eram pregătit. Nu-i meritam adulaţia.

– Tatăl tău a fost un om mult mai bun ca mine, i-am spus.

A inspirat adânc.

– Povesteşte-mi ceva despre el, m-a implorat. Ceva ce nu l-aţi ştiut decât voi doi.

Am simţit că pentru el era foarte important, că nu-l puteam refuza. Mi-am scormonit mintea. Aş fi putut oare să-i spun că

Verity nu se îndrăgostise de Kettricken la prima vedere, că ajunsese treptat s-o iubească? Suna prea mult ca o comparație cu dragostea pe care nu putea el să i-o poarte Ellianiei. Verity nu fusese un bărbat cu secrete, dar nu credeam că Dutiful voia să-i dezvălui un secret.

– Îi plăceau la nebunie cerneala și pergamentul de bună calitate, i-am spus. Și își ascuțea singur penele. În privința lor era foarte pretențios. Și... a fost foarte bun cu mine când eram mic. Fără să fi avut vreun motiv anume. Îmi dădea jucării. O șaretă mică de lemn și soldați și cai dăltuiți tot din lemn.

– Da? Mă surprinde. Am crezut că se ținea la distanță de tine. Știam că veghea asupra ta, dar în scrisorile lui către tatăl tău se plângea că-l vede rar pe Tom, pisoiul, că se întâmplă numai când se ține scai de Burrich.

Am încremenit. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi amintesc cum să respir.

– Verity vorbea despre mine? am întrebat apoi. În scrisorile lui către Chivalry?

– Nu pe față. Patience a trebuit să-mi explice ca să pricep. Mi-a arătat scrisorile când m-am plâns că știam prea puține lucruri despre tata. Au fost foarte dezamăgitoare. Numai patru, scurte și în cea mai mare parte plictisitoare. Spunea că se simte minunat; că speră că și Chivalry și Lady Patience sunt bine, sănătoși. De obicei își ruga fratele să discute cu un duce sau altul, să-i împace când apăreau neînțelegeri între ei. Odată i-a cerut să-i trimită un raport despre modul în care fuseseră împărțiți banii adunați din dări cu un an înainte. Erau câteva rânduri și despre recoltă sau despre vânătoare. Dar întotdeauna avea de spus și vreo două vorbe despre tine. „S-ar părea că Tom, pisoiul adoptat de Burrich, începe să se simtă aici ca acasă." „Ieri era cât pe ce să calc pe pisoiul Tom, care alerga prin curte. Pare din zi în zi mai mare." Așa te numeau în scrisori, ca să se ferească de spioni și, la început, chiar și de Patience, care ar fi putut citi mesajele. În ultima, ești doar „Tom". „Tom l-a înfuriat pe Burrich și a mâncat o bătaie. N-a părut să se căiască absolut deloc. De fapt, milă mi-a fost de

Burrich." Şi, la sfârşitul fiecărei scrisori, câteva rânduri despre nerăbdarea cu care aştepta luna nouă sau despre speranţa că la luna nouă fluxul avea să aducă din belşug moluşte bune de mâncat. Patience mi-a spus că aşa stabileau un moment când aveau să se izoleze oricine ca să se poată găsi, netulburaţi, unul pe altul cu Meşteşugul. Ştii, taţii noştri erau foarte apropiaţi. Le-a venit foarte greu să se despartă când s-a mutat Chivalry la Withywood. Le-a fost tot timpul dor unul de altul.

Tom. Şi, m-am gândit, Patience îmi dăduse numele ăsta cu atâta nepăsare. Iar eu îl păstrasem fără să-i cunosc istoria. Prinţul avea dreptate. Castelul Buckkeep era împănat de secrete, dar jumătate dintre ele nu erau secrete cu adevărat. Nu erau decât lucruri despre care nu cutezam să ne punem întrebări unii altora, de teamă că răspunsurile ne-ar fi pricinuit o durere de nesuportat. N-o rugasem niciodată pe Patience să-mi povestească despre tata; nu-l întrebasem niciodată pe Verity ce spunea Chivalry despre mine. Întrebările nerostite fiindcă ne lipsea tragerea de inimă preschimbau faptele în secrete. Tăcerea mă lăsase să-mi imaginez tot ce era mai rău despre tatăl meu. El nu venise niciodată să mă vadă. Mă privise oare prin ochii fratelui său? Trebuia să-i condamn pentru că nu-mi spuseseră ceea ce poate că-şi închipuiseră că ştiam? Sau trebuia să mă condamn pe mine fiindcă nu cerusem niciodată să mi se spună?

– Ceaiul e gata, m-a înştiinţat Dutiful şi a ridicat ceainicul.

Şi pentru prima oară mi-am dat seama că băiatul mă servea aşa cum îi servisem eu pe Shrewd şi pe Chade când eram de vârsta lui. Cu respect şi veneraţie.

– Încetează, i-am spus, şi mi-am pus mâna peste a lui.

L-am silit să lase ceainicul jos, pe masă. Şi, în timp ce-mi umpleam singur cana, l-am prevenit:

– Dutiful, prinţul meu, ascultă-mă, pentru tine trebuie să rămân Tom Badgerlock în toate privinţele. Azi o să ne mai continuăm discuţia asta. Dar de mâine trebuie să-mi intru din nou în rol. Nu trebuie să-l vezi în mine decât pe Tom Badgerlock, iar în Lordul Auriu trebuie să-l vezi numai pe Lordul Auriu. Ţi s-a

dat o lamă fără mâner. N-ai cum s-o iei în mână fără să te rănești și tot așa stau lucrurile cu secretul pe care l-ai aflat. Te bucuri fiindcă știi cine sunt, fiindcă vezi în mine o legătură cu tatăl tău. Aș dori din toată inima să fie totul atât de simplu, atât de bine. Dar, dezvăluit cui nu trebuie, secretul ăsta ne poate nimici pe toți. Știi că regina noastră ar încerca să mă apere. Și gândește-te unde am ajunge. Nu sunt doar un cunoscut deținător al Harului, ci și presupusul asasin al regelui Shrewd. Ca să nu mai spunem că am ucis mai mulți membri ai Coteriei lui Galen, în fața unei săli pline cu martori. Și nu sunt mort, așa cum le-ar plăcea multora să fiu. Dacă se află că trăiesc, dezvăluirea va aduce ura împotriva celor cu Har și teama de ei pe o nouă culme, tocmai când regina se străduiește să pună capăt persecuției lor.

– Persecuției noastre, m-a corectat prințul cu blândețe.

S-a lăsat pe spătarul scaunului și a căzut pe gânduri, ca și cum ar fi încercat să cântărească urmările asupra lui însuși.

– Din întâmplare, a zis părând stânjenit, ai pus deja bețe-n roatele planurilor reginei. Deși Chade a avut grijă să nu fie vizibil interesul coroanei față de tine, tot se mai zvonește că uciderea lui „Keppler", Padget și a celuilalt bărbat a rămas nepedepsită pur și simplu fiindcă se bănuia că aveau cu toții Har.

– Știu, mi-a povestit Chade. Și că și tu ai fost învinuit că ai Har.

La asta, prințul și-a plecat fruntea.

– Da. Ei bine, chiar am, nu? Și Pestriții o știu, așa cum o știu poate și o parte dintre aceia care își spun Sânge Străvechi. Aceștia din urmă sunt acum interesați să-mi păstreze secretul. Își doresc o întâlnire cu regina la fel de mult cum și-o dorește ea. Însă moartea celor trei i-a făcut mult mai prudenți decât erau. Au început să spună că e nevoie de mai multe garanții înainte de a se pune în pericol venind aici.

– Vor ostatici. Mintea mea a făcut un salt. Vor un schimb de oameni, unii dintre ai noștri care să se afle în mâinile lor cât timp sunt ai lor în mâinile noastre. Câți vor?

Prințul a clătinat din cap.

– Întreabă-l pe Chade. Sau pe mama. Judecând după certurile lor, cred că ea negociază direct cu cei cu Sânge Străvechi şi îi spune bătrânului doar ce crede ea că e nevoie să ştie. Lui îi e ciudă, se simte dat deoparte. Eu cred că mama a izbutit să le împuţineze temerile şi să stabilească o nouă dată a întâlnirii. Chade credea că e imposibil dacă nu îndeplineşte cererile lor ridicole. Şi totuşi ea a făcut-o. Dar nu vrea să-i spună cum, şi asta îl tulbură. Mama i-a reamintit că ea a crescut în Regatul Munţilor şi că îndeplinirea unor cereri care i se par lui „ridicole" sau acceptarea unor riscuri declarate de el „inacceptabile" este pentru ea o chestiune de principiu.

– Înţeleg. Nu îmi imaginez nimic care să-l supere pe Chade mai mult decât nişte negocieri cărora nu le poate afla dedesubturile.

Tonul meu era blajin, deşi mă întrebam în acelaşi timp unde ne-ar fi putut duce convingerea lui Kettricken că trebuia să fie Sacrificiu, să facă orice pentru poporul său, aşa cum învăţase în ţara ei din munţi.

Dutiful a părut să simtă că aveam rezerve.

– Aşa e. Totuşi, în privinţa asta, eu o să fiu de partea mamei. E timpul să-l silească să cedeze în faţa ei. Dacă n-o face acum, nu-mi netezeşte drumul către adevărata putere, care va trebui să se afle în mâinile mele când mă voi urca pe tron.

Cuvintele lui mi-au trimis un fior rece pe şira spinării. Avea dreptate. Singura parte liniştitoare era părerea lui echilibrată despre ceea ce se petrecea, expusă cu calm. Pe urmă, o idee sarcastică mi l-a arătat pe tânărul prinţ într-o altă lumină. Nu-i scăpau maşinaţiile lui Chade pentru că era, în egală măsură, ucenicul lui şi fiul lui Kettricken din Regatul Munţilor. Vorbea cu nepăsarea cu care ar fi discutat despre vremea de afară.

– Dar ne-am îndepărtat de subiect. Spui că adevărata ta identitate nu poate fi dezvăluită. Sunt de acord că nu se poate face acum. Ar apărea cu siguranţă o facţiune cu adevărat interesată să pună capăt vieţii tale. Mulţi te-ar urî şi i-ai umple de spaimă. Iar Casa Farseer ar fi acuzată că apără un regicid pentru simplul motiv că face parte din familie. Modul în care i-ar afecta asta pe Pestriţi şi pe aşa-numiţii Sânge Străvechi mi se pare mult mai

interesant. De-a lungul anilor, Bastardul cu Har a fost pentru ei un personaj însufleţitor, iar zvonurile despre supravieţuirea ta reprezintă pentru ei reînvierea unei legende. Dacă-l auzi pe Civil vorbind despre tine, începi să crezi că eşti aproape un zeu.

– Ai vorbit cu el despre mine?

M-a potopit panica.

– Sigur că nu. Adică nu despre tine, cel de acum. Doar despre legenda lui FitzChivalry, despre Bastardul cu Har. Şi numai în treacăt, te asigur. Deşi sunt convins că el ţi-ar păstra secretul în siguranţă, ca şi mine.

Am oftat, obosit şi cu inima grea.

– Loialitatea ta, Dutiful, e demnă de toată admiraţia. Dar de a lui Civil mă îndoiesc. Familia Bresinga te-a trădat de două ori. O să-i îngădui să o facă şi a treia oară?

M-a privit cu încăpăţânare.

– Au fost constrânşi, Tom... Acum mi se pare ciudat să-ţi spun aşa.

Nu l-am lăsat să-mi abată atenţia.

– Obişnuieşte-te din nou cu numele ăsta. Şi dacă tânărul Bresinga e iarăşi ameninţat şi redevine iscoada lor sau ceva mai rău?

– În familia lui n-a mai rămas nimeni, nu mai au pe cine ameninţa. Dutiful s-a întrerupt brusc şi s-a uitat la mine. Ştii, nici nu ţi-am cerut scuze, nici nu ţi-am mulţumit. Te-am trimis în ajutorul lui Civil fără să mă gândesc că te-aş fi putut pune în pericol. Iar tu te-ai dus, ai salvat viaţa prietenului meu, cu toate că nu e un om tocmai pe placul tău. Şi, ca urmare, ai ajuns în pragul morţii. Şi-a lăsat capul pe umăr şi m-a privit pieziş. Cum ţi-aş putea mulţumi pentru asta?

– Nu e nevoie. Eşti prinţul meu.

Pe faţa lui a încremenit treptat totul. Când a vorbit, am văzut-o în ochii lui pe Kettricken.

– Asta nu prea-mi place. Ne îndepărtează unul de altul. Aş vrea să nu fim decât veri.

L-am privit cu atenţie.

– Şi crezi că astfel s-ar fi schimbat ceva? Că aş fi refuzat să-ţi ajut prietenul fiindcă nu-mi erai „decât vărˮ?

Mi-a zâmbit, apoi a scos un oftat de vagă mulţumire.

– Tot nu-mi vine să cred pe de-a-ntregul că e adevărat, a spus încet. Pe faţă i-a apărut, în treacăt, o expresie care părea cumva de vinovăţie. Iar eu şi Thick n-ar fi trebuit să venim de pe acum la tine. Chade mi-a interzis şi asta, şi orice încercare de a te căuta cu Meşteşugul până ce nu te pui mai bine pe picioare. N-am vrut să te trezesc când am urcat aici. N-am vrut decât să mă mai uit la tine. Dar când am văzut că ţi-au reapărut cicatricele, m-am aplecat asupra ta prea tare.

– Mă bucur că ai făcut-o.

Am păstrat o vreme tăcerea, stânjenit de privirea lui şi totuşi încălzit de ea. Ce ciudat, să fiu iubit numai pentru că eram cine eram! M-am simţit aproape uşurat când a reapărut Thick. A deschis uşa secretă împingând-o cu umărul. Avea mâinile ocupate şi gâfâia după ce urcase scările în grabă, cu paşii lui mărunţi. Îşi luase o plăcintă întreagă, îndestulătoare pentru o duzină de oameni.

L-am privit cu mulţumire în timp ce-şi aducea povara către masă. Zâmbea larg, foarte încântat de sine însuşi. Mi-am dat seama că era o expresie pe care nu i-o mai văzusem niciodată. Dinţii mici, distanţaţi, limba care-i ieşea dintre ei şi faţa rotundă îi dădeau înfăţişarea unui spiriduş poznaş. Dacă nu l-aş fi cunoscut, l-aş fi privit probabil cu spaimă, dar zâmbetul lui atotştiutor îl primea drept răspuns pe cel conspirativ al prinţului şi m-am trezit zâmbindu-le la rândul meu amândurora.

A aşezat plăcinta pe tăblia mesei cu un pocnet şi a împins cu curaj vasele din care mâncasem eu într-o parte, ca să-şi facă loc. Şi-a văzut de treabă fredonând şi am recunoscut refrenul melodiei răspândite de Meşteşugul lui. Ursuzenia bondocului părea să fi dispărut cu desăvârşire. Am observat că a tăiat porţii enorme de plăcintă folosindu-se de cuţitul pe care i-l luasem din oraş în ziua aceea cumplită. Cumpărăturile mele ajunseseră aşadar la Buckkeep şi la el, într-un fel sau altul. Prinţul a găsit farfurii şi Thick a trântit pe ele bucăţile de plăcintă. A făcut-o având mare

grijă să nu-şi murdărească hainele noi şi pe urmă a mâncat cu o precauţie demnă de o mare doamnă în rochie nouă. Am împărţit între noi plăcinta monstruoasă până n-a mai rămas nimic în tavă şi, pentru prima oară de când fusesem rănit, mâncarea mi s-a părut gustoasă.

Capitolul XXIII

REVELAȚII

Cei lipsiți de Har istorisesc adesea povești despre cei cu Har care iau înfățișarea unui animal din motive infame. Cei cu Sânge Străvechi afirmă, fără putință de tăgadă, că, oricât de puternică ar fi legătura sa cu un animal, niciun om nu-i poate lua forma. Vorbesc cu șoviire despre puterea unui om de a locui în trupul animalului cu care își împarte Harul. De obicei se întâmplă numai vremelnic și în împrejurări ieșite cu mult din comun. Trupul omului nu dispare; de fapt, când se întâmplă așa ceva, devine din cale-afară de vulnerabil și e cu putință chiar și să pară mort. O rană deosebit de gravă sau moartea inevitabilă poate împinge conștiința omenească să se refugieze în trupul tovarășului de Har. Cei cu Sânge Străvechi condamnă o asemenea faptă și cer cu tărie să nu fie săvârșită.

În comunitatea lor e strict interzis să-ți prelungești viața într-un asemenea mod. Un om cu Sânge Străvechi care își părăsește trupul muribund ca să se refugieze în cel al animalului său devine proscris. Ca și acela care adăpostește sufletul fugar al unui animal. O astfel de faptă e considerată de un egoism dus la extrem, imorală și nesăbuită. Oricine crește într-o comunitate a oamenilor cu Sânge

Străvechi e prevenit că, oricât de ademenitoare ar părea, această faptă nu-i oferă niciun strop de fericire niciunuia dintre cei doi. Moartea e de preferat.

Sub acest aspect semnificativ, magia celor cu Sânge Străvechi diferă de a așa-numiților Pestriți. Pestriții consideră că animalele de care îi leagă Harul le sunt inferioare și nu văd nimic rău în hotărârea unui om de a-și prelungi viața împărțind cu tovarășul său de Har trupul acestuia, după ce i-a murit propriul corp. În unele cazuri, omul devine spiritul dominant din trupul animalului, care este alungat prin propriul său înveliș de carne. Fiindcă mai multe creaturi, cum sunt broaștele țestoase, gâștele sau mai multe soiuri de păsări din țările calde, au o viață îndelungată, un om lipsit de scrupule își poate alege un astfel de tovarăș când ajunge în amurgul vieții, cu intenția clară de a-și oferi un alt trup după moarte. Astfel își pot prelungi viața, ajungând să trăiască un veac sau chiar mai mult.

BADGERLOCK, *Istorisirile sângelui străvechi*

Am ieșit din convalescență așa cum se târăște un pui abia scăpat din găoace către un loc scăldat în soare. Lumea mă uluia și mă copleșea, mă uimea propria mea viață. Mai mult decât atât, simțeam noul respect cu care mă privea Dutiful ca pe o haină călduroasă. Asta mi s-a întâmplat în dimineața următoare când, în timp ce stăteam în curtea castelului, mă uitam cum treceau alții pe lângă mine, ducându-se dintr-un loc în altul, după cum îi mânau treburile lor zilnice. Ziua părea foarte frumoasă și, spre surprinderea mea, am simțit în aer miros de sfârșit de iarnă. Am avut impresia că zăpada de sub tălpi era mai grea și mai bătătorită, iar albastrul cerului mai adânc. Mi-am umplut plămânii cu aer, apoi m-am întins și mi-am auzit încheieturile trosnind de prea mare lipsă de întrebuințare. Pentru asta aveam leac chiar în ziua aceea.

Încă n-aveam destulă încredere în picioarele mele ca să le las să mă poarte până în oraș, așa că m-am dus la grajduri. Băiatul

care o îngrijea de obicei pe Negruța mi-a aruncat o privire și mi-a spus că avea să-mi pregătească iapa. M-am sprijinit recunoscător de ieslea ei și l-am urmărit cu privirea. Se purta frumos cu animalul, care-i suporta docil atingerea. Când am luat frâul din mâna lui, i-am mulțumit fiindcă se ocupase de un cal pe care eu unul îl neglijasem. Mi-a aruncat o privire uimită.

– Ei, n-aș putea zice că ea a părut să-ți simtă lipsa, mi-a destăinuit apoi. E un animal care se simte mulțumit când e singur.

La jumătatea drumului care cobora spre oraș în pantă abruptă, am început să regret că mă încumetasem să călăresc. Negruța părea să i se împotrivească frâului și-mi arăta cât de puțină era forța pe care și-o recăpătaseră degetele și brațele mele. Dar în ciuda micului conflict dintre voințele noastre m-a adus până la atelierul lui Gindast. Acolo am fost deopotrivă dezamăgit și încântat de mult prea puținul timp pe care-l avea Hap pentru mine. A venit în mare grabă când m-a zărit în ușă, dar mi-a explicat, cu aerul omului care-și cere iertare, că una dintre calfe sculpta tăblia de la căpătâiul unui pat și îl lăsa s-o ajute. Dacă pleca în oraș cu mine, în locul lui ar fi fost ales alt ucenic. L-am asigurat că aveam să revin în altă zi, nu peste mult timp, și că singura noutate pe care i-o puteam spune era că mă simțeam mai bine. L-am urmărit îndepărtându-se cu pași iuți, cu o daltă și cu un ac de trasaj în mână, și m-am simțit cuprins de mândrie părintească.

În timp ce reîncălecam pe Negruța, am văzut cu coada ochiului trei ucenici de o vârstă mai fragedă. Mă priveau de după colțul unei magazii și vorbeau între ei în șoaptă. Ei bine, în oraș eram cunoscut drept omul care ucisese alți trei oameni. Nu conta dacă fusese un asasinat sau un omor îndreptățit. Trebuia să m-aștept să fiu și arătat cu degetul, și în centrul bârfelor. Speram doar ca toate astea să nu-i facă lui Hap niciun rău. M-am prefăcut că nu-i zărisem pe cei trei băieți și mi-am văzut de drum.

M-a dus la Jinna. Imediat ce a deschis ușa și a dat cu ochii de mine, a icnit cu răsuflarea tăiată. M-a fixat o clipă cu privirea, apoi s-a uitat pe lângă mine, într-o parte și alta a străzii, ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă și pe Hap.

– Azi sunt singur, i-am spus. Pot să intru?

– Păi, Tom, sigur că da. Intră.

S-a uitat lung la mine, ca și cum silueta mea descărnată ar fi năucit-o. Pe urmă s-a tras într-o parte, ca să-mi facă loc. A intrat și Fennel, șerpuindu-mi-se printre picioare.

Înăuntru, m-am așezat recunoscător pe scaunul de lângă foc. Fennel mi-a sărit imediat pe genunchi.

– Nu te îndoiești că ești bine-venit, nu-i așa, motane? De parcă lumea ar fi fost făcută pentru tine.

L-am mângâiat și când mi-am ridicat privirea am văzut-o pe Jinna uitându-se la mine cu îngrijorare. Asta m-a mișcat. Am reușit să zâmbesc.

– O să-mi revin, Jinna. Am fost cu amândouă picioarele în groapă, dar am izbutit să ies. Cu timpul, o să fiu din nou cel care am fost. Acum sunt doar ușor demoralizat fiindcă drumul călare de la castel până aici m-a obosit atât de tare.

– Eh.

A vorbit frângându-și mâinile. Pe urmă și-a revenit cu un tremur ușor. Și-a dres glasul, dându-i mai multă forță.

– Nu mă mir. Ești numai piele și os, Tom Badgerlock. Uite cum atârnă cămașa pe tine! Stai aici, liniștit, până-ți fac o fiertură de plante. Pe urmă mi-a văzut privirea și s-a răzgândit. Sau poate un ceai obișnuit. Și niște pâine cu brânză.

Pește? m-a întrebat Fennel.

Jinna a spus brânză.

Brânza nu e pește, dar e mai bună decât nimic.

– Ceai cu pâine și brânză sună bine. În convalescență m-am săturat de fierturi de plante, supe și terci. De fapt, m-am săturat să zac ca un schilod. Sunt hotărât să cobor din pat în fiecare zi și să fac mișcare sub cerul liber.

– E probabil cel mai bun lucru pe care-l poți face, mi-a răspuns, cu gândul în altă parte. Și-a lăsat capul pe-un umăr și s-a uitat la mine. Dar asta ce mai e? Ți-a dispărut dunga de bursuc!

A arătat cu degetul spre părul meu.

Am reușit să roșesc.

– Am vopsit-o. Mă tem că, străduindu-mă să par mai tânăr, boala mi-a cerut un tribut greu, înfăţişarea mea a avut de suferit.

– Aşa e, trebuie s-o recunosc. Dar să-ţi vopseşti părul ca leac... ei. Ăştia sunteţi voi, bărbaţii. În fine.

A clătinat uşor din cap, parcă vrând să şi-l limpezească. M-am întrebat ce nu-i convenea, dar o clipă mai târziu a trecut la cu totul altceva.

– Ai aflat ce s-a întâmplat cu Hap şi Svanja?

– Da.

– Ei bine, am presimţit asta.

A pus apă la fiert şi a început să-mi povestească, cu multe plescăituri din limbă, ceea ce ştiam deja: că Svanja îl părăsise pe Hap pentru corăbierul ei reîntors şi că le arătase tuturor fetelor din oraş cerceii ei de argint.

Am lăsat-o să-mi explice totul în vreme ce tăia pâinea şi brânza.

– Ei, s-ar părea că aşa e cel mai bine pentru amândoi, am remarcat după ce ea a tăcut. Hap îşi vede cu mai multă atenţie de ucenicie, iar fata are un peţitor pe placul părinţilor ei. Băiatul meu s-a ales cu inima frântă, dar cred că asta o să-i treacă şi-o să-şi vină în fire.

– Oh, da, o să-şi vină în fire şi să rămână aşa câtă vreme e corăbierul ei în port, a subliniat Jinna, cu acreală, aşezând tava cu mâncare pe măsuţa dintre scaune. Dar ţine minte vorbele mele, imediat ce flăcăul o să aibă iar o punte de corabie sub tălpi, Svanja o să se întoarcă la Hap.

– Oh, mă îndoiesc, am contrazis-o cu blândeţe. Şi, chiar dac-o să se întoarcă ea, cred că Hap şi-a învăţat lecţia. Cine se arde cu ciorba suflă şi-n iaurt.

– Hm. Obiceiul rău se schimbă greu e o zicală mai potrivită. Tom, trebuie să-i atragi atenţia şi s-o faci cu asprime. Nu-l lăsa să cadă iar în mrejele ei. Nu vreau să zic că e o fată rea, e doar una care când vrea ceva îl vrea numaidecât. Îşi face sieşi la fel de mult rău cât le face şi acestor băieţi.

– Ei, sper că Hap al meu are destulă minte ca să n-o ia de la început, am spus, când s-a aşezat Jinna pe celălalt scaun.

– Și eu sper, a răspuns ea, dar mă îndoiesc.

Pe urmă s-a uitat la mine fără alte vorbe și fără nicio expresie. Ca și cum ar fi văzut un străin. A dat de două ori să vorbească și de fiecare dată și-a înghițit cuvintele.

– Ce e? am întrebat-o, în cele din urmă. Povestea asta cu Svanja și corăbierul mai are încă o parte pe care n-am aflat-o? Care e beleaua?

Mi-a răspuns după o tăcere grea.

– Tom, eu... Suntem prieteni de ceva vreme. Știm destul de multe unul despre altul. Am auzit... Nu contează ce-am auzit. Ce s-a întâmplat de fapt în după-amiaza aia, pe strada Falldown?

– Strada Falldown?

Jinna s-a uitat pe lângă mine.

– Locul ți-e cunoscut. Trei oameni morți, Tom Badgerlock. Și o poveste despre o pungă cu nestemate furate și un servitor hotărât s-o ia înapoi. Poate că alții o cred. Dar, pe urmă, pe jumătate mort tu însuți, te-ai oprit ca să omori un cal?

S-a ridicat, a luat de pe foc ibricul care clocotea și a turnat apa în ceainic. A continuat cu voce foarte blândă:

– Cu o săptămână înainte, cineva m-a prevenit în privința ta. Mi-a spus că ești un om primejdios, pe care nu e înțelept să-l ai printre prieteni. Că e posibil să ți se întâmple ceva în curând și că e mai bine pentru mine să nu ți se întâmple în casa mea.

Am împins cu delicatețe motanul, dându-l la o parte de pe genunchi, și am luat ibricul cu apă fierbinte din mâinile ei tremurătoare.

– Stai jos, am sfătuit-o cu blândețe.

S-a așezat și a rămas cu mâinile în poală. Am pus ibricul la loc, pe vatră, încercând să mă gândesc fără să-mi pierd calmul.

– Vrei să-mi spui cine te-a prevenit? am întrebat-o întorcându-mă la ea.

Știam deja răspunsul.

Jinna s-a uitat o vreme în jos, la propriile mâini. Pe urmă a clătinat din cap cu încetineală.

– Eu m-am născut aici, în Buckkeep. Umblu destul şi prin lume, dar când se-aşterne zăpada căminul meu e întotdeauna aici. Oamenii din oraş îmi sunt vecini. Mă cunosc şi îi cunosc. Îi ştiu... îi ştiu pe foarte mulţi, mulţi şi de tot soiul. Pe unii de când nu eram decât o fetiţă. Multora le-am ghicit în palmă şi le-am aflat secretele. Tu, Tom, îmi placi, dar... ai ucis trei oameni. Doi din Buckkeep. E adevărat?

– Am ucis trei oameni, am recunoscut. Dacă asta schimbă ceva pentru tine, pot să-ţi spun că, dacă nu-i omoram eu, m-ar fi omorât ei.

Mă străbătea un fior rece. M-am gândit, dintr-odată, că şovăielile şi temerile ei de mai înainte poate că nu fuseseră nicidecum semne ale grijii pe care mi-o purta.

A dat din cap.

– De asta nu mă îndoiesc. Dar te-ai dus la ei. Nu te-au hăituit. Tu ai intrat în casa lor şi i-ai ucis.

Am încercat să folosesc minciuna pe care mi-o pusese la dispoziţie Chade.

– Am urmărit un hoţ, Jinna. Odată ce l-am ajuns, nu mi-au dat de ales. Trebuia să ucid sau să mă las ucis. Nu mi-a făcut plăcere. Nu asta am vrut.

Ea se uita pur şi simplu la mine. M-am aşezat din nou. Fennel stătea alături aşteptând să-l poftesc înapoi, pe genunchii mei, dar n-am făcut-o. O clipă mai târziu am adăugat:

– Înţeleg că preferi să nu mai vin pe-aici.

– N-am spus asta. În glas i se simţea furia, dar cred că o-nfuriase calmul cu care rostisem ultima frază. Pentru mine... pentru mine e greu, Tom. Îţi dai seama cu siguranţă.

A urmat o altă tăcere grăitoare.

– Când am fost prima oară împreună, ei bine... m-am gândit că, ei, că deosebirile dintre noi n-au nicio importanţă. Am fost întotdeauna de părere că aproape tot ce se spune despre cei cu Har e o minciună. Am susţinut mereu asta.

A înşfăcat ceainicul şi a turnat ceai pentru amândoi cu gesturi sfidătoare, parcă vrând să-mi arate că în casa ei eram în continuare

bine-venit. A sorbit din cana ei, apoi a lăsat-o pe masă. A luat o felie de pâine, a pus pe ea una de brânză și a lăsat-o tot pe masă.

– Pe Padget îl cunoșteam din pruncie. În copilărie m-am jucat cu verișoarele lui. Avea multe păcate, dar nu era hoț.

– Padget?

– Unul dintre cei pe care i-ai ucis! Nu te preface că nu-i știi numele! N-ai fi putut să-i dai de urmă fără să știi cine e. Și știu că el știa cine ești tu. Și sărmanele lui verișoare au fost atât de înspăimântate încât n-au cutezat nici măcar să-i ceară trupul. Ca să nu se facă legătură între ele și ei. Și să nu creadă lumea că sunt și ele ca el. Dar asta e partea pe care n-o înțeleg, Tom. A șovăit, apoi a adăugat cu voce înceată. Pentru că tu ești cum era el. Te numeri printre ei. De ce să urmărești și să ucizi un seamăn de-al tău?

Tocmai îmi ridicasem cana cu ceai. Am pus-o jos cu grijă. Am tras aer în adâncul pieptului, pregătindu-mă să-i răspund. Dar am lăsat aerul să iasă, am așteptat o clipă, apoi am început să vorbesc:

– Nu mă mir că se vorbește despre asta. Ceea ce oamenii spun gărzii orașului e una și ce-și spun unul altuia e cu totul altceva. Și știu că Pestriții au umplut orașul cu pergamente pe care-au scris născociri nebunești. Așa că hai să le spunem lucrurilor pe nume. Padget avea Har. Ca și mine. E un adevăr, dar nu de asta l-am ucis. E tot la fel de adevărat și că era Pestriț. Ceea ce eu nu sunt. Știi ce sunt Pestriții, Jinna? am întrebat-o după ce m-a privit nedumerită.

– Cei cu Har sunt Pestriți. Unii dintre ai voștri spun, în schimb, „Sânge Străvechi". Toate sunt totuna.

– Nu tocmai. Pestriții sunt oameni cu Har care trădează alți oameni cu Har. Ei pun afișele mici pe care scrie, de pildă, „Jinna are Har și animalul ei e un motan galben, gras".

– Eu n-am Har! a exclamat indignată.

Am simțit că văzuse în cuvintele mele o amenințare.

– Nu, am încuviințat calm. Nu ai. Dar, dacă ai avea și le-aș spune-o tuturor, aș putea să te las fără tot ce ai, ți-ai putea pierde chiar și viața. Asta le fac Pestriții semenilor lor cu Har.

– Dar n-are sens! La ce bun?

– Ca să-i oblige pe ceilalți oameni cu Har să facă tot ce le cer.

– Și ce le cer?

– Pestriții vor puterea pentru ei. Pentru asta au nevoie de bani și de oameni care să li se supună.

– Tot nu pricep ce vor.

Am oftat.

– Ceea ce-și doresc aproape toți oamenii înzestrați cu Har. Să-și poată folosi magia pe față, fără teamă de lațul spânzurătorii sau de flăcările rugului. Vor să fie acceptați, să nu mai fie nevoiți să-și ascundă talentul ăsta. Gândește-te că ai putea fi ucisă pentru simplul fapt că ești vrăjitoare-tămăduitoare. N-ai vrea să schimbi lucrurile?

– Dar vrăjitoarele-tămăduitoare nu fac niciun rău nimănui.

– Așa cum nu fac nici înzestrații cu Har, am subliniat privindu-i cu atenție fața.

– Unii fac, a ripostat, fără să stea pe gânduri. Oh, nu toți, sigur că nu. Dar, în copilăria mea, mama ținea două capre pentru lapte. Au murit amândouă în aceeași zi. După ce, cu numai o săptămână înainte, refuzase s-o vândă pe una dintre ele unei femei cu Har. Așa că, vezi, cei cu Har nu se deosebesc de restul oamenilor. Unii sunt răzbunători și cruzi și se folosesc de Har ca să facă rău.

– Harul nu poate fi folosit așa, Jinna. E ca și cum aș spune eu că o vrăjitoare-tămăduitoare ar putea să se uite în palma mea și să pună acolo o linie care mi-ar grăbi moartea. Sau ca și cum te-ai uita în palma fiului meu, ai spune că va avea o viață scurtă, el ar muri curând după aceea, iar eu te-aș învinui de moartea lui. Ar fi vina ta? Pentru că ai spus ce-ai văzut acolo?

– Păi, bineînțeles că nu. Dar nu e totuna cu a ucide caprele cuiva.

– Asta încerc să-ți spun. Că nu poți folosi Harul ca să ucizi pe cineva.

M-a privit pieziș.

– Ei, haide, Tom. Lupul tău cât toate zilele ar fi putut ucide porcii omului ăluia dacă i-ai fi cerut-o, nu?

Am păstrat tăcerea vreme îndelungată. Pe urmă a trebuit să-i răspund:

– Da. Bănuiesc că i-ar fi ucis. Dacă aș fi fost soiul de om în stare de așa ceva, mi-aș fi putut folosi lupul și Harul ca să ucid. Dar nu sunt.

Tăcerea ei s-a prelungit mai mult decât a mea. În cele din urmă a vorbit părând să-și calce cu greu pe inimă:

– Ai omorât trei oameni, Tom. Și un cal. N-a fost fapta lupului din tine? A Harului tău?

Am mai tăcut o vreme înainte de a mă ridica.

– Rămâi cu bine, Jinna. Îți mulțumesc pentru tot binele pe care mi l-ai făcut.

M-am îndreptat spre ușă.

– Nu pleca așa! m-a implorat ea.

M-am oprit, cu sufletul îndurerat.

– Nu știu cum altfel. De ce m-ai primit azi în casa ta? am întrebat-o cu amărăciune. De ce-ai încercat să mă vezi când m-a țintuit rana în pat? Ai fi făcut o faptă mult mai bună dacă mi-ai fi întors pur și simplu spatele, arătându-mi astfel ce crezi de fapt despre mine.

– Am vrut să-ți mai dau o șansă, a răspuns posomorâtă. Am vrut... am sperat c-a mai fost și alt motiv. În afară de Harul tău.

Am șovăit cu mâna pe zăvor. Mi-am detestat ultima minciună chiar în timp ce m-am văzut nevoit s-o rostesc.

– A fost. O pungă care-i aparținea Lordului Auriu.

Nu m-am mai întors spre ea, să văd dacă-mi dădea crezare. Aflase deja mai multe adevăruri decât putea ști pentru a fi în siguranță.

Am închis încet ușa în urma mea. Cerul se înnorase brusc și, pe pământul acoperit de zăpadă, umbrele erau de un cenușiu întunecat. Vremea se schimbase cu acea iuțeală cu care o poate face în zilele de primăvară timpurie. Fennel izbutise cumva să se strecoare afară odată cu mine.

– Ar trebui să te duci înapoi în casă, i-am spus. Se lasă frigul.

Frigul nu e chiar atât de rău. Te poate ucide doar dacă stai neclintit. Nu trebuie decât să te miști.

Bun sfat, motane. Foarte bun. Rămâi sănătos, Fennel.

Am încălecat pe Negruța și am întors-o spre castel.

– Să mergem acasă, i-am cerut.

Era destul de bucuroasă s-o pornească spre boxa ei din grajd, spre iesle. Am lăsat-o să meargă în ritmul ei în timp ce eu, în șa, cugetam la propria mea viață. Cu o zi înainte, mă simțisem venerat de Dutiful. În ziua aceea, simțisem spaima Jinnei, care mă respinsese. Mai mult decât atât, îmi arătase cât de bine înrădăcinată și de răspândită era prejudecata împotriva celor cu Har. Crezusem că Jinna mă acceptase așa cum eram. Dar adevărul era altul. Voise să facă o excepție pentru mine, dar, ucigând, confirmasem regula care i se întipărise în minte. Înzestrații cu Har nu erau demni de încredere; își foloseau magia ca să facă rău. M-a cuprins disperarea când am înțeles ce rădăcini adânci avea totul. Și mi-am dat din nou seama că nu puteam sluji Casa Farseer având în același timp o viață a mea.

Nu începe iar, Preschimbătorule. Cui altcuiva, dacă nu ție, îi pot aparține clipele vieții tale? Tu ești Casa Farseer, sânge de Farseer, haita Farseer. Privește întregul. Nu e nici legătură, nici despărțire. Haita este întregul tău. Viața lupului e în haită.

Ochi Întunecați, am murmurat.

Dar știam că nu era acolo. Lucrurile se petreceau întocmai cum îmi spusese Rolf cel Negru. În anumite clipe, tovarășul meu mort îmi revenea în minte fiind mai mult decât o amintire și totuși mai puțin decât partea lui vie din mine. Care continua să trăiască. Mi-am îndreptat spatele în șa și mi-am încleștat mâinile de frâul iepei, conducând-o. A fornăit, dar s-a lăsat stăpânită. Pe urmă, fiindcă m-am gândit că era mai bine pentru noi amândoi, i-am dat pinteni, făcând-o să galopeze în susul pantei înzăpezite către castel, către casă.

Am dus-o pe Negruța în grajd și m-am îngrijit de ea eu însumi. Mi-a luat de două ori mai mult timp decât de obicei. Mi-era rușine că renunțasem la obiceiul de a-i purta de grijă propriului meu cal și mi-era și mai rușine fiindcă animalul era atât de îndărătnic încât îngreuna lucrurile. Pe urmă m-am silit să merg pe terenul de instrucție. Acolo am fost nevoit să împrumut o sabie. Plecasem în oraș având ca singură armă cuțitul de la șold. Poate că fusese o

prostie, dar n-avusesem încotro. Mă dusesem în odaia mea să-mi iau sabia urâtă, dar descoperisem că lipsea. Probabil se pierduse, sau fusese adoptată de vreun oportunist din garda oraşului. Cea strălucitoare, dăruită de bufon, atârna la locul ei, pe perete. Nu o trecusem cu vederea, dar nu mă putusem hotărî să o port. Era simbolul unei stime care nu se mai răsfrângea asupra mea. M-am hotărât să n-o mai folosesc decât atunci când îmi îndeplineam însărcinările de gardă de corp. Iar o sabie boantă era oricum mai bună pentru exerciţiu. Cu ea în mână, am început să-mi caut un potrivnic.

Wim nu era acolo, dar era Delleree. După nu mult timp, folosindu-se de oricare dintre armele ei, mă ucisese de atât de multe ori, încât le pierdusem şirul. Aveam nevoie să-mi adun toate puterile ca să ridic sabia, nici vorbă s-o mai şi rotesc. În cele din urmă, Delleree s-a oprit.

– Nu mai pot continua. Am senzaţia că mă lupt cu schelet. De câte te ating, aud arma lovindu-se de oase.

– Şi eu, am asigurat-o.

Am izbutit să râd, apoi i-am mulţumit şi m-am îndreptat, fără grabă, spre baia de aburi. Privirile pline de milă ale gărzilor de acolo m-au făcut să regret că mă dezbrăcasem. Pe urmă m-am dus direct la bucătărie. Maisie, o ajutoare de bucătăreasă, mi-a spus că se bucura să mă vadă iar pe picioare. Sunt sigur că de milă mi-a tăiat o felie din marginea unei hălci de carne care încă se mai rumenea în frigare. Mi-a dat şi o felie din pâinea coaptă în dimineaţa aceea şi mi-a spus că pajul Lordului Auriu mă căutase ceva mai devreme. I-am mulţumit, dar nu m-am grăbit să mă înfăţişez la chemarea stăpânului meu. Am rămas în schimb în curte, cu spatele sprijinit de zidul ei, urmărindu-i din priviri pe oamenii din castel în timp ce înfulecam mâncarea primită. Trecuse foarte multă vreme de când nu mai stătusem pur şi simplu să privesc foiala din Buckkeep. M-am gândit la toate celelalte lucruri pe care nu le mai văzusem sau făcusem de când mă întorsesem în casa copilăriei mele. Nu mă dusesem să văd Grădina Reginei din vârful turnului. Şi nu mă plimbasem nici măcar o singură dată prin

Grădina Femeilor. Mi s-a făcut deodată un dor nebun de astfel de lucruri simple. Să merg, călare pe Negruța, pe dealurile împădurite din spatele castelului. Să stau într-o seară în Sala Mare uitându-mă cum își făceau arcașii săgeți, dându-și cu părerea despre vânătorile viitoare. Să fac din nou parte din toate în loc să străbat lumea ca o umbră.

Aveam părul încă umed și prea puțină carne pe oase ca să-mi păstrez căldura trupului dacă stăteam locului într-o după-amiază rece, de iarnă. Cu un oftat, am intrat și am început să urc scările, gândindu-mă la întâlnirea cu Lordul Auriu, incitat și, în același timp, înspăimântat. Trecuseră multe zile de când nu-și mai arătase interesul față de mine. Indiferența lui binevoitoare era mai dureroasă decât o tăcere îmbufnată. Ca și cum nu s-ar mai fi sinchisit de ruptura dintre noi. Ca și cum nu fuseserăm niciodată altceva decât Tom Badgerlock și Lordul Auriu. În mine s-a aprins firavă o flacără a mâniei, dar s-a stins repede. Pe urmă, dând dovadă de un echilibru sufletesc de care nu mă credeam capabil, am acceptat brusc situația. Lucrurile se schimbaseră. Intrasem în alte roluri, atât pentru prințul Dutiful și Jinna, cât și pentru Lordul Auriu. Până și Chade mă vedea altfel. Iar pe Lordul Auriu nu-l puteam sili să redevină bufonul. Poate că-i era imposibil, chiar dacă și-ar fi dorit-o. Se deosebea chiar atât de mult de mine? Și eu eram într-o mult mai mare măsură Tom Badgerlock decât FitzChivalry. Venise timpul să trec peste asta.

Lordul Auriu nu era în camerele lui. Am intrat în a mea și mi-am schimbat cămașa îmbibată de transpirație. Mi-am scos talismanul aducător de bunăvoință dăruit de Jinna. Când mă atacase pisica lui Dutiful, ghearele ei zgâriaseră două mărgele. Până atunci nu observasem. L-am privit și am descoperit că-i eram în continuare recunoscător Jinnei pentru gestul ei binevoitor. Însă recunoștința nu era de-ajuns ca să-l mai port. Mi-l dăruise pentru că îi plăceam, în ciuda Harului meu. Gândul ăsta avea să-l întineze, de atunci înainte, în orice clipă. L-am lăsat să cadă într-un colț al cufărului cu haine.

Când am ieșit din odaia mea, m-am întâlnit cu Lordul Auriu, care se îndrepta spre a lui. Nu-i mai vorbisem și nici măcar nu

mai dădusem ochii cu el de când îi arătasem penele. Acum s-a uitat la mine măsurându-mă din creştet până-n tălpi, ca şi cum nu m-ar mai fi văzut niciodată. După câteva clipe, a spus cu asprime:

– E bine să te văd din nou pe picioare, Tom Badgerlock. Dar, după cum arăţi, cred că o să-ţi poţi relua îndatoririle abia peste câteva zile. Mai ai nevoie de timp ca să-ţi revii.

Rostea cuvintele oarecum ciudat, ca şi cum i s-ar fi tot tăiat răsuflarea.

I-am răspuns cu o plecăciune de servitor.

– Mulţumesc, lordul meu, şi îţi mulţumesc pentru timpul în plus. Îl voi întrebuinţa cu folos. Azi am coborât deja pe terenul de antrenament. După cum ai spus, s-ar putea să se mai scurgă câteva zile până când îţi voi putea servi din nou ca gardă de corp. Am tăcut, apoi am adăugat: La bucătărie mi s-a spus că azi ai trimis un paj să mă caute.

– Un paj? Oh, da, da, l-am trimis. De fapt, l-am trimis la porunca Lordului Chade. Adevărul e că aproape uitasem. Lordul Chade a venit aici să te caute şi, fiindcă nu erai în odaia ta, am trimis în mare grabă un băiat să vadă dacă eşti cumva la bucătărie. Am crezut că voia să vii la el. Nu am... de fapt, am avut o discuţie care a...

Glasul i-a şovăit şi s-a stins, nesigur. S-a lăsat liniştea. Pe urmă a continuat, şi vocea i-a sunat aproape ca a bufonului.

– Chade a venit aici ca să stea de vorbă cu mine despre un subiect pe care te rugase să-l aduci în discuţie... Vreau să te uiţi la ceva. Ai un moment liber?

– Mă aflu în slujba ta, lordul meu, i-am reamintit.

Mă aşteptam să reacţioneze la mica mea împunsătură.

– Bineînţeles, a răspuns în schimb, cu gândul în altă parte. Aşteaptă o clipă.

Accentul jamaillian îi dispăruse. A intrat în dormitorul lui şi a închis uşa.

Am aşteptat. M-am dus lângă cămin şi am mai pus un lemn pe foc după ce l-am întetit puţin cu vătraiul. Şi am continuat să aştept. M-am aşezat pe un scaun, am observat că-mi crescuseră

prea mult unghiile și mi le-am tăiat cu cuțitul pe care-l purtam asupra mea. Și am rămas din nou în așteptare. În cele din urmă, m-am ridicat și, cu un oftat plin de iritare, m-am dus să-i bat la ușă. Poate îi înțelesesem greșit spusele.

– Lord Auriu. Vrei să mai aștept aici?

– Da. Nu. Apoi, cu nesiguranță în glas: Vrei să intri, te rog? Dar asigură-te mai întâi că ușa spre coridor e bine zăvorâtă.

Era. Am încercat-o ca să mă conving, apoi am deschis-o pe cea de la dormitorul lui. În odaie era întuneric, avea obloanele trase. Lordul Auriu stătea cu spatele la mine, în lumina câtorva lumânări. Purta, în chip de mantie, un cearșaf de pe propriul pat. Mi-a aruncat o privire peste umăr și am văzut în ochii lui un om pe care nu-l mai întâlnisem. După primii mei trei pași în cameră, mi-a spus, cu glas stins:

– Rămâi acolo, te rog.

Și-a ridicat părul cu o mână, dezgolindu-și ceafa. Cearșaful i-a alunecat pe de spatele gol, dar a continuat să-și țină cealaltă mână încleștată de el, pe piept. Am icnit și am mai făcut un pas, fără s-o fi vrut. El a tresărit, părând gata să se îndepărteze de mine, dar a rămas totuși pe loc. M-a întrebat cu voce pierită, tremurătoare:

– Tatuajele Narcescăi? Sunt ca astea?

– Pot să vin mai aproape? am izbutit să spun.

Dar nu era cu adevărat nevoie. Dacă tatuajele lui nu erau identice cu ale fetei, atunci semănau foarte, foarte mult. Capul i-a zvâcnit într-un gest aprobator și am mai înaintat cu un pas. Bufonul nu m-a privit. Fixa cu privirea un colț întunecat. În odaie nu era frig, dar el tremura. Lucrarea exotică a acelor de tatuat începea de la ceafă și îi acoperea fiecare părticică a spatelui înainte de a dispărea sub betelia pantalonilor. Șerpii împletiți și dragonii cu aripile deschise i se întindeau, înfățișați cu lux de amănunte, pe pielea netedă, aurie. Culorile vii aveau o strălucire metalică, ca și cum sub piele i s-ar fi strecurat cu de-a sila aur și argint, ca să le lumineze. Totul era perfect, fiecare gheară și fiecare solz, fiecare colț lucios, fiecare ochi scânteietor.

– Seamănă foarte mult, am fost într-un târziu în stare să spun. Numai că ale tale sunt plate pe piele. Unul dintre ale ei, şarpele cel mai mare, era umflat, lăsa impresia că se inflamase. Şi părea să pricinuiască dureri foarte mari.

A tras aer în piept cutremurându-se.

– Ei, a spus cu amărăciune şi cu dinţii aproape clănţănindu-i, tocmai când credeam că mai multă cruzime nu e cu putinţă, ea a găsit pe ce cale s-o sporească. Sărmana, sărmana copilă.

– Ale tale dor? am întrebat cu prudenţă.

A clătinat din cap, tot fără să mă privească. O parte din păr i-a scăpat din strânsoare şi i-a măturat umerii.

– Nu. Acum nu. Dar crearea lor a fost deosebit de dureroasă. Şi a durat foarte mult. Mă ţineau neclintit ore în şir. Şi în timpul ăsta se scuzau şi încercau să mă aline. Şi asta nu izbutea decât să înrăutăţească totul, faptul că oamenii ăia care altminteri mă tratau cu atâta dragoste şi respect îmi puteau face aşa ceva. Erau foarte meticuloşi, lucrau cu acele exact aşa cum le cerea ea. E groaznic să-i faci asta unui copil. Să-l ţii nemişcat şi să-l umpli de durere. Oricărui copil.

Se legăna uşor, cu umeri gârboviţi. Vocea părea să-i vină de departe.

– Oamenii ăia? Care oameni? am întrebat foarte încet.

Glasul lui era încordat, îşi pierduse toată muzicalitatea. Şi tremura.

– Am fost într-un loc care semăna mai degrabă a şcoală. Cu dascăli şi oameni învăţaţi. Ţi-am mai povestit despre el. Am fugit de-acolo. Părinţii mă trimiseseră, se despărţiseră de mine din mândrie şi de necaz, fiindcă eram un Alb. Se afla la mare distanţă de casa noastră. Ştiau că probabil n-aveau să mă mai revadă niciodată, dar erau convinşi că făcuseră alegerea corectă. Trebuia să-mi împlinesc destinul. Însă dascălii mei susţineau că vremurile noastre aveau deja un Profet Alb. O femeie care învăţase la şcoala lor şi care plecase deja să-şi împlinească destinul în nordul îndepărtat. Bufonul şi-a întors brusc faţa spre mine şi mi-a întâlnit privirea. Ghiceşti despre cine vorbesc?

Am dat din cap înțepenit. Mi se făcuse frig.

– Despre Femeia Palidă. Sfătuitoarea lui Kebal Rawbread din timpul Războiului Corăbiilor Roșii.

A dat și el din cap, la fel de rigid. Și și-a ferit din nou privirea, a început din nou să fixeze același colț întunecos al odăii.

– Așa că eu puteam fi un Alb, dar nu Profetul Alb. Eram așadar o anomalie. O creatură născută în afara locului și timpului său. Îi fascinam, îmi sorbeau fiecare cuvânt și-și notau toate visele pe care le povesteam. Mă prețuiau și mă tratau foarte bine. Mă ascultau cu atenție, dar nu țineau niciodată cont de spusele mele. Iar ea, când a auzit de mine, le-a poruncit să mă țină acolo. Și m-au ținut. Pe urmă a poruncit să fiu însemnat astfel. Și au făcut-o.

– De ce?

– Nu știu. Dacă nu cumva fiindcă amândoi visaserăm astfel de creaturi, șerpi de mare și dragoni. Sau poate asta îi faci unui Profet Alb când e în plus. Îl acoperi, ca să nu mai fie alb. Vocea i s-a încordat până ce fiecare cuvânt a început să pară un nod. Mă simțeam umilit știindu-mă astfel însemnat, din voia ei. Dar e mai rău acum, când știu că și Narcesca a fost împodobită cu semnele Femeii Palide. Ca și cum ne-ar fi revendicat drept uneltele ei, drept creaturi care-i aparțin...

Cuvintele i s-au stins.

– Și învățații de ce i s-au supus? Cum poate face cineva așa ceva?

Mi-a răspuns cu un râs amar.

– Ea e Profetul Alb, ei i s-a menit să aducă timpul pe o cale mai bună. A avut o viziune. Voința nu-i poate fi pusă la îndoială. Dacă o faci, urmările sunt grave. Întreabă-l pe Kebal Rawbread. Trebuie să faci ce-ți spune Femeia Palidă.

Bufonul tremura acum violent.

– Ți-e frig.

L-aș fi înfășurat într-o pătură, dar pentru asta ar fi trebuit să mă apropii. Nu credeam că mi-ar fi îngăduit.

– Nu. M-a privit cu un zâmbet șters. Mi-e frică. Sunt îngrozit. Te rog... Te rog, ieși până mă îmbrac.

M-am retras, închizând ușa fără zgomot. Pe urmă am așteptat. Se părea că îi trebuia foarte mult timp ca să-și pună o cămașă.

Când a apărut, avea îmbrăcămintea meticulos aranjată și fiecare fir de păr readus la locul său. Dar tot se mai ferea să mă privească în ochi.

– Lângă cămin e niște rachiu pentru tine, i-am spus.

A traversat încăperea cu pași mici, nervoși. A luat paharul, dar n-a băut. În schimb, și-a încrucișat brațele, ca și cum i-ar fi fost frig, și a rămas foarte aproape de foc, strângându-și băutura la piept. Se holba la podea.

M-am dus în odaia lui și am luat din dulapul cu haine o mantie groasă, de lână. M-am întors și l-am înfășurat în ea. I-am tras scaunul mai aproape de cămin, apoi l-am luat de umeri și l-am așezat.

– Bea rachiul, l-am sfătuit. Vocea mi-a sunat aspru. Pun în ibric apă pentru ceai.

– Mulțumesc.

Vorbise în șoaptă. Și, groaznic, pe obraji au început să-i șiroiască lacrimi. Își săpau albii în sulimanul lui întins cu grijă și-i picurau pe cămașă, lăsând urme palide.

Am vărsat apă și m-am ars când am atârnat ibricul în cârlig. După ce am izbutit s-o fac, mi-am tras un scaun lângă al bufonului.

– De ce ești atât de speriat? Ce înseamnă toate astea?

A fornăit un sunet nelalocul lui pentru demnul Lord Auriu. Mai rău decât atât, și-a șters ochii cu un colț al mantiei. Sulimanurile jamailliene i s-au întins și i-am văzut pielea dezgolită.

– Convergență, a spus cu voce răgușită. A tras aer în piept. Înseamnă convergență. Totul adună laolaltă. Sunt pe calea cea bună. Credeam că m-am abătut pe altele. Dar asta mi-o confirmă. Convergență și confruntare. Și timp readus pe cărarea cuvenită.

– Credeam că asta vrei. Că asta fac Profeții Albi.

– Oh, da. Asta vrem.

L-a cuprins o liniște nefirească. M-a privit și mi-a întâlnit ochii. Am privit într-o tristețe mai veche și mai adâncă decât îmi doream să cunosc.

– Un Profet Alb își găsește Catalizatorul. Omul în jurul căruia marile evenimente își schimbă cursul. Și îl folosește fără milă, ca să aducă timpul pe calea lui. Calea mea și a ei converg încă o dată. Și voințele noastre se vor înfrunta, și-o să vedem cine va învinge. Și moartea va încerca încă o dată să te ia, a adăugat cu voce brusc strangulată. A prins marginea mantiei în mână și și-a mânjit din nou fața ștergându-se cu ea. Dacă nu vei izbândi, vom muri amândoi. Nefericit, s-a gârbovit în scaun și s-a uitat în sus la mine. Ultima dată a fost cât pe ce. Te-am simțit murind de două ori. Dar te-am ținut, am refuzat să te las să pleci în pace. Pentru că tu ești Catalizatorul și eu nu pot învinge decât dacă te păstrez în lumea asta. Viu cu orice preț. Un prieten adevărat te-ar fi lăsat să pleci. Am auzit lupii chemându-te. Și am știut că voiai să te duci la ei. Dar nu te-am lăsat. Te-am tras înapoi. Pentru că trebuie să te folosesc.

M-am străduit să nu-mi pierd calmul.

– Asta e partea pe care n-am înțeles-o niciodată.

M-a privit cu tristețe.

– Ba înțelegi. Dar refuzi pur și simplu să accepți. A tăcut o clipă, apoi a declarat cu simplitate: În lumea pe care-mi dau silința s-o dăltuiesc, tu ești viu. Eu sunt Profetul Alb și tu ești Catalizatorul meu. Dinastia Farseer are un moștenitor și moștenitorul domnește. Aici e vorba de un singur factor, dar e un factor-cheie. În lumea pe care încearcă s-o contureze Femeia Palidă, tu nu exiști. În lipsa factorului-cheie, nu supraviețuiești. Și nu există niciun moștenitor Farseer. Dinastia Farseer își găsește sfârșitul. Nu există niciun Alb renegat. Bufonul și-a luat capul în mâini și a continuat să vorbească printre degete. Ea îți pregătește moartea, Fitz. Prin mașinațiuni subtile. E mai vârstnică decât mine și mai sofisticată. A început un joc oribil. Henja e creatura ei. Nu te amăgi în privința asta. Nu înțeleg ce urzește folosind-o, nici de ce i-o oferă pe narcescă lui Dutiful. Dar sunt sigur că se află în spatele tuturor celor întâmplate. Trimite moartea după tine, încearcă să te dea la o parte din drum. Până acum, noi doi, tu și cu mine, am izbutit să-i ținem piept de fiecare dată. Dar te-a salvat mai degrabă norocul tău decât

inteligența mea. Norocul tău și... – să cutez s-o spun? – magiile tale. Ambele. Totuși, sorții sunt, întotdeauna, absolut întotdeauna, împotriva supraviețuirii tale. Și ne sunt cu atât mai potrivnici, cu cât ne afundăm mai tare în jocul ăsta. De această ultimă dată... De această ultimă dată a fost prea mult. Nu mai vreau să fiu Profetul Alb. Nu mai vreau să fii Catalizatorul meu. Vocea i-a scăzut până la o șoaptă hârjâită. Dar nu pot opri mersul lucrurilor. Nu se oprește decât prin moartea ta.

Și-a rotit brusc privirea, cu disperare. I-am pus sticla de rachiu la îndemână. Nici măcar nu s-a ostenit să-și toarne în pahar. A scos dopul și a băut din sticlă. După ce a lăsat-o jos, am întins mâna și i-am luat-o.

– Asta n-o să te-ajute în niciun fel, i-am spus cu asprime.

A surâs cu buze vlăguite.

– Nu pot să mai fiu martor la încă una din morțile tale. Nu pot.

– *Tu* nu poți?

A râs, cu disperare.

– Înțelegi, nu? Suntem prinși în cursă. Eu te-am făcut să cazi în cursă, bunul meu prieten, preaiubitul meu prieten.

M-am străduit să înțeleg tot ce-mi spusese.

– Dacă suntem înfrânți, eu mor, am zis.

A dat din cap.

– Dacă mori, suntem înfrânți. E unul și același lucru.

– Și ce se întâmplă dacă supraviețuiesc?

– Învingem. Dar acum n-avem prea multe șanse. Nu sunt multe și aș zice că se împuținează întruna. Cel mai probabil e să pierdem. Tu o să mori și lumea o să coboare pe spirala către întuneric. Către urâțenie. Către disperare.

– Nu mai fi atât de vesel!

De data asta am băut eu din sticlă. Și i-am întins-o pe urmă lui.

– Și dacă nu mor? Dacă învingem? Atunci ce se întâmplă?

Și-a luat sticla de la buze.

– Atunci? Ah. A zâmbit, extaziat. Atunci, prietene, lumea merge înainte. Copiii aleargă pe străzi noroioase. Câini latră la căruțele care trec. Prietenii beau rachiu împreună.

– Nu pare prea diferit de ceea ce avem deja, am remarcat cu acreală. Trecem prin toate astea ca să nu se schimbe nimic.

– Da, a încuviințat, radios. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Rămâne aproape la fel cu minunata și uimitoarea lume pe care o avem acum. Băieții îndrăgostindu-se de fete nepotrivite pentru ei. Lupii vânând pe câmpii înzăpezite. Și timpul. Timpul derulându-se la nesfârșit pentru noi toți. Și dragonii, firește. Dragoni plutind pe cer ca niște corăbii superbe, împodobite cu nestemate.

– Dragoni? Asta e ceva deosebit.

– Da? Vocea i-a scăzut din nou până la o șoaptă. Chiar este? Eu nu cred. Amintește-ți cu inima. Întoarce-te în trecut, mai departe, tot mai departe. Cerului acestei lumi i-a fost întotdeauna menit să fie străbătut de dragoni. Când nu-i văd acolo, oamenii le duc dorul. Firește, unii nu se gândesc la ei niciodată. Dar o parte dintre copii își ridică, încă de când sunt mici, privirea către azurul cerului verii, uitându-se după ceva care nu apare niciodată. Pentru că ei știu. Ceva care trebuia să fie acolo a pălit și a dispărut. Ceva pe care trebuie să-l aducem înapoi, tu și cu mine.

Mi-am sprijinit fruntea în palmă și mi-am măturat-o apăsat cu degetele.

– Credeam că trebuie să salvăm lumea. Ce legătură are cu dragonii?

– Totul are legătură. Când salvezi o parte a lumii, o salvezi pe toată. De fapt, numai pe calea asta o poți salva.

Nu puteam să sufăr ghicitorile lui. Le detestam din adâncul inimii.

– Nu știu ce vrei de la mine.

Nu mi-a răspuns. Când mi-am ridicat ochii spre el, am văzut că mă privea netulburat.

– Nu mă pun în pericol dacă-ți spun. Fiindcă n-o să mă crezi. A răsuflat adânc, egal. Ținea sticla de rachiu sprijinită de un braț, ca pe un prunc. Trebuie să-l însoțim pe prinț în aventura lui. Pe insula Aslevjal. La Icefyre. Pe urmă trebuie să-l împiedicăm să ucidă dragonul negru. Pe care trebuie în schimb să-l eliberăm din captivitatea gheții, ca să se poată înălța, să poată deveni consortul

Tintagliei. Ca să se împerecheze și în lume să fie iarăși dragoni adevărați.

– Dar... asta n-o pot face! Dutiful trebuie să taie capul dragonului și să-l aducă în casa mamei Ellianiei. Altminteri, Narcesca nu se va mărita cu el. Și toate negocierile și speranțele noastre vor fi fost zadarnice.

S-a uitat la mine și m-am gândit că știa cum mi se sfâșia sufletul.

– Fitz, scoate-ți asta din minte, mi-a spus cu voce scăzută. Nu te gândi acum. Convergența și confruntarea ne așteaptă. Nu e nevoie să alergăm către ele. Crede-mă, când va veni timpul, tu vei fi cel care va hotărî dacă-și respectă jurământul de credință față de Casa Farseer sau salvează lumea pentru mine. A șovăit. O să-ți mai spun ceva. N-ar trebui, dar o s-o fac. Ca să nu crezi, când va veni vremea, că e din vina ta. Îți garantez că nu va fi. Am prorocit-o cu mult timp în urmă, fără să pricep despre ce era vorba înainte de a mi se limpezi povestea asta, cu tatuajele. Am visat-o demult, a fost coșmarul cumplit al unui copil. Îl voi trăi curând. Așa că trebuie să-mi promiți că, atunci când se va întâmpla, n-o să te chinuiești singur învinovățindu-te.

A reînceput să tremure. Îi clănțăneau dinții și cuvintele i se strecurau printre ei.

– Despre ce vorbești? l-am întrebat cu spaimă, știind deja răspunsul.

– De data asta, pe Aslevjal, a spus cu colțurile gurii tremurându-i într-un zâmbet îngrozit, va fi rândul meu să mor.

Capitolul XXIV

LEGĂTURI

Legenda Profetului Alb și a Catalizatorului său ar putea fi descrisă mai clar drept o religie din sud, din care în Jamaillia nu au ajuns decât ecouri. Ca multe altele din aceleași ținuturi, e plină de superstiții și de contradicții, așa că niciun om întreg la minte nu ar putea să dea crezare unor asemenea prostii. În inima ereziei Profetului Alb stă ideea că pentru „fiecare ev" (ale cărui spațiu și timp nu sunt definite niciodată) se naște câte un astfel de profet. Menirea lui e să așeze lumea pe o cale mai bună. El sau ea (și în această dualitate a genului se regăsește ceva din credința adevărată în Sa) o face folosindu-se de Catalizatorul său. Catalizatorul e un om ales de Profetul Alb pentru că e punctul de joncțiune al mai multor posibilități. Schimbând ceea ce i se întâmplă Catalizatorului în timpul vieții sale, Profetul Alb îi dă lumii puterea de a urma un curs al istoriei mai corect, mai bun. Orice om în stare să gândească își dă seama că nu ai cum să compari ceea ce s-a petrecut cu ceea ce s-ar fi putut petrece. Profeții Albi pot pretinde întotdeauna că au făcut lumea mai bună. Adepții acestei erezii nu pot explica nici ideea că lumea și timpul se mișcă în cerc, repetându-se la nesfârșit. O lectură atentă a istoriei consemnate ne

arată limpede că nu e așa, și totuși cei care au îmbrățișat această falsă credință continuă să se agațe de ea.

Delnar, preotul înțelept al lui Sa, a scris în Părerile sale că nu numai adepții acestei erezii trebuie compătimiți, ci și „Profeții Albi" înșiși. El demonstrează fără putință de tăgadă că acești fanatici care se amăgesc singuri suferă de fapt de o boală foarte rară, care absoarbe toată culoarea pielii, dându-le în același timp halucinații care sunt luate drept vise profetice trimise de zei.

WIFLEN, PREOT AL LUI SA, MĂNĂSTIREA JOREPIN,
CREDINȚE ȘI EREZII DIN SUD

CHADE! Am nevoie de tine. Am nevoie de tine! Vino să ne întâlnim în odaia de lucru. CHADE! Te rog să m-asculți, te rog să vii!

Îl chemam prin Meșteșug, cu frenezie, în vreme ce urcam clătinându-mă scările către odaia de lucru. Nici măcar nu-mi mai aduceam aminte ce însărcinare urgentă născocisem ca să plec. Pe el, pe bufonul care nu mai era bufon, îl lăsasem lângă foc, cu sticla de rachiu alături. Acum, cu inima bătându-mi ca un ciocan, îmi blestemam trupul stors de vlagă în timp ce-mi sileam picioarele să se îndoaie și să mă ducă mai departe. N-aș fi putut spune dacă mă auzea Chade. Mi-am mai adresat singur vreo două înjurături și mi-am îndreptat apoi atenția către Dutiful și Thick.

Trebuie să-l văd numaidecât pe Lordul Chade. E de cea mai mare importanță. Găsiți-l și trimiteți-mi-l în odaia de lucru.

De ce?

Întrebarea lui Dutiful.

Mulțumește-te să-l cauți!

Pe urmă, când am intrat în odaia de lucru clătinându-mă pe picioare, asudat și gâfâind, l-am găsit pe Chade lângă cămin, nerăbdător și neliniștit. S-a întors spre mine cu o privire aspră.

– Ce te-a împiedicat să vii? Am auzit că te-ai întors în castel și știu că Lordul Auriu ți-a transmis mesajul meu. N-am toată ziua

la dispoziție ca să te-aștept pe tine, băiete. Se pun la cale lucruri importante, pentru care e nevoie de prezența ta.

– Nu, am spus. Apoi: Mai întâi ascultă-mă.

– Stai jos, a mârâit. Trage-ți răsuflarea. Îți aduc apă.

Am izbutit s-ajung la scaunul de lângă foc înainte de a mă prăbuși. În ziua aceea îmi forțasem prea mult trupul. Numai drumul călare și lupta de pe terenul de instrucție fuseseră prea de-ajuns ca să mă istovească. Tremuram la fel de violent cum tremurase Lordul Auriu.

Am băut apa adusă de Chade. Și, înainte de a apuca el să scoată vreo vorbă, i-am povestit tot ce-mi povestise mie bufonul. Când am terminat, încă mai gâfâiam. Bătrânul a stat pe gânduri în vreme ce respirația mea se domolea încetul cu încetul.

– Tatuaje, a murmurat el dezgustat. Femeia Palidă. A oftat. Nu pot să-l cred. Și nu pot cuteza să nu-i dau crezare. S-a încruntat, cântărind tot ce-i spusesem. Apoi: Ai văzut raportul iscoadei mele? Pe Aslevjal n-a găsit nici urmă de dragon.

– Nu cred că a căutat cu meticulozitate.

– Poate că nu. Ăsta e necazul cu oamenii plătiți. Când se termină banii, dispare și loialitatea lor.

– Ce-o să facem, Chade?

Mi-a aruncat o privire stranie.

– Ceea ce e evident. Serios, Fitz, chiar ai nevoie de mai multă odihnă ca să te refaci. Te pierzi cam prea repede cu firea. Deși recunosc că și pentru mine tatuajele bufonului sunt o surpriză la fel de mare. Ca și legătura pe care-o face pornind de la ele. Când l-am întrebat, chiar azi, ceva mai devreme, dacă, din câte știe el, astfel de tatuaje țin de vreun obicei de pe Insulele Străine, a răspuns că n-are idee și a schimbat vorba foarte calm. Mi-e greu să cred că se poate preface atât de bine...

L-am privit reordonându-și în minte tot ce aflase vreodată despre bufon și despre Lordul Auriu. Pe urmă a oftat adânc și a recunoscut:

– Știm într-adevăr că e existat o Femeie Palidă care-l sfătuia pe Kebal Rawbread, cel puțin în privința Războiului Corăbiilor

Roșii. Dar am presupus c-a pierit odată cu el. Ce legătură ar putea avea cu Elliania? Și, chiar dacă a supraviețuit, de ce-ar încerca să se amestece în înțelegerea legată de această căsătorie și, cu atât mai mult, de ce-ar fi interesată de tine sau de Lordul Auriu? Povestea e prea trasă de păr.

Am înghițit în sec.

– Servitoarea, Henja. Camerista Ellianiei. Vorbea despre o „ea", ca și Elliania și Blackwater. Pe ultimii doi „ea" părea să-i înspăimânte. Poate că e tocmai Femeia Palidă, care ar putea fi „celălalt Profet Alb" despre care vorbește bufonul. Și poate că are propriile ei planuri, și i se intersectează cu ale noastre în moduri pe care nu le putem prevedea.

L-am privit pe bătrânul asasin perindându-și prin minte toate posibilitățile care decurgeau dintr-o asemenea situație. Pe urmă a ridicat din umeri.

– Nu contează, a spus cu sânge rece. Soluția aleasă de noi nu se schimbă. A ridicat două degete. Unu. Bufonul a spus că tu hotărăști dacă-ți respecți jurământul față de Farseeri sau încerci să salvezi acest dragon înghețat al lui. Prin urmare, o să-ți ții jurământul. Nu mă îndoiesc de lealitatea ta.

Mie nu mi se părea chiar atât de simplu. Am păstrat tăcerea.

Chade și-a atins al doilea deget.

– Doi. Lordul Auriu nu vine pe insula Aslevjal cu noi. Prin urmare, dacă descoperim un dragon în gheață, fapt de care mă îndoiesc în foarte mare măsură, nu va încerca să-l împiedice pe Dutiful să-l ucidă. Sau cel puțin să taie capul înghețat al unui leș din vremuri vechi, ceea ce mi se pare mai probabil. Așadar, chiar dacă această „Femeie Palidă" încă mai e pe lume și reprezintă pentru el un soi de amenințare, bufonul nu va ajunge niciodată în preajma ei. Adică nu va muri.

– Și dacă pleacă pe Aslevjal oricum, cu sau fără noi?

Chade m-a măsurat cu privirea.

– Fitz. Gândește puțin, băiatule. Aslevjal nu e o insulă pe care se ajunge ușor, nici măcar pornind din Insulele Străine. Dar el n-o s-ajungă nici până acolo. Crezi că nu pot da o poruncă prin

care să-i interzic Lordului Auriu să se îmbarce pe orice corabie care pleacă din Buckkeep către ţări străine? O s-o fac în mod subtil, firește. Dar se va face.

– Şi dacă-şi schimbă înfăţişarea?

Bătrânul a ridicat dintr-o sprânceană.

– Vrei să pun să fie întemniţat cât lipsim? Presupun că pot aranja şi asta, dacă te liniştește. O să-i găsesc, desigur, o închisoare de lux. Cu tot confortul.

Tonul lui mi-a dat de înţeles că i se părea fără rost să-mi fac atâtea griji. Faţă în faţă cu un asemenea scepticism calm, spaima nebună de care mă umpluse bufonul nu-şi mai găsea cu uşurinţă sprijin.

– Nu. Bineînţeles că nu vreau aşa ceva, am murmurat.

– Atunci mergi pe mâna mea. Aşa cum obişnuiai pe vremuri. Acordă-i bătrânului tău mentor un strop de încredere. Dacă eu nu vreau să se îmbarce Lordul Auriu pe nicio corabie care pleacă din Buckkeep, atunci n-o să se îmbarce.

NU-L GĂSESC. CE SĂ FAC?

Dutiful părea cuprins de panică.

Chade m-a privit pieziş. I-am răspuns ridicând un deget.

– O clipă.

Nu-i nimic, Dutiful. Ne-am întâlnit. Totul va fi bine.

Despre ce e vorba?

N-are importanţă, Dutiful, crede-mă. N-are importanţă.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre Chade.

– L-ai „auzit" pe Dutiful strigând la mine că nu te găseşte. Un gând trimis în toate părţile, cum i se mai întâmplă încă dacă e tulburat.

Pe faţa lui Chade s-a înstăpânit alene un zâmbet, chiar în timp ce spunea:

– Oh, probabil că te înşeli. Sunt sigur că am auzit un strigăt îndepărtat.

– Meşteşugul poate da la început impresia asta. Până când se deprinde mintea să interpreteze ceea ce percepe.

– Oh, vasăzică aşa, a spus cu glas scăzut.

Şi a zâmbit, dus pe gânduri, cu privirea pierdută. Pe urmă şi-a revenit cu o tresărire.

– Era cât pe ce să uit de ce te-am chemat. Întâlnirea pe care le-a propus-o regina celor cu Har. Spre marea mea surpriză, chiar vor veni. Ne-au dat de veste să-i aşteptăm peste şase zile. Au nevoie de timp ca să se adune şi vor să fie trimisă garda reginei ca să-i aducă aici, cu steag de liberă trecere. Firește că au cerut şi un schimb de ostatici, dar i-am spus reginei că e absurd. De azi în şase zile vor trimite o pasăre cu mesaj, ca să ne dea de ştire unde îi găsim. Au promis că nu va fi la mai mult de o zi de mers călare distanţă faţă de castel. După ce ajungem la locul de întâlnire, vor veni cu noi. Vor purta mantii şi glugi, ca să nu-şi trădeze identitatea. Aş vrea să fii printre cei care îi vor însoţi.

– N-ar părea foarte ciudat? Garda de corp personală a Lordului Auriu alături de garda reginei, într-o misiune atât de delicată?

– Ar părea, dacă nu s-ar schimba un singur lucru. Până atunci, vei ieşi din serviciul Lordului Auriu ca să intri în Garda Reginei.

– N-o să fie o schimbare prea bruscă? Cum o s-o explicăm? Şi când ai luat hotărârea asta, vulpoi bătrân?

– Explicaţia e simplă. Căpitanul Marshcroft[1] a fost atât de impresionat de abilitatea cu care ai ucis trei oameni fiindcă au încercat să fure punga stăpânului tău, încât a ţinut morţiş să te aibă printre oamenii lui. Un bărbat atât de priceput în lupta cu sabia e o adăugire bine-venită la Garda Reginei. Dacă te întreabă cineva, poţi spune că ţi s-a oferit o soldă excelentă şi că Lordul Auriu a fost dornic să câştige favorurile Casei Regale îngăduind angajarea unui om de-al său. Poate a ajuns să se simtă atât de în largul său la curtea noastră încât şi-a dat seama că aici n-a avut niciodată nevoie de o gardă de corp.

Explicaţia lui Chade era de o logică fără cusur. Am presupus că avea un motiv mai important, nu voia doar să mă poată folosi cu mai multă uşurinţă ca iscoadă. Mi-a trecut prin gând că poate voia să mă despartă de Lordul Auriu, ca să nu aibă cumva de

[1] Mlaştină (n. trad.).

suferit loialitatea mea față de Casa Farseer. Apoi m-am hotărât să scap de îndoieli întrebându-l.

– De ce e atât de important pentru tine să merg cu Garda Reginei?

– Păi, printre altele, fiindcă la primăvară o să-mi fie mult mai ușor să explic de ce te voi fi ales să-l însoțești pe prinț în Insulele Străine. Vei fi unii dintre norocoșii considerați demni de această onoare. Dar mai ales pentru că înzestrații cu Har au cerut să facă și prințul Dutiful parte din escorta lor, ca dovadă că nu avem intenții rele.

Asta mi-a atras brusc atenția.

– Crezi c-o să fie în siguranță? Ar putea o momeală, ca să-l atragă în cursă.

Mi-a răspuns cu un zâmbet sumbru.

– De ce crezi că vreau să fii lângă el? Bineînțeles că e posibil să fie o cursă. Dar cei cu Har se tem probabil de același lucru, nu? De aceea au cerut să vină și el, știu că n-o să riscăm viața unicului moștenitor al Casei Farseer într-o încăierare.

– Sânge Străvechi, l-am corectat. Deprinde-te să le spui „cu Sânge Străvechi", nu „cu Har". Așadar o să-l trimiți ca escortă?

Chade s-a încruntat.

– În privința asta, Dutiful nu prea are de ales, ca și mine, de altfel, a recunoscut. Regina le-a făgăduit deja.

– Deși tu n-ai fost de acord.

A pufnit disprețuitor.

– În ziua de azi, aprobarea sau dezaprobarea mea nu mai înseamnă mare lucru pentru regină. E probabil de părere că se poate descurca fără să mai aibă nevoie de mine, ca sfetnic. Ei bine, vom vedea.

La asta n-am găsit niciun răspuns. Ca să fiu sincer, deși loialitatea mea față de Chade a avut astfel de suferit, m-am bucurat, pe ascuns, că regina mea își afirma puterea.

Au urmat zile atât de pline, încât încordarea în care am trăit mi-a scos din minte îngrijorarea stârnită de bufon. În ciuda sănătății mele firave, am început să mă întâlnesc în fiecare dimineață cu Chade,

Thick și Dutiful în Turnul de Veghe. Bufonul nu lua parte la întâlnirile noastre. Chade i-a acceptat lipsa fără comentarii; având în vedere ceea ce-i povestisem, i se părea preferabil să nu-l avem în coterie. N-am deschis niciodată vorba despre asta. Ne întâlneam doar noi patru și studiam Meșteșugul cu o aviditate care pe mine mă înspăimânta, iar pe ei îi entuziasma. Făceam progrese, dar cu prudență, păstrând totul sub control, fapt care nu mă mulțumea decât pe mine. Thick învăța să-și limiteze muzica, deși asta îl făcea să sufere într-un mod pe care nu mi-l puteam explica. Dutiful izbutea din ce în ce mai bine să-și trimită mesajele numai către o anumită persoană. Așa cum era de așteptat, Chade nu putea ține pasul cu ceilalți doi. Dacă ne atingeam fizic, îmi putea atinge ușor și mintea și eu o atingeam pe a lui. Thick putea să-i trimită un semnal violent, care îi atrăgea atenția, dar nu-i comunica nimic. Dutiful nu părea să-l găsească. Sau Chade nu izbutea să fie conștient de prezența lui. Eu nu-mi puteam da seama care era adevărata problemă, așa că ne ocupam de amândouă. Pe mine, diminețile mă oboseau și-mi maltratau nervii deopotrivă. Încă mai aveam dureri de cap, dar nu se comparau cu cele care mă chinuiseră înainte.

Sub stricta îndrumare a lui Chade, mâncam în fiecare zi, la ora amiezii, un prânz fără gust, dar sănătos. Îi luasem sub control magia Meșteșugului, dar el îmi rămânea mentor și era convins că în privința sănătății mele fizice știa cel mai bine ce trebuia făcut. În zilele acelea ne-am înfruntat, pornind de la scoarța de spiriduș pe care mi-o găsise și mi-o luase din odaie când mă refăceam după „vindecare". A fost o ceartă aprigă, neplăcută pentru amândoi. El a susținut că n-aveam dreptul să fac nimic care ar fi putut să-mi știrbească Meșteșugul sau să-i pună vremelnic vreo stavilă, mai ales atunci când eram Maestrul de Meșteșug al prințului și al coteriei sale. Eu am susținut că aveam dreptul la intimitate în privința obiectelor care-mi aparțineau, că nimeni altcineva nu putea dispune de ele după bunul său plac. Niciunul dintre noi n-a cedat și nu și-a cerut scuze. Subiectul a devenit pur și simplu unul pe care ne-am ferit apoi să-l mai atacăm.

Lordul Auriu m-a eliberat din serviciul său la scurt timp după ce i-a sugerat-o Chade. Mi s-a oferit un loc în Garda Reginei şi l-am primit cu încântare. Celelalte gărzi m-au acceptat în mijlocul lor cu o seninătate care m-a uimit. Era limpede că nu eram primul om strecurat de Chade în rândurile lor. M-am întrebat câţi erau mai mult decât păreau să fie. Mi-au pus puţine întrebări, dar m-au pus la încercare în timpul instrucţiei lor de rutină. Îmi petreceam prima parte a după-amiezilor cu Garda Reginei, pe terenul de antrenament. Mi s-a întâmplat destul de des să nu fac faţă şi m-am ales cu vânătăi care o dovedeau.

De ochii lumii, aveam un pat în cazarmă, dar dormeam adesea în odaia mea de lucru. Dacă şi-a pus cineva întrebări în privinţa straniei mele libertăţi de acţiune, mie nu mi le-a adresat nimeni. Când l-am întâlnit iarăşi pe terenul de instrucţie, Wit m-a felicitat pentru că eram „din nou un luptător adevărat". În ceea ce privea îmbrăcămintea, am revenit la albastrul simplu purtat de gărzile castelului, cu o tunică albă cu violet când trebuia să se vadă că îi aparţineam reginei. Şi am simţit o nemăsurată plăcere fiindcă puteam să port fără fereală în piept insigna cu vulpea ei. Se potrivea cu acul cu vulpe pe care-l ţineam sub cămaşă şi deasupra inimii.

Se părea că oboseam mult mai repede şi mă vindecam mult mai lent decât înainte, dar, în ciuda sugestiilor lui Chade, n-am încercat să grăbesc lucrurile folosindu-mă de Meşteşug. Către lăsarea serii, în timp ce diplomaţia îi dădea de furcă bătrânului asasin, Thick făcea o incursiune în bucătărie pentru mine. Înfulecam împreună dulciuri, plăcinte înfoiate şi carne grasă. Am descoperit că lui Gilly îi plăceau stafidele la fel de mult ca lui Thick. Dansul implorator al dihorului pofticios îl făcea pe bondoc să râdă cu lacrimi. Am început cu toţii să punem carne pe noi, Thick probabil mai multă decât era bine pentru el. A devenit la fel de rotofei ca grăsunul căţeluş de salon al unei doamne nobile şi cu părul tot atât de lucios. Acum blagoslovit cu mâncare şi acceptat de oameni de a căror atenţie se bucura, firea paşnică şi încântătoare a omuleţului ieşea adesea la lumină. Savuram simplitatea orelor petrecute alături de el.

Am izbutit chiar şi să petrec câteva seri alături de Hap. Nu ne-am dus la *Porcul Pârlit*, ci la *Epava Corabiei Roşii*, o cârciumă liniştită, destul de nouă. Ne-am mulţumit cu mâncarea ieftină, ordinară, cum e de obicei prin taverne, şi am stat de vorbă ca doi prieteni vechi, cum începeam să fim. Asta mi-a adus aminte de mine şi de Burrich, aşa cum fuseserăm cu puţină vreme înainte de a mă ucide Regal. Fiecare recunoştea bărbatul din celălalt. În cea mai frumoasă dintre acele seri, Hap m-a delectat povestindu-mi pe îndelete cum apăruse Starling în atelier, cum îl uluise pe meşterul Gindast cu farmecul şi cu faima ei şi cum îl plimbase pe el prin lumea ei din oraşul Buckkeep.

– A fost atât de bizar, Tom, mi-a povestit băiatul, minunându-se într-un fel. S-a purtat de parcă nu ne-am fi certat niciodată, de parcă niciodată nu ne-am fi spus cuvinte grele. Aşa că eu ce-aş fi putut face, dacă nu acelaşi lucru? Crezi c-o fi uitat într-adevăr tot ce mi-a spus?

– Mă îndoiesc, i-am răspuns gânditor. Un menestrel fără ţinere de minte e muritor de foame. Nu. Aş zice mai degrabă că Starling a noastră crede că, dacă ea pretinde cu destulă hotărâre că lucrurile stau într-un anume fel, realitatea se poate schimba. Şi, după cum ai văzut, uneori chiar îi iese. Prin urmare, ai iertat-o?

A părut pentru o clipă în impas. Pe urmă m-a întrebat cu un zâmbet strâmb:

– Dacă n-aş fi iertat-o, crezi c-ar fi băgat de seamă? L-a convins pe Gindast că mi-a fost ca o mamă, şi a făcut-o cu atâta pricepere, încât pe jumătate m-a convins şi pe mine.

La asta n-am putut să nu râd, ridicând din umeri. Starling îl dusese la un han preferat de menestreli şi îi făcuse cunoştinţă cu mai multe tinere cu talente muzicale. Toate îl ospătaseră cu plăcinte umplute cu fructe îmbibate cu alcool şi-l umpluseră până la refuz cu bere şi cu cântecele lor, luându-se la întrecere ca să-i atragă atenţia. M-am grăbit să-l previn, în glumă, că femeile din breasla menestrelilor erau libere în purtări, dar aveau inimi de piatră. A fost o greşeală.

– În inima mea nu mai e loc pentru nicio fată, m-a înştiinţat cu sobrietate.

Totuşi, după cum le-a descris pe câteva dintre ele, mi s-a părut că, deşi inima îi era închisă, ochii îi erau destul de larg deschişi ca să le soarbă din priviri. Şi am binecuvântat-o în gând pe Starling, rugându-mă să se găsească un leac care să-mi vindece băiatul cât mai repede.

Atât bufonul, cât şi Lordul Auriu se fereau din calea mea cu încăpăţânare. În mai multe seri, când am coborât fără zgomot din odaia de lucru ca să intru în apartamentul Lordului Auriu prin fostul meu dormitor, nu l-am găsit acolo. Dutiful mi-a spus că se ţinea tot mai mult de jocuri de noroc, care erau o distracţie din ce în ce mai populară atât în oraş, cât şi la petrecerile particulare din castel. Îi simţeam lipsa şi, în acelaşi timp, mă temeam de o confruntare cu el. Nu voiam să-mi citească în ochi că-l trădasem, dezvăluindu-i lui Chade tot ce-mi istorisise. Mă scuzam, în propriii mei ochi, spunându-mi că era spre binele lui. Dragonii n-aveau decât să crape. Dacă era de-ajuns să-l ţinem departe de Aslevjal ca să rămână în viaţă, supărarea lui era un preţ mic. Aşa gândeam când mă pomeneam crezând în profeţiile lui nebuneşti. În celelalte dăţi, eram convins că nici dragonul îngheţat, nici Femeia Palidă nu existau, aşa că el n-avea de ce să meargă pe Aslevjal. Astfel justificam complotul meu împotriva lui, urzit împreună cu Chade. Cât despre faptul că mă evita, bănuiam că era cuprins de o ruşine stranie, pentru simplul fapt că acum ştiam de tatuajele sale. Îmi dădeam seama că nu puteam să-i cer să-mi ţină companie, că nu puteam să-i impun prezenţa mea. Nu puteam decât să sper că timpul avea să desăvârşească vindecarea rupturii dintre noi.

Şi aşa se scurgea timpul.

N-aş fi recunoscut în faţa nimănui, dar noua teamă pe care mi-o trezea aventura prinţului pe insula Aslevjal stătea în spatele reînnoitului devotament cu care-l învăţam Meşteşugul. Oricum le-aş fi numărat, zilele care ne mai despărţeau de plecarea pe mare din primăvară mi se păreau prea puţine. Acum eram de acord cu

Chade, Dutiful trebuia să aibă o coterie, una aflată măcar în posesia cunoştinţelor fundamentale, esenţiale pentru ca magia să dea roade. Aşa că mă dedicam perfecţionării talentelor noastre, cu diferite grade de izbândă. Puterile lui Chade creşteau foarte încet în timpul lecţiilor noastre din zori. Era foarte nemulţumit de progresele sale, şi asta îl împiedica să se concentreze. Nu reuşeam să-l fac să se destindă, indiferent cât m-aş fi străduit să-l silesc să se calmeze şi să-şi golească mintea. Disputele mele şi cel mai vârstnic învăţăcel al meu păreau să-l amuze pe Dutiful, în vreme ce pe Thick îl plictiseau. Niciuna dintre cele două atitudini nu-l ajuta pe bătrânul asasin să scape de irascibilitate. Descopeream că dascălul meu blând şi răbdător era un învăţăcel groaznic, neascultător şi încăpăţânat. După patru zile de eforturi neînduplecate, am izbutit în sfârşit să-l deschid pentru magia noastră. S-a grăbit să se-arunce în el curentul Meşteşugului de îndată ce a devenit conştient că există. N-am avut de ales, am fost nevoit să mă duc după el. Le-am interzis cu toată asprimea lui Dutiful şi Thick să mă urmeze şi am plonjat la rândul meu în Meşteşug.

E o pătanie de care nu-mi face plăcere să-mi aduc aminte. Chade nu se desfăşura pur şi simplu în Meşteşug. Avea în el prea multe de desfăşurat. I se scurgeau toate clipele din numeroşii ani ai vieţii sale. După ce m-am străduit o vreme să le adun la loc, în el, mi-am dat seama că, de fapt, Meşteşugul nu-l zdrenţuia. Mai degrabă el era acela care-şi trimitea în afară prelungiri subţiri, cercetătoare. Şi le răsfira în toate direcţiile, aidoma rădăcinilor unei plante însetate, fără să-i pese cum i le răsucea şi cum i le răsfira curentul. Chiar în timp ce adunam fărâme din el, savura sălbăticia avalanşei de legături. În cele din urmă, l-am smuls din cataracta Meşteşugului cu o forţă pe care i-o datoram mai degrabă furiei decât magiei mele. Când am revenit în sfârşit în trupurile noastre, l-am găsit pe al meu sub masa mare, tremurând şi zvârcolindu-se, aproape pradă spasmelor.

– Ticălos bătrân, căpos şi idiot, am bolborosit.

Nu mai aveam putere să ţip. Chade stătea pe scaun cu braţele şi picioarele răşchirate.

– Magnific, magnific, a murmurat, în timp ce redevenea conștient de sine cu o fluturare de pleoape.

Pe urmă i-a căzut capul pe masă și s-a afundat într-un somn din care nu putea fi trezit.

Dutiful și Thick m-au tras de sub tăblie și m-au adus pe scaunul meu. Cu mâini tremurătoare, Dutiful mi-a umplut ochi un pahar cu vin. Thick se uita la mine cu ochii lui mici și rotunzi larg căscați. După ce am băut jumătate din vin, prințul a spus, cuprins de o rușine care i se simțea în glas:

– E cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată. Tot așa a fost și când ai venit după mine?

Eram prea zdruncinat și prea furios, deopotrivă din pricina lui Chade și din a mea, ca să-i mărturisesc că habar n-aveam.

– Să fie o lecție și pentru voi doi, am spus supărat. Oricare dintre noi face o asemenea prostie ne pune în pericol pe toți. Acum înțeleg cu adevărat de ce puneau maeștrii din vechime o stavilă de durere între Meșteșug și învățăceii prea inimoși.

Prințul m-a privit șocat.

– I-ai face așa ceva Lordului Chade?

Era tonul pe care mi-ar fi vorbit dacă aș fi propus s-o punem pe regină în lanțuri, spre binele ei.

– Nu, am recunoscut în silă.

M-am ridicat tremurând și am ocolit masa. L-am înghiontit pe bătrânul care sforăia, întâi ușor, apoi cu mai multă putere. A întredeschis ochii. Și mi-a surâs, cu capul încă pe masă.

– Ah. Iată-te, băiatul meu. Surâsul i s-a lărgit într-un zâmbet prostesc. M-ai văzut? M-ai văzut zburând?

Și pe urmă nu știu dacă și-a rostogolit ochii sub pleoape sau i s-au închis ele, dar iarăși a adormit dus, ca un copil după o zi de târg. Am văzut, cu deznădejde, că nu-i rămăsese în amintire nicio senzație din întreaga tragedie de care scăpaserăm ca prin urechile acului. S-a trezit abia după o oră și, în ciuda tuturor scuzelor sale, avea în ochi un licăr care m-a îngrijorat peste măsură. Deși mi-a promis că n-avea să facă nicio experiență nebunească de unul singur, i-am cerut lui Thick, printr-un gând trimis numai către el,

să-mi dea imediat de ştire dacă-l simţea pe Chade întrebuinţând Meşteşugul. Zelul cu care a încuviinţat bondocul a fost o mult prea slabă alinare; aşţfel de făgăduieli nu-i rămâneau prea mult în minte.

Dimineaţa următoare nu m-a ajutat să mă înseninez. După ce l-am sfătuit pe Chade să nu facă de data asta nimic altceva în afară de a urmări totul cu atenţie, am încercat să-l învăţ pe Dutiful să împrumute forţa lui Thick ca s-o mărească pe cea cu care se folosea el însuşi de Meşteşug. Deşi, vindecându-mă, avuseseră ocazia să-şi dea seama ce puteau face unindu-şi forţele, niciunul dintre cei trei nu putea de fapt să explice în ce mod le absorbiseră pe ale celorlalţi sau ce anume se întâmplase. Consideram că era necesar ca măcar Dutiful să se poată bizui pe forţa primită de la Thick. Prin urmare, le-am cerut să facă un exerciţiu simplu, sau cel puţin aşa l-am crezut.

De unul singur, Dutiful putea ajunge la mintea lui Chade sub forma celei mai firave şoapte. Îl putea face pe bătrân să-i simtă strădania, dar nu şi să primească mesajul pe care voia să i-l trimită. Nu eram sigur dacă asta însemna că deschiderea lui Chade către Meşteşug nu era îndestulătoare sau că Dutiful nu izbutea să facă din el ţinta gândurilor sale. Voiam să văd dacă, luând putere de la Thick, reuşea să se facă auzit de Chade.

– Prinţul Verity mi-a spus că un membru al coteriei sau un Singuratic folosit astfel se numeşte Omul Regelui. Prin urmare, Thick va fi în serviciul lui Dutiful ca Om al Regelui. Încercăm? i-am întrebat.

– E prinţ. Nu e rege, m-a întrerupt Thick neliniştit.

– Da. Şi ce dacă?

– Atunci nu pot fi Omul Regelui. N-o să meargă.

M-am înarmat cu răbdare.

– E în ordine, Thick. O să meargă. Vei servi drept Om al Prinţului.

– Voi servi. Ca un servitor?

Se simţea brusc ofensat.

– Nu. Îl vei ajuta. Ca un prieten. Thick îl va ajuta pe Dutiful, fiind Omul Prinţului. Încercăm?

Dutiful zâmbea, dar zâmbetul n-avea nimic batjocoritor. Thick s-a întors spre el, l-a văzut surâzând și i-a răspuns cu surâsul său, apoi i s-a așezat alături.

– Ar trebui să fie simplu pentru amândoi, am spus. Nu știam dacă era sau nu o minciună. Thick trebuie să fie tot timpul deschis pentru Meșteșug, dar să nu facă nimic. Dutiful trebuie să absoarbă putere de la el și să-și folosească Meșteșugul ca s-ajungă la Chade. Dutiful, faci totul pe îndelete. Și, dacă-ți spun să te oprești, rupi imediat legătura. Gata. Începeți.

Credeam că mă gândisem la toate posibilitățile. Aveam dulciurile care îi plăceau lui Thick și rachiu, ca să ne refacă forțele dacă ar fi fost nevoie. Toate așteptau pe masă. Și mă întrebam dacă nu cumva fusese o idee proastă. Ochii bondocului alunecau într-una către niște felii de chec cu afine. Oare îi puteau abate prea mult atenția de la Meșteșug? Aș fi vrut să am și scoarță de spiriduș, și apă fierbinte, dar Chade îmi respinsese ideea cu asprime.

– Pentru prinț și coteria lui e mai bine să nu se-atingă niciodată de un leac atât de periculos, spusese convins că are dreptate.

Iar eu nu-i reamintisem că el mă învățase să-l folosesc. Am trecut, încordat, în spatele prințului în timp ce-și punea mâna pe umărul lui Thick. Eram pregătit să întrerup fizic legătura dintre ei dacă îl secătuia pe bondoc. Știam foarte bine că, folosindu-te astfel de Meșteșug, puteai ucide cu bună știință. Nu voiam accidente tragice.

Am așteptat cu toții. După o vreme, Chade mi-a aruncat o privire grăitoare. Și, cu ochii la mine, a înălțat din sprâncene.

– Începeți, le-am spus celor doi.

– Încerc, mi-a răspuns Dutiful cu exasperare. Pot să-i trimit mesaje lui Thick prin Meșteșug. Dar nu știu cum să absorb putere de la el și cum s-o folosesc.

– Hm. Thick, îl poți ajuta? am sugerat.

Bondocul a deschis ochii și s-a uitat la mine.

– Cum? m-a întrebat.

Nu știam cum.

– Deschide-te pur și simplu către el. Gândește-te că îi trimiți putere.

Și-au reluat poziția. Eu mă uitam la fața lui Chade, sperând să văd un semn că Dutiful își atinsese mintea de a lui. Dar, nu după mult timp, prințul și-a ridicat ochii spre mine. Cu buzele arcuite într-un zâmbet schițat.

– Îmi transmite într-una, prin Meșteșug, „putere, putere, putere", mi-a destăinuit.

– Așa mi-ai spus tu! a protestat Thick furios.

– Da. Așa ți-am spus, am confirmat. Liniștește-te, Thick. Nu-și bate nimeni joc de tine.

S-a uitat urât la mine, respirând pe nas.

Pute-a-câine.

Dutiful a tresărit. Buzele lui Chade au zvâcnit, dar a izbutit să nu zâmbească.

– Putoare de câine. Ăsta e mesajul pe care-ai vrut să mi-l trimiți?

– Cred că e comentariul lui Thick pentru mine, am explicat cu prudență.

– Dar a trecut prin mine, către Chade, ținta mea. L-am simțit, a completat Dutiful cu entuziasm.

– Ei, am spus, măcar facem progrese.

– Acum pot lua o felie de chec?

– Nu, Thick. Nu încă. Trebuie să mai lucrăm cu toții la asta.

Am stat o clipă pe gânduri. Dutiful direcționase Meșteșugul lui Thick. Oare asta însemna că luase într-adevăr putere de la Thick ca s-ajungă la Chade, sau pur și simplu abătuse către Chade mesajul care trebuia s-ajungă la mine?

Nu știam. Nu credeam că era cu putință să-mi dau seama, fără niciun dubiu, ce se petrecuse de fapt.

– Încercați împreună, am propus. Încercați amândoi să-i trimiteți același mesaj lui Chade, lui și numai lui. Faceți un efort concertat.

– Concertat?

– Adică împreună, i-a explicat Dutiful lui Thick.

A urmat un moment în care s-au sfătuit fără vorbe. Am bănuit că-și alegeau mesajul.

– Acum, i-am sfătuit și m-am uitat la fața lui Chade.

Bătrânul s-a încruntat.

– Ceva despre un chec.

Dutiful a oftat cu exasperare.

– Da, dar nu asta trebuia să transmitem. Lui Thick îi e un pic cam greu să se concentreze.

– Mi-e foame.

– Nu, nu ți-e foame. Doar vrei să mănânci, i-a spus prințul.

Și bondocul s-a bosumflat. Nimic n-a putut să-l mai îmboldească sau să-l convingă să mai încerce. În cele din urmă, l-am lăsat să dea iama în dulciuri și ne-am hotărât să ținem seama a doua zi de ceea ce învățaserăm din asta.

Însă în dimineața următoare s-a părut că nu ne fusese menit s-avem mai mult noroc decât înainte. Primăvara plutea în aer. Deschisesem larg obloanele, ca să ne bucurăm de lumina zorilor. Soarele nu era deocamdată decât o promisiune la orizont, dar vântul aducea dinspre ocean aer proaspăt, înviorător, mesajul său despre viață și despre schimbarea anotimpului. I-am așteptat pe ceilalți în bătaia lui, respirând adânc.

Nu-mi mai simțeam sufletul ușor când mă gândeam ce pusesem la cale împotriva Lordului Auriu. Începusem să-mi doresc să nu fi divulgat pentru Chade discuția noastră și nici existența tatuajelor bufonului. Dacă el și-ar fi dorit s-ajungă asta la cunoștința bătrânului, ar fi pomenit de ele când stătuseră de vorbă despre ale Narcescăi. Senzația că luasem o hotărâre greșită mă sfredelea în adâncul ființei. Dar nu puteam șterge cele petrecute, iar să-i mărturisesc bufonului mi se părea de neimaginat. Singurul lucru mai greu de închipuit ar fi fost să-l las s-ajungă pe insula Aslevjal, locul unde credea că o să moară. Prin urmare, oricât de copilărească ar fi părut ideea, mi-am propus să-mi țin pur și simplu gura și să las totul pe mâna lui Chade. El putea să-l împiedice pe Lordul Auriu să ne însoțească. Am respirat din nou adânc aerul dimineții, sperând că avea darul să mă învigoreze. Dar m-am simțit în schimb cuprins de o îngrijorare mai adâncă.

Civil Bresinga se reîntorsese la Buckkeep. Garda care îl însoţise fusese, oficial, menită să exprime compătimirea Casei Farseer pentru pierderea mamei sale. Însă, chiar dacă alţii nu ştiau, el nu se îndoia că avea în faţă nişte ani pe care urma să-i petreacă în castelul regal, sub supraveghere. Trebuia să rămână la Buckkeep până la majorat, timp în care coroana avea să se ocupe, cu bunăvoinţă, de domeniul lui. Castelul Galekeep era închis, înăuntru se aflau doar câţiva servitori trimişi de regină. Harul lui rămăsese un secret; cred că dezvăluirea lui putea fi ameninţarea care să-i taie cheful de a mai greşi cu ceva. Nu se făcuse nicio legătură între el şi uciderea celor trei bărbaţi din oraşul Buckkeep. Fierbeam de furie fiindcă scăpase atât de uşor după ce-mi pusese prinţul într-un pericol atât de mare. Din câte îmi povestise Chade, Dutiful susţinuse cu insistenţă că Pestriţii primiseră foarte puţine informaţii despre el de la Civil şi că mai toate erau lucruri cunoscute până şi de cel mai umil servitor din castel. Dar pe mine asta nu mă liniştea. Şi mă tulbura încă şi mai mult faptul că, pe lângă Laudwine, şi Padget dăduse dovadă de un viu interes faţă de tot ce putea descoperi Civil în legătură cu Lordul Auriu şi cu mine. Iar tânărul Bresinga îi mărturisise prinţului că interesul lor îi trezise o mare curiozitate în privinţa noastră.

Îl spionasem pe Civil, în camera lui, la scurt timp după întoarcere. Părea deznădăjduit, devastat. La Buckkeep, alături de el, nu rămăsese decât un singur servitor de-al casei Bresinga. Era un băietan fără familie şi fără casă, văduvit de tot ce avea, cu tovarăşul de Har trimis la grajduri. Primise o odaie modestă, mobilată modest, potrivită pentru un nobil lipsit de importanţă, dar nu mă îndoiam că acasă avusese parte de ceva mai bun. Îşi petrecea o mare parte a serii aşezat lângă foc, cu ochii la flăcări. Bănuiam că exista o comunicare între el şi pisică, dar nu simţeam curgerea Harului de la unul la celălalt. Îi simţeam în schimb suferinţa ca pe o greutate aproape palpabilă, apăsând asupra întregii încăperi.

Încă n-aveam încredere în el.

Nu plecasem de la fereastră când am auzit paşii prinţului pe scări. În clipa următoare a intrat, închizând uşa cu hotărâre. Chade

şi Thick aveau să apară curând prin pasajul secret, dar până atunci putea profita de un minut sau două numai în compania lui.

– Motanul lui Civil îţi vorbeşte? l-am întrebat, fără să-mi întorc privirea spre el.

– Pard? Nu. E pisică, aşa că ar putea, firește, dacă ar vrea. Dar presupun că asta ar însemna... o lipsă de curtoazie. Dutiful a scos un sunet care mi-a dat de înţeles că medita. Dacă te gândeşti bine, e ciudat. Toţi cei cu Sânge Străvechi care preferă pisicile au nişte obiceiuri comune. N-aş încerca niciodată să intru în vorbă cu o pisică legată prin Har de altcineva. Ar fi, ei, ca şi cum ai flirta cu logodnica altuia. De când îl ştiu pe Pard, n-a părut niciodată interesat să comunice cu mine. Dar, desigur, a făcut-o o singură dată. Când s-a aflat Civil în pericol. Dar a semănat mai degrabă a ameninţare. Civil l-a adus la mine într-un sac mare, de pânză groasă. Am înţeles că l-a făcut să intre acolo în timpul unui joc brutal de-al lor. Pe urmă a legat sacul la gură şi l-a târât pe scări până în camera mea. Şi am spus „târât" fiindcă exact asta a făcut. Pard e un motan voinic.

A oftat pe neaşteptate.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, chiar şi numai după asta. Dacă n-ar fi fost înnebunit de durere, Civil nu s-ar fi purtat niciodată cu el în halul ăsta. Dar părea atât de supărat şi atât de grăbit încât am fost de acord să ţin motanul la mine până la întoarcerea lui şi i-am pus puţine întrebări. Dar, după plecarea lui, n-am putut suporta să-l aud pe Pard mârâind şi miorlăind jalnic şi monoton, parcă scâncind. Încerca să iasă din sac sfâşiindu-l cu ghearele din spate, dar Civil alesese o pânză foarte deasă. După o vreme, a rămas nemişcat, gâfâind, şi m-am temut că avea să se sufoce. Părea la capătul puterilor. Însă, după ce am dezlegat gura sacului, a sărit la mine cu ghearele scoase şi m-a trântit pe podea. M-a prins de-aici – şi Dutiful şi-a pus mâna sub bărbie, cu degetele înfipte de o parte şi de alta a gâtului – şi şi-a înfipt în burta mea ghearele din spate. A jurat că mă omoară dacă nu-l las să iasă din cameră. Pe urmă, înainte de a apuca să fac vreo mişcare, miorlăitul i-a devenit urlet şi m-a brăzdat cu ghearele. În clipa aceea fusese

atacat Civil. Motanul a spus că e vina mea și că mă ucide dacă nu-l salvez. Așa că te-am căutat cu Meșteșugul.

Dutiful mi se alăturase la fereastră și se uita în jos, la suprafața încrețită a apei, cu pete de culoare așternute de lumina răsăritului peste valurile întunecate. A privit-o o vreme în tăcere.

– Și pe urmă ce s-a întâmplat? l-am îmboldit.

– Oh. Cred că mă întrebam ce s-o fi întâmplat atunci cu tine. De ce nu m-ai strigat cu Meșteșugul? Nu crezi că ți-aș fi trimis ajutoare?

Am tresărit la auzul întrebării. Mi-am îngăduit să caut câteva clipe răspunsul în mine însumi. Am râs.

– Cred că ai fi făcut-o, dacă mi-ar fi trecut prin cap atunci. Dar atât de mulți ani n-am fost decât eu și lupul. Și după ce l-am pierdut pe Ochi Întunecați... Nu m-am gândit nicidecum că aș fi putut cere ajutor. Sau că ți-aș fi putut spune unde mă aflam. Pur și simplu nu mi-a dat prin minte.

– Am încercat s-ajung la tine. Când îl... strangulau pe Civil, motanul lui a înnebunit. A sărit de pe mine și a început s-alerge prin odaie, făcând praf totul. N-avusesem idee câte pagube pot face ghearele lui. Perdelele patului, hainele... Sub patul meu încă mai e rulată o tapiserie despre care n-am avut curaj să-i spun nimănui. Cred că e distrusă. Și bănuiesc că era neprețuită.

– Nu-ți face griji. Am una pe care ți-o pot da.

Zâmbetul meu strâmb a părut să-l năucească.

– Am încercat să te găsesc cu Meșteșugul. Chiar în timp ce-mi sfâșia Pard lucrurile din cameră. Dar n-am izbutit s-ajung la tine.

O amintire care nu mai ieșise de mult la suprafață mi-a revenit în minte.

– Și tatăl tău se plângea de asta. Nu pot păstra legătura prin Meșteșug când sunt prins într-o luptă. Și nici el nu putea să dea de mine în asemenea clipe. Am ridicat din umeri. Aproape că uitasem.

Fără să vreau, mi-am pipăit cicatricea lăsată de mușcătura de pe gât. Pe urmă mi-am dat seama că Dutiful mă privea cu admirație copilărească și mi-am lăsat brusc mâna în jos.

– Şi aia a fost singura dată când ţi-a vorbit Parg?

Acum a ridicat el din umeri.

– Aproape singura. A încetat brusc să-mi mai sfâşie lucrurile. Pe urmă mi-a mulţumit. Foarte băţos. Cred că unei pisici îi e foarte greu să-i spună cuiva „mulţumesc". Apoi s-a instalat în mijlocul patului meu şi nu mi-a mai dat atenţie. Nu s-a clintit de-acolo până n-a venit Civil să-l ia. Odaia mea încă mai duhneşte a pisică. Cred că Pard stropeşte cu urină când se bate.

Judecând după puţinul pe care-l ştiam despre pisici, părea cu putinţă. I-am spus-o. Pe urmă am trecut, cu băgare de seamă, la un subiect delicat:

– Dutiful? De ce ai încredere în Civil? Nu pot pricepe de ce-l accepţi în viaţa ta, după tot ce-a făcut.

Mi-a răspuns cu o privire uluită.

– Are încredere în mine. Nu cred că poate avea cineva încredere într-un om aşa cum are el în mine fără să fie demn de încredere la rândul său. În plus, am nevoie de el dacă vreau să-i înţeleg pe cei cu Sânge Străvechi din regat. Mama mi-a explicat asta. Că, dacă vreau să-i tratez bine pe toţi, trebuie să-l cunosc măcar pe unul singur foarte bine.

Nu mă gândisem niciodată la aşa ceva, dar înţelegeam ce voia să spună. Modul de viaţă al celor cu Sânge Străvechi reprezenta o cultură ascunsă sub cea din cele Şase Ducate. Eu o întrezărisem, dar nu i-o puteam explica lui Dutiful aşa cum o putea face cineva născut şi crescut în sânul ei. Totuşi...

– Trebuie să mai existe şi altcineva de care te poţi sluji. Tot nu pricep ce-a făcut vreodată Civil ca să merite respectul tău.

A oftat uşor.

– FitzChivalty. Mi-a încredinţat motanul lui. Dacă ai fi ştiut că o să mori, dar n-ai fi vrut să moară şi Ochi Întunecaţi odată cu tine, unde l-ai fi lăsat? Cui i l-ai fi încredinţat? Unui om pe care ai fi fost gata să-l trădezi? Sau unui prieten pe care l-ai fi crezut în stare să vadă dincolo de orice prefăcătorie?

– Oh, am răspuns, după ce i-a descifrat mintea mea întrebarea. Înţeleg. Ai dreptate.

Nimeni nu-i poate încredința jumătate din sufletul său cuiva de a cărui soartă nu-i pasă.

Nu după mult timp, au apărut Chade și Thick intrând pe ușa de lângă cămin. Bătrânul era încruntat și-și scutura pânzele de păianjen de pe mânecile alambicate. Thick fredona, pentru sine, note stranii, care se potriveau în pauzele unui cântec închinat, prin Meșteșug, dimineții. Părea să-i facă mare plăcere. Dacă l-aș fi ascultat numai cu urechile, mi s-ar fi părut că scoate, la întâmplare, sunete enervante. Pătrunderea în mintea lui schimba atât de mult ceea ce înțelegeam despre el!

S-a apropiat grăbit de masă și i-am simțit dezamăgirea când a văzut că nu-l aștepta nicio prăjitură. Oftând, am sperat că așteptările lui înșelate n-aveau să ne zădărnicească eforturile. Mi-am așezat învățăceii exact așa cum stătuseră cu o zi înainte: Chade de o parte a mesei, iar Dutiful și Thick de cealaltă, foarte aproape unul de altul. Iar eu am rămas, la fel ca în ziua dinainte, în picioare în spatele lor, gata oricând să mă năpustesc și să-i despart fizic, dacă ar fi fost necesar. Știam că lui Dutiful i se părea că dramatizam situația și că până și Chade părea să mă creadă din cale afară de prăpăstios. Dar niciunul dintre ei nu fusese vreodată aproape secătuit de viață de un altcineva, folosind Meșteșugul.

Dutiful și-a pus mâna pe umărul lui Thick, exact cum stătuse cu o zi înainte. Și, tot exact cum se întâmplase cu o zi înainte, au încercat s-ajungă la Chade cu un mesaj simplu și n-au izbutit. Dutiful putea s-atingă mintea mea așa cum putea și Thick, dar, oricât de familiar le-ar fi fost s-o facă, nici măcar pentru asta nu-și puteau uni eforturile. Începeam să mă gândesc că totul era lipsit de orice speranță. Una dintre cele mai importante misiuni ale unei coterii era să-și unească puterile în Meșteșug și să se pună astfel la dispoziția regelui. Noi nu eram în stare nici măcar de așa ceva. Și, dând greș în repetate rânduri, începeam să ne înfuriem unii pe alții.

– Oprește-ți muzica, Thick. Cum să mă concentrez dacă faci din ea un fundal care-mi răsună fără încetare în minte? s-a plâns

Dutiful, după ce încă unul dintre eforturile noastre s-a dovedit un eşec.

Thick a tresărit la auzul mustrării lui. Când i s-au umplut ochii de lacrimi, mi-am dat seama cât de adânc înrădăcinată şi de puternică era legătura dintre el şi prinţ. Şi Dutiful a înţeles probabil că greşise, fiindcă, o clipă mai târziu, a clătinat din cap ca pentru sine însuşi şi a adăugat:

– Frumuseţea muzicii îmi abate atenţia, Thick. Nu mă mir că eşti întotdeauna dornic să i-o împărtăşeşti lumii. Dar acum trebuie să ne gândim numai la lecţie. Înţelegi?

Ochii lui Chade s-au preschimbat brusc în scântei verzi.

– Nu! a exclamat. Thick, nu-ţi opri muzica. Pentru că eu n-am auzit-o niciodată, dar Dutiful şi Tom mi-au tot spus cât de frumoasă e. Fă-mă s-o aud şi eu, Thick, măcar o singură dată. Pune-ţi mâna pe umărul lui Dutiful şi trimite-ţi muzica spre mine. Te rog.

Eu şi prinţul ne-am uitat le Chade cu gura căscată, dar bondocul radia. N-a şovăit nici măcar o singură clipă. Dutiful încă nu apucase să-şi lase mâna să cadă de pe umărul bondocului când mâna acestuia s-a încleştat de umărul lui. Cu ochii la Chade şi cu gura larg deschisă de încântare, nu i-a dat prinţului timp să-i călăuzească melodia spre o singură ţintă. Muzica ne-a potopit pe toţi ca un torent. L-am zărit, vag, pe Chade clătinându-se sub izbitura ei. A făcut ochii mari şi, cu toate că pe faţă i-au mijit zorii triumfului, am deslusit şi umbra spaimei.

Nu supraapreciasem puterea lui Thick. Nu mai fusesem niciodată martor la o asemenea revărsare a Meşteşugului. Până atunci, muzica nu reprezentase decât un nelipsit curent subteran al gândurilor lui, o răspândise fără să se gândească la asta, aşa cum nu te gândeşti că răsufli sau că-ţi bate inima. Acum se voia să se reverse în lume, încântând-o cu cântecul mamei sale.

Aşa cum, în vremuri când puhoaiele trec peste maluri, un fluviu noroios colora apele din întregul golf în care se varsă, muzica lui Thick îşi aducea culoarea în curentul Meşteşugului. Intra în el şi îl schimba. Nu-mi imaginasem niciodată aşa ceva. Captiv eu însumi în ea, descopeream că nu-mi mai stătea în putere să-mi

comand propriul trup. Mă fascina copleşitoare, mă absorbea şi mă înfăşura în ritmul şi în armonia ei. Simţeam că Dutiful şi Chade erau undeva, alături de mine, dar nu izbuteam să le deslușesc contururile în ţesătura muzicii ademenitoare. Şi nu eram singurul atras. Îi simţeam în urzeala Meşteşugului şi pe alţii. Unii erau fire singuratice, lujeri târâtori ai celor în care magia abia dacă pâlpâia. Poate că, undeva, un pescar se întreba, uimit, de ce îi răsuna în adâncul minţii o melodie stranie, sau o mamă schimba ceva în cântecul de leagăn pe care îl murmurase. Alţii erau atraşi cu mai multă putere. Am simţit oameni care, indiferent ce-ar fi făcut, s-au oprit brusc şi s-au uitat în jur de parcă ar fi orbit, neizbutind să descopere izvorul melodiei susurate.

Şi nu erau mulţi, dar erau totuşi acolo, erau câţiva care recunoşteau Meşteşugul ca pe o prezenţă de zi cu zi în viaţa lor, ca pe un fundal de şoapte căruia se deprinseseră să nu-i dea atenţie. Dar valul muzicii le năruise stăvilarele înălţate de o asemenea obişnuinţă şi îi simţeam întorcându-se spre noi. Unii păreau să ţipe şocaţi; alţii căzuseră probabil la pământ. N-am auzit decât o singură voce, clară şi neîmpovărată de spaime:

Ce e asta? a întrebat Nettle. *De unde vine visul, când nici măcar nu dorm?*

Din Buckkeep, a răspuns Chade vesel. *Din Buckkeep soseşte chemarea către voi, cei care stăpâniţi Meşteşugul! Treziţi-vă şi veniţi la castel, ca să vă prindă viaţă magia şi să vă slujiţi prinţul!*

Din Buckkeep? a repetat Nettle.

A urmat un glas de departe, ca o trâmbiţă de dincolo de zare:

Acum te ştiu. Acum te văd.

Poate că nimic altceva n-ar fi izbutit să mă smulgă din lanţurile fascinaţiei Meşteşugului. L-am despărţit pe Dutiful de Thick cu o forţă care ne-a uluit pe toţi trei. Muzica s-a întrerupt cu un trosnet. Pentru o clipă, absenţa Meşteşugului m-a orbit şi m-a asurzit. Inima îmi tânjea de dorul lui. Mă unea cu lumea printr-o legătură mult mai neprihănită decât firavele mele simţuri. Dar mi-am venit repede în fire şi i-am întins mâna lui Dutiful, pe care,

smucindu-l, îl trântisem la podea. S-a agățat de ea năucit și a întrebat, chiar în timp ce se ridica:

– Ați auzit-o pe fata aia? Cine era?

– Oh, cea care plânge tot timpul, a răspuns Thick, ca și cum n-ar fi avut nicio importanță, și m-am simțit recunoscător fiindcă umpluse astfel un gol. Mi-ai auzit muzica? l-a întrebat apoi pe Chade. Ți-a plăcut?

Bătrânul n-a răspuns imediat. M-am întors spre el și l-am văzut prăbușit în scaun. Zâmbea prostește, cu fruntea brobonită de sudoare.

– Oh, da, Thick, a izbutit să spună. Am auzit-o. Și mi-a plăcut tare mult. Și-a proptit coatele pe masă și și-a sprijinit capul în palme. Am auzit-o cu toții, a murmurat. Și și-a ridicat privirea spre mine. Întotdeauna simți asta? Exuberanță, întregire, contopire cu lumea?

– E ceva care trebuie să te îngrijoreze, m-am grăbit să-l previn. Dacă pătrunzi în Meșteșug având această senzație de legătură cu toți și toate, curentul te-ar putea lua cu sine. Când te folosești de Meșteșug, trebuie să-ți păstrezi întotdeauna scopul bine conturat în minte. Altminteri te fură valul și te pierzi...

– Da, da, m-a întrerupt cu nerăbdare. N-am uitat ce mi s-a întâmplat data trecută. Dar cred că evenimentul de azi merită să fie sărbătorit.

Ceilalți păreau să-i împărtășească părerea. Sunt sigur că, din pricina tăcerii mele, m-au crezut căpos și ursuz. Am scos totuși coșul pe care-l ascunsesem sub masă și conținutul lui era destul de bogat ca să-l mulțumească până și pe Thick. Toată lumea a primit rachiu, deși cred că singurul care avea nevoie să-și revină era Chade. Și-a dus paharul la gură cu mâini tremurătoare, dar zâmbea și a ținut un toast:

– Pentru aceia care ar putea veni ca să dea naștere unei adevărate coterii a prințului Dutiful!

Nu mi-a aruncat nicio privire vicleană și eu am băut alături de ceilalți, deși speram că Burrich avea s-o împiedice cu hotărâre pe Nettle să plece de acasă.

Pe urmă i-am întrebat cu prudență:

– Ce credeți c-a fost cealaltă voce? Cea care a spus „acum te știu"?

Thick nu mi-a dat nicio atenție, a continuat să mănânce stafide între dinții din față. Dutiful m-a privit cu uimire.

– Cealaltă voce?

– Vorbești despre fata care a putut să trimită prin Meșteșug un mesaj atât de clar? a întrebat Chade pur și simplu șocat fiindcă atrăgeam atenția asupra ei. Cred că înțelesese deja că fusese Nettle.

– Nu, am răspuns. De cealaltă voce, atât de străină, de stranie... Atât de diferită.

Nu găseam cuvinte cu care să le spun cât de mult mă neliniștise. Era ca un presentiment sumbru.

Au urmat câteva clipe de tăcere, spulberată apoi de prinț.

– Eu n-am auzit-o decât pe fata care-a spus: „La Buckkeep?".

– Și eu la fel, m-a asigurat Chade. A fost singurul gând coerent. Am crezut că din cauza ei ai distrus legătura.

– De ce să fi făcut așa ceva? s-a mirat Dutiful.

– Nu, am insistat, neluându-i în seamă întrebarea. Altceva a vorbit. Credeți-mă, am auzit... ceva. Un soi de creatură. Neomenească.

Afirmația era destul de ieșită din comun ca să abată gândurile lui Dutiful de la Nettle. Dar, fiindcă toți trei au jurat că nu simțiseră nimic, vorbele mele n-au fost luate în serios și, către sfârșitul întâlnirii noastre, am început să mă întreb dacă nu cumva fusese o nălucire.

Capitolul XXV

ÎNTRUNIREA

... și nimic altceva n-a mulțumit-o pe prințesa care voia pentru sine ursul dansator. Nimeni nu mai ceruse așa ceva de mulți ani, dar, în cele din urmă, ea a învins, și tatăl ei i-a dat omului un pumn de galbeni pentru ursul său. Iar prințesa a luat ea însăși animalul dla masiv de lanțul prins de inel și l-a dus în dormitorul ei. Însă, în toiul nopții, când toți ceilalți din castel dormeau, băiatul a ieșit din pielea de urs. Și, când i s-a înfățișat prințesei, ei i s-a părut cel mai chipeș tânăr pe care-l văzuse vreodată. Și n-a fost nevoie de mai mult ca să facă fiecare cu celălalt ceea ce și-a dorit.

Băiatul-urs și prințesa

Într-o bună după-amiază, rozul a năpădit mestecenii și zăpada bătătorită din curte s-a preschimbat în zloată. În anul acela, primăvara se grăbise să ajungă la Buckkeep. Până la apusul soarelui, pe cele mai umblate cărări s-au ivit petice de pământ golaș. Apoi, noaptea, s-a lăsat frigul și totul a încremenit sub atingerea iernii,

dar în dimineața următoare pământul măturat de un vânt cald s-a trezit în sunetul picurilor de apă.

Eu dormisem în baracă și dormisem bine, în ciuda sforăiturilor și a foielii unei duzini de oameni. M-am trezit odată cu ceilalți, am înfulecat un mic dejun copios în camera străjilor și m-am întors în cazarmă, să îmbrac violetul și albul Gărzii Reginei. Ne-am încins cu săbiile, ne-am luat caii și ne-am adunat în curte.

Acolo a trebuit să-l așteptăm pe prinț. Când și-a făcut în sfârșit apariția, îl însoțeau regina Kettricken și sfetnicul ei, Chade. Dutiful purta veșminte elegante, dar nu părea să se simtă în largul lui. Mai bine de zece nobili mărunți ieșiseră să-l conducă. Printre ei se numărau cei șase împuterniciți ai ducatelor, trimiși mai înainte să caute, împreună cu regina, o rezolvare a problemei înzestraților cu Har. Citeam pe fețele lor că nu se așteptaseră să ia vreodată parte la o confruntare directă cu aceștia din urmă, așa că nu erau nicidecum nerăbdători. Lordul Civil Bresinga stătea în zloată, în grupul adunat ca să-i ureze prințului drum bun. Din ultimul rând al Gărzii Reginei, i-am privit trăsăturile neclintite, întrebându-mă ce sentimente îi trezeau evenimentele în plină desfășurare. Din porunca reginei, în afară de Gardă și de prinț, nimeni nu avea voie să iasă din castel. Nu voia să sperie și să pună pe fugă solia și așa prea prudentă a celor cu Sânge Străvechi.

Regina i-a dat căpitanului Gărzii câteva instrucțiuni scurte. N-am auzit cuvintele ei, dar l-am văzut pe Marshcroft, mai-marele nostru, schimbându-se la față. S-a înclinat cu devotament sincer, dar i-am văzut dezaprobarea întipărită pe fiecare trăsătură. Și am fost cu desăvârșire șocat când ni s-a alăturat o femeie călare, ducând de frâu bidiviul reginei. Am avut nevoie de câteva clipe ca s-o recunosc pe Laurel. Își tunsese părul scurt și și-l vopsise în negru. Chade a făcut un pas înainte, protestând, dar regina părea neînduplecată. I-a adresat puține cuvinte. Nu le-am auzit, dar am văzut linia crispată a bărbiei ei și roșul care urca în obrajii lui. După ce a dat pentru o ultimă oară scurt din cap către sfetnicul ei, regina a încălecat și i-a făcut lui Marshcroft semn că era gata. La comanda lui, am încălecat cu toții și i-am urmat, pe el și pe

prinț, către porțile Buckkeepului. M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Chade fixându-ne grupul cu o privire îngrozită.

De ce vine și ea cu noi? l-am întrebat, înnebunit, prin Meșteșug, dar, dacă mi-a auzit gândul, bătrânul n-a răspuns.

I-am pus aceeași întrebare prințului.

Nu știu. I-a spus pur și simplu lui Chade că planul a fost schimbat și i-a cerut să se asigure că nu pleacă nimeni pe urmele noastre. Nu-mi place asta.

Nici mie.

L-am văzut pe Dutiful spunându-i ceva mamei sale. Ea s-a mulțumit să clatine din cap. Își ținea buzele strânse. Laurel călărea uitându-se drept înainte. În scurtul răstimp în care-o privisem îi descoperisem pe frunte riduri noi; și mai puțină carne pe obraji. Așadar pe ea o trimisese regina în solie la cei cu Har. Așa se lupta Laurel cu Pestriții? Încercând să dobândească mai multă forță politică pentru o grupare mai moderată? Avea sens, dar misiunea ei nu fusese nici ușoară, nici ferită de primejdii. M-am întrebat când dormise buștean ultima oară.

Zăpada care se preschimba în zloată umpluse de hârtoape drumul de sub copitele cailor. Am ieșit din castel pe poarta de vest. Toată lumea credea că numai Marshcroft și prințul știau încotro ne îndreptam. Pasărea cu mesajul sosise cu o zi înainte. În realitate, destinația îmi era cunoscută și mie. Mulți bombăniseră și își arătaseră nemulțumirea fiindcă regina acceptase o întâlnire cu solii celor cu Sânge Străvechi. Se considerase că era înțelept să nu fie dezvăluit locul unde eram așteptați, ca să nu ne strice cumva planurile vreunul dintre nobilii nesupuși.

Vântul promitea ploaie sau lapoviță. Seva urcase în copacii încă fără frunze, dându-le viață. În punctul unde se ramifica drumul, n-am coborât spre râu, ci ne-am îndreptat către dealurile împădurite din spatele castelului. Un șoim singuratic cutreiera cerul, poate în căutare de șoareci temerari. Sau poate că nu, mi-am spus. Atunci când, de o parte și de alta a drumului, copacii au început să fie tot mai aproape, Marshcroft ne-a ordonat să intrăm în altă formație, astfel încât regina și prințul să nu mai călărească

în fruntea noastră, ci în mijloc. Mie mi s-au înmulțit temerile. Călăream chiar în spatele lui Dutiful, care o știa, dar nu se trăda nici prin cuvinte, nici prin gesturi, și mă bucuram fiindcă Meșteșugul ne unea printr-o legătură de nebănuit pentru alții.

Am călărit toată dimineața și la fiecare bifurcare a drumului am luat-o pe ramura cea mai neumblată. Nu-mi plăcea că locul îngust dintre copaci ne silea să înaintăm într-un șir lung, răzlețit. Iar Negruței nu-i plăcea să meargă la pas, mereu în același ritm, după calul din fața ei. Mă chinuiam fără încetare s-o țin în frâu, ca să nu i-o ia înainte. Nesupunerea ei era o abatere nedorită a atenției, fiindcă îmi dădeam silința să percep, cu Harul, pădurea din jur. Fiind înconjurat de oameni și de cai, îmi era aproape cu neputință să devin conștient de ceva aflat dincolo de ei, ca și cum aș fi încercat să aud chițăitul unui șoarece când în jur îmi lătrau o droaie de câini. Dar mi-am adresat o înjurătură și l-am avertizat scurt pe prinț, cu Meșteșugul, când am devenit pentru prima oară conștient că ne flancau niște străini. Făcuseră o treabă foarte bună. I-am simțit brusc pe doi dintre ei și, până să-mi trag răsuflarea, am deslușit de-a lungul drumului, printre copaci, mai multe siluete fantomatice. Mergeau pe jos, cu fețele ascunse de glugi. Aveau arcuri.

Nu e ăsta locul unde-au zis că ne-așteaptă, mi-a spus Dutiful, neliniștit, prin Meșteșug, în vreme de Marshcroft ne ordona pe neașteptate să ne oprim. Ne-am strâns cât am putut de bine în jurul prințului. Înzestrații cu Har pe care-i vedeam aveau săgeți în arcurile pe care însă nu și le încordaseră.

– Sângele Străvechi vă salută! a răsunat o voce printre copaci.

– Dutiful Farseer vă salută la rândul său, a răspuns Dutiful, cu glas limpede, când a văzut că regina păstra tăcerea.

Părea foarte calm, dar aproape că puteam să-i simt bătăile grăbite ale inimii.

O femeie scundă, cu părul negru, a trecut printre arcași cu pași mari și s-a oprit în dreptul nostru. Spre deosebire de ceilalți, nu era înarmată și nu-și ascundea chipul. S-a uitat în sus, la prinț. Apoi și-a întors privirea spre regină. A făcut ochii mari și pe față i-a apărut un zâmbet subțire. Pe urmă a spus, clar:

– FitzChivalry.

M-am crispat, însă Dutiful s-a destins.

– E parola pe care-am ales-o, a zis, dând din cap către Marshcroft. Sunt cei cu care-am făgăduit să ne întâlnim ca să-i escortăm. S-a întors spre femeie. Dar de ce sunteți aici, și nu în locul stabilit?

Ea a râs ușor, cu amărăciune.

– Lordul meu, trecutul ne-a învățat că prudența e necesară când negociem cu Casa Farseer. Ne veți ierta că n-o facem uitată. Sunt aici mulți cărora această prudență le-a salvat viețile.

– N-ați fost tratați cinstit întotdeauna, așa că vă iert pentru astfel de bănuieli. Sunt aici, așa cum ați cerut, ca să vă asigur că solii voștri vor ajunge nevătămați la Buckkeep.

Femeia a dat din cap.

– Și ai adus un ostatic, unul de viță nobilă, cum am cerut?

Regina i s-a adresat pentru prima oară.

– E aici. Vi-l dau pe fiul meu.

Dutiful s-a albit la față.

– Nu, regina mea, te implor! a izbucnit Marshcroft. S-a întors către femeia cu Sânge Străvechi. Doamna mea, te rog, nu mi s-a spus nimic despre niciun ostatic. Nu-l lua pe prinț de sub protecția mea. Ia-mă pe mine în locul lui!

Știai ceva despre asta? l-am întrebat pe Dutiful.

Nu. Dar înțeleg logica ei.

Mi-a răspuns cu un calm straniu. Și a vorbit apoi cu glas tare, în aceeași măsură și pentru mine, și pentru căpitanul Gărzii.

– Liniștește-te, Marshcroft. E hotărârea mamei mele și mă voi supune. N-o să-ți găsească nimeni nicio vină fiindcă te supui reginei tale. Căci, în ceea ce se petrece acum, sunt Sacrificiu pentru poporul meu.

S-a întors să-și privească mama. Era încă palid, dar vorbea cu hotărâre. Am înțeles brusc că în clipa aceea era mândru. Mândru să slujească așa, mândru că mama lui îl considerase destul de matur ca să facă față provocării.

– Dacă asta e dorința reginei mele, atunci îmi pun viața în mâinile tale. Și dacă vreunul dintre oamenii tăi pățește ceva, accept să plătesc.

– Voi rămâne și eu drept chezășie pentru cuvântul reginei mele.

Glasul dulce al lui Laurel a sunat limpede în tăcerea lăsată asupra grupului de oameni șocați de ultimele cuvinte ale prințului. Femeia cu Sânge Străvechi a primit înștiințarea dând din cap cu gravitate. Era clar că o cunoștea bine pe Laurel.

Mă străduiam să-mi pun cap la cap gândurile care-mi zburau în toate părțile. Cei cu Sânge Străvechi ceruseră un ostatic fiindcă era firesc să-l ceară. Sosirea la castel în siguranță și fețele ascunse nu mai aveau nicio importanță pentru oamenii lor ajunși în interiorul zidurilor Buckkeepului. Deși Chade le nesocotise dorința, ar fi trebuit să știu că totuși cineva avea să servească drept ostatic. Dar de ce tocmai prințul? Și de ce nu mă alesese Kettricken pe mine ca să rămân cu el în locul lui Laurel? Mi-am privit regina într-o lumină nouă. Subterfugiul mă uimea, așa cum mă uimise și modul în care îl amăgise de Chade. Ei, dar el n-ar fi fost niciodată de acord cu o astfel de înțelegere. Cum făcuse Kettricken aranjamentul? Prin Laurel?

Marshcroft a sărit de pe cal și a îngenuncheat la picioarele ei în zăpada apoasă, implorând-o să nu facă așa ceva, să-l lase pe el ostatic în schimb, sau măcar să-i îngăduie să rămână cu Dutiful, împreună cu cinci oameni aleși de el. Dar ea era de neînduplecat. Prințul meu a descălecat la rândul lui și l-a ridicat pe căpitanul Gărzii în picioare.

– Nimeni n-o să te învinovățească pentru asta, chiar dacă o să se termine rău, s-a străduit să-l asigure. Mama mea, regina, e aici ca să mă predea, de aceea a venit. Toată lumea va ști că ea a dorit să fie astfel, nu tu. Te implor, om bun, încalecă din nou și du-o pe mama acasă. Și-a ridicat glasul. Da, iar voi, toți cei care vă întoarceți cu el la Buckkeep, ascultați-mă. Protejați-i pe acești oameni ca și cum viața mea ar depinde de asta, fiindcă într-adevăr depinde. Așa mă puteți sluji cel mai bine.

Pe urmă lui Marshcroft i-a vorbit femeia cu Sânge Străvechi.

– Vă făgăduiesc, ţie şi mamei lui deopotrivă, că va fi bine tratat atâta vreme cât ai noştri vor fi trataţi la fel. Vă dau cuvântul meu.

Un cuvânt care nu părea să-i ofere lui Marshcroft cine ştie ce alinare.

Eu priveam şi ascultam pus în încurcătură.

O să mă întorc ca să merg pe urmele voastre, i-am făgăduit prinţului.

Nu. Mama şi-a dat cuvântul că-i vom trata corect şi aşa vom face. Dacă voi avea nevoie de tine, îţi voi da de ştire. Promit. Deocamdată lasă-mă să fac cum mi-a cerut ea.

Între timp, solii ieşeau din pădure în grupuri de câte doi sau trei. Unii îşi aduseseră animalele de care-i lega Harul. Am auzit deasupra capului ţipătul ascuţit a unui şoim şi am ştiut că în dimineaţa aceea, ceva mai devreme, nu mă înşelasem. Un câine pătat mergea alături de un bărbat călare. O femeie s-a apropiat de noi aducând cu sine o vacă de lapte borţoasă. Însă o bună parte dintre cei doisprezece oameni cu feţele ascunse care au venit să ni se alăture călărind pe cai de tot soiul erau singuri. M-am întrebat dacă îşi lăsaseră animalele acasă sau se nimerise să fie cu toţii fără pereche.

Un bărbat mi-a atras imediat atenţia. Avea probabil vreo cincizeci de ani, dar şi-i purta frumos, ca mulţi oameni activi. Mergea legănându-se ca un marinar în şaua unui cal în care evident nu avea încredere. Încăruntise, iar părul şi barba lui tunsă scurt aveau culoarea cenuşie a oţelului, ca şi ochii, îmblânziţi de o tentă albastră. El şi femeia care ne întâmpinase erau singurii care îşi arătau faţa. Însă ceea ce m-a izbit n-a fost înfăţişarea lui, ci respectul pe care i-l arătau toţi semenii săi cu Sânge Străvechi. S-au tras înapoi ca să-i facă loc, de parcă ar fi fost fie sfânt, fie nebun.

– Ni l-ai încredinţat pe prinţul Dutiful. Aproape că nu ne aşteptam s-o faci, deşi ni se dăduse de ştire. Însă am hotărât ca, dacă o să ne oferi un ostatic care dovedeşte că ne respecţi cu adevărat,

să facem la fel. Vi-l dăm pe Web[1]. E cel mai bătrân dintre cei noi, dintr-o familie cu Sânge Străvechi neamestecat, și e ultimul care se bucură de o asemenea moștenire. Printre noi nu se numără nici nobili, nici regi sau regine. Dar, din când în când, avem pe cineva ca Web. Nu ne conduce, dar își pleacă urechea către ceea ce avem de spus, iar noi îi dăm ascultare. Nu uitați că trebuie să-i tratați bine pe toți oamenii mei, dar cu Web trebuie să vă purtați ca și cum v-ar fi prinț.

Prezentarea mi s-a părut foarte stranie. De când începuse să vorbească despre bărbatul acela, nu aflasem mare lucru despre el, însă toți cei cu Sânge Străvechi se purtau de parcă ne-ar fi oferit un dar. Am reținut totul ca să-i povestesc lui Chade.

M-am gândit să iau legătura cu Thick prin Meșteșug, cerându-i să-i spună bătrânului ce făcuse regina, dar, în final, am hotărât că ar fi fost o greșeală. Bondocul înțelegea adesea greșit mesajele și nu voiam să-l împingă pe Chade către vreo acțiune pripită. Văzusem deja prea multe imprudențe pentru o singură zi. În vreme ce se despărțeau cele două grupuri, lăsându-i pe prinț și pe Laurel călare în mijlocul înzestraților cu Har înarmați, ploaia a început brusc să cadă răpăind. Femeia care ne vorbise a strigat în urma noastră:

– Trei zile! Aduceți-mi oamenii înapoi peste trei zile nevătămați!

Regina s-a întors spre ea și a dat din cap cu gravitate. N-ar fi fost nevoie să ne reamintească. Deja ni se părea că-l lăsam pe prinț în mâinile lor pentru un timp prea îndelungat.

Marshcroft s-a străduit din răsputeri să ne așeze în jurul celor cu Sânge Străvechi, într-o formație protectoare, dar erau mai mulți decât ne așteptaserăm și trebuia să ne răsfirăm prea mult. Eu mă aflam în ultimele rânduri ale procesiunii, călărind în spatele femeii cu vaca. Crezusem să bărbatul cu barbă avea să solicite un soi de loc de onoare în grup, poate alături de regină. Însă era și el tot printre cei din urmă, chiar în fața mea. M-am uitat peste umăr, ca să-mi mai văd o dată prințul călare, în mijlocul ploii

[1] Împletitură (n. trad.).

dezlănțuite. Când m-am uitat din nou înainte, am descoperit privirea lui Web ațintită asupra mea.

– E mai curajos decât aș fi crezut că poate fi un băiat de vârsta lui. Și mai viguros decât aș fi crezut că poate fi un prinț, mi-a spus.

Oșteanul din dreapta mea s-a încruntat, însă eu m-am mulțumit să dau din cap cu toată seriozitatea. Web mi-a susținut o vreme privirea înainte de a-și întoarce ochii în altă parte. Am fost stânjenit fiindcă mi se adresase tocmai mie.

Încă nu ajunseserăm la Buckkeep când m-am simțit ud până la piele. Ploaia se transformase într-un soi de ninsoare apoasă și terenul pe care mergeam devenise înșelător, încetinindu-ne înaintarea. Paznicii porții ne-au deschis-o fără întrebări și fără întârziere, dar, când treceam pe lângă ei, l-am văzut pe unul făcând ochii mari și i-am citit pe buze ceea ce îi șoptea oșteanului de alături:

– Prințul nu s-a întors!

Și zvonul a pătruns în castel înaintea noastră.

În curtea interioară, Marshcroft a ajutat-o pe regină să descalece. Chade era deja acolo, ieșit în întâmpinarea noastră. Când și-a dat seama că prințul lipsea, și-a pierdut pentru o clipă controlul. M-a căutat imediat cu privirea lui verde, sfredelitoare. I-am ocolit-o, în aceeași măsură fiindcă n-aveam nicio informație pentru el și fiindcă nu voiam să fie descoperită legătura dintre noi. N-a fost greu. Curtea devenise un loc plin de zăpadă răscolită de pași și de noroi, ca și de foiala oamenilor și a animalelor. Mugetele cu care atrăgea când și când atenția vaca de lapte se amestecau cu vacarmul supărător al glasurilor. Veniseră oameni de la grajduri, pregătiți să ia în primire animalele noastre și pe ale oaspeților, dar nu se așteptaseră să dea de o vacă aproape gata să nască și de o femeie mascată și udă leoarcă, care nu voia să se despartă de animalul ei, dar se temea să intre în grajduri de una singură.

În cele din urmă, atât eu, cât și Web ne-am oferit s-o însoțim. Am găsit o boxă liberă și i-am instalat vaca atât de confortabil cât se putea într-un loc nefamiliar. Femeia n-a vorbit prea mult cu niciunul dintre noi, părând în schimb foarte preocupată de starea

animalului. Însă Web era prietenos și vorbăreț, nu doar cu mine, ci și cu caii din celelalte boxe și cu grăjdarii pe care i-am trimis să aducă în mare grabă apă și fân proaspăt. M-am prezentat drept Tom Badgerlock din Garda Reginei.

– Ah, a spus Web dând din cap ca și cum i s-ar fi adeverit o bănuială. Atunci tu trebuie să fii prietenul lui Laurel. Vorbește foarte frumos despre tine și m-a sfătuit cu căldură să-mi îndrept atenția către tine.

După acest comentariu neliniștitor a început să cerceteze grajdul. Părea interesat de tot ce se petrecea în jurul lui, nu întreba doar câte animale adăpostea grajdul, ci și de ce rasă era un cal sau altul, dacă eu făceam de mult timp parte din gardă și dacă doream la fel de mult ca el niște haine uscate și ceva de băut.

Eu unul am fost tăcut fără să fiu lipsit de curtoazie și m-am simțit ușurat când i-am condus în aripa de răsărit a castelului, unde hotărâse regina să-și găzduiască toți oaspeții de Sânge Străvechi. Locul le oferea intimitate, erau izolați de ceilalți locuitori ai castelului. Aveau la dispoziție o odaie imensă, unde puteau mânca împreună, scoțându-și măștile după ce erau serviți și slujitorilor nu li se mai îngăduia să intre. Toți păreau să se teamă că s-ar fi putut afla cine erau de fapt. Toți, în afară de Web. I-am escortat, pe el și pe femeia cu vaca, până la etajul unde li se aflau dormitoarele. Acolo i-a întâmpinat o fată în casă, gata să-i conducă în odăile lor. Femeia cu vaca a plecat fără să-mi mai arunce vreo privire, însă Web mi-a strâns mâna din toată inima și mi-a spus că speră c-o să mai avem ocazia să stăm de vorbă. Nu se îndepărtase cu nici trei pași de mine când a întrebat-o pe slujitoare dacă îi place munca ei, dacă e de mult la castel și dacă nu e o adevărată rușine să se încheie o zi de primăvară cu o asemenea ploaie.

Odată scăpat de îndatoririle sale, oșteanul ud ciuciulete și obosit care eram s-a dus imediat în sala gărzii. Acolo era un adevărat vacarm, fiindcă se vorbea despre hotărârea reginei cu discreție, fiecare urlând cât îl țineau plămânii. Încăperea era înțesată de oameni, fiindcă gărzilor li se alăturaseră toți cei care voiau să afle la primă mână ce se petrecuse. Însă pentru așa ceva era deja prea

târziu. Oștenii din gardă înfloresc poveștile mai repede decât se înmulțesc iepurii. În timp ce-mi înfulecam cu o poftă de lup tocana și pâinea, am aflat că fuseserăm înconjurați de vreo șaizeci de înzestrați cu Har înarmați cu arcuri și săbii și însoțiți de cel puțin un porc mistreț, care grohăise tot timpul, arătându-și colții, fără să ne slăbească din ochi. Însă bărbatul care istorisea cu voce sonoră măcar a spus de cât curaj și sânge rece dăduse dovadă prințul.

Încă picurând de apă și înghețat, am plecat din sala gărzii și am luat-o pe coridorul care trecea pe lângă bucătării, mergând către cămări. Într-un moment de liniște, m-am strecurat în odăița lui Thick, și de acolo pe culoarele secrete din castel. Am fugit spre odaia mea de lucru cât de repede m-au putut duce picioarele și mi-am pus haine uscate, iar pe cele ude le-am întins pe mese și pe scaune, cu apa scurgându-se din ele pe podea. Pe un bilețel lăsat de Chade nu erau decât șase cuvinte: „Sala Sfatului de Taină al Reginei". Cerneala împroșcată mi-a dezvăluit că era furios când le scrisese.

Așa că am alergat iarăși prin labirintul întortocheat. I-am blestemat pe constructorii lui, întrebându-mă dacă bărbații care îl făuriseră fuseseră atât de piperniciți cum lăsau să se înțeleagă tavanele scunde, deși știam că nimeni nu făcuse vreodată un plan al labirintului în întregul său. Era alcătuit, mai degrabă, din golurile dintre ziduri și din scări folosite cândva de servitori și abandonate, precum și din mici porțiuni adăugate intenționat în timpul reparațiilor vechiului castel. Am ajuns la intrarea secretă în odăile reginei gâfâind. M-am oprit să-mi trag răsuflarea înainte de a bate la ușă și i-am auzit pe cei aflați dincolo de ea certându-se cu înverșunare.

– Iar *eu* sunt regina! a declarat Kettricken, ca replică încărcată de furie la indiferent ce spusese Chade mai înainte. Și totodată mama lui. Și, de pe oricare dintre aceste poziții, crezi că mi-aș pune în pericol moștenitorul sau fiul dacă n-aș fi de părere că e de cea mai mare importanță s-o fac?

N-am auzit ce-a ripostat bătrânul. Dar am auzit-o din nou foarte clar pe Kettricken, care vorbea cu glas aproape strident.

– Nu, n-are absolut nicio legătură cu „educația îngrozitoare pe care-am primit-o în Regatul Munților". Are legătură cu nobilii care mă silesc să tratez cu cei de Sânge Străvechi de parcă ar avea ei ceva de pierdut. Ai văzut cum mi-au zădărnicit până acum toate strădaniile. De ce? Fiindcă nu-i costă nimic dacă lasă lucrurile așa cum sunt. Nedreptatea nu-i supără. Nevestele și copiii lor nu sunt în pericol. Nu și-au pierdut niciodată somnul de teamă că o să fie dezvăluit Harul cuiva care le e drag și care o să fie ucis pentru asta. Însă eu am stat trează nopți în șir. Și-o să-ți mai spun ceva, Chade. Ca ostatic al celor cu Sânge Străvechi fiul meu nu e într-o primejdie mai mare decât a fost ieri, aici, în castel, unde ducii s-ar fi întors împotriva lui dacă li s-ar fi dovedit că are Har.

În liniștea care a urmat, am bătut mult prea tare în ușă.

– Intră, mi s-a spus, și am intrat, ca să-i găsesc pe amândoi împurpurați la față, dar stăpânindu-și mânia.

M-am simțit ca un copil care nimerește în mijlocul certei secrete a părinților. Însă Chade s-a grăbit să mă amestece în neînțelegerea lor.

– Cum ai putut îngădui să se întâmple una ca asta? m-a întrebat. De ce nu mi-ai dat de știre? Prințul e bine? A fost cumva rănit?

– Prințul e nevătămat..., am început, dar Kettricken m-a întrerupt îndată.

– Cum a putut *el îngădui* să se întâmple una ca asta? Chade, întreci măsura. Mi-ai fost sfetnic vreme de mulți ani și mi-ai dat sfaturi bune. Dar, dacă mai uiți încă o dată care ți-e locul, ne despărțim. Ești aici ca să-mi dai sfaturi, nu ca să iei hotărâri și cu siguranță nu ca să-mi nesocotești voința! Crezi că nu m-am gândit cât se poate de bine la toate urmările faptei mele? Află atunci ce e în mintea mea, tu, cel care m-ai învățat să urzesc astfel de planuri. Fitz e aici, și prin el pot afla dacă fiului meu i se aduce vreo ofensă. Iar alături de Dutiful se află o femeie care cunoaște foarte bine obiceiurile celor de Sânge Străvechi, îmi e loială și e în stare să mânuiască o armă la nevoie. Iar doisprezece oameni, plus un bărbat foarte important pentru înzestrații cu Har, se află în mâinile

mele şi sunt cu toţii în primejdie dacă fiului meu i se întâmplă ceva. Tu m-ai sfătuit să refuz când mi-au cerut un ostatic, spunând că poate vor protesta, dar, în cele din urmă, îşi vor trimite totuşi oamenii aici. Însă Laurel mi-a dat cu totul alt sfat; ea ştie foarte bine cât de puţină încredere în Casa Farseer au cei de Sânge Străvechi, ştie că de asta se fac vinovate abuzurile cărora le-au căzut victimă generaţii de-a rândul. Mi-a spus că trebuia neapărat să le ofer un ostatic, unul de rang înalt. Dar pe cine? Pe mine însămi? Asta a fost prima mea idee. Dar atunci cine ar fi rămas aici ca să trateze cu ei? Fiul meu, considerat de mulţi un băietan fără experienţă? Nu. Eu trebuia să rămân la castel. Am cântărit celelalte posibilităţi. Să stârnesc protestele ducilor mei oferind un nobil, un om care se teme de cei cu Sânge Străvechi, dispreţuindu-i totodată? Pe tine? Ar fi însemnat să mă lipsesc de sfaturile tale. Pe FitzChivalry? Ca să fie destul de valoros în ochii lor, ar fi trebuit să dezvăluim cine e în realitate. Aşa că m-am oprit la fiul meu. E valoros pentru ambele părţi şi valorează cel mai mult dacă rămâne în viaţă. Ei ştiu că are Har, nu mi-au ascuns asta. Prin urmare, într-un anumit fel, e de-al lor în aceeaşi măsură în care e de-al nostru. Îi compătimeşte, pentru că necazurile lor sunt şi ale lui. Nu mă îndoiesc că, în timpul petrecut în mijlocul lor, va învăţa mai multe decât dacă ar fi rămas lângă mine, să ia parte la aceste negocieri oficiale. Iar ceea ce învaţă îl va face, în cele din urmă, un rege mai bun pentru poporul său.

Kettricken s-a oprit. Apoi a adăugat, gâfâind uşor:

– Ei bine, sfătuitorule, arată-mi unde am greşit.

Chade se uita la ea cu gura uşor căscată. Eu nu mi-am ascuns admiraţia. Pe urmă regina mi-a zâmbit şi am văzut în ochii bătrânului asasin scânteieri verzi.

Şi-a închis gura cu un pocnet.

– Ai fi putut să-mi spui dinainte, a răspuns cu amărăciune. Nu mă încântă când sunt făcut să par prost.

– Atunci poţi alege să fii doar surprins, ca toţi ceilalţi, l-a sfătuit ea cu asprime. Şi a continuat cu mai multă blândeţe: Bătrânul meu prieten, ştiu că ţi-am stârnit temeri pentru soarta fiului meu

și că ți-am rănit sentimentele. Dar dacă ți-aș fi dezvăluit ce-aveam de gând, m-ai fi împiedicat s-o fac. Nu-i așa?

– Poate. Totuși...

– Să ne împăcăm, l-a întrerupt ea cu voce alinătoare. Ce s-a făcut e bun făcut, Chade. Acceptă faptele. Și, te implor, nu le lăsa să te împiedice să fii imparțial și ingenios în timpul negocierilor.

Cu asta l-a amuțit. Apoi s-a întors spre mine.

– Tu vei sta dincolo de perete, FitzChivalry, martor la toate. Și, firește, rolul tău e și să veghezi asupra fiului meu, să te convingi că e bine. Poate că-ți va da informații care să ne ofere un avantaj. În clipa asta ești în legătură cu el? m-a întrebat mimând un calm desăvârșit.

– Nu direct, am recunoscut. Nu-i pot fi tot timpul alături, cum era cândva Verity alături de mine. E o parte a Meșteșugului pe care încă n-o stăpânește în întregime. Dar... o clipă.

Am tras aer în piept și m-am întins către el.

Dutiful? Sunt cu Chade și cu regina. Acolo e totul bine?

Perfect. Chade și-a revărsat furia asupra ei?

Nu-ți face griji pentru asta. Mama ta îi ține foarte bine piept. Vor doar să știe dacă putem intra în legătură unul cu altul.

Putem. Acum stau de vorbă cu Fleria, conducătoarea lor. Lasă-mă să-i dau toată atenția mea, altminteri o să creadă că m-am născut mai degrabă înzestrat cu prostie decât cu Har.

Când m-am uitat la Chade și Kettricken, bătrânul s-a încruntat la mine.

– De ce zâmbești? m-a întrebat tăios, de parcă mi-aș fi bătut joc de el.

– Prințul meu a făcut o glumă. Se simte într-adevăr foarte bine. Și, așa cum a bănuit regina, discută cu conducătoarea lor, Fleria.

Regina s-a întors triumfătoare spre Chade.

– Iată. Ai văzut? Deja a aflat numele ei, care ne-a fost ascuns atâta vreme.

– Vrei să zici că e un nume oarecare, pe care i l-a spus ca să i se adreseze cumva, a ripostat iritat Chade. Pe urmă s-a întors spre

mine. Eu de ce nu-l pot auzi? Ce trebuie să fac ca să-mi cizelez talentul pentru a-l folosi când e nevoie de el?

– Presupun că nu e din vina ta. Dutiful a învățat în sfârșit cum să-și trimită gândurile numai și numai către mine. Nici măcar Thick nu știe ce-mi spune el prin Meșteșug. Așa cred. Dacă tu și prințul veți exersa împreună, veți izbuti să creați o legătură mai puternică între voi doi. Iar tu s-ar putea să percepi mai ușor magia dacă o s-o întrebuințezi mai des. Însă până atunci...

– Până atunci, lăsați discuția asta pe mai târziu. Până și cel mai mocăit dintre oaspeții noștri trebuie să se fi încălzit și îmbrăcat în haine uscate până acum. Haide, Chade. Ne așteaptă în sala de întrunire din aripa de răsărit. Iar tu, Fitz, du-te la postul tău. Și dacă auzi ceva care l-ar putea pune în pericol pe fiul meu, dă-i imediat de știre.

O altă femeie l-ar fi așteptat pe Chade, sau s-ar fi oprit o clipă în fața unei oglinzi. Nu și Kettricken. Ea s-a ridicat și a ieșit din încăpere, întru totul sigură că sfetnicul ei avea s-o urmeze și că eu aveam să plec în grabă la postul meu. Privirea pe care mi-a aruncat-o Chade înainte de a dispărea dincolo de ușă era un amestec de mândrie și întristare.

– Poate că i-am fost un dascăl prea bun, a remarcat în șoaptă.

M-am întors în labirintul de coridoare unde se înmulțeau șobolanii. Mi-am luat din odaia de lucru o provizie îndestulătoare de lumânări și o pernă, ca să mă instalez comod. Pe drumul întortocheat către postul meu mi s-a alăturat Gilly. A fost dezamăgit când a descoperit că n-aveam stafide, dar s-a mulțumit cu aventura.

Toate negocierile la care am fost vreodată martor au început cu cel puțin o zi plictisitoare. Și exact așa a fost și de data asta. În ciuda misterului mascaților cu Sânge Străvechi, acea primă după-amiază nesfârșită n-a fost decât o încâlceală de manevre și suspiciuni ascunse în spatele unei curtoazii și al unei rezerve duse la extrem. Solii nu voiau să dezvăluie din ce ducat venea fiecare și erau cu atât mai puțin dispuși să-și dezvăluie numele. Până la încheierea acelei prime întâlniri nu s-a stabilit decât că

trebuiau să spună măcar în care dintre cele Șase Ducate locuiau și că plângerile legate de nedreptățile îndurate trebuiau însoțite de numele vinovaților, de data la care fuseseră săvârșite și de amănunte lămuritoare.

Web a fost excepția de la toate regulile. Mi-a oferit singurul moment interesant din întreaga zi. S-a prezentat spunând că venea din Buck, dintr-un orășel de pe coastă, de la granița cu Bearns. Trăia din pescuit și era ultimul vlăstar al unei familii cu Sânge Străvechi cândva foarte numeroase. Rudele apropiate îi muriseră, aproape toate, în Războiul Corăbiilor Roșii, iar bătrâna lui bunică se stinsese sub povara prea mulților ani în primăvara trecută. N-avea nici nevastă, nici copii, dar nu se considera singur, căci era legat prin Har de o pasăre de mare, care se lăsa chiar în clipa aceea purtată de vânt deasupra castelului. Se numea Risk și, dacă regina voia s-o vadă, el ar fi fost încântat să-i ceară să coboare pe vârful unuia dintre turnuri. Părea să creadă că regina voia într-adevăr să pună capăt persecuției celor de Sânge Străvechi. I-a mulțumit, în fața tuturor, nu numai pentru asta, ci și fiindcă făcuse posibilă întrunirea la care luau parte. A spus că ea izbutise să-i unească pe cei cu Sânge Străvechi așa cum nu se mai întâmplase de generații, de când începuseră să fie nevoiți să-și ascundă magia și să nu mai trăiască în comunități ca până atunci. Pe urmă a început să explice cât de important era pentru copiii cu Sânge Străvechi să recunoască pe față, fără nicio teamă, că se născuseră înzestrați cu magia, ca să poată învăța apoi s-o stăpânească pe deplin. L-a inclus printre ei și pe prințul Dutiful și a ținut să spună că împărtășea tristețea lui Kettricken fiindcă magia fiului ei trebuia să rămână deopotrivă ascunsă și necizelată.

Pe urmă a tăcut. M-am întrebat ce aștepta. Să-i mulțumească regina pentru simpatie și pentru grijă? Am văzut cât de încordat era Chade. Deși cei cu Sânge Străvechi pretindeau că „știu" asta, el o sfătuise pe Kettricken să nu recunoască în fața lor că Dutiful avea Har. Regina a ocolit subiectul cu dibăcie, răspunzând că îi împărtășea grija pentru copiii nevoiți să crească împovărați de secretul lor și neavând cum să-și educe talentul.

Şi au ţinut-o tot aşa, în toată acea seară lungă. Web părea să fie singurul care nu numai că voia să vorbească despre sine şi despre Harul său, ci chiar o făcea cu insistenţă. Am început să pricep ce însemna distanţa pe care o păstrau ceilalţi faţă de el. Era deopotrivă nedumerire şi veneraţie. Nu ştiau ce să creadă despre el, dacă era un ales al zeilor sau un nebun. Îi împiedica să se simtă în largul lor; nu ştiau dacă s-ar fi cuvenit să-i imite sau să-l alunge. Am dedus repede că, spre deosebire de toţi ceilalţi, venise acolo pentru că voise el să vină. Nicio comunitate nu-l alesese s-o reprezinte; pur şi simplu auzise de chemarea reginei şi îi răspunsese. Femeia din pădure păruse să-l preţuiască în mod deosebit, dar nu eram deloc sigur că toţi ceilalţi îi acordau aceeaşi consideraţie. Şi pe urmă a cucerit-o pe regină.

– Un om care n-are nimic de pierdut, a spus la un moment dat, e adesea cel mai potrivit să se sacrifice în folosul celorlalţi.

Am văzut-o pe regină privindu-l cu ochi strălucitori şi am ştiut că, aidoma mie, şi Chade ar fi dorit ca Web să fi ales orice alt cuvânt în afară de „sacrifice".

Discuţia s-a prelungit până la masa de seară. Chade şi Kettricken s-au retras ca să-i lase să mănânce nestânjeniţi, însă eu i-am privit fără scrupule scoţându-şi glugile şi măştile. N-am văzut printre ei pe nimeni din comunitatea cu Sânge Străvechi a lui Rolf şi nici pe vreunul dintre Pestriţii pe care-i urmărisem. Mâncau cu poftă, lăudând mâncarea cu sinceritate. Un animal micuţ, legat prin Har, pe care nu-l observasem până atunci, a ieşit la iveală. O femeie avea o veveriţă care, după ce şi-a făcut apariţia, a început să alerge pe masă, furând de pe toate platourile, fără s-o ocărască nimeni. De fapt, la cina aceea şi la discuţiile fără fereală voiau regina şi Chade să fiu martor. Şi nu m-am mirat, fiindcă bătrânul asasin mi s-a alăturat în scurt timp.

Păstrând amândoi tăcerea, i-am ascultat vorbind despre direcţia în care trebuiau să se îndrepte negocierile şi despre sinceritatea interesului pe care li-l arăta regina. Doi dintre ei, un bărbat pe

nume Boyo[1] și o femeie care se numea Silvereye[2], erau cei mai zgomotoși. Mi-am dat seama că se cunoșteau unul pe altul foarte bine și că se considerau conducătorii grupului. Încercau să-i convingă pe toți ceilalți să rămână fermi pe poziție în fața reginei. Boyo a citit o listă a cererilor pe care ar fi trebuit să le susțină, iar Silvereye a dat aprobator din cap după fiecare. Multe erau nerealiste, iar unele ridicau întrebări delicate. Boyo pretindea că se trage dintr-o familie nobilă căreia i se răpiseră titlul și domeniile în vremurile tumultuoase ale prințului Pestriț. Voia să-i fie înapoiate și făgăduia că oricine voia să insiste pentru îndeplinirea acestei cereri avea să fie bine-venit pe pământurile familiei lui, ca locuitor și lucrător. Un nobil cu Sânge Străvechi recunoscut putea, după cum credea el că-și dădeau cu toții seama, să le facă viața mai bună tuturor. Eu unul nu vedeam nicio legătură clară între una și alta, dar câțiva au încuviințat, înclinându-și capetele.

Silvereye se gândea mai degrabă la răzbunare decât la restituiri. Propunea ca toți aceia care executaseră pe cineva cu Har să primească aceeași pedeapsă. Amândoi susțineau cu înverșunare că regina trebuia să repare tot răul făcut semenilor lor înainte de a discuta despre un mod în care cei cu Har și cei fără Har ar fi putut trăi în pace unii alături de alții.

Când i-am auzit, aproape că mi-a stat inima. În lumina palidă a flăcării acoperite a lumânării noastre, Chade părea istovit. Știam că regina spera să poată privi lucrurile sub cu totul alt unghi, încercând să rezolve problemele din prezent și să le elimine pe cele din viitor, în loc să se întoarcă înapoi cu zecile de ani, încercând să facă dreptate. Chade s-a aplecat spre mine, ca să-mi poată șopti la ureche.

– Dacă o țin morțiș pe-a lor, toate strădaniile noastre au fost zadarnice. Trei zile nu vor fi de-ajuns nici măcar ca să încheiem

[1] Flăcăul (n. trad.).

[2] Ochi Argintiu (n. trad.).

discuția pe tema asta. Iar prezentarea unei asemenea cereri îi va face pe duci să vină cu pretenții la fel de exagerate.

Am dat din cap. L-am prins de încheietura mâinii.

Să sperăm că astfel de idei n-au decât ăștia doi și că alții, mai pașnici, își vor impune părerea. De pildă acest Web. Nu pare dornic de răzbunare.

Fruntea lui Chade s-a încrețit când am început să-i vorbesc prin Meșteșug. După ce am terminat, a dat din cap cu încetineală. Am descifrat esența gândului cu care mi-a răspuns.

Unde... Web?

În colțul opus. Se mulțumește să-i privească.

Și chiar asta făcea. Părea să moțăie, dar eram sigur că-i urmărea pe ceilalți cu tot atâta atenție ca noi. Eu și Chade am mai rămas o vreme acolo, ghemuiți unul lângă altul.

– Du-te să mănânci, mi-a sugerat pe urmă, în șoaptă. Stau eu cu ochii pe ei în lipsa ta. Vrem să rămâi în seara asta aici, la post, cât mai mult cu putință.

I-am ascultat sfatul. M-am întors cu mai multe perne și cu o pătură, cu o sticlă de vin și cu un pumn de stafide pentru dihorul care mă însoțea. Chade a pufnit, dându-mi clar de înțeles că mă răsfățam, apoi s-a făcut nevăzut. Cei cu Sânge Străvechi și-au pus din nou măștile înainte de a le îngădui slujitorilor să intre ca să strângă masa. Pe urmă au intrat cântăreți și saltimbanci, iar regina și Chade li s-au alăturat ca să ia parte la distracție. Au venit și trimișii ducilor. Erau cu toții oameni foarte tineri și nu prea făceau impresie bună. Stăteau strânși grămadă, evident stânjeniți de ideea că aveau să-și petreacă seara împreună cu înzestrații cu Har, și vorbeau aproape numai între ei. A doua zi erau așteptați, alături de regină și Chade, la întâlnirea cu cei cu Sânge Străvechi. Am prevăzut că negocierea avea să facă prea puține progrese și m-am temut pentru prinț.

Mi-am îndreptat gândurile spre el și, o clipă mai târziu, l-am simțit conștient de prezența mea.

Unde ești și ce faci?

Ascult un menestrel cu Sânge Străvechi cântând despre vremurile de demult. Suntem într-un soi de adăpost din capătul unei văi. După cum arată, cred c-a fost construit anume pentru noi. Cred că nu vor să ne ducă în casa niciunuia dintre ei, de teama represaliilor care ar putea urma.

E un loc confortabil?

E cam frig și mâncarea e foarte simplă. Dar nu e mai rău decât la o vânătoare pe vreme de noapte. Se poartă frumos cu noi. Spune-i mamei că sunt în siguranță.

Îi voi spune.

Cum merg lucrurile la Buckkeep?

Încet. Stau dincolo de un zid, cu ochii pe cei cu Sânge Străvechi, care se uită la un saltimbanc. Dutiful, mă îndoiesc că, în următoarele trei zile, se va face cu adevărat vreun progres.

Bănuiesc că ai dreptate. Cred că ar trebui să ne însușim părerea unui bătrân de aici. Le tot repetă tuturor că va fi un adevărat triumf dacă vom încheia discuțiile fără vărsare de sânge. Că ar însemna mai mult decât le-a oferit orice Farseer celor cu Sânge Străvechi, în toată viața lui.

Hm. Poate că în asta e un oarecare adevăr.

Oaspeții pe care-i priveam s-au retras devreme. Călătoria și încordarea îi obosiseră probabil în aceeași măsură. M-am bucurat, fiindcă puteam intra și eu în pat, dar m-am gândit să cobor mai întâi în sala gărzii, să văd ce se mai bârfea. Descoperisem că era locul cel mai potrivit dacă te interesau zvonurile și insinuările răutăcioase și dacă voiai să-ți dai seama cam în ce ape se scălda gloata.

Am fost de-a dreptul șocat când, mergând într-acolo, m-am întâlnit cu Web, care hoinărea pe coridoarele pustii la acea oră din noapte. M-a întâmpinat cu căldură, spunându-mi pe nume.

– Te-ai rătăcit? l-am întrebat curtenitor.

– Nu. Sunt doar curios. Și am capul prea plin de gânduri ca s-adorm. Unde te duci?

– Să iau o cină târzie, i-am răspuns, și a descoperit brusc că tocmai de așa ceva avea nevoie și el.

Nu prea mă trăgea inima să-l duc pe unul dintre solii celor cu Sânge Străvechi în mijlocul gărzilor, dar Web m-a refuzat când i-am sugerat să găsească în Sala Mare un loc liniștit, lângă foc, și să m-aștepte acolo. Mergând alături de el, m-a cuprins brusc teama că ne-am fi putut întâlni cu cineva chiar pe coridoare, însă oaspetele nu părea bântuit de astfel de spaime și, în schimb, îmi punea tot felul de întrebări despre tapiseriile, steagurile și portretele pe lângă care treceam.

Când am intrat în Sala Gărzii, toată lumea a amuțit pentru o clipă. Mi s-a strâns inima când am văzut privirile ostile care ne-au întâmpinat și mi s-a făcut cât un purice când l-am zărit pe Blade Havershawk în capul mesei, lângă vatră. Am vorbit întorcându-mi fața în altă parte.

– Băieți, oaspetelui reginei noastre i-ar plăcea o felie de carne și o cană cu bere.

Le-am reamintit cu stângăcie că se cuvenea să fim ospitalieri, sperând să încălzesc atmosfera. Încercarea a dat greș.

– Aș prefera să împart mâncarea și băutura cu prințul nostru, a spus cineva, amenințător.

– Și eu la fel, a încuviințat Web din toată inima. Fiindcă n-am avut șansa să-i spun măcar două cuvinte înainte de a pleca alături de semenii mei. Dar, dacă în seara asta el mănâncă împreună cu ei și le ascultă poveștile, eu o să împart pâinea cu voi și o să ascult istorisiri din castelul Buckkeep.

– Nu știu dacă la masa asta pot mânca înzestrații cu Har, a ripostat un oștean pe tonul unei insulte.

Am tras aer în piept, știind că trebuia să găsesc un răspuns și să-l scot pe Web nevătămat din încăpere, dar Blade mi-a luat-o înainte.

– Unul a mâncat cândva, a spus, tărăgănând cuvintele. Era de-al nostru și l-am îndrăgit cu toții, până când am fost destul de proști ca să-l lăsăm pe Regal să ni-l ia.

– Oh, nu începe iar cu povestea aia veche! a mârâit cineva, iar altcineva s-a grăbit să-i cânte-n strună.

– Chiar și după ce ne-a ucis regele, Blade Havershawk? Ai continuat să-l îndrăgești?

– FitzChivalry nu l-a ucis pe regele Shrewd, tinere zevzec. Am fost de față și știu ce s-a întâmplat. Puțin îmi pasă de tot ce cântă de-atunci încoace un cârd de menestreli cu limbi veninoase. Fitz nu l-a ucis pe regele pe care-l iubea. Dar i-a omorât pe acei deținători ai Meșteșugului și depun mărturie c-a fost așa cum a spus. Ei l-au ucis pe regele Shrewd.

– Da. Asta e povestea pe care-am auzit-o mereu și eu.

Web părea entuziasmat. Sub privirile mele îngrozite, s-a strecurat printre oameni care au rămas înadins în calea lui până ce a ajuns lângă Blade.

– E loc pe banca asta, lângă tine, bătrâne războinic? l-a întrebat, prietenos. Fiindcă aș vrea să mai aud totul încă o dată, de pe buzele cuiva care a văzut cu ochii lui.

Pentru mine, a urmat cea mai lungă seară pe care-am petrecut-o vreodată în Sala Gărzilor. Web era curios până-n vârful unghiilor și, în timp ce istorisea Blade cele întâmplate în acea noapte fatidică, l-a întrerupt de o sută de ori cu întrebări scormonitoare, iar ceilalți oameni din jurul mesei au început curând să pună, la rândul lor, altele. Era adevărat că în noaptea când pretinsese Regal că tronul i se cuvenea de drept, se albăstrise flacăra torțelor și se arătase Omul Însemnat? Iar regina fugise în noaptea aia însângerată, nu era așa? Dar când se întorsese la Buckkeep nu înfățișase cele petrecute în lumina adevărului?

Era atât de straniu să-i ascult întorcând lucrurile pe toate fețele, să știu că, după atâția ani, lumea încă mai făcea tot felul de speculații. Regina susținuse întotdeauna că, într-o răbufnire de furie îndreptățită, FitzChivalry îi omorâse pe adevărații asasini ai regelui, dar nimeni nu adusese vreodată vreo dovadă care să-i întărească vorbele. Însă mulți spuneau că regina lor nu era nebună și nici n-avea de ce să mintă în privința asta. De parcă un om crescut în Regatul Munților ar fi putut să mintă vreodată! Și, de-aici, au ajuns la povestea veche despre ieșirea mea din mormântul pe care-l sfredelisem cu unghiile ca să las în urmă un sicriu

gol. Acesta din urmă cel puţin fusese văzut, dar nimeni nu putea spune dacă trupul mi se dematerializase sau mă transformasem cu adevărat într-un lup şi fugisem. Gărzile din jurul mesei l-au privit pe Web cu neîncredere când le-a spus că niciun înzestrat cu Har nu se putea preschimba astfel. Pe urmă, discuţia s-a îndreptat către tovarăşul lui de Har, un soi de pescăruş. Şi de data asta a invitat pe oricine dorea să-i vadă pasărea a doua zi. Câţiva au clătinat din cap cu teamă superstiţioasă, dar alţii erau de-a dreptul intrigaţi şi au spus că vor veni la întâlnirea cu zburătoarea.

– Da' ce crez' că-ţi fa' pasăre-aia? l-a întrebat un bărbat beat pe un altul, mai fricos. Poa' se cac' pe tine? Ar tre' să fii 'bişnuit cu asta, Reddy. Muierea aia a ta o fa' dest' de des.

Şi aşa a început o scurtă încăierare, cu pumni traşi la loc strâmt, care-a pus capăt cinei. Când bătăuşii au fost scoşi de fraţii lor de arme afară, în aerul rece al nopţii, Web a declarat că, pentru o singură seară, a avut parte de bere şi de poveşti aproape mai mult decât poate duce, dar că o să-i facă plăcere să se întoarcă a doua zi, dacă e bine-venit. Spre groaza mea, Blade şi alţii au spus, din toată inima, că, înzestrat cu Har sau nu, bine-venit este, cu pasărea lui cu tot.

– Ei, lui Risk a mea nu-i place nici între patru pereţi, nici să zboare pe întuneric. Dar o să vă dau prilejul s-o întâlniţi mâine, dacă vreţi.

Ne-am despărţit de ceilalţi şi, în vreme ce străbăteam castelul ca să ajungem în aripa de răsărit, în minte mi s-a înfiripat treptat ideea că, în seara aceea, Web făcuse pentru cauza celor cu Sânge Străvechi mai mult decât toată discuţia din timpul întrunirii de mai înainte. Poate era într-adevăr un dar pentru noi.

Capitolul XXVI

NEGOCIERILE

Un sigur om înarmat cu un cuvânt potrivit poate înfăptui ceea ce nu e cu putinţă pentru o oaste de spadasini.

Zicală din Regatul Munţilor

Bineînţeles că i-am povestit lui Chade despre Web, iar el i-a povestit apoi totul reginei. Aşa că, la întrunirea de a doua zi, la care au luat parte şi împuterniciţii ducilor, ea a avut grijă să-i ofere lui Web prilejul să vorbească primul. Eu am ascultat de dincolo de perete, ghemuit, cu un ochi lipit de crăpătură. Regina l-a prezentat solilor din cele Şase Ducate spunând că e îi reprezintă pe vârstnicii cu Sânge Străvechi şi le-a cerut să-l trateze cu toată curtoazia. Când i-a dat lui cuvântul, Web a început prin a spune că nu e decât un pescar umil care a avut norocul să descindă din părinţi mai înţelepţi decât va fi el vreodată. Pe urmă a trecut, atât de abrupt, încât mi s-a tăiat răsuflarea, la ceea ce propunea să se facă pentru a se pune capăt nedreptei persecuţii a înzestraţilor cu Har. Vorbind în aceeaşi măsură pentru aceştia

și pentru regină, a sugerat că, poate, era cel mai bine să înceapă să aducă laolaltă cele două grupuri primind printre servitorii casei ei oameni cu Har.

Cuvintele lui păreau mai degrabă ale unui înțelept din Jhaampe care încerca să pună capăt unei neînțelegeri decât ale unui vorbitor în numele celor cu Sânge Străvechi. Regina îl asculta cu ochii strălucind. Și am văzut că, pe lângă Chade, doi dintre oamenii ducilor au dat gânditori din capete la auzul propunerii lui. Apoi, pas cu pas, a dezvăluit raționamentul din spatele sugestiei sale. Punea o mare parte a persecuțiilor nedrepte pe seama spaimei și o mare parte a spaimei pe seama ignoranței. Din pricina ignoranței preferau înzestrații cu Har să se ascundă ca să fie în siguranță. Și unde altundeva era mai bine să înceapă stârpirea acestei ignoranțe, dacă nu în castelul reginei? O femeie cu Sânge Străvechi atrasă de păsări putea să le dea o mână de ajutor crescătorilor de șoimi, iar un băiat cu Har iubitor de câini le putea fi de folos vânătorilor. Un paj sau o cameristă cu Har ar fi prins bine pentru simplul motiv că lumea ar fi descoperit că nu se deosebea cu nimic de un paj sau o cameristă fără Har. Ceilalți nobili ar fi văzut că astfel de oameni nu făceau rău nimănui, nici în castelul ei, nici în afara lui, ci, mai degrabă, îi ajutau casa regală să prospere. Firește, regina ar fi trebuit să-i protejeze până când se alăturau și alții cauzei lor, din convingere. Iar cei cu Sânge Străvechi care primeau astfel de slujbe ar fi jurat să nu înceapă ei înșiși nicio ceartă.

Pe mine m-a lăsat din nou cu răsuflarea tăiată, uluit de naturalețea cu care i-a oferit reginei propriile sale servicii. A făcut cu aceeași curtoazie și corectitudine de care ar fi dat dovadă un fiu de nobil cunoscător al obiceiurilor de la curte, și m-am întrebat, neliniștit, dacă se trăgea într-adevăr dintr-o familie de pescari. S-a lăsat într-un genunchi în fața lui Kettricken și a implorat-o să-i îngăduie să rămână la Buckkeep după plecarea celorlalți. Voia să locuiască în castel, să învețe și să-i învețe pe alții. Păstrând cu grijă secretul Harului prințului față de împuterniciții celor Șase Ducate, s-a oferit drept „un dascăl grosolan, recunosc, dar căruia i-ar plăcea să-l învețe pe prinț totul despre felul în care ne ducem traiul

şi despre obiceiurile noastre, pentru a cunoaşte cât mai bine această parte a supuşilor săi".

Chade a obiectat.

– Dar dacă nu te întorci la ai tăi, aşa cum am promis, nu se vor găsi unii care să spună că te-am oprit ca ostatic împotriva voinţei tale?

Am bănuit că bătrânul meu mentor nu dorea un sfătuitor cu Sânge Străvechi pentru prinţ.

Web a chicotit la auzul acestei temeri.

– Toată lumea din această încăpere e martoră că m-am oferit singur. Şi, după ce mă vor lăsa aici, dacă veţi hotărî să mă ciopârţiţi şi să mă ardeţi, se va spune că de vină a fost numai neghiobia mea, fiindcă m-am încrezut în cine n-ar fi trebuit. Dar nu cred că se va întâmpla una ca asta. Greşesc, doamna mea?

– Nu, cu siguranţă nu! a declarat regina. Şi, indiferent la ce alt rezultat ne va conduce această întrunire, o voi considera o binefacere fiindcă a mărit numărul oamenilor mei cu unul cu mintea atât de limpede.

Grija cu care cântărea Web lucrurile şi propunerile lui au umplut dimineaţa în întregime. Când a sosit vremea prânzului, Web a spus că avea să mănânce împreună cu noii săi prieteni din Sala Gărzii, urmând să le facă apoi cunoştinţă cu pasărea sa. Înainte de a apuca bătrânul Chade să sugereze că n-ar fi fost înţelept, regina a anunţat că ea, Chade şi sfătuitorii ei din cele Şase Ducate aveau să i se alăture, pentru că voia şi ea s-o cunoască pe Risk.

Îmi doream atât de mult să pot fi şi eu de faţă, nu doar ca iscoadă, ci şi ca să văd reacţia gărzilor când avea să se trezească onorate de prezenţa reginei la masa lor. Web n-ar fi scăzut nicidecum în ochii oştenilor fiindcă oferise un asemenea prilej. Şi nu mă îndoiam că, fiindcă regina nu se temea de pasărea legată de el prin Har, numărul celor prezenţi la întâlnirea cu zburătoarea avea să crească.

Dar eram blocat la postul meu de spion, eram ochiul prin care vedea Chade ce se petrecea în lipsa lui în încăpere. I-am privit pe cei cu Sânge Străvechi scoţându-şi măştile după ce li

s-a adus mâncarea. Ca şi mai înainte, Boyo şi Silvereye şi-au ridicat glasurile, vorbind despre nedreptăţile îndurate şi despre nevoia de răzbunare, numai că, pe lângă ei, s-au mai făcut auziţi şi alţii. Unii vorbeau, cu uimire, despre discursul lui Web. Am auzit cel puţin o femeie spunându-i alteia că, odată ce o cunoscuse pe Kettricken, i l-ar fi încredinţat pe unul dintre fii ei ca paj, fiindcă aflase că tuturor copiilor din castel li se oferea şansa să înveţe să socotească şi să scrie. Iar un bărbat tânăr, fără îndoială menestrel după cum îi suna glasul, s-a întrebat cu voce tare cum ar fi fost să cânţi lângă focul reginei cântecele celor cu Sânge Străvechi, şi dacă nu cumva aşa ar fi fost cel mai bine să li se arate celor fără Har că semenii lui nu erau fioroşi, nu erau monştri.

Se întredeschisese o uşă. Posibilităţile zilei de mâine căpătau putere, crescând în lumina optimismului lui Web. M-am întrebat dacă se puteau înălţa destul de mult ca să-şi arunce umbra peste buruienile răului din ziua de ieri.

Însă după-amiaza a fost o dezamăgire, îndelungată şi obositoare. Când s-au întors regina şi sfătuitorii ei, împreună cu Web, Boyo s-a ridicat ca să spună că era rândul lui să vorbească. Avertizată în ceea ce-l privea de Chade şi de mine însumi, regina l-a ascultat, calmă, în timp ce a pomenit, mai întâi, tot răul pe care li-l făcuse, în general, Casa Farseer celor cu Sânge Străvechi, pentru a trece apoi la povestea lui. Însă aici, cel puţin, regina a putut să-i închidă gura. I-a spus, cu hotărâre, dar nu fără curtoazie, că nu era momentul potrivit pentru a îndrepta răul suferit de o persoană anume. Dacă familia lui fusese văduvită pe nedrept de pământuri şi de avere, trebuia să vină înaintea ei mai degrabă într-o zi de judecată. Chade urma să-l ajute să stabilească o dată anume, spunându-i şi cu ce hrisoave să se înfăţişeze. În primul rând, trebuia să definească legătura sa de rudenie cu înaintaşul deposedat, fiind nevoie şi de un menestrel care să ateste că era urmaşul celui mai mare fiu al familiei, al cărui tată fusese de asemenea fiul cel mai mare şi aşa mai departe, de la o generaţie la alta.

Regina i-a arătat, cât se poate de limpede, că îşi punea propriul interes mai presus de al celorlalţi din încăpere, şi chiar acesta era

adevărul. Nu a refuzat să-i facă dreptate, ci l-a îndrumat pe calea pe care trebuia s-o urmeze oricine altcineva din cele Șase Ducate. Și le-a reamintit tuturor că îi invitase ca să se gândească împreună ce era de făcut pentru ca persecuția celor cu Sânge Străvechi să înceteze.

Silvereye a adus în discuție ceva mai greu de lămurit. A vorbit despre rudele ei ucise. A povestit ridicându-și vocea cu furie, cu ură și durere, sentimente pe care le-am zărit oglindindu-se pe multe chipuri din jurul ei. Web părea bolnav și mâhnit peste măsură, iar de pe fața reginei dispărea încetul cu încetul orice tresărire. Trăsăturile lui Chade păreau cioplite în piatră. Însă furia naște de obicei tot furie și împuterniciții celor Șase Ducate se înneguraseră. Răzbunarea și pedepsele pe care le cerea femeia erau mult prea cumplite ca să le considere cineva acceptabile.

Era ca și cum ar fi deschis un hău peste care niciun negociator nu putea trece dintr-un salt, declarând că nimic altceva nu putea s-o mulțumească. A subliniat că era singura cale care putea să ducă la încetarea persecuției celor cu Sânge Străvechi. Trebuia să fie o fărădelege atât de înfiorător pedepsită încât nimănui să nu-i mai treacă vreodată prin cap s-o săvârșească. De aceea trebuiau găsiți și nimiciți toți cei care se făcuseră vreodată vinovați de o asemenea purtare, ca și aceia care le-o toleraseră. Pornind de la propria suferință, nedreptățile de care se plângea Silvereye s-au înmulțit, cuprinzând toate execuțiile înzestraților cu Har din ultima sută de ani. Voia îndreptarea nedreptăților și pedepse care să oglindească întocmai ceea li se făcuse victimelor. Regina s-a dovedit destul de înțeleaptă ca s-o lasă să vorbească până când n-a mai găsit nimic de pus. Cu siguranță nu fusesem singurul care-și dăduse seama că pretențiile ei se învecinau cu nebunia. Însă era o nebunie spre care o mânase suferința, și cine eram eu ca s-o condamn pentru asta?

Când a tăcut Silvereye, nu puțini dintre ceilalți soli cu Sânge Străvechi erau nerăbdători să treacă pe război tot ce pierduseră din pricina persecuțiilor. Erau strigate numele unor oameni care meritau să moară și furia se învârtejea în încăpere ca o furtună. Însă regina mea a ridicat o mână și a întrebat calmă:

– Şi când o să se sfârşească?

– Când vor fi pedepsiţi până la ultimul! a răspuns Silvereye cu înfocare. Să se clatine sub greutatea lor spânzurătorile şi fumul rugurilor să înnegrească văzduhul toată vara. Să le aud rudele strigându-şi în gura mare o durere ca aceea pe care-am fost noi nevoiţi să ne-o ascundem, ca să nu se afle că avem Sânge Străvechi. Pentru fiecare tată ucis să moară un tată. Pentru fiecare mamă, o mamă. Pentru fiecare copil, un copil.

Regina a oftat.

– Şi ce-o să se întâmple când toţi aceia care vor fi suferit de pe urma răzbunării voastre vor veni la rândul lor la mine să ceară răzbunare? Cum o să-i pot refuza? Tu propui ca un om care-a ucis copiii unei familii cu Sânge Străvechi să fie ucis împreună cu copiii lui. Dar cum rămâne cu verii acelor copii, cu bunicii lor? Nu vor veni şi ei înaintea mea să-mi ceară ceea ce îmi ceri tu acum? Nu vor fi la fel de îndreptăţiţi să spună că au pierit oameni nevinovaţi, ca urmare a unei persecuţii nebuneşti? Nu. Asta nu e cu putinţă. Îmi ceri ceea ce nu-ţi pot da, şi o ştii foarte bine.

Am văzut privirea lui Silvereye umplându-se brusc de ură şi de mânie.

– Ştiam că aşa va fi, a spus cu amărăciune. Făgăduielile tale sunt vorbe goale.

– Vă ofer aceeaşi dreptate de care se poate bucura orice om din regat, a răspuns regina obosită. Vino înaintea mea într-o zi de judecată cu dovezi ale nedreptăţilor care ţi s-au făcut. Dacă s-a săvârşit un omor, atunci ucigaşul va fi pedepsit. Dar numai el, nu şi copiii lui. Tu nu vrei dreptate, vrei răzbunare.

– Iar tu nu ne oferi nimic! a ripostat Silvereye. Ştii foarte bine că nu îndrăznim să ne înfăţişăm la judecata ta. Între noi şi Buckkeep ar sta prea mulţi oameni dornici să ne amuţească pe vecie.

A tăcut. Iar regina Kettricken a rămas neclintită în faţa furiei ei, şi Silvereye a făcut greşeala să insiste, folosindu-se de ceea ce lua drept avantaj:

– Sau asta ai vrut de fapt întotdeauna, regină Farseer? Şi-a rotit prin încăpere privirea grea de o furie pe care o considera

îndreptățită. Oare nu ne momește cu vorbe goale ca să ieșim la vedere și să scape de noi toți?

A urmat o scurtă tăcere. Pe urmă Kettricken i-a răspuns cu voce joasă.

– Azvârli cuvinte pe care nu le crezi nici tu. Vrei să rănești. Totuși, dacă învinuirile pe care mi le aduci ar porni de la fapte reale, nu m-ai răni, ci m-ai face mai degrabă să simt că am tot dreptul să-i urăsc pe cei cu Sânge Străvechi.

– Așadar recunoști că ne urăști? a întrebat Silvereye satisfăcută.

– N-am spus asta! a exclamat Kettricken cu groază și furie deopotrivă.

Spiritele se încingeau, și nu doar ale celor cu Sânge Străvechi. Sfătuitorii din cele Șase Ducate ai reginei păreau deopotrivă insultați și neliniștiți de furtuna care se dezlănțuia în sală. Nu știu ce s-ar fi ales de negocieri dacă soarta nu și-ar fi rostit voința cu glasul femeii cu vaca:

– Trebuie să merg la grajduri. Lui Wisenose[1] i-a venit sorocul și vrea să fiu acolo.

În fundul sălii, cineva a început să râdă cu resemnare, iar altcineva a înjurat-o.

– Știai că trebuie să nască. De ce-ai adus-o?

– Ai fi vrut s-o las singură acasă? Sau să stau și eu deoparte, Briggan[2]? Știu prea bine că mă crezi o zăpăcită, dar am în aceeași măsură ca tine dreptul să mă aflu aici.

– Potoliți-vă, a spus Web pe neașteptate. Cuvântul a sunat ca un croncănit, dar și-a dres glasul și l-a repetat. Potoliți-vă. E un moment la fel de bun ca oricare altul ca să răcorească mințile înfierbântate și, dacă Wisenose are nevoie de tovarășa ei de Har, atunci sunt sigur că aici nu e nimeni care să spună că nu trebuie să se ducă la ea. Iar eu o voi însoți dacă dorește. Și poate că, până ne întoarcem, toți cei aici de față își vor aduce aminte că ne-am

[1] Bot Înțelept (n. trad.).

[2] Nume derivat din „brig" – bric (n. trad.).

adunat ca să găsim o rezolvare a problemelor din prezent, nu ca să schimbăm trecutul, oricât de dureros ar fi.

Am descoperit brusc un adevăr izbitor: Web controla adunarea mai bine decât regina, dar mă îndoiesc că, din câți erau de față, a mai observat cineva. Era avantajul celor care privesc din afară, cum îmi spusese adesea Chade. Când totul devine o simplă reprezentație, te uiți cu aceeași atenție la toți actorii. Acum i-am văzut pe toți trimișii celor Șase Ducate înșiruindu-se spre ușă, în urma reginei și a lui Chade, și pe Web plecând cu femeia cu vaca la grajduri. Eu am rămas la post, socotind că tot ce avea să se petreacă mi-ar fi putut dezvălui mai multe decât orice altceva.

Și așa a fost. Unii, printre care menestrelul și femeia care spusese mai devreme că și-ar trimite fiul să-i fie paj reginei, au întrebat-o pe Silvereye dacă voia să le distrugă viitorul în numele unui trecut care nu putea fi schimbat. Până și Boyo părea înclinat să creadă că Silvereye mersese prea departe.

– Dacă această Regină Farseer se ține de cuvânt, atunci poate izbutești să te înfățișezi la judecata ei și să te plângi de toate nedreptățile pe care le-ai îndurat. Am auzit că ia hotărâri drepte. Poate ar trebui să-i acceptăm oferta.

– Lașilor, sunteți lași cu toții, a șuierat Silvereye. Lași și lingăi. Ne mituiește, ne oferă o viață sigură pentru câte un copil sau doi și, în schimb, sunteți gata să uitați trecutul. Ați uitat urletele verilor voștri, ați uitat că v-ați dus să vă vedeți prietenii și n-ați găsit decât un petic de pământ pârjolit pe malul unei ape? Cum îi puteți trăda astfel pe cei de-un sânge cu voi? Cum e cu putință să uitați?

– Cum e cu putință să uităm? Aici nu e vorba de uitare. E vorba de ceea ce ne-aducem aminte.

Îi răspunsese un bărbat pe care nu-l remarcasem până atunci. Era de vârstă mijlocie, firav la trup, cu înfățișare de orășean. Nu era un vorbitor priceput; își înghițea cuvintele și se uita nervos în jur, dar ceilalți îl ascultau totuși.

– O să vă spun ce țin eu minte. Țin minte că, atunci când au fost luați părinții mei din casa lor, de vină au fost Pestriții care

i-au trădat. Da, și un Pestriț călărea alături de aceia care i-au spânzurat și i-au tăiat în patru. Cultul lui Laudwine a cutezat să-mi numească părinții trădători ai Sângelui Străvechi și i-a amenințat că îi va pedepsi pentru că nu le ofereau adăpost celor care stârnesc ura împotriva noastră. Ei bine, cine-a fost în ziua aia adevăratul trădător? Părinții mei, care nu doreau decât să trăiască liniștiți în acea pace de care se puteau bucura, sau Pestrițul cu torța care le-a aprins trupurile? Ne amenință dușmani mai răi decât această regină Farseer. Și, când se întoarce, eu vreau să-i cer să facă dreptate împotriva celor care ne terorizează și ne trădează. Dreptate împotriva Pestriților.

În încăpere s-a lăsat o tăcere groasă ca sângele închegat. Menestrelul s-a apropiat de bărbatul firav și și-a pus mâna pe mâneca lui.

– Bosk[1]. Cu asta nu ne poate ajuta. Trebuie să-i facem față singuri. N-o să izbutești decât să te pui în mare primejdie și, da, o să-ți primejduiești și nevasta, și fiicele.

Menestrelul și-a rotit privirea prin încăpere aproape cu spaimă. Și mi-a stat inima când am înțeles. Cei cu Sânge Străvechi se temeau de ai lor. Pestriții ar fi putut avea iscoade chiar printre ei. Gândul s-a răspândit în tăcere, înmărmurindu-i pe toți. Unii și-au găsit curând scuze ca să plece în camerele lor și, în scurtă vreme, sala a rămas aproape pustie. Silvereye stătea pe un scaun, tăcută, cu ochii la foc. Menestrelul se foia prin încăpere fără țintă. Cei câțiva rămași vorbeau foarte puțin între ei.

Am auzit zgomot de pași târșiți pe coridor în spatele meu și, o clipă mai târziu, Chade s-a strecurat alături de mine.

– Ceva important? a șoptit.

L-am prins de încheietura mâinii și i-am transmis tot ce văzusem. A căzut pe gânduri.

– Ei, a spus după câteva secunde. Asta-mi îndreaptă gândurile pe o altă cale. N-ar fi prima oară când fac dintr-o greșeală un

[1] Boschet (n. trad.).

avantaj. Rămâi de veghe aici, Fitz. Apoi, aproape ca şi cum i-ar fi venit ideea prea târziu: Ţi-e foame?

– Puţin. Dar fac faţă.

– Şi prinţul nostru?

– Nu cred că am de ce să-mi fac griji pentru el.

– Ah, ba ai. Dacă în încăperea de alături ar putea fi o iscoadă de-a Pestriţilor, atunci s-ar putea afla Pestriţi şi printre cei care-l ţin ostatic. Avertizează-l, băiete. Şi fii în continuare cu ochi-n patru.

Şi a plecat târşindu-şi picioarele, aproape îndoit de mijloc. M-am uitat în urma lui întrebându-mă ce voia să pună la cale. Pe urmă mi-am îndreptat gândul spre Dutiful. La el totul era bine. Îi era frig şi se plictisea, dar nu-i adusese nimeni nicio ofensă şi nu-i făcuse nimeni niciun rău. În ziua aceea se vorbise mai ales despre ceea ce se întâmpla la Buckkeep. Era clar că o pasăre, poate Risk sau şoimul, ducea bilete de la unii la alţii. Până atunci, toate veştile fuseseră mulţumitoare. Dar Dutiful mi-a spus că în aer se simţeau aşteptarea încordată şi îngrijorarea.

Vaca a adus pe lume, fără să se zbată prea mult în chinurile facerii, un viţel sănătos. Femeia radia de încântare, de parcă ea ar fi fost aceea care se bucura de un grajd solid şi de căldura dintr-o boxă pentru viţelul născut într-o neobişnuit de timpurie parte a primăverii. Când ea şi Web au revenit în sala din aripa de răsărit a castelului era deja ora următoarei mese. I-am privit pe împuterniciţii celor cu Sânge Străvechi adunându-se iarăşi laolaltă în vreme ce li se aducea mâncarea şi scoţându-şi măştile după plecarea servitorilor. Am studiat toate feţele cu mult mai multă atenţie, dar, dacă acolo se afla vreun om din banda lui Laudwine, eu nu l-am recunoscut.

Masa era pe sfârşite când s-a auzit o bătaie în uşă. Câţiva le-au strigat presupuşilor slujitori că încă mai mâncau. De dincolo de uşă, cineva le-a răspuns cu voce scăzută:

– Lăsaţi-mă să intru. Sângele Străvechi salută Sângele Străvechi.

Web a fost cel care s-a ridicat şi s-a dus să deschidă. A tras zăvorul şi l-a lăsat să intre pe Civil Bresinga, însoţit de motanul

lui. Veverița de pe masă a chițăit speriată, a alergat la tovarășa ei de Har și i s-a ascuns în păr. Pard nici n-a clipit, a înaintat agale, s-a uitat în jur și s-a dus lângă cămin, unde s-a instalat cât de comod i-a fost cu putință. Nimeni n-ar fi putut să-l vadă intrând astfel fără să fie convins că împărțea Harul cu băiatul care a închis fără zgomot ușa în urma lui și s-a întors către grupul din jurul mesei.

Privirile pe care le-a întâlnit ar fi descurajat pe oricine. Însă Web a făcut din nou față provocării punând o mână prietenoasă pe umărul lui Civil și exclamând:

– Sângele Străvechi întâmpină cu bucurie Sângele Străvechi. Vino alături de noi, flăcăule. Care ți-e numele?

Civil a tras aer în piept și și-a îndreptat spatele.

– Sunt Civil Bresinga. Acum Lordul Civil Bresinga de Galekeep. Sunt un supus loial al reginei Kettricken și unul dintre prietenii și însoțitorii prințului Dutiful Farseer. Sunt Sânge Străvechi. Iar regina și prințul știu asta.

A tăcut câteva clipe, lăsându-le timp să priceapă că se uitau la un nobil înzestrat cu Har de la curtea Farseer.

– Am venit la porunca lui Chade, sfetnicul reginei, să vă spun cum sunt tratat aici. Și ca să vă povestesc despre legăturile mele cu Pestriții. Și cum aș fi murit în mâinile lor, dacă nu m-ar fi salvat casa Farseer.

L-am urmărit cu un soi de venerație. Era evident că nu-și pregătise dinainte povestea. O istorisea cum îi venea la gură, fiind adesea nevoit să se întoarcă pe firul ei, cu explicații despre ceea ce se petrecuse mai înainte. Când a vorbit despre mama lui și despre ceea ce îndurase, i s-a sugrumat vocea și n-a mai putut să vorbească. Web l-a așezat pe un scaun, i-a dat un pahar cu vin și l-a bătut pe spate, liniștindu-l ca pe un copil. Iar eu am strâns din ochi și m-am revăzut pe mine la cincisprezece ani încâlcit în țele unei intrigi pe care-mi era peste puteri să le descâlcesc. Mi-am dat brusc seama că proaspătul Lord Bresinga *nu era* cu mult mai mult decât un copil. Înzestrat cu Har și mereu în primejdie, manipulat ca să spioneze, sperând cu disperare că astfel își putea salva mama

şi averea familiei. Dăduse greş. Fără familie şi fără casă rămăsese în voia sorţii: un nobil cât se putea de neînsemnat, la o curte unde politica era de cea mai mare însemnătate. Şi, în realitate, singurul lucru care-l păstrase în viaţă fusese prietenia unui Farseer. A unuia pe care îl trădase nu doar o singură dată, ci de două ori, şi care îl iertase.

– Mi-au oferit adăpost aici, şi-a încheiat el povestea. Regina, prinţul şi Sfetnicul Chade ştiu foarte bine că mă număr printre cei cu Sânge Străvechi. Şi că am fost folosit împotriva lor. Şi cât am plătit pentru asta. S-a întrerupt şi a clătinat din cap. Nu sunt un vorbitor priceput. Nu ştiu să trasez toate paralelele pe care aş vrea să le vedeţi. Vă spun doar că... nu m-au judecat după faptele mele din trecut. Şi nu i-au judecat pe cei cu Sânge Străvechi după ceea ce-au încercat Pestriţii să-i facă prinţului. Regina nu s-a lepădat de fiul ei cu Har. Noi nu putem face acelaşi lucru pentru ei? Nu putem trata cu Farseerii privindu-i aşa cum sunt acum, fără să scormonim adânc trecutul?

Silvereye a pufnit cu dispreţ. Însă Boyo, probabil recunoscându-şi un semen în acel nobil înzestrat cu Har, deţinător al unui titlu pe care el spera să-l redobândească, a dat din cap meditativ. Civil s-a întors brusc spre Web şi am simţit că-i venise ceva în minte, o idee de-a lui. Şi, parcă drept răspuns la dorinţa mea arzătoare, l-am auzit din nou pe Chade apropiindu-se cu paşi târşiţi. I-am făcut semne frenetice, chemându-l să mi se alăture în postul de observare şi cerându-i în acelaşi timp să nu mai facă niciun zgomot. Băiatul îi vorbea lui Web. Cuvintele lui ajungeau până la noi cu greu.

– Sfetnicul Chade mi-a povestit ce ai dat de înţeles. Că, dacă în castelul Buckkeep vor veni oameni cu Sânge Străvechi, ca să trăiască aici fără să se-ascundă, alături de oamenii fără Har, aceştia vor descoperi, probabil, că nu suntem nişte monştri de care trebuie să se teamă. Mi-a povestit şi că ai spus: „Un om care n-are nimic de pierdut e adesea cel mai potrivit să se sacrifice în folosul celorlalţi." N-am avut prea mult timp să mă gândesc la asta, dar nici nu cred că e nevoie de prea mult ca să pricep că eu sunt cu

adevărat un om fără nimic de pierdut. Orice ameninţare nu mai poate fi decât la adresa mea şi numai a mea. Nu mai am familie care să sufere consecinţele faptelor mele. Civil şi-a rotit privirea prin încăpere. Ştiu că mulţi dintre voi se tem că, dacă ies din ascunzătoare, vor fi ucişi de vecini. A fost mult prea multă vreme o spaimă întemeiată. Una pe care-am cunoscut-o şi eu, şi mama mea.

Cuvintele i-au pierit brusc de pe buze. Pe urmă s-a silit să continue, şi a făcut-o cu voce spartă.

– Aşa că am rămas ascunşi. Şi le-am dat astfel „prietenilor" noştri prilejul să ne omoare. De aceea cred acum că n-are rost să te ascunzi.

Nu mi-am putut da seama dacă emoţia i-a sugrumat glasul sau s-a întrerupt ca să vadă ce mai avea de spus. S-a uitat din nou la Web şi a dat din cap, ca pentru sine.

– Tot castelul a auzit deja de Web cel cu Har, care merge printre oamenii de aici fără teamă şi fără să-l ameninţe nimeni şi nimic. Şi aproape că mi-e ruşine pentru că el, un străin pentru toată lumea din castel, a ieşit în lumină, pe când eu, care-l cunosc cel mai bine pe prinţul Dutiful, mă furişez prin cotloane întunecoase, doar în preajma odăii mele. Mâine voi schimba asta. Voi declara cu mândrie că-mi curge Sânge Străvechi prin vene şi voi jura că am să fiu dovada vie a faptului că unul ca mine se poate devota întru totul prinţului, care o merită din plin.

L-am învăţat cum trăim noi, şi el a fost dornic să înveţe. Mi-a spus că, în primăvară, când va pleca în Insulele Străine, să ucidă un dragon şi să câştige o mireasă, îl pot însoţi. Voi fi însoţitorul lui cu Har. La Buckkeep nu există niciun Maestru al Meşteşugului, aşa că prinţul meu va pleca singur, fără o coterie cunoscătoare a acestei magii, cum au avut întotdeauna regii Farseer, ca să le vină în ajutor. Îi voi oferi în schimb serviciile magiei noastre, şi vă asigur că se va dovedi tot atât de folositoare. Îmi voi pune, cu mândrie, magia Sângelui Străvechi în slujba tuturor.

Forţa cu care mi-a strâns Chade încheietura mâinii mi-a dezvăluit că spusele lui Civil erau şi pentru el o noutate, şi nu se

referea doar la planul de a ieși la lumină, ci și la faptul că Dutiful îl înștiințase că-l poate însoți în aventura sa. Meșteșugul lui Chade era dezordonat, dar mesajul lui a ajuns totuși la mine.

Ți-am spus c-o să fac un avantaj dintr-o greșeală? S-ar putea să fi izbutit mai bine decât trebuia, fiindcă avantajul nostru a întrecut măsura, devenind o altă greșeală. Voiam doar să le spună că regina l-a tratat bine și corect, nu să se facă ambasadorul Sângelui Străvechi la curte.

Mi-am contopit gândurile cu ale lui.

Nu i se pare că prințul poate fi în primejdie dacă recunoaște că are un prieten cu Har. Nu vede decât pericolul în care se pune pe sine însuși și riscă bucuros pentru Dutiful. Crezi că-l poți face să se răzgândească?

Nu sunt sigur că ar fi înțelept, mi-a mărturisit Chade. *Însuflețirea lui i-a captivat, le-a stârnit imaginația. Privește.*

Nu-l copleșeau oferindu-i sprijin. Web era singurul care zâmbea larg, spunând ce mândru era de tânărul Bresinga. Ceilalți, cu remarcabila excepție a încruntatei Silvereye, își manifestau cu mai multă rezervă aprobarea, fiecare la alt nivel, acoperind o gamă destul de largă. Menestrelul și Boyo păreau entuziasmați. Femeia cu vaca, deja pe jumătate cucerită fiindcă animalul ei fusese atât de bine tratat, zâmbea cu blândețe. Ceilalți discutau privind totul mult mai practic. Regina nu putea îngădui să fie condamnat la moarte, nu după ce băiatul ceruse azil, iar ea făgăduise că niciun înzestrat cu Har n-avea să mai fie ucis pur și simplu din pricina magiei lui. Se părea că tânărul Lord Bresinga n-ar fi avut cum să se afle mai în siguranță decât se afla. Și era foarte posibil ca un flăcău ca el, nobil și chipeș totodată, să câștige multe inimi de partea Sângelui Străvechi. Dezvăluindu-și Harul, nu făcea niciun rău cauzei lor.

Pe urmă, Bosk, orășeanul, s-a ridicat și s-a proptit în fața lui Civil. Își răsucea degetele de parcă ar fi putut să și le deșurubeze din palme.

– Farseerii au ucis PestrițI. Ești sigur? a întrebat cu o voce șovăitoare.

– Foarte sigur, a răspuns încet băiatul. Și-a dus mâna la gât. Într-adevăr foarte sigur.

– Numele lor, a șoptit bărbatul. Le știi numele?

Civil a încremenit pentru o clipă. Apoi a răspuns:

– Keppler. Padget. Și Swoskin. Astea sunt numele sub care i-am cunoscut eu. Însă prințul Dutiful îi spunea lui Keppler altfel, fiindcă l-a cunoscut cât a stat printre PestrițI. Îl numea Laudwine.

Bosk a clătinat din cap dezamăgit. Însă altcineva a întrebat cu glas sonor:

– Laudwine?

Pe urmă și-a făcut loc în față și am recunoscut-o pe Silvereye.

– Nu se poate! Era conducătorul Pestriților. Dacă ar fi fost ucis, aș fi auzit.

– Oh, da? a întrebat curios menestrelul.

Privirea lui nu era prietenoasă.

– Da, s-a răstit Silvereye. N-aveți decât să credeți ce vreți. Cunosc oameni care-l cunosc pe Laudwine și, da, unii dintre ei sunt PestrițI. Eu una nu sunt, deși ultimele discuții pe care le-am auzit aici m-au ajutat să înțeleg ce i-a silit să facă tot ce fac. S-a întors cu umărul spre menestrel, scoțându-l din discuție.

– Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta? l-a întrebat pe Civil. Și ce dovadă ai că e așa cum spui?

Băiatul s-a tras cu un pas înapoi, dar i-a răspuns:

– Cu mai bine de o lună în urmă. Cât despre dovadă... ce fel de dovadă te-aștepți să-ți ofer? Am văzut ce-am văzut, dar am fugit imediat ce-am putut. Mi-e rușine să recunosc, dar e adevărul. Totuși, mă îndoiesc că toată lumea care vorbește despre asta în orașul Buckkeep minte. Un bărbat ciung și calul lui au fost uciși, ca și un câine de talie mică. Și ceilalți doi bărbați din aceeași casă.

– Și calul lui! a exclamat Silvereye, și mi-am dat seama că vedea în asta o pierdere dublă.

– Dacă așa stau lucrurile, Pestriții au primit o lovitură serioasă, a spus Bosk. Pentru ei ar putea fi sfârșitul.

– Nu. Nu va fi. Silvereye își susținea părerea cu convingere. Puterea Pestriților nu stă într-un singur om. Nu vor renunța la luptă înainte de a ni se face dreptate. Și de a fi răzbunați.

Bosk s-a ridicat și s-a apropiat încet de ea, cu pumnii strânși. Amenințarea lui ar fi fost jalnică dacă n-ar fi fost atât de sinceră.

– Poate ar trebui să mă răzbun și eu când și unde mi se ivește un prilej, a sugerat cu răsuflarea tăiată. Și a continuat cu vocea aproape frângându-i-se. Dacă aș afișa numele tău, dând de veste că ai Har, și ai fi spânzurată și arsă, asta i-ar încălzi pe prietenii tăi Pestriți? Poate ar trebui să-ți urmez sfatul. Să le fac exact ce mi-au făcut ei mie.

– Cum poți fi atât de idiot? Nu pricepi că ei luptă pentru noi toți și că merită să-i ajutăm? Am auzit zvonuri care spun că Laudwine ar fi descoperit ceva care i-ar fi putut răsturna pe Farseeri de pe tron. Poate că secretul s-a pierdut când a murit el, sau poate că nu.

– Acum idioata ești tu, s-a amestecat Civil cu hotărâre. Să-i răstoarne pe Farseeri de pe tron? Ce mai plan! S-o detroneze pe singura regină care-a încercat vreodată să pună capăt spânzurărilor și arderilor. Ce-o să câștigăm cu asta? Doar o persecuție mai puternică, fără teamă de vreo pedeapsă sau de gărzi care s-ar putea amesteca. Dacă Sângele Străvechi încearcă să răstoarne monarhia, oamenii vor vedea în asta dovada că suntem exact atât de răi și de nedemni de încredere cum spun dușmanii noștri. Ești nebună?

– Este, a răspuns Web cu voce joasă. Dar pentru așa ceva trebuie să ne fie milă de ea, nu s-o învinuim.

– Nu vreau mila voastră! s-a zborșit Silvereye. N-am nevoie de mila nimănui. Și nici de ajutorul vostru. Cădeți în genunchi în fața acestei regine Farseer. Iertați tot ce vi s-a făcut și lăsați-i să vă folosească drept slugi. Eu *nu* iert nimic și, la timpul potrivit, mă voi răzbuna. O voi face.

– Am izbutit, mi-a șoptit Chade la ureche. Sau ar trebui mai degrabă să pun c-a izbutit Silvereye pentru noi. I-a atras de partea noastră pe toți cei care nu visează sânge și foc. Adică pe cei mai mulți dintre ei, așa cred. Vom vedea dacă am sau nu dreptate.

Şi cu asta a plecat, străbătând coridoarele în grabă, ca un păianjen cenuşiu. Eu mi-am părăsit postul abia noaptea târziu, ca să mănânc ceva şi să apuc şi să dorm. Iar lucrurile au mers mai departe aşa cum spusese Chade. Civil a rămas alături de cei cu Sânge Străvechi şi, când s-au întors regina, Chade şi împuterniciţii celor Şase Ducate, i-a întâmpinat, salutându-i ca un nobil înzestrat cu Har. Am văzut neliniştea de pe feţele împuterniciţilor când i-a asigurat că în toate ducatele există nobili cu Har, siliţi de generaţii să-şi folosească magia foarte puţin şi pe ascuns. Câţiva dintre tinerii cărora le vorbea îl cunoşteau foarte bine. Călăriseră împreună, băuseră împreună, stătuseră la aceeaşi masă de joc. Au schimbat între ei priviri al căror mesaj limpede era: „Dacă el are Har, cine altcineva îl mai are?" Însă Civil fie nu le-a observat şovăielile, fie nu le-a luat în seamă când a continuat să-şi dezvăluie intenţiile. Voia să-şi lase magia să ardă cu flacără mare, spre binele lui Dutiful şi al coroanei Farseer. Se angaja s-o facă, şi aici cred că am văzut trei împuterniciţi nereuşind să-şi ascundă admiraţia. Poate că acel tânăr cu Sânge Străvechi putea fi o dovadă care să spulbere prejudecăţile.

În ultima zi a întâlnirii reginei cu înzestraţii cu Har, progresele au fost remarcabile. Menestrelul a apărut fără mască şi i-a cerut să-i îngăduie să rămână la curte. Regina le-a citit împuterniciţilor celor Şase Ducate o proclamaţie prin care dădea de ştire că, începând din ziua aceea, nimeni nu putea fi executat legal decât sub egida unei case ducale, fiecare duce fiind răspunzător pentru toate nedreptăţile săvârşite pe teritoriul său. În fiecare ducat nu era permis să existe decât o singură spânzurătoare, aflată sub controlul casei diriguitoare. Pe lângă faptul că oficialităţilor locale din ducate li se interzicea să execute arestaţii, ducii şi ducesele aveau obligaţia să verifice personal motivele invocate pentru fiecare execuţie. Orice alt omor avea să fie privit ca un asasinat şi ucigaşii urmau să fie aduşi la judecata reginei. Proclamaţia nu-i putea feri pe cei cu Sânge Străvechi care aduceau astfel de acuzaţii de răzbunări, dar cel puţin stabilea oficial o pedeapsă pentru răzbunători.

Chade m-a asigurat că astfel de paşi mărunţi ne purtau spre izbândă. Când, alături de Garda Reginei, i-am escortat pe solii celor cu Sânge Străvechi pe drumul de întoarcere către prietenii lor, pentru a ne fi în schimb înapoiaţi prinţul şi Laurel, am remarcat o schimbare evidentă. Solii discutau între ei şi râdeau, şi unii chiar intrau în vorbă cu gărzile. Femeia însoţită de vaca ei şi de viţel călărea alături de Civil Bresinga, părând să se simtă onorată pentru că tânărul şi frumosul lord conversa cu ea. De cealaltă parte a ei călărea Boyo. Strădaniile lui evidente de a se dovedi egalul Lordului Bresinga erau subminate de atitudinea tânărului, care vorbea cu femeia ca de la egal la egal. Motanul lui Civil stătea în şa, în spatele lui.

Jur-împrejurul nostru, în pădure, zăpada se topise şi numai în locurile umbroase i se mai zăreau, agăţate de sol, degetele reci şi firave. În lumea atinsă de razele soarelui, se înălţa curajoasă o nouă viaţă verde şi printre noi părea să adie un adevărat vânt al schimbării. În mijlocul tuturor acestora, Silvereye călărea de una singură în centrul grupului. Web era alături de mine şi discutam vrute şi nevrute, căci atât regina, cât şi Chade îi ceruseră insistent să ne însoţească, pentru ca toţi cei cu Sânge Străvechi să fie martori că se întorcea la Buckkeep de bunăvoie.

Odată ajunşi la locul întâlnirii, Civil şi Pard au părut în egală măsură bucuroşi să-şi vadă prinţul. Dutiful nu şi-a ascuns surprinderea şi încântarea fiindcă veniseră să-l escorteze. Căldura cu care i-a întâmpinat pe prietenul său şi pe animalul legat prin Har de acesta i-a impresionat pe cei cu Sânge Străvechi din grupul care fusese la Buckkeep, dar şi pe aceia din grupul care-i aştepta. Sosirea lui Civil îi fusese cunoscută lui Dutiful, firește, mulţumită Meşteşugului meu.

I-am escortat pe drumul de întoarcere spre Buckkeep nu doar pe prinţ şi pe Laurel, ci şi pe Web şi pe menestrel, care se numea Cockle[1]. Ne-a cântat pe drum şi am scrâşnit din dinţi când am auzit „Turnul din Insula Cornului" în versiunea lui. Balada

[1] Neghină (n. trad.).

aceea mișcătoare, sentimentală, istorisea despre apărarea Insulei Cornului, atacată de Corăbiile Roșii, punând accentul mai ales pe rolul jucat de fiul bastard al lui Chivalry. Era adevărat că fusesem acolo, dar jumătate dintre isprăvile vitejești puse pe seama securii mele îmi trezeau dubii. Web a râs zgomotos de figura mea îndurerată.

– Nu rânji așa, Tom Badgerlock. Bastardul cu Har e, cu siguranță, un erou pe care îl avem în comun. Ne-a aparținut și castelului Buckkeep, și neamului nostru cu Sânge Străvechi.

Vocea lui de bas s-a unit cu a menestrelului în următorul refren despre „fiul lui Chivalry, viteazul cu flăcări în privire, ce nu i-a primit numele, ci numai sângele ca moștenire".

Balada asta n-a fost scrisă de Starling? m-a întrebat Dutiful cu îngrijorare prefăcută. *O consideră proprietatea ei. S-ar putea să nu se poarte cu blândețe dacă o să-l audă cântând-o la Buckkeep.*

N-o să fie singura. E posibil să-l sugrum eu, ca să nu-și irosească ea timpul.

Însă în următorul refren nu și-au împletit vocile doar Civil și Dutiful, ci și jumătate dintre gărzi. Ăsta e efectul pe care-l poate avea o zi de primăvară asupra oamenilor, mi-am spus. Și am sperat că avea să dispară repede.

Capitolul XXVII

PRIMĂVARĂ CU PREGĂTIRI DE PLECARE

La începuturile lumii, nu existau decât oamenii cu Sânge Străvechi și animalele de pe câmpuri, peștii din ape și păsările din văzduh. Trăiau cu toții într-un echilibru neîntrerupt, dacă nu chiar în armonie. Oamenii erau împărțiți numai în două triburi. Din cel dintâi făceau parte vărsătorii de sânge, legați de făpturi ce se hrănesc cu carnea altora. Al doilea trib era al dătătorilor de sânge, legați de făpturi care nu mănâncă decât plante. Cele două triburi n-aveau de-a face unul cu altul, nu mai mult decât are de-a face un lup cu o oaie; adică nu se întâlneau decât în moarte. Însă fiecare îl respecta pe celălalt ca pe un element al naturii, întocmai cum omul respectă deopotrivă un arbore și un pește.

Legile care îi despărțeau pe unii de alții erau aspre și drepte. Dar există mereu oameni care cred că ei știu mai bine decât legea sau își închipuie că trăiesc ceva aparte și că pentru ei se cade să se treacă peste lege. Așa s-a întâmplat când fiica unui vărsător de sânge, legată de o vulpe, s-a îndrăgostit de fiul unui dătător de sânge, legat de un bou. Pe cine, și-au spus, ar fi putut vătăma iubirea lor? Nu și-ar fi făcut niciun rău unul altuia, nici femeia bărbatului și nici vulpea boului. Așa că s-au despărțit de semenii lor și și-au trăit dragostea și,

când a venit sorocul, au adus pe lume patru copii. Dar, dintre aceştia, fiul cel mare era vărsător de sânge, iar fiica mai mare era dătătoare de sânge. Iar al treilea născut a fost un biet copil lipsit de Har, surd la glasul oricărui soi de animal şi osândit să meargă mereu prin viaţă numai în trupul lui. Şi mare a fost durerea familiei când băiatul cel mare s-a legat de un lup, iar fata cea mare s-a legat de un cerb. Pentru că lupul lui a ucis cerbul ei, iar fata a luat, în schimb, viaţa fratelui său. Şi atunci au priceput cât de înţelepte erau căile ştiute din vechime, pentru că un prădător nu poate fi legat de prada lui. Dar partea cea mai rea a venit mai târziu, fiindcă fiul lor lipsit de Har a avut numai copii fără Har, şi aşa s-au născut oamenii surzi la vocile tuturor vieţuitoarelor din lume.

BADGERLOCK, *Poveştile sângelui străvechi*

Primăvara a luat ţinutul în stăpânire. Dincolo de zidurile castelului, verdele copacilor părea o aură palidă. În următoarele câteva zile, frunzele s-au dezghiocat din muguri şi au crescut, iar pădurea a îmbrăcat iarăşi dealurile. Ierburile au ţâşnit din pământ, înlocuind tulpinile uscate, maronii, rămase din anul dinainte. Albul uimitor al mieilor s-a ivit în mijlocul turmelor care păşteau. Lumea a început să vorbească despre Festivalul Primăverii. M-a şocat gândul că nu trecuse decât un an de când o lăsasem pe Starling să-l ia pe Hap din coliba noastră şi să-l aducă la Buckkeep. Se întâmplaseră prea multe. Se schimbaseră mult prea multe.

În castel, totul era forfotă şi entuziasm. Le depăşeau pe cele legate de obicei de Festivalul Primăverii. În acel anotimp prielnic, prinţul avea să-şi înceapă călătoria spre Insulele Străine, şi ne pregăteam cu toţii pentru asta. *Destinul Fecioarei* era corabia aleasă pentru drum, spre încântarea căpitanului şi a echipajului său. Oştenii din Gardă deveniseră rivali în lupta pentru un loc în escorta prinţului. În cele din urmă, s-au oferit prea mulţi voluntari, printre care şi eu, iar prinţul s-a văzut nevoit să-i pună să tragă la sorţi pentru alegerea puţinilor norocoşi. N-am fost surprins când

m-am văzut printre ei; la urma urmelor, Chade îmi dăduse, cu o seară înainte, biletul pe care trebuia să-l trag.

Civil Bresinga avea să vină într-adevăr cu noi. Şi Chade se număra printre însoţitorii prinţului, ca şi Thick, spre marea uimire a curţii princiare. Web, care se apropia cu paşi iuţi de clipa când avea să îngroaşe rândurile favoriţilor reginei, o implorase să-i îngăduie să-i însoţească fiul şi ea îi făcuse pe plac. Iar el făgăduise că pasărea lui de mare avea să zboare înaintea corăbiei, la o bună distanţă, urmărind schimbările vremii.

Civil nu era singurul nobil care spera să plece cu prinţul. Tot soiul de lorzi şi de doamne de la curte se arătaseră dornici să-i fie alături. Asta mi-a adus imediat aminte de uriaşa expediţie care pornise către Regatul Munţilor cu ani în urmă, când Kettricken era viitoarea mireasă a lui Verity. Ca şi atunci, fiecare nobil îşi avea propria suită de oameni şi animale. Au fost închiriate în grabă şi alte corăbii. Nobilii cărora timpul sau banii nu le permiteau să-l însoţească pe prinţ îşi puteau totuşi face simţită prezenţa. În castel se adunau tot mai multe daruri, nu numai pentru narcesică, ci şi pentru casa mamei ei şi pentru clanul tatălui.

În Turnul lui Verity continuau lecţiile pentru Meşteşug, dar toţi învăţăceii mei erau cu gândurile în altă parte şi cu toane. Thick simţea mult prea bine neliniştea şi nerăbdarea lui Dutiful ca să-şi poată concentra atenţia către altceva. Prinţul venea şi pleca de fiecare dată cu aerul unui om foarte grăbit. Părea să fie întotdeauna aşteptat ca să probeze haine noi sau ca să înveţe limba Străinilor şi să deprindă bunele lor maniere.

Mi-era milă de el, dar şi de mine, când mă străduiam, seara, să învăţ tot ce se putea din pergamente. Până şi Chade era cu gândul în altă parte. În Buckkeep se petreceau prea multe după cum trăgea el sforile ca să se îndure cu uşurinţă să-l părăsească. Deşi foarte interesat de Meşteşug, îşi lăsa o mare parte a atenţiei să se îndrepte către găsirea unor oameni pe mâna cărora să-şi lase responsabilităţile cât lipsea. Eu, unul, mă simţeam uşurat fiindcă Rosemary n-avea să ne însoţească, dar nu mă încânta deloc gândul că ea avea să se ocupe de cea mai mare parte a reţelei de

spioni care-l slujeau pe Chade. Bănuiam că bătrânul asasin își mai pierdea nopțile și continuându-și experimentele cu pulberea explozivă, dar eram cu atât mai mulțumit cu cât știam mai puțin despre asta.

Apropiata noastră plecare era mai mult decât de-ajuns ca să-mi umple mintea, iar viața nu-i îngăduie unui om să se concentreze într-un anumit moment decât asupra unei singure îndatoriri. În plus, noaptea, Web îi învăța pe Dutiful și Civil istoria și obiceiurile celor cu Sânge Străvechi. Își ținea lecțiile în fața unui cămin din Sala Mare, după ce dăduse de știre că oricine era interesat putea să ia parte. Regina însăși apăruse de mai multe ori. La început nu venise prea multă lume și pe multe chipuri se citise dezamăgirea. Însă Web era un povestitor iscusit și multe dintre istorisirile lui erau noi pentru oamenii din castel. Își găsise repede ascultători, mai ales printre copii. Și, în curând, cei care lăsau impresia că sunt foarte ocupați să dărăcească lână, să pună pene la săgeți sau să peticească haine și-au găsit pentru aceste îndeletniciri câte un loc de unde îl puteau auzi pe Web. Nu știu câți au ajuns să fie convinși că n-aveau de ce să se teamă de cei cu Sânge Străvechi, dar cel puțin au aflat mai multe despre felul în care trăiau aceștia și despre ceea ce gândeau.

De lecțiile lui Web se mai bucura încă un învățăcel, unul pe care nu crezusem c-o să-l mai văd vreodată la castel. Swift, fiul lui Burrich, stătea adesea în tăcere la marginea cercului.

Regina Kettricken spusese că înzestrații cu Har erau binevenițI, și vestea se răspândise. Dar, din câte se știa, foarte puțini răspunseseră chemării ei. Motivul era limpede. Cum și-ar fi putut oferi cineva fiica sau fiul ca paj înzestrat cu Har fără să se afle că prin venele familiei curgea Sânge Străvechi? Poate că, la curte, regina putea să apere un astfel de copil, dar ce se întâmpla cu rudele lui rămase acasă? Lordul Brant, un nobil mărunt din Buck, își adusese unicul moștenitor, un băiat de zece ani. I-l prezentase reginei, spunând că avea Sânge Străvechi, dar pretinsese că magia Harului era moștenită de la mama lui, moartă de șase ani și cu puține rude rămase printre cei vii. Regina îl primise,

dând crezare spuselor lui. Eu bănuiam că și una dintre croitoresele sosite de curând la castel avea Har, dar, atâta vreme cât ea n-o recunoștea deschis, n-aveam de gând să pun întrebări.

Celălalt paj nou al reginei nu era altul decât Swift. Venise singur și pe jos, purtând cizme noi și un surtuc la fel de nou și aducând cu sine o scrisoare de la Burrich. Din locul meu de iscoadă, îl urmărisem când i se înfățișase reginei. Scrisoarea îl încredința pe băiat casei Farseer, recunoscând că Burrich se străduise din răsputeri, dar nu izbutise să-l abată de pe drumul lui. Dacă nu putea să se lepede de magia aia josnică, n-avea decât s-o îmbrățișeze, dar tatăl lui terminase cu el. Nu-și putea îngădui să-l țină alături de frații mai mici. Și cerea să nu se afle la curte că Swift îi era fiu. Când regina Kettricken îl întrebase, cu blândețe, sub ce nume voia să fie cunoscut, băiatul își înălțase chipul palid și răspunsese cu voce înceată, dar hotărâtă:

– Witted[1]. Asta sunt și n-o neg.

– Atunci vei fi Swift Witted, a zâmbit ea. Și cred că e un nume foarte potrivit. Acum i te voi încredința Sfetnicului meu Chade. Va găsi îndatoriri potrivite pentru tine și îți va da și lecții.

Băiatul oftase ușor, apoi se înclinase adânc, evident ușurat fiindcă audiența sa la regină se încheiase. Ieșise din sală mergând țeapăn, cu spatele foarte drept.

Aflând că Burrich se descotorosise de băiat, mă simțisem zdruncinat până în adâncul sufletului, dar și ușurat în același timp. Dacă Swift ar fi rămas în casa lui, cu Harul împiedicându-i să trăiască în bună înțelegere unul cu altul, urmările ar fi fost dezbinarea și nefericirea. Bănuiam că, pentru Burrich, fusese o hotărâre grea și amară totodată și rămăsesem treaz aproape toată noaptea întrebându-mă ce părere avusese Molly despre asta și dacă plânsese la plecarea fiului ei. Mă simțisem din cale afară de ispitit să intru în legătură cu Nettle. Dar, din ziua răbufnirii de Meșteșug stârnite de Thick și Dutiful, mă abținusem s-o fac. Nu numai fiindcă nu voiam să descopere legătura dintre ceea ce împărtășeam

[1] Cel cu Har (n. trad.).

noi doi și chemarea trimisă de Chade prin Meșteșug. Încă mă mai speria amintirea vocii neomenești. Nu voiam să trimit un mesaj pentru care era nevoie de multă putere, riscând să-i atrag atenția asupra mea și a fiicei mele.

Totuși, în noaptea aceea, inima mi-a trădat rațiunea, iar mintea lui Nettle a atins-o pe a mea. A părut aproape întâlnire întâmplătoare, ca și cum ne-am fi visat unul pe altul în același timp. M-am minunat din nou de ușurința cu care ni se puteau uni mințile prin Meșteșug și m-am întrebat dacă nu cumva dreptatea era de partea lui Chade. Poate era vorba de ceva învățat de la mine, când era foarte mică. Am visat-o stând pe iarbă, sub coroana largă a unui copac. Ținea ceva în palmele făcute căuș, ceva mic și tainic, la care se uita cu părere de rău.

De ce ești supărată? am întrebat-o.

Chiar în timp ce-i vorbeam, mi-am simțit sinele din vis luând înfățișarea pe care mi-o dădea ea întotdeauna. Eram tot așezat și eu, cu coada în jurul labelor din spate. I-am zâmbit, așa cum zâmbesc lupii.

Știi că asta nu-mi place.

Dar cum aș putea și cum arăți? a exclamat cu chef de ceartă. *Nu-mi spui nimic despre tine.*

La picioare au început brusc să-i crească margarete. O pasăre mică, albastră, a coborât pe-o creangă de deasupra capului ei, întinzându-și aripile delicate.

Ce ai acolo? am întrebat din nou curios.

Indiferent ce-aș avea, îmi aparține. Așa cum îți aparțin ție secretele tale.

Mâinile i s-au închis în jurul comorii. Și-a lipit-o de piept și și-a ascuns-o în inimă. Însemna oare că se îndrăgostise?

Să vedem dacă-l pot ghici pe al tău, am propus vesel. Simțeam o plăcere mai presus de rațiune la gândul că fiica mea era îndrăgostită și prețuia această primă descoperire tainică. Speram că băiatul era demn de ea.

A părut să intre în panică.

Nu. Nu te apropia. Nici măcar nu e secretul meu. Mi-a fost doar încredințat.

Poate că și-a deschis un tânăr inima în fața ta? m-am hazardat bucuros.

A făcut ochii mari, îngrozită.

Pleacă! Nu încerca să ghicești.

O pală de vânt a clătinat crengile de deasupra capului ei. Ne-am uitat amândoi în sus exact în clipa când pasărea albastră s-a preschimbat într-o șopârlă de aceeași culoare. Ochii ei argintii au scăpărat și s-au rotit când a coborât pe trunchi în goană, aproape până în părul fetei.

Spune-mi, a ciripit. *Ador secretele.*

Nettle m-a privit cu dispreț.

Nu mă amăgești cu vicleșugurile tale. Și-a fluturat o mână către șopârlă. *Dispari, pacoste.*

Creatura i-a sărit în schimb în păr. Și-a înfipt ghearele în el, încâlcindu-se printre șuvițe. A crescut brusc, ajungând cât o pisică, și din umeri i-au răsărit aripi. Nettle a țipat și a plesnit-o, dar jivina se ținea bine. Și-a înălțat capul, aflat deodată la capătul unui gât lung, și m-a privit rostogolindu-și ochii argintii. Mic, dar fără cusur, dragonul albastru a rânjit. Vocea i s-a schimbat cumplit de tare. Străină și rece ca un sloi, m-a zgâriat pe suflet.

Spune-mi secretul tău, Lup Visat! mi-a cerut. *Povestește-mi despre un dragon negru și despre o insulă! Povestește-mi acum, sau îi smulg capul de pe umeri!*

Vocea încerca să se-agațe de mine. Se străduia să mă prindă, să afle exact cine sunt. Am sărit în picioare și m-am scuturat. Am vrut să-mi pierd înfățișarea de lup, ca să pot scăpa din vis, dar mă ținea captiv. Am simțit privirea creaturii, am simțit o altă minte cercetând-o pe a mea, în timp ce-mi cerea, fără glas, să-i spun adevăratul meu nume.

Nettle s-a ridicat brusc. Și-a întins mâinile și a înșfăcat cu amândouă dragonul care șuiera. S-a uitat urât la mine, în timp ce o priveam cu gura căscată.

Nu e decât un vis. Un vis, nimic mai mult. Nu mă poți păcăli așa ca să-mi afli secretele. Nu e decât un vis, îl voi frânge și mă voi trezi. ACUM!

Nu știu ce-a făcut. Nu s-a scos pe sine din vis, ci a prins dragonul. În mâinile ei, creatura s-a preschimbat în sticlă albastră și Nettle a azvârlit-o. S-a izbit de pământ la picioarele mele și a plesnit, spulberându-se într-o furtună de cioburi ascuțite. M-a umplut de tăieturi atât de dureroase, încât m-am trezit. M-am săltat în capul oaselor cu un icnet, strângând în mâini pătura veche a lui Chade. Am sărit din pat și mi-am apăsat palmele în josul pieptului, așteptându-mă să scap astfel de toate cioburile și să simt usturimea tăieturilor însângerate. Dar n-aveam pe mâini decât sudoare. M-a străbătut brusc un spasm, apoi am început să tremur de parcă aș fi avut febră. Mi-am petrecut restul nopții așezat în fața focului, înfășurat în pătură și holbându-mă la flăcări. Oricât m-am străduit, n-am izbutit să pricep prin ce trecusem. În ce măsură fusese un vis și în ce măsură o întâlnire cu Nettle, prin Meșteșug? N-am reușit să trag niciun fel de linie despărțitoare și mi s-a făcut frică. M-am temut nu doar că pe amândoi ne găsise ceva din torentul Meșteșugului, ci și de talentul pe care-l simțisem în Nettle în clipa când ne salvase pe amândoi de privirea ucigătoare a creaturii.

Nu i-am povestit nimănui visul. Știam că răspunsul lui Chade m-ar fi îngrijorat.

– Adu fata aici, la Buckkeep, unde-o putem apăra. Învață-o Meșteșugul.

N-aveam s-o fac. Nu fusese decât încheierea stranie a unui vis în care mi se învălmășiseră cele mai cumplite spaime. Credeam asta din toate puterile, ca și cum mi-aș fi putut preschimba convingerile ferme în adevăr.

La lumina zilei, îmi era mai simplu să scap de astfel de spaime. Aveam pe cap multe alte griji, și multe de pus la punct înainte de plecare. Am coborât în oraș, la Gindast, ca să-i plătesc pentru ucenicia lui Hap pe o bună bucată de vreme înainte. Băiatul părea să se descurce din ce în ce mai bine. Gindast însuși mi-a spus că îl uimea aproape în fiecare zi.

– Acum, când îi stă gândul la învățătură, a adăugat, apăsat, și am înțeles că astfel îmi reproșa că fusesem un părinte delăsător.

Însă adevărul era că Hap se disciplinase singur și îi recunoșteam în întregime meritul. Îmi făceam timp să trec pe la el, măcar pentru o foarte scurtă vizită, odată la trei sau patru zile. Nu vorbeam despre Svanja, ci numai despre progresele lui ca ucenic, despre apropiatul Festival al Primăverii și despre altele asemenea. Încă nu-i spusesem că urma să plec din Buckkeep, ca însoțitor al prințului. Eram sigur că, dacă ar fi știut, le-ar fi povestit celorlalți ucenici, ba poate chiar și Jinnei, în a cărei casă era oaspete din când în când. Din obișnuință, preferam să-mi păstrez planurile sub tăcere până într-un moment cât mai apropiat de al plecării. Și-mi spuneam că nu vreau nici să se poată face vreo legătură între mine și prinț. Nu voiam să recunosc că, în parte, era vorba de temerile pe care mi le trezea mie însumi gândul că aveam să fiu despărțit de fiul meu adoptiv pentru o vreme atât de îndelungată, mai ales că mă așteptam și să mă aflu în primejdie.

Pusesem la inimă avertizarea bufonului. Pe lângă raidurile prin arsenalul lui Chade în scopul adunării unui număr impresionat de arme mici, dar letale, începusem să-mi modific toate hainele ca să am unde să le ascund. Era o îndeletnicire îndelungată și iritantă, și simțeam adesea lipsa sugestiilor abile ale bufonului și a mâinilor lui îndemânatice. În zilele acelea, nu-l vedeam prea des. Se întâmpla să-l întrezăresc pe coridoarele sau prin curțile castelului, dar era întotdeauna însoțit de alți nobili tineri și eleganți. Aceștia păreau să mișune prin tot castelul. După toate aparențele, aventura prințului atrăgea un anume soi de tineri, destul de dornici să se facă remarcați și, în același timp, să cheltuiască averea familiei distrându-se. Și roiau cu toții în jurul Lordului Auriu ca fluturii de noapte în jurul lămpii. Pe urmă am auzit zvonindu-se că Lordul Auriu era furios de-a binelea din pricina corăbiilor chalcedenilor, care împiedicau negoțul și întârziau sosirea mantiilor jamailliene comandate de el special pentru expediția în Insulele Străine. Se spunea că erau împodobite cu dragoni brodați cu fire negre, albastre și argintii.

L-am întrebat pe Chade despre asta. Bătrânul asasin urcase în seara aceea în turn ca să mă ajute să învăț cele mai importante reguli și cuvinte din graiul Străinilor. Aveau multe cuvinte din limba comună celor Șase Ducate, numai că le stâlceau și le rosteau gutural. Exercițiile îmi îndurerau gâtlejul.

– Știai că Lordul Auriu încă își mai face planuri de călătorie alături de noi? l-am întrebat.

– Păi, nu i-am dat niciun motiv să creadă că n-o să ne însoțească. Folosește-ți capul, Fitz. E foarte ingenios. Dar, atâta timp cât crede că se va îmbarca pur și simplu pe corabia prințului, nu se gândește să aranjeze altceva. Și cu cât îi lăsăm mai puțin timp ca să se gândească la o altă soluție, cu atât sunt mai puține șanse să ne dejoace planurile.

– Parcă spuneai că-l poți împiedica să se îmbarce pe orice corabie care pleacă din Buckkeep.

– Am spus. Și pot. Dar s-ar părea că are la dispoziție foarte mulți bani, Fitz, și banii te-ajută să faci multe. De ce să-i lăsăm timp în plus pentru planuri? Chade și-a ferit privirea de a mea. Când o să vină vremea să ne îmbarcăm, o să i se spună pur și simplu că s-au făcut socoteli greșite. Că pe corabie nu e loc și pentru el. Dar că ne poate urma cu o alta, care va pleca mai târziu. Și voi avea grijă să nu fie loc pentru el, nici pe altele.

Am păstrat o vreme tăcerea. Mi-am imaginat scena și m-am crispat. Pe urmă i-am răspuns aproape în șoaptă:

– E o purtare destul de grosolană față de un prieten.

– Ne purtăm așa tocmai fiindcă ți-e prieten. Tu ai zis că vrei să-l oprim aici. Ți-a spus că și-a prevestit propria moarte pe Aslevjal și că tu trebuie să-l împiedici cumva pe prinț să ucidă dragonul negru. Așa cum ți-am mărturisit și atunci, eu unul nu mă bizui pe vorbele lui, nu cred că se va întâmpla nici una, nici alta. Dacă nu ne însoțește, Lordul Auriu nu poate muri acolo. Nici nu te poate îndemna să zădărnicești însărcinarea prințului. Oricum, nu cred că vom avea parte de cine știe ce aventură. N-o să fie decât o muncă grea, în frig. Cred că fapta vitejească nu va fi altceva decât tăierea capului unei

creaturi îngropate sub gheață cu ere în urmă. Cum vă înțelegeți voi doi în ultima vreme?

A adăugat ultima întrebare cu atâta abilitate, încât i-am răspuns fără să mă gândesc:

– Nici bine, nici rău. De fapt, în ultima vreme nu prea l-am mai văzut. Mi-a coborât privirea către propriile degete și mi-am rupt o pieliță desprinsă. E ca și cum s-ar fi transformat în altcineva, într-un om pe care nu-l cunosc prea bine. Și pe care n-am de ce să-l cunosc în viața pe care-o ducem acum.

– Am aceeași senzație. Și am impresia că în ultima vreme a fost foarte ocupat, dar nu știu sigur cu ce. Din zvonuri n-am aflat decât că mizează pe sume foarte mari la jocurile de noroc. Își cheltuiește banii cu dărnicie, își invită prietenii la cină și le oferă în dar vinuri și haine scumpe, însă la masa de joc cheltuiește și mai mult. Oricât de mare ar fi o avere, nu-ți permite s-o duci așa mult timp.

M-am încruntat.

– Nu seamănă cu omul pe care-l cunosc. La el totul are cel mai adesea un scop, și nu pricep de ce face acum așa ceva.

Chade a râs cu amărăciune.

– Ei, mulți spun asta când își văd un prieten înfrânt de o slăbiciune. N-ar fi primul om inteligent pe care l-am cunoscut și care nu rezistă ispitei jocurilor de noroc. Și, într-un fel, pentru asta te poți învinovăți. De când l-a adus Dutiful la curte, jocul Pietrelor a căpătat o popularitate enormă. Tinerii îl numesc „Pietrele Prințului". Și, așa cum se întâmplă cu orice lucru care ajunge la modă, din ceva foarte simplu, a devenit din cale afară de costisitor. Pe lângă sumele de bani puse în joc de adversari, cei de pe margine fac prinsori, mizând pe favoritul lor, așa că la o singură partidă se cheltuiește o mică avere. Până și pânza de joc și pietrele și-au mărit valoarea. Lordul Valsop a făcut o placă din lemn de nuc lustruit, pe care liniile sunt incrustații din fildeș, iar piesele sunt din jad, fildeș și chihlimbar. Una dintre cele mai luxoase taverne din oraș și-a rearanjat sala de etaj, care e acum rezervată doar pentru jocul cu pietre. Numai ca să intri acolo plătești o groază de

bani. Muşteriilor li se oferă numai mâncăruri şi băuturi fine şi îi servesc numai femei de o frumuseţe rară.

Asta m-a lăsat cu gura căscată.

– Şi totul din pricina unui simplu joc care ar fi trebuit să-l ajute pe Dutiful să se concentreze asupra Meşteşugului.

Chade a râs.

– Nu poţi şti niciodată unde te duce aşa ceva.

În minte mi-a venit o altă întrebare.

– Fiindcă tot vorbim despre ceva care a dus la altceva, a sosit la castel vreunul dintre cei pe care i-am simţit agitându-se când şi-au revărsat Dutiful şi Thick Meşteşugul?

– Nu încă, mi-a răspuns Chade, străduindu-se să nu-şi lase dezamăgirea să se simtă în glas. Am crezut că se vor grăbi s-o pornească încoace, dar presupun că a fost o invitaţie mult prea stranie şi că au primit-o întru totul pe neaşteptate. Ar trebui să ne facem timp şi s-o trimitem din nou, de data asta intenţionat. Rândul trecut mi-a venit brusc ideea să-i chem pe toţi cei pe care i-am stârnit. Mi-am trimis către ei, în pripă, un gând neclar. Iar acum ne-a mai rămas atât de puţină vreme până la plecare încât nu mai are rost să-i adunăm aici. Oricum, e unul dintre primele lucruri pe care va trebui să le încercăm la întoarcere. Şi ce mult mi-aş fi dorit să poată pleca prinţul însoţit de o coterie tradiţională, alcătuită din şase oameni bine antrenaţi în privinţa Meşteşugului, gata să-i îndeplinească oricând poruncile! În schimb, nu suntem decât cinci, dintre care unul e chiar el.

– Patru, pentru că-l lăsăm pe Lordul Auriu aici, am subliniat eu.

– Patru, a încuviinţat el cu acreală.

S-a uitat la mine şi numele lui Nettle a părut să atârne, nerostit, între noi. Pe urmă a adăugat ca pentru sine:

– Şi acum nu mai avem destul timp nici măcar ca să-i antrenăm pe alţii. De fapt, aproape că nu ne mai ajunge timpul nici ca să-i antrenăm pe cei pe care-i avem.

L-am întrerupt înainte de a apuca să spună cât de nemulţumit era de sine însuşi.

– Cizelarea vine cu timpul, Chade. Sunt sigur că nu poți forța lucrurile, nu mai mult decât poate deveni un spadasin mai priceput pentru simplul fapt că și-o dorește. Pe lângă asta, e nevoie de o pregătire neîntreruptă și de exerciții care par să nu aibă legătură cu scopul final. Răbdare, Chade. Ai răbdare și cu tine, și cu noi.

Încă nu izbutea să audă mesajele trimise prin Meșteșug numai către el dacă nu exista și o atingere fizică. Simțea Meșteșugul lui Thick, dar numai ca pe un bâzâit de țânțar lângă ureche; și nu putea să transmită nimic. Nu știam nici de ce nu puteam noi să pătrundem în mintea lui, nici de ce nu reușea el să ajungă la noi. Stăpânea Meșteșugul. Atât vindecarea mea, cât și refacerea cicatricelor dovediseră că, măcar în privința asta, avea un talent deosebit. Însă era un om mistuit de ambiție și n-avea să-și găsească liniștea înainte de a stăpâni întreaga paletă a magiei sale.

Însă, străduindu-mă să-l liniștesc, n-am izbutit decât să-i îndrept gândurile în altă direcție.

– N-ai prefera să te înarmezi cu o secure? m-a întrebat pe neașteptate.

M-am holbat la el pentru o clipă înainte de a înțelege ce voia să spună.

– N-am mai luptat cu securea de ani de zile, i-am răspuns. Cred că aș putea încerca să mă antrenez înainte de plecare. Dar mai adineauri spuneai că va fi mai degrabă nevoie să trudim din greu, nu să ne batem. La urma urmelor, cu ce dușman ne-am putea aștepta să luptăm?

– Păi, chiar și așa, ca să spargem gheața din jurul dragonului, o secure ar putea fi mult mai de folos decât o sabie. Cere mâine una de la armurier. Și începe să-ți recapeți îndemânarea.

Și-a lăsat capul pe-o parte, m-a privit pieziș și a zâmbit. Eram deja pregătit pentru un șoc când a adăugat:

– O să-l înveți pe Swift meșteșugul armelor, pe lângă citit și socotit. Nu se descurcă bine împreună cu ceilalți copii la lecțiile din Sala Mare. Burrich l-a învățat mai multe decât știu alții la vârsta sa, așa că se plictisește când e pus alături de băieți de seama lui, iar printre cei mai mari decât el se simte stânjenit. Kettricken

a hotărât că e cel mai bine să aibă un preceptor numai al lui. Şi tot ea te-a ales pe tine.

– De ce tocmai pe mine? am întrebat.

Îl văzusem pe băiat la lecţiile predate de Web şi nu mă simţeam câtuşi de puţin dornic să încerc să-l învăţ eu, indiferent ce. Era un copil posomorât şi capricios, care asculta poveştile cu un aer grav, în timp ce alţii se tăvăleau de râs. Vorbea puţin şi se uita în jur cu ochii negri ai lui Burrich. Mergea la fel de ţeapăn ca un străjer care tocmai fusese biciuit şi era tot atât de vesel.

– Nu sunt bun de preceptor, Chade. În plus, cred că e cu atât mai bine pentru noi toţi cu cât am mai puţin de-a face cu băiatul. Dacă vine Burrich să-l vadă şi Swift vrea să-i facă atunci cunoştinţă cu dascălul lui? Am putea avea probleme cu toţii.

Chade a clătinat din cap cu tristeţe.

– Măcar dacă ar fi fost vreo şansă să se întâmple aşa ceva. Băiatul e aici de zece zile şi tatăl lui n-a trimis vorbă ca să dea de înţeles că-i pare rău că l-a trimis încoace. Cred că Burrich l-a renegat pe de-a-ntregul. E unul din motivele care-o fac pe Kettricken să creadă că e bine să fie dat pe mâna unui singur om. Are nevoie de un astfel de bărbat în viaţa lui. Ca să nu se simtă părăsit, Fitz.

– Şi de ce trebuie să fiu tocmai eu? am întrebat din nou posomorât.

Zâmbetul lui Chade s-a lăţit mai tare.

– Cred că e vorba de o simetrie care îi place lui Kettricken. Iar eu mărturisesc că văd în asta un soi de justiţie rudimentară. A tras aer în piept şi a adăugat, cu mai multă seriozitate: În grija cui altcuiva am putea să-l dăm? A unui om care disprețuiește Harul? A unui om care o să vadă în băiat o povară şi o să-şi spună că n-are nicio obligaţie faţă de el? Nu, Fitz, acum e al tău. Scoate ceva din el. Şi învaţă-l să lupte cu securea. Când o să crească, flăcăul va avea probabil constituţia lui Burrich. Acum e numai piele şi os. Ia-l pe terenul de instrucţie în fiecare zi şi pune pe el ceva muşchi.

– În timpul meu liber, i-am promis morocănos.

M-am întrebat dacă Burrich mă privise cu aceeaşi groază cu care îi priveam eu fiul. M-am gândit că era posibil. Dar, oricât de

înspăimântat aș fi fost, cuvintele lui Chade îmi făcuseră noua însărcinare de neocolit. „În grija cui altcuiva am putea să-l dăm?" mă întrebase, iar eu mă gândisem imediat cu groază ce i s-ar fi putut întâmpla lui Swift dacă ar fi fost încredințat altcuiva. Nu-mi trebuia o responsabilitate în plus, iar în momentul acela mi-o doream mai puțin decât oricând. Însă nu puteam suporta gândul că Swift ar fi putut fi luat de altcineva care l-ar fi tratat cu cruzime sau l-ar fi neglijat. E amorul propriu al oricărui bărbat care a ajuns să-i fie cuiva părinte. Capătă convingerea că nimeni nu e mai potrivit decât el pentru așa ceva.

Mă îngrozeam și la gândul că urma să lupt din nou cu securea. Antrenamentele aveau să-mi îndurereze toți mușchii. Însă Chade avea dreptate. Era arma pe care o stăpâneam cel mai bine. În mâinile mele, o sabie măiestrit lucrată se irosea. Mi-am amintit cu regret de cea atât de frumoasă pe care mi-o dăruise bufonul. Rămăsese la el, alături de toate costumele extravagante pe care le purtasem în slujba lui. Nu mă simțisem în largul meu făcând-o pe garda lui de corp, însă acum descoperem că mascarada aia îmi lipsea. Ultima noastră discuție cârpise o parte a rupturii dintre noi, dar, într-un fel, ne și îndepărtase unul de altul. Privisem în față faptul că bufonul era numai un singur aspect al unui om pe care crezusem că-l cunosc. Îmi dorisem să-mi reînnod prietenia cu bufonul, dar cum aș fi putut, știind că nu reprezenta decât una dintre fațetele întregului? Era, am reflectat cu amărăciune, ca și cum m-aș fi împrietenit cu o păpușă, încercând să nu-l iau în seamă pe omul care vorbea în locul ei și o trăgea de sfori ca să danseze.

Cu toate acestea, la o oră târzie a aceleiași nopți, m-am dus să bat încet la ușa lui. Pe sub ea se strecura o lumină palidă, dar am așteptat multă vreme înainte de a se auzi dinăuntru o voce iritată:

– Cine e?

– Tom Badgerlock, Lordule Auriu. Pot să intru?

După o pauză, am auzit cum era tras zăvorul. Am intrat într-o odaie pe care mi-a venit greu s-o recunosc. Eleganța discretă se preschimbase într-o opulență țipătoare. Pe podea, covoare groase

se suprapuneau unul peste altul. Sfeşnicele de pe masă erau de aur, iar parfumul abundent împrăştiat de flăcările lumânărilor prelungi te ameţea la fel de tare ca gândul că acolo ardeau bani. Bărbatul aflat în faţa mea purta straie bogate, din mătase împodobită cu nestemate. Fuseseră schimbate chiar şi tapiseriile de pe pereţi. Locul scenelor simple de vânătoare, aflate în cea mai mare parte a încăperilor din castel, fusese luat de unele bogat ornamentate înfăţişând scene din grădini şi temple jamailliene.

– Vrei să intri şi să închizi uşa sau ai de gând să caşti gura din prag la nesfârşit? m-a întrebat arţăgos. E noaptea târziu, Tom Badgerlock. Nici pe departe o oră potrivită pentru vizite întâmplătoare.

Am închis uşa.

– Ştiu. Pentru asta îmi cer iertare, dar când am venit la ore mai potrivite nu te-am găsit aici.

– Ai uitat ceva când ai plecat din serviciul meu şi din odaia ta? Poate tapiseria aia hidoasă?

– Nu. Am oftat şi m-am hotărât să nu-l las să mă împingă înapoi în rolul servitorului. Ţi-am simţit lipsa. Şi am regretat, mereu şi mereu, cearta prostească pe care-am început-o eu când Jek mai era încă aici. E exact aşa cum m-ai prevenit. Am fost condamnat să mi-o amintesc în fiecare zi şi în fiecare zi mi-am dorit să-mi pot retrage cuvintele rostite atunci.

M-am dus lângă căminul din odaie şi m-am lăsat să cad pe unul dintre scaunele de lângă focul muribund. Pe o masă mică, de alături, erau o carafă cu rachiu şi un pahar pe fundul căruia rămăseseră vreo două picături.

– N-am idee despre ce vorbeşti. Şi tocmai eram gata de culcare. Prin urmare, Badgerlock, ce treburi te-au mânat încoace?

– Revarsă-ţi furia asupra mea dacă vrei. Presupun c-o merit. Scoate-mi ochii pentru orice simţi nevoia s-o faci. Dar încetează cu mascarada asta şi fii tu însuţi! E tot ce-ţi cer.

A păstrat o vreme tăcerea, cu dezaprobare în privirea trufaşă cu care mă fixa. Pe urmă a venit să se aşeze pe celălalt scaun. Şi-a turnat rachiu fără să-mi ofere şi mie. Aroma mi-a dezvăluit că era

cel de caise, din care băusem în coliba mea, cu niciun an în urmă. A sorbit înainte de a vorbi.

– Să fiu eu însumi. Și cine ar fi acest eu însumi?

A pus paharul jos, s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele la piept.

– Nu știu. Aș vrea să fii bufonul, am spus încet. Dar cred că am ajuns prea departe ca să ne întoarcem acum la amăgirea asta. Însă, dacă ar fi cu putință, aș vrea. Din toată inima.

Mi-am luat ochii de la el. Am lovit cu piciorul un buștean din vatră, împingându-l în foc și dând viață unor flăcări noi cu o răbufnire de scântei.

– Acum nici măcar nu mai știu cum să te numesc în gândurile mele. Pentru mine, nu ești Lordul Auriu. N-ai fost niciodată. Dar nu mai ești nici bufonul. Mi-am adunat tot curajul chiar în timp ce îmi veneau cuvintele pe limbă, negândite, dar evidente: Cum poate fi adevărul atât de greu de spus?

Preț de o clipă înfricoșătoare, m-am temut că o să mă înțeleagă greșit. Pe urmă am știut că o să priceapă exact ceea ce voiam să spun. Îmi arătase ani de-a rândul, prin tăcerile sale, că-mi înțelegea foarte bine sentimentele. Înainte de a ne despărți, trebuia să repar cumva ruptura dintre noi. Și cuvintele erau singura mea unealtă. Purtau în ele o magie străveche, puterea pe care o dobândeai când îi știai cuiva numele adevărat. Eram hotărât, și totuși am avut senzația că vorbesc cu stângăcie.

– Ai zis cândva că, dacă nu vreau să-ți mai spun „bufonule", ți-aș putea spune „Preaiubitule". Am tras aer în piept. Mi-a lipsit compania ta, Preaiubitule.

A ridicat o mână și și-a acoperit gura. Pe urmă a mascat gestul frecându-și bărbia, ca și cum s-ar fi gândit la ceva cu mare atenție. Nu mi-am dat seama ce expresie ascundea în spatele palmei. Când și-a lăsat mâna în jos, zâmbea strâmb.

– Îți dai seama că asta ar deveni subiect de bârfă în castel?

Am păstrat tăcerea, fiindcă n-aveam răspuns. Îmi vorbise cu vocea batjocoritoare a bufonului. M-a uns pe suflet, dar n-am putut să nu mă întreb dacă nu se prefăcea, intrând într-un rol

numai și numai pentru mine. Îmi arăta ceea ce voiam să văd, sau ceea ce era cu adevărat?

– Ei, a oftat. Presupun că, dacă trebuie să folosești un nume potrivit pentru mine, va trebui să-mi spui tot „bufonul". S-a uitat la flăcări și a râs încet. Presupun că asta echilibrează balanța. Indiferent ce se va întâmpla cu noi, de-acum înainte îmi voi aminti mereu cuvintele astea.

M-a privit dând din cap cu gravitate, parcă mulțumindu-i fiindcă îi înapoiasem ceva prețios pentru el.

Erau atâtea lucruri despre care aș fi vrut să discutăm. Voiam să-i vorbesc despre tot ce reprezenta misiunea prințului și despre Web, și să-l întreb de ce făcuse o pasiune pentru jocurile de noroc și ce însemna extravaganța lui nebunească. Dar mi-am dat brusc seama că doream să le adaug alte cuvinte celor deja rostite în noaptea aceea. Așa cum spusese el, balanța era acum echilibrată. Plana între noi; nu voiam să risc s-o înclin din nou cu vreo vorbă de-a mea. Am dat din cap și m-am ridicat încet.

– Noapte bună, bufonule! am spus când am ajuns la ușă.

Am deschis-o și am ieșit pe coridor.

– Noapte bună, preaiubitule! mi-a răspuns el de pe scaunul de lângă foc.

Am închis încet ușa în urma mea.

EPILOG

Braţul care mi-a purtat cândva în luptă şi sabia, şi securea mă doare acum după o seară în care mânuieşte pana. Când şterg vârful uneia curăţând-o, mă întreb adesea câte găleţi de cerneală am întrebuinţat într-o viaţă. Câte cuvinte am aşternut pe hârtie sau pe pergament, gândindu-mă că astfel capturam adevărul? Şi, dintre acele cuvinte, cât de multe am azvârlit eu însumi în flăcări, considerându-le fără valoare sau greşite? O fac aşa cum am făcut-o de atâtea ori. Scriu, presar nisip peste cerneala umedă, îmi cântăresc propriile cuvinte. Apoi le ard. Poate că, ori de câte ori se întâmplă, adevărul iese pe coş, în chip de fum. E nimicit sau eliberat în lume? Nu ştiu.

Pe vremuri, nu-mi venea să-i dau crezare bufonului când îmi spunea că timpul, în întregul său, e o buclă imensă, că suntem întotdeauna condamnaţi să repetăm ceea ce s-a mai întâmplat. Dar, cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mai bine înţeleg că e într-adevăr aşa. Atunci mă gândeam că îmi vorbeşte despre un singur cerc uriaş, în care suntem prinşi cu toţii. Acum cred în schimb că ne naştem, fiecare, într-un cerc al nostru. Ca un mânz legat la capăt de funie în manej, tropotim pe cercul care ne-a fost menit. Grăbim

pasul sau îl încetinim, ne oprim la poruncă, pornim din nou. Și credem, de fiecare dată, că același cerc e un alt drum.

Cu un car de ani în urmă, educația tatălui meu a fost lăsată în seama lui Chade, fratele vitreg al bunicului meu. La rândul său, tata m-a dat pe mine în grija omului său de încredere. Iar eu, când am devenit tată, m-am încrezut în aceleași mâini, convins că-mi puteau crește fata cel mai bine și în siguranță. În schimb, l-am luat în grijă pe fiul altui bărbat, și așa a devenit Hap copilul meu. Prințul Dutiful, fiul meu și totuși nu al meu, a ajuns de asemenea să-mi fie învățăcel. Și, după o vreme, la mine a venit chiar fiul lui Burrich, ca să-l învăț ceea ce nu voia să îl învețe tatăl lui.

Fiecare cerc dă naștere altuia. Fiecare pare să fie nou, dar în realitate nu e. Nu reprezintă decât cele mai noi dintre încercările noastre de a îndrepta greșeli vechi, de a șterge nedreptăți suferite cu mult timp în urmă și de a ne apleca asupra lucrurilor pe care le-am neglijat. În fiecare ciclu putem corecta greșeli vechi, dar cred că facem tot atât de multe greșeli noi. Totuși, ce altceva ar fi cu putință? Să repetăm greșelile de mai înainte? Poate că a avea curaj să cauți o cale mai bună înseamnă a avea curaj să riști făptuirea unor greșeli noi.

Cuprins

Prolog	PIERDERI GRELE	7
Capitolul I	PESTRIȚII	13
Capitolul II	SERVITORUL LUI CHADE	35
Capitolul III	ECOURI	59
Capitolul IV	LOGODNA	90
Capitolul V	AMĂRĂCIUNI ÎMPĂRTĂȘITE	122
Capitolul VI	NIMICIRE	142
Capitolul VII	LECȚII	179
Capitolul VIII	AMBIȚII	208
Capitolul IX	RĂMĂȘAG CU PIETRE	227
Capitolul X	HOTĂRÂRI	254
Capitolul XI	VEȘTI DIN BINGTOWN	275
Capitolul XII	JEK	313
Capitolul XIII	PROVOCĂRI	348
Capitolul XIV	MANUSCRISE	374
Capitolul XV	CEARTA	404
Capitolul XVI	PĂRINȚI	434
Capitolul XVII	RĂBUFNIRI	476
Capitolul XVIII	PRĂJITURA ROZ	506
Capitolul XIX	LAUDWINE	530
Capitolul XX	COTERIA	553
Capitolul XXI	CONVALESCENȚA	573
Capitolul XXII	LEGĂTURI	604
Capitolul XXIII	REVELAȚII	635
Capitolul XXIV	LEGĂTURI	657

Capitolul XXV ÎNTRUNIREA 683
Capitolul XXVI NEGOCIERILE 706
Capitolul XXVII PRIMĂVARĂ CU PREGĂTIRI DE PLECARE 725
Epilog 743

GEORGE R.R. MARTIN

CAVALERUL CELOR ŞAPTE REGATE

traducere din limba engleză de Oana Chiţu şi Laura Bocancios

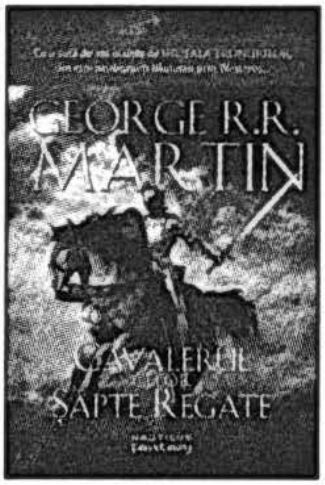

Înainte de Tyrion Lannister şi Podrick Payne, au fost Dunk şi Egg. Ser Duncan cel Înalt, un cavaler novice, dar curajos, îşi întrece rivalii cel puţin prin statură, dacă nu prin experienţă. Alături de el se află varianta lui în miniatură, Egg, al cărui nume adevărat (ascuns de toţi cei pe care-i întâlnesc) este Aegon Targaryen. Deşi eroi mai neverosimili nu se găsesc în tot Westerosul, cei doi au în faţa lor aventuri extraordinare, în mijlocul intrigilor regale, al răufăcătorilor şi al celor înnebuniţi după putere.

Acţiunea din cele trei nuvele care alcătuiesc ***Cavalerul celor Şapte Regate***, adunate pentru prima oară într-un singur volum, are loc cu un secol înainte de evenimentele din ***Urzeala tronurilor***, în epoca în care dinastia Targaryenilor controlează Tronul de Fier. Încă mai trăiesc oameni care au văzut dragonii zburând deasupra oraşelor distruse, iar Westerosul e plin de urzeli regale, rivalităţi, dar şi de eroi.

GEORGE R.R. MARTIN

LUMEA DE GHEAȚĂ ȘI FOC

traducere din limba engleză de Silviu Genescu

Dacă trecutul poate fi considerat un prolog, atunci celebra serie *Cântec de gheață și foc* a lui George R.R. Martin, cea mai inventivă și cea mai fascinantă saga fantasy a timpurilor noastre, ce stă la baza serialului HBO *Urzeala tronurilor*, merită o introducere pe măsură. *Lumea de Gheață și Foc* este un album cu ilustrații fantastice, care prezintă ampla istorie a celor Șapte Regate și a Westerosului. În el cititorii vor descoperi imagini vii ale luptelor legendare, ale rivalităților înverșunate și ale revoltelor îndrăznețe care au pus în mișcare întâmplări din *Cântec de gheață și foc* și din celebra ecranizare TV.

În această carte s-au strâns toate cunoștințele, toate speculațiile cărturarilor, precum și povești rămase de la maeștri și septoni, vrăjitori și menestreli, inclusiv:

- ilustrații și hărți color, cu peste 170 de elemente originale;
- genealogia Caselor Stark, Lannister și Targaryen;
- incursiune în istoria și cultura Westerosului;
- informații noi despre trecutul personajelor din *Urzeala tronurilor*.

Lumea de Gheață și Foc ne invită din nou în universul excepțional creat de George R.R. Martin și stă mărturie pentru puterea literaturii, mai mare decât ureșul săbiilor.

GARDNER DOZOIS, GEORGE R.R. MARTIN

STRĂZI ÎNTUNECATE

(antologie de urban fantasy, vol. 1)

traducere din limba engleză de Laura Ciobanu

Cu Dahlia, femeia-vampir, facem cunoştinţă la un ospăţ ţinut în cinstea creaturilor nopţii. Cu anumite farmece periculoase pătrundem în „locuri unde nimeni n-ar trebui să se aventureze". Detectivul John Taylor, obişnuit cu fantomele, are de rezolvat cel mai straniu caz: o vrăjitoare şi-a pierdut inima şi o vrea înapoi. Iar un vânător de stafii descoperă că unele năluci sunt mai greu de vânat decât altele... Pe aceste *Străzi întunecate*, enigmele, primejdiile şi ameninţările pândesc la fiecare pagină. George R.R. Martin şi Gardner Dozois au realizat o antologie de citit pe nerăsuflate, care a cucerit milioane de cititori.

„Fie că eşti un fan al romanului poliţist, al genului urban fantasy, al horrorului sau al SF-ului, ar trebui să-i găseşti în aceste pagini pe câţiva dintre scriitorii tăi preferaţi... şi alţi scriitori de care n-ai auzit, dar care credem că-ţi vor plăcea cel puţin la fel de mult. Vino, aşadar, pe aceste străzi stranii alături de noi şi hai să vedem unde vom ajunge."

GEORGE R.R. MARTIN

GARDNER DOZOIS, GEORGE R.R. MARTIN

STRĂZI ÎNTUNECATE

(antologie de urban fantasy, vol. 2)

traducere din limba engleză de Mihnea Columbeanu

Detectivii din marile oraşe trebuie să se deprindă cu situaţiile în care se confruntă cu ucigaşi, toxicomani şi târfe. Dar, categoric, când ai de-a face cu demoni, ştachela se ridică. Însă nu numai demonii, ci şi şerpii pot ucide şi nu te poţi apăra de ei decât atunci când descoperi ameninţarea, ceea ce descoperă şi Decius Caecilius, unul dintre personajele din volum. Lordul John, un alt personaj, se confruntă cu o revoltă a sclavilor din Jamaica, sumbră insulă paradiziacă, unde se întâlneşte cu zombi, canibali şi alte creaturi ucigaşe. Şi nici umbra lui Sherlock Holmes, nici mitul dublului nu lipsesc din această antologie de proză scurtă aleasă de maeştrii George R.R. Martin şi Gardner Dozois.

„Câţiva autori de top din genul urban fantasy (Charlaine Harris, Patricia Briggs) stau alături de unii dintre cei mai buni autori de suspans istoric din zilele noastre (Laurie R. King, Steven Saylor) în această antologie excelentă, care cuprinde 16 povestiri originale."

Publishers Weekly

ROBIN HOBB

BUFONUL DE AUR

Fitz a fost convins să se întoarcă la curte ca servitor al Lordului Auriu, nimeni altul decât Bufonul deghizat. În secret, el îl va iniția pe Prințul Dutiful în tainele magiei.

Pacea rămâne fragilă, iar nunta aranjată dintre Dutiful și prințesa din Insulele Străine este o alianță crucială care trebuie menținută. Dar, atunci când apare, Elliania îl provoacă pe prinț să plece într-o misiune imposibilă înainte de a-l accepta.

El trebuie să îl ucidă pe Icefyre, unul din ultimii dragoni rămași în viață. Iar Fitz și Bufonul îl vor însoți în această călătorie plină de primejdii.

nemira.ro
ISBN 978-606-758-292-5
9 786067 582925
revistanautilus.ro